



TÌNH YÊU CỦA KẺ THỰC DỤNG

Mạnh Trung Đặc Ý

TÌNH YÊU CỦA KẺ THỰC DỤNG

Mạnh Trung Đặc Ý

TÌNH YÊU CỦA KẼ THỰC DỤNG

Tác giả: Mạnh Trung Đắc Ý

Convert: Sila + Jullair

Edit + Bìa: Lam Trà

Thể loại: Ngôn Tình, Cận Đại, Tình Cảm, Ngọt Sủng, Hoan Hỉ Oan Gia,
Cưới Trước Yêu Sau, Nhẹ Nhàng, Duyên Trời Tác Hợp, HE

Nguồn: lamtraluoibieng.wordpress.com



DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: 1: Nhà Tập Thể](#)
2. [Chương 2: 2: Kem Đá Đậu Đỏ](#)
3. [Chương 3: 3: Áo Khoác Len](#)
4. [Chương 4: 4: Bánh Sachima](#)
5. [Chương 5: 5: Máy Ảnh](#)
6. [Chương 6: 6: Tương Cà Chua](#)
7. [Chương 7: 7: Bánh Xoắn Ốc](#)
8. [Chương 8: 8: Đàn Ghi-ta](#)
9. [Chương 9: 9: Đài Cát Sét](#)
10. [Chương 10: 10: Lay Ôn](#)
11. [Chương 11: 11: Ra Mắt](#)
12. [Chương 12: 12: Tranh Liên Hoàn](#)
13. [Chương 13: 13: Phiếu Tv](#)
14. [Chương 14: 14: Rạp Chiếu Bóng Ngoài Trời](#)
15. [Chương 15: 15: Nhà Ở](#)
16. [Chương 16: 16: Có Thể Tiết Kiệm Được Thì Tiết Kiệm](#)
17. [Chương 17: 17: Kẹo Cưới](#)
18. [Chương 18: 18: Cửa Hàng Ủy Thác](#)
19. [Chương 19: Vòng tay](#)
20. [Chương 20: Kết hôn](#)
21. [Chương 21: Cha mẹ vợ](#)
22. [Chương 22: Dùi cui](#)
23. [Chương 23: Chuyện cũ](#)
24. [Chương 24: Khách sáo](#)
25. [Chương 25](#)
26. [Chương 26: Rửa bát](#)
27. [Chương 27: Động đất](#)
28. [Chương 28: Tìm kiếm](#)
29. [Chương 29](#)
30. [Chương 30: Đi tắm](#)
31. [Chương 31: Dầu gió](#)
32. [Chương 32: Ăn](#)
33. [Chương 33: Nhà](#)
34. [Chương 34: Giường tầng](#)
35. [Chương 35: Nhưng mà ít quá](#)

36. [Chương 36: Không nghe được](#)
37. [Chương 37: Ích kỷ](#)
38. [Chương 38: Hiếu l'âm](#)
39. [Chương 39: Ai lo việc người nấy](#)
40. [Chương 40: Bất nạt](#)
41. [Chương 41: Ăn mì](#)
42. [Chương 42: Gi'ám](#)
43. [Chương 43: Dương c'âm](#)
44. [Chương 44: Nóng](#)
45. [Chương 45](#)
46. [Chương 46: Thất vọng](#)
47. [Chương 47: Cách âm](#)
48. [Chương 48: Ngày mai gặp](#)
49. [Chương 49: Nh'ẫn](#)
50. [Chương 50: Cua](#)
51. [Chương 51: Chẳng còn gì cả](#)
52. [Chương 52](#)
53. [Chương 53: Một ngày bình thường](#)
54. [Chương 54](#)
55. [Chương 55: Cỗ chấp](#)
56. [Chương 56: Nóng](#)
57. [Chương 57: Không đạt tiêu chuẩn](#)
58. [Chương 58: Mèo khen mèo dài đuôi](#)
59. [Chương 59: Giả bộ](#)
60. [Chương 60: Không phải là người tốt](#)
61. [Chương 61: Nghiêm chỉnh](#)
62. [Chương 62: Nhanh lên một chút - Hết quyển 1](#)
63. [Chương 63: Thanh niên thất nghiệp](#)
64. [Chương 64: Công việc mới](#)
65. [Chương 65: Nhân viên phục vụ](#)
66. [Chương 66: Tôm](#)
67. [Chương 67: Nhà ở](#)
68. [Chương 68: Khách đến nhà](#)
69. [Chương 69: Đi'ên Tuyết Anh](#)
70. [Chương 70: Trúng l'uộc nước trà](#)
71. [Chương 71: Gặp cha mẹ](#)

72. [Chương 72: Truy lĩnh](#)
73. [Chương 73: Ngôi lâu vàng trong sách](#)
74. [Chương 74: Nhà cửa \(1\)](#)
75. [Chương 75: Nhà cửa \(2\)](#)
76. [Chương 76: Họp gia đình](#)
77. [Chương 77: Gặp phụ huynh](#)
78. [Chương 78](#)
79. [Chương 79: Mưa](#)
80. [Chương 80](#)
81. [Chương 81: Ôi chao](#)
82. [Chương 82: B ả bàn](#)
83. [Chương 83: Công việc](#)
84. [Chương 84: Không họp](#)
85. [Chương 85: Dang dở](#)
86. [Chương 86: Ai trèo cao ai](#)
87. [Chương 87: Có phúc \(1\)](#)
88. [Chương 88: Có phúc \(2\)](#)
89. [Chương 89: Thăm nhà \(1\)](#)
90. [Chương 90: Thăm nhà \(2\)](#)
91. [Chương 91](#)
92. [Chương 92: Xa xỉ](#)
93. [Chương 93: Lén la lén lút](#)
94. [Chương 94: Chị em gặp lại](#)
95. [Chương 95: Bù đắp](#)
96. [Chương 96: Nghĩ nhiều](#)
97. [Chương 97](#)
98. [Chương 98: Vô tư](#)
99. [Chương 99: Chuẩn bị thi đại học](#)
100. [Chương 100: Đại học và cao học](#)
101. [Chương 101: Chê](#)
102. [Chương 102: Ấm áp](#)
103. [Chương 103: Trắc trở](#)
104. [Chương 104: Thi đại học](#)
105. [Chương 105: Mặt dày](#)
106. [Chương 106: Chuyện tốt](#)
107. [Chương 107: Đỏ mặt](#)

108. [Chương 108: Trúng tuyển](#)
109. [Chương 109](#)
110. [Chương 110: Phiên bản thứ N của một câu chuyện](#)
111. [Chương 111: Phương Mục Dương, anh ở đâu?](#)
112. [Chương 112: Cuộc sống độc thân - Hoàn chính văn](#)
113. [Chương 113: NGOẠI TRUYỆN CHI HAI - Chương 113. Giường nằm](#)
114. [Chương 114: Kết hôn](#)
115. [Chương 115: Tâm lý](#)
116. [Chương 116: Nghiên Nghiên](#)
117. [Chương 117: Hời hợt](#)
118. [Chương 118: Lấy lòng](#)
119. [Chương 119: Nịnh nọt](#)
120. [Chương 120: Chân thành](#)
121. [Chương 121: Con dâu hiếu thảo](#)
122. [Chương 122: Thiếu nữ](#)
123. [Chương 123: Bài giảng](#)
124. [Chương 124: Trước lúc chia xa](#)
125. [Chương 125: Chung xe](#)
126. [Chương 126: Không giống nhau](#)
127. [Chương 127: Cái gọi là vợ chồng](#)
128. [Chương 128: Có thể diện](#)
129. [Chương 129: Lương địa thư \(1\)](#)
130. [Chương 130: Qua cầu rút ván](#)
131. [Chương 131: Chuyển đi của cả gia đình](#)
132. [Chương 132](#)
133. [Chương 133: Đoàn tụ](#)
134. [Chương 134: Anh phải đợi em](#)
135. [Chương 135: NGOẠI TRUYỆN CUỘC SỐNG HỌC ĐƯỜNG - Chương 135. Dễ như ăn bánh](#)
136. [Chương 136: Lớp cơ thể người và những đi ều khác](#)
137. [Chương 137: Máy chuyện vụn vặt](#)
138. [Chương 138: Kẻ hám tiền](#)
139. [Chương 139: Vòng lặp tu ần hoàn \(Hoàn toàn văn\)](#)

Chương 1: 1: Nhà Tập Thể

Trước khi kỳ thi tuyển sinh đại học chính thức được khôi phục lại, giả như Phí Nghê có bất cứ cơ hội nào khác để thay đổi vận mệnh của mình, cô sẽ không kết hôn với Phương Mục Dương.

Phí Nghê là con thứ ba trong gia đình, từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, anh cả chị hai đều nuôi chiều cô.

Ba người chia nhau một quả táo, mình cô ăn hết nửa quả.

Sau khi tốt nghiệp trung học, anh cả hưởng ứng lời kêu gọi cắm đội(1) đến Nội Mông(2) lao động.

Vốn dĩ anh có thể vào công xưởng sản xuất thay cho cha mẹ, nhưng anh không nỡ để hai đứa em gái chịu khổ.

Trong nhà chỉ có hai suất công tác ở xưởng, anh nhường lại cho các em.

Chị gái Phí Nghê thay cha vào làm việc ở trong xưởng dệt, hai năm sau, Phí Nghê cũng thế chân mẹ vào làm tại xưởng may mũ.

(1) Cắm đội (cài, c ắm vào đội ngũ): Mô hình thanh niên trí thức gia nhập các công xã, đội sản xuất ở nông thôn trong thời kỳ Đại Cách mạng Văn hóa vô sản trước năm 1980.

(2) Nội Mông: Khu tự trị Nội Mông Cổ, nằm ở phía Bắc Trung Quốc. Sau khi bắt đầu đi làm, trừ chi phí ăn uống đưa cho gia đình, còn lại tiền lương và phiếu lương thực hàng tháng Phí Nghê đều tích góp lại.

Mỗi lần gặp thanh niên trí thức nào đó cô quen từ Nội Mông về quê thăm người thân, cô đều lấy tiền lương và phiếu lương thực dành dụm được đến cửa hàng mua bánh quy loại thường rồi chia ra theo từng cân, mỗi cân đựng trong một cái hộp sắt, dùng quần áo mới bọc lại.

Phiếu lương thực còn dư cô đổi thành loại phiếu lưu hành toàn quốc, sau đấy nhờ người ta đưa cả phiếu lẫn quần áo và bánh quy đến cho anh cả.

Cô còn chu đáo chuẩn bị thêm khăn bông và xà phòng thơm, để lúc rửa mặt anh có cái dùng.

Mỗi khi gửi thư về, anh cả đều nói anh ăn đã đủ no rồi, đừng gửi bánh quy qua nữa, xung quanh một đồng ma đói anh chia làm sao cho đủ; phiếu lương thực cũng không cần gửi, tự bản thân anh lo được; quần áo càng không phải gửi, một năm tắm có vài lần, đồ đẹp chỉ tổ lãng phí. Năm thứ sáu anh cả đi làm thanh niên trí thức, chị hai Phí Nghê kết hôn cùng với một đồng nghiệp ở xưởng dệt.

Cha mẹ họ còn chưa có ý kiến gì, Phí Nghê đã không đồng ý, chỉ sợ chị sang bên ấy chịu khổ.

Anh rể là con trai duy nhất trong nhà, cha đã qua đời từ lâu, hiện tại chỉ còn mỗi một bà mẹ bại liệt cùng một gian nhà tập thể bé tẹo.

Chị hai nói tình cảm quan trọng hơn hết thảy, Phí Nghê lại bảo tình cảm chỉ là tinh thần, không kết hôn chị vẫn có thể nhớ tới người ta, nhưng thân thể của chị không thể quanh năm ở cùng một bà lão bại liệt được.

Lý luận về sự khác biệt giữa tinh thần và vật chất này của cô chẳng thể lay chuyển được người chị hai luôn đặt tình cảm lên hàng đầu.

Tựa như Cô-lôm-bô khám phá ra Tân Thế giới, chị đã phát hiện thói hờm hĩnh ẩn dưới khuôn mặt trong sáng và thuần hậu của em gái mình.

Cuối cùng chị hai vẫn kết hôn với anh chàng kế toán kia.

Phí Nghê lấy chỗ phiếu vải để dành đi mua một mảnh vải lớn, loại vải này trước kia cô vẫn muốn mua nhưng mà lại không dám mua, giờ cô đã hạ quyết tâm mua về.

Cô dùng đồng cúc hũ trước cóp nhặt được may một cái váy cùng một chiếc áo sômi, làm quà cưới cho chị gái.

Hồi trước một nhà năm người bọn họ sống chung trong một căn hộ ven vện mười mấy mét vuông.

Nhà được ngăn thành hai gian, khi Phí Nghê vào cấp hai, nhà cô liền chia phòng theo giới tính, cô, chị và mẹ ở tại buồng trong, cha và anh ở gian ngoài.

Sau này anh cả đi cấm đội, chị hai lấy chồng, rốt cuộc cũng không cần phải chen chúc như trước nữa.

Cha mẹ thương con gái nhỏ, nhường gian trong cho cô ở một mình, còn hai vợ chồng già thì cùng nhau ở bên ngoài.
Bọn họ sử dụng khu bếp và nhà vệ sinh công cộng.

Tới phòng nước giặt quần áo, xung quanh cũng chật kín người.

Ngồi ở giữa một đám đông, im lặng là chuyện xa xỉ, Phí Nghê buộc phải học cách chuyện trò cùng người khác.
Phí Nghê ghét nhất là mùi hương của dầu hạt cải quyện lại với mùi mỡ lợn.

Mỗi lần đến giờ cơm tối, cái mùi khó chịu này lại len qua từng lối nhỏ, xộc thẳng vào trong mũi cô.
Chỉ mỗi sách là có thể an ủi tâm hồn của cô.

Sách bán ở hiệu sách quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy loại đấy, Phí Nghê phải tới chỗ ông cụ thu nhật phế liệu mới đào được vài cuốn giáo trình đại học.

Sau khi đọc nát giáo trình, cô lại bắt đầu đi học thuộc lòng từ điển.

Cô thích học cả từ điển tiếng Anh lẫn từ điển tiếng Nga, thậm chí còn tìm được niềm vui trong việc đọc các mẫu câu ví dụ.

Có một lần, Phí Nghê còn bới được một cuốn sách của Shakespeare trong

đồng đờ đờng nát đó.

Đọc sách là thú vui duy nhất của cô, kể cả khi trong sách chẳng có ngôi lầu vàng(3) nào.

Vậy mà danh sách đề cử đại học công nông binh(4) vẫn chẳng có phần của cô, cho dù thi cử từ nhỏ tới lớn cô chưa từng xếp thứ nhì.

Mỗi lần trời hửng sáng, cô lại phải tất bật đến xưởng may may một đồng mũ giống nhau từ ngày này qua tháng khác.

Có đôi khi cô vẫn nghĩ, thà rằng cô xuống nông thôn cắm đội còn hơn, ít nhất nông thôn rộng lớn, sẽ không phải chịu cảnh chật chội như thế này.

(3) Lầu vàng: Hình ảnh ẩn dụ trong bài thơ “Lệ học thiên” của hoàng đế Tống Chân Tông: “An cư bất dụng giá cao lâu, thư trung tự hữu hoàng kim ốc” (an cư không phải xây nhà cao, trong sách sẵn có lầu vàng).

(4) Công nông binh: công nhân, nông dân, bộ đội – những thành phần được hưởng nhiều đặc quyền trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa.

Sinh viên công nông binh là những người được tuyển vào đại học nhờ nền tảng giai cấp của cha mẹ chứ không phải nhờ trình độ học vấn.

Văn thơ cổ động vẫn nói, trời cao đất rộng, thỏa chí tung hoành.

Song đây chỉ là suy nghĩ vẩn vơ mà thôi, cô nghe nói người nông thôn cũng không thích các thanh niên trí thức đến quê họ tranh đoạt miếng ăn với họ.

Anh cả của cô đi cắm đội, ngay cả ăn no mặc ấm cũng là vấn đề to tát.

Anh đi suốt bảy năm ròng, vẫn chưa có cơ may nào để được trở lại thành phố.

Thỉnh thoảng viết thư cho anh, cô vẫn khuyên anh nỗ lực, tranh thủ lấy một suất đề cử công nông binh để được vào học đại học.

Những khi không phải đi làm, ngoài việc đọc sách, Phí Nghệ đầu đập máy may giúp mọi người may quần áo.

Với số tiền và phiếu vải đổi được, cô may cho mẹ và chị gái mỗi người một chiếc áo sơ mi từ sợi tổng hợp, mua hai đôi tất nylon cho cha, còn may cho anh cả một chiếc váy liền áo để mang tặng con gái bí thư chi bộ của thôn, tặng thêm cơ hội được đi học đại học.

Dầu gội đầu, kem dưỡng da và xà phòng thơm, cô đều giữ lại để anh trai mang đi biếu, còn bản thân mình dùng xà phòng thường gội đầu. Lãnh đạo xưởng may nữ nói chuyện với cô, bảo cô có khả năng được đi đầu đến làm trong văn phòng của xưởng.

Chuyện sau đó quả thực không thể tin nổi.

Người được đi đầu đến văn phòng làm là con gái của trưởng phòng tài vụ, một cô nàng vẫn hay viết “nước trong” thành “nước chong”.

Một thời gian sau, con gái trưởng phòng tài vụ được đi học đại học.

Phí Nghê tiếp tục may nữ trong xưởng may nữ.

Từ sau khi hủy bỏ thi đại học, có rất nhiều thành phần nửa mù chữ trình độ văn hóa dậm chân ở bậc tiểu học vẫn được vào học đại học.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Phí Nghê lại thấy căm giận.

Thế nhưng nếu được làm bạn học cùng những con người nửa mù chữ ấy, cô vẫn sẽ rất vui lòng.

Chỉ có đi đầu, chẳng ai cho cô cơ hội.

Cho dù cô có thông thạo cả tiếng Anh lẫn tiếng Nga, có đọc thuộc lòng thơ của Shakespeare, có tự học được vi phân và tích phân đi chẳng nữa thì cũng chẳng có ai đi đầu cô vào đại học.

Mà nếu người ta biết được cô đọc sách của Shakespeare, kiêu gì cô cũng bị coi là phần tử lạc hậu điển hình cho xem.

Phí Nghê đọc báo thấy có một cô gái đã kiên trì chăm sóc một công nhân trẻ cùng phân xưởng chẳng may bị tàn tật trong suốt hai năm ròng rã.

Cô ấy được phân xưởng bình bầu tiên tiến, giành được tư cách nhận đề cử vào đại học.

Phí Nghê chẳng phải là người cao thượng gì cho cam, nhưng nếu có thể vào được đại học, cô sẵn sàng tận tâm tận lực, bỏ sức bỏ của ra chăm sóc một người xa lạ.

Cô đã chán ngán việc phải cấm mặt may mắn mỗi ngày, đó không phải là cuộc sống mà cô mong muốn.

Phí Nghê nhớ tới Phương Mục Dương, người cũng vừa được bình bầu tiên tiến cách đây không lâu.

Cô quyết định đi bệnh viện thăm cậu bạn học cũ của mình.

Cái thời bọn họ vẫn còn học chung một lớp, Phí Nghê không hề ưa con người này.

Trong số đám học sinh ở trường, cậu ta kỳ thực là người có ý thức bình đẳng nhất.

Những đứa trẻ khác vẫn hay cười nhạo con cái gia đình công nhân không được dạy dỗ tử tế, bảo Phương Mục Dương đừng chơi chung với bọn chúng, song cậu ta lại chẳng để những lời ấy vào tai.

Cậu ta nói ông cố ngoại của mình trước kia cũng nhật ve chai, chính là giai cấp vô sản điển hình, giờ cậu ta có thể khinh thường ai được cơ chứ?

Phương Mục Dương lúc nào cũng coi bản thân là chất của người nhật ve chai, cho nên người ta thường vô tình bỏ qua chức nghiệp của cha mẹ cậu ta.

Trên thực tế, ông ngoại cậu ta từng là nhà tư bản lớn, còn ông nội lại là nhà nho nổi danh.

Nhìn chung năm đời trước nhà cậu ta đều là những tên tuổi lẫy lừng, có đưa vào sách giáo khoa cũng chẳng có ai phản đối.

Phương Mục Dương cứ khẳng khẳng rằng mọi người đều như nhau, nhưng thật ra bọn họ chẳng hề giống nhau tẹo nào.

Tuy rằng quần áo của cậu ta thường xuyên bị thủng lỗ chỗ, không được

tương tất gọn gàng như quần áo của Phí Nghê, thậm chí tiền tiêu vặt cũng ít hơn vì cha mẹ cậu ta vẫn muốn con trai tự mình trải nghiệm cuộc sống, thế nhưng cậu ta có thể học vẽ với một trong những họa sĩ tài giỏi nhất nước, mà người dạy cậu ta chơi vĩ cầm cũng là bè trưởng đàn dây(5).

Không chỉ có vậy, cậu ta còn có thể xem được một số bộ phim điện ảnh, tạp chí nội bộ đặc biệt, đọc được một số sách cấm và đến mua đồ được tại cửa hàng Hữu Nghị chỉ mở cửa cho một số đối tượng nhất định.

(5) Bè trưởng đàn dây: Người ng ỡ hàng đầu và g ỡn khán giả nhất trong số các violin chơi giai điệu chính, có nhiệm vụ chỉ huy và thường đảm nhiệm các đoạn độc tấu.

Tuy nhiên loại đ ấi ngộ này chỉ kéo dài đến khi Phương Mục Dương tốt nghiệp tiểu học.

Sau đó cha mẹ cậu ta bỗng nhiên bị liệt vào danh sách đi ều tra, cậu ta cũng trở thành con cái ph ần tử tình nghi, không có ai vì chuyện ông cố ngoại cậu ta từng nhặt ve chai mà xếp cậu ta vào hàng ngũ giai cấp vô sản.

Phương Mục Dương không còn nhấn mạnh xuất thân t ầm thường của mình nữa, xuất thân t ầm thường giờ đây đã là thứ gắn chặt với cậu ta r ỡi. Phương Mục Dương cũng giống Phí Nghê, có một anh trai và một chị gái, cả anh trai lẫn chị gái đ ều may mắn hơn cậu ta, cuộc sống không bị ảnh hưởng gì nhi ều.

Anh trai công tác ở Viện Nghiên cứu Hạt nhân, thuộc dạng nhân tài khan hiếm, còn chị gái đã kịp đ ỗ đại học trước khi Nhà nước hủy bỏ kỳ thi đại học.

Cậu ta xuất thân không tốt, không thể vào đại học, không thể nhập ngũ, cũng không thể làm công nhân, còn chưa tốt nghiệp cấp hai đã bị đi ều đến nông thôn cắm đ ội.

Bước ngoặt lớn trong cuộc đời Phương Mục Dương xảy ra vào nửa năm trước, khi cậu ta được nghỉ phép về thăm người thân.

Bởi vì không có người thân nào đ ể thăm cả, cậu ta ở tạm nhà của một thanh niên trí thức khác, vừa lúc gặp phải một trận mưa lớn khiến nhi ều

nhà nhỏ đỡ sập.

Cậu ta cứu được vài người, còn bản thân thì bị thương.

Nhờ việc cứu người mà Phương Mục Dương được bình bầu tiên tiến, thậm chí còn lên mặt báo.

Phí Nghê từng cùng các bạn học cũ đến thăm cậu ta một lần, tuy nhiên người đến xem ngắm quá đông, cách mấy tầng người, ngay cả mặt mũi cậu ta thế nào Phí Nghê cũng không nhìn rõ.

Lần này tới bệnh viện, Phí Nghê đã mua chút bánh đào để làm quà.

Cô vốn dĩ định hái một ít hoa mang đi, nhưng rồi sợ bị người ta nói là tình thú kiểu tiêu tử sản cho nên lại không hái nữa.

Phòng bệnh của Phương Mục Dương quanh quẽ hơn những gì cô tưởng tượng nhiều.

Thành phố này mỗi giờ mỗi phút đều sinh ra những anh hùng, mọi người không thể nhớ về cậu ta mãi được.

Bệnh viện ban đầu cậu ta từng nằm quá tải, tháng trước cậu ta đã được chuyển về bệnh viện nhỏ này, được ở một mình một phòng.

Trong phòng bệnh chỉ có đúng hai bọn họ, bạn gái cậu ta thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

Phí Nghê bước đến gần, trông thấy rõ khuôn mặt của Phương Mục Dương.

Cô vốn định đưa bánh đào cho bạn gái cậu ta ăn, nhưng rồi đứng lì ờ nửa giờ vẫn chẳng có ai xuất hiện.

Cô nghe người ta nói, bạn gái của Phương Mục Dương là sinh viên công nông binh, mà suất học đó là do chính Phương Mục Dương nhường lại.

Phí Nghê không tin những lời này.

Cô không tin trước khi cứu người, sẽ có người đê cừ Phương Mục Dương vào đại học với hoàn cảnh gia đình như vậy.

Phí Nghê hỏi y tá trong khoảng thời gian này có ai hay tới thăm Phương Mục Dương không.

Y tá bảo là không có.

Cô lại hỏi thế bạn gái Phương Mục Dương đâu, y tá nói chưa từng nghe chuyện cậu ta có cô bạn gái nào bao giờ.

Phí Nghe đoán chừng bọn họ đã chia tay rồi.

Nếu còn qua lại với nhau, cho dù bận rộn công việc đến mấy thì cuối tuần cũng nên đi một chuyến mới phải.

Nhìn bằng mắt thường cũng thấy dạo này y tá cũng đã bỏ bê cậu ta.

Tóc và móng tay cậu ta quá dài, râu cũng đã cần phải cạo.

Cô lại nhớ tới cô gái được bình bầu tiên tiến rồi để cử vào đại học kia.

Ngày hôm sau, Phí Nghê lại đi thăm Phương Mục Dương.

Lần này cô cần theo hai cây kéo một lớn một nhỏ, lớn để cắt tóc, nhỏ để bấm móng tay cho cậu ta, đồng thời còn cạo râu giúp cậu ta bằng dao cạo râu của cha.

Cô cũng mang theo dĩa gội đầu Hải Âu, giúp cậu ta rửa mặt gội đầu bằng cái thau trong bệnh viện.

Nước chẳng may bắn vào mắt Phương Mục Dương, Phí Nghê bỗng nhận ra lông mi cậu ta rất dài.

Sau khi làm xong mọi việc, cô dùng khăn bông ngâm nước xà phòng thơm để lau mặt cho cậu ta.

Phương Mục Dương lại trở nên trắng trẻo đẹp trai, mặc dù trong thời buổi này đàn ông trông có tốt mã đến mấy thì cũng chẳng để làm gì.

Phí Nghê nói với y tá, sợ dĩ cô tới nơi này là do được truyền cảm hứng bởi câu chuyện anh hùng của Phương Mục Dương, cô sẵn lòng làm mọi thứ để giúp cậu ta tỉnh lại.

Thế là từ đó về sau, cứ sau mỗi giờ tan tầm là Phí Nghê lại đến bệnh viện để làm người tốt việc tốt, dù là cuối tuần cũng chẳng nề hà.

Cô thật sự quá muốn tiến bộ, muốn được bình bầu tiên tiến, muốn được nhập học đại học.

Để trông cho có vẻ thật tiến bộ và vạch rõ ranh giới với cả giai cấp tư sản, mấy năm gần đây cô chưa từng may vá cho mình, thậm chí tóc cũng cắt ngắn.

Chẳng có ai mong Phương Mục Dương tỉnh lại hơn cô. Nghe nói người thực vật cũng có nhu cầu giao tiếp, mỗi lần đến thăm Phương Mục Dương, Phí Nghê lại đọc sách cho cậu ta nghe, tất cả đều là những quyển sách rất tiến bộ.

Cô còn nhớ một ít hoa cỏ mình trồng, vun vào trong chậu rồi chở tới bệnh viện bày, vậy nên cửa sổ phòng bệnh đều là hoa cô chăm bón, những bông trường thọ nở đầy màu sắc.

Dần dần, y tá tại bệnh viện đều đã quen mặt Phí Nghê.

Hội thanh niên trí thức phái người tới thăm Phương Mục Dương, đúng lúc trông thấy Phí Nghê đang ngồi đọc sách bên cạnh cậu ta.

Lãnh đạo bệnh viện kể cho họ nghe câu chuyện cảm động của cô, mọi người đều rất xúc động.

Thế nhưng sự chăm sóc của Phí Nghê chưa có hiệu quả đáng kể, vẫn chưa thể đạt tiêu chuẩn để được bình bầu tiên tiến.

Người đi thăm Phương Mục Dương không nhiều lắm, trong đó có hai người phụ nữ xinh đẹp mà Phí Nghê đặc biệt ấn tượng.

Một người là chị gái của Phương Mục Dương, trước khi rời đi còn đưa cô hai trăm đồng tiền.

Phí Nghê nói cô không cần tiền, có thể chăm sóc một anh hùng như Phương Mục Dương chính là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của cô.

Cô nói rất đổi chân thành, đổi phương tin tưởng hết mực, một hồi lâu sau mới đáp: “Có được em, đúng là may mắn của nó.”

Phí Nghê lại cảm thấy Phương Mục Dương đang nằm liệt trên giường bệnh kia chẳng hề may mắn tí nào.

Người còn lại chính là bạn gái cậu ta.

Bảo là bạn gái cũ thì cũng chưa hẳn đúng lắm, nói không chừng khi Phương Mục Dương tỉnh lại, hai người bọn họ lại hòa hợp như lúc ban đầu cũng nên.

Cô nàng đầu khở bu òn bã, đứng trước cửa sổ trông ra bên ngoài, thoát nhìn rất giống nhân vật trong bức tranh của một họa sĩ người Pháp nào đó Phí Nghệ đã từng bắt gặp.

Phí Nghệ hỏi cô bạn gái cũ này ngày trước Phương Mục Dương thích thể loại sách gì nhạc gì.

Sách cô đọc h ầu như không có tác dụng, có lẽ cô nên tìm mấy cuốn sách cậu ta thích nghe thì hơn.

Song Phí Nghệ lại không nhận được bất cứ câu trả lời nào.

Lúc ấy cô mới chợt vỡ lẽ ra, cảm giác mình đã hỏi nhầm câu hỏi mất rồi.

Con người như Phương Mục Dương chắc chỉ thích mấy loại cây cỏ độc hại mà thôi, cậu ta vốn phù hợp với những hành vi sai trái.

Sau khi tiễn bạn gái Phương Mục Dương ra cửa, Phí Nghệ lại bắt đầu bấm móng tay cho cậu ta.

Mới chỉ hai ngày không cắt mà móng tay cậu ta đã dài.

Tay Phương Mục Dương vừa thon vừa dài, chắc là do thường xuyên lao động nặng nhọc dưới quê nên bàn tay khá thô ráp.

Phí Nghệ vừa tỉa móng tay vừa nói với cậu ta, mùa đông năm nay quá lạnh, lớp băng ngoài cửa rất dày, trước khi đi cô còn bị trượt chân ngã tr ầy cả một mảng da lớn, song cô vẫn cứ tới đây để thăm cậu ta.

Cô thật sự quá muốn tiến bộ.

Cô đã sắp hai hai rồi, nếu không được đề cử vào đại học, đến năm năm mươi hai tuổi chắc cô vẫn còn đang may m ữ trong xưởng may.

May mắn cũng rất vinh quang, nhưng cô chẳng hề thích hợp may mắn tẹo nào.

Cô muốn đi học.

Trong lúc Phí Nghệ đang nói, một giọt nước mắt bất chợt rơi lên khóe mắt Phương Mục Dương.

Cô vươn tay ra gạt nó đi, đầu ngón tay khẽ sượt qua hàng mi dài của cậu ta.

Phí Nghệ thẫn thờ: “Mau mau tỉnh lại đi, nếu không bạn gái của cậu chạy mất bây giờ.”.

Chương 2: 2: Kem Đá Đậu Đỏ

Phí Nghê lại đi thăm Phương Mục Dương.

Sau khi khóa cửa phòng bệnh, cô bắt đầu đọc cho cậu ta thơ sonnet(1) của Shakespeare.

Vì sợ người khác nghe thấy, cô ghé xuống sát bên tai cậu ta, để cho từng câu từng chữ từ tai truyền vào đầu Phương Mục Dương.

(1) Thơ sonnet: Hình thức thơ mười bốn dòng với luật gieo vần nghiêm ngặt và một cấu trúc nhất định.

Đọc xong một bài, cô liền mở cửa phòng bệnh, tiếp tục đọc báo và sách tiến bộ cho cậu ta nghe.

Cô đầu đầu đọc từng trang, liên tục lĩnh hội tinh thần mới nhất.

Phí Nghê có hai cái kéo bấm móng, một cái để bấm móng tay cho Phương Mục Dương, cái còn lại bấm móng chân.

Mỗi tuần cô đầu cắt tóc giúp Phương Mục Dương một lần để tóc cậu ta không quá dài, tóc dài rất tốn dầu gội.

Cô dùng xà phòng gội đầu, nhưng lại gội đầu cho cậu ta bằng dầu gội đầu Hải Âu.

Khi cúi xuống đọc thơ, cô có thể ngửi thấy hương dầu gội đầu thơm thoang thoảng.

Phương Mục Dương chỉ nằm trên giường, hoàn toàn không cần đến tất, nhưng cô vẫn mua cho cậu ta một đôi tất mới, bấm móng chân xong thì lại mang vào.

Mỗi lúc Phí Nghê nhìn Phương Mục Dương, vẻ mặt luôn có một loại dịu dàng mà ngay cả cô không cũng không nhận rõ.

Cô đã gửi gắm toàn bộ mong mỏi về tương lai vào người con trai trước mắt này.

Chỉ cần cậu ta tỉnh lại, cô sẽ có thể lên báo, có thể được bình bầu tiên tiến, có thể vào đại học.

Việc Phí Nghê bỏ ăn bỏ ngủ chạy ngược chạy xuôi đến viện thực sự khiến cho hai vị phụ huynh ở nhà tò mò.

Hiều con chẳng ai bằng cha mẹ, bọn họ biết con gái mình chưa từng chơi xấu hay lợi dụng ai, nhưng cũng chưa từng tốt bụng đến thế bao giờ.

Đối với người nhà của mình, Phí Nghê cũng giải thích rằng cô giúp đỡ Phương Mục Dương đơn thuần chỉ vì ngưỡng mộ cậu ta.

Cha mẹ của cô căn bản không hiểu cô may mắn ở xưởng mỗi ngày rầu rĩ tới mức độ nào, cũng không hề biết cô khát khao vào đại học, chuyện ấy cô chưa từng kể.

Cơ hội vào xưởng mũ là do anh cả cấm đội đổi lấy, cô nào có tư cách gì mà chê bôi cơ chứ? Nhà có ba đứa con, cô là nhỏ tuổi nhất, nếu như anh cả thay chân bất cứ ai trong cha mẹ vào xưởng làm việc, người phải đi cấm đội chính là cô.

Anh chủ động đến vùng nông thôn lao động, nói là vì hai em gái, kỳ thực chính là vì cô.

Việc tốt mà Phí Nghê làm kéo dài từ đầu đông tới tận cuối xuân năm sau.

Cô lén đọc cho Phương Mục Dương một bài thơ:

Xuân này vắng bóng dáng em

Giêng đem tươi trẻ phủ lên đất trời

Sắc màu trang điểm rạng ngời

Thở Tinh như cũng múa cười trên cao

Chim gù, hoa nở ngọt ngào

Trăm hoa khoe dáng vẫy chào vui tươi.

Không làm ấm nổi nụ cười

Buộc anh cứ phải cúi người nâng niu.

...

Chính lúc Phí Nghệ đọc bài thơ này, mí mắt của Phương Mục Dương khẽ giật.

Phí Nghệ kích động chạm vào mắt của cậu ta, động tác vô cùng nhẹ nhàng, như thể sợ rằng chỉ cần mạnh tay một chút thôi là hàng mi kia sẽ không còn lay động nữa.

Cô lại tiếp tục đọc:

Nhác qua huệ trắng yêu kiều

Hững hờ với đoá hồng kiều diệu dàng

Ngọt ngào, thanh lịch, nhẹ nhàng

Ngàn hoa kia bắt chước nàng mà thôi

Em đi, đông chẳng chuyển dời

Bóng em vẫn gợi xuân tươi lúc này.(2)

(2) Bài thơ “Sonnet 98” của William Shakespeare, dịch bởi dịch giả Ngọc Châu trong cuốn “Thơ tình của các đại thi hào” (NXB Thế giới, 2017).

Biết bao tháng ngày nỗ lực của Phí Nghệ cuối cùng cũng được đền đáp, Phương Mục Dương đã tỉnh lại.

Phí Nghệ những tưởng hạnh phúc của mình đã đến lúc bắt đầu rồi, nào ngờ đây lại chỉ là ảo ảnh của hạnh phúc mà thôi.

Phương Mục Dương quả thực đã tỉnh, nhưng sau khi tỉnh lại thì chính mình là ai cậu ta cũng không nhớ nữa.

Cậu ta đã quên xuất thân, quên luôn câu chuyện anh hùng của mình.

Tuổi tác, cha mẹ, thậm chí tên mình là gì, cậu ta đều quên hết sạch.

Ngay cả bác sĩ cũng không dám chắc cậu ta có khả năng hiểu được ngôn ngữ hay không, bởi vì một câu hoàn chỉnh cậu ta cũng không nói nổi.

Sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên Phương Mục Dương nói là nói với Phí Nghệ.

Cậu ta bập bõm hỏi, cô là ai?

Bác sĩ bên cạnh nói với Phương Mục Dương: “Đây là Phí Nghệ, trước khi tỉnh lại đều là cô ấy một tay chăm sóc cậu đấy.”

Thông thường trong tình huống này ai cũng sẽ nói lời cảm ơn trước, thế nhưng cậu ta lại chỉ nhắc lại tên của Phí Nghệ một lần.

Hội thanh niên trí thức biết chuyện Phương Mục Dương tỉnh lại thì liền cử người tới thăm.

Bác sĩ nói tình trạng của Phương Mục Dương không được lạc quan cho lắm.

Cậu ta bị mất trí nhớ, mà trí nhớ này không chỉ bao gồm bản thân là ai hay làm nghề gì, mà ngay cả những kỹ năng sống và học tập trước kia cũng đều bị quên lãng r ồi.

Phí Nghê đương nhiên không thể bỏ dở giữa chừng, cô lại đến bệnh viện mỗi ngày để làm người tốt việc tốt.

Cô bắt đầu lại từ đầu, trước tiên dạy Phương Mục Dương tên mình, lặp đi lặp lại nhiều lần, sau đó cô dạy cậu ta cách viết, hi vọng có thể đánh thức được phần nào ký ức của cậu ta.

Cô đọc cho Phương Mục Dương nghe bài báo về câu chuyện anh hùng kia, đọc đi đọc lại, càng đọc càng thấy chấn động.

Cậu ta đã cứu ba người r ồi, chỉ cần không đi cứu người thứ tư thì sẽ không phải nằm viện lâu đến thế.

Cứu được ba người, cũng là anh hùng.

Phí Nghê không bấm móng tay giúp Phương Mục Dương nữa, tuy rằng tâm trí của cậu ta hiện tại chỉ như trẻ sáu bảy tuổi nhưng cơ thể thì vẫn là một chàng trai trưởng thành, lúc ngủ với lúc tỉnh tất nhiên là sẽ khác nhau.

Cô dạy cậu ta bấm móng tay, tự lấy tay mình làm mẫu, sau đấy hỏi cậu ta đã hiểu hay chưa, hiểu thì gật đầu.

Phương Mục Dương gật đầu, Phí Nghê đưa kéo cho cậu ta, cậu ta lại nắm lấy tay cô, cần kéo tìm móng tay cô.

Phí Nghê vội vàng rút tay lại, nói tôi bảo cậu tự bấm móng cho mình chứ không phải bấm cho tôi.

Thế nhưng hình như Phương Mục Dương nghe không hiểu, cậu ta vẫn cứ tiếp tục bám móng tay cô.

Tay của Phí Nghệ bị Phương Mục Dương siết đến đỏ ửng, mà tai cô cũng đỏ lên.

Cô chưa từng c ãn tay người con trai nào, nhưng thật ra đã đi xem phim điện ảnh và tản bộ cùng mấy người.

Không phải cô không nghĩ đến chuyện dựa vào hôn nhân để thay đổi số mệnh của mình, nhưng khi cơ hội xuất hiện, cô lại bỏ qua không chút do dự.

Cô vẫn luôn cảm thấy vẫn còn có con đường khác để được vào học đại học.

Cô bảo Phương Mục Dương tự gọi đầu cho mình, song cậu ta lại bất cần làm cho nước chảy vào mắt.

Phí Nghệ không khỏi mắng một tiếng: “Ngốc quá, thôi để đấy tôi làm cho.”

Hội thanh niên trí thức nhận trách nhiệm chi trả tiền cơm của Phương Mục Dương.

Ngày thường có một y tá phụ trách việc đi lấy cơm hộ cậu ta, còn cuối tuần thì Phí Nghệ lại tự mình nấu thịt, hầm canh, đựng trong hộp cơm rồi mang đến bệnh viện.

Phương Mục Dương gấp một miếng sườn, đưa tới bên miệng Phí Nghệ: “Cô ăn đi.”

Xương sườn là phần thừa nên lúc mua không cần phiếu, phiếu thịt của cô đã dùng hết rồi.

Phí Nghệ tránh đi, cười nói: “Tôi không ăn, cho cậu đấy.” Thời gian gần đây cô không dám đựng tới đồ mặn, ngay cả trứng gà cũng không nở ăn.

Tiền giấy chỉ có bấy nhiêu, cô ăn thì Phương Mục Dương sẽ hết phần.

Bọn họ đưa qua đây lại một h ãi, miếng sườn rớt luôn xuống đất.

Phí Nghệ tức giận nói: “Đã bảo là tôi không ăn, cậu ăn đi còn gì, sao cậu

lắm chuyện thế hả!”

Cô mang miếng sườn kia đi rửa qua r ồi lại đ ể vào trong hộp cơm của Phương Mục Dương, dùng giọng điệu dỗ trẻ con mà nói: “Mau ăn đi nào.” “Nhưng mà cô g ầy.”

Phí Nghê thực sự rất vui, khả năng nhận thức của Phương Mục Dương lại tiến bộ hơn nữa r ồi, cậu ta đã biết ăn thịt vào là sẽ béo. Cô nói: “G ầy một chút cũng tốt, g ầy chút là khỏe mạnh.

Nếu như cậu khỏe mạnh thì chúng ta đ ều tốt cả.”

Mùa hè đến, Phương Mục Dương nói cậu ta muốn ăn kem.

Phí Nghê chưa từng dạy cho Phương Mục Dương biết kem là gì, chính bản thân cô cũng đã nhi ều năm không ăn kem r ồi.

Ba chữ này khiến cô cực kỳ lạc quan, có lẽ ký ức của cậu ta đang dần h ồi phục.

Cô không dư nhi ều ti ền đ ể mua kem xịn cho Phương Mục Dương, chỉ có thể mua đ ược loại kem que đóng đá làm từ đậu đ ỏ.

Nhưng mà ngoài kem ra, Phương Mục Dương lại chẳng nhớ thêm đ ược gì khác.

Nếu không phải vì Phí Nghê nhắc tới, cậu ta thậm chí còn không biết chuyện mình có chị gái anh trai.

Phương Mục Dương bây giờ đã biết hết những kỹ năng sống cơ bản.

Cậu ta không muốn ở trong bệnh viện nữa, cậu ta hỏi nhà Phí Nghê ở đ âu. Nhà cũ của Phương Mục Dương đã sớm bị phân cho người khác ở, hiện giờ mười mấy hộ gia đình đang sống chung trong căn nhà đó.

Cha mẹ cậu ta thì vẫn còn đang bị đi ều tra.

Ở thành phố này, cậu ta không hề có nhà.

Đ ể Phương Mục Dương sớm khôi phục trí nhớ, Phí Nghê bắt đ ầu kể chuyện quá khứ cho cậu ta nghe.

Song cô không hiểu được bao nhiêu chuyện nhà cậu ta, nếu không phải ông bà cha mẹ của cậu ta quá nổi danh thì cô thậm chí còn chẳng biết tên bọn họ là gì.

Cô nói ra tất cả những đi đầu mình mang máng nhớ được, tổng cộng thời gian trình bày chỉ có chưa đầy mười phút.
Phí Nghê quyết định đi tìm bạn gái của Phương Mục Dương.

Bọn họ là thanh mai trúc mã điển hình, quen biết từ hồi tằm bé, sau đó cùng đi học, cùng đến nông thôn cắm trại, chắc hẳn là có rất nhiều câu chuyện chung để chia sẻ.

Nếu như bạn gái cậu ta tự mình đến đây kể chuyện, biết đâu Phương Mục Dương lại nhớ được ra cũng nên.
Phí Nghê đợi bạn gái của Phương Mục Dương dưới chân ký túc xá của cô ấy.

Nhìn đám sinh viên tới tới lui lui, bỗng dưng cô lại khó chịu trong lòng.

Cô chẳng hề thua kém những người này một chút nào.

Nếu như cùng nhau đi thi, chắc chắn là cô càng có tư cách đỗ đại học hơn bọn họ.

Thế nhưng hiện tại, bọn họ đang học đại học, còn cô thì vẫn may mắn trong xưởng mĩ.

Chỉ cần Phương Mục Dương lấy lại ký ức của mình, cô đảm bảo sẽ được bình bầu tiên tiến, sau đó rất có khả năng lọt vào danh sách đề cử đại học.

Sau khi chờ đợi ba tiếng đồng hồ, rốt cuộc Phí Nghê cũng gặp được Lăng Y, bạn gái của Phương Mục Dương.

Phí Nghê có thể đoán chắc rằng Lăng Y vẫn còn tình cảm với Phương Mục Dương.

Khi hay tin Phương Mục Dương đã tỉnh lại, vẻ mặt vui sướng kia không thể nào là giả dối.

Phương Mục Dương trông thấy Lăng Y tới, còn chưa cần Phí Nghê giới thiệu thì đã nở một nụ cười.

Nụ cười này khiến cho Phí Nghê cảm giác không mấy dễ chịu, cô tự động tránh ra ngoài.

Chăm sóc cậu ta nhiều ngày như vậy, cậu ta cũng chưa từng cười với mình bao giờ.

Bạn gái chỉ đến gặp có đôi lần, cậu ta vừa thấy đã cười.

Nhưng thôi thế này cũng tốt, biết đâu trò chuyện với bạn gái một lát, cậu ta lại nhớ được đi đâu gì đó.

Nếu như Phương Mục Dương có thể hồi phục trí nhớ nhờ sự giúp đỡ của cô, chắc chắn cô sẽ được bình bầu tiên tiến.

Được bình bầu tiên tiến, là có thể vào đại học.

Phí Nghê chán phải chờ ngoài phòng bệnh, bèn ra ngoài mua cho cậu ta hai chai nước ngọt.

Bản thân cô cũng khát, nhưng cô chỉ mua hai chai.

Vừa bước chân tới hành lang, Phí Nghê đã trông thấy Lăng Y ra cửa phòng bệnh.

Đôi mắt cô nàng đỏ hoe, rõ ràng là mới khóc xong.

Phí Nghê đưa Lăng Y một chai nước ngọt, hỏi xem khi nào cô ấy có thể quay lại thăm Phương Mục Dương.

Lăng Y không lấy, chỉ bu ãn bã nói: “Cậu ấy không nhận ra tôi.”

“Nhưng mà cậu ta vừa thấy cô đã cười mà.

Cậu ta hồi phục nhanh lắm, cô cứ tâm sự cùng với cậu ta nhiều vào, có khi cậu ta sắp nhớ lại hết rồi đấy.

Tuần sau cô lại đến nhé.”

Tuần sau, rồi tuần sau nữa, vẫn chẳng thấy Lăng Y đâu.

Hội thanh niên trí thức lại phái người tới thăm Phương Mục Dương.

Phía bệnh viện nói Phương Mục Dương đã có thể tự sinh hoạt, mà khôi phục ký ức lại là một quá trình dài, có thể mai sẽ nhớ lại, cũng có thể sẽ chẳng bao giờ nhớ lại nữa, bởi vậy hiện tại cậu ta không thích hợp nằm phòng bệnh.

Lãnh đạo hội thanh niên trí thức tìm Phí Nghê nói chuyện, trước tiên khẳng định lòng tốt của cô, sau đấy mới nhắc tới vấn đề sắp xếp cho Phương Mục Dương.

Nếu như Phí Nghê đã có cảm tình sâu sắc với cậu anh hùng này như thế, tuổi tác hai người lại xấp xỉ nhau, chỉ bằng kết làm chồng vợ, sau này cô có thể danh chính ngôn thuận mà chăm sóc Phương Mục Dương rồi.

“Cô và cậu ấy kết hôn với nhau, hội có thể đặc biệt đứng ra tổ chức hôn lễ cho hai người, cũng sẽ tránh được rất nhiều thủ tục phiền phức.”

Phí Nghê thật sự không ngờ hơn nửa năm nỗ lực của cô lại đổi về cái kết quả như thế này.

Giờ Phương Mục Dương đã trở thành một cái tay nải nặng trĩu, bọn họ suy nghĩ một hồi, quyết định quăng về phía cô.

Cô chẳng những không được bình bầu tiên tiến mà lại còn phải kết hôn cùng một người chỉ số thông minh chỉ tương đương với bọn con nít con nôi, số mệnh đúng là biết cách trêu đùa cô quá.

Phí Nghê cố gắng che giấu sự kinh ngạc cùng bất bình của mình, tỏ vẻ bình tĩnh mà nói: “Tôi không xứng với Phương Mục Dương.”

“Đồng chí Phí Nghê, quan điểm này của cô như thế là không đúng rồi, đâu là thanh niên cách mạng, có gì mà xứng với không xứng chứ?”

Chương 3: 3: Áo Khoác Len

Bất kể đại diện hội thanh niên trí thức có nói thế nào, Phí Nghê vẫn khẳng định cô không thể kết hôn với Phương Mục Dương.

Chăm sóc một anh hùng không thân quen gì với mình chính là có giác ngộ, xứng đáng bình bầu tiên tiến, còn chăm sóc chồng lại là bổn phận đương nhiên, căn bản không được xem như người tốt việc tốt gì cả.

Kết hôn với Phương Mục Dương đồng nghĩa với việc cưới về một người chồng trí tuệ chỉ như đứa trẻ, đồng thời còn xóa sạch mọi thành tích chăm sóc anh hùng trước đây của cô, thế nào cũng thấy thiệt đơn thiệt kép.

Tất nhiên những suy nghĩ này cô đều không nói ra lời, cô chỉ có thể nói trước khi bị thương Phương Mục Dương đã thích một nữ đồng chí rất nhiều năm, mà nữ đồng chí ấy không phải cô.

Cô hi vọng những người có tình sẽ thành quyến thuộc, cô chỉ đơn thuần tán thưởng và ngưỡng mộ Phương Mục Dương, cô không thể nào đoạt đi cơ hội được hạnh phúc của cậu ta.

Đối phương nói, đồng chí Phương ốm đau nhiều ngày như vậy, nữ đồng chí kia cũng chẳng thấy tới chăm sóc hôm nào, đâu thể so được với cô, chỉ có cưới cô thì đồng chí Phương mới thực sự được hạnh phúc.

Phí Nghê thầm nghĩ, ngay cả thanh mai trúc mã của Phương Mục Dương cũng không muốn cưới cậu ta, tại sao cô phải cưới chứ? Chỉ vì cô không nỡ ăn một miếng thịt nào, tất cả đều nhường lại hết cho cậu ta mà cô phải chịu nỗi ấm ức này ư?

Ngoài mặt cô vẫn mỉm cười, song giọng điệu lại vô cùng kiên định.

Cho dù đối phương nói gì, cô đều bảo là vì hạnh phúc của Phương Mục Dương, cô không thể nào cưới cậu ta được.

Thế rồi đối phương bất ngờ nhắc tới chuyện phân nhà tại xưởng may mũ.

Bọn họ đã đi đầu tra bối cảnh công tác của Phí Nghệ, xưởng mũ nơi cô làm đang đứng đọt chia nhà ở.

Cấp bậc và tuổi nghề của Phí Nghệ đều chưa đủ để nhận nhà, nhưng nếu kết hôn với một anh hùng như Phương Mục Dương, cô chắc chắn sẽ có phần.

Để Phí Nghệ có thể tiện chăm nom Phương Mục Dương, hội thanh niên trí thức còn hứa sẽ liên hệ với bên xưởng mũ giúp cô, nhờ họ đi đầu cô sang phòng tài vụ hoặc phòng hành chính.

Điều kiện này quả thực đã khiến Phí Nghệ động tâm.

Hiện giờ những người tốt nghiệp đại học ra trường đi làm phần đa cũng chỉ ở trong phòng ký túc xá đôi, cho dù kết hôn rồi cũng chưa chắc sẽ được phân cho một gian nhà mười mấy mét.

Nếu như cưới Phương Mục Dương, cô sẽ có thể bước sang một giai đoạn hoàn toàn mới trong cuộc sống.

Song Phí Nghệ vẫn không nhận lời.

Cậu ta mất đi ký ức, tương đương với việc cô lấy một người thiếu năng.

Thế nhưng sau khi đã khôi phục ký ức rồi, cậu ta sẽ lập tức nhớ tới bạn gái cũ của mình.

Bọn họ ở bên nhau nhiều năm như thế, chứng tỏ cô ấy rất có sức hút với cậu ta.

Một khi cậu ta nhớ ra, tình cũ chẳng rủ cũng đến, làm gì còn có chuyện của cô ở đây nữa.

Kết hôn với Phương Mục Dương, đối với cô rõ là trăm hại chứ không có lợi.

Cuộc đời chỉ có một thôi, không thể để mình làm vật hi sinh cho người khác được.

Nhưng nếu Phí Nghệ từ chối, Phương Mục Dương sẽ trở thành kẻ bơ vơ không ai coi sóc, việc tốt cô làm nửa năm cũng sẽ đổ sông đổ bể.

Cô vẫn hi vọng ai đó có thể chủ động tiếp nhận cậu ta.
Bạn gái Phương Mục Dương chắc hẳn là bạn gái cũ thật rồi, đến thăm còn chả thèm thăm chứ đừng nói gì tới việc quan tâm săn sóc.
Phí Nghê nhớ tới việc chị gái Phương Mục Dương từng để lại số điện thoại đơn vị mình, cô bèn gọi sang bên đấy.
Phương Mục Tĩnh nghe tin Phương Mục Dương đã tỉnh thì liền ngõa xe lửa ra thăm em trai.

Chị hiện đang giảng dạy tại một trường đại học trong Nam, bởi vì thành phần gia đình không tốt nên người bạn trai cũ cùng gia cảnh đã bỏ chị để đi kết hôn với một nữ đồng chí tổ tiên tám đời bần nông.

Cũng bởi vì thành phần gia đình không tốt, chị không được phân phòng đơn tại ký túc xá mà chỉ có thể ở trong phòng đôi với một người khác.
Năng lực của hội thanh niên trí thức địa phương có hạn, không thể vươn tay tới trường đại học nơi chị hai nhà họ Phương công tác.
Chị căn bản không có điều kiện để chăm nom Phương Mục Dương.
Phí Nghê lại hỏi, thế anh trai cả nhà họ Phương đâu?
Chị hai Phương nói với Phí Nghê, anh trai họ đang hoạt động bí mật, ngay cả chị dâu cũng đã nhiều năm không được gặp mặt anh rồi.
Phương Mục Dương trông thấy Mục Tĩnh, lại bắt đầu cười.
Phí Nghê giới thiệu với cậu ta, đây là chị hai của cậu.
Phương Mục Dương hỏi chị hai mình xem nhà bọn họ ở đâu, cậu ta nói muốn về nhà.
Mục Tĩnh ban đầu cũng cười, cười xong thì liền bật khóc.
Bọn họ nào có nhà nữa?
Chị hai chỉ xin nghỉ được ba ngày, ngay trong hôm đó phải bắt xe lửa quay về.

Trước khi đi, Mục Tĩnh lại lấy ra hai trăm đồng tiền hôm trước cùng phiếu lương thực toàn quốc, Phí Nghê vẫn bảo không cần.
“Em cứ cần đi, giúp chị mua cho nó hai bộ đồ mới nhé.” Phí Nghê mặc quần áo cũ đã giặt đến mức trắng bệch, vậy mà vẫn mua áo sơ mi mới cho em trai của chị.

“Có mua thì cũng không hết nhiều tiền thế đâu ạ.” Phí Nghê biết chị hai của Phương Mục Dương sống cũng chẳng dễ dàng gì.

“Lần trước chị tới đây, em vẫn còn chưa gầy đến mức này.

Thôi cứ giao thẳng bé cho hội thanh niên trí thức đi, dù sao bọn họ cũng có trách nhiệm trông coi nó, em không thể lo cho nó mãi thế được.”

Phí Nghê chăm sóc Phương Mục Dương nhiều ngày như vậy, bất kể khó khăn nhường nào cũng chưa từng một lần rơi nước mắt, ngay cả khi biết giấc mơ đại học của mình lại tan tành một lần nữa thì cũng chỉ thấy khó chịu trong lòng mà thôi.

Nhưng nghe thấy những câu này, rốt cuộc cô cũng không nén nổi mà bật khóc.

Đây là sự đồng cảm sâu sắc đến từ một người phụ nữ cũng chịu khổ cực như cô.

Nếu như Mục Tĩnh không nói ra câu nói đó, chờ khi chị ấy đi rồi, cô cũng sẽ không quay trở lại bệnh viện nữa.

Nhưng vì sự thương cảm của chị ấy, Phí Nghê quyết định đi mua cho Phương Mục Dương vài bộ đồ mới để mặc.

Từ khi nhập viện Phương Mục Dương vẫn mặc quần áo bệnh nhân, ngoài bộ đồ ấy ra thì quần áo khác đều do Phí Nghê chuẩn bị.

Chỉ có một chiếc áo sơmi là mua mới, còn lại quần dài và áo khoác là cô sửa lại từ đồ cũ của anh trai mình, thậm chí chiếc quần kia còn là hàng chắp vá từ mấy mảnh vải khác nhau.

Thế nhưng cậu ta sáng sủa, mặc vào trông chẳng khó coi chút nào.

Phí Nghê còn may hai chiếc cổ áo sơmi giả, để cho cậu ta thay đổi.

Hiện giờ đã có tiền rồi, Phí Nghê liền dùng phiếu lương thực đổi lấy phiếu vải, sau khi mua phiếu xong thì liền bắt tay vào may quần áo cho Phương Mục Dương.

Tan làm cô vẫn đến viện, đêm về thì mới luihui may đồ.

Cô không lấy cơm cho Phương Mục Dương nữa mà bảo cậu ta tự mua.

Một bát cơm giá hai xu, cậu ta ăn được ba bát; một miếng sườn giá một hào, cậu ta cần mua hai miếng; một đĩa cải trắng ba xu, một bát canh một xu, tổng cộng bữa cơm tốn khoảng ba hào.

Phí Nghệ đưa Phương Mục Dương đúng ba hào rồi đi cùng tới cửa sổ, quan sát cậu ta mua cơm.

Cậu ta ăn cơm tốn kém hơn những người khác, thường thường hết khoảng tám hào mỗi ngày, nếu như bữa sáng muốn ăn hoành thánh thì còn tiêu nhiều hơn thế.

Phí Nghệ may quần áo xong, sáng sớm hôm sau đã đạp xe đến bệnh viện.

Cô may cho Phương Mục Dương hai chiếc quần kaki và hai chiếc áo sơ mi, một chiếc bằng vải cotton và một chiếc bằng vải lanh, rất thích hợp mặc mùa hè.

Cô còn đến tiệm giày mua cho cậu ta hai đôi giày, một đôi giày da cùng một đôi giày thể thao.

Số tiền và phiếu lương thực dư lại, cô nhét vào một chiếc túi rồi đưa cho Phương Mục Dương, không quên dặn dò cậu ta nhất định phải trông túi thật cẩn thận, tuyệt đối không được đưa cho người khác.

Phí Nghệ đóng cửa phòng bệnh, bảo Phương Mục Dương thay quần áo mới, sau khi thay xong sẽ dẫn cậu ta đi xem phim.

Trên đường đi, Phí Nghệ sợ Phương Mục Dương bị lạc nên nói cậu ta đi trước.

Phương Mục Dương cứ bước hai bước thì lại quay đầu một lần, vừa đi vừa đưa tay về phía cô.

Tay Phí Nghệ vẫn đút ở trong túi quần, bàn tay kia không ai nắm nhưng

cũng chẳng được thu về, cứ đứng đưa mãi sau lưng cậu ta.

Phí Nghê âm thầm quan sát xung quanh, sau đó mới rụt rè vươn mấy ngón tay về phía trước.

Phương Mục Dương cầm lấy tay cô, hai người bắt đầu sóng bước. Hôm nay là cuối tuần nên xe buýt rất đông người, Phí Nghê muốn rút tay về nhưng lại bị Phương Mục Dương giữ chặt.

Cô sợ người khác nhận ra cho nên cứ cúi gầm mặt, thực sự hối hận vì đã không mang khẩu trang theo mình.

Bác tài bỗng nhiên phanh gấp, Phí Nghê loạng choạng ngã ra đằng sau, Phương Mục Dương liền vòng tay ôm lấy eo cô.

Xong rồi cậu ta cứ ôm cô mãi mà không chịu thả ra.

Phí Nghê đỏ mặt, dùng cùi chỏ huých huých cánh tay cậu ta, thấp giọng nói: “Phương Mục Dương, mau mau bỏ tay ra đi.” Trước cổng rạp chiếu phim có quầy bán nước giải khát.

Phí Nghê bỏ tiền túi ra mua một chai nước ngọt Bắc Băng Dương, nhờ chủ quầy bật nắp hộ rồi lại lấy cùi chỏ huých huých tay Phương Mục Dương: “Uống đi.”

“Sao cô không uống?”

“Tôi không thích.”

Bọn họ cùng xem một bộ phim của Rumani.

Bộ phim này nói về cứu trợ thiên tai, song vẫn thu hút không ít nam thanh nữ tú đến rạp vì sự tiếp xúc thân mật giữa cặp đôi nam nữ chính.

Phí Nghê hoàn toàn chẳng có hứng thú với kiểu phim ấy, đây chỉ là nỗ lực cuối cùng của cô để giúp cho Phương Mục Dương lấy lại trí nhớ của mình.

Đến tận giây phút này rồi cô vẫn chưa hết hi vọng, cô quá mong được bình bầu tiên tiến.

Có đi đâu Phí Nghệ không ngờ bộ phim này chẳng hề gọi cho Phương Mục Dương nhớ đến hành động cứu trợ thiên tai của cậu ta, nhưng hình như nó lại đánh thức được một loại ký ức khác.

Khi cái ôm đầy gọi tả kia xuất hiện trên màn ảnh, Phương Mục Dương lại nắm chặt lấy tay cô.

Trái tim Phí Nghệ đập thành thịch trong lồng ngực.

Cô thầm mắng cậu ta là đồ không biết xấu hổ, trước kia không biết đã giở bao nhiêu trò hư đốn với bạn gái của mình rồi, ngay cả cha mẹ cũng chẳng nhớ nổi mà mấy thứ này lại không quên.

Cô cắm sâu những chiếc móng tay ngắn tũn của mình vào lòng bàn tay Phương Mục Dương, định bắt cậu ta thả ra, song cậu ta vẫn cứ nắm lấy tay cô thật chặt.

Phương Mục Dương nắm lâu tới mức bàn tay cô tía mồ hôi, mồ hôi hai người cứ thế quyện lại vào nhau.

Phí Nghệ sợ lên tiếng thì sẽ khiến cho những người xung quanh chú ý, chỉ đành im lặng chịu đựng.

Phí Nghệ nghĩ, qua hôm nay, cô nhất định không thể đi thăm cậu ta được nữa.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Phí Nghệ không nhịn được mà dẫm lên chân của Phương Mục Dương hai cái, nhỏ giọng mắng: “Sau này cậu không được cấn tay của tôi nữa!”

“Thế thì cô cấn tay tôi.” Phương Mục Dương duỗi tay ra, chờ Phí Nghệ nắm lấy.

“Cậu dứt hai tay vào túi quần đi.”

Phương Mục Dương cao hơn Phí Nghệ một cái đầu.

Cậu ta xắn áo sơmi đến khuỷu tay, hai tay dứt trong túi quần, khi đi trên đường, không ai có thể ngờ được đầu óc người này đang có vấn đề. Hôm nay bọn họ đều mặc áo sơmi trắng.

Quần dài và túi đeo chéo của Phí Nghệ thì là màu xanh bộ đội, vải đã sờn, sắc xanh đã sớm ngả thành xanh trắng, còn thoang thoang mùi xà phòng.

Hai người bước đi cạnh nhau, cách nhau có chừng nửa mét.
Không ai cất tiếng nói chuyện.

Trước lúc tới viện Phí Nghệ đã hạ quyết tâm, nếu như đi xem phim xong mà Phương Mục Dương vẫn chẳng nhớ ra được đi đâu gì, cô sẽ dẫn cậu ta tới một quán Nga ăn cơm, về sau không bao giờ gặp lại nữa.
Phí Nghệ để cho Phương Mục Dương gọi món.

Dáng vẻ gọi món của cậu ta trông có vẻ rất thành thạo.

Cậu ta gọi thịt lợn chiên xù và súp củ dền, sau đó chưa kịp gọi tiếp thì Phí Nghệ đã nói với nhân viên phục vụ bọn họ gọi đồ xong rồi.

Phương Mục Dương cắt một miếng thịt chiên xù cho Phí Nghệ ăn trước, nhưng cô nói cô không thích.

Phương Mục Dương lại kêu phục vụ mang thực đơn tới, hỏi Phí Nghệ thích ăn gì.

Phí Nghệ gọi một ly kem, nói với phục vụ sau bữa ăn hãy mang lên.

Phương Mục Dương nói kem không thể tính là bữa chính được, bảo cô gọi mấy món khác.

Phí Nghệ miễn cưỡng cong môi, bảo người phục vụ cầm thực đơn đi.

Phương Mục Dương quả thực khiến cô giận tới mức muốn bật cười thành tiếng.

Bao nhiêu ngày như vậy mà chẳng nhớ được cái gì, thế nhưng gọi đồ thì vẫn rất chi là ra dáng.

Cô sợ Phương Mục Dương lại gọi thêm món khác, chỉ đành ăn chung ít thịt chiên xù với cậu ta.

Kem vừa được bưng ra bàn, Phí Nghệ đã đẩy chiếc ly về phía Phương Mục Dương: “Chẳng phải lúc trước cậu bảo muốn ăn kem à? Mau ăn đi.”

Phương Mục Dương múc một thìa kem, đưa tới bên miệng Phí Nghệ: “Cô

ăn trước.”

“Tôi không ăn.” Đối diện với một người tâm trí vẫn đang ngu ngơ, tất nhiên sự ương ngạnh của cô chẳng có tạo tác dụng gì.

Chiếc thìa kia vẫn cứ ngoan cố kèn sát môi cô.

Phí Nghê đành phải cướp lấy chiếc thìa của Phương Mục Dương, tụt kem vào miệng mình.

Ngọt thật đấy, quả thực ngon hơn loại kem đậu đỏ đóng đá kia nhiều.

Hai người múc qua múc lại, chẳng mấy chốc đã ăn hết ly kem.

Lúc tính tiền, Phương Mục Dương lấy chiếc túi Phí Nghê đưa cậu ta ra, đếm đếm từng đồng tiền một.

Giờ cậu ta đã nhận biết được những mặt số ghi trên tiền.

Phí Nghê cũng đang rút tiền trong túi mình ra.

Phương Mục Dương cản cô lại, rất hào phóng thanh toán trước.

Phí Nghê thực sự không biết cậu ta khờ thật hay là chỉ đang làm bộ.

Nếu cứ vung tiền như rác thế này thì chẳng mấy nữa cậu ta sẽ rỗng túi mất, chi bằng hiện tại tiêu pha gì đó có ích còn hơn.

Cô đưa Phương Mục Dương đến tiệm quần áo.

Dù giờ đã vào hè rồi nhưng trong cửa tiệm vẫn còn trang phục mùa đông, một chiếc áo khoác len ngắn có giá là tám mươi tệ.

Hiện tại cậu ta còn chưa có quần áo ấm, hội thanh niên trí thức chỉ có thể lo ăn chứ không thể lo mặc giúp cậu ta được, áo sơ mi đâu đủ để chống chọi qua mùa đông, áo khoác đương nhiên cần thiết.

Cô vừa mới lấy chiếc áo khoác bằng len ra, Phương Mục Dương đã chỉ vào một chiếc váy dài dính cúc ở trên giá treo gần đấy, nói với Phí Nghê: “Mua cái kia đi.”

Phí Nghệ thẫn mẫn trong lòng, đúng là đờngốc, đàn ông đànang ai lại đi mặc váy chứ?

Song cô không thể nói thế trước mặt bao nhiêu con người ở đây, chỉ đành kéo Phương Mục Dương sang một bên mà giải thích cho cậu ta biết: “Cậu là nam, nam không thể mặc váy được.”

“Cô mặc.”

Lúc tính tiền, hai người xích mích với nhau.

Phương Mục Dương đòi mua váy, Phí Nghệ lại muốn mua chiếc áo khoác len kia.

Tiền ở trong tay Phương Mục Dương, cậu ta cứ nhất quyết nói Phí Nghệ phải nghe mình.

“Tiền lương cả tháng của tôi cũng chẳng đủ mua váy đâu, biết bao giờ tôi mới có tiền trả cậu?” Sao cô có thể lấy tiền của một kẻ ngốc đi mua váy cho mình được? Từ mai cô sẽ không đến thăm cậu ta nữa, dù sao cũng phải để lại thứ gì đó hữu ích chứ.

“Không cần trả.”

“Không phải cậu đã nói cả ngày hôm nay đều nghe tôi à? Có phải cậu không hiểu tiếng người không hả?” Cô giằng lấy chiếc túi từ tay của Phương Mục Dương, rút tiền ra trả nhân viên cửa tiệm, dứt khoát nói: “Tôi mua cái áo khoác len này.” Nói xong, cô lại lấy tiền mua cho cậu ta một chiếc áo khoác khác cùng với hai đôi tất mới.

Hai người bọn họ bởi vì chuyện này mà thực sự giận dữ nhau, suốt đường trở về bệnh viện không ai hé răng nửa tiếng.

Tới phòng bệnh rồi, Phí Nghệ gấp gọn chỗ quần áo của Phương Mục Dương, sau đó trả túi tiền lại cho cậu ta.

Cô nói với Phương Mục Dương: “Cậu là anh hùng, đã cứu bốn người, hội thanh niên trí thức chăm lo cho cậu cũng là chuyện họ phải làm, có gì cứ nói với họ.”

Mỗi ngày cậu được cấp cho một chai sữa bò, nếu như bọn họ quên mất thì cậu nhắc với y tá...”

Phí Nghệ chưa từng nói nhiều với Phương Mục Dương như vậy.

Phương Mục Dương không ừ hử gì, song cũng chẳng ngắt lời cô.

“Cô nói nhiều thế tôi không nhớ được, có gì mai tới lại nói.”

“Không nhớ được thì để tôi nói lại.”

Ngày mai cô sẽ không đến đây nữa..

Chương 4: 4: Bánh Sachima

Lúc đứng dậy chuẩn bị đi, Phí Nghê mới chợt nhớ ra cô vẫn chưa dạy Phương Mục Dương giặt quần áo.

Cô quan sát cậu ta giặt, chỉ cho cậu ta giặt thế nào để đỡ phí xà phòng.

Phương Mục Dương giặt đồ hoàn toàn chẳng có chút kiên nhẫn gì, chỉ giữ mấy cái đã bảo là giặt xong rồi.

Phí Nghê nói chưa được, giặt quần áo không phải thế.

Cô giành lấy đồ ỉ làm mẫu cho cậu ta, làm mẫu xong thì bảo cậu ta thử bắt chước mình.

“Tôi không làm được, cô cứ giặt cho tôi đi.”

“Đừng có tưởng bỏ! Tôi nợ nần gì cậu chắc.” Cô thậm chí còn chưa từng giặt đồ cho cha mẹ mình bao giờ, khoảng thời gian này cô chăm sóc cậu ta còn tận lực hơn chăm người thân của mình nữa.

Chăm bẵm đến hơn nửa năm, ngay cả tiền tiết kiệm cũng xài hết trơn hết trọi, cuối cùng chỉ đổi lại được cơ hội cưới cậu ta về.

Cô nỗ lực để tiến bộ như vậy, kết quả lại hoàn toàn trái với những gì mà cô mong muốn.

Cô cũng chẳng thể bỏ ngang loại việc tốt này, nếu như cậu ta tỉnh lại mà cô tức khắc rời đi, mọi người đều sẽ nhận định cô là phần tử đầu cơ thất bại.

Thế nhưng sao cô có thể thực sự lấy cậu ta chứ? Một người đàn ông đến quần áo của chính mình cũng chẳng biết cách tự giặt...

Nghĩ đến đây, Phí Nghê bật khóc.

Nước mắt của cô đã rơi xuống, tan vào nước giặt quần áo trong chậu.

Cô nhặt quần áo lên, hậm hực vò vớ xà phòng như thể xà phòng chẳng hề tổn tí tiền tí nào.

Trong lòng Phí Nghệ thầm nghĩ, chẳng phải cậu muốn tôi giặt quần áo cho cậu sao? Được rồi, đã thế thì tôi giặt.

Chính cậu tự mình không học, để xem sau này dựa dẫm vào ai được nữa? Phương Mục Dương dùng mu bàn tay quệt nước mắt trên mặt cô: “Đừng khóc, tôi giặt là được chứ gì?”

Dưới sự giám sát của Phí Nghệ, Phương Mục Dương giặt đồ rồi mang đi phơi.

Trời đã bắt đầu xâm tối, cậu ta hỏi Phí Nghệ ngày mai mấy giờ tới.

Phí Nghệ nói dạo gần đây cô rất bận, về sau sẽ không tới nữa. Cậu ta lại hỏi nhà Phí Nghệ ở đâu.

Cô không tới, cậu ta sẽ đi gặp cô.

Phí Nghệ nói cậu không cần đi tìm tôi, không phải là tôi sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Nói rồi cô đưa cho cậu ta một quyển từ điển, bảo rằng khi nào cậu ta học hết chữ trong quyển từ điển này, cô sẽ đến gặp cậu ta.

Tất cả những chữ trước đây học được Phương Mục Dương đều đã quên, hiện tại cậu ta chỉ biết mỗi tên mình, tên Phí Nghệ và mấy con chữ được in trên phiếu lương thực.

Lúc Phí Nghệ ra về, Phương Mục Dương kiên trì tiễn cô đến cổng khu vực nội trú.

Khi bước tới chỗ rẽ, Phí Nghệ quay đầu lại, trông thấy Phương Mục Dương vẫn đang đứng yên tại chỗ, dáng người cao lớn.

Ngày mai nhất định cô sẽ không trở lại nữa, dựa vào đâu chứ? Cha ruột mẹ

ruột anh ruột chị ruột đầu không rảnh mà lo cho cậu ta, bạn gái cũ thì đến thăm cũng chẳng chịu đến.

Cô với cậu ta chẳng hề quen thân, chăm sóc hết hơn nửa năm, chẳng thu lại được tí gì, còn phải tiếp tục đến xưởng may mũ may mũ.

Cô đối với cậu ta đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi.

Phí Nghê vừa nghĩ vừa không khỏi cảm thấy buồn thay cho Phương Mục Dương vì những lý do tương tự.

Cha ruột mẹ ruột anh ruột chị ruột đầu không rảnh mà lo cho cậu ta, bạn gái cũ thì đến thăm cũng chẳng chịu đến.

Buồn là buồn vậy thôi, cô vẫn không định đổi ý định của mình.

Ngày hôm sau, Phí Nghê lại lóc cóc đạp xe đến bệnh viện từ mờ sáng.

Lúc gần tới bệnh viện rồi, cô mới chợt nhớ ra mình đã quyết định không đi nữa.

Mẹ Phí Nghê trông thấy con gái chạy qua chạy lại bệnh viện thì rất sợ cô sẽ thực sự lấy cái cậu Phương Mục Dương thần trí không minh mẫn kia.

Ngày nào bà cũng ân cần khuyên bảo Phí Nghê, nói rằng anh hùng chỉ để ngưỡng mộ chứ không phải để sống cùng, bây giờ cậu ta như vậy, con còn phải chăm sóc lo lắng đủ đường, ngay cả đàn ông nhìn vào cũng sẽ thấy thương nữa là.

Phí Nghê nghe mà nhức đầu, bèn đáp tự con biết thương lấy con, không cần đàn ông nào thương hộ cả.

Anh trai của Phí Nghê, Phí Đình được về phép thăm người thân.

Phí Nghê dẫn anh đi dạo công viên, xem phim, uống nước ngọt Bắc Băng Dương, ăn thứ bánh bông lan cuộn đất gấp đôi bánh quy và mua loại vải đóng hộp ngày thường cô không dám mua bao giờ.

Thành phố này chẳng thay đổi gì nhiều, nhưng mỗi lần quay trở về Phí Đình đầu phải tập thích nghi lại lần nữa.

Vừa mới trở lại chưa lâu, Phí Đình đã đi kiếm việc để làm.

Anh lấy xi măng trát lại mặt đất gồ ghề, sơn lại dãy tường đã bạc trắng gần cửa sổ, sửa chữa đồ đạc trong nhà, nói chung là không lúc nào ngơi tay.

Phí Nghê muốn giúp anh giặt đồ, anh lại lấy lại đồng quần áo trong tay cô, bảo là đồ bản thế này, cô cứ để đấy thì hơn, sao anh có thể bắt em giặt quần áo hộ được chứ.

Phí Nghê bảo Phí Đình mời bạn gái qua nhà ăn cơm, cô sẽ mua sườn và cá.

Bạn gái Phí Đình là Lâm Mai trước kia cùng đi làm thanh niên trí thức với anh, đầu năm nay mới được về, hiện giờ đang bán hàng trong một cửa tiệm điểm tâm trên phố.

Phí Đình nói anh không có bạn gái, anh và Lâm Mai đã chia tay rồi.

“Sao lại chia tay? Bánh sachima hôm qua anh ăn vẫn là chị ấy đưa mà?”

“Sao em không nói với anh đó là bánh cô ấy đưa?”

“Chẳng phải bây giờ em đang nói với anh đấy sao? Anh chị rốt cuộc là làm sao thế? Không phải là anh thay lòng đổi dạ đấy chứ? Anh, anh không thể như vậy được, chị Mai thực sự rất tốt với anh.”

“Cái đầu dưa này của em chứa gì bên trong vậy hả?” Phí Đình thở dài, thò tay vào trong túi quần, rút toàn bộ tài sản của mình ra đưa cho Phí Nghê.

“Ăn thì cũng ăn rồi, em đưa chỗ tiền này cho cô ấy đi, nhiều hơn thì không có đâu.”

Phí Nghê không nói chuyện được với anh trai, quyết định tự mình đi mời Lâm Mai đến nhà dùng bữa.

Lâm Mai đang rất ấm ức trong lòng.

Chị căn bản không hề đề cập tới việc chia tay, chỉ nói Phí Đình mau chóng nghĩ cách trở về thành phố.

Còn hai năm nữa là chị đã đầu ba rồi, không thể nào cứ kéo dài thế này mãi được.

Nói rồi chị lại than ngán thở dài mấy câu, bảo nếu không phải vì anh thì

chị đã không ở trong căn nhà chật chội này cùng cha mẹ mà sớm kết hôn với đàn ông có nhà lâu rồi.

Nhà chị cũng chẳng khác gì nhà họ Phí, diện tích có hạn, hai gian phòng ngủ bé tí, một gian dành cho chị gái anh rể và cháu gái của chị, chị chỉ có thể ở với cha mẹ bên gian ngoài.

Phí Đình nghe xong liền bảo chị cứ kiếm đàn ông có nhà mà cưới đi, cho dù anh có về được thành phố đi chẳng nữa thì cũng chẳng có nhà ở.

“Em nói xem, anh trai em có phải là nói tiếng người không vậy? Chị cũng đâu bảo anh ấy phải quay về ngay lập tức, chị chỉ muốn anh ấy tính toán cân nhắc chút thôi, thế mà anh ấy còn chẳng nói nổi câu gì cho dễ nghe cả.”

Phí Nghệ thực sự không thể hòa theo Lâm Mai mà đổ trách anh trai mình được.

Anh nói không dễ nghe, song lại là lời nói thật.

Đừng nói hiện tại anh chưa thể về được thành phố, cho dù có về đi nữa thì khu phố cũng không thể sắp xếp việc cho anh, mà cho dù có việc thì cũng không được phân nhà, chỉ có thể chen chúc với cha mẹ và cô thôi.

Hơn nữa, anh cũng sẽ không nở bảo cô ở chung một gian với cha mẹ để mình còn cưới vợ về.

“Anh trai em đúng là chẳng biết tốt xấu gì cả, em thay mặt anh ấy xin lỗi chị, anh ấy đã hối hận rồi.”

Chị về nhà với em nhé, em nấu sườn cho chị ăn.

Trong lòng chị hẳn là vẫn còn anh em đúng không, nếu không thì chị đưa bánh sachima cho anh ấy làm gì?”

“Đấy là chị thấy tội nghiệp anh ấy thôi! Chị không qua nhà em ăn cơm đâu, sao chị phải cuống quýt lên như thế chứ? Nếu anh trai em không xin lỗi chị, mai chị liền đi coi mắt, để xem là ai hối hận! Anh ấy ở nông thôn đến một gian nhà gạch cũng chả có, mấy cô ở bên đấy cứ liếc mắt đưa tình thế thôi, chứ bàn đến chuyện cưới xin thật sự thì còn lâu mới ưng anh ấy.”

Chị bảo anh ấy tìm cách về thành phố, chẳng phải là muốn tốt cho anh ấy hay sao? Anh ấy chỉ biết chăm chăm nghĩ cho người nhà, còn người nhà có ai nghĩ...” Lâm Mai đột nhiên nhớ ra người ngồi trước mặt chị đây là em gái của Phí Đình, những lời định nói đầu nuốt ngược vào trong bụng. Phí Nghê rớt cuộc cười không nổi nữa: “Nếu như trước kia người đi cảm đội là em, anh ấy hiện tại đã có việc làm, đến nhà tân hôn cũng đã có rồi.” Lâm Mai vội vàng sửa lời: “Chị nào có ý đó chứ, em đừng có nghĩ như thế.

Anh ấy là con trai, tuổi lại lớn, nhường cơ hội lại cho em cũng là việc phải làm mà.”

Phí Nghê cứng rắn nói: “Chị Mai, năm nay chắc chắn anh em có thể trở lại thành phố, kết hôn cũng có chỗ ở.

Những lời anh ấy nói chẳng qua là bởi vì tức giận thôi, chị đừng chấp với anh ấy làm gì.

Nếu như năm nay anh ấy vẫn không về được, chị đi coi mắt với ai, em cũng không ngăn cản nữa.”

“Bao nhiêu năm rồi mà anh ấy vẫn chưa được về, năm nay làm sao về được?”

“Nhất định là sẽ về được.

Cha em năm ngoái vừa bị bệnh tim, phải nằm viện hơn một tháng, bác sĩ bảo ông không được làm việc nặng nhọc, chuyện này bệnh viện có thể chứng minh.

Em kết hôn rồi sẽ dọn ra ngoài ở, gia đình cần anh ấy về nhà chăm sóc cha mẹ, anh ấy có thể lấy lý do này để trở về, đến lúc đó chẳng phải chỗ ở cũng có rồi sao?”

“Nhưng mà em kết hôn với ai cơ?”

Phí Nghê chưa nghĩ ra mình có thể kết hôn với ai, nhưng cô chắc chắn sẽ phải kết hôn.

Người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là Phương Mục Dương, chỉ cần

cưới cậu ta xong là anh cô đã có thể về nhà rồi.

Cô bận chăm sóc cho Phương Mục Dương, không thể lo cho cha mẹ, hội thanh niên trí thức đương nhiên sẽ giúp anh trai cô về thành phố.

Kết hôn với Phương Mục Dương, xướng may mắn cũng sẽ phân nhà cho cô, cô có thể ra ngoài ở.

Thế nhưng cái tên Phương Mục Dương chỉ lóe lên trong đầu cô chừng vài giây, sau đó đã bị phủ định ngay tức khắc.

Ánh mắt của Phí Nghệ khiến cho Lâm Mai hoảng hồn, cơn giận cũng bay biến sạch.

Chị bảo Phí Nghệ tuyệt đối đừng làm chuyện gì ngốc nghếch.

“Kể cả không có chuyện của anh trai thì em cũng muốn đi lấy chồng rồi.”

Thời buổi này, bất kể là nam hay nữ, chỉ có kết hôn mới có tư cách được phân nhà ở.

Mà phân nhà còn phải xem xét đến cấp bậc và tuổi nghề, cho dù anh cô có về thành phố cưới vợ thì chuyện nhà ở cũng sẽ chẳng tới lượt anh.

So với anh trai, cô càng có khả năng kiếm được nhà ở thông qua việc kết hôn hơn, cho nên gian phòng ở nhà nhường cho anh là tốt nhất.

Phí Nghệ dặn Lâm Mai tạm thời đừng nhắc với Phí Đình về chuyện cô định kết hôn, cô muốn cho anh trai mình một niềm vui bất ngờ.

Phí Đình vừa đi, Phí Nghệ liền hỏi cha mẹ: “Không phải cha mẹ muốn giới thiệu đối tượng cho con à? Đã nhắm được ai chưa ạ?”

Mẹ Phí không biết tại sao con gái đột nhiên lại sốt sắng thế, nhưng mà sốt sắng vẫn hơn thờ ơ, bà hỏi con gái mình xem có yêu cầu gì.

Phí Nghệ hoàn toàn chẳng ngượng nghịu một chút nào, trực tiếp nói ra bốn tiêu chuẩn chính: tốt nghiệp đại học, làm việc trong cơ quan, chưa quá ba hai tuổi, diện mạo đoan chính.

Cô biết, đàn ông chỉ cần thỏa mãn hai yêu cầu đầu tiên là đơn vị sẽ phân nhà cho sau khi cưới.

Khoảng thời gian này Phí Nghệ mới bắt đầu chú trọng đến cách ăn mặc của

mình.

Mấy năm nay cô chưa mua quần áo mới, mà giờ toàn bộ số tiền tiết kiệm được đầu đã tiêu ở trên người Phương Mục Dương, cũng chẳng còn tiền để mua thêm nữa.

Cô nhớ mẹ vẫn còn một tấm vải dệt kẻ caro cũ, liền lấy nó ra may cho mình một chiếc váy, dài quá đầu gối mười phân.

Xong rồi cô lại dùng bàn chải cọ đi cọ lại đôi giày thể thao của mình, cọ đến khi nó trắng tinh như muối nở đựng trong lọ.

Cuối cùng cô mượn bàn ủi, ủi lại váy và áo sơmi một lần.

Áo sơmi trắng sơ vin trong váy, làm nổi bật từng đường nét cơ thể của cô.

Phí Nghê ngắm nhìn bản thân một lượt, sau đó lại bỏ vật áo sơmi ra ngoài, như vậy eo của cô trông cũng không quá nhỏ nữa.

Lần đầu tiên trong đời, Phí Nghê kẻ lông mày và thoa son môi, diện bộ đồ vừa ủi xong để đi tới tiệm chụp hình, chụp một tấm ảnh toàn thân cùng một tấm ảnh nửa người.

Đối tượng coi mắt của cô sẽ được cho xem hai bức hình này.

Rất ít đàn ông có thể đáp ứng các điều kiện của Phí Nghê.

Song cô trẻ trung, dáng đẹp, mặt mũi xinh xắn, có công việc chính thức, sở trường nhiều, sở đoản không có, chẳng bao lâu sau đã tìm được người vượt cả tiêu chuẩn của mình.

Diệp Phong lớn hơn Phí Nghê năm tuổi, tuổi còn trẻ mà đã được làm trưởng phòng.

Cha mẹ anh ta đầu công tác ở bệnh viện, nhờ chẳng may người nhà có ai đau đầu nhức óc gì đó thì cũng có thể giúp được.

Về ngoài anh ta không chỉ mỗi “đoan chính” thôi, còn khá hơn yêu cầu của Phí Nghê rất nhiều.

Tóm lại, anh ta là một nam thanh niên rất tốt theo nhiều tiêu chuẩn khác

nhau.

Trước kia từng có mấy người giới thiệu đối tượng cho Diệp Phong r ấ, nhưng anh ta chẳng chấm ai.

Vậy mà vừa thấy ảnh chụp Phí Nghê, anh ta đã phải nhìn thêm l ần nữa. Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau là ở công viên, Diệp Phong còn chưa nhìn rõ mặt Phí Nghê thì đã trông thấy hai chai nước ngọt trong tay cô.

Phí Nghê đưa cho Diệp Phong một chai, mời anh ta uống. Để cảm ơn chai nước ngọt của Phí Nghê, anh ta dẫn cô đến tiệm điếm tâm ăn bánh mì bơ. Ra khỏi tiệm điếm tâm, Diệp Phong đưa Phí Nghê về nhà.

Tới cửa nhà r ấ, Phí Nghê mời anh ta vào nhà uống nước theo phép lịch sự thông thường.

Mẹ Phí vô cùng niềm nở trước mặt Diệp Phong, khăng khăng giữ anh ta ở lại ăn cơm cùng họ.

Vốn dĩ bữa cơm hôm nay là rau xào cùng cháo loãng, nhưng vì có Diệp Phong đến, mẹ Phí đã rút mấy tờ tiền giấy, lén bảo cha Phí ra ngoài mua thịt bò hầm và chân giò hun khói về ăn.

Tiến Diệp Phong ra khỏi cửa r ấ, Phí Nghê mới nói mẹ mình không cần hỏi như vậy.

Lần đầu tiên gặp đã nhiệt tình quá, trông chẳng khác nào mình trèo cao nhà người ta cả.

“Mẹ còn tưởng con vừa lòng với cậu ta chứ.”

“Thực ra cũng chẳng có gì không vừa lòng.”

Phí Nghê không hề phản cảm với Diệp Phong, thậm chí còn nhận lời đi xem phim cùng anh ta.

Bọn họ đi xem một bộ phim chiếu ban ngày, Phí Nghê không bao giờ hẹn hò với đàn ông vào buổi tối.

Là phim cứu trợ thiên tai của Rumani, có một số cảnh thân mật, cô và Phương Mục Dương đã từng xem một lần r ấ.

Đến những cảnh thân mật kia, tay Diệp Phong vẫn để rất quy củ, hoàn toàn không mất nét như Phương Mục Dương.

Xem xong bộ phim này, Diệp Phong lại hẹn cô chiêu Chủ nhật đi coi một bộ phim khác.

Lần thứ hai, bọn họ cùng nhau đi xem một tác phẩm điện ảnh trong nước.

Bộ phim vừa kết thúc, Diệp Phong đã mời Phí Nghê đi ăn.

Phí Nghê nói hôm nay là sinh nhật của cha cô, cô phải về ăn cơm cùng gia đình.

Diệp Phong nghe xong, chủ động nghĩ muốn theo cô về nhà mừng thọ cha Phí.

Phí Nghê không nghĩ ra lý do gì hợp lý để mà từ chối anh ta, đành phải gạt đầu đồng ý.

Lúc Phí Nghê bước chân lên gác, mẹ của cô vẫn đang nấu cơm bên ngoài hành lang nhỏ hẹp.

Lần này gặp Diệp Phong, mẹ Phí không còn đơn đả như lần trước nữa.

Bà chỉ nháy mắt ra hiệu với cô không ngừng.

Nhưng bà nháy mắt làm gì, Phí Nghê quả thực đoán không ra nổi.

Cô hoàn toàn không hay biết Phương Mục Dương cũng đã tới, đang ngồi trong phòng chờ cô, còn mang quà đến tặng cô.

Phương Mục Dương vốn dĩ vẫn đọc từ điển ở trong bệnh viện mỗi ngày.

Thế nhưng hôm rồi, có một người bạn cấp hai tới thăm cậu ta.

Người nọ là bạn học chung của cậu ta và Phí Nghê, cũng biết nhà của Phí Nghê ở đâu.

Phương Mục Dương nhờ cậu bạn viết địa chỉ lên trên giấy, rồi cầm tờ giấy đó lên xe buýt, đi đến đâu hỏi đường đến đấy, cuối cùng cũng tìm được căn nhà này.

Cậu ta hoàn toàn không nghe ra cha mẹ Phí tìm cách mời khéo mình đi, vẫn

cứ kiên trì ngồi ở nhà chờ cô về.

Chương 5: 5: Máy Ảnh

Phương Mục Dương mang theo một chiếc máy ảnh kiểu cũ của Đức anh mua tại một cửa hàng ủy thác(1) trên đường đến nhà Phí Nghê.

Mua đồ cũ ở cửa hàng ủy thác không chỉ rẻ mà còn không cần dùng phiếu.

Lần này anh tới, định chụp cho Phí Nghê mấy tấm hình.

(1) Cửa hàng ủy thác: Cửa hàng nhận bán hộ đồ cũ khách gửi, bán được thì sẽ ăn tiền hoa hồng.

Ngoài máy ảnh ra, Phương Mục Dương còn mang cho Phí Nghê sữa mạch nha(2), sô cô la, sữa bột của Mỹ và năm quả táo.

Táo là hồi trước anh để dành được, sữa mạch nha là anh nhờ y tá mua hộ, còn sô cô la và sữa bột là bạn mẹ anh mang đến khi đi thăm anh.

(2) Sữa mạch nha: Một loại đồ uống pha sẵn làm từ sữa bột, sữa đặc, bột cacao, chiết xuất mạch nha và một số nguyên liệu khác như kem, trứng, đường... Trước năm 1980, sữa mạch nha được coi là thứ đồ uống xa xỉ ở Trung Quốc, thường chỉ có trẻ em mới được uống.

Người bạn này quen biết nhiều người ở nước ngoài và có không ít phiếu kiều hối trong tay, có thể mua được một số mặt hàng người trong nước không mua được.

Một túi sô cô la lớn, Phương Mục Dương chỉ ăn một viên.

Hai viên to nhất anh giấu đi, còn lại đều chia cho bệnh nhân và các y tá cùng tầng.

Ngày thứ ba kể từ khi Phí Nghê đi, Phương Mục Dương bắt đầu vẽ tranh.

Tảng sáng hôm ấy, anh đã nằm mơ, mơ thấy vô số khuôn mặt khác nhau lần lượt lần lượt hiện ra, song anh chẳng nhận ra ai cả.

Thế giới rộng lớn đến vậy, anh lại chẳng biết được bao nhiêu người.

Người mà anh gần gũi nhất chính là Phí Nghệ, nhưng cô không xuất hiện nữa.

Bốn giờ sáng, anh bừng tỉnh giữa cơn mơ, sau đó lập tức bật đèn lên đọc từ điển.

Phí Nghệ đã nói học xong cuốn từ điển này, cô sẽ lại đến gặp anh.

Đọc được nửa trang, anh lại bắt đầu dùng bút phác họa từng đường nét của Phí Nghệ lên từ điển.

Đôi mắt này, cái mũi này, bờ môi này, tất cả đều thuộc về Phí Nghệ, Phí Nghệ vừa mới đến thăm anh ba ngày trước.

Anh đã quên chuyện mình bắt đầu cầm bút vẽ từ năm bốn tuổi, cũng quên mất hồi tiểu học anh từng giành được giải thưởng lớn trong một cuộc thi vẽ tranh quốc tế dành cho thiếu nhi.

Thế nhưng cơ bắp vẫn có ký ức.

Phí Nghệ không tới thăm anh, anh bèn vẽ lại Phí Nghệ trên trang giấy.

Phương Mục Dương dựa vào trí nhớ của mình mà vẽ hơn chục bức kí họa Phí Nghệ.

Trong trí nhớ của anh, Phí Nghệ vô cùng sinh động.

Cô xách đồ bước vào cửa phòng bệnh, trên môi nở một nụ cười, sau khi đặt đồ xuống liền bắt đầu khảo hạch anh, nếu câu trả lời của anh khiến cho cô không hài lòng thì cô sẽ nghiêm mặt lại.

Động tác giật giũ của cô rất liền mạch, nhất là những khi cô vò cổ áo sơ mi của anh trong nước xà phòng.

Lúc này, nếu như trông thấy mồ hôi lấm tấm trên sống mũi cô, anh sẽ đưa tay lau giúp.

Cô sẽ tránh khỏi tay anh thật nhanh, nếu lỡ như không tránh được, cô sẽ trừng mắt nhìn anh một cái.

Anh cần phải dừng cô lại ở trong trí nhớ của mình, đóng băng từng khoảnh khắc nhỏ rồi mới bắt tay vào vẽ, mà chuyện này hiển nhiên chẳng hề dễ dàng chút nào.

Càng vẽ nhiều, Phương Mục Dương lại càng phát hiện ra ngôn ngữ cơ thể của Phí Nghệ rất độc đáo, chúng có khi còn thú vị hơn cả những lời cô vẫn nói ra miệng nữa.

Trong quá trình làm sống dậy chuỗi hồi ức về Phí Nghệ, Phương Mục Dương lại làm quen với cô thêm một lần nữa, lần này càng tỉ mỉ hơn, càng kỹ lưỡng hơn.

Khi cô vẫn còn tới đây, anh sao có để ý được cúc áo trên cùng của cô nằm ở chỗ nào cơ chứ.

Vẽ tranh dần trở thành cách Phương Mục Dương tìm hiểu về thế giới này.

Anh nhờ y tá đi mua giấy bút hộ mình.

Vẽ xong Phí Nghệ, anh lại bắt đầu vẽ cây cỏ ngoài cửa sổ.

Vẽ xong cây cỏ ngoài cửa sổ, anh bắt đầu vẽ các cô y tá bên cửa sổ.

Những bức ký họa người thật của anh còn được lòng người hơn tranh phong cảnh rất nhiều.

Lần đầu tiên anh vẽ một nữ y tá họ Hồ, nhận được bức họa thì cả tuần sau cô nàng vẫn đỏ mặt khi nhìn thấy Phương Mục Dương.

Bức tranh ấy chỉ là một bức phác họa sơ sơ, nhưng lại phác ra được cụ thể từng đường cong của cô ấy.

Phương Mục Dương có một đôi mắt nhìn người rất hiểm, mà kỹ năng vẽ của anh lại càng hiểm hơn.

Anh nắm rất rõ đặc điểm của từng y tá, rõ đến mức khiến cho người ta không thể không ngoài nghi động cơ của anh khi vẽ.

Đương nhiên, những cô nàng y tá trẻ không hề quan tâm gì tới động cơ của anh, họ chỉ muốn biết dáng vẻ của mình dưới cây cọ mà anh cầm trông đẹp hay là không đẹp.

Phương Mục Dương giờ đây đã trở thành một chiếc máy ảnh hình người, những cô y tá trong viện cứ hề trông thấy mặt anh là lại vô thức điểu chỉnh tư thái của mình, chủ động uốn ngược thẳng lưng, thậm chí còn cố tình đi chậm lại để anh kịp hình dung trước bức họa ở trong trí óc.

Người vẽ tranh thường xuyên phải dùng đôi mắt của mình để nắm bắt được đặc điểm của đối tượng.

Một người đàn ông cứ nhìn chăm chăm phụ nữ thì không khỏi khiến người khác cảm thấy đáng khinh, nhưng đôi mắt của Phương Mục Dương lại giúp anh tránh được kiểu nhận định này.

Hàng mi của anh rất dài.

Lúc quan sát đối phương, đầu mày anh thường nhíu lại, đến khi người kia chú ý tới ánh mắt anh thì anh sẽ khẽ cong môi, cũng chẳng nói thêm điểu gì.

Sự kiệm lời do thiếu vốn từ vựng làm cho người ta đinh ninh anh là một người đứng đắn, kết quả chính người bị nhìn lại bỗng dưng thấy ngượng ngùng, luôn chậm rãi quay mặt đi chỗ khác.

Phương Mục Dương vốn đã có một phần tiền trợ cấp cho thanh niên trí thức hàng tháng, đến nay anh vẫn nhận điểu, mà bây giờ hội thanh niên trí thức còn coi anh như bệnh nhân nên anh lại được hưởng thêm một khoản trợ cấp khác nữa.

Trước kia Phí Nghê ở đây, số tiền này đầu tiên vào những món ngon.

Giờ Phí Nghê đi rồi, Phương Mục Dương không quá chú trọng việc ăn uống nữa, chỉ cần bốn hào cũng đủ để anh no bụng cả ngày.

Chỗ tiền tiết kiệm được, anh đưa cho mấy cô y tá quen thân, nhờ họ mua hộ một ít hoa quả, hạt dưa và mút trái cây đến viện.

Chỗ tiền này phần lớn lại vào miệng các y tá, nhưng thỉnh thoảng anh cũng sẽ mang sang chia với mấy phòng bệnh cùng tầng, đồng thời còn vẽ chân dung cho bọn họ.

Một người đàn ông ngoài ăn ngủ ra lúc nào cũng nhìn phụ nữ, lại còn liên tục vẽ họ, chuyện này chẳng mấy chốc đã truyền đến tai của lãnh đạo trong bệnh viện.

Suy xét đến hậu quả nghiêm trọng có thể xảy ra, bọn họ tức khắc ra chỉ thị cấm các y tá tiếp xúc gần gũi với Phương Mục Dương, tất nhiên ngoại trừ công việc chăm sóc thông thường.

Thế nhưng những cô y tá trẻ tuổi này không hề cho rằng Phương Mục Dương đang giở trò đời bại với họ.

Bọn họ ăn sô cô la, đậu phộng, mút trái cây và kem đá đậu đỏ Phương Mục Dương mua ngoài cổng, cũng rất nghĩa khí báo đáp bằng cách đi mua giấy bút giùm anh.

Có đồ ăn ngon họ cũng sẽ chia cho anh, thậm chí có y tá tốt bụng còn chủ động đề nghị mang quần áo của anh về nhà giặt hộ.

Song Phương Mục Dương lại nói tự anh có thể giặt được.

Hiện tại đang là mùa hè nên ngày nào anh cũng giặt đồ, nhưng anh vẫn giữ thói quen chỉ giữ vài cái quần phơi, đến xà phòng cũng lười dùng.

Mỗi khi giặt quần áo mình, anh lại nhớ tới Phí Nghê, cô quả thật rất giỏi trong mấy cái khoản này.

Lãnh đạo bệnh viện tìm Phương Mục Dương nói chuyện, hứa sẽ hỗ trợ giải quyết vấn đề tình cảm cũng như hôn nhân đại sự của anh, tuy nhiên bảo anh không nên nóng vội, vẫn cần chú ý chừng mực. Phương Mục Dương cũng không phủ nhận.

Bởi vì anh cam đoan sẽ không vẽ tranh mấy cô gái trẻ trung nữa, bệnh viện còn tặng anh một bộ giá vẽ, cho anh tùy ý ra ngoài để họa cảnh thực. Những người đến viện thăm Phương Mục Dương không nhiều lắm, trong số đó có một cậu bạn học tên là Lâm Cách.

Lâm Cách còn từng đi cắm trại tại cùng một điểm thanh niên trí thức với Phương Mục Dương, trong thời gian lao động cũng không ít lần được anh chiếu cố.

Vậy nên lần này nghỉ phép về thăm người thân, cậu ta cố ý bớt chút thời gian mang tào đến viện thăm anh. Năm đầu tiên cắm trại, bọn họ ở nhờ trong một căn nhà của dân làng.

Dân làng cho đám thanh niên trí thức một ít gỗ để tự dựng nhà riêng ở.

Những cô cậu thanh niên trí thức này lớn nhất cũng chưa đến hai mươi tuổi, còn phần đa chỉ tầm mười lăm mười sáu như Phương Mục Dương, giờ không chỉ phải rời xa cha mẹ mà đến nhà cũng phải tự mình dựng lều.

Vốn dĩ mọi người đều chẳng hào hứng với công cuộc này, thế nhưng sau đó Phương Mục Dương vẽ cho bọn họ một bản thiết kế, nhìn qua thì có vẻ hoành tráng hơn gian nhà thô họ đang ở nhờ rất nhiều, thế là cả hội lại có động lực để làm.

Phương Mục Dương vốn mù tịt chuyện xây nhà, nhưng dựng xong căn nhà ấy, anh đã trở thành thợ xây kiêm luôn thợ mộc bán chuyên.

Nhà của bọn họ hoàn thiện xong xuôi, ngay lập tức trở thành căn nhà to đẹp nhất ở khắp làng trên xóm dưới. Phương Mục Dương cũng không ghét bỏ cuộc sống thôn quê như những

thanh niên trí thức khác.

Anh sống ở ngôi làng này chẳng khác nào cá gặp nước, nhà ai hư dột hay cần sửa chữa đồ đạc anh đều hỗ trợ hết mình.

Các bà cụ trong làng rất thích anh, bởi vì anh vẽ thên giữ cửa, thên bếp rất sống động.

Thên bếp của anh là tranh sơn dầu chứ không phải kiểu truyền thống, nhưng mà chẳng ai quan tâm, miễn đẹp là được.

Mỗi bức họa như thế có thể đổi được hai quả trứng gà cùng một chiếc bánh nướng áp chảo.

Bánh nướng kia là loại có trộn men nở, rất dày, cũng rất nhiều mỡ. Bí thư chi bộ của thôn bảo anh đến trường tiểu học trong thôn dạy học.

Anh dạy bọn trẻ cách tính nhẩm và vẽ tranh, còn dùng lá liễu làm sáo, dạy chúng thổi vài khúc nhạc Liên Xô ngắn.

Thế nhưng không lâu sau đấy, anh lại để một thanh niên trí thức thể lực kém đến trường dạy học thay mình, còn bản thân thì đi làm ruộng lấy điểm công.

Thôn bọn họ rất dân chủ, đê cử thanh niên trí thức vào đại học cũng là toàn thôn bỏ phiếu.

Phương Mục Dương tuy rằng xuất thân không tốt nhưng cả thôn đều nhất trí bỏ phiếu cho anh, kết quả anh lại nhường suất học cho Lăng Y với lý do là trình độ văn hóa của cô ấy cao hơn mình.

Trước đó, đời sống tình cảm của Phương Mục Dương vẫn chưa có gì rõ ràng, anh quan hệ tốt với cả nam lẫn nữ thanh niên trí thức, ai gặp khó khăn gì đều giúp cả, nhờ người ta vá quần áo khâu vỏ chăn cũng chẳng ngại ngần bao giờ.

Thế nhưng sau sự việc ấy, mọi người đều cho rằng Phương Mục Dương

đang yêu đương với Lăng Y.

Nếu như không phải bạn trai bạn gái, họa có điên mới có thể nhường suất vào đại học cho người khác.

Lâm Cách hỏi Phương Mục Dương xem Lăng Y có thường đến thăm anh hay không.

“Lăng Y là ai?”

“Lúc trước cậu không nên nhường suất học cho cô ta.” Lâm Cách cảm thấy uất ức thay Phương Mục Dương, ngay cả suất vào đại học cũng nhường lại, kết quả khi xảy ra chuyện, Lăng Y thậm chí còn chẳng buồn đến thăm nữa.

Phương Mục Dương không tiếp lời, chỉ hỏi: “Cậu có biết nhà Phí Nghê ở đâu không?”

Sau khi cậu bạn học cũ ngày xưa của anh và Phí Nghê rời đi, Phương Mục Dương liền thu thập đồ đạc trong ngăn tủ, bỏ vào một chiếc túi rồi cầm tờ giấy ra khỏi phòng.

Anh thường xuyên ra ngoài bệnh viện vẽ tranh cho nên y tá cũng không ai hỏi xem anh đi đâu cả.

Vì hôm nay con gái có khách tới chơi nên cha Phí đã lấy trà Bích Loa Xuân Phí Nghê mua biếu ra pha.

Thường ngày ông chỉ uống mỗi chút trà cám mà thôi.

Từ sau khi về hưu, cha Phí không còn dư dả như trước nữa, làm gì cũng rất tiết kiệm.

Cha Phí khách sáo nói chẳng phải là trà ngon gì, thôi thì cứ uống tạm vậy. Phương Mục Dương giờ đã có thể tự mình sinh hoạt và trò chuyện cùng người khác, nhưng mà mấy lời đãi bôi thì anh vẫn chưa nói được.

Anh hỏi đây có phải trà cũ hay không.

Nhiều năm rồi không uống trà, nhưng lưỡi của anh vẫn nhạy cảm với lá trà.

Trà này quả thực không phải trà mới, đã để khoảng hai năm rồi.

Cha Phí nghe thế thì trong lòng rất không vui.

Có trà uống là may rồi, hiện giờ ai ai cũng là giai cấp vô sản như nhau, tôi lấy trà ngon bình thường không dám uống ra đãi cậu, vậy mà cậu còn kén cá chọn canh như thế.

Cha Phí không phải là người hiếu khách, cũng chẳng biết nói chuyện gì, chỉ đành quanh quẩn chủ đề Phí Nghê.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê làm nghề gì, mấy giờ làm mấy giờ tan, một tuần được nghỉ mấy ngày.

Sau khi hiểu được đại khái, anh lại hỏi gần đây Phí Nghê bận gì mà không tới viện thăm anh.

Cha Phí cũng không giấu giếm, nói thẳng là Phí Nghê giờ có đối tượng qua lại, hôm nay còn đi xem phim với người ta nữa.

Phương Mục Dương không tiếp tục hỏi, chỉ lấy một viên sô cô la từ túi ra, bóc vỏ đưa cho cha Phí.

Cha Phí cắn một miếng sô cô la, lại khách khí nói: “Thằng nhóc này, đến thì cứ đến đi, lại còn bày vẽ thế nữa, lần sau tới tuyệt đối đừng mang gì nhé.”

Phương Mục Dương gật đầu: “Vâng, lần sau tới không mang gì nữa.”

Cha Phí sợ Phương Mục Dương lại tiếp tục tới nữa thật, lập tức nói: “Bọn chú hay đi vắng lắm, lần này là trùng hợp đúng dịp ở nhà cả đấy, nếu không cháu đến lại chẳng gặp ai.”

“Thế mọi người thường hay ở nhà lúc nào?”

“Chuyện đấy...” Cha Phí nâng chén trà, lại hớp thêm một ngụm nữa.

Phí Nghê dẫn Diệp Phong tới cửa nhà trước, sau đó mới đặt thịch ngâm nước sôi và dạ dày rim mới mua lên chiếc bàn nhỏ trên lối đi vào gian bếp.

Mẹ Phí thì thàn bên tai cô: “Cái cậu Tiểu Phương ở bệnh viện kia vừa đến.”

“Ai cơ ạ?”

“Thì là cậu Phương Mục Dương kia đó.”

“Thật ạ?”

Sự phấn khích trong giọng nói của Phí Nghê không thể qua mắt mẹ Phí, bà nghe xong liền nhíu mày: “Con rốt cuộc nghĩ thế nào? Bây giờ con vẫn còn

đang theo Diệp Phong đấy, đừng có bắt cá hai tay rồi lại vạch áo cho người xem lưng.”

“Không như mẹ nghĩ đâu ạ.” Phí Nghê chắc mẫm Phương Mục Dương đã khôi phục trí nhớ rồi, nếu không sao bệnh viện có thể để cậu ta ra ngoài dễ dàng như vậy? Cậu ta khỏe lại, có lẽ cô vẫn sẽ được bình bầu tiên tiến.

Nhưng cả tháng nay cô không đến bệnh viện rồi, chưa biết chừng đã bị nhận định là phẫn tử đầu cơ thất bại.

Song dù là trường hợp nào, Phương Mục Dương khôi phục trí nhớ vẫn không phải chuyện gì xấu.

“Con đi đâu đấy?”

“Con ra ngoài mua dưa hấu.”

“Đừng mua, hôm nay mẹ đã nấu mì thịt kho rồi, con lại mua nhiều đồ ăn như vậy, sao còn bụng mà ăn dưa hấu nữa?” Mẹ Phí hạ giọng gọi với theo cô.

“Con mau mau vào trong đi, chẳng may Tiểu Phương kia nhớ hôm nói ra gì đó làm hỏng mất chuyện của con thì phải làm sao bây giờ?”

Phí Nghê bỏ ngoài tai lời mẹ nói, vẫn cứ xuống tầng đạp xe ra hàng hoa quả mua dưa hấu.

Cô đã quen với một Phương Mục Dương đến móng tay mình cũng chẳng biết cách tự bấm, hiện giờ nếu như cậu ta thực sự nhớ lại hết rồi, cô quả thực không biết phải đối mặt với cậu ta như thế nào.

Phương Mục Dương cũng không làm hỏng chuyện của Phí Nghê.

Anh giới thiệu với Diệp Phong mình là bạn học cũ của Phí Nghê, vì muốn cảm ơn cô đã chăm sóc mấy ngày qua nên mới tới nhà thăm hỏi.

Biết chuyện Phí Nghê đi mua dưa hấu, anh giao lại cái túi mình mang đến cho cha Phí.

Cha Phí khách sáo đã quen, tức thì giữ anh ở lại ăn cơm, song Phương Mục Dương từ chối, bảo mình còn phải tranh thủ thời gian để quay trở về bệnh

viện..

Chương 6: 6: Tương Cà Chua

Lúc Phương Mục Dương ra cửa, có một gia đình đang làm tương cà chua ngoài hành lang.

Cà chua mùa hè chẳng đáng mấy xu, nhưng tới mùa đông đã thành của ngon vật lạ, mùa đông phương bắc rau dưa nghèo nàn đến mức đáng thương.

Vậy nên nhiều người vẫn thường tranh thủ dịp hè mà mua thật nhiều cà chua, rửa sạch, xắt hạt lựu, chưng lên thành tương rồi rót vào chai thủy tinh, dùng nút bấc đậy chặt lại, tới mùa đông mang ra dùng.

Những chiếc chai kia đã được khử trùng bằng nước sôi, giờ phút này đựng toàn tương cà chua, bày đầy trên mặt bàn bếp.

Còn có người đang rán cá lù đù vàng nhỏ, mùi cá xộc thẳng vào mũi mọi người.

Chiều tối gió thổi vi vu, ve kêu râm ran.

Tầng một có hộ gia đình bày bàn ăn dưới tán cây, cả nhà quây quần bên nhau, một ông bác đã đứng tuổi đang lấy đũa chấm vào bia rồi đưa đến miệng thẳng cu bên cạnh.

Phương Mục Dương đứng trước cổng một hồi lâu rồi mới giờ máy chụp ảnh.

Một phút sau đó, khi khuôn mặt một cô gái xuất hiện ở trên máy ảnh, anh mới chụp được vài tấm.

Phí Nghê đạp xe luôn ngời cách yên một khoảng.

Gió chiều lọt vào phía sau cổ áo của cô, khiến cho chiếc sơmi trắng phồng lên.

Hôm nay cô mặc áo sơmi ngắn tay cùng với quần túi hộp(1), trang phục điển hình của nữ công nhân trong nhà xưởng.

Dưới chân cô mang một đôi giày thể thao màu trắng, rất rất trắng, không phải trắng kiểu giày mới mà là trắng bột kiểu đã bị cọ quá nhiều.

(1) Quần túi hộp: Loại quần ống rộng với nhiều túi vuông để tiện đựng các dụng cụ lao động, phổ biến trước năm 1980.

Phí Nghê dừng xe, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy Phương Mục Dương.

Anh cũng mặc một chiếc áo sơmi trắng, hai cúc trên cùng để mở, ống tay áo dài được xắn lên tới khuỷu tay.

Thông thường những người xắn tay áo như vậy hay có một chiếc đồng hồ thép đi kèm, hiệu Thượng Hải.

Nhưng Phương Mục Dương không có đồng hồ, anh chỉ có đôi cánh tay rắn chắc đang cầm máy ảnh cùng một nụ cười hướng về phía cô, một nụ cười chông chênh giữa tử tế và vô lại.

Phí Nghê cũng cười với Phương Mục Dương, chiếc máy trong tay anh đã bắt kịp khoảnh khắc ấy.

Cô cúi đầu khóa xe, trên ghi đông có một chiếc túi lưới lủng lẳng, trong túi là quả dưa hấu mà Phí Nghê vừa mua về.

Phương Mục Dương bước đến gần Phí Nghê, từng nét mặt của Phí Nghê lại càng rõ hơn trong tầm mắt anh.

Anh móc một tờ giấy từ túi quần ra đưa cô: “Hoa hải đường của cô nở đẹp lắm, lúc đấy không có máy ảnh nên tôi vẽ cho cô xem.”

Phương Mục Dương vốn vẽ bằng bút chì, nhưng sau đó có một người anh từng họa nhờ anh tô thêm ít màu, còn cố ý mua màu vẽ cho anh, vậy nên khóm hải đường này cũng được điểm thêm màu sắc.

Phí Nghê nhìn bức vẽ của Phương Mục Dương, có thể đoán được tiết trời trong lúc anh vẽ cũng như cách anh tưới cây, bởi vì trên những lá hải

đường này có lấm tấm vài giọt nước, trông như có thể trượt xuống bất cứ lúc nào.

Phí Nghê bảo Phương Mục Dương khi tưới hoa, nước không nên rơi khỏi hoa mới đúng.

“Sao cô biết thế?”

“Bức tranh của cậu nói cho tôi biết.

Mấy năm nay cậu vẫn không ngừng vẽ tranh đúng không?”

Phí Nghê vẫn nhớ có một năm Phương Mục Dương thi vẽ được giải thưởng lớn, bà ngoại anh còn mời bạn học đến nhà liên hoan.

Phương Mục Dương vẫn luôn nhận mình là cháu chắt người nhật ve chai, nhưng khi tới nhà bà ngoại anh rồi, Phí Nghê mới biết một phần hiện thực có khi khác biệt một trời một vực so với hiện thực chân chính.

Bà ngoại Phương Mục Dương sống một mình trong một căn nhà nhỏ kiểu Tây, các con trai bà đều định cư ở nước ngoài, còn con gái ruột duy nhất – cũng chính là mẹ của Phương Mục Dương – vẫn luôn canh cánh chuyện bà là nhà tư sản sống bằng thu nhập cố định chứ không tham gia lao động sản xuất, vậy nên thường ngày hiếm khi qua lại.

Phương Mục Dương trưởng thành dưới lá cờ đỏ, anh chào đời cũng vào lúc giới tư bản đã trở nên ôn hòa hơn trước, ít nhất ngoài mặt là thế.

Anh chưa từng tận mắt chứng kiến giai cấp tư bản áp bức bóc lột quần chúng nhân dân, đương nhiên chẳng thể sinh lòng căm thù sâu sắc.

Những người tư bản trong mắt Phương Mục Dương luôn là đối tượng có thể đoàn kết, thế nên anh vẫn thường xuyên sang chơi nhà bà ngoại mình. Thời đại thay đổi, nhà bà ngoại Phương Mục Dương cũng đã tiết kiệm hơn xưa, tuy nhiên loại tiết kiệm ấy chẳng qua chỉ là cho thợ làm vườn nghỉ việc và để người ở trong nhà kiêm luôn công việc coi sóc vườn tược.

Hoa hồng trong vườn vẫn nở rộ, xe vẫn là xe là của Đức, loại cà phê vẫn không đổi, đĩa nhạc vẫn phát những bài ca mới nhất, toàn bộ nhà cửa cũng

vẫn bố trí y nguyên.

Điểm thay đổi duy nhất chính là, bên cạnh những bức danh họa của Tề Bạch Thạch, trên tường hiện đã có thêm mấy bức vẽ nguệch ngoạc của cháu trai bà.

Sau này bà ngoại của Phương Mục Dương qua đời, nhà để lại cho anh, thế nhưng bà mất còn chưa đầy tuần thì mẹ của Phương Mục Dương đã quyết góp luôn căn nhà, hiện giờ chủ nhà là ai bọn họ cũng chẳng biết nữa.

Năm ngoái Phí Nghê từng một lần đạp xe qua khoảnh sân đó.

Cô liếc mắt vào trong nhà, chẳng thấy hoa hồng cùng ong mật đậu trên hoa dưa leo đâu, nơi ấy đã biến thành một phong cảnh rất đổi xa lạ.

“Trước kia tôi cũng từng vẽ tranh à?”

Phương Mục Dương hỏi băng quơ, nhưng lọt vào tai Phí Nghê thì ý nghĩa lại khác hẳn.

Cậu ta vẫn chưa nhớ ra, là cô đã hiểu lầm rồi.

Phí Nghê nhìn bức họa, thẩn nghĩ ký ức cơ bắp chung quy vẫn khắc sâu hơn hết thảy, cậu ta chưa khôi phục được trí nhớ, nhưng lại tìm về khả năng vẽ tranh.

Cô ngẩng đầu nhìn Phương Mục Dương, người này hiện giờ chẳng biết buồn đau là gì, âu cũng có cái hay của nó.

Cậu ta đã quên hết những chuyện phiền não trước kia, lại có cái ăn cái mặc, có thể vẽ tranh hàng ngày, thậm chí còn thừa tiền để đi chụp ảnh và dạo phố.

Nhớ lại, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Phương Mục Dương thấy Phí Nghê nhìn tranh của mình chằm chằm, cảm giác như cô thật sự thích nó, bèn hào phóng nói: “Dù sao ngày nào tôi cũng được ngắm hoa thật, bức họa này cô cứ giữ lại đi.

Nếu như cô thích, về sau tôi lại vẽ tiếp.”

Phí Nghê bấy giờ mới thôi suy nghĩ miên man: “Sao cậu lại xuống dưới này?”

“Nhà cô nhiều người quá, tôi sợ cô không thấy tôi.”

Phí Nghê không nhịn được cười: “Cậu to cao như thế, sao tôi có thể không thấy cậu được?”

“Cô xem, quanh đây nhiều người như vậy, nhưng lúc chụp ảnh tôi chỉ thấy mình cô thôi, những người khác đều là cảnh nền cả.”

Phí Nghê không hiểu sao lại nghe ra ngụ ý trong lời Phương Mục Dương nói, nhưng vẫn cảm giác như mình đã nghĩ nhiều rồi.

Cô trực tiếp chuyển đề tài sang cái máy ảnh anh cầm: “Chiếc máy ảnh này ở đâu ra thế?”

“Mua tại cửa hàng ủy thác.

Nếu như cô thích, khi nào lấy phim ra rồi tôi sẽ đưa máy cho cô.”

“Cậu cứ giữ lại đi, đừng có thứ gì cũng tùy tiện tặng người khác.

Mà sao tự nhiên cậu lại mua máy ảnh vậy?”

“Tôi muốn chụp cho cô mấy tấm hình.”

Phí Nghê nhất thời không biết phải nói gì nữa, vẫn là Phương Mục Dương lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai người: “Trời nóng thế này, cô cài hết cúc làm gì? Cởi hai cúc áo ra đi.”

Phí Nghê cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: “Tôi không thấy nóng.”

Phương Mục Dương vẫn chưa chụp ảnh, chỉ đứng đó nhìn cô cười.

Ánh mắt của anh lướt qua người cô tựa như một cơn gió đêm, quẩn quanh đây đó, người khác không nhìn thấy, song Phí Nghê cảm nhận được.

Gió cuốn vốn là lạnh lẽo, nhưng ánh nhìn của anh lại khiến tai cô nóng bừng, cả cơ thể cũng trở nên gượng gạo.

“Thật sự không nóng à?” Phương Mục Dương vẫn nhớ trên xương quai xanh của Phí Nghê có một nốt ruồi son, nhưng hiện tại nó đã bị áo sơ mi che kín.

“Tôi nói không nóng thì là không nóng, cậu nhiều chuyện quá.” Phí Nghê ngoan cố không chịu cởi cúc, Phương Mục Dương đành mặc cô.

Phí Nghê nhớ tới tương lai không mấy lạc quan của Phương Mục Dương, lại hỏi: “Sau này cậu có dự định gì chưa?”

“Tôi vẫn còn chưa nghĩ xong.” Phương Mục Dương nhìn vào đôi mắt của cô thông qua màn hình máy ảnh, thuận tiện nhắc tới Lăng Y.

“Cô có quen Lăng Y không?” Cậu bạn học cũ tới thăm nhắc đến Lăng Y quá nhiều, anh không thể không tò mò.

Máy ảnh chụp được vẻ sững sờ của Phí Nghê.

“Cậu hỏi chuyện đấy làm gì?”

“Tôi và cô ấy thân nhau lắm à?”

“Rất thân, thân thiết vô cùng.

Trước kia cô ấy là bạn gái cậu, cậu rất thích cô ấy, thích đến mức nhường luôn cả suất vào đại học cho người ta.” Phí Nghê nghe người khác kể mới biết Phương Mục Dương quả thực đã vì Lăng Y mà từ bỏ cả cơ hội vào đại học.

Khi nghe chuyện này, cô không cảm động trước sự thâm tình của anh, chỉ cảm thấy anh ấu trĩ đến mức nực cười.

“Nếu như trước kia cậu muốn ở cạnh cô ấy, cũng không nhất thiết phải nhường lại chỉ tiêu vào đại học.

Cậu vào đại học, cô ấy làm thanh niên trí thức ở quê, cậu muốn kết hôn, cô ấy sẽ thấy cảm kích.

Cậu nhường suất học lại rồi, cô ấy vào đại học, cậu ở quê kiếm điểm công, cô ấy lại chê cậu không xứng với cô ấy.

Bây giờ cô ấy không đi thăm cậu, tuy rằng có chút phũ phàng nhưng cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

Nếu như đổi lại là tôi, tôi sẽ không nhường suất học đã tới tay mình cho bất cứ ai hết.

Muốn giúp người cũng chẳng phải giúp kiêu đấy.

Chính cậu đã tự tay đẩy cô ấy ra khỏi mình.

Nếu như cậu vào đại học, nói không chừng cô ấy sẽ không ngại cực khổ mà chăm sóc cậu...”

Phương Mục Dương lại không cảm thấy mình bỏ lỡ chuyện gì quan trọng, nhắc tới Lăng Y cũng có phần khá thờ ơ: “Tôi có cô r ấ, không cần cô ấy chăm sóc.”

Lời này chẳng hề khiến Phí Nghê vui mừng chút nào, cô thậm chí còn tức giận: “Tôi nợ n ần gì cậu hả? Cô ấy lấy mất suất vào đại học của cậu, cô ấy phải chăm sóc cậu mới đúng.

Dựa vào cái gì mà chuyện tốt cô ấy chiếm hết, còn chuyện xui xẻo...” Phí Nghê kịp thời ngậm miệng, nếu nói thêm nữa thì tổn thương người ta quá. Vậy mà Phương Mục Dương lại hoàn toàn nắm sai trọng điểm: “Cô muốn vào đại học lắm à?”

“Cậu đúng là đ ồng cốt.” Bởi vì cảm thấy Phương Mục Dương quá ngốc nên Phí Nghê lại không nhịn được mà dạy dỗ thêm.

“Bệnh viện xem chừng không trị được bệnh cốt của cậu đâu, cậu đừng có nằm lỳ ở viện mãi nữa, bảo hội thanh niên trí thức mau mau giải quyết công việc với chỗ ở cho cậu đi.

Không phải cậu biết vẽ tranh hay sao? T ầm tuổi này của cậu đội tuyên truyền chẳng có mấy ai vẽ đẹp hơn cậu, cậu cứ cứng rắn tí đi, một lần không được thì nói nhiều lần.

Cậu phải có công việc chính thức, như thế cậu và Lăng Y mới có cơ hội trở lại với nhau...”

Khuôn mặt Phí Nghê có nét thanh tú đi ền đậm, hiện giờ cô nói chuyện, vẻ mặt có chút không tương xứng với ngũ quan.

Chiếc máy ảnh trên tay Phương Mục Dương vừa lúc ghi lại được biểu cảm này của cô.

“Đừng có chụp tôi mãi thế.” Áo sơ mi của Phí Nghê vẫn cài kín đến tận cổ.

Cô giơ tay che mặt, ánh sáng luồn qua kẽ tay, đậu lại trên gương mặt cô. Phương Mục Dương lấy tay chọc chọc Phí Nghe qua những khe hở giữa ngón tay đó, cười nói: “Được, không chụp.”

“Đừng có động tay động chân, tôi không thích như thế đâu.” Phí Nghe nghiêng mặt, không thèm nhìn anh nữa.

“Sao cậu biết tôi ở đây?”

“Tôi muốn tìm thì sẽ có cách tìm được.”

Ngày mai cô có rảnh không? Tôi mời cô ăn kem, vẫn chỗ ng ồi hôm trước nhé.”

“Tôi không rảnh.” Phí Nghe nhin không được, lại cất lời khuyên nhủ.

“Cậu để dành ti ền đi, tóm lại là tiêu càng ít càng tốt.”

Sau này cậu còn nhi ều chuyện c ần dùng ti ền lắm.”

“Cha cô bảo g ần đây cô bạn đi xem phim với người khác, phim có hay không?”

Phí Nghe muốn biện bạch, muốn nói mình không bạn đi xem phim với người khác, nhưng lời ra đến miệng lại biến thành: “Cũng tạm.” Thực ra bộ phim ấy cô đã cùng Phương Mục Dương xem một l ần, sau này chẳng còn hứng thú với nội dung nữa.

“Có phải vì đi xem phim với người khác nên cô mới không đến thăm tôi nữa không?”

“Phải thì sao nào?” Phí Nghe có thể nhận ra ý chất vấn trong lời của Phương Mục Dương.

Nhưng cô đâu có nợ n ần gì cậu ta, cô thích đi xem phim cùng ai thì đi, thích qua lại với ai thì qua lại, cô nào có nghĩa vụ phải đến thăm cậu ta chứ?

Phương Mục Dương cười rất khoan dung: “Nếu cô muốn đi xem phim, cô có thể đi cùng tôi.”

Gió càng lúc càng thổi mạnh, lá cây xào xạc rụng xuống thềm đất.

Phí Nghe lại th ần mẫn nhìn Phương Mục Dương là đ ồng gốc, cô di chuyển ánh

mắt mình từ đám mây này qua đám mây kia: “Cậu có biết đường về bệnh viện không đó?”

“Biết.”

“Thế cậu về đi, không lại chẳng kịp ăn tối bây giờ.”

Hai người im lặng hồi lâu, đầu nói phải đi, nhưng chẳng có ai xoay người.

Cuối cùng vẫn là Phương Mục Dương lên tiếng trước: “Cô lên nhà đi.”

Phí Nghệ bước được mấy bước, khi chuẩn bị vào cầu thang cô lại ngẩng đầu nhìn trời, thấy như có vẻ sắp mưa.

Cô quay đầu lại, trông thấy Phương Mục Dương vẫn đứng nguyên tại chỗ, trên tay còn cầm máy ảnh.

Cô gọi to về phía anh: “Chờ tôi một tí, tôi đi lấy ô cho cậu.”

Mẹ Phí thấy con gái quýnh quáng chạy lên trên nhà, liền hỏi: “Không phải con bảo đi mua dưa hấu à? Dưa hấu đâu?”

Phí Nghệ như chẳng nghe thấy lời bà nói.

Cô chạy vào nhà, lấy chiếc ô treo sau cửa rồi lại chạy qua giá sách cạnh máy quay đĩa, nửa quỳ trên mặt đất, lục tìm những quyển truyện tranh liên hoàn(2) mà cha mình vẫn hay xem.

Rất nhiều họa sĩ có chút tiếng tăm đầu đã vẽ tranh liên hoàn, chỉ vẽ mỗi hải đường thì chẳng có tí tiền đồ gì hết.

(2) Tranh liên hoàn: Một loại hình nghệ thuật truyền thống xuất hiện từ thời nhà Tống, bao gồm những bức tranh nối nhau liên tiếp nhằm kể lại một cốt truyện nhất định.

Cô lấy báo bọc hết mấy cuốn tranh liên hoàn nhỏ lại rồi ôm thẳng ra ngoài cửa, quên luôn trong nhà vẫn còn có khách đang ngồi.

Mới ra đến cửa, Phí Nghệ đã thấy Phương Mục Dương đầu cầu thang, vai khoác túi máy ảnh, tay cầm túi lưới đựng dưa, hình như đã đứng được một lúc rồi, nhưng lại chẳng tiến thêm bước nào nữa.

“Dưa hấu của cô này.”

“Hiện giờ hướng đi tốt nhất của cậu chính là vẽ tranh liên hoàn, cậu cần về nghiên cứu một chút đi.”

Trên tường treo đầy tời ọt, hai người đứng giữa hàng lang chật hẹp, lặng lẽ trao đổi ô, tranh liên hoàn và dưa hấu.

“Cậu biết mở ô như thế nào chưa?”

“Tôi cũng đâu ngốc đến vậy.” Phương Mục Dương cười với Phí Nghê, bật ô “phập” một tiếng, giờ lên trên đầu hai người, cảnh tượng quái dị khôn tả. Phí Nghê nói: “Tôi quay vào đây.”

“Ừ, cô đi đi.”

Phí Nghê định chờ Phương Mục Dương đi r ồi thì mới xoay người, nhưng anh vẫn cứ chôn chân tại chỗ, thế nên cô cũng chỉ có thể đứng nguyên đó. Cửa sổ đóng chặt, hành lang ngột ngạt, không khí giữa họ như ngưng đọng lại.

Vẫn là Phương Mục Dương đợi không được nữa, sốt ruột giục cô: “Cô xách dưa hấu không thấy nặng sao? Mau vào nhà đi.”

Mẹ Phí nhìn con gái đứng bên c àu thang, thở dài một tiếng.

Phí Nghê quay đi trước.

Cô đặt quả dưa hấu vào trong một chiếc thùng thiếc, ngâm nước lạnh một lát r ồi mới vớt nó lên.

Lúc vào nhà, cô lại liếc mắt nhìn ra c àu thang, trông thấy chị gái cùng anh rể của mình lên gác.

Phương Mục Dương đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa r ồi.

Mẹ Phí trách con gái không được thấu tình đạt lý: “Người ta đến nhà chơi lâu như thế, sao không giữ lại ăn cơm?”

“Không phải mẹ sợ cậu ta làm hỏng chuyện của con à?”.

Chương 7: 7: Bánh Xoắn Ốc

Chị hai và anh rể mang theo hoa quả đóng hộp cùng ba chai bia.

Chai đựng bia cũng phải mua bằng phiếu, bình thường nếu muốn uống bia, cha Phí đầu xách một chiếc bình giữ lạnh đến quán mua về. Bọn họ đang ăn cơm dở thì trời bắt đầu đổ mưa.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, đến tận khi Diệp Phong về vẫn chưa ngớt được chút nào.

Trong nhà chỉ có đúng hai chiếc ô, một chiếc đã đưa Phương Mục Dương, chiếc còn lại giờ đưa cho Diệp Phong.

Phí Nghê tiễn Diệp Phong xuống dưới.

Lúc bước đi trên cầu thang, cô chủ động nhắc tới người anh cả thanh niên trí thức đang đi cấm đội của mình.

“Anh trai tôi trở về nếu như khu phố không thể giúp đỡ giải quyết công việc, tôi sẽ nhường việc của mình lại cho anh ấy.”

“Là nhà em bảo em làm như vậy à?”

“Không phải, đây là chủ ý của tôi.”

Hồi còn nhỏ, sức khỏe Phí Nghê không tốt, cha mẹ tuy rằng thiếu thốn nhưng vẫn dành tiền mua sữa bò cho cô, anh cả chị hai chẳng những không có phần mà còn phải đun sữa cô cho uống.

Sữa đun nóng rồi được đổ ra một cái bát.

Anh cả dùng thìa khoắng chỗ váng sữa nổi trên bề mặt bát lên, đút vào miệng chị hai, nói rằng đây là phần tinh túy nhất của sữa bò, phải cho cô

hai nhà mình thường thức.

Sau đó anh lại tiếp tục giám sát Phí Nghệ uống sữa, đảm bảo cô uống thật sạch, không được rớt lại giọt nào, còn bản thân anh thì lấy nước nóng tráng qua chiếc ấm đun sữa chưa rửa, ngửa đầu nhấm nháp dư vị sữa bò đọng lại.

Phí Nghệ vốn dĩ phải học cùng trường tiểu học với anh cả chị hai mình, ngặt nỗi ngôi trường đó mùa đông không có máy sưởi mà chỉ có mỗi bếp than, vừa mới tan học là học sinh các lớp đã ùa hết ra vây quanh bếp.

Những cô cậu học trò không chen được lên phía trên cũng gắng lách vào hàng người, sưởi ấm chính mình bằng cơ thể của bạn học.

Phí Nghệ sinh ra đã yếu, cha mẹ vì mong con gái nhỏ mùa đông không phải chịu lạnh nên đã hao tâm tốn sức đưa cô đến một ngôi trường tiểu học có máy sưởi.

Ở trong ngôi trường ấy, con cái gia đình công nhân bình thường như cô thực ra lại là thiếu số.

Trong ba anh chị em, những gì tốt nhất trong nhà mãi mãi đều thuộc về cô.

Song Phí Nghệ không phải kẻ thích dựa dẫm vào người khác, hơn nữa cô cũng chẳng thích công việc ở xưởng may mũ tẹo nào.

Nếu quả thực tới lúc đấy, chi bằng cứ nhường lại việc cho người thực sự cần vẫn hơn.

“Thế thì em phải làm sao?”

“Tôi có thể may quần áo, cũng kiếm được tiền mà.” Tiền có thể đổi lấy phiếu lương lực và phiếu vải, cô vẫn tự nuôi được mình.

Chỉ có đi đầu, những người có cùng suy nghĩ như cô, chung quy vẫn là số ít.

Thời buổi này, xí nghiệp quốc doanh coi thường xí nghiệp tập thể, xí nghiệp tập thể coi thường những kẻ không có công ăn việc làm chính thức.

Phí Nghệ biết, nhiều người sẵn lòng kết giao với cô như thế, không chỉ bởi

cô trẻ trung xinh đẹp, mà còn vì cô có một công việc ổn định.

Sau này mới kể cũng chẳng khác nào lừa gạt, thôi thì cứ nói trước cho rõ ràng còn hơn.

Nếu như Diệp Phong có thể chấp nhận, bọn họ sẽ tiếp tục tìm hiểu nhau, còn nếu không chấp nhận được thì dừng lại tại đây vậy.

Diệp Phong im lặng.

Phản ứng này của Diệp Phong Phí Nghệ đã sớm đoán được, cô vẫn thản nhiên mỉm cười.

Đến chân cầu thang rồi, Phí Nghệ tạm biệt Diệp Phong, không quên dặn dò anh ta chú ý về nhà cẩn thận.

Mưa rào rào đổ trên chiếc ô Diệp Phong cầm, tí tách rơi xuống mặt đất.

Phí Nghệ nhìn mưa, tự hỏi không biết chừng nào thì mưa sẽ tạnh.

Phương Mục Dương chắc là đã sớm về bệnh viện rồi, nhưng chẳng biết có kịp giờ ăn tối hay không.

Cô đã quên bảo cậu ta không cần trả ô cho mình, cũng sợ cậu ta sẽ quay lại đây trả ô thật...

Phí Nghệ lên gác, trông thấy cửa phòng nước còn đang mở.

Cô liếc mắt dòm vào, bắt gặp chị hai đang rửa bát ở bên trong.

Phí Nghệ tắt vòi nước trước mặt chị rồi kéo chậu bát về phía mình: “Chị nghỉ ngơi đi, cứ để đây em rửa cho.”

Chị hai trêu cô: “Sao mà đi lâu thế, có chuyện gì vừa nãy không tiện nói trên bàn ăn à?”

Phí Nghệ không đáp lại, chị hai chỉ cho là cô vẫn đang ngượng nghịu.

“Xưởng dệt chỗ chị đang xử lý một số vải có vấn đề

Chị mang về cho em một tấm đấy, vừa đủ để may hai chiếc áo sômi mới.

Mấy năm nay em chẳng có quần áo mới đúng không?”

“Tháng trước em vừa mới may một chiếc váy mà.”

“Đã là vải dệt thủ công từ hàng bao nhiêu năm rồi, ngay cả mẹ cũng chê màu sắc hoa văn quá già, có đi đâu mặc lên người em vẫn đẹp.

Cái anh Diệp Phong này, chị thấy khá được đấy, tướng ăn cũng tốt, có vẻ như chưa thiếu ăn thiếu mặc bao giờ.

Chẳng giống anh rể của em, trông cứ như là ma đói đầu thai í, vừa nhìn đã biết hời nhỏ thường xuyên bị đói.”

Chị đang nói mỉa, nhưng Phí Nghê có thể nghe ra sự xót xa trong đó.

“Em cũng thấy anh ấy rất được, nhưng mà người ta thì chưa chắc đã ưng em.”

Chị hai cười nói: “Đấy là em không trông thấy ánh mắt anh ấy nhìn em đó thôi, người ta đảm bảo ưng em cực kỳ í chứ.”

Phí Nghê không nói gì, trước khác giờ khác.

Tiến hai vợ chồng con gái đi rồi, cha Phí lấy cái túi Phương Mục Dương mang đến ra, bảo với Phí Nghê: “Đồ Tiêu Phương cho con này.”

Phí Nghê mở túi ra, liền thấy sữa mạch nha, sữa bột Mỹ, sô cô la và năm quả táo.

“Cha, cha lấy đồ của người ta làm gì? Đâu phải là cha không biết, cậu ấy chẳng có việc làm, bây giờ vẫn còn đang sống nhờ tiền trợ cấp đấy.”

“Cha cũng đâu biết cậu ta hào phóng như thế.

Nếu không thì, con nói với cha xem cậu ta ở chỗ nào, cha mang đồ tới đấy trả.

Cái thằng bé này cũng thật là, sao lại cần nhiều quà cáp sang vậy chứ.”

“Thôi, còn chưa đủ loạn hay sao? Cha cứ giữ mà dùng đi.”

Cha Phí hôm nay rất vui, còn lôi cả chiếc máy quay đĩa đã lâu không đụng đến ra sử dụng.

Hồi trước ông mua chiếc máy này vốn để nghe Chu Tuyên(1) hát.

Hiện giờ không được phép nghe nhạc của Chu Tuyên nữa, ông đành lấy đ

ĩa “Các thành viên công xã đều là những bông hướng dương” trong tủ bếp ra nghe tạm.

(1) Chu Tuyền (1920 – 1957): Người nổi tiếng nhất trong bảy danh ca đứng đầu Thượng Hải những năm 1930 – 1940 (thất đại ca tinh).

Trong những ngày đầu cải cách, Đảng Cộng sản Trung Quốc chỉ trích nhạc âm nhạc Thượng Hải thời kỳ này là uế oải, suy đồi và sa đọa, vậy nên người nghe nhạc trữ tình Thượng Hải cũng bị coi là phản động.

Căn nhà tức khắc tràn đầy cảm giác hi vọng cùng với ý chí hăng hái tiến về phía trước.

Trong đồng đũa tạp nham của cha Phĩ có lẫn một đũa nhạc ngoại được bọc bằng một tờ báo phát hành những năm sáu mươi, trên mặt đũa cũng có mấy chữ nước ngoài.

Cha Phĩ nhận ra vài từ, nhưng xếp chúng lại cạnh nhau thì ông không sao hiểu nổi.

Cha Phĩ hỏi con gái: “Đũa này đâu ra ấy nhờ?”

Phĩ Nghê cặm lấy đũa nhạc, nhìn thoáng qua bề mặt đũa rồi lại lấy báo bọc lại, cặm vào trong phòng, lôi một chiếc hòm khóa kín từ góc phòng ra. Chiếc hòm này cùng những thứ ở bên trong đều là cô lừa được từ chỗ của Phương Mục Dương, lần mở khóa gần đây nhất đã là tận năm trước rồi. Sau khi khóa hòm lần nữa, Phĩ Nghê bung chậu đến phòng nước, trông thấy cửa phòng đóng chặt, có vẻ như là đang có đàn ông tắm ở bên trong.

Khu tập thể này không có phòng tắm, muốn tắm thì phải ra nhà tắm công cộng hoặc lúc đi làm tranh thủ tắm luôn tại xưởng.

Cửa mở, ba gã trai bước từ trong phòng nước ra, trong đó có cả một cậu thiếu niên cởi trần.

Phĩ Nghê quay mặt đi, coi như không thấy.

Cô mở vòi nước, chà mặt thật mạnh, bóp mãi mới được tí kem đánh răng, xem ra ngày mai phải mua kem đánh răng mới rồi.

Trong phòng nước có một con ruồi, bay qua bay lại trông rất ngứa mắt.

Phí Nghệ rất ghét ru ồi, nhưng lý do lại khác với phần đa mọi người.

Thời tiểu học, môn nào cô cũng đạt điểm cao, song đời sống học đường vẫn có chỗ không như ý.

Hồi đó nhà trường kêu gọi diệt trừ bốn hại(2), vậy nên ngày nào học sinh cũng phải nộp ru ồi chết cho trường.

Trên đường đến trường và từ trường trở về nhà, Phí Nghệ thường đeo cặp hoa, tay cầm chiếc chai thủy tinh cùng một cái vỉ đập ru ồi để kiếm ru ồi bay dọc đường.

Thế nhưng cô chẳng bao giờ đập được con ru ồi nào cả.

Mỗi lần nhà trường liệt kê danh sách diệt trừ bốn hại, cô luôn đội sổ trong lớp.

(2) Diệt trừ bốn hại: Một trong những hành động đầu tiên trong kế hoạch Đại nhảy vọt của Trung Quốc (1958 – 1962).

Bốn loài động vật có hại cần diệt trừ trong chiến dịch này là chuột, ru ồi, muỗi và chim sẻ.

Mối quan hệ giữa Phí Nghệ và Phương Mục Dương cũng được xây dựng nhờ ru ồi.

Trường của bọn họ cho ăn bán trú tại trường, tuy nhiên mùa màng thất bát ở quê cũng ảnh hưởng rất nhiều đến bữa trưa của học sinh trên thành phố.

Thời điểm ấy, bọn trẻ còn đếm được cả số hạt gạo trong cháo lẫn số cọng rau trên đĩa của mình.

Đa phần đám nhóc đầu mang theo bánh bao cuộn hoặc món gì đấy khác từ nhà, nếu không thì cũng lấy tiền và phiếu lương thực đến trường mua thêm quà vật lấp bụng.

Ăn xong bữa trưa, Phí Nghệ liền cầm vỉ đi tìm ru ồi trong vườn trường, nhưng mà chưa đập được ru ồi, cô đã đập phải cánh tay đô con của một đàn anh lớp lớn.

Phí Nghê chưa kịp xin lỗi thì đàn anh kia đã dẫm thẳng lên chân cô, khiến cho cô tròn xoe mắt.

Con trai thời đó chẳng có mấy ai cơ thể lực lưỡng như vậy, nhìn không thôi cũng đủ thấy nhà cậu chàng không thiếu đâu mỡ bột gạo, chứ chỉ ăn mỗi rau dưa với bánh bột bắp thì lấy đâu ra cánh tay tròn lẳn thế kia.

Phí Nghê hỏi sao anh lại dẫm lên chân người khác, đàn anh lại nói con nhóc này, dẫm lên chân mày thì sao, nếu mày cứ không có mắt như thế thì tao còn đá luôn mày í chứ.

Phương Mục Dương trùng hợp nghe được phần sau đoạn đối thoại này.

Cậu nhận ra cô bé tóc hai bím, mặc áo trắng với váy hoa, tay cầm vĩ đập ruồi kia chính là bạn học Phí Nghê cùng lớp với mình, còn chưa đợi Phí Nghê kêu cứu thì đã xông lên đập cho đối phương mấy cước, vừa đá vừa tuyên bố, về sau nếu còn thấy cậu ta bắt nạt bạn nữ lớp mình nữa thì sẽ uýnh đến khi nào cậu ta nôn hết bữa trưa ra mới thôi.

Đàn anh nọ nhận ra Phương Mục Dương, dọa sẽ mách bố mẹ cậu, song Phương Mục Dương chẳng thêm quan tâm, còn bảo cậu ta cứ mách càng nhanh càng tốt.

Phí Nghê giấu vĩ đập ruồi và chai thủy tinh ra sau lưng, cảm ơn Phương Mục Dương vì đã ra tay giúp mình.

Phương Mục Dương nghĩa khí nói bạn học giúp nhau là lẽ đương nhiên, nếu tôi gặp khó khăn thì cậu cũng sẽ giúp đỡ, sau đó lại hỏi Phí Nghê có đúng vậy không.

Phí Nghê tất nhiên không thể nói không.

Thế là Phương Mục Dương liền bảo giờ cậu đang rất đói bụng, muốn ăn một chiếc bánh xoắn ốc, không biết Phí Nghê có thể cho cậu vay năm xu cùng một hai tấm phiếu được không.

Phí Nghê nói trên người cô không có tiền, Phương Mục Dương có vẻ rất

thất vọng.

Phí Nghê thấy hơi ngượng ngùng, dù sao người ta cũng vừa mới giúp mình xong.

Vậy là cô liền đưa vỉ đập ruồi cho Phương Mục Dương, một tay vẫn cầm chai thủy tinh, tay còn lại thì lục cặp, mò ra được một ổ bánh vitamin bọc trong giấy sáp.

Cô đã phải tích góp hơn một tuần mới mua được chiếc bánh này, mai là sinh nhật anh cả, cô vốn định tặng cho anh.

Trước khi đưa bánh vitamin cho Phương Mục Dương, Phí Nghê siết chặt lớp giấy bọc bánh, khiến cả chiếc bánh bẹp lại.

Cô nói nếu mai cậu có thể trả tiền bánh cho tôi, tôi sẽ đưa cậu ăn trước. Phương Mục Dương thoải mái nhận lời.

Thế nhưng ngày hôm sau, Phương Mục Dương không trả tiền mà lại đưa cho Phí Nghê một chiếc hộp bút “made in England”.

Cậu bảo giá hộp bút này có thể mua được mười chiếc bánh vitamin, giờ cậu sẵn lòng đổi hộp bút lấy một chiếc bánh.

Phí Nghê nói cô đã có hộp bút rồi, cô thiếu tiền và phiếu lương thực thôi, Phương Mục Dương chỉ cần đưa cô tiền và phiếu là được.

Phương Mục Dương vẫn không có ý định trả tiền.

Cậu nói với Phí Nghê hiện tại mình không có tiền, nếu như Phí Nghê muốn tiền và phiếu, phải sau này mới lấy được, bây giờ cậu dùng hộp bút làm vật thế chấp, khi nào có sẽ cầm tiền đi đổi về.

“Cậu đã nói hôm nay sẽ trả tiền cho tôi mà.” Phí Nghê biết Phương Mục Dương có tiền, trước kia bữa trưa cậu ta vẫn ăn thịt hộp nước ngoài.

Bà ngoại cậu ta từng đến thăm cháu trên một chiếc xe hơi của Đức, lại còn quyên tặng đàn dương cầm cho trường nữa.

Phương Mục Dương cười với cô, để lộ hàm răng trắng tinh.

Cậu nói rất vô lại: “Nhưng mà người tính không bằng trời tính, cửa hàng ủy thác không nhận hộp bút của tôi, tôi cũng chẳng biết nên làm thế nào.

Không phải cậu bảo bạn học cần giúp đỡ nhau hay sao?”
Phí Nghê bị sự ngang ngược của cậu chọc cho tức tới bật khóc.

Phương Mục Dương dỗ dành cô: “Thôi đừng khóc, mấy hôm nữa tôi sẽ trả cậu gấp đôi, cả phiếu lẫn tiền.”

“Thật không?”

“Thật chứ, không lừa cậu đâu.

Bà ngoại tôi đang đi Indonesia, đợi khi bà quay trở về là có tiền ngay ấy mà.”

“Thế cha mẹ cậu không cho cậu tiền hay sao?” Phí Nghê tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết lương cha mẹ Phương Mục Dương cao hơn lương của cha mẹ mình nhiều.

Cha mẹ cô còn có thể cho cô ít tiền tiêu vặt mỗi ngày, Phương Mục Dương sao đến nỗi mấy xu cũng không có chứ?

Phương Mục Dương dùng sự im lặng thay cho câu trả lời.

Cha mẹ cậu đưa cậu tới học nội trú, một ngày ba bữa đều ăn ở trường, ngay cả về nhà ăn một bữa cho tử tế cũng chẳng được, nói gì đến tiền tiêu vặt.

Phí Nghê không còn cách nào khác, đành bảo Phương Mục Dương viết giấy nợ, còn chiếc hộp bút “made in England” kia thì mang về tặng sinh nhật anh.

Cũng may khi nhận quà, anh cô đã rất vui mừng.

IIIIII Truyện đêcử: Muốn Em Là Của Riêng IIIII

Sáng sớm hôm sau, Phí Nghê tìm Phương Mục Dương, hỏi cậu: “Cậu có còn muốn vay tiền nữa không? Nếu có thể trả gấp đôi, tôi lại cho cậu vay tiếp.”

“Không thành vấn đề, cậu cho vay bao nhiêu tôi cũng trả lại gấp đôi.”

Phương Mục Dương lại hỏi Phí Nghê: “Thế cậu cho tôi vay được bao

nhiều?”

Phí Nghê móc từ váy ra hai đồng xu.

Tuy Phương Mục Dương không có tiền, nhưng hai xu tiền cậu vẫn chẳng để vào mắt: “Chỗ tiền này còn chẳng đủ cho tôi mua một chiếc bánh xoắn ốc nữa.”

“Cậu trả gấp đôi thật chứ?”

“Thật, mau lấy tiền ra đây đi.

Nếu cậu không tin thì tôi thế chấp đàn vĩ cầm của mình nhé?”

“Tôi không chơi được vĩ cầm, có đưa tôi cũng vô dụng.”

“Tôi sẽ trả tiền cho cậu thật mà.”

Phí Nghê tin, ngập ngừng rút ra năm xu cùng một tấm phiếu lương thực.

Phương Mục Dương vươn tay giật lấy: “Cậu còn bao nhiêu tiền thì cứ đưa tôi hết đi.

Khi nào bà ngoại tôi về, tôi mời cậu ăn sô cô la và bánh kem bơ, được không?”

“Cậu trả tiền là được, không cần mời tôi ăn gì nữa đâu.”

Phí Nghê còn muốn cho Phương Mục Dương vay thêm một ít tiền nữa, dù sao cậu ta cũng có thể trả gấp đôi, nhưng toàn bộ tiền bóp nhật được lúc trước cô đã dùng để mua bánh vitamin, mà bánh vitamin thì Phương Mục Dương ăn mất rồi.

Cô chỉ có thể nghĩ cách xin tiền cha mẹ.

Phí Nghê nói cơm trưa ở trường ăn không đủ no, cha mẹ tin, ngày nào cũng cho cô thêm năm xu cùng với một hai tấm phiếu lương thực.

Cô đưa tiền và phiếu cho Phương Mục Dương, lại thu về được một tờ giấy nợ nữa.

Tuy nhiên giấy nợ càng nhiều, Phí Nghê lại càng cảm thấy hoang mang.

Cô hỏi Phương Mục Dương bao giờ có thể trả tiền cho mình.

Lần nào Phương Mục Dương cũng đáp: “Sắp rồi, cậu đừng sốt ruột.”

Phí Nghê sợ Phương Mục Dương không có tiền thì sẽ chết đói, bánh quy

cha mẹ mua cho, cô không ăn mà lén dùng giấy gói lại, đến bữa trưa lại đưa Phương Mục Dương ăn, Phương Mục Dương xem chút còn ăn cả bánh lẫn giấy.

Bánh bao cuộn cô cũng chỉ ăn một nửa, nửa còn lại đ`u vào bụng Phương Mục Dương cả.

Một ngày nọ, Phí Nghê đưa cho Phương Mục Dương một hào, Phương Mục Dương hỏi hôm nay sao nhi`u ti`ền thế.

Phí Nghê bảo năm xu trong đó là ti`ền vé xem phim của cô.

Phương Mục Dương nói: “Cậu cũng thú vị phết nhỉ.

Bỏ ti`ền ra xem phim làm gì, để tôi dẫn cậu qua sân chiếu bóng chỗ chúng tôi xem phim miễn phí.

Nếu ở ngoài xem không rõ, tôi cũng có thể đưa cậu vào trong được luôn.”

“Thế khi nào thì đi được?”

“Chủ nhật này đi, tôi đến nhà tìm cậu.

Nhà cậu ở đâu?”

Phí Nghê nói một địa chỉ.

Tối ngày đã hẹn, Phí Nghê đặc biệt mặc một chiếc sơmi trắng cùng với váy ngắn màu lam, ngay cả hai bím tóc cũng thắt nơ lam có điểm chấm bi màu trắng.

Trong cặp sách hoa là ô mai mơ mẹ cho cô, cô dự định ăn chung với Phương Mục Dương lúc xem phim.

Phí Nghê cũng quyết định sẽ không lấy gấp đôi ti`ền của Phương Mục Dương nữa, cậu ta vay bao nhiêu thì cứ trả đủ là được.

Thế nhưng cô chờ đến tối, vẫn chẳng thấy tăm hơi Phương Mục Dương đâu cả.

Ngày hôm sau Phí Nghê mới biết, lời hứa hẹn với cô, Phương Mục Dương đã quên bég tự đời nào đời nào r`ồi.

Vậy là Phí Nghệ thề rằng bất kể Phương Mục Dương có nài nỉ đến cỡ nào, cô cũng sẽ không đưa tiền và phiếu lương thực cho cậu ta, để cậu ta mua bánh xoắn ốc ăn nữa.

Tuy nhiên Phương Mục Dương lại chẳng cho Phí Nghệ cơ hội ấy.

Cậu ta vẽ tranh đoạt giải, quan hệ với cha mẹ hòa hợp trở lại, không cần sống ở trường nữa, có thể về nhà ăn cơm mỗi ngày.

Điều quan trọng nhất chính là, bà ngoại cậu ta đã về.

Giờ cậu ta có thể đến tiệm bánh ngọt ăn bánh đầu bếp Pháp làm, ai mà thèm dăm ba cái bánh xoắn ốc của cô cơ chứ.

Phương Mục Dương không chỉ trả gấp đôi tiền cho Phí Nghệ, cậu còn đưa cô một chiếc túi giấy, bên trong chứa đầy sô cô la và kẹo ngọt.

Phí Nghệ không lấy sô cô la và kẹo của Phương Mục Dương, tuy rằng cô cũng rất muốn mang về cho người nhà mình nếm thử.

Cô nhìn chỗ tiền và phiếu lương thực trong tay, nặn ra một nụ cười: “Sau này cậu muốn vay tiền thì vẫn có thể tìm tôi.

Nhớ trả tôi gấp đôi là được, những thứ khác tôi không cần.”

Phí Nghệ cần tiền và phiếu đến cửa hàng thực phẩm phụ mua năm chiếc bánh vitamin cho cha mẹ, anh chị và cả mình, mỗi người một chiếc.

Khi trả tiền, cô cảm thấy rất tự hào.

Năm cái bánh chen chúc nhau, khiến cho chiếc cặp hoa của Phí Nghệ căng phồng.

Về tới nhà rồi, cô bỏ bánh khỏi cặp sách, đặt lên bàn ăn.

Để tránh chuyện người nhà để dành bánh lại cho cô ăn sau, cô xé hết bao bì ra, lấy bánh đặt lên trên đĩa.

Phí Nghệ không hề đề cập tới việc mình cho vay tiền, chỉ nói đây là tiền cô tiết kiệm được.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy rất đau lòng.

Tiết kiệm được nhiều như vậy, chứng tỏ Phí Nghệ chẳng tiêu một xu tiền tiêu vặt nào, thậm chí ngày hè nắng nóng cũng không dám ăn lấy một que kem đá đậu đỏ.

Nhưng Phí Nghệ đã xé vỏ, bọn họ cũng chỉ có thể thưởng thức chỗ bánh mà cô mua về.

Phí Nghệ nhìn người nhà ăn bánh mà mình kiếm được, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Sau đó Phương Mục Dương còn mời Phí Nghệ qua nhà bà ngoại cậu ăn hoa quả và bánh kem bơ, song Phí Nghệ lại từ chối.

Cô vẫn còn đang thấy rất mất mát trong lòng.

Người này chắc sẽ không tìm cô vay tiền mua bánh xoắn ốc nữa, cô có thể đi đâu mà kiếm lãi gấp đôi bây giờ?.

Chương 8: 8: Đàn Ghi-ta

Phí Nghệ không phải Phương Mục Dương, nếu muốn xem phim thì phải tự bỏ tiền ra mua vé.

Cô vẫn thường tốn khoảng năm xu cho mỗi chiếc vé để coi người ở những nơi như Liên Xô, Hungary hoặc Trung Quốc sống cuộc sống như thế nào.

Ngoại trừ đọc sách, phim ảnh là công cụ duy nhất giúp cô hiểu về thế giới. Chị hai và anh rể cô là thanh mai trúc mã, hai nhà gần nhau, hai đứa trẻ vẫn chơi chung.

Khi chị hai học cấp ba, tình cảm giữa họ chỉ tăng chứ không hề giảm.

Anh rể tương lai rủ chị hai đi xem phim, Phí Nghệ sợ chị bị người ta bắt đi mất, cứ nằng nặc đòi xem cùng.

Mọi người nhìn lên phim, còn cô nhìn chị chăm chặp.

Dù rạp chiếu phim tối om nhưng đôi mắt cô rất sáng, hề cứ trông thấy anh chàng bên kia đặt tay lên tay chị gái là Phí Nghệ lại xua tay đuổi anh ta ra.

Khoảng thời gian ấy, Phí Nghệ đề phòng anh rể tương lai chẳng khác nào đề chừng trộm, anh ta càng dùng kem đá và kẹo ngọt dỗ dành cô, cô càng cảm thấy anh ta có ý xấu với chị mình.

Tuy nhiên cũng có một lần cô xem phim chăm chú quá, quên luôn cả chuyện chị hai, đến khi ra khỏi rạp rồi cũng chỉ nhớ mỗi cây đàn ghi-ta trên màn ảnh.

Cô cũng muốn có một cây ghi-ta giống như nhân vật chính vậy.

Phí Nghê tự biết mình không mua nổi đàn mới, ngay cả chiếc đàn rẻ nhất cửa hàng ủy thác cũng tốn mười lăm tệ lận.

Giả như mỗi ngày cô để dành ra năm xu, cũng phải ba trăm ngày cô mới tích đủ được mười lăm tệ.

Thế là từ đó về sau, bữa trưa nào Phí Nghê cũng quan sát Phương Mục Dương.

Hiện tại cậu ta không ở nội trú nữa, mỗi ngày chỉ ăn có một bữa cơm tại trường.

Phí Nghê trộm nghĩ, chỉ cần cậu ta ăn không đủ no, cô sẽ lại có hi vọng kiếm tiền.

Thế nhưng mỗi lần nhìn sang bên ấy, Phí Nghê lại thấy Phương Mục Dương hoặc đang chia sẻ cá hộp với bạn bè, hoặc đang ăn điểm tâm làm bởi đầu bếp Pháp, đầu bếp Quảng Đông, đầu bếp Tô Châu các kiểu.

Có lẽ cậu ta chê điểm tâm phương bắc xay gạo không được mịn màng, cậu ta thậm chí còn chẳng ăn mấy món linh tinh như bánh đậu vàng này nọ.

Phí Nghê lắc đầu, cắn một miếng bánh bột bắp rồi lại húp cháo, nhai rau dưa cho qua bữa, tinh thần sa sút cực độ.

Chính lúc Phí Nghê nghĩ rằng mình không thể kiếm chác được gì từ Phương Mục Dương nữa, cậu ta lại đến tìm cô, muốn thuê cô tết một chiếc vòng tay giống hệt cái cô đang đeo.

À không, màu sắc thì không giống lắm, cậu ta muốn vòng màu lam.

Chiếc vòng trên cổ tay của Phí Nghê là cô tự bện bằng sợi nhựa dẻo màu trắng, còn đính ba cái chuông bạc.

Cô cũng làm cho chị mình một chiếc tương tự.

“Cậu cần vòng để làm gì?” Tuy Phí Nghê rất muốn kiếm tiền của Phương Mục Dương, nhưng cô vẫn nghĩ cậu ta tốt nhất đừng dùng vòng tay thì hơn.

Một đứa con trai đeo vòng, nhìn sao cũng thấy kỳ quái.

“Tặng cho một bạn nữ, trạc tuổi bọn mình thôi.”

“Ừ được, cậu định đưa tôi bao tíền?”

Phương Mục Dương nói một con số.

Phí Nghê không ngờ cậu ta lại hào phóng thế, nhanh chóng gật đầu đồng ý. Cô nghĩ một chút, lại nói: “Vậy để tôi tết cho cậu một chiếc vòng hai màu nhé, trắng lam đan xen, đẹp hơn cái tôi mang nữa.”

Phí Nghê mua hai sợi dây, một sợi lam một sợi trắng, cứ rảnh ra là lại tết, chẳng mấy chốc đã xong được chiếc vòng.

Hai màu sắc này kết hợp với nhau, quả nhiên là nhìn đẹp mắt hơn cái vòng cô đang đeo.

Lần này Phương Mục Dương không khất nợ nữa, tíền trao cháo múc.

Phí Nghê cầm tíền trên tay, tự hỏi còn cần bao nhiêu mới đủ để mua một chiếc đàn ghi-ta cũ.

“Hay cậu tặng cho bạn ấy một cặp vòng đi, tôi sẽ tết thêm cho cậu chiếc nữa.”

Phương Mục Dương từ chối lời đề nghị của Phí Nghê: “Một cặp thì dung tục quá.”

“Thế cậu mang về tặng mẹ được không?”

“Bà ấy đâu hợp đeo mấy thứ này.”

“Ừm.” Phí Nghê buộc phải chấp nhận sự thật rằng mình không thể bàn chuyện làm ăn với cậu ta nữa, nhưng vẫn không quên nói thêm: “Nếu cậu còn cần cứ bảo, tôi lại tết tiếp cho cậu.”

Mấy ngày sau, Phương Mục Dương mời cả lớp tới nhà bà ngoại mình chơi.

Phí Nghê cũng học cùng lớp với Phương Mục Dương, không nghĩ ra được lý do nào để từ chối, đành phải đi theo mọi người.

Bà ngoại Phương Mục Dương là một người rất nhiệt tình, còn đặc biệt đặt hai chiếc bánh kem hoa quả cực lớn tại một tiệm bánh ngọt Pháp để chiêu đãi bạn của cháu.

Mỗi chiếc đĩa đựng bánh đều được làm từ sứ trắng tinh xảo, còn đĩa thì bóng loáng đến độ có thể soi gương được luôn.

Phí Nghê không hề biết rằng những chiếc đĩa đó toàn là bạc thật, cô chỉ chú ý tới bánh kem đặt trên đĩa.

Kem ngậm vào miệng là tan, nhưng cô lại chẳng muốn nó tan mất tẹo nào.

Phí Nghê nhắm mắt, thưởng thức dư vị của bánh.

Cô ngồi trên một chiếc ghế nhung, bên cạnh là các bạn học.

Bọn họ quây vòng quanh một cái bàn rất dài, trên bàn bày một chiếc bình cỡ lớn cắm đủ các thể loại hoa, song tổng thể vẫn hài hòa.

Những bông hoa này đều là trồng trong vườn nhà, không phải hoa mua ngoài chợ.

Dưới đôi xăng đan cao su cô đi là tấm thảm dệt thủ công, còn ngưỡng cửa lên sẽ thấy đèn chùm pha lê lấp lánh.

Máy quay đĩa không biết đang phát khúc hợp xướng của thiếu nhi nước nào, hoàn toàn không giống với những bài Phí Nghê hay hát khi tham gia dàn hợp xướng.

Bà ngoại Phương Mục Dương rất hào phóng với các bạn của cháu mình, còn dặn người mang kem tới để cho đám nhóc giải nhiệt.

Phí Nghê tình cờ bị người ta bỏ sót mất, nhưng cô cũng chẳng nói gì.

Cô cảm thấy việc chủ động xin ăn ở nhà người khác là vô cùng thiếu lịch sự.

Nhìn từ ngoài vào thì Phí Nghê có vẻ hoàn toàn thờ ơ với kem.

Ở nhà, cô không chỉ phải kìm cái bụng mà còn kìm luôn cả mắt, bởi người nhà đều chỉ ăn cô, thấy cô thích ăn món gì họ luôn nhường cô ăn trước.

Dần dần Phí Nghệ cũng đã tập thành thói quen, bất kể là thứ mà cô thích ăn đến đâu, cô cũng chẳng bao giờ liếc nhìn đến lần hai cả.

Trong khi các bạn học đang ăn kem, Phí Nghệ đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Ăn kem xong, mọi người lại bắt đầu những hoạt động giải trí khác.

Trong phòng khách rộng lớn, một cô bé đàn dương cầm, những cô bạn khác vây quanh hát đồng ca theo điệu nhạc.

Cô bé đánh đàn tên là Lăng Y.

Bữa nay Lăng Y mặc một bộ váy dài màu trắng, trên tay là chiếc vòng nhựa dẻo lam trắng xen kẽ, đính ba cái chuông bạc nhỏ.

Hội con trai đã sớm ra ngoài từ lâu.

Phí Nghệ vẫn một mình ngồi trên ghế, làm tròn bốn phận khách đến chơi nhà.

Cô còn rất có đạo đức nghề nghiệp, nhân lúc không ai để ý nhanh tay tháo vòng mình ra, nhét sâu vào trong túi váy.

Hôm nay Phí Nghệ tết tóc hai bên và thắt chúng lại với nhau bằng một sợi ruy băng mảnh.

Ruy băng cũng là màu trắng, cùng màu với áo cô mặc.

Chiếc ghế của cô chếch bên cửa sổ, gió từ ngoài cửa nghiêng nghiêng thổi vào.

Phí Nghệ ngồi ngay ngắn trên ghế, chăm chú đọc một quyển hướng dẫn sử dụng bằng tiếng Nga trên mặt bàn.

Có người vỗ vỗ vai cô: “Đi cùng tôi một chút.”

Phí Nghệ nhận ra giọng Phương Mục Dương, sau một thoáng do dự thì cũng cất bước theo cậu tới một gian phòng khác.

Đó là một thư phòng lớn với những giá sách cao tít tận trên trần nhà, bên

trong còn kê cả một cái thang để tiện cho việc lấy sách.

Gần đây là hai chiếc ghế bọc vải nhung, Phương Mục Dương bảo Phí Nghệ ngồi một trong hai chiếc ghế ấy.

Phí Nghệ cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao cậu ta gọi mình tới đây, song cô còn chưa kịp hỏi thì đã thấy Phương Mục Dương cầm một chiếc chai thủy tinh lên.

Cậu bật nắp, đưa chai nước cho Phí Nghệ.

“Nước nho này, ướp lạnh rồi đó.”

Phí Nghệ hoang mang nhìn Phương Mục Dương, không hiểu cậu ta mời riêng mình uống nước nho để làm gì.

Phương Mục Dương lại hiểu lầm: “Con gái các cậu phiền phức thật đấy, uống nước ngọt mà còn phải rót ra cốc nữa cơ.”

Cậu lại đi tới trước một cái chạn, cúi người mở cánh cửa ra, lấy một chiếc ly thủy tinh rồi đưa cho Phí Nghệ cầm.

Phương Mục Dương nhảy lên mặt bàn ngồi.

Trông thấy Phí Nghệ vẫn còn chưa uống, cậu nhướn mày hỏi: “Cậu còn cầm cả ống hút nữa à?”

Phí Nghệ lắc đầu, lúc này mới rót nước nho ra ly, cúi đầu hợp một ngụm.

Phương Mục Dương ngồi trên bàn, quan sát Phí Nghệ: “Sao cậu không hát với các cậu ấy?”

“Tôi không thích hát, hát chung lại càng không thích.”

“Nhưng tôi nhớ cậu ở trong đội hợp xướng mà nhỉ?”

“Tôi chỉ đứng đấy cho đủ số lượng thôi.”

Mọi người đều sợ giọng mình bị các bạn khác át đi, còn tôi đi hát lại sợ mình bị người ta nghe thấy.” Phí Nghệ không rành mà cũng chẳng có hứng thú với các loại hình ca hát nhảy múa, nhưng cô xinh xắn đáng yêu, mỗi lần trường diễn văn nghệ luôn bị chọn vào đội hình.

Đây là một vinh dự đối với phần lớn học sinh, nhưng đối với cô thì chẳng khác nào tra tấn.

Cô cũng từng nghĩ tới chuyện bỏ đội, song cô Vương quản đội lại trách cô thấy khó mà lui, phê bình cô không ngót miệng, Phí Nghê thậm chí còn phải viết bản kiểm điểm vì việc này.

“Thế thì cậu thích cái gì? Đừng bảo là thích đọc hướng dẫn sử dụng nhé?”

“So với chuyện ca hát thì, đọc hướng dẫn sử dụng quả thực cũng là một dạng hưởng thụ.” Tuy cô đọc chẳng hiểu gì.

Phương Mục Dương lấy một chiếc hòm ra cho cô xem, bên trong hòm có một cái hộp be bé cùng một đồng linh kiện nhỏ.

Cậu nói với Phí Nghê đây là chiếc đài bé nhất thế giới, còn thứ mà cô vừa đọc chính là hướng dẫn sử dụng của chiếc đài này.

“Tôi muốn xem xét cấu tạo của nó một chút nên đã tháo ra coi thử, tháo ra xong rồi lắp vào lại có vấn đề

Cậu có thể dịch quyền hướng dẫn kia sang tiếng Trung hộ tôi không?”

Phí Nghê mới đọc qua qua, có rất nhiều chữ mà cô không biết, sao có thể dịch được chứ?

“Phí dịch cậu lấy bao nhiêu?”

Cậu ta cứ làm như cô không muốn dịch là vì không có thù lao vậy.

Thế nhưng Phí Nghê cũng chẳng giải thích sự hiểu lầm của Phương Mục Dương, cô rất vui lòng kiếm món tiền này.

Phí Nghê nói một con số, Phương Mục Dương cũng không cò kè mặc cả.

“Nếu cậu không muốn ra ngoài thì ng ồi đây nghe nhạc lát đi.” Trong thư phòng cũng có một chiếc máy quay đĩa.

Phương Mục Dương tiện tay mở một đĩa nhạc Mozart, xong rồi lại kéo ngăn tủ đựng đĩa nhạc ra, bảo Phí Nghê nếu muốn đổi sang đĩa khác thì cứ tự mình lựa chọn.

Sau đó cậu bật chiếc quạt nhỏ trên bàn lên, mở một ngăn kéo khác ra, lấy một hộp bánh quy đưa Phí Nghê để cô ăn cho đỡ buồn miệng.

“Cậu có thể đưa tôi một cuốn từ điển được không? Trong quyền hướng dẫn có vài từ tôi không biết.” Đâu chỉ vài từ, hầu như phần đa cô đều không biết ấy chứ, nhưng cô có thể tra từ điển mà.

Phương Mục Dương khá quen với những kệ sách này, chỉ cần liếc mắt một cái là đã trông thấy từ điển.

Trên chiếc bàn làm bằng gỗ đàn hương có một hộp văn phòng phẩm ba tầng, Phương Mục Dương kéo tầng thứ hai ra, lấy được một chiếc hộp nhỏ, trong hộp là cây bút máy Parker.

Cậu hút mực rồi đưa bút cho Phí Nghệ, sau đó lấy giấy cho cô. Bên ngoài có người gọi Phương Mục Dương đi chơi bóng.

Phương Mục Dương đóng cửa thư phòng, để Phí Nghệ ngồi lại dịch sách một mình.

Phí Nghệ ngồi trên một chiếc ghế da, vùi đầu dịch hướng dẫn sử dụng đài, thấy từ nào lạ là cô lại tra từ điển.

Có rất nhiều từ Phí Nghệ không biết, nhưng may là cô tra sách rất lẹ.

Trong đầu Phí Nghệ chỉ có mỗi suy nghĩ làm thế nào để dịch xong cho thật nhanh, cô chẳng có thời gian ngắm nghía thư phòng này, hộp bánh quy cũng chẳng buồn mở ra, thậm chí Phương Mục Dương vào phòng, cô cũng chẳng hề phát hiện.

Mãi khi đèn phòng bật sáng, Phí Nghệ mới di chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài mặt trời đã sớm xuống núi từ lâu, nếu không đi mau thì trời tối mất.

Phương Mục Dương mở hộp bánh quy ra, trông thấy chỗ bánh bên trong vẫn y xì như lúc đầu.

“Cậu không thích ăn loại bánh có nhân này à?”

Đâu phải là cô không thích, cô căn bản không nhớ ra.

Hơn nữa cô đang cung cấp dịch vụ có thu phí, lại còn ăn bánh của người ta nữa thì thật không hay cho lắm.

Phương Mục Dương lấy một chiếc bánh, đưa tới tay Phí Nghệ: “Cậu ăn thử đi, mùi vị không tệ lắm đâu.”

“Cảm ơn.” Phí Nghệ cho tọt miếng bánh vào miệng, còn chưa kịp nhai thì

đã đứng dậy dọn đồ.

Cô đóng nắp bút lại, tạm biệt Phương Mục Dương: “Tôi phải về rồi, vẫn chưa dịch hết, mai tôi đưa cậu được không? Nhưng mà từ điển tôi phải cầm về nhà, tôi sẽ dịch xong cho cậu sớm nhất có thể.” Phí Nghê cũng có một cuốn từ điển nhưng rất nhỏ, không được đầy đủ như cuốn này.

“Cơm tối sắp nấu xong rồi, cậu ở lại ăn đi, lát nữa tài xế sẽ đưa cậu về”

“Cám ơn nhé, nhưng giờ tôi phải về rồi, nếu không cha mẹ tôi sẽ sốt ruột.”

“Thế cậu gọi điện về đi.”

“Nhà tôi không có điện thoại.” Phí Nghê chẳng hề thấy ngỡ ngàng gì, ở thành phố này đa phần các hộ gia đình vẫn còn chưa có điện thoại.

Cô chỉ thấy hơi ngạc nhiên, sao Phương Mục Dương lại cho rằng nhà cô có điện thoại rồi cơ chứ?

Trước khi Phí Nghê đi, bà ngoại Phương Mục Dương tặng cho cô một ổ bánh mì, nói đây là loại mà Phương Mục Dương thích nhất, mặc dù giờ ăn không ngon bằng lúc bánh mới ra lò nhưng sáng hôm sau dùng lò nướng lại một chút, để làm bữa sáng cũng được.

Phí Nghê đáp lại theo bản năng: “Cám ơn bà, nhưng nhà cháu không có lò nướng, bà cứ giữ lại để ăn đi ạ.”

Phí Nghê nhìn ra bà ngoại Phương Mục Dương thoáng xấu hổ, nhưng sự xấu hổ ấy chỉ kéo dài chừng vài giây, sau đó bà đã mau chóng khôi phục tư thái ban đầu: “Thế để bà bảo người đưa lò nướng về cho cháu nhé.”

Phí Nghê phát hiện việc cô thảng thốt về sự thiếu dụng cụ của mình đã vô tình trở thành một cuộc thảo luận trá hình tại đây.

Cô nhận ổ bánh mì, nói ngày mai mình có thể dùng chảo làm nóng lại, bánh vẫn sẽ ngon chẳng thua gì nướng lò cả.

Cuối cùng Phí Nghê cũng không nỡ phụ lòng tốt của bà, hơn nữa cô còn đang vội, đành phải ngẩng lên chiếc xe mà bà vẫn thường hay đi.

Tài xế lái xe đến cổng nhà cô, ít nhiều cũng có phần hơi bất ngờ.

Phí Nghê không rảnh quan sát vẻ mặt tài xế, nói cảm ơn xong liền chạy vội vào trong nhà.

Cô về thực sự kịp lúc, chỉ cần chậm chân chút thôi là cả nhà đã lao ra

đường tìm cô r`ấ..

Chương 9: 9: Đài Cát Sét

Phí Nghê không ngủ được, nửa đêm lại dậy mở cái hòm kia ra xem. Chiếc hòm này chứa đầy đĩa nhạc và sách ảnh, tất cả đều là những thứ mà cô không hề cần đến. Phí Nghê học tiểu học năm cuối đúng vào lúc cả nước bắt đầu đình chỉ hết các lớp học(1).

Gia đình Phương Mục Dương cũng chẳng được yên bình.

Phí Nghê lảng máng nghe nói, cha mẹ cậu ta đều bị điểu tra, tiền lương đóng băng, nhà ở cũng bị phân cho người khác.

Bản thân Phương Mục Dương sống trong một căn nhà trệt nhỏ, bữa đói bữa no.

Anh cả chị hai ngồi xe lửa miễn phí tới những nơi khác, Phí Nghê cũng muốn đi, nhưng cha mẹ sợ cô ở bên ngoài xảy ra chuyện cho nên đều không đồng ý.

Vậy là ban ngày khi cha mẹ đến xưởng làm, Phí Nghê ở nhà một mình.

(1) Năm 1966 khi Cách mạng Văn hóa bùng nổ, các lớp học tạm bị đình chỉ để cải cách hệ thống giáo dục.

Đây cũng là thời kỳ hàng triệu người bị cáo buộc là “phần tử tư sản xâm nhập vào Chính phủ và xã hội” nhằm “khôi phục chủ nghĩa tư bản”, bị tịch thu tài sản, điểu tra và buộc lao động khổ sai, cầm tù, tra tấn, hoặc thậm chí là xử tử.

Phí Nghê không ra ngoài chơi, cô chỉ ở nhà dán hộp giấy.

Ban đầu cô dán hộp đựng diêm tằm, phải là diêm tằm cao cấp thì mới được dùng loại hộp này, thông thường một tập giấy sẽ cần một bó dây thừng.

Thỉnh thoảng cô cũng ra bãi phế liệu mua đồ.

Số lượng sách có thể đọc được trong thư viện bấy giờ chẳng còn bao nhiêu, bãi phế liệu nghiêm nhiên trở thành “thư viện” mới trong mắt cô.

Những tác phẩm hủ bại của xã hội cũ và mìn mống độc hại của chủ nghĩa tư bản nước ngoài đều bị quăng hết ra bãi phế liệu, giá còn rẻ mạt hơn cả báo cũ vứt đi.

Nhưng tìm được sách ở bãi phế liệu cũng không dễ, cô phải làm bộ chẳng hứng thú gì với những thứ mình đang kiếm, có đôi khi mua năm cân giấy vụn mới có thể tìm được một quyển sách hay để đọc.

Từ khi nghỉ học, cô đã không còn thấy Phương Mục Dương đâu nữa, thật không ngờ ra bãi phế liệu mà lại gặp được cậu ta.

Bọn con trai tằm tuổi này chỉ một tháng không gặp mặt là đã cao vống lên rồi.

Phí Nghê phát hiện Phương Mục Dương cũng cao hơn trước, gầy guộc mà rắn chắc hơn.

Nhà bọn họ đã mất, nhưng xe đạp của cậu ta vẫn còn, cô không biết cậu ta làm thế nào để bảo vệ chiếc xe của mình trong cuộc chiến khốc liệt ấy, nhưng quả thật là cậu ta đã làm được.

Phương Mục Dương đứng trong bóng tối, thoải mái phô bày vết thương nơi khoe miệng, mỉm cười với Phí Nghê.

Phí Nghê có hơi sợ nụ cười này.

Cô sợ Phương Mục Dương sẽ vay tiền mình.

Cô biết, nếu như lần này cô cho Phương Mục Dương vay tiền, cậu ta chẳng những không thể trả cô gấp đôi mà có khi đến một xu cũng chẳng đưa lại cho cô nữa.

Phí Nghệ hỏi Phương Mục Dương tới bãi phế liệu làm gì, Phương Mục Dương nói cửa sổ ở nhà không có kính, cậu ta muốn mua giấy vè để dán.

Cậu ta còn hỏi ông cụ nhặt phế liệu xem có tranh ảnh cũ nào không, hoặc là sách tranh cũng được, mang vè dán lên cửa sổ cũng không tới mức quá khó coi.

Phí Nghệ tìm sách ở bãi phế liệu, càng tìm càng thấy vô vọng.

Cô đoán Phương Mục Dương sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, cho dù nhà đã không còn nhưng gia đình cậu ta có nhiều sách vở như thế, cậu ta không thể nào đến một quyển cũng chẳng giữ được.

Cô khẽ nói thầm với Phương Mục Dương, bảo mình có thể giúp cậu ta xử lý một ít sách cũ, trong lời nói còn ám chỉ rằng gia đình mình là công nhân mìn mỏ(2), sẽ không có ai đến nhà kiểm tra.

Đời sống tinh thần của Phí Nghệ giờ đây nghèo nàn hết mức, đâm ra bí quá hóa liều.

Cô đã tính kỹ trong đầu sao cho vẹn cả đôi đường, nếu như Phương Mục Dương tố cáo cô, cô sẽ nói mình chỉ đang dụ rắn ra khỏi hang chứ không hề muốn xem loại sách đó.

Còn nếu Phương Mục Dương sẵn sàng chia sẻ sách quý với cô, cô sẽ cho cậu ta toàn bộ tiền công dán hộp của mình, để cậu ta ăn uống cho đàn hoàng.

Phương Mục Dương bây giờ, nhìn là đủ biết ngày nào cũng phải chịu đói.

(2) Mìn mỏ (miêu hống): Một thuật ngữ phổ biến trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, chỉ những người sinh ra trong thời kỳ mới và trưởng thành dưới lá cờ đỏ, không bị ảnh hưởng bởi tư tưởng cũ.

Phương Mục Dương không tố cáo Phí Nghệ.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, cậu ta đã theo lời hẹn mà đứng chờ dưới nhà cô, giao cho cô một cái hòm.

Phí Nghê đưa hai tệ và năm hào mình tiết kiệm được cho cậu ta, song Phương Mục Dương không nhận, chỉ bảo Phí Nghê bảo quản hòm cho cẩn thận, tuyệt đối không được giao cho người khác.

Thế nhưng Phí Nghê vẫn nhất quyết dúi tiền vào tay cậu ta. Hòm nhận được lúc gần sáng, nhưng Phí Nghê vẫn đợi cha mẹ đi làm hết rồi mới lén lút mở ra.

Cô đau khổ nhận ra mình đã tốn tiền vô ích.

Trong cái hòm này chẳng có thứ gì cô muốn.

Tất cả đều là đĩa nhạc, ngay cả sách cũng chỉ toàn sách ảnh.

Đĩa nhạc thì cô căn bản không thể nghe trước mặt người khác, còn sách ảnh thì... Có một quyển mà cả nam lẫn nữ bên trong đều chẳng ai có lấy một manh áo che thân.

Phí Nghê đương nhiên biết đây là nghệ thuật, nhưng đi đâu đó không có nghĩa là cô không thấy xấu hổ.

Cái hòm này cô vẫn luôn khóa chặt, đợi Phương Mục Dương quay lại lấy về.

Cô thật sự không ngờ nó lại ở nhà mình lâu tới vậy.

Mưa dai dẳng suốt cả đêm, hôm sau là một ngày nắng.

Bữa sáng hôm nay là cháo trắng và mìn thầu, còn có một đĩa đậu đũa muối chua nhỏ.

Thịt ngâm nước sốt hôm qua vẫn còn.

Mẹ Phí bẻ mìn thầu, gấp hai miếng thịt cho Phí Nghê, bảo cô đừng húp

cháo suông.

Phí Nghê đi r ồi, cha Phí lại nhắc tới chuyện ngày hôm qua: “Chi ều qua Tiểu Phương đi xa thế đến nhà ta, chúng ta lại để người ta về mất, chẳng giữ lại ăn cơm tối, tôi vẫn cứ thấy không ổn cho lắm.”

“Giữ thế nào được? Giữ r ồi thì Diệp Phong lại nghĩ nhi ều.

Hơn nữa Tiểu Phương còn đang ngờ ngợ, không biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Con gái chúng ta tới bệnh viện chăm sóc cậu ta nhi ều ngày như thế, người hiểu chuyện sẽ cho rằng con bé biết làm việc nghĩa, nhưng người không hiểu lại bảo nó với Tiểu Phương có vấn đề gì cũng nên.”

“Có vấn đề gì là vấn đề gì? Chẳng qua là h ồi tiểu học học cùng một lớp, hai đứa trẻ nít, có thể có vấn đề gì được chứ? Chẳng nhẽ con bé út nhà chúng ta lại không thể làm người tốt việc tốt được ư?”

“Trước kia không có việc gì, nhưng hiện tại có lẽ chăm sóc lâu ngày cũng nảy sinh chút tình cảm.

Cái cậu Tiểu Phương ấy, giờ đã quên hết cả cha mẹ r ồi, lại thân thiết với con gái chúng ta như vậy, còn biết nhà ta ở đâu, nếu như ngày nào cũng đến thì phải làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ chúng ta trực tiếp đuổi người được sao? Nếu chẳng may truy ền ra ngoài thì làm gì có ai không nghĩ nhi ều cơ chứ? Con gái chúng ta cũng đừng hòng kết hôn với người nào nữa.

Dưa hấu hôm qua Phí Nghê mua vẫn còn chưa động đến, ông mang cho Tiểu Phương đi, mua thêm mấy quả đào vào.

Quà cáp cậu ta mang tới giữ lại hai món thôi, coi như là nhận tấm lòng, còn sữa bột sữa mạch nha thì cứ mang trả lại đi, bảo cậu ta đừng sang nữa, cứ nói đây là ý của con gái chúng ta.”

“Lời đấy sao mà nói được?”

“Vì con gái của ông, không nói được cũng phải nói! Tôi thấy thằng bé Tiểu Phương này cũng chẳng phải người không hiểu lý lẽ, ông cứ nói cho rõ ràng, cậu ta chắc chắn không tới nữa đâu.”

Cha Phí xách sữa bột, sữa mạch nha và dưa hấu đến bệnh viện, lúc trở về

những thứ này vẫn còn nguyên.

Ngoài sữa và dưa hấu ra, ông còn mang về cả ô nhà mình cùng một chiếc đài cát sét có sẵn tai nghe đi kèm.

Bà bạn già quở trách: “Ông lấy tiền đâu ra mà mua đài?”

“Đài là Tiểu Phương đưa cho, nói là bán máy ảnh đi đổi về

Tôi đã bảo không cần rồi mà thằng nhóc cứ khăng khăng nói tôi cần về cho Phí Nghê, đótôi đưa tới cậu ta cũng bảo tôi mang về hết.”

“Ông làm cái gì vậy hả? Người ta nói cần là ông liếc cần luôn à!”

“Cậu ta bảo nếu tôi không lấy, cậu ta sẽ tự đưa đến nhà mình.

Còn nếu như tôi lấy thì cậu ta sẽ không tới nhà mình nữa.”

Mẹ Phí thở dài một tiếng: “Ông đấy! Đã sống đến ngần này tuổi rồi mà chẳng biết nghĩ gì cả.

Con gái của ông ngày ngày nghe cái đài cậu ta tặng cho, chuyện này còn có thể cứ kết thúc như thế ư?”

“Vậy làm thế nào bây giờ?”

“Ông cứ bảo cái đài này là ông mua đi.”

“Thế chẳng phải là ăn gian nói dối ư?”

“Bây giờ chúng ta đâu lo được nhiều như vậy.

Đợi Phí Nghê kết hôn rồi, chúng ta lại tặng quà cho Tiểu Phương sau.

Hiện tại tạm thời đừng có qua lại với cậu ta nữa.”

Phí Nghê trở về, trông thấy chiếc ô hôm qua cô vừa đưa Phương Mục Dương, không khỏi hỏi: “Phương Mục Dương đến nhà mình ạ?”

Mẹ Phí đá cha Phí một cái, cha Phí cười nói: “Cha tới viện thăm Tiểu Phương, tiện tay cần ô về

Cậu ta ở viện có vẻ khá tốt đó, không khác với người bình thường là mấy.

Lúc cha đến cậu ta còn đang vẽ tranh nữa cơ, vẽ y tá trong bệnh viện, thật sự í, vẽ y như người thật luôn.

Cậu ta cũng có vẻ khá hòa hợp với các y tá trong viện đấy.”

“Thế ạ?” Phí Nghệ cảm giác chuyện mình nói cứ như nước đổ lá khoai.

Vẽ tranh liên hoàn còn có khả năng kiếm được công việc chính thức, vẽ nữ y tá thì liệu kiếm được gì chứ? Chỉ tổ hủy hoại hết danh tiếng tốt bản thân xây dựng được thôi.

“Ừ, còn có y tá vá áo hộ cậu ta nữa.

Tiểu Phương là anh hùng cứu người, mặt mũi lại khôi ngô trắng trẻo, các cô y tá có thích cũng chẳng có gì là lạ.

Cha thấy có khi cậu ta còn kiếm được vợ ở bệnh viện ấy chứ.”

“Y tá nào vá áo cho cậu ấy ạ?”

Cha Phí không ngờ Phí Nghệ lại hỏi chuyện này, ngăn người một chút rồi nói: “Cha cũng không rõ lắm.

Áo cậu ta mặc bọc chỉ, cái cô y tá vào cửa lúc đó bảo cậu ta thay áo khác, còn chiếc áo đấy cô ấy về nhà vá lại.” Cha Phí tự động lược bớt đoạn sau, Phương Mục Dương bảo không cần, cậu ta tự mình làm lấy cũng được. Phí Nghệ không tiếp lời.

Cô trông thấy đài cát sét đặt trên chiếc tủ năm ngăn, liền hỏi: “Cha, cha mới mua đài ạ?”

“Ừ.” Chữ “ừ” này cha Phí nói rất nhanh.

“Cha thấy nhiều nhà có đài cho nên cũng mua một cái.”

Cha Phí nói dối không mấy tự nhiên, mẹ Phí sợ ông lại làm lộ chuyện nên quay ra bảo con gái: “Chị gái con vừa cho con một tấm vải kẻ caro đấy, con lấy mà may áo đi.

Mẹ thấy con gái bây giờ nhiều người mặc áo sơmi kẻ caro lắm, có phải trên phim có người mặc giống thế không nhỉ?”

“Chắc vậy ạ.”

“Chủ nhật này con và Diệp Phong có đi xem phim nữa không?”

Phí Nghệ không đáp, lại tiếp tục hỏi cha mình: “Cha, cái đài này cha mua ở

đâu thế?”

“Ngay cái cửa hàng ủy thác gần nhà chúng ta nhất ấy.

Cha định mua cái mới cơ, nhưng mà lại không có phiếu.”

Ngày hôm sau Diệp Phong quay lại trả ô, còn mang theo một tấm vé nhạc kịch, hẹn Phí Nghê Chủ nhật này cùng đi xem “Sa gia binh”.

Vở kịch ấy Phí Nghê từng coi một lần, nhưng cô vẫn nhận tấm vé.

Cô thích loại nhạc này hay không không quan trọng, quan trọng là cô thấy Diệp Phong khá tốt, có thể tiếp tục tiến tới.

Thứ Sáu tuần đó vô cùng nóng bức, Phí Nghê đi làm mà đổ mồ hôi đầy đầu.

Sau khi tan làm, cô đi thẳng đến phòng tắm nữ, cũng may người xếp hàng không nhiều lắm.

Phòng tắm nữ ở xưởng có hai dãy vòi hoa sen, mỗi dãy mười lăm cái, giữa các vòi chẳng có gì ngăn cách, những người xung quanh thế nào đều có thể nhìn thấy rõ.

Trong phòng tắm, chẳng có thứ gì gọi là riêng tư.

Lúc đang tắm, Phí Nghê nghe được lão Triệu tăng tị bên ngoài nên bị đi đầu sang phòng nữ hơi(3), Đại Lưu vì tổ chức vũ hội ở nhà mà bị giáng xuống một cấp, chồng Phan Lị Lị rất giỏi, vừa mới mua được một chiếc TV đen trắng chín inch...

(3) Nữ hơi: Thiết bị đun sôi nước cỡ lớn nhằm cung cấp nguồn nhiệt cho hệ thống máy móc trong các nhà máy cấm đốt lửa.

Phí Nghê chỉ đơn thuần làm người lắng nghe, cô chưa bao giờ tham dự vào mấy cái đê tài này.

Lúc tắm cô luôn chăm chăm nhìn tường, tắm xong thì mặc quần áo thật nhanh rồi lao ra ngoài không chút do dự.

Có người hỏi cô: “Tiểu Phí sao cứ quay lưng về phía các chị thế?”

Một nữ công nhân khác lên tiếng giải thích giùm: “Cưới xong là không thể nữa ấy mà.

Thật ra có gì mà ngượng ngùng đâu, đâu là đàn bà con gái với nhau cả, nào

có ai nhiều hơn ai cái gì, chưa kết hôn cũng chẳng cần kín kẽ thế.

Mà này, mai sau ai cưới được Phí Nghê nhà chúng ta thì đúng thật là may mắn nhỉ, trông da mền mịn chưa này...”

Khuôn mặt Phí Nghê đỏ bừng vì nước nóng.

Cô vội vã tắm cho xong rồi đi ra mặc quần áo, mấy giọt nước từ tóc lăn xuống trên xương quai xanh.

Trong lúc Phí Nghê đang cài cúc áo sau lưng, tổ trưởng của cô là chị Lưu lộ đầu ra buôn chuyện: “Phan Lị Lị bên phân xưởng số ba nói là trong người em độn đồ đấy.

Cái cô ả này, chính mình lảng lơ thì thôi đi, lại còn cứ nghĩ ai cũng giống như mình í.

Làm gì có cô gái đứng đắn nào lại độn đồ ở bên trong, người ta còn mong người khác chẳng nhìn thấy gì ấy chứ.

Chị đã bảo với cô ta là, Phí Nghê mà độn đồ thì trông còn lớn hơn nhiều, chị tắm chung chị biết, đã thấy bao nhiêu lần rồi.”

Chị Lưu nói chuyện vẫn luôn thân thiết, ấm áp như thế, song Phí Nghê thật sự không có cách nào cảm ơn chị đã ra mặt thay mình được.

Ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh, nhưng tay cài cúc áo lại càng nhanh hơn lúc trước.

Bởi vì ở nhà chỉ có thể lau qua mình nên cô luôn tắm ở trong phòng tắm của xưởng.

Thế nhưng tắm nhiều như vậy, cô vẫn chưa thể nào quen với sự thân mật không ranh giới này.

Vì muốn tránh mặt chị Lưu nên Phí Nghê chỉ lau tóc qua loa, sau đó bước thẳng ra ngoài.

Vừa ra đến cổng nhà xưởng, cô đã gặp Phương Mục Dương..

Chương 10: 10: Lay Ở

Buổi sáng Phí Nghê tới làm vẫn đi tất bên trong xăng đan cao su, phải đến lúc tan ca cô mới tháo tất ra, bọc lại bằng giấy báo cũ rồi kẹp sau xe của mình.

Phân xưởng nơi các cô làm có một chị gái mềm đỏ rất hay soi mói, lúc nào cũng kêu con gái không được để lộ ngón chân, cứ hễ ai hở chân ra là chị lại máng người nọ chẳng ra cái thể thống gì.

Ban đầu Phí Nghê cũng không hiểu tại sao chị ấy lại giận dữ và xúc động đến cỡ ấy, sau này đọc ít sách báo hủ bại, cô mới mang máng hiểu ra, chị gái kia không hề tiến bộ như chị ấy hay tỏ vẻ.

Trên thực tế, chị ấy thực sự phong kiến, bởi chỉ có người ở xã hội cũ mới coi đôi chân phụ nữ như một bộ phận tính dục mạnh mẽ, đến một ngón chân cũng chẳng thể lộ ra cho người ngoài xem. Tuy nhiên việc chị gái không tiến bộ Phí Nghê cũng chỉ thầm nghĩ ở trong lòng, mỗi khi đi dép xăng đan cô vẫn tự giác đi tất.

Hôm nay cô vội ra ngoài cho nên chưa kịp lau chân, lúc xỏ chân vào xăng đan còn cảm thấy hơi ướt ướt.

Hôm qua Phí Nghê vừa mới bấm móng chân xong, đầu ngón chân rất tròn, mắt cá chân rất nhỏ, một phần cổ chân giữa váy và xăng đan lộ ra ngoài.

Gió chiều lướt qua chân cô, hong khô những giọt nước còn đọng lại, cuốn lên một góc vạt váy.

Phí Nghê tiến lên vài bước để nhìn rõ hơn, phát hiện Phương Mục Dương quả thực đã tới tận xưởng cô làm.

Hôm nay Phương Mộc Dương vẫn mặc sơmi màu trắng, tay áo xắn lên tới khuỷu, hai tay đút trong túi quần, bên cánh tay còn kẹp một bó hoa, khoảng một phần tư chiều dài thân hoa dán sát vào cạnh người anh.

Hoa được gói bằng giấy báo, có thể thấp thoáng nhìn thấy bên trong là hoa màu trắng.

Phương Mộc Dương kẹp hoa chứ không phải ôm, đứng ôm hoa ngoài cổng xưởng mặc dù trông hơi đần độn nhưng sẽ không khiến người ta nghi là lưu manh.

Cái dáng vẻ đó của anh, quả thực có chút lưu manh.

Phí Nghê muốn giả bộ mình không hề quen con người này, nhưng Phương Mộc Dương lại chẳng cho cô cái cơ hội ấy.

Anh dí hoa vào sát mũi cô, để cô ngửi thử.

Thì ra là lay ơ trắng.

Phí Nghê hỏi: “Cậu lấy ở đâu ra vậy?” Mấy năm nay ngoài chợ đã không bán lay ơ nữa rồi.

“Mua ở chợ mà.

Tặng cô đấy.”

Dạo này Phương Mộc Dương không còn quanh quẩn trong bệnh viện nữa mà ngẫ xe điện đi khắp nơi.

Anh cầm một tấm bản đồ trên tay, dạo qua khắp các phố phường, trông thấy nơi nào có vẻ thú vị thì lại xuống lượn một vòng.

Hôm anh đang đi loanh quanh tìm mua quà cho Phí Nghê thì tình cờ gặp một bác gái dưới quê lên đang lén lút bán hoa dạo tại ngoại ô phía nam thành phố.

Nhớ tới bình hoa giả ở nhà Phí Nghê, anh quyết định mua cho cô một ít hoa thật.

Tặng hoa tặng hờn gì chứ, để cho người ta thấy được thì kiêu gì cô cũng trở thành đề tài chính của câu chuyện phòng tắm cho coi.

Bó hoa kia quá bắt mắt, Phí Nghệ đành phải giặt lấy, đặt nó vào trong giỏ xe.

Áo sơmi của Phương Mục Dương thơm nức mùi xà phòng đã hong qua nắng, nhưng Phí Nghệ lại để ý áo anh không sạch sẽ lắm, có vài vết bẩn màu đen.

Như Phương Mục Dương đâu thể gọi là giặt quần áo, rõ ràng là ngâm trong nước xà phòng một lát rồi vớt ra ngoài phơi luôn.

Nếu cứ giặt cái kiêu đấy, một ngày có giặt tám lần quần áo cũng chẳng sạch được.

“Sao cậu tìm được chỗ này?”

“Cô không mong tôi đến à?”

Phan Lị Lị bên phân xưởng số ba trông thấy Phí Nghệ thì liền bước qua chào cô, sau đó lại liếc mắt nhìn cả bó hoa lẫn Phương Mục Dương từ trên xuống dưới một lượt, cười hỏi: “Đây là đối tượng mới của cô à?”

Phí Nghệ không kiên nhẫn nói: “Không phải.”

Phan Lị Lị có tiếng là người đẹp của xưởng may mũ, nhưng Phí Nghệ không ở cùng phân xưởng với cô ta, thường ngày hiếm khi chạm mặt.

Cô thực sự không hiểu sao cô nàng này phải nói xấu sau lưng mình như vậy.

Phan Lị Lị cũng không rời đi ngay.

Cô ta cười cười, nói với Phí Nghệ: “Thế để tôi giới thiệu một người cho cô nhé.

Tôi có một cậu bạn học đang làm ở xưởng máy may...”

Phan Lị Lị không thích Phí Nghệ, bởi vì chồng của cô ta – cán sự Dương nói tiếng phổ thông lưu loát bên phòng truyền thông – trước khi theo đuổi cô ta đã từng nhiều lần mời Phí Nghệ đi xem phim, song Phí Nghệ đâu từ chối.

Phải tới sau khi kết hôn cô ta mới nghe được chuyện này qua miệng người khác.

Phan Lị Lị vốn là người kiêu ngạo, nhưng ch ồng cô ta lại khiến cho cô ta thấy mất mặt.

Cô ta luôn cảm thấy mình đã nhậ t v ề một người Phí Nghê không cần, nếu như sớm biết chuyện ấy, cô ta đã chẳng cưới r ồi.

Cũng bởi vì việc này, cô ta đặc biệt đ ể ý đến tình trạng hẹn hò và kết hôn của Phí Nghê.

Phí Nghê ngắt lời Phan Lị Lị: “Tôi đang có đối tượng r ồi, không cần cô giới thiệu đâu.”

Phan Lị Lị khinh bỉ trong lòng, đã có đối tượng r ồi mà còn dò đưa với cái tên mặt trắng không biết từ đâu ra này.

Song cô ta vẫn tiếp tục cười giả lả: “Ai thế? Ở bên xưởng nào? Sao không nghe cô nhắc tới bao giờ nhỉ?”

Phương Mục Dương trả lời thay Phí Nghê: “Sau này cô sẽ biết.”

Phí Nghê nghĩ, Phương Mục Dương hẳn là đã biết chuyện cô kết giao cùng Diệp Phong.

Đã biết r ồi mà còn cần hoa đến xưởng chờ cô, đ ể cho người khác trông thấy, không biết lại trở thành câu chuyện gì.

Đợi tới khi Phan Lị Lị đi r ồi, Phí Nghê mới hỏi Phương Mục Dương:

“Cậu tìm tôi có việc gì không?”

“Không có việc gì thì không thể tìm cô à?”

Mùi hoa lay ợn xộc vào mũi Phí Nghê.

Cô im lặng, dắt xe đạp lên phía trước.

“Không phải cô thích xem phim sao? Chủ nhật này chúng ta tới công viên xem phim chiếu ngoài trời đi.”

“Tôi không rảnh.”

“Thế thì đ ể dành tu ần sau cho tôi nhé.

Mấy hôm nữa tôi quay lại điếm thanh niên trí thức rồi, trước khi đi muốn xem phim với cô một lần.”

Phí Nghê nghe được năm chữ “điếm thanh niên trí thức”, tông giọng bất chợt cao vút: “Cậu quay lại đây làm gì?”

“Tôi thấy gần đây có một tiệm cơm, hay là qua đó ăn nhé, tôi mời cô.”

Mặt hàng bán chạy nhất tiệm cơm này chính là bia tươi, ngoài cửa tiệm có một hàng dài người xếp hàng chờ mua bia.

Phí Nghê tìm một vị trí sát cạnh cửa sổ, còn chưa ngồi xuống đã hỏi: “Ai bảo cậu quay về vậy?”

“Cô có muốn uống bia không?”

“Không uống.”

Là hội thanh niên trí thức tới tìm cậu nói chuyện à?”

“Thế thì uống nước ngọt nhé.” Phương Mục Dương bảo Phí Nghê xem thực đơn dán trên tường, hỏi cô muốn ăn món gì.

Phí Nghê không đáp, Phương Mục Dương liền gọi đồ giúp cô.

Khi anh vừa gọi đến món thứ tư, Phí Nghê đã ngăn anh lại, nói là đủ rồi.

“Là tôi tự mình muốn đi, tôi không muốn ở viện mãi, một người khỏe mạnh mà cứ nằm trong bệnh viện thì đúng là quá nhàm chán.

Cô biết Lâm Cách đúng không? Cậu ta và tôi sinh hoạt tại cùng một điếm thanh niên trí thức.

Bây giờ cậu ta nghỉ phép về thăm người thân, đợi khi cậu ta hết phép thì bọn tôi sẽ cùng nhau quay trở lại.”

“Bao nhiêu người tự biến mình thành viêm phổi viêm thận để được quay về thành phố, cậu thì ngược lại, vất vả mãi mới trở về, còn muốn chạy tới nông thôn.

Bây giờ cậu thế này rồi, đến nông thôn ai quản cậu? Cậu thực sự cho rằng người nông thôn cần cậu lắm à? Cái chỗ cậu cấm đội ấy, thứ gì cũng thiếu, chỉ sức lao động là không bao giờ thiếu nhé.

Người ta còn chẳng có cái để ăn, lương thực dư đâu mà chia cho cậu? Cậu cho rằng lần này đi rồi còn có thể về được ư?” Phí Nghê mau chóng lấy lại lý trí, lại hạ giọng xuống thầ thì: “Mấy năm nay cậu tiếp thu nền giáo dục bần nông và trung nông ở dưới quê, giờ cũng nên trở lại để xây dựng thành phố rồi.”

Phương Mục Dương cười: “Chẳng lẽ xây dựng trong bệnh viện sao?” Anh múc cho Phí Nghê một thìa đậu phụ kho: “Ăn đi.”

“Hội thanh niên trí thức nên giải quyết công việc cho cậu.

Nếu như họ không tự đứng ra giải quyết, cậu cứ đi tìm bọn họ, một lần không được thì tìm hai lần, hai lần không được thì tìm ba lần...”

“Nhưng ngoài cô ra, thành phố này chẳng có gì khiến cho tôi lưu luyến cả.”

Phí Nghê không tin lời anh nói: “Chẳng phải mấy hôm trước cậu vẫn còn vẽ y tá trong bệnh viện sao?”

Chương 11: 11: Ra Mắt

Phí Nghê không cho Phương Mục Dương thời gian trả lời, lập tức mỉm cười châm biếm: “Thôi tốt nhất là cậu cứ ở bệnh viện đi.

Ở nơi khác ngày nào cũng vẽ vời mấy cô gái xinh đẹp thì chính là tác phong có vấn đề.

Nhưng ở bệnh viện, người khác xem cậu như bệnh nhân, cũng sẽ không muốn so đo với cậu.

Nếu như đến vùng nông thôn thì chẳng có chuyện dễ dàng vậy đâu.” Ở nông thôn tiếp thu giáo dục bần nông và trung nông bao nhiêu năm, thế mà vừa mất trí nhớ, tính cách lại hết như trước khi đưa vào cải tạo.

Nếu sự cải tạo này đã chẳng có tác dụng gì, chi bằng đừng tiếp nhận thêm lần nào nữa thì hơn.

“Có phải cô không muốn tôi tiếp tục vẽ tranh nữa không?”

Mỗi lần Phí Nghê nghi ngờ Phương Mục Dương đã khôi phục trí nhớ, đều là bởi anh phủ định toàn bộ những gì cô vừa nói bằng thứ logic cực khác người thường của mình.

“Thật ra nếu muốn vẽ tranh thì ở đâu cũng vẽ được thôi.” Phương Mục Dương dịch mấy cái đũa chắn giữa anh và Phí Nghê qua một bên, để lại một khoảng bàn trống, sau đó khoa tay múa chân trên bàn.

Phí Nghê những tưởng anh muốn viết vài lời không tiện nói cho người ngoài nghe thấy, cố gắng căng mắt lên nhìn, nhưng chẳng mấy chốc cô đã nhận ra Phương Mục Dương đang vẽ tranh.

Lúc này ngón tay anh đảm nhận vai trò cọ vẽ, còn chiếc bàn thì đã trở

thành một tờ giấy trắng.

Người khác không thể nhìn thấy bức tranh, nhưng Phương Mục Dương thì có.

Phí Nghê dần dần phát hiện Phương Mục Dương phác họa một người phụ nữ, bởi vì đàn ông không có bộ ngực lớn như vậy, mà những đường cong trên thân thể của đàn ông cũng không khớp với mấy đường cong Phương Mục Dương vẽ.

Người phụ nữ này lại còn đang uống nước ngọt.
Phí Nghê vội đặt chai nước ngọt xuống, liếc mắt nhìn quanh tiệm cơm.

Bốn phía xung quanh đều chật ních người, tiệm nhỏ không có quạt điện, không khí oi bức, đôi tai cô lại càng nóng.

Cô trở đầu đưa, khẽ gõ nhẹ lên ngón tay Phương Mục Dương: “Mau ăn cơm đi.”

Phương Mục Dương bắt lấy đầu đưa, ngẩng đầu nhìn cô.

Phí Nghê tránh khỏi ánh mắt của anh, thấp giọng hỏi: “Cậu không ăn à?”
Trong giọng điệu còn pha lẫn một xíu then quá hóa giận.

Trước kia cô vẫn cho rằng Phương Mục Dương tuy không phải là người đứng đắn nhưng ít nhất vẫn có một đôi mắt đứng đắn, những chỗ không nên nhìn thì sẽ tuyệt đối không nhìn.

Hiện giờ cô mới phát hiện đôi mắt và hàng mi của anh quả thực rất biết gạt người.

Người ta im lặng quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, vậy mà cô lại chẳng hề hay biết.

Phương Mục Dương buông đầu đưa của Phí Nghê ra, gấp cho cô một miếng thịt xào linh lăng, bảo cô ăn nhiều một chút.

“Lần trước gặp cô tôi đã khắc họa cô trong tâm trí rất rõ nét rồi, nhưng khi

quay về vẽ lại trên giấy thì vẫn cứ cảm giác thiếu thiếu gì đó.”

Phí Nghê ngắt lời anh: “Tôi đưa cậu tranh liên hoàn, cậu không xem có đúng không?”

“Xem rồi.”

“Thế cậu thấy mình có vẽ được không?”

“Chắc là có thể.”

“Thế cậu vẽ đi, đừng có vẽ phụ nữ nữa.”

Phương Mục Dương thật ra cũng vẽ cả đàn ông, nhưng anh không giải thích nhiều.

Anh nhận lời với Phí Nghê.

“Nghe cha cô bảo cô sắp kết hôn rồi à?”

Phí Nghê định nói làm sao mà nhanh thế được, nhưng lời sắp nói cô lại nuốt hết xuống bụng.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ phải kết hôn thôi.

“Có phải cô sợ người ta bảo cô kết hôn với tôi nên mới không tới viện nữa? Nếu bọn họ hỏi ý kiến của tôi, tôi nhất định sẽ không để cho họ đặt vấn đề với cô.

Như thế đối với cô không công bằng.” Vì chuyện vẽ nữ y tá nên lãnh đạo bệnh viện đã trao đổi với Phương Mục Dương, chủ động ngỏ ý giới thiệu đối tượng cho anh, còn hỏi anh thích cô gái như thế nào.

Anh trả lời là Phí Nghê, lãnh đạo bệnh viện ho khan hai tiếng, nói Phí Nghê thì thôi đi, lúc trước đã đề cập đến chuyện kết hôn rồi, nhưng người ta không đồng ý, thậm chí còn vì việc ấy mà không thấy xuất hiện nữa. Tuy Phí Nghê thật sự cảm thấy cưới Phương Mục Dương rất thiệt thòi, nhưng khi nghe chuyện này từ chính miệng anh, không hiểu sao cô lại thấy anh cũng có hơi đáng thương.

“Bọn họ nhắc tới chuyện kết hôn trong tình huống cậu cũng chỉ mới quen biết tôi sơ sơ, như vậy đối với cậu cũng là không công bằng.” Có lẽ bản thân Phí Nghê cũng thấy lời này chẳng mấy thuyết phục, cô tức khắc chuyển đề tài.

“Chuyện quay lại điếm thanh niên trí thức cậu đừng có nhắc lại nữa, cứ bảo hội thanh niên trí thức giải quyết công việc cho cậu đi, cậu đi tìm họ vài lần, họ nhất định sẽ lo liệu.

Khi cậu đã có công việc chính thức rồi, biết đâu Lăng Y sẽ hồi tâm chuyển ý cũng nên.”

“Cô ấy không cần phải hồi tâm chuyển ý, tôi cũng không cần.

Nếu như tôi có công việc chính thức, cô có bằng lòng đi xem phim với tôi không?”

“Hiện tại thì thực sự tôi chẳng muốn xem phim chút nào, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có mấy bộ đấy.”

“Vậy Chủ nhật này cô và anh ta đi xem cái gì?”

Phí Nghệ lại gấp một ít cái thìa cho Phương Mục Dương: “Sau này đừng đến xưởng tìm tôi nữa.

Giờ cậu thấy tôi quan trọng, chẳng qua là vì đã quen với tôi rồi thôi.

Mai sau cậu có công việc, tiếp xúc với nhiều người, sẽ mau chóng phát hiện thực ra tôi đối với cậu cũng chẳng có gì đặc biệt cả.”

“Cô không giống những người khác.”

Phí Nghệ không tin lời anh: “Đợi khi cậu đi làm rồi, gặp gỡ nhiều người, những lời này lại nói sau cũng chưa muộn.”

“Bất kể là khi nào, cô đối với tôi cũng luôn khác biệt.”

“Mau ăn cơm đi, không còn sớm nữa, ăn xong rồi tôi còn phải về nhà.”

Phí Nghệ cúi đầu chọc chọc rau xanh trong bát.

Cô thầm nghĩ hai người gọi ba món vẫn nhiều rồi, ăn chẳng hết được. Đến khi phát hiện ra Phương Mục Dương cũng chẳng có tâm trạng ăn uống, Phí Nghệ bèn nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Hai người ra khỏi tiệm cơm, Phương Mục Dương đi cùng đường với Phí Nghệ.

Phí Nghệ chỉ về phía đông, nói: “Trạm xe ở hướng đông, cậu qua bên đó đi.”

“Tôi đưa cô về”

“Tôi đi xe đạp mà, cậu muốn đưa tôi về, tôi lại phải chở cậu.

Cậu mau trở về viện đi.”

Trước khi quay người, Phương Mục Dương nói với Phí Nghê: “Đợi khi nào có việc rồi, tôi sẽ lại đến tìm cô.

Trước khi tôi tìm cô, đừng vội kết hôn với người khác nhé.”

“Tay phải cậu hẳn rồi kìa, phải đi.” Phí Nghê vẫn chưa nói hết, không biết tại sao trên cánh tay Phương Mục Dương lại dính một ít bụi trắng.

Cô vốn đã định phải hộ, nhưng khi cách tay anh chỉ còn mười xentimét, cô lại thu tay về, đặt trên ghi đông xe đạp.

Phương Mục Dương cũng không cúi đầu nhìn xuống tay mình, anh nói:

“Cô lên xe đạp đi, tôi nhìn cô đi.” Anh sợ mình cúi đầu rồi, cô sẽ đạp xe đi mất.

Nếu Phương Mục Dương không nói sẽ nhìn cô đi, có lẽ Phí Nghê sẽ quay đầu lại một lần.

Nhưng về tận tới nhà rồi, cô vẫn chẳng quay đầu lần nào cả.

Cha Phí trông thấy hoa Phí Nghê cầm, hỏi ai tặng.

Phí Nghê nói: “Đẹp là được, ai tặng thì quan trọng gì.” Cô lấy chỗ hoa giả ra, cắm lay ơn trắng vào trong bình hoa.

Ngày hôm sau, Phí Nghê đến bưu điện, gửi giấy và màu vẽ mới mua cho Phương Mục Dương.

Trên bưu kiện không đề tên người gửi.

Lay ơn trắng cắm trong bình suốt hai tuần, vẫn chưa héo đi tẹo nào.

Trong hai tuần này, Phí Nghê và Diệp Phong đã đi xem “Sa gia binh”, đi coi múa ba lê, đi chèo thuyền ở công viên một lần.

Diệp Phong mời Phí Nghê về nhà mình chơi.

Nói là về chơi, thực ra là về ra mắt phụ huynh.

Phí Nghê đồng ý không chút do dự.

Diệp Phong rất phù hợp với hình tượng người chồng trong lòng Phí Nghê, còn lãng tử làm nghệ thuật thì chưa bao giờ nằm trong phạm vi suy xét của

cô.

Chỉ có đi đâu mấy năm nay, lãng tử đâu đã ẩn mình, ai ai cũng trở thành lương dân hết, bình thường không thể gặp được.

Nếu như nhà Phương Mục Dương không xảy ra chuyện, chắc hẳn cậu ta cũng sẽ thành người như vậy.

Bất kể Phương Mục Dương có nhớ lại được hay không, cậu ta cũng khác xa với hình tượng người chồng của cô.

Lần đầu đến nhà họ Diệp, Phí Nghê bàn bạc với người nhà xem nên chuẩn bị quà thế nào.

Cha Phí bảo hay là tặng sô cô la và sữa bột của Mỹ đi.

Sô cô la Phương Mục Dương đưa đến vẫn để ở nơi râm mát, chưa ăn mất miếng nào, sữa bột cũng chưa mở ra.

Thế nhưng Phí Nghê nói chuyển quà của người này cho người khác không hay lắm, sữa bột và sô cô la cứ giữ lại dùng thì hơn.

Thời buổi này chẳng có mấy ai khá giả, quà khách đưa tới không dám ăn mà để dành tặng người khác là chuyện rất hay xảy ra, có đôi khi một hộp điểm tâm cũng có thể qua tay tận mấy nhà lận.

Nhà họ Phí cũng thường làm như thế.

Nhưng Phí Nghê nói không hay, cha Phí cũng không tiện phản đối nữa.

Cuối cùng Phí Nghê cầm chỗ tiền lương mới nhận tới cửa hàng thực phẩm phụ mua tám loại điểm tâm, đựng chung trong một cái hộp, hộp điểm tâm đầy tới mức xách lên cũng suýt tẹo tay.

Ngày đến nhà họ Diệp, Phí Nghê mặc chiếc sơ mi kẻ caro mới may cùng với chân váy bằng vải đũi màu lam sẫm.

Nhà họ Diệp ở trên tầng ba, còn dưới tầng một là hai hộ gia đình sống chung trong một căn nhà.

Lúc Phí Nghê đến, phòng khách chỉ có mỗi mẹ Diệp Phong đang ngồi, dì

giúp việc thì nhặt rau ở trong bếp.

Thời buổi này, chẳng có mấy ai dám ngang nhiên thuê người giúp việc, mà có thuê người giúp việc thì cũng phải nói tránh đi là người thân đến ở nhờ. Diệp Phong hỏi cha mình đâu, mẹ anh ta nói đang trong phòng sách, bảo anh ta đừng làm phiền.

Chỉ có lúc Phí Nghê cất tiếng chào thì mẹ Diệp Phong mới gật đầu với cô một cái, còn lại hoàn toàn lơ tiệt.

Phí Nghê biết, trước khi cô tới, Diệp Phong nhất định đã kể với cha mẹ mình về bối cảnh của cô.

Cha mẹ anh ta trông không giống người không hiểu lễ nghĩa, họ phớt lờ cô như thế, nhất định là cố ý.

Cô còn chưa đến nhà mà đã bất mãn với cô, vậy thì chắc chắn không phải vì bản thân cô, mà là bởi công việc cùng với gia đình của cô..

Chương 12: 12: Tranh Liên Hoàn

Cha mẹ Diệp Phong rõ ràng là không ưa Phí Nghê, ngay cả phép lịch sự tối thiểu cũng chẳng thêm giữ.

Ánh mắt mẹ Diệp trông cứ như cô không phải đến nhà bọn họ ra mắt mà là cuống quýt quà cáp nhờ vả họ giúp đỡ mình, nhưng quà lại ít tới mức bà ta chẳng buồn liếc qua một cái.

Phải có đến không dưới một trăm tám mươi người xun xoe tặng quà bọn họ thì mẹ Diệp Phong mới có thể hợm hĩnh và khinh thường người khác tới mức độ này.

Mẹ Diệp Phong tuy làm việc tại bệnh viện nhưng không đảm đương công tác nghiệp vụ, cho nên sự ngạo mạn của bà ta với Phí Nghê cũng không phải là kiểu bác sĩ đối với bệnh nhân, mà là lãnh đạo phụ trách tài nguyên, nhân viên đi đầu phối hậu cần đối với người nịnh bợ mình.

Bà ta thậm chí còn chẳng cần nói tiếng nào, chỉ cần một ánh mắt thôi là cũng đủ để thể hiện sự khinh bỉ với đối phương.

Phí Nghê không hề cảm thấy mình đang trào cao Diệp Phong, cô chẳng qua chỉ kém Diệp Phong có một tấm bằng mà thôi.

Nếu có thể thi đại học, cô chắc chắn không thi trượt.

Mà cho dù không có bằng cô vẫn có thể tay làm hàm nhai, đồ cô mặc thứ cô ăn đều do tự bản thân cô kiếm lấy.

Thế nhưng khi đặt điều kiện kết hôn của hai người lên bàn cân, phụ huynh nhà người ta rõ ràng cảm thấy cô thua xa con trai họ.

Diệp Phong đột nhiên đề nghị: “Không phải lần trước em nói em biết đàn “Sa gia bình” sao? Ở đây vừa lúc có đàn, có thể cho tôi nghe thử được không?” Hôm nọ cùng nhau đi xem vở “Sa gia bình”, Phí Nghê quả thực đã

nói cô có thể chơi dương cầm những bài ấy.

Phí Nghệ lập tức hiểu được ý của Diệp Phong, anh ta muốn cô thể hiện tài năng trước mặt mẹ mình, dùng cách đó để chứng minh bạn gái mà anh ta tìm cũng không kém cõi như bà ta tưởng.

Tuy cô chỉ tốt nghiệp cấp ba, là một công nhân bình thường, nhưng cô biết chơi đàn, còn có thể vừa chơi vừa hát những khúc nhạc trong “Sa gia binh”.

Phí Nghệ học đàn ở trường, cô thường xuyên luyện tập với chiếc dương cầm mà bà ngoại Phương Mục Dương quyên tặng.

Giữa trưa lúc mọi người đang nghỉ ngơi, cô hay lên đi luyện đàn, thỉnh thoảng cũng đàn một số bản nhạc không mấy tiến bộ.

Hồi ấy cô vẫn nghĩ, đến lúc mình có việc rồi, có nhà riêng để ở rồi, cô nhất định phải mua một cây dương cầm đặt trong nhà.

Khi đó dương cầm đối với cô là một giấc mộng xa xôi chẳng thể nào với tới được, mỗi ngày cô chỉ có mấy xu tiền tiêu vặt, mà một chiếc dương cầm rẻ cũng phải tốn mấy trăm tệ.

Hơn nữa nhà cô quá nhỏ, không thể đặt được dương cầm.

Sau này cô đi làm được một thời gian, trong tay cũng có ít tiền, có thể mua được một chiếc dương cầm cũ mấy chục tệ ở trong cửa hàng ủy thác, còn rẻ hơn mua một chiếc xe đạp mới nữa.

Cô cuối cùng cũng có khả năng mua, nhưng vẫn không có chỗ đặt.

Thế là cô chỉ đành đến cửa hàng ủy thác đánh đàn, đánh toàn nhạc điệu tiến bộ.

Người làm ở cửa hàng ủy thác nhận lương cứng, khách có mua hàng hay không thì lương họ cũng chẳng tăng chẳng giảm, hơn nữa dương cầm lại to như thế, không thể nào trộm đi mất ngay giữa ban ngày ban mặt, vậy nên họ cũng chẳng bận mà gì với những vị khách xem đàn.

Phí Nghê lợi dụng điểm này, thường xuyên luyện đàn dưới danh nghĩa chơi thử đàn.

Bởi vì cô chơi toàn những khúc nhạc tiến bộ nên người ta có mất kiên nhẫn cũng không tiện ngăn cô lại.

Thế nhưng từ tháng trước bị nhận ra, cô đã không đi đàn nữa. Phí Nghê cũng không muốn đàn “Sa gia binh”, nhất là khi đàn chỉ để chứng minh mình xứng đôi với Diệp Phong.

Chẳng lẽ chỉ vì không theo lẽ thường mà cô đáng bị coi khinh như vậy ư? Phí Nghê cười cười: “Giờ tôi không muốn đàn lắm.”

Cô thấy được sự thất vọng xẹt qua đôi mắt Diệp Phong, cũng bởi sự thất vọng này mà thất vọng với anh ta đôi chút.

Mẹ Diệp Phong tự động coi “không muốn đàn” của Phí Nghê thành “không biết đàn”, đại khái là ở trường học được mấy tiết âm nhạc, giờ lại khoe ra như là ưu điểm.

“Bình thường vẫn luyện đàn ở nhà à?”

Phí Nghê biết bà ta thừa biết nhà cô không có đàn nên cố tình làm cô khó xử, nhưng vẫn thẳng thắn đáp đúng sự thật: “Nhà cháu không có đàn ạ.”

Ánh mắt và giọng điệu của cô chẳng chứa chút ngượng ngùng nào.

Mẹ Diệp Phong không đọc báo nữa, cũng nhiều lời hơn một tí: “Đàn một tuần không luyện là cứng tay ngay.

Chiếc đàn này lúc đầu định cho chị gái Diệp Phong làm của hồi môn, nhưng con bé bảo sau này về nhà cũng muốn đánh đàn, thế nên chúng tôi giữ lại.

Chị gái Diệp Phong kết hôn, Diệp Phong cũng giúp đỡ không ít, phiếu mua máy quay đĩa, TV, đài cát sét đầu là do nó kiếm về”

Mới đầu Phí Nghê còn cảm thấy mẹ Diệp đôi đẽ tài hơi đột ngột, nhưng cô đã mau chóng hiểu ra ẩn ý trong đó: của hồi môn của con gái nhà họ Diệp rất phong phú, không chỉ có dương cầm mà còn cả máy quay đĩa, TV và đài cát sét, không giống như nhà người khác gả con đi, chuyện tiền nong đầu do nhà trai lo liệu.

Dì Tr ần đi từ bếp ra, mẹ Diệp nói với dì: “Cá sốt chua ngọt đừng làm vội nhé, đây là món sở trường của Oánh Oánh, đợi lát nữa con bé tới thì cho nó thể hiện tài năng.”

Diệp Phong hỏi: “Sao cô ấy lại tới ạ?”

“Mẹ vẫn luôn coi Oánh Oánh như con ruột của mình, đây là nhà của con bé, sao lại không thể tới chứ? Mẹ còn mong nó ở hẳn nhà mình luôn ấy.”

Phí Nghê rốt cuộc cũng hiểu tại sao nhà họ Diệp rõ ràng không chào đón cô mà dì giúp việc vẫn lúi húi mãi trong bếp, thì ra là nhà có khách.

Cái cô gái tên Oánh Oánh kia hẳn là con dâu bọn họ ưng ý trong lòng.

Diệp Phong lúc này cũng không chịu đựng nổi thái độ của mẹ mình nữa.

Nhưng anh ta không muốn trực tiếp cãi nhau với mẹ, đành phải nói với Phí Nghê: “Vào phòng tôi nhé, xem xem có cuốn sách nào mà em thích đọc hay không.”

Anh ta biết Phí Nghê ấm ức, song nhìn mặt cô lại chẳng thấy xúu ấm ức nào, vẫn ôn hòa như thường lệ.

Sự ôn hòa này là một loại kiêu ngạo tr ần lặng, so với loại kiêu ngạo tr ần lặng ấy, thái độ kiêu căng đến phách lối của mẹ anh ta rõ ràng là kém hơn nhiều.

Lúc trước anh ta cũng đã động lòng vì nét hòa nhã của cô, thậm chí khi biết cô công tác ở xưởng may mũ còn có chút hơi bất ngờ, mà đến nhà cô thì lại càng bất ngờ hơn nữa.

Nhà cô quá nhỏ, thậm chí còn chẳng rộng rãi bằng phòng ngủ của anh ta.

Nhưng vì Phí Nghê, anh ta đã năm lần bảy lượt chịu đựng cái bí bách và chật chội ấy.

Chuông điện thoại reo vang.

Nghe giọng điệu của mẹ Diệp, hẳn là cô gái tên Oánh Oánh kia gọi tới. Mẹ Diệp nói vào điện thoại là mình đã để dành vải, đợi Oánh Oánh sang

nhà ăn.

Phí Nghê đến đây đã lâu mà vẫn chẳng thấy bóng dáng quả vải nào đâu.

Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên ăn vải là Phương Mục Dương đưa cho.

Cậu ta nói nhà mình chẳng có ai thích ăn cả, để lâu thì sẽ hỏng mất.

Trong lớp họ có rất nhiều người được ăn vải của Phương Mục Dương, cô là một trong số đó.

“Không cần đâu, giờ tôi cũng nên đi rỗi.” Nhà họ không chào đón mình, Phí Nghê cũng chẳng muốn ở.

“Chẳng phải đã nói là ở lại ăn cơm sao? Ăn cơm xong rỗi em muốn đi đâu thì tôi sẽ đưa em đi.”

“Tôi về nhà ăn cơm.”

Diệp Phong còn muốn giữ người, nhưng mẹ anh ta lại nói: “Nếu người ta bận rỗi thì đừng ép.”

Phải đến lúc này mẹ Diệp mới nhếch môi cười.

Bà ta chỉ vào chỗ lá trà cùng điếm tâm mà Phí Nghê mang tới, nói: “Mấy cái thứ này cô cứ cần về cho cha mẹ đi.”

Phí Nghê cũng không từ chối, trực tiếp xách hộp điếm tâm và hũ trà lên, xoay người bước về phía cửa.

Đi được nửa đường, Phí Nghê đột nhiên lên tiếng: “Trà vừa rỗi cháu không uống, bác cứ trực tiếp đổ đi là được, không cần phải khử trùng đâu.”

Vừa nãy dì giúp việc rót trà, chén của Diệp Phong và mẹ anh ta đều là sứ trắng, nhưng Phí Nghê lại bị đưa cho cốc thủy tinh.

Phí Nghê bỏ đi không chút chần chừ, Diệp Phong vội vã đuổi theo.

Anh ta giữ chặt cánh tay Phí Nghê, giọng điệu nửa đênhị nửa van nài:

“Em quay lại đi, coi như là giữ cho tôi chút thể diện.”

Nhưng cha mẹ anh ta thì chẳng giữ thể diện cho cô chút nào.

Phí Nghê cũng không muốn làm căng lên, chỉ cười nói: “Tôi vẫn thích ăn cơm nhà mình hơn.”

Nếu như tôi dùng bát đũa nhà anh, mẹ anh lại phải khử trùng lần nữa, phiền phức lắm.”

“Cái cốc đấy là dì Trần tiện tay lấy thôi, không phải như em nghĩ đâu.”

“Không sao, coi trọng vệ sinh cũng chẳng có gì không tốt, dù sao thì bác gái cũng đâu biết liệu tôi có bệnh truyền nhiễm gì không.

Chỉ là bác ấy không cần phải lộ liễu tới mức đó thôi, cứ hết như là sợ tôi không biết vậy.”

Diệp Phong biết rõ mẹ anh ta cố ý, song vẫn kiên trì nói đây chẳng qua là hiểu lầm.

Anh ta không mong Phí Nghê và mẹ mình quá căng thẳng với nhau, dù sao tương lai kết hôn cũng phải sống chung một nhà.

Nếu cưới vợ xong anh ta nhất quyết dọn ra ngoài, tạo dựng một gia đình riêng thì đơn vị cũng sẽ phân cho anh ta một gian nhà nhỏ.

Nhưng giờ nhà anh ta đã đủ ở, lại còn đi tranh chỗ nhà ở có hạn với người khác nữa thì danh tiếng của anh ta nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, điều kiện căn nhà hiện tại tốt hơn nhà bên ngoài nhiều.

Phí Nghê không muốn mất công đôi co với anh ta, giọng điệu cũng chứa chất sự ghét bỏ không che giấu: “Đúng vậy, mẹ anh không cố ý, anh về ăn cơm đi.”

“Không phải đã nói là sẽ cùng ăn cơm sao? Thế đi ăn cơm Tây đi, tôi mời em.”

Diệp Phong không chào người nhà, cứ thế bước theo Phí Nghê xuống tầng.

Thấy Diệp Phong thật sự muốn đi theo mình, Phí Nghê cũng dịu giọng xuống một chút: “Anh về đi, hôm nay tôi không muốn ăn cơm ở ngoài.”

“Vậy em đi đâu? Tôi đi cùng em.”

“Diệp Phong, tôi cảm thấy cả hai chúng ta đều nên cân nhắc lại một chút.”

“Tôi không có gì để cân nhắc cả.

Thái độ của mẹ tôi không phản ánh thái độ của tôi, về sau người kết hôn cùng em là tôi chứ không phải cha mẹ tôi.

Em vì bọn họ mà phủ định tôi, có phải rất không công bằng với tôi không?” Diệp Phong quả thực có một khuôn mặt rất thích hợp cười làm ch ờng, trông thực sự đáng tin cậy.

Anh ta là trưởng phòng tại Cục Công nghiệp Vô tuyến điện, ở cái thời TV, máy quay đĩa, đài cát sét đều cần mua bằng phiếu này, có rất nhiều người phải đi cạnh anh ta, nhưng trên mặt anh ta hoàn toàn chẳng có chút kiêu căng nào.

Phí Nghê cảm thấy anh ta không giống với cha mẹ mình, cô quyết định cho anh ta một cơ hội nữa.

Phí Nghê cuối cùng vẫn đi ăn cơm cùng Diệp Phong, nơi họ đến chính là quán cơm cô đã ăn chung với Phương Mục Dương lần đầu.

Sau khi nhìn kỹ vài giây, Phí Nghê mới dám chắc cậu thanh niên ng ời cách cô hai bàn kia chính là Phương Mục Dương.

Đương nhiên cô biết Phương Mục Dương trông thế nào, cô chỉ không hiểu tại sao cậu ta lại tới chỗ này.

Ng ời đối diện cậu ta là một người đàn ông mặc quần áo màu xanh lam, tóc trên đầu đã bạc trắng, chắc ít nhất cũng ngoài năm mươi rồi.

Phương Mục Dương cũng trông thấy Phí Nghê.

Bọn họ nhìn nhau mấy giây, Phí Nghê là người quay mặt đi trước.

Người đàn ông đối diện hỏi Phương Mục Dương: “Gặp người quen à?”

Người đàn ông trung niên này họ Phó, là giám đốc nhà xuất bản, đồng thời cũng là bạn học cũ của mẹ Phương Mục Dương.

Nhà xuất bản của ông có một ban huấn luyện sáng tác mỹ thuật công nông binh, mà hầu hết tác phẩm tranh liên hoàn có ảnh hưởng lớn ở trên thị trường hiện nay đều xuất phát từ chính cái ban huấn luyện này.

“Một người bạn ạ.”

Phương Mục Dương kêu người phục vụ, gọi thêm cho bàn Phí Nghê một đĩa cá nướng bơ, một tô thịt bò kho và hai ly kem.

Anh nói với phục vụ: “Mấy món ấy tính tiền cho tôi nhé.”

Giám đốc Phó hỏi: “Có muốn qua chào hỏi một câu không?”

“Giờ cô ấy chưa chắc đã muốn để ý đến cháu đâu.”

Giám đốc Phó không khỏi khâm phục đứa cháu họ Phương này hơn một chút.

Mười năm qua cảnh còn người mất, duy chỉ có Phương Mục Dương, tiếp thu nền giáo dục bần nông và trung nông nhiều năm như vậy mà vẫn là một công tử ăn chơi tác phong phóng khoáng, hôm nay có hai xu tiền tuyệt không giữ đến ngày mai.

Đối phương đã không thèm để ý đến mình, lại còn cố ý gọi thêm đồ ăn để trêu ghẹo người ta.

Ông rất muốn trò chuyện với chàng trai này về mẹ cậu.

Năm đó ông và mẹ Phương Mục Dương là bạn đại học, bà ấy cũng từng mời ông đến quán Tây ăn cơm, hương vị nguyên bản hơn cái quán này rất nhiều.

Thế nhưng câu chuyện giữa họ có quá nhiều thứ cần tránh, không thể kể chỗ đông người, vì vậy chỉ đành chọn lọc.

Nhiều năm thăng trầm đã tạo cho giám đốc Phó thói quen nói chuyện sao cho những kẻ không liên quan tuyệt đối không thể nghe thấy.

Giọng nói của ông truyền thẳng vào hai tai Phương Mục Dương, những người xung quanh không hề biết ông đang nói chuyện gì.

“Cha mẹ cháu lúc trước lo ngại phần tử trí thức trong nhà quá nhiều, bọn họ hi vọng tốt nghiệp cấp hai xong rồi cháu sẽ đi làm công nhân.

Nếu cháu vào công tác ở trong công xưởng, cũng coi như là thực hiện nguyện vọng của họ.”

Chuyện giám đốc Phó nói đâu là thật, nhưng đi đâu ông không kể ra chính là, nếu như hiện tại Phương Mục Dương tham gia ban huấn luyện thì chỉ có thể đăng ký dưới thân phận thanh niên trí thức, chưa biết chừng sẽ bị gọi về nông thôn bất cứ lúc nào.

Còn nếu đến xưởng làm công nhân trước rồi đi đâu sang ban huấn luyện để

vẽ tranh liên hoàn sau, tình hình sẽ hoàn toàn khác.

“Ban huấn luyện cũng không có ký túc xá cho cháu ở.

Cháu thử hỏi hội thanh niên trí thức xem, có thể đánh tiếng với Cục Quản lý Bất động sản một chút không, để bọn họ phân một căn nhà cho cháu.”.

Chương 13: 13: Phiếu Tv

Giám đốc Phó cũng hiểu rõ trong lòng, muốn có nhà chẳng phải chuyện dễ dàng gì cho cam.

Nhà họ Phương đã sớm phân cho người khác, những người này khó khăn lắm mới được vào ở, làm sao có thể chủ động dọn ra cơ chứ? Đúng là mỗi thời mỗi khác, trước kia bà ngoại Phương Mục Dương để lại cho cháu trai hai tòa nhà, hơn trăm căn phòng, đều bị mẹ của cậu ta hào phóng quyên góp hết cả.

Bây giờ muốn một gian phòng, lại gian nan tới nhường ấy.

Thế nhưng Phương Mục Dương chẳng coi đây là chuyện gì to tát: “Nếu bọn họ không cho cháu nhà thì cháu ngủ tại văn phòng Cục Quản lý Bất động sản là được, dù sao chỗ đó buổi tối cũng chẳng ai ở.”

Khi thịt bò kho được bung lên, phản ứng đầu tiên của Phí Nghê là: “Chúng tôi không gọi món này.”

Phục vụ chỉ sang Phương Mục Dương đang ngồi ở một bàn khác: “Là cậu ấy mời hai vị ăn ạ.”

Diệp Phong nhìn theo hướng phục vụ chỉ, quay đầu hỏi Phí Nghê: “Có phải cậu bạn học kia của em không?”

Diệp Phong mới gặp Phương Mục Dương có một lần, song khuôn mặt anh rất dễ nhận diện, chỉ cần nhìn thoáng một cái là Diệp Phong đã lập tức nhớ lại tình cảnh lúc hai người họ gặp nhau.

Phí Nghê nghĩ con người của Phương Mục Dương đúng là không cứu chữa nổi, đã nghèo đến rớt mùng tơi mà còn tỏ vẻ giàu sang.

Cô nói với phục vụ: “Món này tôi không cần, cậu mang sang bàn họ đi.”

“Chuyện ấy xin quý khách tự mình nói với người ta đi ạ, chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm bê đồ lên thôi.”

Lúc bọn họ bung cá nướng bơ ra bàn, Phí Nghệ không nhịn được, lại hỏi: “Rốt cuộc cậu ta gọi bao nhiêu món vậy?”

“Còn có hai ly kem, khi nào kết thúc bữa chính chúng tôi sẽ đưa lên ạ.”

“Kem cậu tuyệt đối đừng mang lên nữa.”

Phục vụ bất đắc dĩ truy ền đạt lại lời Phí Nghệ cho Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương nói: “Vậy thì bỏ đi, nghe cô ấy.

Cậu giúp tôi nói với cô ấy, không cần lo lắng cho tôi, hai món ăn kia tạm thời tôi vẫn mời được.”

Phục vụ chẳng hiểu hai người này đang bày trò gì, nhưng vẫn thuật lại lời Phương Mục Dương cho Phí Nghệ.

Phí Nghệ liếc về phía Phương Mục Dương, Phương Mục Dương cười với cô.

Cô trừng mắt nhìn Phương Mục Dương một cái, sau đó cúi đầu ăn cá.

Diệp Phong nhận ra hai người có gì là lạ, bèn hỏi: “Không phải cậu ta đang dây dưa với em đấy chứ?”

“Không đâu, chỉ là trước đó tôi có giúp cậu ấy chút chuyện thôi.”

“Chuyện gì vậy?”

“Chẳng có gì đáng kể cả.”

Phương Mục Dương trả ti ền ăn cho cả hai bàn.

Mới đầu Phí Nghệ còn sắp xếp ti ền của anh theo mệnh giá, nhưng chẳng bao lâu sau chúng đã loạn hết cả lên.

Anh rút đại một xấp ti ền ra, cũng không xem qua, trực tiếp đưa cho phục vụ, sau khi nhẩm tính trong đầu một chút thì lại rút từ tay phục vụ một tờ hai xu, nhét lại vào túi quần mình.

Lúc phục vụ đang mãi đếm ti ền, Phương Mục Dương nói cảm ơn, đến khi phục vụ xác nhận anh trả vừa đủ số ti ền thì Phương Mục Dương đã rời bàn tự đi đâu rồi.

Giám đốc Phó vốn cũng chuẩn bị thanh toán, không ngờ lại bị Phương Mục Dương giành trước.

“Sao bác có thể bắt cháu mời được?”

“Đợi lúc nào rỗng túi rồi cháu lại tới nhà bác ăn chực sau.”

Phương Mục Dương vừa nói vậy, giám đốc Phó liền nhớ tới cha mẹ của anh.

Cha mẹ Phương Mục Dương cũng luôn rộng rãi như thế, nhưng khi ấy bọn họ còn có quyên được rộng rãi.

Phương Mục Dương kỳ thật không có cái quyên này.

Lúc tính tiền, Phí Nghê mới biết Phương Mục Dương đã trả tiền cho bàn mình.

Cô vốn định trả cả những món Phương Mục Dương gọi hộ nữa.

Bước chân ra khỏi quán cơm, Diệp Phong hỏi Phí Nghê: “Cậu bạn học này của em đang công tác ở đâu vậy?”

“Cậu ấy là thanh niên trí thức.”

Diệp Phong tức khắc yên tâm, một thanh niên trí thức không hề có sức uy hiếp với anh ta.

“Khi nào em hẹn gặp cậu ấy đi, chúng ta cùng mời người ta ăn cơm.”

“Thôi, không cần gặp làm gì đâu.”

Diệp Phong đưa Phí Nghê tới chân nhà cô, nhưng không đi lên ngẩng một lát như mọi khi.

Lên rồi lại phải giải thích tại sao Phí Nghê lại cần quà tặng cha mẹ anh ta về

Phí Nghê cũng không vội vào nhà ngay.

Cô cần hũ trà cùng hộp điếu tâm, đạp xe tới bệnh viện nơi Phương Mục Dương đang ở.

Mấy thứ này cô không thể mang về nhà, một khi mang về nhà rồi thì sẽ để lộ những chuyện xảy ra bên nhà họ Diệp.

Cô ăn cơm của Phương Mục Dương, đưa điếu tâm cho cậu ta, cũng coi như là đáp lễ.

Phòng bệnh của Phương Mục Dương không có lấy một bóng người.

Đầu giường cậu ta có treo một sơ đồ giải phẫu cơ thể người, thứ này trước kia Phí Nghệ chưa từng nhìn thấy.

Trên chiếc tủ nhỏ cạnh giường có một xấp tranh, bên trên đầu là bản vẽ lại chỗ tranh liên hoàn mà cô đưa cho cậu ta, tranh vẽ thực sự chĩn chu, ai không biết có khi còn nghĩ cậu ta mới là tác giả.

Dưới đó là tranh phác họa các y tá trong bệnh viện.

Phí Nghệ từng nghe chuyện cậu ta vẽ nữ y tá, nhưng giờ tận mắt nhìn thấy, tâm trạng quả thực rất khó diễn tả.

Những bức họa này phong cách hoàn toàn không giống với tranh liên hoàn, có vẻ như Phương Mục Dương vẽ y tá vẫn nhiệt tình hơn đôi chút.

Cô có thể nhận ra đôi mắt Phương Mục Dương rất hiếm, khoảng thời gian này có lẽ cậu ta đã dành không ít thời gian quan sát những cô nàng y tá kia. Trên giường Phương Mục Dương có một chiếc áo được gấp vuông vắn, nhìn kỹ sẽ phát hiện cúc áo trên cùng hơi khác mấy chiếc còn lại, hẳn là chiếc cũ đã bị rơi mất, người ta đính lại chiếc mới.

Một công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ như may vá, đương nhiên không phải do Phương Mục Dương tự làm.

Phòng của cậu ta khá là sạch sẽ, nhưng trong sạch sẽ vẫn có câu thả, ngay cả gối đầu để ngược cậu ta cũng không nhận ra.

Phí Nghệ có thể đoán chắc chẳng bao lâu sau chiếc gối này sẽ được lật lại cho đúng, chỉ có đi đầu người lật gối không phải là Phương Mục Dương.

Cô đi rồi, cậu ta lập tức tìm được người khác thay chân cô chăm sóc mình. Cậu ta đúng là thiên tài.

Những ngày cô không ở đây, cuộc sống của cậu ta phong phú hơn trước rất nhiều.

Cậu ta không trở về nông thôn cũng chẳng phải do nghe lời cô, nơi này tốt đẹp như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ được chứ.

Điều duy nhất cậu ta không lừa cô là, những chậu hoa bên cửa sổ được sắp sóc rất cẩn thận.

Phí Nghê không xem nữa, chỉ lẳng lặng đặt hộp điếm tâm lên trên chiếc tủ cạnh giường.

Phía dưới cô chèn một tờ giấy, trên giấy viết rõ là quà cô và bạn trai tặng Phương Mục Dương.

Ra khỏi bệnh viện, Phí Nghê cũng không về thẳng nhà mà lại cặm hũ trà tới chỗ người chị dâu trong lòng cô nhận định.

Anh trai cô cấm đội ở nông thôn, Lâm Mai quay lại thành phố mà vẫn kiên trì đợi anh, trong mắt Phí Nghê là một chuyện rất hiếm thấy.

Bởi vì hiếm thấy, cho nên càng phải quý trọng.

Ở nhà, Lâm Mai đang dùng máy may khâu vỏ gối.

Một gia đình sáu người chen chúc trong một căn nhà hai gian, phải đến khi mọi người đều đã ra ngoài, chị mới được hưởng mấy phút yên tĩnh ngắn ngủi.

Phí Nghê vừa đến cửa nhà họ Lâm, Lâm Mai đã cho cô xem chiếc vỏ gối chị đang may: “Em nhìn thử xem thế nào, có thích hoa văn này không?” “Đẹp lắm ạ.”

“Thích là được rồi, không phải em sắp kết hôn sao? Ruột gối vỏ gối khăn trải bàn bọc sofa của em, chị đều may hết cho em.” Lâm Mai lại bước qua tủ, lấy bọc sofa ra cho Phí Nghê xem.

“À, hôm nay em vừa tới nhà Diệp Phong đúng không? Tình hình thế nào rồi?”

Phí Nghê có thể nhìn ra Lâm Mai đang rất vui mừng vì cô sắp sửa kết hôn.

Cô kết hôn rồi, Phí Đình mới được trở về thành phố.

Cô không nỡ phá hỏng tâm trạng tốt của Lâm Mai, chỉ đành phải nói cũng tạm.

“Chị thấy đi ầu kiện của Diệp Phong khá tốt đó.

Hai người cưới nhau xong, chẳng cần phải nhờ cậy ai, cả phiếu TV cũng có.

Em không biết đấy chứ, hồi trước chú Vương chủ tiệm chỗ bọn chị muốn mua một chiếc TV mười hai inch, còn phải nhờ ông nhờ bà, tìm biết bao nhiêu quan hệ, vậy mà cuối cùng cũng chỉ mua được một cái chín inch mà thôi.

Nhưng mà dù có chín inch, cũng khiến khối người ghen tị.”

Mỗi tuần chỉ được nghỉ đúng một ngày.

Chủ nhật qua rồi, lại phải đến xưởng làm việc.

Trưa thứ Hai, trong lúc Phí Nghê đang ăn cơm tại nhà ăn thì phát thanh viên của xưởng là Vương Hiểu Mạn đột nhiên chạy qua chỗ cô.

Wương Hiểu Mạn là vợ của trưởng phòng Từ bên phòng truy ền thông.

Lúc trước Phí Nghê cũng ứng cử làm phát thanh viên của phòng truy ền thông, song lại thua Vương Hiểu Mạn, nghe nói lý do là phát thanh viên là người đại diện cho diện mạo tinh thần của các công nhân trong xưởng, mà hình tượng và giọng nói của Phí Nghê lại quá đổi mỏng manh, chẳng thể thể hiện được sức mạnh của giai cấp công nhân.

Phí Nghê cũng không hiểu tại sao một Vương Hiểu Mạn yếu điệu, sau khi cưới trưởng phòng Từ lại có thể đột nhiên mạnh mẽ được vậy.

Bởi vì Diệp Phong đã từng đọí Phí Nghê trước công vài lần, trong xưởng không ít đồng nghiệp biết chuyện cô có một người bạn trai công tác tại Cục Công nghiệp Vô tuyến điện.

Người của Cục Công nghiệp Vô tuyến điện, tất nhiên có thể kiểm phiếu TV.

Sau khi nói đôi lời khách sáo với Phí Nghê, Vương Hiểu Mạn lập tức vào chủ đề chính.

Chị ta muốn mua một chiếc TV mười bốn inch, nhưng không có phiếu TV, muốn nhờ bạn trai Phí Nghệ giúp đỡ.

Vương Hiếu Mạn mặc một chiếc váy hoa nhí liền thân, phần tay váy là tay lửng, vừa lúc để lộ chiếc đồng hồ kiêu nữ đeo trên cổ tay.

Chị ta dùng bên tay đeo đồng hồ, đưa tới trước mặt Phí Nghệ một chiếc kẹp tóc thủy tinh.

Không có công không nhận lộc, Phí Nghệ đẩy chiếc kẹp tóc về chỗ cũ. Vương Hiếu Mạn cũng đã sớm tính toán xong xuôi.

Chị ta hỏi Phí Nghệ có muốn sang phòng truyền thông không, bên đó mới có người được đi ầu qua chỗ khác, vừa hay trống một vị trí.

Phí Nghệ tức khắc hiểu ý của Vương Hiếu Mạn, chị ta muốn đổi vị trí bên phòng truyền thông kia lấy một tấm phiếu TV.

Cô đương nhiên muốn sang, nhưng cô không thể nhận lời thay Diệp Phong được.

Mới hôm qua thôi mẹ Diệp Phong còn lời ra lời vào ám chỉ cô đang trèo cao, giờ cô nhờ vả Diệp Phong, chẳng phải là vội vàng xác nhận phán đoán của bà ta ư?

Thấy Phí Nghệ không nói gì, Vương Hiếu Mạn cười cười, bảo cô về nhà suy nghĩ một chút.

Vương Hiếu Mạn cũng không phải là người duy nhất tìm Phí Nghệ để hỏi phiếu, ngoài ra còn có cả chị Lưu cùng phân xưởng nữa.

Chị Lưu không đòi hỏi gì nhiều, chị chỉ cần một chiếc máy quay đĩa.

Chị Lưu mở lời lúc bọn họ ở trong phòng tắm.

Khi Phí Nghệ đang xả nước ấm, chị Lưu chủ động đi qua chà lưng cho cô.

Phí Nghệ chưa kịp từ chối thì chị đã bắt đầu chà, vừa chà vừa cảm thán tuổi trẻ thật tốt biết bao, hã còn trẻ da chị cũng trắng trẻo như thế này, nhưng giờ thì không được vậy.

Phí Nghệ phải nói “được rồi ạ” rất nhiều lần, chị Lưu mới chịu dừng tay. Chị Lưu nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng.

Chị bảo phiếu không cần gấp, khi nào có thì cho chị là được, không có cũng không sao.

Chị rất hiểu cái khó của bạn trai cô, người cần cậu ta giúp đỡ quá nhiều.

Yêu cầu này của chị không hề cứng rắn như chiếc khăn trên tay chị, chà đi chà lại tức mức lưng của Phí Nghê đỡ ửng.

Chị Lưu lại nghĩ trong lòng, da dê thô ráp cũng có cái hay của nó, da thô thì không đến nỗi chỉ xoa tí đã đỏ lên, thế này nếu như lấy chõng thì ai dám đụng vào chứ.

Chị Lưu vừa tắm, vừa hết lời khen ngợi mắt nhìn người của Phí Nghê. Phí Nghê lau tóc đến gần khô hẳn rồi mới ra khỏi phòng tắm.

Diệp Phong đang đợi cô bên ngoài cổng.

Ráng chiều hiếm khi đỏ lựng được như hôm nay.

Khuôn mặt Phí Nghê cũng bị nước ấm hong đỏ, mãi một lúc lâu sau sắc đỏ vẫn chưa tan hết.

Hai người đi tới một tiệm cơm ở gần đó như thường lệ.

Diệp Phong chủ động nhắc đến mẹ mình: “Tôi được tặng vé xem vở “Hoàng hà”, Chủ nhật này chúng ta đi coi cùng mẹ tôi nhé.”

“Hai người cứ đi đi, tôi bận rồi.” Phí Nghê có thể hiểu được sự hiếu thảo của anh ta với mẹ, nhưng cô không hề muốn tham dự vào chút nào.

“Em vẫn không vui vì chuyện ngày hôm qua à?”

“Đâu có.”

“Em nên tiếp xúc với mẹ tôi nhiều hơn.

Bà là người rất tốt, nếu như bà hiểu về em thì nhất định sẽ thích em.

Thật ra hôm qua em nên thể hiện tài năng của mình, mẹ tôi rất thích con gái biết chơi đàn.”

“Tôi không cần họ thích tôi, tôi chỉ cần họ tôn trọng tôi thôi.”

“Chuyện hôm qua là mẹ tôi chưa chu đáo, sau này sẽ không thế nữa.

Bà ấy là b ề trên, nói lời xin lỗi cũng ngại, em nên thông cảm cho bà một chút.

Sau này chúng ta kết hôn, hai người còn phải sống chung dưới một mái nhà.

Tôi rất hi vọng em và mẹ có thể hòa hợp với nhau.”.

Chương 14: 14: Rạp Chiếu Bóng Ngoài Trời

“Tôi cứ tưởng rằng kết hôn xong anh sẽ ra ngoài ở chứ?”

“Hiện tại nhà của tôi cũng đã đủ rộng để chúng ta ở, nếu như còn đi tranh suất phân nhà với người khác nữa, mọi người sẽ nghĩ thế nào về tôi? Hơn nữa ở cùng cha mẹ, cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.

Lo cho một gia đình nhỏ chẳng phải chuyện dễ dàng gì, em sống cùng cha mẹ tôi, còn có cả dì giúp việc hỗ trợ, sẽ đỡ được rất nhiều gánh nặng.”

Phí Nghê bất chợt nhận ra cô đã hiểu lầm Diệp Phong, giữa anh ta và cô không hề có lợi ích chung.

Sau khi cưới vợ ở nhà cha mẹ đối với anh ta chỉ có trăm lợi chứ không có hại.

Nhà được phân dĩ nhiên không tốt bằng nhà cha mẹ.

Ở nhà cha mẹ, từ chuyện mua gạo mua mì mua rau đến chuyện nấu cơm giặt đồ thay gas, đều không phải nhúng tay vào.

Ban ngày đi làm, buổi tối chỉ cần về nhà hưởng thụ mọi sự phục vụ là được.

Anh ta tận hưởng cuộc sống thư thái ở nhà cha mẹ, đương nhiên cũng muốn kiếm một nàng dâu vừa ý bọn họ.

Mà cô, người ta đã ghét thì chớ, lại còn muốn mặt dày đến ở tại nhà của họ, về sau có bị khinh thường bị xỉa xói thì đến tư cách lên tiếng vì mình cũng chẳng còn nữa.

Ai bảo cô sống nhờ nhà người ta cơ chứ?

Diệp Phong thấy Phí Nghê im lặng, bèn cất lời an ủi: “Thực ra ở đó cũng

chỉ là tạm thời thôi, sớm muộn gì chúng ta chẳng có nhà riêng.

Đợi khi nào tôi thăng chức, nhà được phân cũng sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều.”

“Anh định ở tạm mấy năm?”

Diệp Phong chỉ muốn vỗ về Phí Nghê chứ thực ra chưa hề có tính toán cụ thể gì.

Nghe cô hỏi vậy, anh ta không trả lời trực tiếp mà chỉ nói: “Đến lúc đấy, khéo em lại chẳng muốn rời xa mẹ tôi ấy chứ.”

“Tôi tôn trọng tình cảm anh dành cho cha mẹ mình, nhưng tôi sẽ không bao giờ sống chung với bọn họ đâu.” Ở nhà của họ, hưởng thụ phúc lợi từ họ, sao có tư cách yêu cầu người ta tôn trọng mình được?

Diệp Phong không ngờ Phí Nghê lại kiên quyết đến mức ấy.

Anh ta biết hôm nay không thể thuyết phục được cô, đành đổi đề tài:

“Chuyện công tác của anh trai em sau khi trở về thành phố em không cần lo lắng đâu.

Tôi có bạn ở bên Cục Lao động, anh ấy chắc giúp đỡ được.”

“Cảm ơn anh.” Diệp Phong sớm không nói muộn không nói, lại nói vào chính lúc này.

Lựa chọn của anh ta đã rõ như ban ngày rỗi, chỉ thiếu đi lời nói thẳng ra mà thôi.

Phí Nghê cảm ơn cũng chẳng nhiệt tình là bao.

Cô biết một khi đã tiếp nhận ý tốt của Diệp Phong, cô sẽ buộc phải thỏa hiệp trên một phương diện khác.

“Đừng khách sáo như vậy, sau này chúng ta sẽ là người một nhà mà.”

Phí Nghê cố gắng nở một nụ cười: “Diệp Phong, chúng ta dừng lại tại đây thôi.”

Lời của Phí Nghê khiến cho Diệp Phong bất ngờ.

Anh ta sừng sốt vài giây, rồi lại khéo léo đi đầu chính biểu cảm của mình.

Trong lòng anh ta vẫn nghĩ chẳng qua cô đang giận dỗi.

“Chuyện ấy để sau rồi nói, em ăn cơm trước đi.” Diệp Phong múc một thìa canh trứng cho Phí Nghê.

“Hôm nào đến nhà tôi nếm thử canh dì Trần nấu nhé, tôi đảm bảo với em, chắc chắn sẽ không có chuyện gì không hay xảy ra nữa đâu.”

Đầu bếp ở đây giỏi nhất không phải tay nghề mà là ý thức, mục đích nấu cơm của họ là để cho khách ăn no chứ không phải là ăn ngon, cả hình thức lẫn mùi vị đều chẳng bằng cơm dì giúp việc nhà anh ta nấu.

Nếu không phải vì muốn ở bên cạnh Phí Nghê, còn lâu anh ta mới tới chỗ này.

“Sao anh không ăn?”

“Chiều nay anh qua xưởng vô tuyến điện, cũng ăn tạm một chút rồi.”

Xưởng trưởng bên ấy đã đặc biệt mời anh ta ăn táo.

Phí Nghê mở chiếc túi màu xanh bộ đội, lấy phiếu lương thực và tiền cơm ra.

Tiệm cơm này yêu cầu thanh toán trước nên Diệp Phong đã trả tiền từ ban nãy.

Cô đưa tiền và phiếu cho Diệp Phong: “Nếu anh không ăn thì tôi nên trả tiền mới phải.” Nói xong cô cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, lẳng lặng cúi đầu ăn cơm.

Cô ngậm miệng nhai cơm, không hề phát ra một tiếng động gì.

Diệp Phong đẩy tiền lại chỗ Phí Nghê: “Về tình về lý, tôi đều nên trả cả.”

Nuốt hết đồ ăn trong miệng, Phí Nghê mới nói: “Cảm ơn.”

Cô nghĩ, Diệp Phong hẳn là thích cô.

Chỉ cần cô không làm gì ảnh hưởng tới lợi ích của anh ta, anh ta sẽ đối xử với cô thật tốt.

Cô có đi tìm người khác, chắc cũng sẽ chẳng khác hơn.

Phát hiện này khiến cô thất vọng.

Đi ầu càng khiến cô thất vọng hơn là, việc cô được ở trong căn nhà như thế nào, đi ầu sẽ phụ thuộc vào ch ờng tương lai của cô.

Với cấp bậc hiện tại của cô, chuyện phân nhà trước mắt tất nhiên không có phần cô.

Ngay cả khi Diệp Phong thực sự vì cô mà dọn ra ngoài, bọn họ vẫn sẽ sống trong căn nhà đơn vị Diệp Phong phân cho.

Sau này cô có thể ở căn nhà tốt hơn hay không, cũng còn phải xem Diệp Phong có thể thăng chức hay không, nếu có thăng thì thăng được đến chức nào.

Trước kia một nhà năm người sống chung trong một căn hộ mười mấy mét vuông, cô cũng chưa từng thất vọng, cô vẫn luôn đinh ninh rằng sau này có thể dựa vào bản thân để có nhà riêng của mình.

Khi ấy cô vẫn còn rất lạc quan về tương lai.

Phí Nghệ không có tâm trạng ăn uống gì, chỉ thẫn thờ nhai cơm trắng trong bát.

Diệp Phong cũng không rời đi.

Anh ta vẫn cứ ng ắi đó nhìn cô, thỉnh thoảng lại gấp một ít thức ăn cho cô.
“Có lẽ giữa em và mẹ tôi có chút hiểu lầm.

Nếu như em dành nhiều thời gian cho bà ấy hơn, em sẽ nhận ra bà ấy không hề giống với những gì em nghĩ đâu.”

Phí Nghệ vẫn cười: “Tôi không hiểu lầm gì cả.

Nếu tôi là bác gái, tôi cũng hi vọng người sống chung mái nhà với tôi phù hợp sở thích của tôi.

Nếu người nọ không đáp ứng được những nguyện vọng của tôi, có lẽ thái độ của tôi cũng sẽ chẳng khác bác ấy là mấy.

Bác ấy không sai gì hết, người sai là tôi, tôi và anh ở bên nhau đã là một sai lầm rồi.

Hôm nay sai lầm này hẳn là nên kết thúc đi.”

“Phí Nghê, em đừng vội vã kết luận như vậy.

Cứ thử ở chung với bà ấy một thời gian trước rồi quyết định sau cũng chưa muộn mà.”

“Nếu như chúng tôi không thể chung sống hòa hợp với nhau, anh định sẽ làm thế nào?”

“Giả thiết về những chuyện không xảy ra chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Đây không phải là giả thiết, đây là những chuyện nhất định sẽ xảy ra trong tương lai, thậm chí có thể là còn xảy ra hàng ngày nữa.

Anh cứ tin tôi đi, nếu chúng ta cưới nhau rồi, tôi đến ở trong nhà anh, sớm muộn gì cũng có ngày anh trách tôi không hiểu chuyện, không biết kính trọng trưởng bối...”

“Phí Nghê, em bi quan quá.

Em là một cô gái tâm lý, tôi tin rằng những chuyện như thế nhất định sẽ không xảy ra.”

Phí Nghê cười nhạt.

Anh ta đã chụp cho cô cái mũ tâm lý, sau này phát sinh mâu thuẫn, chính là do cô chưa đủ tâm lý.

“Anh hiểu lầm tôi tôi, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ là người tâm lý cả.

Mẹ anh còn sớm nhận ra đi ầu ấy hơn anh.” Phí Nghê cúi đầu húp canh, cố gắng đi ầu chỉnh cảm xúc.

Đến khi ngẩng đầu lên, cô đã có thể mỉm cười trở lại.

“Nếu như ở nhà được thoải mái như anh, tôi cũng không muốn chuyển ra.

Anh vẫn nên tìm một cô gái cha mẹ mình thích thì hơn, như vậy cuộc sống sẽ càng nhẹ nhàng dễ chịu.

Anh và tôi đến với nhau, cả hai chúng ta đều sẽ không có kết quả tốt đẹp.”
“Phí Nghê, sao em không thử một lần xem thế nào? Nếu như không được, chúng ta lại tính cách khác.”

“Đừng tính gì cả, tôi biết suy nghĩ của anh sẽ không thay đổi, anh chỉ muốn tìm cách để thay đổi tôi thôi.”

Mẹ anh không ưa tôi, tôi cũng không thích bác ấy, hơn nữa ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã biết chuyện này chẳng thể nào thay đổi rồi.”

Bất kể là ngoại hình, gia thế hay công việc, Diệp Phong đều không có mặt nào không tốt, vậy nên có nhiều cô gái và cả nhiều bậc phụ huynh rất lễ độ với anh ta.

Phí Nghê từ chối nhiều lần như thế, Diệp Phong thấy rất không vui.

Anh ta những tưởng cô là một cô gái hiểu lòng người, vậy mà hiện giờ cô chẳng hề thông cảm cho sự khó xử của anh ta một chút nào.

Anh ta kiên nhẫn chịu sự khó chịu của mình, cố gắng phân tích một cách hợp lý cho cô nghe: “Cho dù em đến với người khác, cũng có khả năng sẽ gặp vấn đề tương tự.”

Khi gặp vấn đề chúng ta không nên trốn tránh, mà phải tìm cách giải quyết.”

Phí Nghê lập tức hiểu được ẩn ý trong lời Diệp Phong.

Những cô gái có gia cảnh và công việc tươm tươm như cô, việc bị ghẻ lạnh bên nhà trai chẳng phải chuyện gì hiếm lạ.

Nói không lựa lời mới là nói thật, Diệp Phong cũng cho rằng cô đang trèo cao anh ta.

“Thế cũng phải để tôi đến với người khác thử xem thế nào mới biết.”

Về tới nhà, cha Phí hỏi con gái: “Sao không mời Diệp Phong lên nhà ngồi một lát?” Ông cho rằng lần này cũng giống như những lần trước, vẫn là Diệp Phong đưa Phí Nghê về.

Phí Nghê không nói lời nào, trực tiếp vào thẳng phòng trong.

Đèn không bật, ánh sáng bên ngoài rèm cửa hắt vào.

Cô quàng mình xuống giường, vùi đầu vào trong chăn.

Bình thường nếu chưa rửa mặt, cô tuyệt đối không lên giường.
Tấm màn ngăn giữa hai gian phòng hoàn toàn không có khả năng cách âm.

Phí Nghê nghe thấy tiếng cha mẹ bàn luận về cô, họ cho rằng việc cô cưới Diệp Phong cũng chỉ là chuyện sớm muộn, thậm chí còn tính toán đến cả của hồi môn rồi.

“Đi đâu kiện nhà họ Diệp tốt như thế, chúng ta cũng không thể để con gái mất mặt được.”

Tôi vừa viết xong một danh sách, ông ngó qua thử xem.”

Rèm cửa, khăn trải bàn, chăn ga gối đệm, bình giữ nhiệt, bình nước đá, chậu sứ trắng... Bên nhà trai phụ trách những thứ lớn, còn mấy món nhỏ này thì bọn họ sẽ lo toan.

Của hồi môn cũng là một khoản chi không hề ít.

Phiên phức nhất là có một số món đồ phải mua bằng phiếu, mà trong tay họ lại không có phiếu.

“Hay bỏ bình nước đá đi nhé, chúng ta đâu có phiếu đâu.”

“Tôi thấy nhà họ Trương gả con cũng chuẩn bị thế.”

Con gái chỉ cưới một lần, ông đừng có mà keo kiệt.

Chẳng phải ông có bạn học làm bên xưởng sản xuất bình nước à? Nhờ người ta mua hộ đi.”

Phí Nghê lấy tay che mặt, song chỉ giây lát sau, cô đã bình ổn cảm xúc của mình.

Sau khi kéo dây đèn, lấy gương từ tủ đầu giường ra soi, chải lại tóc tai cẩn thận, cô bước chân ra khỏi phòng.

Phí Nghê thông báo với cha mẹ bên phòng ngoài: “Con và Diệp Phong đã

kết thúc hẳn rồi, nhưng mà trong năm nay chắc chắn con sẽ kết hôn.”

“Có chuyện gì vậy? Không phải hôm qua vẫn còn đang yên lành sao? Nó bắt nạt con à?”

“Không ạ.

Con cảm thấy anh ấy không hợp với mình.”

“Thế con cảm thấy ai hợp với con?”

Cha Phí đang định hỏi tiếp, bà bạn già đã nhéo ông một cái.

“Nghê này, chúng ta không thể chỉ vì một hai khuyết điểm mà phủ định toàn bộ một con người được.

Điều kiện của Diệp Phong rất ổn, mà mẹ thấy nó cũng đối xử khá tốt với con...”

“Chuyện con đã quyết định rồi sẽ không thay đổi đâu ạ.”

Đợi cho Phí Nghê ôm chậu sứ trắng ra khỏi cửa, lão Phí mới lên nói với bạn già: “Chuyện gì vậy nhỉ? Sao tự nhiên lại không hài lòng với Diệp Phong nữa? Có phải Tiểu Phương xen vào không thể?”

“Có phải con bé đã biết ai mua đài không? Ông kể với nó rồi hả?”

“Tôi nào có.”

Phí Nghê đứng ở trước cửa phòng nước, chờ người đàn ông đang tắm nước lạnh bên trong ra ngoài.

Giọng nói của Diệp Phong lại vang vang bên tai cô: “Bây giờ nếu như tôi được phân nhà thì sẽ chẳng tốt hơn nhà em là bao nhiêu, kể cả muốn tắm cũng phải ra nhà tắm công cộng tắm.

Tôi nghĩ bản thân em cũng không hi vọng mình vẫn cứ mãi sống một cuộc sống như vậy.”

Ngay cả chuyện bảo cô đến ở nhà cha mẹ anh ta, cũng là để cải thiện cuộc sống của cô.

Cô từ chối, thì là cô không biết đi đâu.

Mà cô quả thực cũng đúng là không biết đi đâu.

Cô đã nói với Diệp Phong anh ta không cần phải lo cho cô, tự cô sẽ có nhà ở của mình.

Xưởng may mũ của cô chuẩn bị đến lượt phân nhà mới, tin tức này khiến cho rất nhiều người cả nam lẫn nữ vội vã báo tin kết hôn.

Để kịp thời có thư giới thiệu kết hôn, có những người thậm chí còn đã bắt đầu tặng lễ.

Về mặt lý thuyết mà nói, theo cấp bậc của Phí Nghê, việc phân nhà đương nhiên không tới lượt cô.

Nhưng Phí Nghê vẫn nhớ người bên hội thanh niên trí thức đã bảo, chỉ cần kết hôn cùng Phương Mục Dương, cô sẽ được phân nhà ở.

Nhà là xưởng của cô phân cho cô, sau này cho dù có ly hôn với Phương Mục Dương, nó vẫn không rời khỏi cô.

Phương Mục Dương cưới cô cũng không phải không được lợi, cô có thể chia nửa căn nhà cho cậu ta, như thế cậu ta sẽ không cần ở bệnh viện nữa. Trong phòng quá mức ngọt ngào.

Phí Nghê tỉnh lại lúc ba giờ sáng, có lẽ là bởi nóng quá.

Cô xuống giường xỏ dép, lặng lẽ bước tới phòng nước, kéo dây bật đèn lên, mở vòi nước, nhắm mắt lại.

Nước lạnh xối vào mặt cô, chảy qua các kẽ tay cô, rơi xuống bồn nước bên dưới.

Phí Nghê ngẩng đầu, qua ô cửa sổ nhỏ hẹp, cô trông thấy những vì sao.

Trời vừa tảng sáng, Phí Nghê đã đạp xe đến bệnh viện, nhưng Phương Mục Dương lại không có ở trong phòng.

Cô để lại một tờ giấy hẹn gặp Phương Mục Dương lúc sáu giờ tối trước cổng công viên, cô mời cậu ta xem phim điện ảnh chiếu ngoài trời.

Phí Nghê đợi tới sáu rưỡi, Phương Mục Dương vẫn chưa xuất hiện.

Vé vào cổng công viên và vé xem phim tốn cả thảy hai hào, sau khi trả tiền xong, Phí Nghê liền đi vào trong.

Ở trong đang có ba bộ phim cùng chiếu, đầu là phim nước ngoài cũ, ngoài

rap đã chiếu hết rồi.

Cô tìm một vị trí ở bên rìa, lấy một tờ báo trong túi xách ra, lót xuống mặt đất.

Đây là một bộ phim của Liên Xô, nhân vật chính đàn ghi-ta, tiếng ghi-ta hòa lẫn với tiếng ve sầu lích rích và tiếng lá cây xào xạc trước gió.

Phí Nghê ngẩng lên nhìn trời, sao trời hôm nay thật sáng..

Chương 15: 15: Nhà Ở

Lâm Cách phải về điếm thanh niên trí thức, Phương Mục Dương ra ga xe lửa tiễn cậu ta, còn tặng thêm cả thịt bò khô và kẹo mà bác gái Phó cho anh.

Lâm Cách không nhận, Phương Mục Dương nói nếu cậu ta không ăn thì có thể đem cho đám trẻ ở trong làng.

Ngoài đó ăn, Phương Mục Dương còn đưa Lâm Cách chiếc máy thu vô tuyến tinh thể⁽¹⁾ anh tự chế.

Chiếc máy này vốn dĩ là anh làm cho bản thân, song lại không có cách nào kiếm được dây ăng-ten nên đành đưa cho cậu bạn từng cắm đội cùng, để khi nào quá buồn chán cậu ta còn có cái nghe.

(1) Máy thu vô tuyến tinh thể: Còn gọi là máy thu tinh thể, một loại máy phát thanh đơn giản sử dụng năng lượng nhận được từ sóng vô tuyến thông qua ăng-ten dây, rất phổ biến trong những ngày đầu của ngành vô tuyến. Lâm Cách phát hiện, Phương Mục Dương cậu ta lần đầu gặp ở bệnh viện hoàn toàn khác với Phương Mục Dương bây giờ.

Phương Mục Dương bây giờ giống y hệt với Phương Mục Dương mà cậu ta quen.

“Có phải cậu nhớ lại rồi không thể?”

Phương Mục Dương không trả lời.

Không nhớ ra cũng có cái hay của nó, yêu cầu của mọi người đối với một bệnh nhân trí nhớ còn đang mơ hồ thấp hơn bình thường rất nhiều, tuy rằng mất trí nhớ cũng đồng nghĩa với việc mất đi nhiều quyền lợi.

Lâm Cách cũng không hỏi nữa.

Cậu ta trèo lên toa xe, lách mình vào trong đám người, vẫy tay chào anh.

Chỉ giây lát sau đoàn xe lửa đã lăn bánh, để lại Phương Mục Dương một mình đứng giữa sân ga.

Phương Mục Dương ng ẫ xe điện đến ngôi nhà đầu tiên mà anh ở.

Bà ngoại anh là người tân tiến, từng đi du học Mỹ, thích ở nhà kiểu Tây, biệt thự chỉ có ba tầng cũng đốt ti ền lắp thang máy, hơn nữa mỗi tầng còn phải có phòng tắm riêng; trong khi đó, dòng tộc bên nội anh lại toàn những người cổ hủ, một tòa nhà cũ truyên hết từ đời này qua đời khác.

Năm anh sáu tuổi, cha anh đã quyên góp khu nhà bốn dãy phòng này.

Nhà họ Phương bọn họ từng sống ở nơi đây suốt một trăm năm mươi năm, ngoài một số chỗ buộc phải tu sửa thì toàn bộ vẫn y nguyên, ngay cả nội thất cũng đầu là đầu từ hơn trăm năm trước.

Nhà Phương Mục Dương càng chuyển càng nhỏ, từ bốn dãy phòng xuống hai dãy phòng, r ẫ cuối cùng là chung cư, thế nhưng anh lại chẳng có cảm giác gì đối với không gian trong nhà.

Anh không thích suốt ngày chôn chân ở nhà, nhà dẫu có to đến mấy anh cũng phải ra ngoài chơi.

Điểm bất tiện duy nhất là ở trong căn nhà nhỏ cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, khi nào cha muốn đánh anh thì anh có chạy đằng giời.

Trước kia sống tại một gian nhà lớn, thích trốn lúc nào cũng được, nhà có mất gì cũng chẳng ai phát hiện ra.

Sau này chuyển đến chung cư, anh mang ga trải giường đi đổi lấy giày trượt băng nhập khẩu, ngay ngày hôm sau đã bị cha mình tóm sống. Phương Mục Dương phát hiện cây mạn h ẫ xưa anh thường trèo vẫn còn đó, nhưng giờ nó đã trở thành tài sản chung, cấm người qua đường hái trộm.

Anh cắn một miếng kem đá đậu đỏ, ngồi dưới bóng râm quan sát già trẻ lớn bé trên đường.

Cách nhà cũ của anh không xa có một công viên, bên trong sen đang nở rộ.

Nếu không phải đã nhận lời vẽ một bức tranh hoa sen cho bác gái Phó, Phương Mục Dương còn muốn nán lại trong khu nhà này một lát.

Đến tận gần giờ cơm tối, anh mới di chuyển từ công viên tới nhà họ Phó. Lãng Y cũng đang ở đây.

Cha của Phương Mục Dương từng là cấp trên của cả giám đốc Phó lẫn cha Lãng Y.

Mấy năm nay, chỉ còn giám đốc Phó là có thể thấp thỏm dựa vào xuất thân mà ăn đỏ của bà xã mình mà miễn cưỡng duy trì được cuộc sống như ngày xưa, tuy cũng bị giáng chức nhưng vẫn tốt hơn lãnh đạo và đồng nghiệp cũ rất nhiều.

Lãng Y tết một bím tóc dày kiểu Pháp.

Vì thừa hưởng dòng máu ngoại lai của bà nội nên những đường nét trên khuôn mặt cô sắc sảo hơn người bình thường, chúng khiến cho người ta cảm giác cô có một tâm hồn sâu sắc.

Nếu như cô biết hôm nay Phương Mục Dương cũng đến, cô nhất định sẽ đi thăm bác Phó vào một ngày khác.

Cô không phải là bạn gái Phương Mục Dương, nhưng vì anh đã nhường suất vào đại học cho cô nên mọi người luôn cảm thấy cô có nghĩa vụ chăm sóc anh, dù rằng lý do anh nhập viện chẳng hề liên quan tới cô.

Thậm chí lúc cô lén lút giấu giếm người khác, cũng chưa chắc đã không thẹn với lòng mình.

Thời điểm cô cảm thấy tuyệt vọng về tương lai, muốn tự kết liễu đời mình, chính Phương Mục Dương đã cứu cô, hơn nữa còn nhường lại chỉ tiêu tuyển sinh cho cô.

Lúc ấy cô thật lòng thích Phương Mục Dương, thậm chí còn chuẩn bị trao cả bản thân cho anh, chỉ để anh tin tưởng rằng sau khi vào đại học rồi cô

vẫn sẽ chờ đợi anh.

Sau đó Phương Mục Dương nằm viện, không phải là cô không nghĩ tới chuyện đến bệnh viện trông anh, chỉ là miệng lưỡi thế gian đáng sợ.

Cô không muốn mọi người biết suất học của mình là Phương Mục Dương nhường cho.

Tất nhiên cũng có vài người biết rồi, nhưng một khi cô đã đi, câu chuyện sẽ càng lan rộng.

Một cậu trai nhường lại cơ hội học đại học cho một người con gái, không thể không khiến người ta nghĩ đến những phương diện khác, sau khi tam sao thất bản một hồi thì kiểu gì cô và Phương Mục Dương cũng bị trói chặt với nhau cả đời.

Phương Mục Dương này lại chẳng phải là Phương Mục Dương mà lúc trước cô từng quen, cô không cam lòng.

Từ lúc trông thấy anh, cả nụ cười của Lăng Y cũng đã trở nên gượng gạo.

Còn Phương Mục Dương thì lại tỏ ra rất thản nhiên, anh đối xử với cô chẳng khác nào một người bạn cũ ngày xưa.

Chẳng mấy chốc Lăng Y đã nhận ra, Phương Mục Dương không còn giống như hồi cô gặp ở bệnh viện nữa.

Phương Mục Dương lúc này, từ cử chỉ đến cách nói chuyện, đều là Phương Mục Dương mà cô quen.

Cô kích động đến suýt khóc: “Cậu rốt cuộc cũng đã khỏe lại rồi.” Cô còn tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp lại anh của ngày ấy nữa chứ.

Song Phương Mục Dương không hề thấy mình ngày trước có gì đáng quý, cũng không hiểu được sự kích động của Lăng Y.

Vợ chồng bác Phó càng nhìn, càng cảm thấy hai đứa nhỏ này xứng đôi.

Ăn cơm xong, bác gái Phó bảo Phương Mục Dương đưa Lăng Y về trường học.

Đọc đường đi, Lăng Y luôn miệng giải thích tại sao mình không đến viện chăm sóc Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương cho rằng sự áy náy của Lăng Y là hoàn toàn không cần thiết: “Đừng nói mãi chuyện ấy nữa, cậu đâu có nghĩa vụ chăm lo cho tôi.”

Lúc trước anh nhường lại suất vào đại học, cũng chỉ là muốn Lăng Y sống cho thật tốt, không hề mong đợi người ta báo đáp gì mình.

Phí Nghệ dán mắt lên màn hình, nhưng tâm trí lại chẳng đặt vào phim chút nào.

Cô đã xem xong một bộ, giờ đang xem bộ phim khác.

Phí Nghệ nhớ tới hồi nhỏ bị Phương Mục Dương cho leo cây.

Ngày đó cha mẹ và anh chị cô đều ra ngoài rạp xem phim, mà cô thì vì Phương Mục Dương đã nói đưa đi xem phim miễn phí nên cứ cố chấp ở nhà ngõ chờ, chờ đến khi mọi người về, Phương Mục Dương vẫn chưa tới.

Chị hai rủ cô đi dạo mấy cửa hàng bách hóa, thế mà cô cũng không đi, cô vẫn phải chờ cậu ta.

Chờ đến lúc mặt trời lặn, người vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Tối đấy cô không ăn cơm, cô đã ăn tức no rồi.

Cô tức, một nửa là vì cậu ta nói mà không chịu giữ lời, còn một nửa là vì cô tin thật, mà người nhà cô đều biết là cô tin thật.

Lần đó cô giận dữ thực sự khí thế, bởi vì cô tự thấy mình có thể trừng phạt cậu ta.

Thế nhưng hôm sau cô mới biết cậu ta đã có tiền rồi, không còn cần dụ dỗ cô bằng những lời đường mật giả dối để đổi lấy một chiếc bánh xoác ốc thật nữa, càng không cần phải cầu xin cô tha thứ.

Ngày hôm ấy, cô đã rút ra được một kết luận: tuy rằng cô và Phương Mục Dương đều là những người nổi nghiệp chủ nghĩa xã hội nhưng bản chất mối quan hệ giữa họ vẫn là quan hệ tiền bạc theo kiểu chủ nghĩa tư bản,

thỉnh thoảng bọn họ cũng đeo chiếc mặt nạ ôn hòa, song vào thời khắc máu chốt thì nanh vuốt sẽ lộ ra.

Phương Mục Dương cần phải nhờ vả cô và Phương Mục Dương không cần phải nhờ vả cô, là hai con người khác nhau.

Hôm nay cô không tức giận, thất vọng thì cũng nằm trong dự kiến, bởi vì đây chỉ là lời mời đơn phương của cô, Phương Mục Dương chẳng hề hứa hẹn gì với cô.

Tuy nhiên cô vẫn thất vọng.

Không có sự phối hợp của Phương Mục Dương, cô sẽ không được phân cho căn nhà ở thuộc về mình.

Nếu không kết hôn thì sẽ không bao giờ có căn nhà riêng của mình, nhưng kết hôn rồi cũng vẫn chưa chắc đã có.

So với việc đến ăn nhờ ở đậu nhà người ta, thà rằng dựng tạm một góc đê ở bên trong nhà mình, tuy có chút chật vật nhưng ít nhất không phải nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Nhưng mà một gian nhà hơn chục mét vuông, năm người ở, sau này anh cả chị dâu lại có cháu trai cháu gái, cho dù đều là người nhà thì sống với nhau vẫn sẽ có rất nhiều chỗ bất tiện.

Nghĩ tới nghĩ lui, đầu là phiền não.

Phí Nghe dứt khoát không nghĩ nữa, kiên nhẫn thưởng thức bộ phim.

Ngày mai dù có khó khăn thế nào chẳng nữa thì hiện tại gió từ ngọn cây rớt xuống cỏ áo cũng vẫn dễ chịu như vậy.

Rèm cửa, sàn nhà đánh sáp và khăn trải bàn trên phim đều giống với tương lai lý tưởng ở trong suy nghĩ của cô, mặc dù màu sắc có chút khác biệt nhưng không gian nhà rộng rãi đã bù đắp lại tất cả.

Phí Nghe tựa cằm lên gối, mắt chăm chú nhìn màn hình, bỗng nhiên cảm giác như tai mình hơi ngứa ngứa.

Có người dùng một ngọn cỏ ngoáy ngoáy lỗ tai của cô, mà ngọn cỏ ấy còn mang theo hơi ẩm dưới nền đất.

Cô không khởi ho một tiếng, đang chuẩn bị quay ra mắng thì lại phát hiện kẻ nọ là Phương Mục Dương.

Hơi thở ấm áp của anh luồn vào tai cô: “Đợi lâu rồi phải không?”

Kèm theo những lời này là một bình nước đá.

Phương Mục Dương không biết chui ra từ đâu, giờ phút này đã yên vị ngay cạnh cô.

Anh tùy tiện ngẩng bừa lên một viên gạch, thấp giọng nói: “Ăn nhanh lên, không lại chảy hết bây giờ.”

Thì ra là bình nước đá đựng kem.

Phương Mục Dương còn không quên đưa cho cô một cái thìa.

Dưới bầu trời đêm đầy sao, ánh sáng từ màn ảnh chiếu về phía bọn họ, giúp cho Phí Nghê thấy rõ sườn mặt của Phương Mục Dương.

Anh đang chuyên tâm xem phim, cho dù chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì vẫn xem được như thường.

Cô thấy mái tóc của anh ướt nhẹp, hẳn là bị nhuộm mồ hôi.

Phí Nghê lại đưa bình nước đá cho Phương Mục Dương: “Cậu ăn đi.”

“Tôi đã ăn rồi.”

Phí Nghê múc một thìa kem, bỏ vào trong miệng, vì không muốn bị chú ý nên động tác rất nhẹ nhàng.

Cô ngậm chặt miệng, để kem từ từ tan chảy.

Để tránh bị muỗi đốt, những phần da lộ ra ngoài như cổ và tay cô đều đã lau qua nước hoa một lượt.

Hương thơm tản ra theo gió, lọt vào mũi Phương Mục Dương.

Có lẽ là sợ quấy rầy người khác, Phương Mục Dương không nói chuyện cùng cô nữa.

Hai người ngồi rất gần nhau, khuỷu tay thỉnh thoảng lại đụng vào nhau, lần nào Phí Nghê cũng là người tránh đi trước.

Mãi đến khi bộ phim kết thúc, bọn họ mới trò chuyện tiếp.

Ra khỏi cổng công viên, Phí Nghệ trả bình nước đá cho Phương Mục Dương, xong rồi lấy hộp cơm từ túi xách của mình ra, bên trong hộp cơm có một chiếc thìa đã rửa.

Cô đưa thìa cho anh: “Tôi không ăn được hết, còn lại cậu ăn nốt đi.”

“Tôi dùng cái thìa kia luôn cũng được.”

Phí Nghệ đang định nhắc Phương Mục Dương rằng ăn chung thìa rất mất vệ sinh, nhưng anh đã kịp múc một thìa kem bỏ vào miệng.

Thìa anh dùng chính là thìa cô vừa ăn, Phí Nghệ chỉ đành nhét lại chiếc thìa vừa lấy vào trong hộp cơm của mình.

“Cũng chẳng biết lau qua một tí.”

“Tôi đâu để ý được nhiều như thế.”

Phí Nghệ nhìn Phương Mục Dương ăn kem bằng cái thìa mình vừa dùng xong, có cảm giác hơi ngượng ngùng.

“Sao cậu vào được trong này, lúc cậu đến chẳng phải đã ngừng bán vé rồi à?”

Phương Mục Dương cười với cô: “Tôi đã muốn vào thì đương nhiên sẽ có cách.” Cách của anh chính là trèo tường, nhưng vì không mấy đàng hoàng nên không tiện nói thẳng ra.

Anh trực tiếp nhảy vào công viên, bởi muốn mua vé mà không mua được nên trong lòng vẫn bình thản, gặp người tuấn tra cũng chẳng sợ hãi chút nào, cứ thế đến ngõ bên cạnh Phí Nghệ ngay trước mắt của người ta.

“Hôm nay cậu đi đâu vậy?” Mới sáng sớm ra đã chẳng thấy đâu, muộn thế này mới xuất hiện.

“Đến nhà một người bác, lúc trở lại viện trông thấy giấy nhắn đã là hơn bảy giờ rồi.”

“Thế cậu còn tới làm gì nữa? Cũng chỉ xem được có mỗi một tí cuối phim.”

“Khó khăn lắm mới được cô mời một lần, sao có thể không tới chứ?”

“Nhớ tôi về rồi thì sao?”

“Không gặp cô thì coi phim vẫn được mà, cũng đâu có thiệt gì đâu.”

“Đã biết là muộn rồi còn mua kem làm gì?” Đường từ bệnh viện đến công viên rất xa, đã thế lại còn chạy đi mua kem, chẳng trách mồm hôi đầy đây.

“Tôi biết là cô chắc chắn sẽ giận nên mua kem cho cô ăn hạ hỏa.”

“Cậu đừng có mà nói quá, hỏa của tôi đâu lớn được tới mức ấy?” Phương Mục Dương mua ít nhất phải bốn suất kem, đựng đầy cả bình nước đá.

“Thìa bọn họ đưa ngắn quá, tôi sợ mua ít cô không xúc được.”

Hôm nay đến muộn là lỗi của tôi, ngày mai tôi mời cô đi một công viên khác xem phim nhé, lần này đảm bảo đúng giờ.”

Phí Nghe “ừm” một tiếng, coi như nhận lời.

“Công việc của cậu thế nào rồi?”

Phương Mục Dương cũng không định giấu giếm cô: “Công việc thì có sẵn rồi, nhưng xưởng xi măng ấy không có ký túc xá, tôi phải tự mình lo chuyện chỗ ở.” Hội thanh niên trí thức không phụ trách đi đâu phối công việc, bọn họ chỉ có thể giúp Phương Mục Dương trở về thành phố, còn vấn đề công tác thì phải tìm Cục Lao động.

Người của Cục Lao động cũng rất để tâm tới chuyện của anh, lập tức sắp xếp cho anh một chân khuôn vác ở xưởng xi măng, còn bảo nếu như anh không hài lòng thì có thể chờ một chút, khi nào có công việc thích hợp hơn bọn họ sẽ gọi anh sau.

Phương Mục Dương chẳng ngại vác bao bên xưởng xi măng, chỉ có đi đâu xưởng xi măng kia là xí nghiệp tập thể, không có cả nhà ăn lẫn ký túc xá, mà anh thì lại chẳng có nơi để ở, cũng không thể cứ ở mãi trong bệnh viện được.

“Nếu như cậu muốn giải quyết vấn đề chỗ ở thì tôi có một cách đây.”

“Cách gì?”

Hôm nay sao trời rất sáng, nhưng bóng đêm vẫn đủ làm mờ phần nào gò má nóng bỏng của cô.

Phí Nghe nỗ lực bình ổn nhịp tim, không nhanh không chậm nói ra biện pháp của mình: “Bên xưởng tôi đang phân nhà, cậu làm thủ tục kết hôn với tôi, sau khi đã có nhà rồi thì hai chúng ta mỗi người một nửa.”

Các đồng nghiệp muốn nhận nhà đã sớm làm xong báo cáo kết hôn, cô không thể chần chừ mãi.

Đêm qua cô cũng đã nghĩ kỹ rồi, nhà sẽ chia thành hai gian, cô ở gian

trong, Phương Mục Dương ở gian ngoài, đồ đạc trong nhà cô sẽ tự mình xoay xở, Phương Mục Dương chỉ cần dọn đến ở là được.
Nếu Phương Mục Dương giúp cô, cô cũng sẽ không để cậu ta phải chịu thiệt thòi..

Chương 16: 16: Có Thể Tiết Kiệm Được Thì Tiết Kiệm

Phương Mục Dương đang cầm bình nước đá ăn kem, nhất thời kinh ngạc, cái thìa trên tay rớt luôn xuống đất.

Phí Nghê lại lấy thìa của mình từ hộp cơm ra đưa anh, ngón tay hai người khẽ chạm, cô vội vàng rút tay về.

Cô cúi đầu nhìn bóng Phương Mục Dương trải dài trên mặt đất, thấp giọng nói: “Cậu cứ suy nghĩ một chút đi, ngày mai trả lời tôi sau.”

Nếu như cậu có cách khác thì cứ coi như tôi chưa nói gì.

Thật ra, cậu mà có kiếm được chỗ ở thì vẫn phải tự mình sắm sanh đồ dùng trong nhà.

Nếu như cậu đồng ý với đề nghị của tôi, chuyện đồ đạc tôi sẽ lo.”

Cô cũng không hi vọng Phương Mục Dương chọn cách khác.

“Sao có thể để cho cô lo hết được chứ? Đâu phải cô ở một mình.”

“Thế cậu đừng có vung tiền qua cửa sổ nữa, sau này còn nhiều chuyện cần tiền lắm.” Lớn như bàn ghế giường tủ hay nhỏ như xoong chảo bát đĩa, chẳng có thứ nào là không tốn tiền.

Cô cũng chưa dành dụm được nhiều, chỉ có thể vay cha mẹ, về sau tiết kiệm một tí, mỗi tháng để ra một khoản.

Nếu như Phương Mục Dương có thể bỏ ra chút tiền thì đương nhiên là đi đầu tốt.

Phương Mục Dương thoải mái nhận lời.

Phí Nghê đột nhiên nhận ra, Phương Mục Dương đã trực tiếp bỏ qua bước

đồng ý, nhảy thẳng sang giai đoạn mới.

Người ta phóng khoáng như vậy, nhiều lời cô chuẩn bị sẵn giờ lại không có chỗ dùng.

Phí Nghê nhất thời lặng thinh, chẳng biết nói gì.

Vẫn là Phương Mục Dương phá vỡ sự yên lặng trước: “Vậy khi nào thì chúng ta đi làm thủ tục kết hôn?”

Hôm nay gặp mặt, Phương Mục Dương hoàn toàn chẳng giống người không bình thường chút nào.

Phí Nghê đâm ra nghi ngờ, không khỏi hỏi: “Những chuyện trước kia, cậu nhớ ra được gì chưa?”

“Tôi vẫn nhớ cô đã từng nói với tôi, hai ta là bạn học, tiểu học học cùng một lớp, cấp hai còn chung một trường, chúng ta thật là có duyên.”

Chỉ cần bọn họ học sớm lên một năm là sẽ không có cơ hội học chung cấp hai với nhau.

Trước khi cả nước đình chỉ lớp học, phần lớn các trường trung học trọng điểm trong thành phố họ đều phân chia thành trường nam và trường nữ.

Thời tiểu học ngây ngô, ý thức giới tính còn chưa mạnh mẽ, đám trẻ vẫn còn có thể ngồi cùng một bàn, nhưng tới tuổi dậy thì rồi thì sẽ buộc phải tách ra.

Cho dù là nam nữ học chung một trường cũng hiếm có cơ hội tiếp xúc với bạn khác giới, đa phần đều là mệnh bên nào bên nấy học.

Phí Nghê lại hỏi: “Nếu tôi không nói thì cậu có nhớ được không?”

Phương Mục Dương vẫn nhớ trước khi bắt xe lửa đi nơi khác, anh đã đóng toàn bộ tài sản của mình vào một chiếc hòm rồi giao lại cho Phí Nghê.

Mang theo bên người không an toàn lắm, để lại trong nhà cũng có thể bị bê đi, mà đúng lúc đó Phí Nghê lại nghĩ bảo quản đồ dùng giúp anh.

Cô xuất thân mẫn đở, sẽ không ai đến khám nhà, vậy nên anh yên tâm đưa cô giữ.

Trong hòm có một chiếc nhẫn bằng ngọc lục bảo được giấu trong một đĩa nhạc, là bà ngoại lúc sinh thời đã tự tay trao cho anh, dặn anh sau này tặng lại cho nửa kia của mình.

Khi Phương Mục Dương nhận nhẫn, chuyện kết hôn đối với anh vẫn là một cái gì đấy vô cùng xa xôi, anh chỉ đơn giản nghĩ đây là đồ bà ngoại cho, không thể nào ném đi được.

Lúc ngồi xe lửa đi đó đi đây, thiếu lộ phí, anh cũng tháo kính cửa sổ đi đổi lấy tiền chứ không hề nghĩ đến chuyện bán chiếc nhẫn ấy. Giao hòm cho cô xong, bọn họ chưa từng gặp lại, không biết chiếc nhẫn kia liệu có còn nữa hay không.

Nếu còn, anh thật muốn đeo nó vào ngón tay cô. Phương Mục Dương bất chợt thay đổi ngữ điệu: “Hồi trước em rất thích tôi.

Bởi vì chẳng ai thích tôi như em nên tôi vẫn luôn nhớ rõ.” Trong trí nhớ của Phương Mục Dương không hề có chuyện này.

Thế nhưng Phí Nghê quá mức bình tĩnh, anh muốn trông thấy dáng vẻ luống cuống của cô, nhin không được mà trêu cô.

Quả nhiên anh vừa nói thế, Phí Nghê đã không bình tĩnh nổi nữa. “Làm gì có cái chuyện ấy!”

Phí Nghê tiếp tục dắt xe đạp về phía trước.

Đèn đường hắt xuống người cô, soi rõ vẻ mặt của cô.

Cái tên này đúng là không biết xấu hổ, sao có thể tự cao tự đại, tự cho là đúng vậy chứ? Cậu ta quả là mất trí thật rồi.

Phí Nghê im lặng, nhưng Phương Mục Dương lại không chịu buông tha cho cô: “Nếu em đã không thích tôi, sao còn phải đến viện chăm sóc tôi?” Vẫn là cái giọng điệu trơ trẽn này.

“Đấy là hai việc khác nhau.” Cô sợ Phương Mục Dương không tin, lại nói:

“Tôi đi chăm sóc cậu là bởi tôi có giác ngộ, cậu đừng có mà dung tục hóa chuyện ấy.”

“Thế em thích tôi từ khi nào vậy?”

Phí Nghê kiên quyết nói: “Không có, cậu hiểu lầm rồi.”

“Em không thích tôi, sao lại còn muốn kết hôn với tôi?”

Phương Mục Dương đương nhiên biết bẫy phẫn là vì nhà ở, mà trước kia lờ anh đi để xem phim với người khác hẳn cũng là vì nhà ở.

Nhưng anh thích nhìn dáng vẻ lúng túng của cô, đặc biệt là hiện tại, khi đèn đường chiếu lên cô, đôi má cô càng đỏ ửng.

“Tôi cần chỗ ở, chẳng phải cậu cũng cần sao?”

Phương Mục Dương chẳng hề bực bội chút nào, lại tiếp tục hỏi: “Tôi vẫn nhớ kết hôn, người khác đầu ngủ chung một giường hết, sao chúng ta lại tách ra?”

Phí Nghê nghe thấy lời này, trái tim bất chợt nảy lên thành thạch.

Bọn họ lại đi tới chỗ không có đèn đường, Phí Nghê ý vào việc Phương Mục Dương không thể nhìn thấy mình trong bóng tối, yên tâm để cho lửa nóng từ tai cháy lan ra toàn khuôn mặt.

Cô biết, Phương Mục Dương bây giờ đã không còn là cái người vừa mới tỉnh lại nữa rồi.

Cậu ta sống trong bệnh viện nhiều ngày như vậy, hiểu được ý nghĩa thực chất của việc kết hôn cũng chẳng có gì là lạ.

“Người khác là người khác, chúng ta là chúng ta.

Người khác kết hôn là vì chung sống với nhau, chúng ta là vì nhà ở.”

“Không thể nào vì cả hai được sao?”

“Không thể, nhà hai ta mỗi người ở một nửa.”

“Được, nghe em.”

Phương Mục Dương nghĩ cô cũng thật là quá yên tâm về anh, yên tâm như thế, không biết là coi thường mình hay là coi thường anh nữa.

Xong rồi anh lại nghĩ, chắc là muốn nhà ở quá, những chuyện khác đều quẳng ra sau đầu rồi.

“Cậu cứ nhìn tôi làm gì?” Phí Nghê nhìn xuống bóng họ dưới mặt đất, phát hiện Phương Mục Dương vẫn luôn đăm đăm nhìn mình.

Cô bị nhìn tới mức da mặt căng hết cả lên, lúc này mới ý thức được Phương Mục Dương cũng là một thanh niên trẻ tuổi, sau này bọn họ ở chung một nhà, sớm chi đâu đâu gặp mặt nhau.

Nghĩ đến đây, gò má Phí Nghê không khỏi đỏ thêm một chút, cũng may bóng đêm phủ lên, cô không sợ bị Phương Mục Dương nhìn thấy.

Thôi chuyện mai sau thì để mai sau tính vậy, ít nhất ở cùng cậu ta cô sẽ không phải từ bỏ tự do của mình.

Đợi đến khi nào có tiền, cô sẽ mua một cây dương cầm đặt trong nhà, cho dù muốn đàn khúc gì cũng chẳng có ai có thể quản cô.

Phương Mục Dương cười: “Nếu em không nhìn tôi thì làm sao biết tôi đang nhìn em?”

Anh dựa vào đó mà đường đường chính chính ngắm cô, cho dù không nhìn lại thì cô vẫn cảm giác được.

Phí Nghê siết chặt tay nắm xe đạp, càng lúc càng thấy bối rối.

“Bình thường cậu vẫn thường xuyên nhìn nữ y tá chứ gì?”

“Em không vui à?”

“Đâu có.”

“Muốn vẽ người thì không thể không quan sát kỹ được.”

“Hay là muốn quan sát kỹ cho nên mới đi vẽ tranh?”

“Cách lý giải này của em cũng thú vị đấy.”

Phí Nghê không ngờ Phương Mục Dương lại chẳng hề phản bác, buộc lòng nhắc nhở: “Đó là chuyện hồi trước, còn bây giờ nhìn chăm chăm con gái nhà người ta thì cho dù có là vì vẽ tranh cũng có thể bị coi là tác phong có vấn đề đấy, cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

“Nếu như chúng ta kết hôn, phái nữ tôi sẽ chỉ vẽ mỗi mình em thôi, cho dù có vẽ thế nào thì cũng đâu không bị coi là tác phong có vấn đề.”

Phương Mục Dương nói cứ như cô đang ghen ấy, làm gì có chuyện đó chứ.

“Cậu thích vẽ ai thì cứ vẽ người ấy đi.”

“Tôi thích vẽ em, nhưng em căn bản không muốn cho người khác nhìn.”

Chỉ mới liếc có vài cái là em đã cáu lên rồi.”

Phí Nghê không thèm để ý đến Phương Mục Dương nữa.

Đi thêm một đoạn, cô mới nhận ra Phương Mục Dương đi ngược đường, nếu muốn bắt xe về bệnh viện thì phải đi theo hướng ngược lại mới đúng. Cô lên tiếng nhắc anh, Phương Mục Dương lại nói: “Tôi đưa em về nhà.

Em đi một mình, tôi không yên tâm.”

“Tôi không cần, cậu mau trở lại viện đi, về muộn là không được vào nữa đâu.” Gần đây có rất nhiều vấn đề an ninh xảy ra trong khu vực này.

“Nếu như không về được tôi sẽ ngủ luôn dưới chân nhà em.

Giờ là mùa hè, ngủ ở bên ngoài cũng rất mát mẻ.”

Phí Nghê bực mình nói: “Cậu không yên tâm cái gì? Tôi đã hơn hai mươi rồi.”

“Tôi tất nhiên là lo chứ.

Nếu em xảy ra chuyện gì, tôi biết kết hôn với ai bây giờ? Cứ để tôi đưa em về nhà đi.”

Phương Mục Dương nói thật đúng lý hợp tình, tựa như là vì bọn họ sắp kết hôn, cậu ta hoàn toàn có trách nhiệm và quyền lợi đảm bảo an toàn cho cô.

“Cậu biết đi xe đạp không?”

Phí Nghê nghĩ Phương Mục Dương hiện giờ ngoài trừ việc mất đi ký ức thì đã chẳng khác nào một người bình thường nữa rồi.

Cô luôn không chắc chắn về chuyện cậu ta đã nhớ ra được gì hay chưa, nhưng rồi lại nghĩ nếu đã khôi phục trí nhớ, che giấu mọi người đối với cậu ta cũng chẳng có lợi ích gì.

“Lúc ở bệnh viện đã tập với người khác rồi.

Em lên xe đi, tôi đèo em cho nhanh.”

Phí Nghê không muốn đôi co với Phương Mục Dương, cuối cùng vẫn ngồi sau xe.

Gió thổi vào cổ áo Phương Mục Dương, khiến cho lưng áo phồng lên.

Phí Nghe ngẩng đầu nhìn trời, giữa tiếng côn trùng rình rích, cô lại thấy yên tĩnh lạ.

Đi qua vài chỗ có đèn, cô để ý thấy áo sơmi của Phương Mục Dương có hơi khác với trước kia.

“Cậu giặt quần áo thế nào? Không phải là chà cật lực trên ván giặt đồ đấy chứ?”

“Làm sao thế?”

“Cậu mà còn giặt kiểu đấy thì mấy bữa nữa áo tan nát hết cho coi.”

“Thế thì hôm nào em làm mẫu cho tôi nhé, tôi sẽ học theo em.”

“Cậu tự mà tìm hiểu đi.” Đầu phải cô chưa từng làm mẫu lần nào chứ.

Phí Nghe thậm chí còn nghi ngờ Phương Mục Dương đang bẫy cô, làm mẫu xong một vài lần, giặt quần áo liền thành trách nhiệm của cô.

Cô nhin không được, lại hỏi: “Hồi trước cậu chưa từng giặt đồ bao giờ sao? Khi cậu đi làm thanh niên trí thức ít nhất cũng phải tự giặt quần áo của mình chứ.”

Từ nhỏ Phương Mục Dương đã tự tay giặt đồ rồi.

Để tiêu bớt phần nào nguồn năng lượng không có chỗ xả của anh, khi đưa quần áo cho người ta giặt, mẹ anh luôn để đồ của anh lại.

Không có ai giặt giúp, anh đành phải tự làm lấy.

Nhà bà ngoại anh có một cái máy giặt, ngặt nỗi nó quá thô sơ, đồ tốt một chút căn bản không thể giặt được, bà chỉ dùng có một lần là đã đem bỏ xó luôn.

Đồ mà anh hay mặc vừa lúc lại thích hợp với cái máy thô ráp này.

Thỉnh thoảng anh lười giặt tay, quần áo cứ tích lại đấy rồi mang sang nhà bà giặt.

Lúc nào anh tự giặt, có khi còn bạo lực hơn cả máy giặt.

Thời kỳ còn là thanh niên trí thức anh lại chẳng phải tự giặt quần áo bao giờ, bởi vì có thể làm được những việc khác để đổi lại.

Phí Nghệ không nhận được câu trả lời, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Cô nói với Phương Mục Dương: “Dù sao thì sau này tôi cũng không giặt quần áo hộ cậu đâu.”

“Giúp đỡ lẫn nhau cũng không được sao? Khi nào em không muốn giặt đồ của mình, tôi có thể giặt giùm em.”

“Không cần, chuyện giặt giũ chúng cứ tự làm đi, cậu chỉ cần giặt quần áo của cậu là được.” Cô chẳng có mấy bộ đồ, giặt hỏng hết rồi thì cô lấy gì mà mặc?

“Sao phải phân chia rõ ràng như thế làm gì?”

Phí Nghệ thầm nghĩ, nếu không phân rõ, chỉ sợ cô là người thiệt.

“Cậu thật sự muốn đến xưởng xi măng làm à? Cậu có làm được không vậy?”

“Có gì mà không được chứ? Tôi chỉ lo mỗi chuyện không có chỗ ở, mà vụ chỗ ở chẳng phải đã giải quyết được rồi à?” Đôi tay anh từng đào kênh, làm ruộng, đóng đồ.

Nếu như anh đã khiêng được lương thực, có khiêng xi măng cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

Phí Nghệ đột nhiên thấy cảm kích màn đêm này, bởi có đôi lời chẳng thể nói vào lúc khác: “Chuyện kết hôn của chúng ta cũng nên tiến hành nhanh thôi.

Sáng mai tôi sẽ xin nghỉ, buổi chiều hai ta cùng đến hội thanh niên trí thức, xin thư giới thiệu kết hôn cho cậu.” Không riêng gì việc nhà ở mà còn cả chuyện quay lại thành phố của anh trai cô, không có hội thanh niên trí thức, anh không thể trở về được.

Cô sợ mình nghe có vẻ sốt sắng quá, lại nói: “Cậu cũng không muốn ở bệnh viện mãi phải không?”

“Dĩ nhiên là tôi muốn được sớm ở cùng em rồi.”

Phí Nghệ không nghe ra chỗ hỏng nào trong lời Phương Mục Dương nói, nhưng vẫn thấy mất tự nhiên.

Cũng may Phương Mục Dương đạp xe rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến

dưới nhà Phí Nghê.

“Tôi đạp xe này về nhé, sáng mai tôi lại mang trả cho em.”

“Không cần đâu, trưa mai cậu đạp xe qua chỗ tôi là được.

Buổi sáng tôi sẽ bắt xe buýt đi làm.

Cậu mau mau đi về đi.”

“Tôi nhìn em vào rồi sẽ đi sau.”

Phí Nghê có hơi bức bối: “Đã tới tận đây rồi, tôi còn lạc đi đâu được nữa chứ?”

“Em xoay lưng đi, tôi nhìn em thêm vài lần thì em sẽ không vui sao?”

Phí Nghê không muốn mất công tranh luận nữa, lập tức quay người, ngay cả câu “hẹn gặp lại” cũng chưa nói, bởi vì cô biết ngày mai họ nhất định sẽ gặp lại.

Từ cổng đến chân tòa nhà cũng chỉ có mười mấy bước, nhưng cô đi vẫn rất nhanh, cứ như là thật sự sợ Phương Mục Dương sẽ nhìn mình thêm vài lần vậy.

Vào đến cầu thang, tim Phí Nghê còn đập loạn hơn lúc nãy.

Phải lên tới tầng ba rồi cô mới ngó ra ngoài cửa sổ hành lang, tiếc là đèn hành lang ánh sáng yếu, cô chỉ thấy được lờ mờ bóng dáng của Phương Mục Dương.

Cô lo Phương Mục Dương cứ nhùng nhằng mãi, nếu còn lèm lẽm thế này thì chẳng biết mấy giờ mới về đến nơi.

“Phí Nghê!”

Phí Nghê quay đầu, trông thấy cha mình.

Tuy rằng cô đã sớm báo hôm nay sẽ về nhà muộn, nhưng thế này thì quá muộn, cha Phí sợ cô xảy ra chuyện gì nên đang định xuống dưới nhà đón cô.

“Nhìn cái gì thế?”

“Không có gì ạ.”

“Sao nay con về muộn vậy?”

“Con đi xem phim với Phương Mục Dương.”

“Phương Mục Dương? Không phải là với Diệp...”

“Con và Diệp Phong đã kết thúc rồi.”

Cha Phí cảm giác đầu óc mình hơi hỗn loạn, phải cố gắng trấn tĩnh lại. Thế nhưng ông còn chưa kịp tĩnh tâm, Phí Nghệ đã trực tiếp nói với cha mẹ cô muốn kết hôn cùng Phương Mục Dương.

“Chẳng phải tuấn trước con vừa tới nhà Diệp Phong sao?”

“Mẹ Diệp Phong không hề có chút hảo cảm nào với con,” Phí Nghệ bình tĩnh nói.

“Dĩ nhiên là chuyện này không quan trọng.

Quan trọng là sau khi kết hôn, Diệp Phong vẫn định ở nhà cha mẹ.

Mẹ anh ấy ghét con ra mặt, con cũng không thể vội vàng đến ở trong nhà người ta được.”

Cha Phí nhin không được, nói: “Diệp Phong sắp đầu ba rưỡi, sao còn thiếu chủ kiến như vậy chứ? Mẹ nói cái gì cũng nghe răm rắp.”

“Không phải anh ấy không có chủ kiến, anh ấy chỉ là biết đi đâu gì quan trọng với mình nhất thôi.” Phí Nghệ cũng không định nhiều lời sau lưng Diệp Phong.

“Anh ấy ở nhà thoải mái là vậy, con mà bắt anh ấy dọn ra ngoài thì lại thành ra ngang ngược vô lý.

Ai cũng có con đường riêng, con và anh ấy không chung một đường.

Về sau chúng ta không cần đề cập tới chuyện này nữa.”

Cha Phí và bà bạn già liếc nhìn nhau, cùng nói: “Con vẫn còn trẻ, không cần phải vội kết hôn như thế.”

Mẹ Phí lại nói thêm: “Lúc trước chị gái lấy chồng, chẳng phải con vẫn khuyên chị nên suy nghĩ cẩn thận à? Sao đến lượt bản thân thì lại qua loa như vậy? Trước kia con bảo mẹ tìm đối tượng cho mình còn đặt ra bốn tiêu chí, Tiểu Phương ngoại trừ tuổi tác và diện mạo ra thì chẳng phù hợp tiêu chí nào cả.

Hay con cứ gặp mấy người nữa xem thế nào? Với lại, vừa chia tay Diệp Phong xong đã vội vàng cưới Tiểu Phương, người khác không biết lại bảo là con bắt cá hai tay đấy.”

“Người ngoài nghĩ thế nào không quan trọng, trong lòng con biết con không phải loại người như thế là được.” Thực ra Phí Nghê biết suy nghĩ của người khác rất quan trọng, nếu như muốn tiến bộ, cô không thể không để tâm chuyện người ta nghĩ gì về mình.

Thế nhưng để tâm suốt bao nhiêu năm, chẳng qua cũng chỉ coi như thâm nhập được vào quần chúng, sống một cuộc sống an toàn, chứ chẳng có ai thấy cô là người tiến bộ.

Mẹ Phí nghe cũng nghe ra là con gái đang hờn dỗi: “Mẹ đương nhiên biết nhân phẩm của con, con chẳng qua đang giận hờn, nhưng cho dù có giận hờn thì cũng nên tìm một người đi đầu kiện tốt hơn Diệp Phong.

Con tìm Tiểu Phương...”

“Kết hôn không phải là đấu tranh với địa chủ, phân chia ruộng đất, người khác đi đầu kiện có tốt thế nào cũng là chuyện của người ta.

Kể cả khi con nhất thời chiếm được một tí lợi lộc, bọn họ cũng có thể tùy tay thu lại bất cứ lúc nào,” Phí Nghê nói.

“Xưởng của con đang phân nhà, nếu như bỏ lỡ mất cơ hội này thì chẳng biết sẽ phải chờ đến bao giờ nữa.

Con muốn tìm người kết hôn, Phương Mục Dương thích hợp nhất.

Con không cảm thấy cậu ấy thua kém gì ai.

Xuất thân cậu ấy như vậy mà đi cấm đội vẫn được đê cử vào đại học, trở về thăm người thân còn có thể thuận tiện cứu người, người bình thường đâu ai làm được như thế.” Ngoài chuyện nhà ở ra, cậu ta cũng còn những ưu điểm khác.

Ở với Phương Mục Dương, cô có thể thích đọc sách gì thì đọc, thích nghe nhạc gì thì nghe, không cần lén la lén lút.

Trong cái thời kỳ vợ chồng cũng có thể tố cáo nhau này, sẽ chỉ có chuyện

cô tố cáo cậu ta chứ không có chuyện ngược lại.
“Phải phải, Tiểu Phương rất tốt, mẹ biết.

Nhưng cưới người khác cũng có thể được phân nhà mà.

Với đi ầu kiện của con, tìm một người đàn ông có khả năng được phân nhà cũng đâu phải là chuyện khó.”

“Nhà này là nhà của con.

Nhà người khác được phân, con có ở cũng chỉ là ở nhờ trong nhà họ.” Chỉ cần có nhà, những thứ khác từ từ r ỡ sẽ có hết, mà kể cả khi chưa có thì cũng có thể dùng tạm đ ồ thay thế.

Nếu như chưa có giường thì kê hai cái hòm sát nhau cũng nằm ngủ được, hoặc cùng lắm là ngủ dưới đất mà thôi.

Phí Nghê biết cha mẹ mình lo lắng chuyện gì, lại nói thêm một câu:

“Phương Mục Dương bây giờ cũng sắp có việc làm r ỡ, sau này cuộc sống của bọn con sẽ không khó khăn quá đâu.”

Mẹ Phí còn định nói tiếp, cha Phí đã giữ tay bà lại, nói với Phí Nghê: “Giờ này cũng muộn r ỡ, có chuyện gì mai lại nói, con cứ đi nghỉ trước đi.”

Đợi đến khi Phí Nghê đi qua phòng nước rửa mặt, cha Phí mới nói chuyện với bạn già: “Bà đâu phải là không biết tính nó đâu, những chuyện con bé đã quyết thì có thay đổi bao giờ?”

“Nhưng sao mà có thể lựa chọn Tiểu Phương được chứ? Ông cứ trông mặt Tiểu Phương mà xem, vừa nhìn đã biết là một cậu ấm trời sinh không chịu được khổ, chính là kiểu nhà có nghèo cũng phải đi làm phò mã...”

“Đã là thời đại nào r ỡ mà còn phò mã gì nữa?”

Mẹ Phí khinh thường nhìn cha Phí: “Ý tôi là, cậu ta chỉ thích hợp đi làm r ẽ nhà có cửa, không hợp với nhà chúng ta.

Cậu ta không giống với kiểu đàn ông có thể làm trụ cột cho một gia đình.

Phí Nghê đi theo cậu ta, sau này tất sẽ chịu khổ.”

“Tôi thấy Tiểu Phương không giống lời bà nói đâu, chẳng phải người ta còn làm thanh niên trí thức ở nông thôn mấy năm sao? Lại còn cứu người nữa đấy, sao mà không thể chịu khổ được chứ?”

“Tôi chẳng cần biết cậu ta có thể chịu khổ hay không, mai sau kiểu gì cũng khổ.

Hơn nữa cha mẹ đâu đã gặp chuyện, cũng chẳng hỗ trợ được gì.

Nhà người ta dựng vợ gả chồng đâu cần ba mươi sáu chân(1), Tiêu Phương có cỗ xoay sở thì cũng chỉ được đôi món.

Thời buổi này tam đại kiện(2) đâu là cơ bản, hiện tại có những người kết hôn còn sắm cả TV nữa.”

(1) Ba mươi sáu chân: Tiêu chuẩn kết hôn vào những năm 70, chỉ tổng số chân của chín món đồ nội thất cơ bản cần có trong nhà – tủ quần áo, tủ năm ngăn kéo, giường, tủ đầu giường, bàn con và bốn cái ghế.

(2) Tam đại kiện: Đờng hồ, xe đạp, đài cát sét.

Nói đến TV, cả hai người đều trăn mặc.

Diệp Phong là người của Cục Công nghiệp Vô tuyến điện, kết hôn với Diệp Phong chắc chắn là có TV.

Nhưng vì mẹ Diệp Phong không ưa con gái nhà mình, bọn họ cũng cảm thấy đây không phải là mối hôn sự tốt.

Phí Nghê ôm chậu nước vào nhà, nghe thấy cha mẹ đề cập đến chuyện TV thì nhẹ giọng nói: “TV cả tuần cũng chỉ có hai chương trình, còn chẳng thiết thực bằng đài cát sét.”

Lời này nghe rất có vẻ “không được ăn nho liền chê nho chua”(3).

Hai vợ chồng già liếc nhìn chiếc đài Phương Mục Dương đưa đặt trên cái tủ năm ngăn, đều yên lặng không nói gì.

(3) Không được ăn nho liền chê nho chua: Cỗ chê bai, phủ nhận thứ gì đó khi mình không đạt được nó (dựa trên câu chuyện ngụ ngôn “Con cáo và chùm nho” của Aesop).

Phí Nghê cũng không biết cái đài này là của Phương Mục Dương tặng, không ai kể cho cô nghe.

Sáng sớm hôm sau, Phí Nghê ăn vội chút đồ rồi nhanh chóng đi xuống tầng, Phương Mục Dương đã ở dưới đợi cô.

“Không phải cậu bảo trưa mới đến tìm tôi sao?”

“Bắt xe buýt cũng tốn tiền, tôi đưa em đi chẳng phải là miễn phí à?”

Phí Nghê nghĩ Phương Mục Dương nói không phải không có lý, nhưng mà chuyện này thực sự không phù hợp với tính cách của cậu ta: “Cậu tiết kiệm như thế từ khi nào vậy?”

“Chúng ta mua đồ đạc cũng cần tiền mà, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.”

Phí Nghê ngẩng lên sau xe, gió sớm thổi bay những sợi tóc trước trán cô.

Cô ngửi thấy mùi xà phòng trên áo sômi của Phương Mục Dương.

Cậu ta chắc chắn là dùng quá nhiều xà phòng rồi, cái con người này giặt đồ luôn luôn tệt hại như vậy.

Song cô cũng không lên tiếng nhắc nhở gì.

Nói rồi cậu ta lại muốn cô làm mẫu cho xem, cô nhất định sẽ không giặt đồ cho cậu ta đâu..

Chương 17: 17: Kẹo Cưới

Phí Nghê bỏ sô cô la h ỏi trước Phương Mục Dương cho vào trong túi xách.

Lúc đến xưởng xin thư giới thiệu kết hôn, cô lấy ra một vốc sô cô la, mỉm cười mời lãnh đạo ăn kẹo cưới của mình.

Sô cô la được gói trong giấy vàng ánh kim, trông rất có không khí vui mừng.

Bên cô xin thư giới thiệu kết hôn cực kỳ thuận lợi.

Thế nhưng phía Phương Mục Dương thì lại xảy ra vấn đề.

Người tiếp đón bọn họ ở hội thanh niên trí thức lần này chẳng phải ai khác, chính là chị gái đã từng khuyên Phí Nghê kết hôn với Phương Mục Dương. Tới đây rồi, Phí Nghê mới biết chuyện kết hôn không hề đơn giản như cô vẫn tưởng.

Số lương thực của Phương Mục Dương là ở chỗ anh cấm đội, anh cần phải quay về đây lấy thư giới thiệu kết hôn, hoặc là chuyển số lương thực về đây rồi mới làm thư giới thiệu kết hôn sau.

Tóm lại là không có cách nào xong nhanh được.

Chị gái kia cũng suy nghĩ thấu đáo giúp anh: “Nếu cậu không muốn trở lại, bọn tôi có thể gửi thư sang bên đấy, nhờ họ xử lý giúp cậu.”

Phí Nghê nhin không được hỏi: “Thế sẽ mất bao lâu ạ?”

“Tôi cũng không rõ lắm.”

Cuối cùng Phương Mục Dương quyết định tự quay về nơi cấm đội để làm.

Ra khỏi văn phòng của hội thanh niên trí thức, anh li ền trêu gheo Phí Nghê: “Hai ta không thể kết hôn ngay lập tức được, có phải là em thất vọng lắm không?”

Phương Mục Dương vốn là đùa với cô, song cô lại không phủ nhận.

Phí Nghệ đề nghị bọn họ chia quân ra làm hai ngã, cô đạp xe đến bệnh viện thu dọn hành lý hộ Phương Mục Dương, còn anh cần thư giới thiệu mua vé xe lửa ra nhà ga, tranh thủ mua luôn vé ngày hôm nay.

Thu dọn xong hành lý, cô sẽ ra ga gặp anh.

Phương Mục Dương thấy cô suốt ruột như vậy, tức thì đồng ý.

“Cậu có tiền mua vé xe lửa chưa?”

“Có rồi.”

“Thế có túi đựng đồ chưa?”

“Không cần đâu, lấy ga trải giường bọc lại cũng được.”

“Cậu tạm bợ vừa thôi chứ, nhà tôi có túi đấy.”

“Không cần phiền phức thế đâu.”

Em lấy cạo vẽ và giấy giúp tôi, cả tiền và phiếu lương thực nữa, đầu để ở chỗ lúc trước em từng cất ấy.

Điểm tâm em đưa cũng gói lại cho tôi nhé, còn những thứ khác em xem cần gì thì lấy, quần áo chỉ mang hai bộ là được.”

“Sao cậu vẫn còn thì giờ mà vẽ tranh? Xong việc của chúng ta cậu phải trở về ngay đấy.”

“Ở trên xe lửa chẳng phải có thì giờ sao?”

“Cậu đừng có mà tùy tiện vẽ mấy cô gái trên xe lửa, chẳng may người ta nghĩ là lưu manh, bị bắt lại thì...”

“Nếu em đã không yên tâm chút nào về tôi như vậy thì để tôi cam đoan với em nhé, sau này muốn vẽ các nữ đồng chí, nhỏ như vừa mới tập đi hay lớn như chín mười chín tuổi, tôi đâu sẽ báo cáo với em trước, được không?”

Nếu như em không đồng ý, tôi chỉ vẽ mỗi em thôi.”

Phí Nghệ cảm thấy Phương Mục Dương đang trêu mình, nhưng vì còn có chuyện quan trọng hơn cần làm nên cô chỉ nói ngắn gọn: “Tự cậu biết chừng mực là được rồi.”

Cô vừa đặt một chân lên bàn đạp, còn chưa kịp trèo lên xe thì Phương Mục Dương đã nhân lúc cô lơ đãng mà lấy tay chọc mũi cô một cái, bảo là lau mồ hôi giúp.

Phí Nghê đang vội nên cũng không so đo với anh.
Trước khi tới bệnh viện, Phí Nghê còn tạt qua nhà.

Hai vợ chồng già đang ngỡ ã dính cúc quần áo.

Sau khi về hưu thu nhập của họ giảm hẳn, hơn nữa ở nhà nhiều cũng buồn chán buồn tay nên họ bèn tìm một công việc phụ để kiếm tiền.

Phí Nghê chào hỏi cha mẹ, sau đó vội vào nhà lấy túi đựng đồ ã nhét sữa bột và sữa mạch nha Phương Mục Dương đưa vào trong.

Giờ quay về nhờ người ta giúp đỡ, nhiều ít gì cũng phải có chút quà.

Ngoài ra cô còn tìm một bình nước quân đội, đồ ã này nước ã Phương Mục Dương uống trên đường.

Riêng sô cô la thì cô giữ lại, lúc nào kết hôn còn phải mời mọi người ăn nữa.

“Con làm gì vậy?”

“Phương Mục Dương hôm nay phải ngỡ ã xe lửa, con thu thập mấy đồ dùng cần thiết cho cậu ấy.”

Cha Phí thẫn nghĩ, không biết thu thập cái gì mà lại thu thập tận trong nhà mình.

“Cậu ta đi đâu thế?”

“Quay lại chỗ h ã trước cấm ã.”

Mẹ Phí lúc này lại nói: “Mẹ cảm thấy ã này là một cơ hội ã con suy nghĩ lại ã.”

Có thể con và Phương Mục Dương không phù hợp như con tưởng ã, con ã nhất thời xúc ã...”

Phí Nghê ngắt lời mẹ Phí: “Con ã suy nghĩ xong ã.”

Cha Phí còn ã nói tiếp, Phí Nghê ã lấy một ít sô cô la ra ã đặt lên bàn: “Cha, mẹ, con ã mời cha mẹ ã ăn kẹo mừng của con và Phương Mục Dương trước ã.”

Hai vợ chồng già không ã ngờ sô cô la lúc trước Phương Mục Dương ã tặng

giờ lại có tác dụng mới, vẫn còn chưa kịp phát biểu ý kiến thì Phí Nghê đã ôm túi đồ ra khỏi cửa.

Cô lại đến cửa hàng thực phẩm phụ, dùng phiếu mua kẹo để mua thêm một ít kẹo.

Kết hôn sẽ được phát thêm cho một ít phiếu mua kẹo, nhưng hiện tại cô chưa có cho nên số kẹo mua được cũng rất hạn chế.

Ra khỏi cửa hàng, Phí Nghê vội vã đạp xe tới bệnh viện, vào trong phòng bệnh của Phương Mục Dương, lục tìm tiều và phiếu lương thực của anh.

Tất cả vẫn đặt ở trong chiếc túi kia, bên cạnh tiều và phiếu còn một cái túi giấy nhỏ.

Phí Nghê mở ra xem, trong đó đều là ảnh chụp của cô.

Lần ấy Phương Mục Dương đi tới nhà cô chụp ảnh, không ngờ lại chụp được nhiều tới vậy.

Những bức hình này thật khác với ảnh cô chụp ngoài tiệm.

Cô không hay chụp ảnh, cũng chẳng thích soi gương, nhìn ảnh Phương Mục Dương chụp, Phí Nghê cảm giác như phát hiện một phiên bản mới của chính mình.

Phiên bản này có hơi xa lạ với cô.

Thì ra dáng vẻ của cô khi gặp Phương Mục Dương là như vậy, hoàn toàn không được tự nhiên như cô tưởng tượng.

Đây hẳn không phải là ảnh rửa ở ngoài tiệm, có mấy tấm rõ ràng rửa không được tốt cho lắm, cũng không biết là rửa ở đâu nữa.

Phí Nghê nhìn ảnh, cảm giác không mấy vừa lòng.

Cô cất cả cái túi giấy vào trong túi xách của mình, quyết định tịch thu, tự mình bảo quản.

Phí Nghê còn phát hiện tuy Phương Mục Dương giặt quần áo rất vụng về nhưng mà chung quy thì vẫn là người chăm chỉ, cả vỏ gối lẫn ga trải

giường đầu mới giặt, còn thơm nức mùi xà phòng, chỉ có đi đầu đóng xà phòng kia rõ là dùng không đúng chỗ, những phần bị nhuộm màu vẽ đầu vẫn còn bản y nguyên.

Cô khẽ thở dài một tiếng, bỏ điếm tâm từ hộp đựng sang hộp bánh quy cô mang theo, cân nhắc xem ng ần ấy có đủ để Phương Mục Dương ăn suốt chặng đường hay không.

L ần này về nông thôn ở mấy ngày, không thể ăn cơm chung với những thanh niên trí thức khác được, chỗ điếm tâm đó nhất định không đủ, chưa biết chừng còn phải chia cho người khác.

Vậy là khi đi ngang qua cửa hàng thịt, cô lại mua cho anh ít thịt ngâm nước sốt để kẹp vào bánh nướng ăn.

Cô biết ngoài ga xe lửa có bán bánh nướng, lại còn không cần phải mua bằng phiếu.

Thịt cô mua không nhiều lắm, chỉ coi như cho Phương Mục Dương ít đồ mặn, sau này kết hôn còn vô số việc phải dùng đến ti ền và phiếu.

Phí Nghê lòng vòng vài nơi, lúc đến được ga xe lửa thì mái tóc đã hơi ướt, mồ hôi còn đổ ròng ròng trên mặt.

Trông thấy Phương Mục Dương, câu đầu tiên cô hỏi là: “Đã mua được vé chưa?”

Bình thường Phương Mục Dương sẽ bông đùa với cô mấy câu, nhưng giờ thấy cô sốt sắng như vậy, anh đành nói thật là đã mua được một vé đi chuyến tối nay.

Phí Nghê đưa túi đồ cho Phương Mục Dương: “Cậu c ần đi, tôi đi mua cho cậu ít bánh nướng để ăn dọc đường.”

“Tôi tự mua là được rồi, em cứ nghỉ ngơi một lát đi.”

Phương Mục Dương bảo Phí Nghê ng ồi xuống, còn mình thì đi mua bánh. Một lúc sau anh quay lại, đưa một chai nước ngọt đã bật nắp cho Phí Nghê.

“Không phải cậu là bảo đi mua bánh à?”

“Bánh thì muốn mua lúc nào chẳng được, em cứ uống nước trước đi.”

“Cậu mua nước ngọt làm gì, chẳng phải đã bảo có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm hay sao?”

“Tôi đã tiết kiệm r ồi mà, tôi chỉ mua nước cho mình em thôi.”

Phí Nghê chẳng còn lời nào để nói: “Tôi không uống, cậu uống đi.”

“Vậy thì hai ta mỗi người một nửa, em uống trước đi.”

Phí Nghê vẫn muốn để Phương Mục Dương uống hết, nhưng xung quanh đó nhiều người như vậy, cô và Phương Mục Dương lại đều là người trưởng thành, còn vì một chai nước ngọt mà đưa qua đây lại mãi thì đúng là buồn cười chết mất.

Thế là cô đành ngửa đầu lên uống một ngụm, quả thực mát mẻ hơn nhiều.

Uống được khoảng gần nửa chai, cô lấy một chiếc khăn tay vừa giặt xong ra lau miệng chai, cẩn thận lau sạch hai lần r ồi mới đưa lại chai nước cho Phương Mục Dương.

“Thật ra em không cần phải để ý tới tôi vậy đâu, nếu em không lau chắc tôi cũng chẳng nghĩ nhiều.

Giờ em lau r ồi, lại làm tôi phải suy nghĩ.”

Phương Mục Dương nói cứ như thể việc hai người uống chung một chai nước khiến cho Phí Nghê nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ, hơn nữa suy nghĩ ấy còn có khả năng lây lan, giờ đã lây sang cả anh.

Phí Nghê không hỏi Phương Mục Dương rốt cuộc là đang nghĩ gì.

Cô ngậm chặt miệng, trừng mắt nhìn anh một cái.

Uống nước xong, Phí Nghê lại kiểm kê đồ đạc trong túi thêm một lần nữa, nói cho Phương Mục Dương nghe công dụng của từng món một.

Thịt ngâm nước sốt phải ăn kèm với bánh nướng, cô đã cố ý nhờ người ta thái sẵn thịt ra, một lát bánh nướng chỉ được kẹp một miếng nhỏ, kẹp nhiều là ăn không đủ.

“Em cũng chu đáo thật đấy.

Mà sao mua nhiều kẹo thế?”

“Cậu bảo là tại sao?”

Phương Mục Dương tỏ vẻ không hiểu.

“Chúng ta kết hôn, không nên phát chút kẹo cho người ta à?”

Phương Mục Dương vội xin lỗi: “Cũng may là có em, nếu không thì tôi

thực sự chẳng biết gì cả.”

Phương Mục Dương móc một viên kẹo ra, bóc vỏ bỏ tọt vào miệng, cảm thấy Phí Nghê mua kẹo thật ngon biết mấy.

Anh lại bóc vỏ một chiếc kẹo nữa, đưa đến tay cô.

Phí Nghê ngại người xung quanh, không muốn tranh cãi với anh vì một viên kẹo, đành phải ngậm vào trong miệng.

Quá ngọt, ngọt đến mức cô cảm giác như mình sâu răng luôn rồi.

“Tối nay cậu định ăn gì?”

“Không phải có bánh nướng à?”

“Mấy hôm tới cậu đâu phải ăn bánh nướng đấy, không thì tối nay kiếm tiệm cơm nào đó ăn một bữa cho no đi.”

“Thôi, giờ này đông người, chắc không có chỗ ngồi đâu.

Mà đồ họ nấu còn chẳng ngon bằng bánh nướng.” Anh quả thực là đang tiết kiệm hết mức có thể, về sau còn nhiều việc cần đến tiền, hơn nữa đồ ăn Phí Nghê chuẩn bị cho anh chẳng hề ít ỏi chút nào.

Hồi tiểu học anh ở nội trú trong trường, không có tiền và phiếu để mua những món ăn khác, ngay cả bánh bột bắp trộn lẫn cát và cải thảo anh cũng đã từng ăn rồi.

Cha mẹ anh biết nhưng đều mặc kệ, lý do là con nhà người ta ăn được, sao mày lại không ăn được.

Anh không phải không ăn được, anh chỉ ăn không đủ no, ăn xong rồi vẫn thèm nữa.

Cũng may là khi đó Phí Nghê còn cho anh vay tiền để mua bánh nướng. Phương Mục Dương tìm một chỗ vắng người, ngồi xuống ăn bánh.

Phí Nghê ngồi bên cạnh anh, dặn dò một số đi đâu cần lưu ý.

Phương Mục Dương đột nhiên hỏi Phí Nghê: “Đồ đạc trong nhà em muốn mua gì?”

“Còn phải xem xem cửa hàng ủy thác có bán gì rẻ không nữa.” Cô hiện tại

chẳng có mấy đồng trong tay, đồng mới đương nhiên là không mua nổi, cũng không có tiền mua gỗ rồi thuê thợ đóng.

Ngay cả mua lại đồ cũ, chỉ sợ cũng phải vay tiền cha mẹ.

“Tôi thì thích đồ mới hơn.”

“Đừng có mơ mộng hão huyền.” Phí Nghệ biết rõ khả năng của Phương Mục Dương, anh còn nghèo hơn cả cô.

Phương Mục Dương lấy giấy ra vẽ một chiếc giường cho Phí Nghệ xem, chỉ loáng chốc đã vẽ xong.

Phí Nghệ biết bọn họ chẳng có tiền mua một chiếc giường như vậy, cho nên tự động bỏ qua chuyện Phương Mục Dương vẽ giường đôi.

Hơn nữa nhà của họ cũng chẳng đủ không gian để kê một chiếc giường to đến thế.

Cô cười cười, nói với anh: “Sau này cậu ngủ dưới đất, có thể dán bức tranh này lên tường, tưởng tượng là mình đang ngủ trên một chiếc giường như thế.”

Phương Mục Dương không nói gì.

Phí Nghệ cho rằng Phương Mục Dương đang nhớ lại chuyện quá khứ, thâm nghĩ có khi hồi trước cậu ta cũng từng có chiếc giường giống vậy, nếu không chỉ dựa vào trí tưởng tượng làm sao có thể vẽ nhanh đến mức ấy được? Đáng tiếc bây giờ cậu ta chẳng có cả nhà lẫn giường, phải dựa vào việc kết hôn với cô mới có nửa gian nhà ở, mà đồ đạc cũng chẳng có tiền mà đặt mua.

Cô đành cất lời động viên: “Có nhà rồi, sau này những thứ khác từ từ sẽ có cả thôi.” Việc cấp bách bây giờ là phải kết hôn thật nhanh, kết hôn xong mới có nhà, vậy nên Phí Nghệ lại lặp lại những lời đã nói, bảo Phương Mục Dương đi sớm về sớm.

Phương Mục Dương lại hỏi cô thích sofa như thế nào.

Phí Nghệ quyết định phối hợp với trí tưởng tượng của anh: “Nhà chúng ta bé thế, không cần đặt sofa đâu, dùng ghế tựa là được rồi, nhưng mà ghế tựa cũng phải thoải mái một tí.”

Mặc dù vẫn chưa có nhà, nhưng Phí Nghệ vẫn tưởng tượng hết bài trí trong nhà một lượt.

Phương Mục Dương vẽ lại mặt bằng nhà dựa trên mô tả của cô.

Phí Nghệ nhìn bản vẽ, cảm thấy thực sự hợp với mong muốn của mình.

Hai tiếng trước giờ khởi hành, Phương Mục Dương bảo Phí Nghê về nhà ăn cơm.

Phí Nghê nghĩ, cô đúng là nên về rồi.

Cô lặng lẽ quay người đi, Phương Mục Dương lại nhìn cô, cười nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ mau chóng trở về”.

Chương 18: 18: Cửa Hàng Ủy Thác

Sau khi nhận ra rằng quyết định của Phí Nghê không thể thay đổi được nữa, người nhà họ Phí liền bắt tay vào chuẩn bị cho đám cưới của cô.

Tuy nhiên đương sự là Phí Nghê lại nói không cần phải chuẩn bị gì, dù có chuẩn bị cũng chẳng có chỗ mà để.

Mẹ Phí vẫn muốn đến cửa hàng bách hóa mua một mảnh gấm về may chăn bông, bởi vì của hồi môn của hai con gái phải giống nhau.

Lúc trước chị hai Phí Nghê kết hôn, trong số của hồi môn của chị có hai tấm chăn mới, đầu là chăn lụa thêu hoa, một tấm nhũ bốn cân bông, một tấm nhũ sáu cân bông, bông là bông đã bạt tơi, vừa mềm vừa xốp.

Ngoài chăn ra còn có một đôi gối và vỏ gối, Phí Nghê cũng giúp chị may rèm cửa và ga trải giường bằng những tấm vải lỗi bị loại ra khỏi xưởng dệt.

Đến lúc chính mình kết hôn, cô lại chủ trương giản lược mọi thứ, bản thân cô dùng chăn gối cũ từ nhà, chỉ có Phương Mục Dương dọn ra khỏi viện là cần có chăn gối mới.

Cô cũng làm chủ thay anh, nói là đồ không cần đẹp, chỉ cần dùng được là được.

Phí Nghê còn hỏi chị có thể lấy được một ít vải lỗi từ xưởng dệt không, cô sẽ may chăn và ga trải giường cho anh.

Mẹ Phí là người đầu tiên phản đối: “Cả đời này con chỉ đi lấy chùng một lần, sao có thể tùy tiện như thế được?”

Phí Nghê trộm nghĩ, chưa chắc cô đã chỉ đi lấy chùng một lần, mà cho dù có một lần thì chăn gối trông thế nào cũng chẳng có gì quan trọng.

Song cô lại đẩy vấn đề lên đầu Phương Mục Dương: “Tiểu Phương chỉ

hợp với những thứ đơn giản như thế thôi, cậu ấy bảo vài gãm nữ tính quá, cậu ấy không thích, vẫn thích vài thô hơn cả.

Còn con thì thích dùng tiếp chần của mình cho thoải mái.”

“Cậu ta giờ chẳng có gì, lại còn kén cá chọn canh gì chứ.”

Phí Nghê biện hộ thay Phương Mục Dương: “Nếu không cưới Phương Mục Dương thì con sao có nhà được.

Mẹ, ngày bọn con kết hôn, cả nhà chúng ta ăn chung một bữa cơm là được rồi, không cần chuẩn bị gì đâu.”

Mẹ Phí vừa nghe xong đã giãy nảy lên: “Cái gì mà không cần chuẩn bị gì đâu? Mấy đứa có muốn hay không thì mẹ cũng nhất định làm.

Con gái nhà chúng ta không thể thua kém ai được, làm gì có chuyện kết hôn mà lại phải chịu ấm ức như thế chứ? Người ngoài mà biết, người ta cười mình thối mũi cho xem.”

Phí Nghê biết từ lúc nghe thấy cô bảo muốn kết hôn với Phương Mục Dương thì mẹ đã ôm một bụng tức rồi.

Bà luôn cảm thấy cô đang phải chịu thiệt thòi, bây giờ rồi cuộc nhẹn không nổi nữa.

Cô rót cho mẹ một chén trà, cười nói: “Nhà ở bọn con còn chưa nhận được, cha mẹ có chuẩn bị gì thì cũng không có chỗ để.

Sắp tới con chuyển nhà cần mua đồ, kiểu gì cũng phải vay tiền cha mẹ, đến lúc đó mẹ muốn chi bao nhiêu mà chẳng được? Hơn nữa năm nay anh con trở về, có khi cũng muốn lấy vợ, tới lúc ấy sẽ cần không ít tiền nong đâu đấy.”

Mẹ Phí vỗ đùi đánh đét: “Con kết hôn gấp thế này, không phải là vì anh con đấy chứ?”

“Không liên quan gì tới anh đâu ạ.”

Mẹ Phí không tin lời cô nói, tiếp tục thở dài: “Mẹ vẫn bảo cái con bé này sao lại vội như thế chứ? Nhưng chúng ta có sốt ruột đến mấy thì cũng phải lựa chọn cho thật cẩn thận, đây là chuyện cả đời mà.”

“Con đã chọn cẩn thận rồi, con cảm thấy Phương Mục Dương rất được.”

Vì chuyện Phí Nghê kết hôn, chị hai đã lựa một tấm vải thượng hạng để cô may đồ mặc trong ngày cưới.

Tuy rằng hiện tại mọi người đều cần tiết kiệm, nhưng người nhà họ Phí vẫn cho rằng tiệc cưới không thể không tổ chức được.

Hoặc là ra nhà hàng mời khách, hoặc là mời đầu bếp ngoài hàng về nhà nấu cỗ, tóm lại là phải làm tiệc.

Thế nhưng ý của Phí Nghê lại là, mời mọi người ăn kẹo cưới là được rồi, bày vẽ cỗ bàn thì phiền phức quá.

Phương Mục Dương không phải là con rể lý tưởng trong lòng ông Phí bà Phí, song bọn họ có thể chấp nhận chuyện con gái lấy Phương Mục Dương, nhưng lại không thể nào chấp nhận chuyện con gái lấy Phương Mục Dương mà lại không làm tiệc cưới.

“Nhà cửa cũng phải dọn dẹp lại cho đàng hoàng,” mẹ Phí lại oán giận nói.

“Kết hôn gấp như thế, cả tường cũng chưa kịp sơn.”

Cha Phí nói: “Bảo Tiểu Phương đến sơn đi.

Trước mắt chưa có nhà mới, Tiểu Phương kiêu gì chẳng đến đây ở, tốt nhất là góp sức cho cái nhà này một tí.”

Phí Nghê vội nói: “Cậu ấy không ở đây đâu.”

“Cậu ta không có nhà ở, chẳng nhẽ cưới vợ mà vẫn sống trong bệnh viện ư?”

“Cậu ấy tự có cách mà.” Cùng lắm thì ở trong xưởng, qua một thời gian là sẽ có nhà ngay thôi.

Nhà cô bé như thế này, Phương Mục Dương dọn đến đây thì lấy đâu ra chỗ ở?

“Có cách gì được chứ? Nếu mà đã có cách thì sao giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện? Nghê này, không phải cha mẹ nói con, nhưng chuyện kết hôn không thể cứ làm mình làm mẩy được.

Việc con lấy Tiểu Phương cha mẹ không ủng hộ, giờ con có đổi ý thì cha mẹ cũng tán thành.

Nhưng nếu con đã quyết ý, gia đình ta phải đối xử tốt với thằng bé một

chút.

Cha mẹ có tiền tiết kiệm, hiện tại có thể hỗ trợ hai đứa phần nào, tiệc cưới chắc chắn phải làm, sau khi cưới cũng không thể để mình Tiểu Phương vất vưởng bên ngoài kia được.

Chúng ta không thể kết hôn xong rồi lại đối xử tệ bạc với người ta, hai đứa sống không hòa hợp, cuối cùng người chịu thiệt là con đó.”

Phí Nghê từ nhỏ đã quen làm đứa con ngoan của cha mẹ, đừng nói đến chuyện phê bình, ngay cả nhắc nhở cũng rất hiếm thấy.

Vậy mà lần này kết hôn, cha mẹ lại cảm thấy cô có rất nhiều điều sai cần sửa.

Nhưng bất kể thế nào, cô cũng nhất định không nằm chung giường với Phương Mục Dương.

Gian phòng kia của cô thực chất có mỗi nửa gian, chỉ vừa đủ kê một chiếc giường cùng hai cái hòm phía dưới, hòm là nơi chứa đồ, còn tủ đầu giường thì vừa là bàn trang điểm vừa kiêm luôn cả bàn viết.

Không gian dư lại rất hẹp, ngay cả chỗ để ngủ dưới đất cũng không có.

Song giường cô lại không nhỏ, trước kia ba mẹ con cô cùng ngủ trên chiếc giường này.

Sau đó anh cả cấm đội, mẹ dọn ra ngoài với cha, chiếc giường trở thành giường của hai chị em cô, giờ là giường của riêng cô.

Anh cả về thăm nhà sẽ ngủ trên một cái giường xếp ở ngoài.

Chiếc giường này, cô không thể nào chia sẻ với Phương Mục Dương được. Tuy nhiên những lời này chỉ có thể nói cùng Phương Mục Dương, để Phương Mục Dương thuyết phục cha mẹ cô thôi.

Lúc Phương Mục Dương trở về, trên người lại mặc bộ đồ rách nát hai năm trước anh định vứt mà vẫn chưa kịp vứt đi.

Lần này quay lại, không chỉ tiền trên người đã hết sạch, sữa bột và sữa mạch nha không còn, quần áo Phí Nghệ chuẩn bị cho anh thay không có, mà ngay cả bộ đồ anh mặc đi cùng đôi giày trên chân anh cũng bị anh bán mất rồi.

Không chỉ có vậy, chăn gối, quần áo và đồ đạc linh tinh mấy năm nay anh dùng ở điểm thanh niên trí thức cũng đã bị bán cho cửa hàng đồ cũ của công xã.

Tiền thu về được, anh đâu dùng để mua gỗ.

Nơi anh cắm trại có một cánh rừng rộng lớn, gỗ ở đây rẻ hơn vùng khác rất nhiều, hơn nữa còn rất hợp đóng bàn ghế giường tủ.

Sau khi hoàn tất thủ tục và gửi gỗ cho đơn vị vận chuyển, anh đã hoàn toàn rỗng túi.

Trước khi lên đường quay về, anh chia điểm tâm mà Phí Nghệ đưa cho dân làng và những thanh niên trí thức khác.

Biết chuyện anh sắp kết hôn, đám thanh niên trí thức đã góp tiền mua tặng anh một cặp nến đỏ rất to.

Anh mang theo nến đỏ và khoai lang dân làng cho, bắt xe lửa về thành phố. Chiều về, anh chỉ có thể mua được vé đứng trên xe lửa.

Mùa hè toa xe chẳng khác nào một thùng nước gạo đựng đầy cơm thừa canh cặn, bốc đủ loại mùi khác nhau.

Cái mùi ấy xộc vào mũi Phương Mục Dương, sau đó dần ám lên hết người anh.

Lúc xuống xe lửa là khoảng độ tám giờ sáng, Phương Mục Dương thậm chí còn chưa có gì bỏ bụng, cứ thế phi thẳng đến chỗ hội thanh niên trí thức.

Phải tới khi anh nở nụ cười quen thuộc thì chị gái kia mới nhận ra anh, còn quan tâm hỏi có phải anh gặp cướp không, sao lại trông giống vừa chạy nạn trở về thế.

Phương Mục Dương cười cười, không nói lời nào.

Anh cảm thấy rất biết ơn cái mùi trên cơ thể mình, vì không ai chịu nổi nó, bọn họ buộc phải xử lý xong mọi thủ tục cho anh với một hiệu suất cực cao.

Thời điểm Phương Mục Dương lấy được thư giới thiệu kết hôn vẫn còn cách giờ tan làm của Phí Nghê một lúc lâu.

Anh tranh thủ chạy về bệnh viện, tìm được chiếc áo khoác ngắn bằng len hã trước cô mua cho anh, giờ anh không xu dính túi, nếu như không bán nó đi thì đến cơm cũng chẳng có mà ăn nữa.

Tuy rằng anh chưa từng mặc chiếc áo này lần nào nhưng cũng không thể bán được với đúng giá mà cô mua, song anh đang cần tiền gấp, cũng không so đo nhiều lắm.

Bởi vì không có phiếu vải nên anh đến cửa hàng ủy thác mua tạm một bộ quần áo cũ, xong rồi lại cầm bộ đồ đó đi tới nhà tắm công cộng.

Lúc bước từ nhà tắm công cộng ra, Phương Mục Dương đã biến thành một con người hoàn toàn khác.

Anh lại đến cửa hàng ủy thác, nhờ nhân viên dẫn đi xem đồ nội thất.

Vào thời điểm đó, những chiếc giường lớn chạm trổ, ghế sofa bọc vải nhung, các loại bàn ghế bằng gỗ gụ và gỗ lim được bán cho cửa hàng ủy thác với giá rất rẻ, chỉ chưa tới một phần mười giá gốc.

Tuy nhiên những món đồ ấy đều không phù hợp với gia đình nhỏ tương lai của anh, anh cũng chẳng thể tham khảo được gì từ chúng.

Phương Mục Dương lại đi xem nhạc cụ, trông thấy một cây vĩ cầm rất giống với cây đàn của anh năm xưa.

Anh muốn kéo thử đàn nên đã chơi nửa khúc nhạc, còn hỏi nhân viên xem

có thể giữ cây đàn này lại giúp anh một thời gian được không.

Nhân viên cửa hàng nói không thành vấn đề, hiện tại cũng chẳng có ai mua máy thứ này.

Hai người trò chuyện đôi câu, bỗng dưng nhắc tới một cô gái ngoài hai mươi tuổi thường xuyên đến đây đánh đàn, nhưng sau hôm bị nhận ra đã không còn thấy quay trở lại lần nào nữa.

Một mặt hàng khác cũng bán không được là những đĩa nhạc cũ.

Phương Mục Dương phát hiện cửa hàng ủy thác có rất nhiều món đồ bốn cũ(1), hơn nữa chỉ cần tỏ ra phê phán thì có thể tùy ý thưởng thức mà chẳng ai bàn tán gì.

Lúc này cửa hàng không có khách khác, vậy là anh liền tìm một chiếc đĩa của Bach rồi đặt vào trong máy quay.

Lần cuối anh nghe nhạc Bach đã là mười năm trước rồi.

Anh vẫn còn nhớ mình để rất nhiều đĩa nhạc ở chỗ Phí Nghệ, cũng không biết hiện tại cô có thời gian nghe không nữa.

(1) Bốn cũ: Ý tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ và thói quen cũ của xã hội trước.

Sau khi ra khỏi cửa hàng ủy thác, cuối cùng Phương Mục Dương cũng mua được một chiếc đồng hồ và một chiếc vòng tay bằng ngọc, giá đều rất rẻ.

Đồng hồ thì đã hỏng rồi, khả năng là không sửa được, còn vòng ngọc thì thời buổi này chẳng có mấy ai dám đeo, cho nên cũng không quá đắt.

Phí Nghệ gặp Phương Mục Dương ở cổng xưởng may mũ.

Mấy hôm nay cô vẫn ngóng trông anh về để làm thủ tục kết hôn, nếu không kết hôn thì chuyện phân nhà còn lâu mới tới lượt họ.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên trông thấy anh, cô đã không nén nổi nụ cười.

Đến lúc ý thức được mình đang cười, cô lại lập tức nghiêm mặt.

“Lấy được thư giới thiệu chưa?”

“Được rồi, mai là chúng ta có thể chính thức kết hôn rồi.”

Phí Nghệ vô cùng mừng rỡ, còn chủ động mời Phương Mục Dương đi ăn cơm.

“Hay là đi xem phim đi, lần trước đã hẹn rồi mà.”

“Cũng phải.”

Phí Nghệ rất tự nhiên nhường xe đạp cho Phương Mục Dương, cũng rất tự nhiên ngồi lên sau xe.

Đi qua cửa hàng thực phẩm phụ, cô kêu anh dừng lại rồi vào trong mua hai ổ bánh mì.

Bọn họ tới công viên vừa lúc ba bộ phim bắt đầu chiếu.

Phí Nghệ không liệu trước là sẽ đi xem phim nên không mang theo báo lót.

Phương Mục Dương nhặt một viên gạch, lau sạch cho cô ngồi, còn anh thì ngồi cạnh cô.

Hai người cùng yên lặng gặm bánh mì.

Phí Nghệ bẻ nửa cái bánh của mình, chia cho Phương Mục Dương: “Tôi không ăn hết được đâu.”

Phương Mục Dương thoải mái nhận bánh của cô, ngay câu cảm ơn cũng không thềm nói..

Chương 19: Vòng tay

Mùi nước hoa ngập tràn trong không khí. Đám muối sợ cái mùi này, tìm tới hai kẻ chưa lau nước hoa là Phí Nghê và Phương Mục Dương. Phí Nghê phất tay đuổi muối, muối bay mất, ngón út cô lại bập vào đầu gối của Phương Mục Dương, đau đến mức phải nghiêng răng. Phí Nghê đang định rút tay về thì Phương Mục Dương lại dùng hai ngón tay kẹp tay cô lại, hỏi cô có đau hay không.

Phí Nghê nói không đau, Phương Mục Dương không tin, vẫn cầm tay cô kiểm tra một lượt từ hồ khâu tới móng tay. Tay anh hiện giờ không còn khô ráo như hồi mùa đông mà dính một lớp mồ hôi, khiến cho tay cô cũng hơi ẩm ướt. Anh xoa xoa tay cô, dường như là sợ cô bị đau thật cho nên dùng lực khá mạnh, làm cho những ngón tay cô vừa nóng lại vừa ngứa. Phí Nghê đang chuẩn bị cúi thì Phương Mục Dương đã luồn một chiếc vòng vào cổ tay cô.

Là một chiếc vòng tay làm bằng phỉ thúy, tỏa ra ánh sáng mờ ảo trong đêm.

Cô thấp giọng hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Cứ xem phim trước đã.”

Phương Mục Dương chăm chú nhìn lên màn hình, thỉnh thoảng lại lấy giấy bọc bánh mì xua xua muối cho Phí Nghê. Anh có vẻ khá hứng thú với bộ phim này.

Bọn họ chỉ xem xong một bộ phim là đã rời khỏi công viên. Hôm nay trời rất nóng, lại còn chẳng có một tí gió nào.

Phí Nghê duỗi tay toan cởi vòng ra, Phương Mục Dương lại cầm lấy tay cô.

Phí Nghê hát tay anh ra, song anh cũng không để bụng, chỉ cười.

“Về mặt lý thuyết mà nói thì tôi nên tặng vòng tay để cầu hôn trước, em đừng ý mới đeo lên. Nhưng giờ em đã quyết định, tôi lại còn hỏi ý kiến em nữa thì rườm rà quá, nên đành tự ý đeo hộ em luôn.”

“Chúng ta kết hôn không giống với những người khác.”

“Nhưng cha mẹ em lại cho là giống. Lần trước tôi tới nhà em, hai bác hình như không chào đón lắm. Lần này kết hôn với em, cho dù tôi có nói gì thì bọn họ cũng thấy phản cảm, cũng vẫn lo lắng cho em. Coi như là vì cuộc sống mai sau của chúng ta đi, em cứ đeo chiếc vòng này, để cho cha mẹ em thấy tôi không phải là chẳng có chút thành ý nào. Cùng lắm về sau em trả lại tôi là được.”

Phương Mục Dương nói quả thật có lý, song Phí Nghê lại khô khan hỏi: “Cái vòng này bao nhiêu tiền, tôi giả lại cho cậu.”

Tuy rằng cô cảm thấy vòng tay chẳng có tí giá trị thiết thực nào.

Phương Mục Dương cười nói: “Thật ra tôi muốn mua để tặng em cơ, nhưng thực sự không có tiền, chỉ có thể mua được cái vòng tám hào này thôi. Nếu như em không hỏi tôi còn ngại nói giá ấy, không phải là em thấy nó rẻ tiền nên không muốn đeo đấy chứ?” Chắc Phương Mục Dương là người đầu tiên nỗ lực chứng minh lễ vật cầu hôn của mình chẳng hề giá trị tẹo nào. Trước kia chiếc vòng này giá phải mười lượng hoàng kim, thế nhưng hiện tại có hơn mười cái vòng tay cũng chẳng mua nổi một chiếc để bằng thép. Nhiều khi giá cả của một số mặt hàng không hề tương ứng với giá trị thật của chúng, nhưng chiếc vòng tay này cũng tuyệt đối không rẻ như Phương Mục Dương nói.

Anh nói như vậy, Phí Nghê lại đâm ra ngượng, giống như là cô chê bai hàng rẻ cho nên cố ý hỏi giá để làm bẽ mặt anh vậy.

Phí Nghê chỉ đành tìm ra ưu điểm của nó, khen Phương Mục Dương có mắt nhìn, tốn có chút tiền mà lại mua được một chiếc vòng tốt đến thế. Cô

không hiểu gì về ngọc, nhưng trực giác cô mách bảo rằng đây là một chiếc vòng tay rất quý.

“Em thích thì cứ đeo đi.”

“Cậu có thấy công nhân nào đeo vòng ngọc đi làm không?”

“Đợi khi nào có tiền rảnh, tôi sẽ mua cho em một chiếc đồng hồ, đi đâu cũng đeo được hết.”

“Cậu có tiền á? Vẫn nên tích cóp thì hơn, chúng ta chuyển sang nhà mới có nhiều việc cần phải tiêu tiền lắm.”

Khi mới đeo vòng tay Phí Nghệ cảm thấy rất không thoải mái. Nhưng giờ nói chuyện với Phương Mục Dương, cô lại quên bồng cái cảm giác không thoải mái ấy, tựa như chiếc vòng tay này là một phần cơ thể cô vậy.

“Mà cậu cũng đừng đi làm ở xưởng xi măng. Người có khả năng làm được việc đó nhiều lắm, chi bằng cứ nhường cơ hội lại cho người khác, cậu trực tiếp đến ban huấn luyện mỹ thuật bên nhà xuất bản đi. Sau khi kết thúc khóa huấn luyện cũng chưa chắc sẽ không tìm được việc làm, biết đâu có những đơn vị khác cần cậu thì sao, chẳng phải cậu cũng có thể vẽ bản đồ với thiết kế gì đấy à?”

“Ừ, cứ nghe theo lời em đi.”

Phương Mục Dương vốn định tìm một việc làm trong công xưởng trước. Ban huấn luyện dù sao cũng là đoàn thể lâm thời, tuy rằng có tiền trợ cấp nhưng vẫn có thể kết thúc bất cứ lúc nào, sau đấy anh lại không biết đi đâu về đâu. Trước kia số lương thực của anh ở nông thôn, huấn luyện xong có thể về đấy lao động để nhận tiền trợ cấp dành cho thanh niên trí thức, nhưng giờ đã về thành phố, nếu như không huấn luyện nữa, anh chỉ có thể ở nhà Phí Nghệ được phân để chờ sắp xếp công việc thôi. Tuy rằng sớm muộn gì cũng có việc, nhưng anh lại không chờ nổi.

Song lần này về nông thôn một chuyến, anh đã thay đổi suy nghĩ. Gõ ở nơi ấy rẻ hơn trên này rất nhiều, về sau không tham gia huấn luyện nữa, mua

gỗ về đây đóng đồ nội thất cũng đủ để nuôi gia đình. Sau khi đi dạo một vòng các cửa hàng, anh phát hiện một bộ sofa đơn giản bán tại cửa hàng nội thất còn đắt hơn một bộ bàn ghế bằng gỗ đàn hương bán trong cửa hàng ủy thác rất nhiều. Phương Mục Dương còn chẳng kịp cảm thán khách mua không biết nhìn hàng. Chỉ tính riêng tiền một bộ sofa thôi, nếu sofa anh làm có thể tìm được người mua, lợi nhuận đóng một bộ ít nhất cũng bằng một tháng tiền công khuôn vác ở xưởng. Hồi còn nhỏ anh từng tháo dỡ một chiếc sofa đơn, biết rõ cấu tạo của sofa như thế nào.

Đóng xong những món đồ Phí Nghệ muốn, anh vẫn còn dư nhiều gỗ, mà nếu không đủ thì cũng có thể mua thêm. Còn về những thứ khác thì, có tiền đâu mua được cả.

Phương Mục Dương luôn nói nghe Phí Nghệ, rất hiếm khi phản bác lại, như thế mọi quyết định của cô đều là quyết định chính xác nhất. Ở anh, Phí Nghệ tìm được cảm giác vui sướng khi làm chủ một gia đình.

“Sau khi ra viện thì cậu định ở chỗ nào?”

“Em không cần lo đâu, tôi có cách mà.”

Phương Mục Dương nói nghe có vẻ rất nhẹ nhàng, giống như đây chẳng phải việc gì anh không giải quyết được vậy.

Về đến nhà, Phí Nghệ báo cáo với cha mẹ chuyện cô và Phương Mục Dương muốn đi làm thủ tục kết hôn ngay trong ngày mai.

Mẹ Phí tuy giận con gái nhưng mà ngoài miệng lại trách người ngoài: “Cái cậu Tiểu Phương này đúng là chẳng biết lễ nghĩa gì cả, cho dù bây giờ kết hôn có đơn giản hóa mọi thủ tục rồi thì cũng nên tới nhà chúng ta thưa chuyện chứ. Thế này là thế nào hả, sợ cái nhà này ngăn cản hay sao?”

“Lúc này cậu ấy vừa đưa con về, cũng muốn lên gặp cha mẹ, nhưng con đã bảo là đừng quấy rầy cha mẹ nghỉ ngơi, ngày mai hãy đến.”

“Ngày mai xong hết thủ tục rồi mới đến á? Muộn rồi! Con cứ vội vàng kết hôn như thế, không sợ người ta coi thường mình à? Cho dù là thời đại nào

thì làm con gái cũng nên rụt rè một tí, càng khó có được mới càng quý trọng. Con phải cho cậu ta biết, rất nhiều người theo đuổi con, chọn cậu ta chính là cái phúc của cậu ta.” Mẹ Phí thở dài một tiếng. “Con đấy, bình thường vẫn rất thông minh cơ mà.”

“Cậu ấy không phải người như vậy đâu mẹ.”

“Tất nhiên là con sẽ nói hộ cậu ta rồi.”

“Nếu con không hiểu thì sao lại kết hôn cùng cậu ấy.” Phí Nghê vốn dĩ giấu vòng trong ống tay áo, lúc này đành cố ý khoe ra cho mẹ xem, lại còn thổi phồng giá thật. “Khi cầu hôn cậu ấy tặng cho con đấy, mẹ thấy có đẹp không?”

“Tiểu Phương cũng thật là. Không phải mẹ nói nó đâu, nhưng sao chẳng biết tính toán gì thế? Vòng tay sao có thể hữu dụng như đồng hồ chứ?”

Lời trách móc này không giống những câu lúc trước, ban nãy là trách người ngoài, giờ lại là trách người nhà. Phí Nghê trầm nghĩ, vòng tay của Phương Mục Dương quả nhiên là đã phát huy tác dụng.

Phương Mục Dương khôn khéo như vậy, Phí Nghê không khỏi nghi ngờ có phải cậu ta đã nhớ ra hết rồi không. Nhưng nếu đã nhớ ra rồi, sao vẫn làm bộ như chưa nhớ chứ? Cô nghĩ tới nhưc cả đầu, quyết định thôi không nghĩ nữa. Những chuyện khác không quan trọng, quan trọng là cô và Phương Mục Dương đầu có chung một mục tiêu: kết hôn để lấy nhà ở.

Ngày Phí Nghê đi làm thủ tục kết hôn, buổi sáng cô vẫn kiên trì đến xưởng làm việc. Cô dùng số cô la Phương Mục Dương đưa làm kẹo cưới tặng các công nhân trong xưởng, còn cố ý để lại một ít cho Ông Hiếu Mạn. Mấy ngày trước Ông Hiếu Mạn đã ám chỉ với cô rằng phòng truyền thông đang trống đúng một vị trí, chỉ cần cô có thể kiếm được một tấm phiếu TV mười bốn inch, vị trí đấy sẽ thuộc về cô. Anh trai cô sắp sửa quay về thành phố, vừa hay cần một công việc như vậy.

Thời buổi ấy số cô la vẫn là đò hiểm, không hề dễ mua chút nào, chẳng mấy ai có thể chia số cô la cho mọi người như kẹo cưới. Vậy mà Phí Nghê

lại để phần Uông Hiểu Mạn không chỉ một viên mà là một vốc, hơn nữa còn nói chuyện với giọng điệu rất thản nhiên, tựa như sô cô la chẳng phải là thứ gì quý báu cả. Khi biết được đối tượng kết hôn của Phí Nghệ không phải là cái cậu bên Cục Công nghiệp Vô tuyến điện kia, suy nghĩ đầu tiên của Uông Hiểu Mạn chính là, Phí Nghệ đã tìm được một người còn tốt hơn thế, dứt khoát đá luôn người cũ. Chị ta cảm thấy Phí Nghệ có hơi trơ trên quá mức, song lại không thể không khâm phục thủ đoạn của cô.

Phí Nghệ tùy tiện hỏi Uông Hiểu Mạn thích TV nhập khẩu hay là thích hàng trong nước, sau đó lại so sánh công nghệ sản xuất TV giữa một số quốc gia khác nhau. Những thứ này đều là h ỏi trước cô hỏi Diệp Phong, không ngờ bây giờ lại có chỗ dùng. Mỗi lần ở bên Diệp Phong, thay vì nói chuyện phiếm, cô thường đặt ra câu hỏi. Phí Nghệ vẫn luôn chủ động hơn Diệp Phong việc chuyện trò. Khi đặt câu hỏi thì cô cũng hiểu vu vơ, nhưng mà kiến thức hệ thống thì lại hoàn toàn mù tịt, vậy nên Diệp Phong mới có không gian để khoe khoang tri thức của mình. Sự tò mò trong mắt Phí Nghệ bị Diệp Phong coi như ngưỡng mộ, khiến cho anh ta l ầm tưởng rằng cô là người rất tâm lý. Cuối cùng sự thật đã chứng minh, đó chỉ đơn thuần là sự hiểu l ầm mà thôi.

Uông Hiểu Mạn chỉ muốn một cái TV chứ không hề quan tâm gì đến đóng lý thuyết tế ngắt ấy. Chị ta nghe chẳng hiểu gì, tự nhiên cũng định ninh rằng Phí Nghệ hiểu nhiều lắm. Sau khi thể hiện xong xuôi, Phí Nghệ lại dùng giọng điệu bình thường nói với Uông Hiểu Mạn, mua TV nhập khẩu sẽ phiền phức hơn một chút, nhưng nếu chị ta đã muốn thì cô vẫn tìm cách được.

Uông Hiểu Mạn sốt ruột muốn mua TV nên lập tức nói dùng hàng trong nước cũng được. Nhưng dựa trên lời Phí Nghệ, Uông Hiểu Mạn vẫn đoán rằng cô có nhiều mối quan hệ đáng gờm, có thể lấy được cả hàng nhập khẩu. Chị ta cảm thấy Phí Nghệ là một ngu ần tài nguyên bên vững. Nếu Phí Nghệ đã có thể dễ dàng ăn sô cô la và mua TV nhập khẩu, cô nhất định sẽ có cách giúp chị ta lấy được những món hàng khác nữa.

Chưa quá mười phút, Phí Nghệ đã thỏa thuận xong với Uông Hiểu Mạn, công việc của anh trai cô xem như là có hi vọng. Thực ra cô không hề có

con đường nào để lấy được phiếu TV, nhưng cô nghĩ chỉ cần chịu bỏ tiền, phiếu TV chắc chắn có thể mua ngoài chợ đen. Số tiền này cha mẹ cô sẽ bằng lòng chi ra, sau khi có việc làm rồi, chỉ mấy tháng thôi là anh cô sẽ kiếm lại được.

Có thể nói dối trắng trợn mà chẳng đỏ mặt tí nào, chính Phí Nghê cũng ngạc nhiên về bản thân. Cô biết hành vi của mình rất không đàng hoàng, song động cơ của cô trong sáng, hơn nữa anh trai cô hoàn toàn có khả năng đảm nhiệm công tác bên phòng truyền thông. Vì vậy, cô tự tha thứ cho sự không đàng hoàng của mình. Nếu chỉ trao đổi phiếu TV, Uông Hiểu Mạn chưa chắc đã giải quyết công việc cho anh trai cô, cô chỉ có thể tỏ vẻ tương lai mình vẫn còn nhiều lợi ích thì chị ta mới chịu ra tay giúp đỡ, dù sao cũng có vô số người ao ước vị trí này.

Chỉ có đi đâu cô phải bảo Phương Mục Dương về sau đừng tới đón cô, nếu như tình trạng hiện tại của cậu ta bị lộ ra thì công việc của anh cô khéo cũng đi tong luôn mất.

Đến lúc đó Phương Mục Dương kiểu gì cũng hỏi lý do, cô nên nói thế nào nhỉ? Bởi cô giả bộ mình có một người chồng năng lực xuất chúng, vì không muốn lòi đuôi cáo nên Phương Mục Dương tốt nhất đừng xuất hiện ư?

Những lời như vậy, chính cô cũng ngại nói ra.

Vừa tan ca làm buổi sáng là Phí Nghê đã ra cổng đợi Phương Mục Dương. Thấp thoáng thấy bóng dáng Phương Mục Dương, cô liền nhanh chân chạy lên phía trước. Mấy người quen cô đều biết chiếc xe Phương Mục Dương đang đạp chính là xe cô, để người ta thấy thì không hay lắm. Thực ra hoàn cảnh thực tế của Phương Mục Dương cũng không cần giấu giếm lâu, chỉ cần đợi tới khi anh trai cô chính thức có việc làm là được rồi. Một khi đã vào biên chế, cho dù Uông Hiểu Mạn có biết là cô nói dối thì cũng chỉ đành phải chấp nhận thôi.

Phương Mục Dương chưa từng thấy Phí Nghê chủ động thế này bao giờ. Cô túm lấy áo sơmi của anh, giục anh đạp xe mau mau.

Phí Nghê mời Phương Mục Dương ra tiệm ăn. Phương Mục Dương nói hôm khác cô mời cũng được, một ngày đặc biệt như ngày hôm nay thì nên để anh mời cô.

Sáng nay Phương Mục Dương đưa Phí Nghê qua xưởng từ sớm, sau đó liền cầm phiếu mua kẹo anh nhận được khi xin thư giới thiệu kết hôn đến cửa hàng thực phẩm phụ mua ít kẹo, mang qua tặng bác sĩ y tá cùng mấy bệnh nhân anh quen ở viện. Để cảm ơn mọi người đã chăm sóc mình, khoai lang mà dân làng cho anh cũng đưa cho bọn họ. Tối lúc họ ăn kẹo cưới, hỏi anh cô dâu là ai, Phương Mục Dương mới phát hiện ảnh chụp Phí Nghê anh bỏ trong túi đã không còn thấy đâu nữa, chắc là cô cầm đi rồi. Cuối cùng anh vẫn không tả cho mọi người nghe Phí Nghê trông như thế nào, mặc dù dưới ga trải giường của anh đều là những bức họa anh vẽ cô.

Trước kia Phương Mục Dương từng vẽ rất nhiều y tá. Trước khi rời khỏi bệnh viện, anh đã tự tay tặng lại từng tấm hình cho người mẫu, để họ giữ làm kỷ niệm. Khi giao tranh cho bọn họ, anh còn đọc tên từng người. Anh đã từng họa không biết bao nhiêu bức tranh, nhưng phần lớn chúng đều không nằm trong tay anh. Có lẽ trời sinh anh đã thiếu tố chất để trở thành một bậc danh họa, các tác phẩm của anh trôi dạt tứ tán lung tung, anh cũng chẳng hề để bụng tạo nên.

Phương Mục Dương mang theo cái túi hành lý rỗng tuếch đến bưu điện, gửi ba bức thư cho cha mẹ, anh trai và chị gái. Trong thư anh báo tin mình chuẩn bị kết hôn, hơn nữa còn sống rất tốt, đồng thời kèm theo một bức ký họa Phí Nghê đơn giản, mỗi bức chỉ vài nét bút.

Ra khỏi bưu điện rồi, anh lại tới nhà giám đốc Phó, lấy kẹo cưới mời bác ăn. Giám đốc Phó mới đầu rất giật mình, nhưng sau khi biết đối tượng kết hôn của Phương Mục Dương chính là cô gái từng chăm sóc anh ở viện thì lại hỏi sao không dẫn vị hôn thê đi cùng. Phương Mục Dương cười cười, nói anh và Phí Nghê tuần này sẽ mời hai bác ăn cơm.

Sau đó giám đốc Phó lại quan tâm tới vấn đề nơi ở sau khi kết hôn của anh. Bởi vì Phương Mục Dương không có nhà ở, sau này lại tới ban huấn luyện của tổ mỹ thuật, giám đốc Phó liền tự ý quyết định, bảo Phương Mục

Dương làm xong thủ tục kết hôn thì qua nhà khách của tổ mỹ thuật ở mấy hôm, hưởng thụ cuộc sống tân hôn riêng tư không ai quấy rầy.

“Không thể để con gái nhà người ta chịu ấm ức được.”

Phương Mục Dương cũng không muốn Phí Nghê phải chịu ấm ức, tức khắc thoả mái nhận lời.

Giữa trưa là đúng vào giờ ăn cơm, tiệm cơm chật ních khách khứa, mấy bộ bàn ghế lác đác đâu đó có người ngồi cả, hai người họ chỉ đành đứng.

Phương Mục Dương lấy tay làm bàn, tay trái bưng bô viên sốt cà chua, tay phải bưng đậu phụ hầm đậu Hà Lan, bảo Phí Nghê ăn trước.

Phương Mục Dương nhìn chăm chú như vậy, Phí Nghê có chút ngượng ngùng. Cô nói: “Hay là cậu ăn trước đi.”

“Thế tôi không nhìn nữa là được chứ gì? Em cứ ăn đi, có gì đâu mà ngại.”

Phí Nghê cũng thắc mắc tại sao tay Phương Mục Dương có thể vững vàng như vậy. Để anh đỡ phải bê lâu, Phí Nghê ăn cơm rất lẹ, ăn xong một bát là đã đòi đổi ca với Phương Mục Dương. Tuy nhiên cô không dám chắc mình có thể bưng đồ ăn ổn định được như anh không.

Song Phương Mục Dương lại không cho Phí Nghê cơ hội kiểm tra bản thân. Anh đỡ hai đĩa thức ăn vào nhau, cho cơm lên đĩa, tay trái bê đĩa tay phải cầm đũa, ăn một cách rất thuần thục.

Anh ăn không nhanh không chậm.

Tay Phí Nghê hoàn toàn không có chỗ dùng, cô chỉ có thể giương mắt lên nhìn anh ăn.

Chương 20: Kết hôn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tường của văn phòng giảng đầy những tấm áp phích cổ vũ kết hôn muộn, song Phương Mục Dương chẳng hề thấy gương ngừng gì khi không hưởng ứng lời kêu gọi này. Mắt anh dán chặt lên giấy chứng nhận kết hôn mà bọn họ vừa được cấp, trên đó có ngày sinh nhật của Phí Nghê.

Giấy chứng nhận kết hôn mở ra trông rất giống với một tờ giấy khen, trước chữ “tự nguyện kết hôn” có ghi tên của Phí Nghê và Phương Mục Dương.

Hai người bọn họ quả thực là đã tự nguyện kết hôn, không hề có ai bức bách.

Phí Nghê gập giấy chứng nhận kết hôn lại, lấy phong bì lớn đã chuẩn bị sẵn từ túi xách ra, cẩn thận nhét giấy vào trong, rồi lại bỏ phong bì vào túi xách. Cô dặn dò Phương Mục Dương: “Cậu tuyệt đối không được đánh mất đầu đấy.”

“Cái này tôi làm sao đánh mất được?”

“Hay là đưa tôi giữ hộ cậu luôn đi.”

Phương Mục Dương mỉm cười: “Em cứ yên tâm, chắc chắn là không mất đâu.”

Phí Nghê đưa Phương Mục Dương một cái phong bì khác, để anh cho giấy chứng nhận kết hôn của mình vào trong đó.

“Vậy là hai ta đã chính thức kết hôn rồi.”

Thấy Phương Mục Dương vui vẻ như thế, Phí Nghê gật đầu tán đồng: “Chẳng bao lâu nữa là chúng ta sẽ có nhà ở của riêng mình.”

Cô leo lên sau xe đạp, để Phương Mục Dương đèo mình tới hội thanh niên trí thức.

Phí Nghê đến chỗ hội thanh niên trí thức để giúp anh trai xin thư thông báo nghỉ làm. Thư được chuyển qua dịch vụ bưu chính, song vì phòng ngừa sự cố, Phí Nghê vẫn gửi thêm cả điện báo cho anh.

Tuần ấy nóng nực khôn tả. Sau khi xử lý xong xuôi mọi việc, Phí Nghê mua hai que kem đá, một que đưa cho Phương Mục Dương. Kem nguyên chất quá đắt, sau này hai người bọn họ vẫn còn nhiều việc phải dùng đến tiền.

Hai người vừa ăn kem đá vừa dạo cửa hàng bách hoá, chọn quà biếu cho cha mẹ của Phí Nghê. Phí Nghê lựa cho mỗi người một mảnh vải, còn chưa kịp thanh toán thì Phương Mục Dương đã rút tiền ra.

Phí Nghê nói: “Đây là đờmua cho cha mẹ tôi, cậu cứ để đấy tôi trả.”

“Không phải là dùng danh nghĩa của tôi để biếu quà bọn họ sao? Nói dối không tốt lắm đâu.”

“Chả có gì không tốt cả.”

“Tôi không thích nói dối.”

Phương Mục Dương nói rất nghiêm túc. Phí Nghê không muốn phân bua với anh trước quỳ, chỉ đành phải nghe theo anh.

Ra khỏi cửa hàng bách hoá, Phí Nghê nói với Phương Mục Dương: “Nói dối có thiện ý đôi khi cũng là cần thiết. Chẳng phải lúc trước cậu bảo muốn tiết kiệm một chút sao? Tiền của cậu vốn có hạn, tiêu ít được đồng nào tốt đồng nấy.”

“Hai chúng ta tiết kiệm tiền không phải là vì sắm sửa cho nhà mới à? Em tiết kiệm hay tôi tiết kiệm chung quy đều như nhau cả.”

Phương Mục Dương nói thoạt nghe thì có vẻ rất có lý, nhưng Phí Nghê vẫn phát hiện ra chỗ không ổn. Bọn họ không phải vợ chồng đúng nghĩa, về chuyện tiền nong không thể tuy hai mà một thế được.

“Làm sao như nhau được chứ? Mai sau cậu mua ghế tựa, tôi có thể ngồi, nhưng cậu mới là chủ nhân của chiếc ghế đó. Tương tự, đồ đạc tôi mua, cậu có quyền sử dụng, nhưng quyền sở hữu vẫn thuộc về tôi.”

Phương Mục Dương cười cười, phản bác: “Không, của em vẫn là của em, còn của tôi thì là của hai chúng ta.”

Phương Mục Dương nói như vậy, Phí Nghê lại thành ra kẻ keo kiệt.

Thấy Phí Nghê vẫn kiên trì muốn đưa tiền trả mình, Phương Mục Dương đề nghị: “Nếu vậy thì, để cho công bằng, Phí Nghê, em cũng tặng tôi một món quà đi.”

Phí Nghê nhất thời không phản ứng kịp, Phương Mục Dương đang đòi quà cô hay sao? Người bình thường cho dù muốn quà cũng chẳng thản nhiên như thế, đa phần đều ám chỉ cả. Hai người bọn họ tiêu hết tiền rồi, về sau chỉ còn nước xuống đất mà nằm thôi. Nhưng vào một ngày như ngày hôm nay, cô lại không thể nào mở miệng từ chối nổi. Rồi cuộc anh trai cô có thể trở về thành phố, cô có thể được nhận nhà, đều là bởi vì kết hôn với Phương Mục Dương.

“Cậu muốn quà gì?”

Phương Mục Dương đèo Phí Nghê tới cửa hàng ủy thác, lựa một cây đàn vĩ cầm.

Phí Nghê không ngờ Phương Mục Dương lại chọn một món quà đắt như vậy. Bởi vì hồi trước hẹn hò với Diệp Phong, cha mẹ nghĩ cô có nhiều việc cần tiêu pha, kiên quyết không thu tiền cơm nên giờ cô mới dư ra được mấy đồng. Nhưng chút tiền ít ỏi ấy căn bản không đủ để mua một cây vĩ

cần, cho dù có là hàng cũ. Hai mảnh vải, kể cả khi thêm tiền vào thì cũng vẫn chẳng mua nổi nửa cây vĩ cần ấy chứ.

Cô quyết định từ chối yêu cầu của Phương Mục Dương. Song lời từ chối còn chưa kịp nói ra miệng, Phương Mục Dương đã hỏi nhân viên cửa hàng: “Tôi có thể ra đằng sau chơi thử một tí được không?” Phương Mục Dương nói anh muốn kéo “Sa gia bình”. Cậu nhân viên lúc này đang không bận gì nên liền dẫn anh ra sau cửa hàng, dù sao cũng được nghe biểu diễn đàn miễn phí.

Khoé miệng Phí Nghệ giật giật. Không biết Phương Mục Dương rốt cuộc hiểu lần gì cô mà lại cho rằng cô có tiền để mua một cây đàn như vậy.

Trong căn phòng toàn đồ cũ, Phương Mục Dương ngó lơ mọi thứ xung quanh, chỉ tập trung vào kéo đàn. Lại là “Sa gia bình”, Phí Nghệ không ghét nó, nhưng mà nghe mãi thì không chịu nổi.

Phí Nghệ có thể nghe ra Phương Mục Dương thay đổi khúc nhạc giữa chừng, tiếng đàn sau đó trở nên thanh thoát hơn hẳn lúc trước. Cô bước ra phía cửa sổ, không nhìn anh nữa mà chăm chú ngắm mặt trời lấp ló sau những tán cây. Lá cây hoàn toàn bất động. Lúc này, cô không hề trách Phương Mục Dương không hiểu chuyện, cô chỉ trách mình thiếu tiền. Về mặt diện tích mà nói, vĩ cần tốt hơn dương cần rất nhiều, ít nhất mua vĩ cần về sẽ không phải lo chuyện không biết đặt ở đâu.

Khi tiếng nhạc kết thúc, Phí Nghệ đã chuẩn bị xong lý do để từ chối Phương Mục Dương.

Nhân viên cửa hàng hỏi Phương Mục Dương đoạn sau kéo bản nhạc gì.

Phương Mục Dương nói đó là khúc “Nỗi nhớ nhà” của người Albania.

Phí Nghệ thừa biết là anh nói hươu nói vượn, cô đang suy nghĩ xem nên nói thế nào với Phương Mục Dương thì đã nghe thấy anh bảo âm sắc của cây đàn này quá bình thường, anh không muốn mua nó nữa.

Trái tim Phí Nghệ rơi “bộp” xuống đất.

Phương Mục Dương đã thoả ý nguyện đàn một khúc nhạc cho Phí Nghê nghe, chẳng còn lưu luyến gì nữa, chỉ chọn đại một đĩa nhạc rồi bảo cô mua cho anh.

Phí Nghê hào phóng trả tiền.

“Em không ghét bản nhạc tôi kéo đấy chứ?”

“Nghe hay lắm.” Nếu như cô có tiền, kể cả khi cô đã đổ một đống tiền vào việc chăm sóc anh, cô vẫn sẽ mua đàn cho anh.

“Chuyện trước kia cậu thực sự không nhớ gì ư?” Bởi vì Phương Mục Dương mất trí nhớ, Phí Nghê đã đến cả thư viện và hiệu sách để tra cứu một số cuốn sách liên quan. Trong sách nói rằng có một số người bị mất trí nhớ, tuy rằng không nhớ ra được những chuyện cụ thể, nhưng kỹ năng sinh hoạt hằng ngày vẫn sẽ duy trì được. Cô không biết Phương Mục Dương có thuộc kiểu này hay không.

“Tôi vẫn luôn cảm thấy giữa hai chúng ta có chuyện gì đó mà em không nói với tôi. Có phải hằng ngày trước tôi từng rất thích em không?”

Phí Nghê đáp, mặt không biểu cảm: “Không có. Chúng ta chỉ là bạn học bình thường thôi.”

“Em đang đùa tôi đúng không? Em đáng yêu như vậy, sao hằng ngày tôi có thể không thích em được chứ?”

Phí Nghê không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này nữa, chỉ giục anh đáp nhanh lên.

Bonus

Giấy chứng nhận kết hôn

Chương 21: Cha mẹ vợ

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đến trước cửa nhà họ Phí, Phí Nghê dặn Phương Mục Dương, nếu như cha mẹ cô đề cập tới mấy chuyện tiệc cưới này nọ, anh cứ im lặng là được, còn việc từ chối thì để cô lo.

Hai vợ chồng nhà họ Phí không vừa lòng với Phương Mục Dương cho lắm, nhưng trước khi anh tới thì vẫn dọn dẹp nhà cửa một lượt. Bình thường buổi trưa bọn họ hay nấu dư ít cơm cháo để đến buổi tối còn ăn, song hôm nay lại nấu bữa trưa rất vừa vặn, chẳng thừa lấy hạt cơm nào. Cơm tối đâu là để hôm nay nấu, thức ăn cũng là sáng sớm vừa mua ngoài chợ, hàng bán ở chợ vừa rẻ vừa tươi hơn hàng trong cửa hàng thực phẩm. Hôm nay mẹ Phí mua một con cá sống vệt sớ sơ chế rồi đem hấp, vừa mới bung ra bàn ăn là Phí Nghê đã trở về.

Nhà Phí Nghê cũng dán một ít khẩu hiệu kết hôn đang phổ biến thời buổi này.

Về đến nhà rồi, mẹ Phí hỏi Phí Nghê làm xong thủ tục có đi chụp một bức ảnh kết hôn không.

Phí Nghê biết nói không chụp thì mẹ cô sẽ không vui, đành phải nói là đã chụp. Phương Mục Dương cũng không vạch trần lời nói dối của cô. Trên đường họ trở về nhà có đi qua tiệm chụp hình, Phương Mục Dương đã đề nghị vào trong chụp chung một tấm, nhưng Phí Nghê lại từ chối. Cô nghĩ, Phương Mục Dương thật ra rất hiểu tâm lý của cha mẹ cô.

Phương Mục Dương đưa cha mẹ Phí hai tấm vải họ vừa mua, đồng thời còn bày ra một xấp giấy, đều là bản thiết kế đồ nội thất, nhờ cha vợ chỉ

bảo thêm.

“Con có mua ít gỗ dưới quê, mấy ngày tới là có thể bắt tay vào đóng đồ r ỗ.”

Cha vợ vốn chẳng trông mong gì ở Phương Mục Dương, lúc này thấy anh có thể vẽ bản thiết kế, lại còn cố ý về quê mua gỗ, lập tức cảm thấy anh là một chàng trai đáng tin cậy. Ông hồ hởi mời anh ng ỗ xuống ăn cơm, trong bữa ăn thỉnh thoảng còn gấp cho anh vài món.

Trước lúc Phương Mục Dương xuất hiện, hai vợ chồng già đã thống nhất với nhau, khi nào Tiểu Phương tới r ỗ, bất kể có gì bất mãn thì cũng phải cố chịu đựng, ngoài mặt nhất định phải tỏ ra thật khách sáo, cười nhiều, gấp đồ ăn nhiều, tuyệt đối không được oán giận, dù sao con gái cũng đã kết hôn với cậu ta, cho dù trách móc cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ tổ gây mất đoàn kết gia đình. Thế nhưng lúc này, bọn họ thậm chí còn chẳng cần phải giả vờ. Họ cười rất tươi chân thành, cũng rất chân thành bảo anh ăn nhiều hơn một chút.

Cha Phí khen anh: “Tiểu Phương, tranh con vẽ ấn tượng thật đấy. Từng học vẽ r ỗ phải không?”

“Trước kia có học qua một tí thôi ạ.”

“Cha thấy con đến xưởng nội thất làm kỹ sư thiết kế cũng được ấy chứ, kiêu dáng này cha còn chưa gặp ở nhà ai bao giờ đâu.” Cha Phí trực tiếp quyết định: “Đến lúc gỗ được chở tới, con không cần phải lo nữa. Thợ mộc để cha kiểm cho, khi nào đóng đồ cha đứng đấy canh chừng luôn, dù sao hiện tại cha cũng chẳng có gì làm.” Tiền tất nhiên là ông cũng muốn tự bỏ ra. Nếu Phí Nghê kết hôn với người khác thì khoản tiền này có thể tiết kiệm được, nhưng vì Phí Nghê đã lựa chọn Phương Mục Dương nên họ không thể không chi. Tuy nhiên Phương Mục Dương có vẻ đáng tin cậy hơn ông tưởng tượng rất nhiều, vậy nên dù có tốn kém, ông cũng vẫn rất sẵn lòng.

Mẹ Phí vừa gấp thức ăn cho Phương Mục Dương, vừa xem tranh mà anh vẽ. Lật qua đảo lại một hồi, bà bèn thương lượng với anh: “Cái sô pha này

xưởng nội thất cũng không có, đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng thợ chưa chắc đóng được. Con có muốn đổi kiểu khác hay không?”

“Con sẽ tự mình đóng ạ.”

Hết ngạc nhiên này tới bất ngờ khác.

Hai vợ chồng già đồng thanh hỏi: “Con còn biết đóng đồ à?”

Phí Nghê nhìn không được mà dùng đũa chọc Phương Mục Dương một cái. Tuy rằng lúc trước cô đã bảo anh học cách nói dối có thiện ý, nhưng cũng không thể nào nói điều tới mức ấy được, ngộ nhỡ cha mẹ cô tin thì biết làm sao bây giờ?

Ai ngờ Phương Mục Dương lại chẳng hiểu được ý cô. Anh gấp miếng cá đã gỡ xương, bỏ vào trong bát của cô: “Mới gỡ xong này, cho em đấy.”

Phí Nghê thán mắng Phương Mục Dương là đờng ốc, ai cần gỡ xương hộ chứ, đâu phải cô không gỡ nổi.

Phương Mục Dương mỉm cười, trả lời cha mẹ Phí: “Hồi ở nông thôn con cũng từng làm vài việc mộc ạ.”

Anh đáp rất khiêm tốn, hai vợ chồng già cũng tin anh thực sự làm được việc. Nếu Phương Mục Dương thể hiện những kỹ năng này trước khi kết hôn với Phí Nghê, họ cũng sẽ không cảm thấy anh có gì nổi trội, bởi vì khi ấy Phí Nghê vẫn còn nhiều lựa chọn khác, cô hoàn toàn có thể cưới một người đàn ông có sẵn cả nhà lẫn đồ. Tuy nhiên hiện tại ván đã đóng thuyền, Phương Mục Dương vừa mua gỗ vừa đóng đồ, đối với bọn họ quả thực là một niềm vui bất ngờ.

Sau khi mừng rỡ một hồi, mẹ Phí lại thấy đau lòng thay anh: “Tiểu Phương, mười lăm tuổi con đã đi cầm đội rồi phải không?”

Con trai của bà tuy cũng chịu khổ dưới quê, nhưng lúc đi cầm đội đã là hai mươi tuổi rồi. Phí Đình tốt nghiệp cấp ba đúng năm huỷ bỏ kỳ thi đại học, sau đó, các lớp học bị đình chỉ rồi lại tiếp tục, học sinh tốt nghiệp dần

đồng, thành phố không thể cung cấp đủ việc làm cho bọn họ, chỉ có thể đẩy họ tới nông thôn. Cho dù năm đến nông thôn Phí Đình đã hai mươi tuổi, mẹ Phí vẫn cảm thấy anh chỉ là một đứa trẻ. Mà Phương Mục Dương mười lăm tuổi, mới thực sự là đứa trẻ.

Phương Mục Dương nói phải.

“Chắc chịu khổ nhiều lắm nhỉ?”

“Không ạ, cuộc sống của con cũng giống những người khác trong làng thôi.” Anh không cảm thấy mình phải chịu khổ cực gì, bởi vì tất cả thanh niên trai tráng ở làng đều sống như thế. Đi đâu không vui duy nhất là phải quanh quẩn mãi một chỗ, lại chẳng được phép đi sang nơi khác, quá thiếu tự do.

Nghe vậy, mẹ Phí lại càng cảm thấy anh sống rất vất vả. Bà gấp thêm đũa ăn, bảo anh ăn nhiều một chút, bù lại cho những năm tháng thiếu dinh dưỡng trước kia.

“Cơm nhà mình nấu ngon quá ạ.”

“Con thích ăn là được. Nhà ở của hai đứa không phải là vẫn chưa được phân sao? Trong khoảng thời gian này cứ ở lại đây luôn đi. Chăn mới cho con cũng vừa may xong, hôm nay phơi ra rồi đấy.”

Mẹ Phí lúc trước muốn may chăn bông làm của hồi môn, Phí Nghê nói cô kết hôn chứ không phải đi lấy chồng, của hồi môn gì đó đều không cần phải chuẩn bị, hơn nữa hè nóng thế này thì chăn bông làm gì chứ. Song chuyện lớn Phí Nghê đã tự ý làm chủ, chuyện nhỏ không thể không nghe theo mẹ. Cuối cùng không thuyết phục được mẹ Phí, Phí Nghê đành bảo chăn bông cô sẽ tự may, cô không muốn thấy mẹ mình mồm hôi mồm ê nhẽ nhại chỉ vì đi may chăn bông giữa hè. Mẹ Phí khăng khăng muốn may chăn bằng vải lụa, Phí Nghê đành phải ra cửa hàng vải, lụa một tấm vải màu vàng nghệ giữa một đồng vải xanh xanh đỏ đỏ hồng hồng. Mặt trên tấm vải ấy thêu hoa dành dành màu trắng, bởi vì được thêu bằng máy nên có phần hơi thô ráp, nhưng nhìn lướt thì không rõ. Phí Nghê vừa tan làm là đã về nhà may chăn cho Phương Mục Dương. Ban đầu định may chăn bằng

vải thô nên cô đã chuẩn bị sẵn một lớp vỏ bọc chống bụi, che hết hoa dành dành trên tấm vải lụa màu vàng. Mẹ Phí nhìn mà gai mắt, bình thường thông minh như thế mà chẳng biết khoe đờ tốt ra gì cả. Thế là bà lại tháo lớp chống bụi, để chiếc chăn mới lộ ra. Hiện giờ nó đã được gấp vuông vắn trên giường ngủ của Phí Nghê.

“Con cũng muốn ở lại đây, ăn cơm mẹ nấu mỗi ngày.”

Phí Nghê cúi đầu ăn cơm, giả bộ vô tình chọc đũa vào Phương Mục Dương một cái. Phương Mục Dương vẫn giống ban nãy, vẫn không thể hiểu ý cô, vẫn bỏ cá đã gỡ xương vào trong bát cô.

Anh lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà con đã nhờ người quen tìm hộ một chỗ ở tạm thời rất tốt, nhận sự giúp đỡ của người ta rồi mà lại không ở thì có vẻ không hợp tình hợp lý lắm.”

“Vây cũng được. Nếu như mà ở không quen thì cứ dọn sang bên này.”

Mẹ Phí nhắc tới chuyện làm tiệc cưới, Phương Mục Dương cũng đờng tình. Chỉ có đi đâu anh nói đợi đến khi có nhà rồi mới mời khách sau cũng chưa muộn, xem như song hỷ lâm môn. Nhưng lý do thật chính là, hiện tại anh chưa có tiền đãi cỗ.

Cha mẹ Phí Nghê lại khen anh suy nghĩ chu toàn, tự nhiên đờng ý với anh.

Cuối bữa cơm, Phương Mục Dương áy náy nói anh vẫn chưa có nhà mới, một ngày như ngày hôm nay mà cũng chỉ có thể dẫn Phí Nghê tới nhà khách ở cùng mình.

Hai vợ chồng già thoảng nhìn nhau, đờu nói ở trong nhà khách cũng tốt. Gian phòng trong đờ mà làm phòng cưới thì quá chật chội, lại còn chưa kịp dựng cửa, chỉ có mỗi cái màn che, chẳng cách âm đờ được tí nào. Cho dù cặp vợ chồng son không ngại thì đôi vợ chồng già bọn họ cũng rất ngại.

Chỉ là nhà khách cần thư giới thiệu, muốn xin vào ở một gian phòng đờn cũng chẳng đờ dàng chút nào.

Phương Mục Dương nói thư giới thiệu anh đã sớm xin xong, phòng ở cũng là phòng đôi, tới lúc đến ở có thể kê hai giường đơn vào sát nhau.

Cha mẹ Phí Nghê không còn gì để nói nữa, bởi vì cậu con rể này vượt xa tưởng tượng của họ. Họ đều thấy rất vừa lòng.

Phí Nghê chưa từng nghe Phương Mục Dương nói về chuyện nhà khách, lúc này tự dưng biết buổi đêm phải ra ngoài ở với anh, đương nhiên là không đồng ý. Song ở trước mặt cha mẹ, cô cũng không dám nói gì. Cơm nước xong xuôi, cô mới bảo Phương Mục Dương ra phòng nước rửa bát với mình.

Mẹ Phí giẫm lên chân cha Phí một cái, lẩm bẫm mấy câu bên tai ông. Cha Phí nhin đau, cười nói: “Cứ để đấy cha và Tiểu Phương rửa cho, con ở đây trò chuyện với mẹ con một lát đi.”

Theo lý thuyết thì không nên để khách rửa bát, cho dù có là con rể cũng thế. Nhưng mà hiện tại không nói, đợi đến lúc đi qua nhà khách rồi thì đâu có nói e là cũng chả kịp nữa.

Sau khi Phương Mục Dương đã ra ngoài, mẹ Phí mới kéo con gái vào gian trong, nắm lấy tay cô, dặn dò cô vài việc mà ban đêm phải lưu ý. Chuyện này chính mẹ Phí cũng ngại mở miệng, nếu không phải vì con thứ hôm nay bận không đến được, bà sẽ để cho hai chị em tự tâm sự cùng nhau.

Phí Nghê đỏ ửng cả mặt, nhẫn nhin nghe được mấy câu, xong lại không chịu nổi nữa: “Con biết rồi mà, mẹ không cần nói nữa đâu.”

Mẹ Phí nghi ngờ hỏi: “Làm sao con biết?”

Bonus

Hoa dành dành

Chương 22: Dùi cui

“Ý con là mẹ nói thế đủ rồi, không cần phải nói thêm nữa.”

Mẹ Phí thấy mặt con gái đỏ lựng từ tai tới cằm, liền đình ninh cô quá xấu hổ cho nên không muốn nghe tiếp. Bà ho một tiếng, lại nói: “Mẹ cũng chẳng muốn nói đâu, nhưng hai đứa chưa biết gì, mẹ mà không nói thì chẳng biết lại bày ra cái trò hề gì nữa.”

Ở trong mắt mẹ Phí, Phí Nghê vẫn là một đứa nhỏ ngây ngô ngờ nghệch, nhiều việc vẫn phải chỉ dạy. Bà bảo Phí Nghê không cần phải ngượng làm gì, bà chỉ nói một lượt thôi. Loại chuyện này, mọi người đều giống như nhau, chỉ cần một lần là hiểu.

Trước khi đi, Phương Mục Dương “ngây ngô ngờ nghệch” thấy Phí Nghê không muốn rời nhà thì liền ôm lấy vai cô trước mặt hai vợ chồng già, nói: “Chúng ta đi thôi, để cho cha mẹ nghỉ sớm một chút, bọn họ đã bận rộn suốt cả ngày hôm nay rồi.”

Phí Nghê định tránh ra, nhưng ngại cha mẹ ở đây nên chỉ đành phải phối hợp. Cô không muốn rời nhà mình, song Phương Mục Dương đã nói vậy, cô mà không đi thì chứng tỏ không hiểu chuyện. Tay Phương Mục Dương vẫn luôn quàng qua vai cô, phòng lại không có quạt điện, khiến bả vai cô nóng bừng.

Cô cũng thắc mắc tại sao Phương Mục Dương có thể kêu cha gọi mẹ tự nhiên đến thế. Nếu như đổi lại là cha mẹ Phương Mục Dương đứng trước mặt cô, cô chắc chắn không gọi nổi.

Ra ngoài cửa, Phí Nghê đang định phát hoả thì Phương Mục Dương đã dứt tọt tay vào trong túi quần, tựa như anh ôm vai cô là cố tình biểu diễn cho cha mẹ cô xem vậy. Anh cười cười hỏi Phí Nghê: “Sao mặt em đỏ thế?”

“Nóng.” Vì những lời mẹ vừa nói, ở cạnh Phương Mục Dương lúc này, Phí Nghệ cảm thấy rất không tự nhiên.

Phương Mục Dương duỗi tay sờ lên trán cô: “Có phải bị sốt rồi không?”

“Không có.”

“Nếu thấy khó chịu thì cứ nói, tôi đưa em đi bệnh viện.”

“Không phải tôi đã bảo cậu rồi sao? Tôi chỉ đang bị nóng thôi.”

“Vậy tôi đạp nhanh tí nhé, nhà khách có quạt điện đấy.”

Phí Nghệ ng ồi sau chiếc xe đạp của chính mình, ng ẩng đ ầu nhìn lên bầu trời đ ầy sao: “Thư giới thiệu phía nhà khách cậu xin ở đâu ra vậy?”

“Không phải là tôi sắp đến ban huấn luyện của nhà xuất bản sao? Bên ấy không thể cung cấp chỗ ở, nhưng ở tạm mấy ngày trong nhà khách thì không có vấn đề gì.”

“Thế sao cậu không nói trước với tôi?”

“Tôi định cho em một niềm vui bất ngờ.”

“Tôi chẳng thấy vui gì hết. Phàm là những chuyện liên quan tới tôi, cậu đ ều phải bàn bạc cùng tôi trước.”

Phương Mục Dương cũng không phản bác, chỉ giải thích một chút: “Em kết hôn với tôi, tôi không có nhà mới cho em ở, nhưng cũng không thể để em ở tại nhà mình trong ngày đ ầu mới cưới được, cha mẹ em sẽ nghĩ thế nào về tôi? Vốn dĩ bọn họ đã thấy tôi không xứng với em rồi. Em đến nhà khách cùng tôi, họ cũng sẽ an tâm hơn.”

Phí Nghệ lại hỏi: “Còn chuyện về quê mua gỗ thì sao cậu lại không nói?”

“Tôi cũng đã định bàn trước với em rồi, nhưng không phải là khi ấy chúng ta xa nhau quá à? Hơn nữa, nhà ở đã là của em, theo lẽ thường mà nói tôi

nên lo chuyện đò đạc. Đò bán trong xưởng nội thất quá đắt, tôi nghĩ vẫn nên tự mình làm thì hơn.”

Tuy rằng kết hôn cùng Phương Mục Dương có rất nhiều điểm bất tiện, nhưng chỉ bằng việc Phương Mục Dương nói nhà ở là của cô, Phí Nghê liền nhận định cưới Phương Mục Dương là một lựa chọn chính xác.

Cô cũng suy nghĩ giùm anh: “Thế tốn nhiều tiền lắm có phải không? Lúc trước tôi cũng nói rồi, chúng ta cứ tới cửa hàng ủy thác mua đò cũ xài tạm đã. Cậu tiêu hết tiền của mình, ngộ nhớ sau này có việc cần dùng đến tiền...”

“Sau này ở ban huấn luyện tôi cũng có tiền trợ cấp, em không cần lo lắng đâu.”

“Tấm lòng của cậu tôi nhận, nhưng chuyện này thì thôi đi. Tôi cũng có biết mấy người muốn đóng đò, đang cần gỗ, tôi sẽ giúp cậu bán lại cho họ. Cậu mua gỗ với vận chuyển hết bao nhiêu? Cậu cứ nói với tôi, tôi sẽ tự có tính toán.”

“Nếu như tôi còn thừa gỗ thì sẽ nhượng lại cho họ.”

Vậy là không chịu bán rồi.

Phí Nghê cũng không tin Phương Mục Dương có thể tự mình đóng bàn đóng ghế, cô chỉ cho là anh nói dối có thiện ý: “Cậu đừng nghĩ chuyện làm đò nội thất đơn giản như vậy. Cậu cứ chuyên tâm vẽ tranh đi, như thế là tốt nhất rồi.”

Phương Mục Dương vốn định nói hời đi cấm đội anh đã từng làm một giúp người ta, nhưng lời nói đến bên miệng lại biến thành: “Lần này đến nông thôn lấy đò, bạn bè cấm đội chung đã bảo trước kia tôi từng đóng gỗ. Tôi định tới hiệu sách mua một quyển hướng dẫn nghề mộc về tự học, chắc là sẽ hiểu được thôi. Em cứ tin tôi, tôi sẽ không để em thất vọng đâu.”

Phí Nghê sẽ không thất vọng về Phương Mục Dương, cô chưa bao giờ có kỳ vọng hão huyền gì ở anh cả.

“Chuyện trước kia cậu vẫn chưa nhớ ra sao?”

“Em mong tôi nhớ lắm à?”

“Như cậu bây giờ cũng chẳng có gì không tốt.” Phí Nghê nghĩ, việc lấy lại ký ức hiện tại chẳng mang lại lợi ích gì cho Phương Mục Dương. Chỉ tính riêng chuyện lúc trước cậu ta ở bệnh viện vẽ vời y tá chẳng e dè gì, tổ chức đã không thể hoàn toàn tín nhiệm, giao trọng trách cho được rồi. Bây giờ cậu ta đang sống rất yên ổn, hơn nữa lại được hưởng không ít cái lợi từ việc bị mất trí nhớ. Nếu như cậu ta thực sự nhớ lại, công việc được phân cho cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Còn cô, cũng sẽ không vì chuyện cậu ta nhớ ra mà được vào học đại học. Tính qua tính lại, cô vẫn cảm thấy Phương Mục Dương không lấy lại được ký ức thì tốt hơn, bởi vì Phương Mục Dương của ngày trước, cô chẳng hiểu được bao nhiêu. Phí Nghê không thể tưởng tượng ra một Phương Mục Dương dù phải ở quê làm mộc cũng vẫn nhường suất học cho Lăng Y có dáng vẻ như thế nào, mà cô cũng không muốn biết.

Sáng nay Phương Mục Dương đã tới nhà khách một lần. Lần này, để Phí Nghê có thể hợp pháp vào ở cùng anh, anh lấy giấy chứng nhận kết hôn của hai người ra.

Vào trong phòng rồi, Phương Mục Dương bật đèn, bật quạt điện trên chạn bát, kéo ghế tựa ra, bảo Phí Nghê ngồi trước quạt một lát cho mát. Đây là một gian phòng đôi, giữa hai chiếc giường có kê một cái tủ đầu giường, trên tủ đang bày một chậu hải đường. Những chậu hoa khác anh đều đã đem tặng hết, chỉ chậu này là mang đi. Phí Nghê phát hiện, chậu hải đường này hiện giờ còn tươi tốt hơn cả cái hồi Phương Mục Dương vẽ.

“Cậu đâu có ở đây lâu, còn mang theo hoa làm gì?”

Phương Mục Dương đáp, giọng điệu pha chút khoe khoang: “Muốn để cho em ngắm mà, tôi chăm hoa cũng mát tay đấy chứ?”

“Mát lắm.”

Bên cạnh quạt điện có một chiếc gương. Phí Nghệ soi gương mới thấy, khuôn mặt cô vẫn còn đỏ. Ở cùng một phòng với Phương Mục Dương, cô lại nhớ tới những gì mẹ nói, lửa bốc trên mặt không cách nào lắng xuống được. Đúng lúc này, Phương Mục Dương lại đi tới. Anh dùng tay đỡ lấy lưng ghế, cúi xuống quan sát mặt của Phí Nghệ, khiến cho tai cô nóng bừng: “Sao mặt em còn đỏ vậy? Quạt điện này không mát à?”

Phí Nghệ xích ghế ra xa, hơi mất kiên nhẫn: “Nóng quá, cậu tránh xa tôi một tí được không?”

Trong phòng vệ sinh cũng có vòi hoa sen. Phương Mục Dương đề nghị: “Hay là em vào trong tắm qua một cái đi? Bàn chải đánh răng, khăn bông, xà phòng thơm và dĩa gội đầu bên trong đều là đồ mới cả, vẫn chưa dùng lần nào đâu.”

Thấy Phí Nghệ không có ý định nhúc nhích, Phương Mục Dương lại nói: “Phải rồi, tôi còn có món quà này tặng cho em, tôi nghĩ là em sẽ thích.”

Món quà kia quả thực quá mức độc đáo, độc đáo đến độ khi Phương Mục Dương rút nó từ túi xách ra, Phí Nghệ còn tưởng anh đang nói đùa. Mặc dù trò đùa này chẳng hề hài hước chút nào.

Đó là một cái dùi cui nhỏ mà dài, bên trên còn có khắc chữ, đại khái là làm bằng sắt. Phương Mục Dương kéo tay Phí Nghệ, nhét dùi cui vào tay cô. Cái dùi cui này tương đối nặng, cầm trên tay cũng khá lạnh.

“Cậu đưa tôi cái này làm gì?”

Cuối cùng Phương Mục Dương cũng thấy được vẻ bất lực trên mặt Phí Nghệ, anh cười nói: “Để em phòng thân đêm nay, tôi biết em không yên tâm về tôi.”

Phí Nghệ đương nhiên muốn phủ nhận: “Tôi nào có, cậu hiểu lầm rồi.”

“Không cần phải giải thích đâu, em có lo lắng cũng là chuyện rất bình thường. Em đã biết thứ này dùng như thế nào chưa?”

Phương Mục Dương ghé đến sát miệng Phí Nghê, tựa như là muốn hôn cô. Phí Nghê vội quay mặt đi, vành tai chẳng may sượt qua môi anh. Cả người cô nóng ran lên, có chút thẹn quá hóa giận, đang chuẩn bị mắng cho đối phương một trận thì Phương Mục Dương đã vòng tay ôm eo cô, tay cô cũng bị tóm mất. Anh nắm tay cô rất chặt, khiến cổ tay vốn khô ráo giờ đã bắt đầu dính dính. Phương Mục Dương cúi xuống sát bên tai cô, thì thầm: “Nếu như có kẻ giỏi trò đũa bậy với em, em cứ lấy cái thứ này mà vục vào ót hần ta.”

Cánh tay đang cằm dùi cui của Phí Nghê bị Phương Mục Dương kéo về đằng sau lưng anh. Đến lúc chỉ còn cách đầu anh có ba bốn xentimét, Phí Nghê nhin không nổi nữa: “Cậu đúng là đồ thàn kinh.”

Phương Mục Dương lúc này mới buông cô ra: “Học cho xong đi. Nếu tôi nhớ làm gì em, em cứ lấy cái này mà đập tôi, tôi tuyệt đối không đánh lại.”

Chương 23: Chuyện cũ

“Học được chưa?”

Thấy Phí Nghê im lặng, Phương Mục Dương cười nói: “Nếu vẫn chưa học được, tôi lại dạy em lần nữa. Nếu như tôi có những suy nghĩ không nên có với em, em tuyệt đối đừng nương tay đấy nhé.”

Phí Nghê vút đuôi cui đi, đến trước quạt điện hóng gió, vẫn không nói gì.

“Nếu em thấy mình hiểu rồi thì cứ thử một lần đi, nhớ chẳng may gặp chuyện thật, không có sức lực chống trả thì biết làm sao bây giờ? Tối nay tôi sẽ dạy tới khi nào em làm được thì thôi. Có muốn thử một lần không?”

Ngoài miệng Phương Mục Dương nói vậy, nhưng chân tay lại bất động. Anh không muốn chọc giận Phí Nghê vào ngày hôm nay.

Phí Nghê bực bội nói: “Có thể đừng đùa kiểu ấy được không?”

“Chẳng lẽ em thực sự yên tâm về tôi thế sao? Nếu như em yên tâm thật, tôi quăng đuôi cui đi vậy.”

Phí Nghê chạy tọt vào phòng vệ sinh, Phương Mục Dương cười cười nhìn theo, còn không quên nhắc nhở: “Nhớ khóa cửa đấy.”

Ở bên trong phòng vệ sinh, Phí Nghê khóa cửa, mở vòi nước, dùng tay vốc nước lạnh vỗ vỗ lên mặt, nhưng dù nhiệt độ trên mặt đã hạ thì tai cô vẫn nóng bừng. Đó chính là bên tai mới nãy sượt qua môi Phương Mục Dương. Lúc Phương Mục Dương tóm lấy tay cô, hai người kè sát bên nhau, trái tim cô đập liên hồi, cũng không biết có bị nghe thấy hay không nữa. Phí Nghê tựa người vào cửa phòng vệ sinh, nhớ lại bộ dạng kém cỏi của mình ban nãy. Bây giờ cô vẫn kém cỏi, trái tim vẫn còn nảy lên bình

bịch. Cô cố gắng đi đều chỉnh lại tâm tình, trong lòng âm thầm quyết định, chỉ cần cô kiên quyết, Phương Mục Dương sẽ không thể và cũng không dám làm gì cô.

Nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh, Phương Mục Dương ngẩng xuống trước quạt điện, tay lật giở một quyển sách. Đây là một cuốn hướng dẫn bảo dưỡng đồng hồ. Anh giở sách xoay xoay, hi vọng có thể giảm bớt phần nào tiếng nước rào rào trong kia.

Cuốn hướng dẫn này là anh trai gửi qua đường bưu điện cho anh, trên trang lót còn kèm theo vài lời chúc, chúc anh trở thành một người hữu ích.

Sự ra đời của Phương Mục Dương hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của cha mẹ anh. Trước khi sinh anh ra, hai người đã có nếp có tẻ, không hề chờ mong gì với việc nuôi dưỡng một sinh mệnh mới. Mẹ anh cho rằng việc sinh thêm một đứa bé không thể không ảnh hưởng tới công việc của mình, cho dù có vú em và nhà giữ trẻ thì cũng không muốn sinh con. Cha anh vô cùng ủng hộ ý kiến của vợ, lúc ấy ông còn đang độ tráng niên, nhu cầu sinh hoạt vợ chồng cao, vợ cho dù mang thai hay ở cỡ đâu rất ảnh hưởng tới ông. Thế nhưng đi đâu trùng hợp là, Phương Mục Dương lại sinh ra đúng sau cái năm Nhà nước bắt đầu quản lý chặt chẽ việc nhập khẩu thuốc tránh thai, chuyện nạo phá thai cũng bị hạn chế. Đến lúc mẹ anh phát hiện ra sự tồn tại của đứa bé trong bụng thì cũng chỉ còn biết trách chồng không cẩn thận, tuy chẳng thay đổi được gì nhưng vì cáu giận nên vẫn đuổi ông sang phòng sách ở. Trước khi Phương Mục Dương chào đời, anh là chứng cứ phạm tội của cha, khiến ông vẫn luôn đuối lý trước mặt vợ mình. Sau khi Phương Mục Dương chào đời, do sự thúc đẩy từ nhiều tầng lớp xã hội, lệnh cấm các biện pháp tránh thai bị dỡ bỏ, việc kiểm soát cũng được nới lỏng hơn trước. Trong giai đoạn đó, cha mẹ anh cũng góp một phần nhỏ công sức vào cái sự thúc đẩy ấy. Cha anh còn tích cực hơn cả mẹ anh, bởi vì ông biết nếu cứ cấm như thế mãi, vợ ông đảm bảo sẽ cho ông sống lại đời độc thân để tránh việc mang thai ngoài ý muốn.

Tục ngữ vẫn nói “nuôi đứa đầu tiên đọc sách, nuôi đứa thứ hai nhìn heo”. Chị hai của Phương Mục Dương là con gái, vẫn còn được nuôi tử tế, đến lượt Phương Mục Dương thì hoàn toàn là chăn thả. Anh vừa ra đời, quăn

áo cũ của anh trai lập tức có chỗ để dùng. Một bộ đồ anh trai anh mặc mấy năm còn lành lặn, anh vừa mặc có vài hôm là đã thủng này rách kia, tựa như chứng minh anh không xứng được mặc quần áo mới vậy. Cha mẹ anh cũng chẳng để tâm, trẻ con thời ấy đa phần đều mặc quần áo vá chằng vá đụp, con trai họ dùng đồ rách thì chứng tỏ nó đã thâm nhập được vào quần chúng. Hồi còn nhỏ, Phương Mục Dương trông rất đáng yêu. Chị gái coi anh như một con búp bê Tây Dương, lấy những chữ mình đã viết sẵn trên ô vuông ra, dạy anh đọc từng chữ một. Ai dè con búp bê Tây Dương dỏm này chẳng đáng yêu một chút nào, nó xé hết chữ chị viết, lại còn vừa xé vừa cười. Chị gái cho rằng đứa nhỏ này không dạy được, không thèm để ý đến nữa. Anh cả của Phương Mục Dương từ hồi cấp hai đã tự học vật lý đại học, còn chị hai của anh thì cũng lớn lên trong phòng sách. Duy chỉ có mình anh, ngay từ bé đã thiếu sự tôn trọng tối thiểu dành cho tri thức.

Song cha mẹ Phương Mục Dương lại không coi đây là chuyện gì to tát. Nhà có quá nhiều phần tử trí thức chưa hẳn đã là điếu hay, cho nên bọn họ cũng chẳng kỳ vọng ở con trai mình, muốn chơi bời gì thì tùy, miễn sao lớn lên khỏe mạnh bình an là được. Ngay cả chuyện học đàn và học vẽ tranh cũng là tự Phương Mục Dương sắp xếp với những vị khách trong nhà. Anh còn học nhiều thứ khác, nhưng chỉ có hai món này là anh kiên trì được mãi.

Đến khi Phương Mục Dương suốt ngày dẫn theo những đứa trẻ khác đi quấy phá khắp mọi nơi, cha mẹ anh mới ý thức được anh là một vấn đề, nếu không giáo dục chu đáo thì mai sau ắt thành tai họa. Mẹ anh giao trách nhiệm dạy bảo con lại cho chồng, bởi vì nếu không phải hôm ấy ông nhất quyết dọn từ phòng sách vào phòng ngủ, đứa con này cũng sẽ không được sinh ra.

Ngoài mặt cha Phương Mục Dương hết lời an ủi vợ mình, nói con nghịch ngợm một chút cũng chẳng có gì không tốt, ít nhất là nó khỏe mạnh, nhưng sau lưng lại gọi con trai vào phòng sách dạy dỗ suốt một hồi lâu, tiện thể giao trách nhiệm trông coi em út cho hai đứa con khác của mình, bảo hai đứa khi làm việc riêng thì để mắt tới em một chút. Thế nhưng cái sự trông em của họ chỉ giới hạn trong việc quăng cho nó một quyển sách, bảo nó đọc cho cẩn thận, còn họ lại đi làm chuyện của mình. Sự quan tâm của họ dành

cho em trai có hạn, đến khi Phương Mục Dương đã đi gây họa xong trở về, bọn họ vẫn chưa phát hiện là anh từng ra khỏi nhà. Cha anh cuối cùng cũng mất sạch kiên nhẫn với anh, hễ cứ có người tới mách là trực tiếp xách anh vào phòng sách tẩn cho một trận, ngay cả giáo dục bằng miệng cũng lười. Bị đánh nhiều lần, Phương Mục Dương dần dà mò ra quy luật, còn chưa ăn đòn đã chạy.

Cha mẹ Phương Mục Dương đã từng vắt óc nghĩ không ít cách để quản giáo anh, bao gồm đưa anh đi học nội trú, cắt tiền tiêu vặt của anh, bắt anh tự giặt quần áo và đổi phương pháp khiến anh chịu khổ. Tới khi anh hơi thay đổi, có vẻ đã bị cảm hóa, bọn họ lại đưa anh ra ngoài ăn tiệm, tặng anh một cây vĩ cầm mới thật đẹp, mua cho anh đủ loại màu vẽ tốt nhất. Cuộc sống của anh luôn luôn biến đổi, tùy thuộc vào việc anh có gây chuyện bên ngoài hay không.

Ban đầu là cha mẹ anh cố ý tạo dựng hoàn cảnh để anh chịu khổ, còn sau đó là khổ thật, nhưng trước đây đã bắt chước nhiều rồi nên cũng chẳng có gì không quen. Bát đĩa dư lại trong nhà, ngoại trừ một cái bát tô để ăn cơm ra thì còn lại anh đều dùng pha màu vẽ cả. Đến khi cái bát kia chẳng may bị vỡ, anh đành cẩn thận lau sạch màu vẽ, lấy cái để đựng khoai lang và cháo nấu với rau khô. Người khác bảo anh báo cáo cha mẹ, vạch rõ giới hạn với họ, nhưng Phương Mục Dương không chịu. Anh cho rằng cha mẹ mình, ngoài việc bắt một màn non của chủ nghĩa xã hội như anh tiếp thu nền giáo dục bán nông và trung nông ra, thì chẳng phạm phải sai lầm gì không thể tha thứ được cả.

Cũng phải sau khi gia đình gặp nạn thì Phương Mục Dương mới gần bó với anh chị ruột. Trong phong trào xâu chuỗi liên kết cả nước, anh bán hết tất cả đồ đạc có thể bán được trong nhà để lấy lộ phí, bỏ ít tiền ra mua hai bình rau củ muối chua tại một cửa tiệm nổi danh, ngồi xe lửa miễn phí đi thăm anh chị mình, để cho bọn họ nếm thử một chút hương vị quê nhà. Anh trai và chị gái đều cho anh tiền, nhưng Phương Mục Dương không lấy. So với anh, bọn họ càng ít khả năng chịu khổ hơn.

Lên cấp hai, Phương Mục Dương và Phí Nghê học khác lớp, hai người ít có cơ hội tiếp xúc. Thỉnh thoảng chạm mặt nhau, anh cũng chỉ nhìn cô cười

cười, không lên tiếng chào hỏi gì. Phí Nghê có hơi tránh anh, chắc là sợ anh vay tiền. Anh cũng chẳng vay tiền cô nữa, bởi vì anh biết vay rồi rất có thể không trả được.

Tuy nhiên có một lần anh vô tình gặp được Phí Nghê trên đường. Phí Nghê len lén nhét một đồng tiền vào tay anh, nói là thấy trong cái hòm, cố ý đưa trả lại anh.

Nhưng anh biết, trong cái hòm của anh chẳng có đồng tiền nào cả.

Song anh vẫn tiêu đồng tiền ấy. Anh đến quán cơm gọi thịt lợn chiên xù và hai ly kem, oánh một bữa đã đời.

Sau đó mỗi lần gặp mặt Phí Nghê, cô lại vờ như không hề quen anh. Đại khái là cô không mấy tin vào nhân phẩm của anh, sợ anh nói dối là trong hòm vẫn còn tiền, lại tìm cô đòi tiền tiếp. Anh định đi làm thanh niên trí thức ở binh đoàn hoặc nông trường, tuy vất vả nhưng vào được biên chế là sẽ có lương. Thế nhưng xuất thân của anh không tốt cho nên chuyện lại không thành, chỉ có thể đi cấm đội.

Kể từ khi cấm đội, anh chưa từng gặp lại Phí Nghê lần nào nữa.

Chương 24: Khách sáo

Phí Nghê dùng nước lạnh rửa mặt, ổn định tâm trạng, mở cửa phòng vệ sinh. Sau này cô còn phải sống cùng với Phương Mục Dương, trốn tránh mãi cũng chẳng ổn chút nào. Cô không phải nàng dâu mới cưới then thùng, càng then thùng thì lại càng cho đối phương cơ hội trêu ghẹo, thà cứ thoải mái phóng khoáng còn hơn.

Phương Mục Dương nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, hình như ý hỏi sao cô còn chưa tắm mà đã ra rồi.

Phí Nghê phớt lờ anh, mở chiếc túi mình mang theo bên người ra.

Trước khi tới nhà khách, mẹ đã chu đáo chuẩn bị cho cô một túi hành lý, bên trong có một bộ quần áo để thay và cả một cái áo ngủ. Nói là áo ngủ nhưng thật ra là một cái váy, trên dưới đều rộng như nhau, không có tay áo, cũng không chiết eo. Cái váy này là cô làm bằng vải thừa hời may rèm cửa cho chị gái, mặc rất mát mẻ dễ chịu. Có lẽ do quá vội vàng nên bà bỏ cả vào túi một đôi dép gỗ cho cô, chứ thực ra ở nhà cô có một đôi dép lê mới làm bằng xốp.

Trước ánh nhìn chăm chú của Phương Mục Dương, Phí Nghê lấy váy ngủ và áo lót bằng vải bông trắng từ túi ra. Đi được một bước, cô lại xoay người cầm theo cả áo sơ mi rồi mới vào phòng vệ sinh lần nữa, khóa cửa lại. Bởi vì có Phương Mục Dương ở bên ngoài, cô tắm cũng không được thư thái hơn so với tắm ở nhà tắm công cộng bao nhiêu. Nước bên trong này rất ấm. Cô vội vàng thoa xà phòng và đầu gội đầu rồi dùng nước ấm xả lại, toàn bộ quá trình kéo dài chưa tới năm phút. Phí Nghê lau người qua loa rồi bắt đầu mặc váy áo, nhưng vì lau chưa khô lắm nên đồ dính hết vào người. Cô đành phải cởi bớt cúc áo lót, để hở phần bên trái ra. Cái áo lót này tổng cộng dính năm chiếc cúc, được làm bằng loại vải bông trắng rất thấm nước, dính sát cả vào người cô. Bình thường ngủ ở nhà cô chẳng bao

giờ mặc áo lót dưới váy, nhưng cái váy này quá rộng, nếu như không mặc áo lót thì sẽ trông chẳng ra sao. Sau khi lấy khăn bông lau sạch người một lần nữa, cô mới mặc lại bộ đồ mà mình vừa mới cởi ra. Tóc cô cũng lau g ần khô, tất cả tóc rụng dưới sàn cô đều cúi xuống nhặt lại, bỏ vào thùng rác.

Khi đã xong xuôi mọi thứ, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để đối diện với Phương Mục Dương. Vậy là cô bóp một ít kem đánh răng, vừa đánh răng vừa đi ều chỉnh tâm tình của mình.

Cô tắm rửa mất năm phút, lại đánh răng hết mười phút. Đến khi hài lòng với biểu cảm trên khuôn mặt, cô mới cuộn bộ đồ vừa thay xong lại, mở cửa phòng vệ sinh ra. Cái váy này của Phí Nghệ khá rộng nên nhìn cô lại càng g ầy. Nửa người trên của cô khoác một chiếc áo sơ mi, còn nửa phía dưới một phần đôi chân để hở, chân cô vừa dội nước ấm, không trắng trẻo như bình thường mà nhiều chỗ đã ửng hồng. Đôi dép gỗ cô đi lộc cộc ở trên mặt đất, khiến cô cảm thấy hơi ngượng, song cô vẫn cố gắng kìm nén cái cảm giác ngượng ngùng ấy.

Phương Mục Dương quay đầu lại, mỉm cười với cô.

Vì muốn thể hiện sự vô tư của bản thân, Phí Nghệ cũng cười với anh. Tuy nhiên nụ cười của cô không mấy tự nhiên, cô đã quên b ỏ cái biểu cảm ban nãy mình chuẩn bị sẵn.

Cô đi dép lê tới trước giường, nhét b ộ đồ vừa cuộn lại vào trong túi, cố tỏ ra thản nhiên nhất có thể.

“Đ ồ thay ra rồi để tôi giặt luôn cho em.”

“Không cần đâu, cảm ơn nhé.”

“Đừng có khách sáo như vậy, hồi trước em cũng toàn giặt quần áo giúp tôi mà.”

Phí Nghệ kiên quyết nói không cần, Phương Mục Dương cũng đành mặc cô. Anh mở cửa phòng, để lại Phí Nghệ sau lưng.

Phí Nghê không biết giờ này Phương Mục Dương còn ra ngoài làm gì. Quạt điện thổi khiến trang sách bay loạn xoạt. Cô đứng ở trước bàn, lật xem bìa sách, trông thấy mấy chữ “Hướng dẫn bảo dưỡng đồng hồ” thật to.

Phí Nghê vừa chạm tay vào sách thì nghe tiếng mở cửa phòng, vậy là cô lại thu tay, đặt lên lưng ghế.

Phương Mục Dương tiến vào, đưa cho Phí Nghê một cái máy sấy: “Em sấy tóc đi, để đầu ướt ngủ không tốt lắm đâu.”

Phương Mục Dương không chỉ mượn lễ tân một cái máy sấy mà còn mang theo một cuộn nhang muỗi và một hộp diêm chỉ chứa có một que diêm. Ánh lửa rơi trên nhang muỗi, mùi hương trong phòng lập tức biến đổi.

Thấy Phí Nghê vẫn còn chưa sấy tóc, anh lấy lại cái máy sấy trên tay cô, cắm điện vào ổ, hướng máy sấy về phía tóc cô. Phí Nghê đoạt cái máy lại: “Để tôi tự làm được rồi.”

Phương Mục Dương đổi hướng quạt điện, mở nắp phích nước, đổ một ít nước ra cốc rồi lại đặt cốc nơi quạt thổi tới: “Nước này còn nóng lắm, lát nữa em hãy uống. Ngồi xa quạt một chút, cẩn thận bị lạnh.”

Phí Nghê vuốt vuốt mái tóc, cúi đầu nói cảm ơn.

Phương Mục Dương chỉ về phía phòng vệ sinh: “Em còn cần dùng nữa không?”

“Không, cậu cứ vào đi.”

Sau khi đã sấy khô tóc, Phí Nghê ngồi trước chạn bát, lật xem hướng dẫn bảo dưỡng đồng hồ. Anh trai Phương Mục Dương gửi cho cậu ta quyển sách này, còn ghi lời chúc cậu ta trở thành người hữu ích trên trang lót. Nhưng cho dù có học hết sách, cũng không có xưởng đồng hồ nào muốn nhận cậu ta vào làm. Phí Nghê nghĩ tới chuyện đóng đồng nội thất, cho dù Phương Mục Dương có làm được thật thì cũng phí sức tốn công. Cậu ta là học viên ban huấn luyện vẽ tranh liên hoàn, nên tập trung vào mỗi vẽ tranh

thời mới đúng. Nghĩ vậy, Phí Nghệ liền cân nhắc trong đầu xem ai làm đồ thiếu gỗ, có thể chuyển nhượng gỗ cho bọn họ.

Trong lúc Phí Nghệ vẫn đang mãi mê suy nghĩ, Phương Mục Dương đã đi ra. Anh chỉ tắm qua nước lạnh. Nơi anh tắm gội được cái không hề thiếu nước, một năm bốn mùa xuân hạ thu đông, lúc nào cũng có thể tắm. Anh tắm chỉ cần ba bước là xong, một dội nước, hai bôi xà phòng từ đầu tới chân, ba xả lại bằng nước lạnh cho sạch sẽ. Thói quen rèn giữa nhiều năm khiến anh tắm rất mau lẹ, trong vòng mười phút đồng hồ, anh không chỉ tắm sạch người, đánh sạch răng mà còn giặt sạch luôn quần áo vừa thay ra.

Phương Mục Dương tự nhiên hơn Phí Nghệ nhiều, anh mặc một cái áo ba lỗ màu đen rồi đi ra, phơi bộ đồ vừa giặt qua lên cửa sổ. Ngay cả áo ba lỗ cũng là vì có Phí Nghệ nên mới mặc. Cánh tay anh rất rắn chắc, vừa nhìn là biết đã từng lao động khá lâu, điển hình của kiểu gầy mà không yếu. Trong cái thời kỳ thiếu thốn cả dầu lẫn nước này, trở nên mập mạp cũng là một việc xa xỉ, Phương Mục Dương hiển nhiên không có điều kiện để làm chuyện ấy.

Phơi xong quần áo, anh đi tới sau lưng Phí Nghệ, cầm máy sấy lên sấy tóc. Phí Nghệ đang định đứng dậy thì lại phát hiện Phương Mục Dương đã vây lấy người cô. Một tay anh chống lên chạn bát, tay còn lại cầm máy sấy, nếu cô đứng lên chắc chắn sẽ đụng vào anh. Phí Nghệ đành tiếp tục đọc hướng dẫn bảo dưỡng đồng hồ.

Cô uống một ngụm nước, thương lượng với Phương Mục Dương: “Chuyện đóng đồ hiện tại chúng ta đừng làm nữa, thời gian và sức lực của cậu dành cho việc vẽ tranh chẳng hơn sao? Vẽ xong rồi có thể kiếm thêm ít tiền nhuận bút, sẽ có tiền mua đồ đạc, chưa biết chừng còn tìm được một công việc chính thức nữa. Tôi nói thế này hơi khó nghe, nhưng nếu cậu thực sự thử xong mà vẫn thấy không thích vẽ tranh liên hoàn, không hợp với loại họa này, ra khỏi ban huấn luyện rồi vẫn không tìm được công việc thì tương lai sẽ có vô số thời gian mà tha hồ đi đóng đồ, sao bây giờ cứ phải nóng lòng như thế chứ?”

Phí Nghê vẫn giữ nguyên ý kiến của mình: “Đồ đạc có dùng là được rồi, cũ mới gì chẳng thế. Nếu như cậu đồng ý, tôi giúp cậu nhượng lại gỗ cho người ta. Tiền vẫn là của cậu.”

“Em quý trọng thời gian của tôi đến thế cơ à?”

Phí Nghê thẫn thẫn mắt Phương Mục Dương luôn luôn nắm sai trọng điểm, nhưng ngoài miệng thì chỉ không kiên nhẫn nói: “Nếu như cậu quyết định bán thì ngày mai nói với tôi, tôi tìm người hộ cậu.”

“Em yên tâm, tự tôi biết cân nhắc mà. Chỉ có đi đâu đồ đạc thì tôi chắc chắn phải đóng, tôi đã đến xưởng nội thất xem qua rồi, những thứ em muốn không có.”

Phí Nghê cũng không cảm động, chỉ nói: “Thế thì cậu thích làm gì thì làm.” Cô lại cúi đầu nhìn cuốn hướng dẫn bảo dưỡng đồng hồ, không nhìn Phương Mục Dương nữa.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Giờ tôi muốn đi ngủ rồi. Em thích ngủ bên giường nào?”

“Cậu để miệng mình cách xa tôi chút được không? Tôi nghe thấy mà.” Phí Nghê dùng tay nâng mặt, che đi bên tai đỏ hồng của mình. “Cậu ngủ bên nào cũng được.”

“Vậy tôi sẽ ngủ gần cửa. Dù cùi tôi để cạnh giường em nhé, em thò tay xuống là thấy.”

“Không cần đâu.”

“Đừng có yên tâm về tôi như thế, tôi không xứng đáng với sự tin tưởng của em đâu.” Phương Mục Dương vẫn kiểm sát tai cô, nhưng vì cô nói là mình nghe thấy nên anh cũng hạ giọng xuống. “Không tắt đèn tôi không ngủ được. Em nằm xuống giường trước đi, để đây tôi tắt đèn cho.” Căn phòng này chỉ có hai cái đèn, ngoài cái gắn trên trần nhà thì còn một cái đèn bàn đặt ở trên chiếc tủ nhỏ kê giữa giường hai bọn họ.

Anh nói quá khẽ, khiến cho lỗ tai Phí Nghê ngưa ngưa.

“Cậu tắt đèn đi ngủ trước đi, tôi ngủ ồi đây một lát đã.”

Phương Mục Dương cũng không miễn cưỡng cô nữa. Anh tắt đèn trên trước, sau đó lại lên giường tắt đèn bàn, kéo chăn đơn đắp lên mình.

Đến khi toàn bộ căn phòng đã chìm vào trong bóng tối, Phí Nghê mới mò mẫm bước tới bên cửa sổ trong đôi dép lê bằng gỗ. Thế rồi không gian đột nhiên vụt sáng trở lại. Phương Mục Dương vẫn trùm chăn kín đầu, nhưng tay lại cầm dây đèn.

“Tắt đèn đi.”

Khi Phí Nghê đã an vị trên giường rồi, bóng đêm lại một lần nữa phủ kín khắp cả gian phòng.

Năm phút sau, Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Cậu ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.”

Phí Nghê “hừ” một tiếng.

Lại qua năm phút nữa, Phương Mục Dương cố tình tạo ra tiếng thở thật đều đặn. Lần này Phí Nghê mới định ninh là anh ngủ rồi, yên tâm nhắm mắt lại ngủ.

Căn phòng vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức Phương Mục Dương có thể thăm dò được nhịp thở của Phí Nghê. Anh dậy khỏi giường, bật đèn bàn.

Người ngủ rất thích hợp làm mẫu vẽ, đặc biệt là kiểu người có tư thế ngủ tốt như Phí Nghê, cơ thể luôn luôn quay về một bên, chân kéo tới dưới cằm, chỉ để hở ra mỗi đầu. Hàng mi của cô thật cong, như thể chỉ cần gió khẽ nhẹ thổi là đã bay vút lên rồi. Phương Mục Dương rất muốn thổi thổi thử xem, nhưng anh chỉ dùng bút chạm vào một điểm cách lông mi cô một xentimét.

Phí Nghê tỉnh giấc rất sớm. Ánh sáng mặt trời hắt qua rèm cửa, cô phát hiện đèn bàn trong phòng đã bật, nhưng nó không còn ở trên tủ đầu giường nữa mà bị chuyển sang chạn bát. Phương Mục Dương đang ngủ trên ghế, xoay lưng lại về phía cô.

“Cậu đang làm gì đấy?”

“Đang học.”

Phương Mục Dương nhanh chóng lấy sách che đậy hờ đi: “Sao em dậy sớm thế? Ngủ tiếp một lát đi.”

“Không ngủ được.” Phí Nghê ngồi dậy, cầm quần áo sạch vào nhà vệ sinh, thay váy ngủ của mình ra.

Phí Nghê đi làm, Phương Mục Dương tới ban huấn luyện. Hai người ăn sáng tại một tiệm nhỏ cạnh nhà khách, Phí Nghê giành mua đồ trước, cô không thích ăn bánh bao nhân thịt nên chỉ mua hai cái cho Phương Mục Dương.

Ăn xong bữa sáng, Phương Mục Dương nói muốn lấy xe đạp đưa Phí Nghê đi làm.

“Cậu không cần đưa, tự tôi đi là được rồi. Xe đạp này cậu cứ dùng đi, buổi tối đạp thẳng đến nhà cha mẹ tôi ăn cơm nhé.”

“Chỗ chúng ta cách nhau không xa, tôi đưa em đi cũng không tốn thêm bao nhiêu thời gian mà.”

Phí Nghê nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn yên chuyên kể cho Phương Mục Dương nghe chuyện phiếu TV. Vất vả lắm cô mới tìm được cho anh trai mình công việc này, thực sự không thể để xảy ra một chút sơ xuất nào cả.

Phương Mục Dương nhìn Phí Nghê, cười cười: “Sao nào? Trông mặt tôi không giống người có thể kiếm được phiếu TV à?”

Chương 25

“Em không muốn tôi đi, đơn giản là vì sợ tôi nói sai lời trước mặt đường nghiệp của em. Chẳng phải chỉ là giả vờ có phiếu TV thôi sao? Ngay cả em bảo tôi vờ có ô tô tôi cũng có thể vờ được.” Phương Mục Dương chỉ vào sau xe đạp: “Mau lên đi, em đi bắt xe lại lãng phí tiền.”

Phương Mục Dương vạch trần những đi đầu Phí Nghệ không muốn nói ra, cũng tỏ ý muốn phối hợp với cô. Phí Nghệ vốn dĩ cảm thấy chuyện này có hơi mất mặt, nhưng Phương Mục Dương nói vậy, mọi sự lại hóa nhẹ nhàng.

Phí Nghệ ngẩng lên sau xe, Phương Mục Dương lại nói: “Chuyện làm bộ có phiếu TV thì đơn giản, nhưng em chuẩn bị kiểm phiếu thật ở chỗ nào?”

“Chỉ cần chịu chi tiền thì sẽ luôn có cách thôi.”

Ngày đầu tiên kết hôn, Phí Nghệ còn đi làm sớm hơn thường lệ. Cũng đi làm sớm như cô còn có chị Lưu ở tổ của cô. Trẻ nhỏ trong nhà chị nhiều, chỉ có những lúc đi làm thì chị mới được yên tĩnh một lát.

Phí Nghệ vừa nhảy từ xe Phương Mục Dương xuống thì đã chạm mặt chị Lưu.

Vẫn là chị Lưu bước lên chào hỏi họ trước: “Tiểu Phí, đây là chồng em đấy à?”

Phí Nghệ đương nhiên không thể phủ nhận, cô giới thiệu chị Lưu với Phương Mục Dương: “Đây là chị Lưu tổ trưởng của em, bình thường vẫn hay chăm sóc cho em.”

Phương Mục Dương cũng gọi chị Lưu theo cô, hơn nữa còn cảm ơn chị vì đã quan tâm Phí Nghê.

Chị Lưu vội nói đó đều là chuyện nên làm: “Ai bảo Tiểu Phí nhìn đáng thương như thế chứ?”

Theo thẩm mỹ của chị Lưu, ngoại hình Phương Mục Dương không hẳn là quá ưa nhìn. Trước hết là mặt anh không được vuông vắn, cằm hơi nhọn, trong khi chị Lưu vẫn luôn thích kiêu mặt chữ điền. Song dáng người anh lại đẹp, chân khá dài, vừa nhìn là biết đi nhanh, tinh thần cũng tốt, đứng cạnh Phí Nghê trông rất xứng đôi vừa lứa.

Đánh giá Phương Mục Dương xong, chị Lưu bước vào xưởng cùng Phí Nghê. Còn chưa tới giờ vào làm nên chị Lưu lấy một chiếc áo len đan tay từ trong túi ra, hỏi Phí Nghê xem nên móc hoa như thế nào. Phí Nghê hiện tại cũng chẳng có việc gì làm, bèn cầm chiếc áo từ tay chị Lưu, tự mình móc hoa giúp chị.

Chị Lưu rất biết ơn cô.

Phí Nghê kết hôn hôm qua, hôm nay đi làm phải đứng trong hàng ngũ những phụ nữ đã lấy chồng, dè dặt tránh thai đơn vị phát cũng có cả phần của cô.

Đè dặt tránh thai cần phải xếp hàng để nhận. Phí Nghê vốn không định lấy, ngặt nỗi chị Lưu lại nhất định kéo cô cùng đi cho bằng được, còn bảo là dùng thứ này rất tốt cho phụ nữ. Phí Nghê đứng xếp hàng với chị Lưu, phía trước họ là một cô gái trẻ tuổi, hình như vừa mới kết hôn không lâu, còn hỏi chị gái phát để xem có thể cho mình thêm hai cái không. Chị gái kia trêu cô ấy: “Thế cô muốn bao nhiêu nào? Một tháng bốn cái còn chưa đủ à? Thứ này có thể dùng lại được mà.” Mọi người xung quanh đều cười òn lên, cô gái nọ cũng đành cười theo chữa ngượng, chỉ có Phí Nghê ngậm miệng. Đến lượt cô nhận để, chị gái cố ý hỏi: “Bốn cái đã đủ chưa?” Phí Nghê nói là đủ rồi. Bình thường ở xưởng cho dù gặp chuyện không vui thì cô vẫn luôn che giấu cảm xúc trước mặt người khác, nhưng mà lần này lại mất hết cả kiên nhẫn, lấy để xong một cái là tức khắc chuồn ra ngoài. Cô vốn định đưa mấy thứ này cho cô gái trẻ tuổi ban nãy, nhưng rồi nghĩ ngại

một hồi lại thôi. Chẳng may người khác biết được, không biết sẽ truy ền ra mấy lời đ ền thối gì nữa.

Chị Lưu nhận đ ồ xong li ền đuối theo Phí Nghê, hỏi Phí Nghê sao không đ ợi mình.

Phí Nghê ngượng ngừng nói cô quên mất.

“Cái bà Vương này cũng thật là, c ần cọng lông gà mà cứ làm như lệnh tiễn, có mỗi phát bao cao su mà cũng vênh vênh váo váo.” Chị Lưu hào phóng dúm vào tay Phí Nghê hai cái túi nilon nhỏ, ra về th ần bí nói: “Cho em đây.”

“Chị giữ lại dùng đi ạ.” Khi đi nhận đ ồ Phí Nghê vốn chẳng có cảm giác gì, vậy mà lúc này cả người đ ầu nóng bừng lên. Cô đang định trả lại, lại bị chị Lưu đẩy ra.

Chị Lưu vẫn cứ khách sáo như thế: “Chị đến tuổi này rồi làm sao còn dùng nhiều đ ược? Em vừa mới kết hôn, không giống chị. Chị là người từng trải, em không c ần phải ngượng đâu.”

Phí Nghê đành phải nhận lấy. Nếu như bọn họ tranh cãi vì cái thứ này mà bị người ta nhìn thấy thì cô sẽ không ngóc đ ầu lên nổi mất.

“Chị đã nói với em là đ ồ này dùng rất tốt mà, nếu như hồi trước chị đ ược dùng mấy cái này thì đã không đến nỗi có nhiều con như bây giờ. Theo chị thì những người trẻ tuổi muốn theo đuối tiến bộ tốt nhất là không nên sinh con sớm, Tiểu Phí, em nói có đúng không...”

Phí Nghê mơ h ồ “ạ” một tiếng.

“Cho nên em tuyệt đ ối không đ ược bắt cấn đâu đấy, lần nào cũng phải sử dụng.”

Chị Lưu có một khuôn mặt rất nghiêm trang và đ ạo chính, cho dù chị có nói nhiều thì người khác cũng chỉ cho là chị quá mức nhiệt tình mà thôi.

Phí Nghê đành đánh trống lảng, khen giày chị Lưu thật đẹp.

Chị Lưu cảm thấy Phí Nghê rất có mắt nhìn, lập tức kê cho cô nghe chuyện chị đi mua giày ở đâu, bảo cô cũng mua một đôi tương tự.

Chị Lưu cũng có chỗ rất tâm lý. Chị không hỏi Phí Nghê tại sao lúc trước vẫn đang tốt đẹp với cái cậu bên Cục Công nghiệp Vô tuyến điện mà giờ đã lấy người khác, cũng không hỏi Phí Nghê có thể lấy được phiếu mua máy quay đĩa hay không.

Buổi trưa Phí Nghê đến nhà ăn, lại gặp mặt Uông Hiểu Mạn. Uông Hiểu Mạn nhắc tới chuyện phiếu TV, có vẻ đang khá sốt ruột, thậm chí còn ám chỉ có rất nhiều người muốn vị trí bên phòng truyền thông kia.

Phí Nghê cười nói: “Chị cũng không biết cái vị đó nhà em dễ mê lòng thế nào đâu, người nhờ anh ấy giúp đỡ nhiều quá. Để em về nói lại với anh ấy, phiếu TV chắc chắn sẽ là của chị.”

Khi nói xong mặt cô vẫn không đỏ lên. Phải đến lúc Uông Hiểu Mạn đã đi mất, cô mới ăn cơm một mình, ngọn lửa ấy mới bùng cháy từ trong ra ngoài.

Ở ban huấn luyện, Phương Mục Dương gặp được rất nhiều khuôn mặt quen thuộc. Các họa sĩ từng vẽ tranh theo phong cách truyền thống hiện tại vẽ tranh liên hoàn theo phong cách tranh truyền thống, các họa sĩ từng vẽ tranh Tết hiện tại vẽ tranh liên hoàn theo phong cách tranh Tết... Phí Nghê nói không sai, thời buổi này không vẽ tranh cổ động thì chính là vẽ tranh liên hoàn.

Buổi trưa ở nhà ăn, Phương Mục Dương xếp hàng lấy cơm. Anh bảo mấy người sau lưng mình gọi những món ăn khác nhau, lát nữa ngồi chung một bàn. Ngày đầu tiên gặp mặt, anh đột nhiên đề nghị thế thì quả có hơi đột ngột, nhưng không chờ họ trả lời, anh đã gọi luôn món sườn xào chua ngọt đắt nhất. Những người đứng sau liền biết anh không phải kiểu chiếm hời của người khác. Bốn người bọn họ gọi năm món ăn, có người gọi một món chay, vì ăn nhạt quá nên đâm ra ngại, lại gọi thêm một món khác.

Chỉ trong vòng nửa bữa cơm là bọn họ đã quen nhau. Có người hỏi Phương Mục Dương có quan hệ gì với thầy Thẩm được mời tới lớp sáng nay. Thầy gọi thẳng tên Phương Mục Dương giữa đám học viên, thoạt nhìn còn có vẻ rất tán thưởng.

Phương Mục Dương nói trước kia từng quen sơ sơ, nhưng đã nhiều năm chưa gặp lại rồi.

Cha của Phương Mục Dương xuất thân từ ngành văn hóa, hồi trước rất có danh tiếng và địa vị, ngày nào khách cũng nườm nượp trong nhà. Bản thân ông không có ý tưởng hay lý thuyết nào của riêng mình, nhưng lại rất có mắt nhìn, phàm là người được ông khen đâu sẽ dẫn đầu xu thế trong thời kỳ ấy. Ông là người có tính cách văn nghệ sĩ điển hình, thích thì thế nào cũng được, không thích thì đến liếc nhìn một cái cũng lười. Thầy Thẩm này lúc đến thăm hỏi cha anh đã không còn trẻ tuổi nữa, nhưng vì vẫn chưa có thành tựu gì nên bị gọi là Tiểu Thẩm, con người hết mực tài hoa, song tài hoa ấy suốt thời gian dài chẳng có một ai công nhận nên cũng đánh mất sự tự tin của kẻ tài tử, khiêm tốn gần như quá mức. Sự khiêm tốn đó bị cha Phương lý giải thành thiếu khí khái, không chỉ người thiếu khí khái mà tranh cũng thiếu khí khái. Thầy Thẩm, khi đấy vẫn là Tiểu Thẩm, tới nhà từ sớm, vậy mà trà còn chưa uống đã bị hạ lệnh đuổi khách. Phương Mục Dương hồi ấy đâu hiểu khí khái với không khí khái là gì, anh chỉ dựa vào kinh nghiệm mấy năm học vẽ mà đoán kỹ thuật người này rất tốt, vậy là liền mời người ta đến phòng mình uống nước ngọt vị thanh mai, thuận tiện thỉnh giáo một vài vấn đề.

Sau này cha anh gặp chuyện khó khăn, Tiểu Thẩm khuyên anh phân rõ giới hạn với cha mình, anh thẳng thừng từ chối. Thậm chí cha anh xảy ra chuyện, thầy Thẩm có nhúng tay vào hay không, nói thật Phương Mục Dương cũng chẳng quan tâm cho lắm. Người muốn chơi xấu cha anh quá nhiều, biết hết cũng chẳng thú vị, chỉ cần ông vẫn sống khỏe mạnh bình an là được.

Phương Mục Dương cũng không ngạc nhiên khi gặp thầy Thẩm ở đây. Đạo này anh hay xem tranh liên hoàn, biết được nhiều tác phẩm có trọng lượng bây giờ đều là do ông ấy vẽ.

Anh tóm tắt câu chuyện giữa mình và thầy Thẩm trong vòng một câu, sau đó ngồi trên bàn ăn màn thầu.

Trong số bốn người họ, chỉ có Phương Mục Dương là đã kết hôn.

Những người còn lại đều hỏi Phương Mục Dương cảm giác kết hôn là như thế nào.

Phương Mục Dương cười nói, khi ở một mình thì có thể đọc sách giết thời gian, nhưng mà khi có hai người thì không thể đọc sách cùng nhau được. Anh và vợ mới cưới muốn mua một cái TV để xem chung, song lại không biết kiểm phiếu TV ở đâu cả.

Anh vốn chỉ định dò hỏi một con đường để lấy phiếu TV, cũng không phải là muốn xin cụ thể ai. Không ngờ ở đây lại có một người cha ruột làm lãnh đạo dây chuyền sản xuất TV của xưởng vô tuyến điện, nói là có thể hỗ trợ.

Chương 26: Rửa bát

Tối giờ tan làm, Phí Nghệ không vội vã ra khỏi xưởng mà đứng ở trước bảng tin đọc báo.

Trên báo, Phí Nghệ lại trông thấy cái tên quen thuộc “anh hùng giấy trắng”(1) được nhắc đến trong một dòng in rất nhỏ. Ba năm trước khi sinh viên trúng tuyển đại học vẫn phải làm thêm bài thi văn hóa, chút hi vọng vào đại học vừa nhen nhóm của Phí Nghệ đã bị dập tắt bởi chính vị “anh hùng giấy trắng” không làm được bài thi này. Dù anh hùng thi không qua nhưng vẫn vào được đại học nhờ bức thư anh ta viết. Những câu chữ in trên báo gọi cho Phí Nghệ nhớ đến bức thư từng gây xôn xao dư luận ấy, trong đó có một câu cô vẫn còn nhớ như in: “Đối với những con mọt sách không làm việc đàng hoàng, lang thang tự do khắp nơi khắp chốn suốt nhì ầu năm kia, tôi không phục, hơn nữa còn thấy cực kỳ phản cảm, các cuộc thi đều bị lũng đoạn bởi chính nhóm người say mê thi cử này.”

(1) Anh hùng giấy trắng: Tên thật là Trương Thiết Sinh, nổi tiếng trong kỳ thi tuyển sinh đại học năm 1973 vì nộp giấy trắng kèm theo một bức “Thư gửi các vị lãnh đạo đáng kính” trên mặt sau của tờ giấy, trong đó giải thích lý do mình không làm được bài thi là vì bận lao động vất vả.

Bởi vì ảnh hưởng của những lời này, Phí Nghệ không vào được đại học, cô vẫn đang đứng ở trước bảng tin của xưởng may mũ đọc báo.

Cô đoán chừng Phương Mục Dương sắp tới nơi, bèn đi về phía cổng xưởng.

Sự xuất hiện của Diệp Phong không nằm trong dự kiến của Phí Nghệ.

Diệp Phong vốn tưởng Phí Nghệ chơi trò giận dỗi, chỉ cần anh ta lạnh nhạt một chút, cô sẽ tự động chịu thua. Anh ta cũng không phải rất vừa lòng với

Phí Nghê. Phận làm con cái, phần đa đều hi vọng bạn đời tương lai của mình là người cha mẹ ưng thuận, không chỉ vì sau này họ có thể sống hòa hợp dưới một mái nhà mà còn phần nào là lòng hư vinh, mong muốn cha mẹ công nhận mình có mắt nhìn người chuẩn. Thế nhưng Phí Nghê vẫn chưa thể hiện những mặt tốt nhất của bản thân trước mặt cha mẹ anh ta, chuyện này khiến cho anh ta thất vọng. Anh ta bất mãn với gia đình của Phí Nghê, song vẫn tận lực chiều lệ với cha mẹ cô, vậy mà cô thì chẳng chịu giữ thể diện cho anh ta, đã thế lại còn hờn giận.

Tuy nhiên hơn một tuần không gặp mặt, những điếu tốt đẹp của Phí Nghê vẫn chiến thắng một số khuyết điểm của cô. Đúng lúc xưởng vô tuyến điện đang chiêu mộ những người cầm đũa trở về như anh trai của Phí Nghê, Diệp Phong sẵn lòng làm người tốt, cho Phí Nghê một bậc thang để leo xuống. Công việc này rất khó kiếm, anh ta tin chắc là Phí Nghê nhất định biết. Ngay cả chính công tác của Phí Nghê, anh ta cũng có thể hỗ trợ điếu động được.

Phí Nghê lúc này trông thấy Diệp Phong, tâm trạng đã rất bình thản. Cô chào hỏi anh ta, nở một nụ cười, tâm mắt lại chuyển về hướng Phương Mục Dương sắp đến.

Diệp Phong vốn muốn bảo Phí Nghê đi ăn cơm rồi nói chuyện, nhưng Phí Nghê đã trực tiếp từ chối. Cô đang định kể chuyện mình mới kết hôn thì Diệp Phong lại nói về phương án giải quyết công việc cho anh trai cô.

Nếu Phí Nghê chưa kết hôn, có lẽ cô sẽ do dự một phen. Nhưng bây giờ kết hôn rồi, cô cũng đỡ phải nghĩ nhiều.

Cô biết Diệp Phong chắc chắn sẽ không giúp đỡ một phụ nữ đã có chồng.

Cô nói lời cảm ơn với anh ta, sau đó lập tức bổ sung một câu: “Tôi đã kết hôn rồi.”

“Em kết hôn? Em đang nói đùa phải không?” Diệp Phong không thể nào che giấu được sự kinh ngạc của mình, việc bọn họ chia tay mới là chuyện của tuần trước mà thôi.

“Tôi không cần phải nói đùa làm gì cả.”

“Với ai?”

“Bạn học của tôi.”

“Là cái cậu bạn học mà tôi cũng biết ấy hả?”

Phí Nghê im lặng như ngầm thừa nhận.

Diệp Phong nhin không được mà chất vấn, trong lời nói còn ẩn chứa sự giận dữ: “Em vẫn luôn điểu qua điểu lại giữa hai chúng tôi phải không?”

Phí Nghê có thể hiểu được lý do anh ta tức giận, cô giải thích: “Anh tin hay không cũng được, nhưng tôi đã kết thúc hẳn với anh rồi mới tiến tới với anh ấy. Trước đó chúng tôi chỉ là bạn học đơn thuần thôi.” Cô không bắt cả hai tay.

Phương Mục Dương đạp xe như bay, cuối cùng cũng đến được xưởng của Phí Nghê. Ở trước cổng xưởng, anh trông thấy Phí Nghê đứng cùng một người đàn ông khác.

Người này, hình như là anh cũng biết.

Anh đạp xe tới trước mặt Phí Nghê, nhưng không xuống xe mà chỉ chống một chân trên đất, lịch sự cười chào Diệp Phong.

Diệp Phong nhận ra Phương Mục Dương và cái xe anh đang đạp.

“Phí Nghê, em lấy một tên đàn ông như vậy sao, đến xe đạp cũng phải dùng của em sao?” Tin tức này quá khó chấp nhận với Diệp Phong nên phong độ tốt rèn giũa được cũng bay sạch, lời nói đầy vẻ chế nhạo. Nhưng vì bận tâm thân phận nên Diệp Phong cũng chỉ châm biếm bằng mồm mà thôi. Anh ta vút bỏ thể diện tới tìm Phí Nghê, không ngờ cô đã kết hôn, anh ta đột nhiên chẳng khác nào một thằng hề

Nếu Phí Nghê đổi ý, quay ra nịnh bợ anh ta, anh ta sẽ coi thường cô.

Nhưng Phí Nghê không đổi ý, anh ta lại càng coi thường cô hơn, bởi vì cô quá ngốc nghếch. Chỉ vì giận dữ mà lấy một người chồng thế này, mai sau cô nhất định sẽ hối hận. Càng ngốc nghếch hơn chính là, giờ đã đâm phải ngõ cụt mà vẫn chẳng biết quay đầu.

Phí Nghê lên tiếng phản bác, lời nói cũng mang gai nhọn: “Cái gì mà tên đàn ông như vậy, anh ấy rất tốt. Vợ chồng chúng tôi tình cảm tốt, dùng chung một xe thì có làm sao?” Diệp Phong hoàn toàn không nhận thức được nguyên nhân căn bản khiến cho bọn họ chia tay. Anh ta đi tìm cô với tâm thái từ trên cao nhìn xuống, ban thưởng cho anh trai cô một cơ hội kiếm việc làm, cô không muốn tìm hiểu logic sâu xa bên trong, miễn cưỡng coi như đó là ý tốt. Ngay cả khi anh ta nghi ngờ nhân phẩm của cô, cô cũng có thể bình tĩnh giải thích, đến đây hai người coi như quen biết hài hòa chia tay vui vẻ. Thế nhưng Diệp Phong lại nhất định phải vượt quá giới hạn mà dè bủ bạn đời của cô. Cô và Phương Mục Dương đã kết hôn, trước mặt người ngoài chính là cùng chung vinh nhục, miệt thị Phương Mục Dương cũng chính là miệt thị cô.

Phí Nghê chào tạm biệt rồi ngẩng lên sau xe đạp, vòng tay ôm lấy eo Phương Mục Dương, giục anh đạp xe nhanh lên.

Sau khi qua khỏi ngã rẽ, cô mới bỏ tay ra khỏi eo anh.

“Không phải bình thường cậu vẫn mồm mép lắm sao? Sao anh ta nói cậu thế mà cậu không nói lại hả?”

Phương Mục Dương cười nói: “Thắng lợi làm người ta khoan dung hơn, hơn nữa em đã ra mặt thay tôi rồi mà? Sao anh ta lại tới tìm em thế?”

“Làm sao mà tôi biết được? Dù sao lần này biết chuyện tôi kết hôn rồi, anh ta sẽ không xuất hiện nữa đâu.” Hiển nhiên là Diệp Phong vẫn cho rằng cô đang trêu cao anh ta, sau khi nhận rõ tình hình sẽ mau chóng quay đầu lại. Cô không đi, anh ta liền tới nhắc nhở.

“Chắc là ngày mai tôi sẽ lấy được phiếu TV, em đừng lo chuyện này nữa.”

“Cậu kiếm đâu ra vậy?”

“Muốn kiếm là sẽ kiếm được thôi mà.”

“Sao lúc nào cậu cũng nói cái câu đấy thế?” Niềm vui này tới quá mức bất ngờ, Phí Nghê vẫn thấy không thể tin được. “Vì chuyện này cậu lại nợ người khác một ân tình lớn phải không?” Phí Nghê biết ân tình là loại tài nguyên không thể tái sinh, càng dùng nhiều càng hao mòn. Chẳng có ai thích một kẻ lòng tham không đáy. Nếu có thể dùng tiền thì Phí Nghê sẽ cố gắng không làm phiền người khác, chỉ là có những lúc cả tiền cũng không dùng được.

“Cũng không hẳn là lớn lắm, coi như giúp đỡ nhau đi.”

“Cảm ơn nhé.”

“Hai chúng ta tình cảm tốt như thế, em còn khách sáo làm gì?”

Phí Nghê biết Phương Mục Dương cố ý dùng lời cô nói với Diệp Phong để trêu ghẹo cô, cô coi như không nghe thấy.

“Hay là mình đi mua ít mì đi. Cha mẹ tôi không biết chúng ta trở về ăn cơm, chắc là không để phần đâu.” Phương Mục Dương bảo đưa Phí Nghê đến nhà khách ở vài ngày, cha mẹ cô hẳn là nghĩ họ sẽ ăn ở ngoài luôn, không về nhà nữa.

Phí Nghê mua ít mì khô, vì cảm ơn Phương Mục Dương nên còn cố ý mua thêm thịt xá xíu cho anh.

Khi bọn họ về đến nhà, hai vợ chồng già quả nhiên không chuẩn bị cơm cho họ. Trong nhà chỉ có mỗi cháo trắng và màn thầu, cùng với một đĩa cải thảo xào tóp mỡ.

Thấy Phí Nghê trở về, mẹ Phí oán trách cha Phí: “Tôi đã bảo có thể chúng sẽ về ăn rồi mà, kêu ông nấu thêm mấy món, ông cứ nhất định không nghe.”

“Không phải là bà cũng không kiên trì à?”

Đôi bên đều có vấn đề, không thể trách cứ nhau được.

“Mẹ, mẹ không cần phải lo cho bọn con đâu, bọn con tự nấu mì ăn là được ạ.”

Phí Nghê để thịt xá xíu trên bàn, bảo Phương Mục Dương mang vào trước, còn cô thì nấu mì ngoài hành lang.

Phương Mục Dương giục cô vào nhà: “Em cứ vào nghỉ ngơi đi, để đây tôi nấu cho.”

Phương Mục Dương cười thầm trong lòng, số lần anh nấu cơm còn nhiều hơn Phí Nghê rất nhiều. Năm mới đi cấm đội, anh kiêm luôn chức đầu bếp của điểm thanh niên trí thức. Mọi người đều thích thức ăn mà anh nấu, dầu mỡ dư dả, bài trí đa dạng. Nhưng chẳng bao lâu sau anh đã bị cho nghỉ việc, bởi vì anh chỉ có thể đảm bảo mọi người ăn uống đủ đây vào mấy ngày đầu tháng thôi, còn lại về sau bữa no bữa đói.

Phí Nghê vẫn không vào nhà, cô ở hành lang để giám sát Phương Mục Dương nấu ăn. Anh xắt hành không đẹp lắm, nhưng nước tương thì nêm rất vừa vặn, bảo ba giọt là ba giọt, không thừa không thiếu giọt nào.

Phương Mục Dương để quả trứng gà duy nhất ở trong bát của Phí Nghê. Đến khi bung mì ra bàn, hai người cầm đũa lên ăn, Phí Nghê lại gấp quả trứng sang bát của Phương Mục Dương. Cô nói buổi tối mình không ăn được nhiều như vậy.

Phương Mục Dương cũng không từ chối. Anh múc lòng đỏ trứng ra, bỏ qua bát cô.

Ở trước mặt cha mẹ Phí, hai người thân mật chia nhau quả trứng.

Phương Mục Dương hỏi hai vợ chồng già xem hôm nay có nhận được tờ hóa đơn nào không. Anh lấy nhà họ Phí làm địa chỉ nhận gỗ, chỗ ở của anh không được ổn định cho lắm.

Cha Phí vỗ đùi: “Quên mất không nói cho con, chiều nay vừa mới tới xong. Để mai cha tìm người chuyên gõ, bảo họ kéo đến dưới nhà chúng ta luôn.”

Mẹ Phí hỏi: “Để thế có an toàn không?”

“Sao lại không an toàn được? Đội thám tử Chân Nhỏ(2) ở phố chúng ta có năng lực lắm, ngay như con kiến cống mất một hạt gạo đi bọn họ còn biết nữa là, nói chi cả một đống gỗ.”

(2) Đội thám tử Chân Nhỏ: Một tổ chức tự thành lập nhằm đảm bảo an ninh trật tự trong các khu phố những năm 60 – 70, thành viên chủ yếu là người cao tuổi, bởi vì trước kia họ phải bó chân cho chân nhỏ đi nên được gọi là “Chân Nhỏ”.

Phương Mục Dương nói: “Con tự tìm người cũng được, cha cứ nghỉ đi ạ.”

“Không phải con còn đi làm hay sao? Chuyện này với cha chỉ là chuyện vặt.”

Cơm nước xong xuôi, Phí Nghê kéo Phương Mục Dương sang phòng nước rửa bát.

Phương Mục Dương bảo Phí Nghê đứng nghỉ ngơi, để mình anh tự rửa.

Phí Nghê không mấy tin tưởng Phương Mục Dương, nhưng cũng không ngăn cản anh, càng làm không quen càng phải làm nhiều cho biết, nếu rửa không sạch thì cùng lắm cô lại rửa lại lần nữa là được.

Trong phòng nước còn có những người khác, cô nói chuyện rất nhỏ: “Hôm nay tôi không quay lại nhà khách nữa đâu, cậu cứ đi một mình đi.”

“Thế không hay lắm thì phải?”

“Tôi đã quyết định rồi.”

“Hôm nay tôi cũng mệt, không muốn đạp xe, chắc cha mẹ em sẽ cho tôi ngủ lại ở đây chứ?”

“Cậu đi đi, đạp xe cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian mà.”

Phương Mục Dương cười nói: “Người đã mệt rã, đi một bước cũng ngại.”

Chương 27: Động đất

Trông thấy sắc mặt Phí Nghê thay đổi, giọng điệu Phương Mục Dương cũng chuyển sang khuất phục: “Thôi được rồi, tôi đi, cho dù có bò đi cũng phải bò.”

Anh nói thế, Phí Nghê lại có vẻ độc đoán máu lạnh.

Cô thấp giọng thương lượng cùng anh: “Nếu cậu thật sự mệt quá thì lát nữa tôi kê hòm ngủ, cậu ngủ trên giường, đừng để cha mẹ tôi biết.” Hai cái hòm lớn ghép lại với nhau, vừa đủ chỗ cho cô nằm.

Phương Mục Dương vuốt tóc cô: “Thật ra tôi cũng không mệt đến vậy, miễn cưỡng đạp tới nhà khách thì không thành vấn đề.” Anh không hẳn là muốn ngủ lại thật, anh chỉ định trêu cô thôi. Hai người ở cùng một chỗ, anh cũng chẳng thoải mái hơn cô bao nhiêu. Đêm qua anh không ngủ được, hôm nay vừa lúc có thể quay lại nhà khách ngủ bù.

Anh nói lời này nghe có vẻ rất tâm lý, Phí Nghê cũng tha thứ cho việc anh động tay động chân với cô, cho dù anh vừa mới rửa bát bằng nước lạnh và hai tay vẫn chưa khô. Cô sợ những người khác trong phòng nước để ý đến bọn họ, không khỏi nhắc: “Tay cậu kìa.”

Phương Mục Dương chủ động nói chuyện mình sẽ quay lại nhà khách một mình. Hai vợ chồng già tưởng rằng bọn họ đang giận đối nhau, còn liếc Phí Nghê một cái. Phí Nghê cười cười với Phương Mục Dương, bảo anh đạp xe từ từ, thoát nhìn không giống như đang có khúc mắc gì.

Trước mặt Phương Mục Dương, mẹ Phí lấy ra một phong bao lì xì: “Đây là của chị hai đưa cho mấy đứa. Hôm qua là sinh nhật mẹ chồng con bé, nó không về nhà mình ăn cơm được, sáng nay còn cố ý cầm tiền cùng hai cái

phích nước đến. Phích nước mẹ tạm giữ hộ, khi nào hai đứa chuyển nhà thì mang theo sau.”

Phí Nghê mở cái bao ra xem, bên trong là mười lăm tệ. Lương cả tháng của cô cũng chỉ có ba mươi tệ. Chị hai kết hôn, cô từng mừng mười hai tệ. Có lẽ chị ấy cảm thấy mình là chị gái, quà mừng cưới em phải nhiều hơn một chút mới hợp lẽ.

Phương Mục Dương ra tới cửa, Phí Nghê lại gọi anh lại: “Cậu đứng ngoài đây đợi tôi một tí, tôi đưa cậu xuống dưới nhà.”

Phí Nghê vào buồng trong mở hộp bánh quy, lấy ra toàn bộ phiếu lương thực tích trữ được, nhét vào trong bao lì xì. Cô nghĩ ngợi một chút, lại bỏ ra thêm năm tệ, định bụng lần sau sẽ đưa cho Phương Mục Dương. Tiền tiêu bao nhiêu là tùy cậu ta, nhưng sau này mà hết sạch tiền ăn cơm, cô sẽ không cho thêm nữa.

Hai người nối gót nhau xuống dưới tầng. Đến chân tòa nhà, Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Cậu còn tiền và phiếu lương thực không?”

Không ai nắm rõ số tiền và phiếu của Phương Mục Dương hơn cô. Con người này tiêu hoang như vậy, lại còn mua một đồng gỗ, còn dư được tiền mới lạ.

“Tôi vẫn còn mà.”

“Ở đâu ra thế?”

“Việc ấy em đừng bận tâm.” Phương Mục Dương cũng ngại kể cho Phí Nghê chuyện mình đi cầ áo khoác. Lúc trước mua cái áo kia, bọn họ chẳng vui vẻ gì.

Phí Nghê đưa bao lì xì cho anh: “Tiền này cậu giữ mà mua đồ ăn đi, đừng có mua gì khác. Với lại có người giúp cậu, cậu cũng nên mời người ta đến quán cơm ăn một bữa.” Cô biết Phương Mục Dương sẽ không để mình chịu thiệt, cho nên cũng không khuyên anh đừng tiết kiệm tiền ăn.

“Em đưa hết phiếu cho tôi thì em sẽ ăn bằng gì?”

“Bây giờ không phải cuối tháng rồi sao? Đạo này tôi đều ăn ở nhà ăn cả.”

“Thế em đưa phiếu cho tôi là được rồi, tiền em cứ giữ lại đi. Tôi vẫn còn tiền, không còn sẽ xin em sau.”

Phương Mục Dương nói thản nhiên như vậy, Phí Nghê cũng không nghi ngờ chuyện hết tiền Phương Mục Dương sẽ xin mình.

“Cậu bây giờ cũng coi như có công việc rồi, hay là gọi cho chị cậu một cuộc điện thoại báo bình an đi, chị ấy rất lo cho cậu.”

Phương Mục Dương chỉ nói “được”, cũng không kể cho Phí Nghê chuyện anh đã sớm viết thư cho chị gái, còn gửi kèm một số bức ảnh về thành phố này mà trước kia anh từng chụp. Chị hai của anh đã nhiều năm không được nhìn ngắm nơi mình sinh ra và lớn lên rồi. Anh cũng không ngờ mình sẽ kết hôn trước chị. Dù sao trước kia khi ngồi xe lửa miễn phí đi thăm chị gái, chị anh còn có bạn trai.

Trăng lưỡi liềm treo trên cao. Phí Nghê ngẩng đầu nhìn trời, nói với Phương Mục Dương: “Cậu đạp xe về cẩn thận một chút.”

Ý là muốn đuổi anh đi đây mà.

“Tôi nhìn em lên nhà rồi sẽ đi.”

Phí Nghê đặt chân tới cầu thang, quay đầu lại, phát hiện Phương Mục Dương vẫn đứng đó. Cô chỉ thoáng nhìn anh một cái rồi xoay người lên trên gác.

Trở về nhà, mẹ Phí đang ở buồng trong đợi cô.

“Con với Tiểu Phương có chuyện gì vậy?” Theo kinh nghiệm của mẹ Phí, sau đêm tân hôn, rất hiếm vợ chồng mới cưới chủ động tách ra khỏi nhau. Thế nhưng hai đứa này dính như keo, còn tiến nhau xuống dưới nhà, cũng không giống vừa cãi cọ.

“Không có chuyện gì đâu ạ.”

“Thế sao con không quay về nhà khách với nó?”

“Chẳng nhẽ cưới chồng rồi con không được ở nhà mình nữa sao?”

“Không phải là không được ở.” Chỉ là nhìn kiểu gì cũng thấy gì đó không ổn. “Hay là Tiểu Phương có vấn đề hả?”

“Có vấn đề gì ạ?”

“Chính là...” Mẹ Phí e dè thân phận trưởng bối, không có mặt mũi nào mà hỏi kỹ mấy chuyện này, thàn nghĩ thôi để mai xem thế nào. Bà nói với Phí Nghê: “Giờ cũng muộn rồi, con rửa mặt rồi ngủ đi.”

Không ngờ ngày hôm sau chỉ có một mình Phí Nghê về nhà ăn tối, mẹ Phí liền hỏi xem Phương Mục Dương đi đâu.

Phí Nghê nói: “Anh ấy đi ăn cơm với bạn, không sang được ạ.” Người ta giúp đỡ mình, mời họ ăn cơm cũng là trách nhiệm, ngay từ buổi sáng Phương Mục Dương đã nói tối sẽ không về ăn cơm.

“Thế lát nữa nó có qua đây không?”

“Không đâu ạ, hôm nay chạy đi chạy lại cũng đủ mệt rồi.”

Hai vợ chồng già vừa bắt đầu cảm thấy Phương Mục Dương đáng tin cậy, giờ lại âm thầm sinh nghi trong lòng. Đặc biệt là cha Phí, gỗ đã kéo đến dưới tầng, ông đang tính bàn bạc chuyện đóng đờ với con rể, kết quả con rể lại không xuất hiện.

Phí Nghê không muốn cha mẹ mình có ý kiến với Phương Mục Dương, bèn kể qua qua chuyện phiếu TV.

Nhưng mà cha Phí vẫn thấy nghi ngờ, mời người ta ăn cơm với đến đây tìm Phí Nghê thì có mâu thuẫn gì đâu? Ông cũng từng trải qua thời trai trẻ,

một người đàn ông bình thường, vừa mới cưới vợ xong, chẳng ai là không muốn ở bên vợ mới cưới cả, trừ khi phương diện kia có vấn đề

Cha Phí thở dài nửa hơi, lại nuốt nửa còn lại vào trong bụng. Con gái ông đã đủ phiền não rồi, ông cũng không muốn nó phải bận lòng thêm nữa.

Ăn cơm tối xong, Phí Nghê thu dọn bát đĩa. Cha Phí định tự mình đi rửa bát, bảo con gái ở lại tâm sự với mẹ, nhưng Phí Nghê từ chối, nói là rửa xong rồi tâm sự sau cũng được. Cô vừa dọn hết bát đĩa thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Phí Nghê mở cửa, trông thấy Phương Mục Dương. Cô còn tưởng là anh sẽ không đến nữa.

Phương Mục Dương chào hỏi hai vợ chồng già rồi rất tự nhiên cầm lấy chậu bát đĩa trong tay Phí Nghê, đi cùng cô tới phòng nước rửa bát.

“Không phải cậu bảo hôm nay sẽ không tới sao?”

“Tôi qua đưa phiếu TV cho em.”

“Sáng ngày mai chúng ta lại gặp nhau còn gì?” Đêm nay cô cũng không thể đưa phiếu cho người ta được.

“Nhưng tôi muốn đưa em luôn hôm nay cơ.”

Câu trả lời của anh quá ngớ ngẩn, Phí Nghê không biết đáp lại thế nào, đành phải kéo chậu bát qua: “Cậu nghỉ ngơi đi, để đây tôi rửa cho.”

Phương Mục Dương kéo chậu lại: “Tôi đạp xe đến đây cả người đầy mồ hôi rồi, để tôi rửa bát một chút cho mát.”

Phí Nghê phát hiện áo sơmi của Phương Mục Dương có hơi ướt, chắc là bị nhuộm mồ hôi.

Hôm nay quả thực rất nóng, trời cũng không có gió, nhưng nếu không phải đạp xe quá vội tới đây thì cũng không thể đổ mồ hôi nhiều như thế. Phí

Nghê thầ mắg Phươg Mục Dươg là đ ồngố, ai lại rửa bát cho mát cơ chứ?

Cô đầh chạy vội v ềphòng, c ầm chậu rửa mặt của chính mình ra, xả nước lạnh. Trong nhà không thừa khăn mặt, cô chỉ có thể dùng khăn của mình nhúng vào nước, vắt khô rồi đưa cho Phươg Mục Dươg lau m ồhôi.

“Tôi đầg rửa bát, tay bắ r ồi, hay em lau giúp tôi đi?”

“Tạm dừng rửa bát cái đầ.”

“Còn có hai cái bát nữa là xong r ồi.”

Phí Nghê không còn cách khác, đầh phải lấy khăn lau tai và cổ cho anh, cố gắg không chạm tay vào mặt anh.

Phươg Mục Dươg thoải mái tiếp nhận sự phục vụ của cô: “Có thể lau mũi hộ tôi đượ không?”

Phí Nghê dùng khăn lau lau mũi cho anh, ngón tay vô tình chạm vào môi anh. Cô tức khắg rụt tay về. Cũng không biết môi anh nóng hay tay cô nóng, nhưng tóm lại là Phí Nghê thấy rất nóng.

Khoảnh khắg kia quá gắg ngủi, Phí Nghê cũng không biết Phươg Mục Dươg có phát hiện ra hay không.

Cô cho khăn vào trong chậu, vắt lại lần nữa rồi thay một chậu nước khác: “Chậu tự lau đi.” Lúc này Phươg Mục Dươg đã rửa xong bát đ ĩa. Cô lấy chậu bát từ tay Phươg Mục Dươg, mang vềchạn bát nhà mình.

Mẹ Phí nhìn con gái quắn quít lấy Phươg Mục Dươg vào phòng nước, vậy mà khi đi ra lại tránh Phươg Mục Dươg. Bà vừa địn hỏi Phí Nghê làm sao thì lại nghe con gái bảo muốn tiến Phươg Mục Dươg xuống dưới để vềnhà khách.

Bà còn chưa kịp lên tiếng, Phí Nghê đã ra ngoài cửa.

Trời hôm nay thật nóng, chẳng có lấy gợn gió nào.

Phí Nghệ vẫn dẫn Phương Mục Dương đi đường cẩn thận.

“Em không có chuyện gì khác để nói với tôi sao?”

“Không có.”

Phương Mục Dương đặt tay lên tóc Phí Nghệ: “Thật sự không có?”

“Tay của cậu.”

Phương Mục Dương thu tay, nhìn cô cười: “Sao hôm nay lại không vui thế?” Rõ ràng động tác này hôm qua đã được cô ngầm đồng ý.

“Đâu có, cảm ơn cậu đã lấy phiếu TV giúp tôi.” Suy nghĩ trước nhất trong đầu Phí Nghệ không phải Phương Mục Dương tự tiện chạm vào cô, mà là cô chưa gọi đầu. Cô không hi vọng bị Phương Mục Dương nhận ra.

Phương Mục Dương đoán Phí Nghệ sẽ không nói thêm gì với anh nữa, bèn lặp lại mấy lời ngày hôm qua: “Em quay về đi, tôi nhìn em lên nhà.”

Lần này Phí Nghệ không quay đầu lại.

Vào tới nhà rồi, mẹ Phí gọi cô vào buồng trong. Hôm trước bà muốn nói lại thôi, nhưng lần này bà lại hỏi rõ ràng: “Cái đêm đầu tiên, con với Tiểu Phương có làm theo những gì mẹ bảo không đấy?”

Ban đầu Phí Nghệ còn chẳng hiểu mô tê gì, đến lúc cô chợt hiểu ra thì mới miễn cưỡng gật đầu.

“Tiểu Phương có phải có vấn đề trên phương diện ấy hay không?”

Phí Nghệ vẫn giống như ngày hôm qua, vẫn không hiểu được ý mẹ: “Có vấn đề gì ạ?”

Rõ ràng trong phòng chỉ có hai người, nhưng mà mẹ Phí vẫn cảm thấy ngượng, còn phải dán sát vào tai Phí Nghệ mà nhỏ giọng nói.

Lời của bà tựa như mang theo hơi lửa, khiến tai Phí Nghê nóng bừng.

Cô trả lời rất khẽ: “Anh ấy không có vấn đề”

Mẹ Phí không tin, lại hỏi: “Không có vấn đề sao lại như vậy?”

“Anh ấy thực sự không có vấn đề gì mà. Mẹ, con mệt rồi, con muốn nghỉ, mẹ cũng về phòng ngủ đi.”

Mẹ Phí gần như bị con gái đuổi khỏi phòng.

Buổi đêm vô cùng nóng nực, dù có mở hết cửa sổ thì gió cũng chẳng thổi vào nhà tí nào. Phí Nghê không ngừng trở mình, phải đến tận một giờ sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Sau đó, cô bị giật mình mà choàng tỉnh lại. Khi thấy cả giường rung lắc, cô còn tưởng mình đang mơ. Nhưng chưa đầy một giây sau, cô đã nhận ra rằng đây chính là hiện thực.

Chương 28: Tìm kiếm

Khi Phí Nghê che chở cha mẹ chạy xuống dưới tầng, dép cô đã bị giẫm cho bẹp rúm, bên tai toàn tiếng ù ù, chẳng khác nào đang lạc giữa một cái nhà xưởng khổng lồ, tiếng máy chạy bị bộ khuếch đại âm thanh khuếch đại đến mức vô hạn. Nếu cái tiếng này chỉ đơn giản là xuất hiện vào nửa đêm thì chắc chắn sẽ thu về một tràng chửi rủa, nhưng hiện tại nó còn đi kèm tiếng cửa kính vỡ loảng xoảng, không ngừng gieo rắc nỗi sợ hãi kinh hoàng.

Gót chân hở ra của Phí Nghê không may đập phải một mảnh thủy tinh rớt trên mặt đất. Nền đất lại bắt đầu rung chuyển một lần nữa, lần này rung rất ác liệt. Phí Nghê quên cả đón đau, cô đỡ lấy vai mẹ mình để tránh cho bà khỏi ngã.

Mặt sân giờ chật cứng người, gần như toàn bộ người dân sinh sống ở các tầng trên đều đã đổ xuống dưới này. Bên tai Phí Nghê văng vẳng tiếng chó sủa dữ dội, là bà lão ở tầng hai đang bế Vương Tài nhà mình chạy xuống. Vương Tài sủa cực kỳ gắt, nhưng so với vô số các loại âm thanh hỗn tạp khác, tiếng sủa của nó lại có vẻ chẳng thấm vào đâu.

Tất cả mọi người đều đang xông xáo bàn tán xem chuyện gì vừa xảy ra. Có những người vẫn chưa biết họ đã gặp động đất, còn tưởng rằng tường khu nhà tập thể bị xe tải cỡ lớn húc phải. Tâm trạng của họ vẫn đang kẹt cứng trong sự hoảng sợ mới nãy, ai nấy cũng đều chia sẻ cảm giác của mình khi gặp địa chấn chứ chẳng ai kịp nghĩ về tương lai trước mắt. Có cô gái lúc này mới để ý mình đang ăn mặc thiếu vải, muốn chạy ngược lên nhà lấy thêm quần áo mặc vào nhưng mà lại bị cản lại.

Đối diện với sinh tử, cảm giác thẹn thùng dường như chẳng là gì cả. Hoặc cũng có thể nói mọi người cần bản không cần phải thẹn, bởi vì giờ phút này đâu có ai khá khâm hơn ai đâu.

Một luồng ánh sáng màu tím rọi tới từ hướng nam. Giữa khung cảnh hoảng loạn, mẹ Phí kiểm tra vết thương trên chân con gái.

Tuy nhiên cũng chẳng có ai dư thừa vải mà băng bó. Phí Nghê chỉ mặc một cái váy ngủ mỏng manh, mà hầu hết những người chạy ra quanh đây cũng mặc có mỗi đồ lót, cùng lắm quần thêm tấm ga trải giường, dép trên chân người một chiếc người hai chiếc. Còn có người trong lúc chạy xuống đã mất luôn cả đôi dép, bây giờ đang đứng chân trần ở trên mặt đất có thể rạn nứt bất cứ lúc nào.

Mẹ Phí lập tức ra lệnh cho cha Phí cởi áo ba lỗ ra. Cha Phí cũng không do dự, tức thì đưa áo cho con, bảo cô nhanh nhanh cầm máu.

Phí Nghê cúi xuống băng bó gót chân, đầu óc không ngừng suy chuyển: “Chúng ta không thể cứ đứng ở đây mãi được, nhớ nhà sập thì làm sao, hay là ra đường tìm chỗ tránh đi.”

Cha Phí truy vấn đạt lại lời con gái với hàng xóm, một nhóm người cùng dắt nhau ra đường lớn.

“Thế nào rồi, chân đau không?”

“Con không đau. Chúng ta mau đi thôi.”

Phí Nghê căn bản không có thời gian tự hỏi xem chân mình có đau không, đó thực sự là việc nhỏ nhất chẳng đáng nhắc đến.

Khi mặt đất đã bình thường trở lại, Phí Nghê bắt đầu có thời gian để suy nghĩ về những chuyện khác.

Hai vợ chồng già nhà họ Phí rất lo lắng cho đứa con gái khác của mình: “Không biết con hai giờ thế nào rồi? Nó còn có một bà mẹ chồng bị liệt...”

Cha Phí lên tiếng bảo bà bạn già ở lại đây cùng con út, còn ông đi xem tình hình con gái thứ hai của mình.

Phí Nghê đương nhiên không thể đồng ý: “Nếu cha thấy không yên tâm thì hai người ở đây đi, để con đi cho.”

“Con làm sao mà đi được, chân đau như thế thì đi thế nào? Bây giờ trời còn chưa sáng, con mà đi cha mẹ lại càng lo thêm. Hơn nữa giờ con có xảy ra chuyện gì, mẹ và cha con không chỉ không chịu nổi mà còn không biết phải ăn nói thế nào với Tiểu Phương nữa.”

“Con không sao đâu, chỉ là chút vết thương nhỏ thôi mà. Với lại mắt con cũng nhìn tốt hơn mắt cha mẹ.”

Phí Nghê có hơi hối hận, ngày hôm qua cô thật sự không nên bảo Phương Mục Dương rời đi, nếu như cậu ta ở lại thì cô đã có thể đạp xe đến chỗ chị r ồi. Cũng chẳng rõ bây giờ cậu ta thế nào. Phương Mục Dương ở trên tầng trên cùng, nhà khách thì đã lâu đời, không biết liệu có xảy ra chuyện gì không. Cô nghĩ chắc cậu ta sẽ không đến nỗi thảm quá, làm gì có ai cứ xui xẻo mãi như vậy chứ, cậu ta mới sống an ổn được mấy ngày mà. Nhưng nói không chừng, nếu như một người đã mang vận xui, xui xẻo sẽ tự nhiên mà kéo đến không ngại nghĩ.

Phí Nghê tuy lo cho chị nhưng vẫn còn có lý trí, thấy không thể thuyết phục cha mẹ mình, cô bèn dùng một giọng điệu không phản bác được mà nói: “Tòa nhà chị ấy ở mới được tu sửa năm nay, nhà chị ấy lại nằm ngay tầng hai, chắc là giờ đã xuống dưới được an toàn giống chúng ta r ồi. Chỗ chị ấy còn một người lớn tuổi cần chăm sóc, cha đi bọn họ lại chỉ càng phiền thêm thôi. Cha mẹ không yên tâm chuyện con đi lúc tối trời chứ gì? Thế để trời sáng r ồi con sẽ đi. Cứ quyết định như vậy nhé.”

Lời nói của Phí Nghê rất có trọng lượng trong cái nhà này, đặc biệt là những lúc gặp vấn đề, cha mẹ cô thường không có ý kiến gì khác.

Phí Nghê đứng giữa đường lớn, tay đặt lên tim, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Mấy tiếng đồng hồ trước, Phương Mục Dương vẫn đang rửa bát trong phòng nước.

Khi đưa cha mẹ chạy xuống dưới nhà, cô nghe thấy tiếng sứ vỡ, hình như là bát đĩa rơi trên mặt đất. Tiếng vỡ ấy rất giòn, nghe rất chói tai.

Lúc còn đang hỗn loạn, luồng tư duy của Phí Nghê rất rõ ràng, cô phải đưa cha mẹ thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng hiện tại tạm thời không còn nguy hiểm gì nữa, tâm trí cô lại quay cuồng.

Giữa khung cảnh hỗn độn, cô nghe thấy như có người gọi tên mình, tiếng gọi mỗi lúc lại một gần hơn. Phí Nghê hít sâu một hơi, cố gắng xác định âm sắc của giọng nói ấy. Người gọi tên cô giọng đã khàn đi, nhưng nếu nghe kỹ thì vẫn là giọng nói mà cô quen thuộc. Đến khi ý thức được tiếng gọi đấy là thật, lòng cô cũng thoáng thả lỏng, nhưng vì đã xác định chủ nhân giọng nói bình yên vô sự, cô lại bắt đầu cảm thấy mất mặt. Tất cả mọi người trên con đường này đều có thể nghe thấy tiếng người đó gọi tên cô, gọi một tiếng, bấm chuông xe đạp vài lần. Tiếng chuông xe vừa gấp gáp vừa lạnh lạnh, hoàn toàn đối lập với giọng nói khàn khàn nọ, khiến cho người bị gọi không thể nào không chú ý. Mặc dù cảm thấy mất mặt nhưng Phí Nghê vẫn tiến lên phía trước vẫy tay, lớn tiếng kêu: “Tôi ở đây, ở đây!” Cô sợ nếu cứ gọi như thế mãi, dây thanh quản người kia cũng sẽ bị đứt luôn mất.

Chuông xe không còn kêu nữa, bởi người bấm chuông đã tìm được cô gái mà anh muốn tìm.

Phí Nghê có hơi bực mình với Phương Mục Dương. Cô ăn mặc cũng chẳng lôi thôi hơn ai, dù sao còn có người quấn mỗi tấm ga trải giường, song vì Phương Mục Dương gọi mà ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía cô. Giờ sắc trời vẫn còn tối, nhưng Phương Mục Dương lại cầm một chiếc đèn pin trên tay, đèn soi thẳng về phía cô, khiến cô như đang đứng giữa sân khấu mà chẳng có chút gì che chắn. Tuy nhiên so với ánh đèn, ánh mắt của cậu ta càng làm cho cô mất tự nhiên hơn. Ánh mắt đỏ ngầu kia như đang ghim chặt lấy cô, y hệt một gã hà tiện bậc nhất ra ngoài mua đồ, kiên quyết tìm ra tí vết để mà cò kè mặc cả, chỉ sợ bỏ qua bất cứ một chi tiết nhỏ nhặt nào. Phương Mục Dương nhìn cô theo đúng cách đó, như thể muốn xác nhận cô chính là cái người mà ngày hôm qua cậu ta gặp. Phí Nghê mặc váy không tay, bên trong còn không có mặc áo con, cái đầu lúc

trước đi đường chân bị cọ xát vào vải giò bông nhiên đánh úp đến. Thật ra cô đã sớm đau, nhưng vì ban nãy mãi nghĩ tới những chuyện khác nên cũng quên băng đi mất. Lúc này đây, cả đau đớn và ngượng ngập cùng nhau bủa vây lấy cô.

Tất cả các loại xúc cảm đan xen vào nhau, khiến cô không kiềm chế được mà thúc giục Phương Mục Dương: “Mau tắt đèn pin trên tay cậu đi.”

Phương Mục Dương soi đèn vào chân Phí Nghê: “Chân của em làm sao vậy?”

“Sao giọng cậu lại khàn thế?”

Phương Mục Dương nói: “Lát nữa là đỡ ngay thôi.”

Phí Nghê cũng rất nhẹ nhàng trả lời vấn đề của Phương Mục Dương: “Tôi hơi bị xước da tí, đã băng bó ổn thỏa rồi.”

“Thật sự không làm sao chứ?”

“Tôi gạt cậu làm gì?”

Phương Mục Dương cười với cô, cô cũng không nhịn được mà bật cười. Cái người này ăn mặc chẳng khác hơn cô bao nhiêu, chỉ có mỗi một cái áo ba lỗ đen với quần đùi trắng dài chưa tới đầu gối, chân đi dép lê, hở hết hai bên gót chân, trông còn lếch thếch hơn cả lần trước ngủ ở nhà khách. Đã thế vạt áo còn bị xốc lên tới eo, chả có tí chỉnh tề nào.

Hai người đứng đối diện nhau, cùng cười.

Một lúc lâu sau, Phí Nghê mới nhớ ra đèn pin của Phương Mục Dương vẫn đang bật. Cô giơ tay toan tắt đèn, tay hai người chạm vào nhau, phản ứng đầu tiên của Phí Nghê không phải là rút tay về mà là bấm vào công tắc.

Bầu trời vẫn còn tối đen như mực. Phương Mục Dương nắm tay Phí Nghê không buông, còn dùng ngón tay phác họa bóng hình của cô vào trong lòng bàn tay cô, khiến tay Phí Nghê ngửa ngửa.

Phí Nghê lúc này vẫn không quên chị hai mình. Vừa lúc Phương Mục Dương mang xe đạp và đèn pin đến, cô cũng không cần phải chờ cho trời hửng sáng nữa.

Phương Mục Dương nói mình sẽ đưa Phí Nghê đi. Phí Nghê nhảy lên sau xe, nghe theo lời Phương Mục Dương mà vòng tay ôm eo anh. Áo Phương Mục Dương đã ướt mồ hôi, còn tay cô lại đang cầm đèn pin, nhưng so với sự an toàn thì những cái khác chỉ là thứ yếu.

Phương Mục Dương muốn trò chuyện cùng cô, song cô lại ngăn cản anh: “Cậu vẫn đừng nên nói nữa thì hơn. Cũng không biết bao giờ mới được uống nước, giữ gìn cổ họng một chút.”

Anh vẫn dùng giọng nói khàn khàn kia để hỏi cô: “Giọng tôi khó nghe lắm à?”

“Khó nghe chết đi được ấy.”

“Em ôm chặt tí nữa đi. Nhỡ lát nữa có dư chấn, mặt rất rung lắc, chúng ta lại bị tách ra thì biết làm sao?”

“Tôi ôm đã đủ chặt rồi.”

“Sao tôi chẳng có cảm giác gì nhờ?”

Phí Nghê biết Phương Mục Dương trêu mình, liền cầm đèn pin đâm vào eo anh: “Thế giờ có cảm giác chưa?”

Cô có sử dụng ít lực, Phương Mục Dương đau đến mức rít lên một tiếng: “Em đúng là văn võ song toàn nhỉ.”

“Cậu không sao chứ?”

“Em nói xem?”

“Tôi không cố ý đâu.”

“Không sao. Em xoa cho tôi hai cái, tôi sẽ tha thứ cho em.”

Bởi vì cảm thấy áy náy nên Phí Nghê thật sự đưa tay lên xoa eo anh: “Còn đau không?”

Phương Mục Dương rất rộng lượng mà bảo mình đã đỡ rồi.

Đúng như những gì Phí Nghê suy đoán, khu nhà ở của chị hai vừa được tu sửa năm nay nên không hư hại nặng như nhà cô, không có bức tường nào bị rạn nứt trên diện rộng.

Mẹ chồng của chị cũng đã được đưa xuống phía dưới. Bà cụ tuy chân bị liệt nhưng vẫn làm vài việc vặt. Buổi tối nóng không ngủ được, bà ngồi trên giường dán mấy bao diêm. Khi động đất xảy ra, bà chính là người đầu tiên phát hiện.

Trái tim Phí Nghê hoàn toàn buông lỏng.

Trong tình cảnh đó, Phương Mục Dương đã gặp mặt chị hai và anh rể của Phí Nghê lần đầu tiên.

Anh ngẩng đầu nhìn trời, hỏi anh rể của Phí Nghê: “Nhà anh có lầu bạt không?”

“Không có.”

“Thế có ống thép với vải bạt và vải sơn lót sàn không?”

“Ống thép không có, vải bạt vải sơn thì có, chú hỏi mấy cái đấy làm gì?”

“Sau khi động đất khả năng sẽ có mưa to, để tránh bị ướt thì tốt nhất là chúng ta nên dựng lều. Gỗ em mua vẫn để dưới nhà cha mẹ, nếu anh cần dùng đến gỗ thì giờ đi mượn một cái xe đẩy, em cùng anh kéo ít gỗ về đây, dựng tạm một nơi trú ẩn phòng dư chấn.”

“Quanh đây vẫn còn một ít gỗ vụn đấy, để anh đi kiếm.”

“Thế cũng được, nhân lúc chưa có dư chấn anh chạy lên nhà lấy hết đồ đạc cần thiết, giường xếp ô dù các kiểu xuống đây. Nói với cả những người khác ở khu này một tiếng nữa.”

Kinh nghiệm về động đất của Phương Mục Dương không thể có một trong mấy tháng ngắn ngủi này được. Phí Nghê nghi ngờ Phương Mục Dương đã nhớ lại, nhưng trước mắt đang có chuyện quan trọng hơn, cô tạm thời không suy xét nhiều nữa.

Trong khoảng thời gian cấm đội Phương Mục Dương quả thực từng gặp động đất. Trận động đất ấy không lớn, thứ khiến anh ấn tượng nhất vẫn là cơn mưa sau đó. Mưa liên miên suốt mấy ngày, nhiều ngôi nhà trong làng bị hư hỏng nặng, cũng may là căn nhà của đám thanh niên trí thức bọn anh vẫn còn nguyên vẹn. Đến khi trời quang mây tạnh, anh đi sửa nhà cho người ta, đến nơi nào dân làng cũng lấy thứ tốt nhất trong nhà ra đãi anh. Cũng vì cơn địa chấn kia mà anh hiểu biết hơn một chút về động đất, vậy nên sáng sớm khi giường của anh khẽ rung, phản ứng đầu tiên của anh chính là có động đất rồi.

Phương Mục Dương tức khắc tỉnh táo, nhảy bổ từ trên giường xuống, với lấy cái đèn pin trong tầm tay rồi chạy một mạch xuống tầng, vừa chạy vừa kêu “động đất”, chỉ sợ những người khác trong nhà khách không nghe thấy. Anh ở trên tầng cao nhất, chỉ cần chậm chân tí thôi là cầu thang sẽ chật ních người. Trước khi tìm được Phí Nghê, anh đã từng tạt qua chân tòa nhà họ ở, cũng trông thấy đồng gỗ của mình bên đấy. Bởi vì không nhìn thấy người nên anh đoán cô đã ra ngoài đường lớn tránh động đất rồi. Trên đường lớn quá nhiều người, anh sợ lỡ bỏ qua cô, chỉ đành vừa tìm vừa gọi, gọi đến rất lâu cả họ.

Sau khi dặn dò chị hai và anh rể xong, Phương Mục Dương lại khàn giọng bảo Phí Nghê lên xe mình: “Chúng ta cũng quay về dựng lều đi.”

Bọn họ trở lại con đường lớn nơi Phí Nghê vừa mới đứng. Vẫn còn rất nhiều người đang đứng chôn chân tại đó, chờ đợi ý trời.

Phương Mục Dương tìm được một bác gái đeo băng tay đỏ, nói với bác sau động đất kiểu gì cũng sẽ mưa to, nhờ bác bảo mọi người tìm vật liệu

dựng chỗ trú ẩn để phòng dự chấn. Bác gái không tin, Phương Mục Dương liền dùng kiến thức mà mình đọc được trong sách để侃侃 giải thích tại sao sau khi động đất lại mưa. Trông thấy vẻ mặt ngờ ngác của bác gái, anh mới nhận ra là mình đã dùng sai cách, bèn chuyển sang kể lễ mất cái ví dụ mưa lớn sau động đất cho bác nghe. Bây giờ bác gái mới ngộ ra sự cần thiết của việc xây dựng một nơi trú chân, lập tức hô hào thanh niên trai tráng trên đường cùng bắt tay vào dựng lều.

Có những nhà thiếu vật liệu, Phương Mục Dương liền phóng khoáng kêu gọi họ dựng chung lều chống dự chấn với mình. Anh đã có sẵn gỗ rồi, mọi người cùng góp sức làm thì sẽ mau hơn một chút.

Những người không có gỗ nhanh chóng hưởng ứng đề nghị của anh.

Phương Mục Dương áy náy nói với Phí Nghê: “Đồ đạc nhà mình chắc phải qua vụ này mới đóng được.”

“Đã đến lúc này rồi còn nói chuyện đồ đạc gì nữa. Có cần tôi giúp gì không?”

“Có chứ.”

“Giúp gì?”

“Nghỉ ngơi cho thật tốt vào.”

Phương Mục Dương tính lên gác lấy một vài công cụ cần để dựng lều. Anh hỏi Phí Nghê chỗ nhà cô dựng dụng cụ, đồng thời còn hỏi thăm luôn cả chỗ cất ô dù áo mưa với thuốc sát trùng các thứ.

“Để tôi lên lấy với cậu.”

“Không được, em ở lại đây đi.”

“Giờ không phải là đã tạm an toàn rồi sao? Những người khác cũng về nhà mình lấy đồ mà?”

“Em không giống những người khác.”

Song Phí Nghệ vẫn nhất quyết đòi đi cùng Phương Mục Dương. Đồ vật cần lấy quá nhiều, cho dù cô có nói Phương Mục Dương cũng chưa chắc đã nhớ, cho dù Phương Mục Dương có nhớ thì cũng không thể mang hết xuống trong một lượt. Mà kể cả Phương Mục Dương có nhớ được và mang được thì cô cũng không muốn làm kẻ ngoài cuộc, chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

“Nếu em dám đi,” Phương Mục Dương cúi đầu, nhỏ giọng uy hiếp bên tai Phí Nghệ. “Thì tôi cũng dám hôn em. Em lấy bao nhiêu đồ, tôi sẽ hôn bấy nhiêu lần.”

“Cậu dám!”

“Em nói thử xem tôi có dám không?”

Khi Phương Mục Dương lên nhà, Phí Nghệ vẫn đi theo sau anh. Dưới ánh sáng của ba cái đèn pin trong nhà, cô thuần thực thu thập tất cả đồ vật cần dùng. Tủ năm ngăn đã bị đổ, phích nước nóng để trên đấy cũng lăn xuống đất, may mà lớp thủy tinh trong ruột phích không bị vỡ. Phí Nghệ tìm ba cái cốc, đổ hết nước vào bên trong rồi để ở góc nhà cho nguội.

Phương Mục Dương thấy cô vào nhà theo mình, cũng biết cô đã quyết ý, có đuổi đi cũng vô ích. Anh vừa lấy đồ vừa không quên biểu đạt sự bất mãn của mình: “Em muốn tôi hôn em đến vậy à?”

“Tôi biết cậu chỉ đùa thôi, cậu sẽ không làm thế đâu.”

Phương Mục Dương giận đến bật cười: “Tôi sẽ không làm thế? Em cũng hiểu tôi quá nhỉ.”

Lấy được hết những vật dụng cần thiết rồi, Phí Nghệ mới đưa nước đã để nguội cho Phương Mục Dương, hết cốc này tới cốc khác. Phương Mục Dương uống liền một mạch ba cốc nước.

Hai người cũng không khách sáo với nhau nữa, trực tiếp ôm hết đồ dùng rồi cùng xuống dưới. Phí Nghệ đi trước, Phương Mục Dương theo sát sau

cô.

Phương Mục Dương đưa thuốc sát trùng cho Phí Nghê, bảo cô mau mau xử lý vết thương rồi vội vàng đi dựng lều. Phí Nghê khoác chiếc áo sơ mi vừa lấy được ra ngoài váy, giơ tay cài cúc.

Khi trời bắt đầu đổ mưa thì lều cũng vừa dựng xong. Một cái lều rất lớn, dựng hoàn toàn từ gỗ Phương Mục Dương mua.

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Hai vợ chồng già nhà họ Phí ngồi nghỉ trên tấm ván gỗ, Phí Nghê và Phương Mục Dương đứng ở sát mép lều. Phí Nghê đưa hộp bánh quy cho Phương Mục Dương, bên trong là bánh cô mới mua hai hôm trước: “Cậu ăn chút đi.” Đây là toàn bộ chỗ đồ ăn vặt còn sót lại trong nhà cô, cha mẹ cô đã ăn một ít rồi, còn cô vẫn chưa kịp ăn tí nào.

Trước mắt Phí Nghê là một tấm rèm nước khổng lồ. Cô vừa ăn bánh quy, vừa lắng nghe tiếng rào rào mưa đổ.

Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Chỗ chúng ta chính là tâm chấn à?”

“Tôi cũng không rõ lắm, để lát đến ban huấn luyện tôi hỏi thêm những người khác xem sao.”

“Hôm nay cậu vẫn đến ban huấn luyện á?”

“Đi không được thì lại quay lại thôi. Tôi muốn xem tình hình bên bác Phó thế nào rồi, nhưng mà nhà bác là xây kiểu chống động đất, chắc không vấn đề gì đâu.”

Một cái lều lớn như vậy, hiển nhiên không thể ăn mảnh. Đứa con nít đứng cạnh họ có lẽ là chưa ăn sáng, ngược nhìn Phí Nghê với ánh mắt đầy trông mong. Cô bèn chia hai miếng bánh quy cho nó.

Chẳng bao lâu sau, hộp bánh quy của cô đã chia hết cho mọi người. Người khác cũng chia sẻ dưa chua và mận thối để qua đêm với bọn họ.

Năm nay đã xảy ra nhiều chuyện lớn, hiện giờ lại còn động đất. Phí Nghệ đứng lặng trước mưa, bắt đầu lo lắng về tương lai mờ mịt phía trước. Phương Mục Dương đưa màn thầu và dưa chua tới bên miệng cô: “Thịt gà xào măng này, ăn ngon lắm, em nếm thử một tí đi.”

Anh hướng nửa chưa cần về phía cô. Phí Nghệ ăn thử một miếng, hương vị quả thực không tệ.

Phương Mục Dương dứt khoát bẻ một nửa cho cô ăn: “Chân của em còn đau không?”

“Đã hết đau từ lâu rồi.”

Phương Mục Dương cúi đầu xuống nhìn chân cô: “Sao vẫn còn bọc cái này?”

Không đợi Phí Nghệ đáp lời, Phương Mục Dương đã lớn tiếng hỏi người trong lều: “Mọi người có ai có băng gạc không? Cho tôi mượn một ít với.”

Quả nhiên có người đã lên nhà lấy băng gạc xuống.

Anh khẽ nói với Phí Nghệ: “Đây chỉ đơn thuần là chữa thương bình thường thôi, không cần phải xấu hổ đâu.”

Giọng Phương Mục Dương giờ đã khản đặc, Phí Nghệ thực sự không muốn cãi cự gì nữa, mặc dù để cho một người đàn ông cầm lấy chân cô trước mắt bao người thì cô vẫn rất ngại ngùng. Nhìn thấy mái tóc bù xù ướt nhẹp trước mắt, nghĩ đến giọng nói khàn khàn của Phương Mục Dương, Phí Nghệ lại nghĩ cô đã quá bất cẩn rồi, đáng nhẽ phải mang thêm cả thuốc uống xuống mới đúng.

Phương Mục Dương bảo Phí Nghệ ngẩng lên ván gỗ, sau đó nắm lấy cổ chân của cô, gỡ bỏ phần vải quấn quanh vết thương rồi sát trùng gót chân cho cô, động tác cực kỳ cẩn thận. Phí Nghệ cúi đầu nhìn đất. Cô và Phương Mục Dương là vợ chồng hợp pháp, ngay cả những người không quen thân cũng đang rì rầm nhận xét là bọn họ thật dính nhau.

Phương Mục Dương lơ tiệt những người xung quanh, thản nhiên hỏi: “Em có đau không?”

“Không đau, cậu làm gì cũng được, chỉ cần đừng nói gì nữa là được.”

Chương 29

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tổ dân phố ra thông báo yêu cầu người dân ở yên bên ngoài để đề phòng dư chấn sau động đất.

“Áo cậu ướt hết rồi.” Phí Nghê mở cái túi vừa mang xuống ra, lấy một chiếc áo sơ mi cũ của cha mình, đưa cho Phương Mục Dương: “Cậu mặc tạm đã đi.”

Phương Mục Dương không hề câu nệ chút nào. Phí Nghê còn chưa cúi đầu, anh đã trực tiếp cởi áo ngay trước mắt cô rồi lấy cái áo sơ mi cũ của cha vợ từ tay cô, xỏ vào người.

Mưa vẫn lộp độp không ngừng. Không chỉ có mình Phương Mục Dương muốn đến ban huấn luyện, Phí Nghê cũng cần đi làm.

“Chân của em đang bị thương, để mai hẵng đi thì hơn.”

Phí Nghê kiên trì nói chân mình không vấn đề gì. Cô được xưởng phân nhà cho, đương nhiên khi có việc cũng phải xuất hiện ở xưởng. Miệng vết thương phải tránh nước, nếu ngày ghé sau xe đạp kiêu gì nước cũng bắn lên, vậy nên cô chọn bắt xe buýt đến nhà xưởng.

Phương Mục Dương đưa cô tới bến xe. Trước khi lên xe, Phí Nghê nói với Phương Mục Dương: “Hôm nay cậu đừng quay về nhà khách, cho dù có về nhà khách thì cũng phải ở bên ngoài. Nơi này có sẵn lều chống dư chấn, cậu cứ ở lại đây đi.” Cô nghĩ, ở cùng một chỗ cũng tiện chăm sóc cho nhau.

Phương Mục Dương nhéo nhéo má trái của cô, đáp ứng không hề do dự.

“Tay của cậu.”

Phương Mục Dương cười cười, nói với Phí Nghê: “Tay tôi vừa mới rửa qua nước mưa rồi. Đang trong thời kỳ đặc biệt, em cứ chấp nhận tạm đi, đợi qua khoảng thời gian này tôi nhất định sẽ rửa tay ba lần bằng xà phòng thơm trước đã.”

“Tôi không có ý đấy.” Phương Mục Dương nói cứ như thể cô đang khó chịu vì tay anh không được sạch sẽ, nếu như anh rửa sạch tay thì cô sẽ chấp nhận vậy.

“Em không cần giải thích, tôi biết là giờ em đã hết ghét tôi rồi.” Phương Mục Dương lại nhéo má phải của cô, lại còn lấy ngón tay cái xoa xoa.

Phí Nghê vừa định mắng anh, anh đã bỏ tọt tay vào túi quần: “Xe tới rồi kìa, em lên đi.”

Cô trừng mắt nhìn anh một cái rồi gập ô, bước lên xe buýt. Phương Mục Dương phất tay cười với cô, nói lời tạm biệt. Hôm nay chẳng có mấy người đi xe buýt. Phí Nghê tìm một chỗ ngồi, trông ra ngoài cửa sổ, hình bóng Phương Mục Dương ngày càng nhỏ dần trong tầm mắt của cô. Cô đưa mắt quan sát khắp mọi nơi, trông thấy người dân đã đổ ra chật kín đường, lề bắt dựng sát cạnh nhau, chỉ có đi đâu phần lớn đều không tốt bằng lề Phương Mục Dương dựng, có rất nhiều cái lề chỉ đơn giản là vải bạt căng trên mấy cái cọc gỗ mà thôi.

Chẳng bao lâu sau, Phí Nghê lại nhìn thấy Phương Mục Dương qua cửa sổ xe. Phương Mục Dương cũng trông thấy Phí Nghê. Người anh đang trông áo mưa, một tay giữ xe, một tay vẫy vẫy chào cô. Hình nhìn qua cửa kính anh cũng thấy được là Phí Nghê không vui, liền thành thật thu tay lại mà đạp xe cho nghiêm chỉnh.

Sau động đất vẫn có dư chấn, toàn bộ nhà xưởng lại tiếp tục rung lắc dữ dội. Để bảo đảm sự an toàn của công nhân viên chức, ban lãnh đạo quyết định cho tất cả tan làm sớm. Nhà ăn mở cửa phát thức ăn cho mọi người, ai

cũng phải xếp hàng để lấy phần. Khi đến lượt của Phí Nghê, số lượng màn thầu đã thay đổi từ mười xuống còn năm cái.

Ra khỏi xưởng rỗi, Phí Nghê liền chạy qua tiệm điểm tâm để xem tình hình chị Mai, chị dâu tương lai của cô. Chị Mai ở dưới tầng một, theo lý thuyết mà nói thì hẳn là không làm sao, nhưng mà còn chưa xác nhận thì vẫn chưa yên tâm được. Ngoài ra cô còn muốn mua thêm một ít bánh quy, dù sao thì bánh quy cũng là thứ tốt nhất để dự trữ để phòng trường hợp khẩn cấp.

Tiệm điểm tâm đã được di dời ra ngoài lầu, trước lầu còn có treo một tấm thẻ thông báo các mặt hàng đã bán hết: bánh quy bán hết, trái cây bánh mì bán hết, bánh bông lan bán hết, bánh dầu bán hết...

Những món điểm tâm dư lại càng lúc càng đắt, hơn nữa còn khó cất giữ, nhưng chẳng ai có ý định rời đi. Đã xếp hàng lâu như vậy mà lại không mua được gì thì đúng là quá thất bại, vậy nên là họ lại tiếp tục chờ.

Lúc tới lượt Phí Nghê thì chỉ còn lại vài loại điểm tâm, cô vừa định mở miệng, chị Mai đã khẽ nói thàn: “Chị mua bánh quy cho em rỗi, đợi mọi người đi hết thì em lấy.” Chị giơ một bàn tay lên, ý bảo đã mua năm cân.

Lúc này mưa cũng đã tạnh. Một lát sau, khi không còn ai xếp hàng trước cửa lầu nữa, chị Mai mới đưa cho Phí Nghê một cái túi giấy thắm dàu: “Bọn chị nhân viên cũng chỉ mua được tối đa là bấy nhiêu thôi, không thể giúp em mua nhiều hơn nữa.”

“Thế này đã là quá tốt rỗi ạ.”

“Chị thấy động đất lần này không kết thúc nhanh được đâu. Hay là em gọi điện cho anh trai em đi, bảo anh ấy bao giờ hết động đất hẵng trở về.”

“Tính anh trai em chị dâu phải là không hiểu. Chị và cha mẹ em đều đang ở chỗ này, anh ấy làm xong thủ tục chắc chắn là sẽ về ngay lập tức. Hơn nữa bây giờ bưu điện đã quá tải rỗi, ai cũng muốn đi gọi điện thoại đường dài cả.”

Chị Mai thở dài một hơi: “Lúc nào chị cũng mong ngóng anh ấy trở về. Giờ anh ấy trở về thật, lại xảy ra chuyện thế này.”

“Chuyện qua rồi sẽ ổn thôi,” Phí Nghê nói với chị Mai, cũng là nói với chính mình.

Lúc Phí Nghê trở về thì đã có người nhóm lửa nấu cơm, còn có người mang bình gas nhà mình xuống chôn dưới đất để nấu cháo.

Cha Phí nhìn thấy mọi người nhóm bếp thì cũng rục rịch muốn nấu nướng. Ông đứng dậy, bước chân ra phía ngoài lều: “Để cha đi lấy củi trên nhà mình xuống, mượn bếp tăng một nấu cơm.”

Phí Nghê cũng đi ra khỏi lều, ngẩng đầu nhìn trời. Giờ đã trời quang mây tạnh, có vẻ trước mắt sẽ không còn dư chấn nữa, nhưng cô vẫn không yên tâm: “Chuyện cơm nước ngày mai nói sau đi cha, hôm nay chúng ta cứ lấp bụng cho qua bữa đã.”

Khi Phương Mục Dương trở về thì Phí Nghê đã sớm ăn xong, cô còn chu đáo để lại cho anh hai cái màn thầu.

Phương Mục Dương đã thay một bộ quần áo khác, xem ra là có trở về nhà khách. Phía trước ngực anh đeo một cái balo, sau xe là túi hành lý, còn trong giỏ xe anh để một quả dưa hấu rất to.

Anh nói với những người trong lều: “Ở ngoài ngã tư có bán dưa hấu đấy, một hào tám một quả, chậm chân là sẽ không kịp mua đó.” Nói xong, anh còn bổ sung một câu: “Ngày mai người ta lại bán dưa tiếp, không cần phải mua nhiều đâu.”

Nghe anh nói xong, rất nhiều người lục tục chạy tới ngã tư mua dưa hấu.

Phương Mục Dương dùng tay chia quả dưa hấu thành hai nửa, một nửa to một nửa bé. Nửa to anh đưa cha mẹ vợ, để bọn họ chia nhau ăn, còn nửa bé thì anh để cho Phí Nghê. Sau đó anh lại lấy từ túi hành lý ra hai cái thìa, cầm một cái lên nửa quả dưa hấu của Phí Nghê: “Ăn đi, bổ sung nước.”

Mẹ Phí nói: “Cha mẹ không ăn được nhiều như thế đâu, hay là đi mượn con dao cắt nhỏ ra đi. Tiểu Phương, con cũng ăn một chút nhé.”

“Hôm nay con hơi đau bụng, không ăn được dưa hấu ạ.”

Phí Nghê nhin không được hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Chả sao cả, chỉ là hiện tại ăn màn thầu hợp hơn thôi,” Phương Mục Dương vừa nói vừa cắn một miếng màn thầu. “Màn thầu này ai mua đấy, sao mà khéo chọn thế nhỉ?”

Cha Phí cất tiếng trả lời: “Phí Nghê mua ở nhà ăn đó.”

Phí Nghê ngăn lại những lời nịnh hót của Phương Mục Dương: “Tập trung ăn đi, cẩn thận bị nghẹn bây giờ.” Rồi cô lại hạ giọng nói: “Đừng ăn nhanh quá, thiếu thì còn bánh quy đấy.”

“Thế này là đủ rồi, màn thầu em mua không giống những màn thầu khác, chống đói cực kỳ tốt luôn.”

“Đừng nhiều lời nữa, mau ăn đi.”

Phí Nghê chỉ ăn phần rìa trái của dưa hấu, còn lại cô để cho Phương Mục Dương. Cô nhìn điệu bộ Phương Mục Dương lúc ăn màn thầu, liền biết anh ăn uống tốt, làm gì có chuyện không ăn được dưa hấu. Anh thích ăn nhưng chỉ mua một quả, có lẽ là nghĩ lượng dưa hấu có hạn, anh mua nhiều thì người khác sẽ không còn mà mua nữa.

Phí Nghê đưa chỗ dưa hấu còn dư cho Phương Mục Dương, Phương Mục Dương cũng không từ chối.

Phí Nghê vừa định lấy giấy lau qua cái thìa của mình, Phương Mục Dương đã giơ tay cuôm lấy.

Phương Mục Dương nói, trong thời kỳ đặc biệt này, giấy cũng cần phải tiết kiệm.

Buổi chiều Phương Mục Dương không cần đến ban huấn luyện, anh ở lại giúp những người khác dựng lều. Có những người làm lều quá đơn giản, chỉ cần mưa to một chút là đã ngã nghiêng xô lệch rồi.

Gần đến giờ cơm tối, Phương Mục Dương mang theo dụng cụ nấu ăn nhà họ Phí mang xuống dưới, đi mượn một cái bệ bếp ở tầng một. Anh cố ý chọn một vị trí gần cửa ram nhờ chẳng may có sự cố thì vẫn có thể thoát thân bất cứ lúc nào. Phương Mục Dương bảo Phí Nghệ để anh thể hiện tay nghề nấu nướng, nấu một bát mì cà chua cho cô ăn. Hôm nay anh đến tiệm gạo, mua được năm cân mì khô, trên đường trở về còn gặp một người bán cà chua dạo nữa.

“Phí Nghệ, em có biết làm thế nào để nấu được mì cà chua đúng chuẩn không?”

“Làm thế nào?”

“Cho thật nhiều cà chua vào.”

Sau khi nấu xong, Phương Mục Dương múc một ít mì vào trong bát, để cho Phí Nghệ ăn trước.

“Thế nào?”

“Ngon đấy.” Tuy vẫn còn hơi kém những gì Phương Mục Dương khoe khoang, nhưng mà hương vị thực sự khá được.

Sở trường của Phương Mục Dương chính là mì sợi và các món hầm. Khi anh còn đứng bếp ở điểm thanh niên trí thức, thứ anh chú trọng không phải hương vị mà là màu sắc của các nguyên liệu khi chúng hòa quyện với nhau, không ngờ ăn vào cũng không tệ lắm.

“Thế em ăn nhiều chút đi.”

Buổi tối, hơn hai mươi con người chui rúc trong một cái lều chống dư chấn. Phí Nghệ cảm thấy buồn tẻ nên một mình ra ngoài lều, Phương Mục Dương theo sau cô.

“Nay nghỉ tạm một đêm đã. Ngày mai tôi sẽ dựng riêng một cái lều nhỏ cho em, em không cần phải chen chúc với người ta nữa.”

Bonus

Bánh dầy

Chương 30: Đi tắm

Buổi tối mọi người ngủ chung với nhau, ở chính giữa là bà cụ sống dưới tầng một. Bà cụ biến thành ranh giới phân chia nam nữ, bên tay trái bà là nữ, còn bên phải bà là nam. Nằm sát hai bên bà là con trai và con dâu, cũng tiện chăm sóc lẫn nhau. Những gia đình khác thì đều tan đàn xẻ nghé. Phí Nghê nằm ở ngoài cùng bên trái, còn Phương Mục Dương nằm ở tận rìa bên phải, cách nhau đúng hai chục người.

Phí Nghê tỉnh giấc rất sớm. Lều chống dư chấn của họ chỉ được ngăn cách với bên ngoài bằng một tấm vải nhựa trong suốt. Tấm vải phủ trên nóc lều, chạm tới mặt đất, dùng để ngăn gió ngăn mưa, còn phía ngoài lều trời đất vẫn đang hỗn độn. Giữa bóng đêm đen kịt, Phí Nghê vẫn phát hiện ra bên trái mình có người ngủ. Trái tim của cô giật thót. Cô theo bản năng mà đưa mắt nhìn lướt qua lều, muốn tìm kiếm Phương Mục Dương, nhưng vào lúc này trong lều vẫn còn u ám, u ám như thể những mảng màu đen xám đan xen chầm chậm tan vào trong nước. Cô không thể nào nhìn thấy Phương Mục Dương bằng mắt thường trong hoàn cảnh thế này được.

Phí Nghê cầm đèn pin soi ra ngoài. Người ngủ cạnh cô chẳng phải ai khác, chính là người cô vừa tìm. Anh an ổn ngủ trên một tấm ván gỗ rất hẹp, cái ván gỗ ấy chỉ chứa được tầm nửa cơ thể anh. Ánh đèn rọi lên mặt Phương Mục Dương, vì cách một tầng vải nhựa trong suốt nên luồng sáng ấy lại có vẻ dịu dàng đến lạ. Nét mặt của anh không phải là kiểu mềm mại, nhưng giờ phút này nhìn rất ôn hòa. Phí Nghê chiếu đèn pin lên mặt anh, soi từ đôi mắt, hàng mi tới sống mũi và bờ môi, vậy mà anh vẫn không tỉnh lại.

Đêm nay không phải một đêm yên tĩnh, bên tai Phí Nghê vẫn thường văng vẳng tiếng ngáy của những người xung quanh. Song những tiếng ngáy ấy lại cách cô càng lúc càng xa, cô chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của Phương Mục Dương cùng tiếng trái tim đang đập loạn nhịp của mình.

Hình như là quá mệt mỏi, cô dần dần thấy mí mắt díp vào nhau, cũng không muốn so đo với cái người ngoài lều kia nữa, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trời vừa hửng sáng, Phí Nghê đã cảm giác như bên trái có người dùng đầu ngón tay chọc chọc cô. Cô biết là Phương Mục Dương, không thèm đáp lại, anh lại tiếp tục chọc chọc. Phí Nghê vẫn giả vờ như không biết. Mãi tới khi người đó lấy tay chọc vào má cô qua tấm vải nhựa, cô mới bắt đầu nổi khùng.

Cô vừa định đuổi anh ra thì đầu ngón tay đã bị tóm lấy. Có lẽ do ngủ ngoài trời nên tay của anh rất lạnh, khi chạm vào tay cô, ngón tay của cô đã nóng lại càng thêm nóng. Cô quay đầu sang nhìn mẹ mình bên cạnh, thấy bà vẫn còn đang ngủ.

Cô cảnh cáo anh qua lớp vải nhựa, anh lại cười với cô, dùng ngón tay vẽ tranh lên lòng bàn tay cô. Tay anh di chuyển nhẹ nhàng, khiến cô thấy hơi ngứa ngứa. Anh phác họa dáng vẻ của cô trong lúc then quá hóa giận, song đôi mắt bực bội của cô lại đang khép hờ, không hề giống người trừng mắt chút nào cả.

Thấy Phí Nghê bực mình thật, Phương Mục Dương mới buông tay cô ra, khẽ nói để cho mình cô nghe thấy: “Ra đây đi.”

Phí Nghê khẽ khàng bước ra khỏi lều. Trên người cô vẫn là bộ đồ ngày hôm qua, vì dáng ngủ cô rất tốt nên quần áo không nhăn nheo, nhưng cô vẫn cảm thấy mất tự nhiên. Cả cơ thể cô dinh dính, đặc biệt là tóc. Cô vốn đã định gội đầu sáng hôm qua, vậy mà hiện tại vẫn còn chưa gội.

Phí Nghê đang định mắng Phương Mục Dương thì lại nghe thấy anh nói: “Tôi đã đun nước cho em gội đầu rồi.”

Phí Nghê nghĩ, Phương Mục Dương nhất định là đã phát hiện cô cần phải gội đầu lúc sờ tóc cô tối qua. Hoặc có khi là tối hôm trước nữa cũng nên.

“Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn đâu, lúc nào tôi nhờ em giúp em đừng từ chối là được.”

Ngày hôm qua Phí Nghệ đã mang toàn bộ đồ dùng vệ sinh cá nhân xuống đây. Lúc này cô cần những thứ cần thiết cho việc tắm rửa đi theo chân Phương Mục Dương. Phương Mục Dương quàng một cái khăn bông quanh cổ. Anh thuận tay cần lấy bàn tay đang để trống của Phí Nghệ, đặt vào trong chiếc chậu mình đang cần. Chiếc áo sơmi của anh dùm đó, song anh lại chẳng để ý tí nào.

Hai người nối gót nhau, tiến về phía tòa nhà.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghệ: “Tối hôm qua em ngủ có ngon không?”

Làm sao mà ngủ ngon nổi, xung quanh nhiều người như vậy, bên ngoài lại còn có kẻ nọ nữa.

Phí Nghệ hỏi Phương Mục Dương: “Sao cậu lại ra ngoài ngủ?”

“Ở trong chán quá.”

Câu trả lời này không giải thích được chuyện tại sao anh cứ nhất định phải vòng đến nằm cạnh cô.

Phí Nghệ cũng không tiếp tục hỏi nữa, cô mơ hồ cảm thấy đáp án sẽ dẫn cô vào một tình cảnh càng xấu hơn.

Cô lại hỏi: “Sao cậu dậy sớm thế?” Sớm tới mức cả nước cũng đun xong rồi.

“Không ngủ được.”

Phí Nghệ đoán Phương Mục Dương đại khái là bị muỗi đốt cho tỉnh. Áo sơmi của anh được xắn đến khuỷu tay, để lộ một phần cánh tay có mấy vết muỗi đốt rất rõ. Cô thầm nghĩ Phương Mục Dương là đồng gốc, đã ngủ bên ngoài lại còn để hở tay ra, bộ sợ muỗi không tìm được mình hay sao?

Phòng nước t ăng một g ần công ra vào, cửa phòng không biết bị ai dỡ mất, hở toang hở hoác. Bên cạnh phòng nước là một dãy phòng đơn, mọi người đầu nấu ăn ngay ngoài hành lang trước cửa nhà mình. Phí Nghê đã trông thấy ấm nước trên bếp, còn đang bốc hơi nghi ngút.

Phương Mục Dương thoải mái nhấc ấm lên, bước vào trong phòng.

Phí Nghê đặt chậu xuống cạnh bồn nước, cúi đầu xả cho ướt tóc. Những ngón tay trắng trẻo thon dài của cô đan vào suối tóc đen nhánh, xoa lên một đầu đầu bọt. Bọt rơi xuống cổ của cô, ch ần ch ậm lọt xuống cổ áo, khiến cô thấy hơi ngứa ngáy. Cô nhúng đôi tay đầu bọt vào trong nước theo phản xạ, đang định gạt phần bọt trắng ở gáy mình ra thì Phương Mục Dương đã lau sạch bàn tay dính nước của cô, lý do là sợ cô bất cẩn làm ướt mất áo của mình. Anh quên luôn cả chuyện mình đang đánh răng dở, răng còn nghiến chặt bàn chải, hai tay bận lau sạch tay giúp Phí Nghê, thậm chí cả những kẽ hở giữa ngón tay cũng được chà sát kĩ càng.

“Đủ rồi, đừng lau nữa.” Anh vốn là có ý tốt, thế nhưng Phí Nghê lại thấy không vui.

Phương Mục Dương giải thích rằng anh vốn định trực tiếp lau bọt xà phòng giúp cô, nhưng lại sợ cô hoài nghi mình có ý đồ gì khác nên đành tốn công như vậy.

Phí Nghê không nói lời nào.

Cô sợ có người bước vào nên ráng gọi đầu thật nhanh. Gọi xong lượt nước đầu tiên, cô lấy tay vắt tóc, Phương Mục Dương nhanh nhẹn đổ chậu nước ra ngoài. Đến lượt thứ hai, Phương Mục Dương thêm nước lạnh vào ấm nước đã đun sôi rồi nhẹ nhàng nghiêng ấm, rót nước lên tay Phí Nghê, hỏi cô nhiệt độ nước như thế này đã vừa chưa. Dòng nước chảy qua mu bàn tay của Phí Nghê, lu ần vào khe hở giữa các ngón tay.

Phí Nghê nói đã vừa rồi.

Cô nhắm mắt lại, để nước xối trên tóc mình. Sau tai Phí Nghê còn vương chút bọt, dòng nước ấm chậm rãi lướt qua vành tai của cô, bọt cũng từ từ

tan mất.

Cô đứng một bên lau tóc. Khi tóc đã khô sáu phần, cô hỏi Phương Mục Dương cần mình giúp đỡ chuyện gì.

“Tôi định tắm qua một chút, em đứng canh ngoài cửa hộ tôi, nếu có người tới thì em bảo người ta đợi thêm một lát.”

Phương Mục Dương thấy Phí Nghê còn nghi hoặc thì lại giải thích thêm với cô: “Ngộ nhỡ có nữ đồng chí nào vào đây thì lại nhìn thấy những thứ không nên nhìn, xong rồi họ sẽ trách móc, nói tôi giở trò vô lại, ảnh hưởng đến thanh danh tôi.”

Phương Mục Dương nói cũng có vẻ rất có lý, Phí Nghê nghe xong liền thúc giục anh: “Vậy cậu mau mau tắm đi.” Thấy trong chậu của Phương Mục Dương không có dầu gội, cô lại hỏi: “Dầu gội đâu của cậu đâu?”

“Tôi không cần thứ ấy, chẳng phải đã có xà phòng rồi sao?”

Phí Nghê để lại dầu gội của mình cho Phương Mục Dương dùng. Cô cũng không đứng canh giúp Phương Mục Dương ở ngay trước cửa phòng nước mà tiến thêm vài bước về phía tòa nhà chính.

Phương Mục Dương cũng không lừa gạt Phí Nghê. Anh có thói quen tắm rửa hàng ngày. Ngày hôm qua bận bịu suốt từ rạng sáng tới tối mịt, cả người nhễ nhại mồ hôi, anh nghi ngờ mình đã bốc mùi kinh khủng lắm rồi. Nhưng trong tòa nhà không an toàn, ngoài đường người lại đông nghịt, anh chỉ có thể tắm trộm ở đây.

Phí Nghê đứng ở ngoài cổng đề phòng có người tiến vào.

Phương Mục Dương đến tắm cũng không chịu ngậm miệng: “Thực ra nếu không phải bởi vì em thì tôi cũng chẳng ngại để người ta nhìn thấy đâu.”

“Liên quan gì tới tôi?” Phí Nghê chỉ tin mỗi nửa câu sau, con người này quả thực không sợ bị người khác dòm. Cô lại nhớ đến quyển sách vẽ cơ thể người dày cộp của anh.

“Liên quan nhiều lắm chứ. Nếu như có người tố tôi giờ trò đũa bại, chúng ta lại là vợ chồng, tôi mang trên mình tiếng xấu thì cũng không tốt cho em. Em nói xem có phải không?”

Phí Nghê lại giục anh: “Đừng nói chuyện nữa, mau tắm đi.”

“Trong số toàn bộ phải nữ thì tôi chỉ cho mình em xem thôi, thế đã được chưa?”

Phí Nghê căn bản không hề thấy cảm động gì: “Ai mà thèm xem cơ chứ?”

“Tôi chỉ nói đó là quyền lợi của em thôi. Em có thể sử dụng quyền lợi của mình bất cứ lúc nào, cũng có thể không sử dụng.”

Qua một lát sau, Phí Nghê nhìn không được hỏi: “Sao còn chưa tắm xong thế?”

“Sắp xong rồi.” Phương Mục Dương mở vung nĩa lên, thả mì vào bên trong.

Cô thầm mắng anh là đờ ềm ề chậm chạp. Thấy có bóng người bước tới từ xa, Phí Nghê giục giã: “Có người đến! Mau lên đi!”

“Mì cà chua tôi nấu ngon lắm đấy, lại đây nếm thử chút đi. Em đang nghĩ cái gì vậy? Mì của tôi thơm thế mà lại không nếm được tí nào à?”

Phương Mục Dương đưa mì tới bên miệng Phí Nghê để cô ăn. Phí Nghê nếm thấy mùi xà phòng trên người Phương Mục Dương, tay anh vừa mới rửa qua, vẫn chưa khô hẳn.

Nhưng cô có thể chắc chắn là anh đã sớm tắm rửa xong từ lâu rồi.

Chính bản thân cô cũng thấy buồn bực. Mùi cà chua nồng như thế, sao cô lại chẳng nếm thấy tí nào vậy?

Chương 31: Dầu gió

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Mục Dương xem tài liệu tham khảo nội bộ, mới biết đường tình hình thảm họa ở Đường Sơn nghiêm trọng hơn những gì anh tưởng tượng rất nhiều.

Giám đốc Phó nói với anh, bên nhà xuất bản muốn phái người đến vùng thiên tai, ban huấn luyện cũng cần người ở tuyến đầu. Tuyển ứng viên tiêu chí trước nhất là tinh thần và thể chất có thể vượt được thử thách, sau đấy mới tới trình độ chuyên môn. Người có khả năng sáng tác cao mà cơ thể lại yếu đuối thì có đi cũng chỉ tổ khiến người dân ở đó thêm phiền, nói gì tới chuyện sáng tạo tác phẩm cứu trợ thiên tai.

Phương Mục Dương hỏi: “Bác thấy cháu thế nào ạ?”

“Điều kiện sinh hoạt bên ấy chỉ sợ còn gian khổ hơn những gì cháu nghĩ đấy.”

Phương Mục Dương trực tiếp hỏi: “Ngày mai khi nào lên đường?”

Lúc Phương Mục Dương đạp xe trở về lầu chống dư chấn, trong giỏ xe còn có một cái mũ thợ mỏ gắn đèn. Anh liếc nhìn đồng hồ nhỏ ở trên mặt đất, đó là số giờ anh định dùng để dựng một cái lầu mới. Trên phố có một ít giờ cho người dân dùng để làm lầu chống dư chấn, nhưng hôm qua mọi người đã dựng lầu xong, sáng nay ra đường anh thấy còn thừa kha khá, sau khi chào hỏi một vòng thì đã nhạt về hết cả.

Phí Nghê đứng ở ngoài lầu, trông thấy Phương Mục Dương từ đằng xa. Đợi tới khi anh đạp xe về gần đến nơi, cô mới lên tiếng hỏi: “Cậu mang

cái mũ thợ mỏ này về làm gì thế?”

“Tối tôi định dựng lều, không có đèn thì nhìn không rõ.”

“Hôm qua cậu đã dựng lều cả ngày rồi, hôm nay đừng làm gì nữa, khi nào rảnh hãy tính. Giờ cứ ăn cơm đã.”

Phí Nghê lấy ra một hôm cơm, đưa cho Phương Mục Dương, bên trong có hai cái mìn thêu cùng với cà chua xào trứng. Mìn thêu là Phí Nghê mang từ nhà ăn về cho anh, còn cà chua là hôm qua anh mua còn thừa, mẹ Phí lấy ra xào trứng, năm quả cà chua mà chỉ có một quả trứng gà. Hôm nay cha Phí đi lấy trứng gà, lúc tới lượt ông thì còn lại đúng một quả. Trứng lúc này rất khan hiếm, bọn họ đành ăn tiết kiệm. Có đi đâu nhìn hộp cơm của Phương Mục Dương, người ta sẽ nghĩ rằng nhà họ bữa này xào hai quả trứng.

“Mọi người đều ăn hết rồi, cậu ăn đi.” Vốn dĩ hai vợ chồng già muốn đợi Phương Mục Dương về rồi cùng ăn, nhưng Phí Nghê nói không cần. Cô cho một phần thức ăn vào trong hộp rồi ăn luôn cùng cha mẹ.

“Mà sao cậu về muộn vậy?”

Phí Nghê chưa từng thấy mặt Phương Mục Dương nghiêm túc như thế bao giờ. Hôm qua anh dựng lều, tay phồng rộp hết cả lên, máu trên hai tay còn nuôi được không ít muỗi, thế mà sáng nay vẫn còn tâm tình đùa đùa cô. Vậy mà buổi tối trở về, cả khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi.

“Mai tôi sẽ đi Đường Sơn.”

Phí Nghê nghe thấy hai chữ “Đường Sơn”, giọng điệu bỗng nhiên trở nên kích động: “Cậu đi đến đấy làm gì? Đấy là khu vực tâm chấn, ảnh hưởng còn nặng nề hơn chỗ chúng ta rất nhiều.” Công nghiệp của cô có người thân ở Đường Sơn, giờ muốn gọi điện thoại đường dài hay gửi điện báo sang bên đó đều không được.

“Tôi biết.” Anh còn biết rõ hơn Phí Nghê rất nhiều. Thực ra mìn thêu hôm nay cũng giống với ngày hôm qua, vậy mà đọc báo cáo xong, anh lại cảm

thấy chẳng thể nào nuốt nổi thứ gì.

Phí Nghê lại hỏi: “Đơn vị phái cậu đi à?” Hai mươi năm qua anh sống đã quá gian truân, cô thực sự không muốn anh phải mạo hiểm thêm nữa.

“Tôi cũng bằng lòng đi mà.” Nói xong mấy chữ này, Phương Mục Dương lại vùi đầu ăn cơm trong im lặng.

“Nhất định phải đi sao?”

Phương Mục Dương không trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Tối nay tôi sẽ dựng xong lều cho em, mai là em có thể vào trong ở r ấ. Thời gian tới tôi đi vắng, em cứ nghĩ lại xem mình muốn đ ồ đạc thế nào, nếu như định thay đổi gì tôi sẽ sửa lại theo ý thích của em.”

Cứ như thế cô giữ người lại là để bữa nay dựng lều, bữa sau lại đóng đ ồ cho cô vậy. Cô có phải là Hoàng Thế Nhân(1) đâu cơ chứ.

(1) Hoàng Thế Nhân: Nhân vật phản diện trong “Bạch mao nữ” (1950), một tên địa chủ xấu xa chuyên bóc lột và ức hiếp kẻ yếu.

“Cậu không cần dựng lều khác cho tôi đâu, cái lều hiện tại chẳng có gì là không ổn.”

“Tôi muốn dựng cho em đấy, không được à?”

“Ngày mai mấy giờ cậu đi.”

“Hơn năm giờ sáng.”

“Đi sớm như vậy mà tối nay còn muốn dựng lều gì nữa? Cậu không định ngủ hay sao?”

“Dựng lều nhanh mà.”

Phương Mục Dương cũng không để ý tới Phí Nghê nữa. Anh đội chiếc mũ thợ mỏ, bắt đầu bắt tay vào dựng một cái lều gỗ lý tưởng theo bản vẽ trong đầu mình. Có người nói muốn hỗ trợ, song anh lại bảo không cần.

Không phải anh ngại làm phiền người ta, mà là không tin tưởng họ.

Phí Nghệ bảo anh không cần dựng nữa, nhưng Phương Mục Dương căn bản là không nghe cô.

Anh vừa dựng lều vừa nói với cô, anh không thích việc bỏ cuộc giữa chừng. Lúc anh nói những lời này, không hề chừa lại bất cứ khoảng trống nào để thương lượng.

Bình thường Phí Nghệ bực bội, Phương Mục Dương đầu gối cô. Nhưng mà hôm nay, anh thậm chí còn không nhìn mặt cô lấy một lần, chỉ để lại cho cô đúng một bóng lưng.

Phí Nghệ thà rằng Phương Mục Dương vẫn là cái người thường xuyên hi hi ha ha, vừa cười vừa nói cái gì cũng nghe cô hết. Cô đã quen làm chủ trước mặt anh, anh không nghe lời như vậy, cô cảm thấy rất không quen.

Phí Nghệ tất nhiên là giận, nhưng vì ngày mai Phương Mục Dương phải đi rỗi, cô đành nhịn xuống mà thu vén đồ đạc cho anh. Anh có những gì, cô là người biết rõ hơn ai hết. Những thứ cần phải chuẩn bị quá nhiều. Trước hết là đồ ăn, cũng may cha cô sáng nay vừa ghé qua tiệm điểm tâm mua năm cân bánh quy, những thứ hôm qua mua còn dư lại cũng nhiều, vừa đủ để anh mang đi. Dù sao ở nhà mua thức ăn cũng dễ dàng hơn một chút. Tuy nhiên chỗ bánh quy ấy ăn cũng chỉ được mấy ngày, cô có hơi hối hận hôm nay đã không mua thêm mấy cái màn thầu. Vào cái thời điểm này, muốn mua cái gì cũng khó.

Phương Mục Dương vẫn còn đang dựng lều đằng kia. Phí Nghệ thầm mắng anh là đồ ngốc, cũng có đeo đồng hồ đầu, sao cứ nhất nhất phải xắn tay áo lên khuỷu chứ, chẳng nhẽ sợ muỗi không đủ máu hút rỗi sẽ chết đói hay sao?

Cô cần đầu gió đi tìm Phương Mục Dương, lạnh nhạt nói: “Đầu này, bôi một tí đi.”

“Chờ một lát, em cứ để đấy đã.”

Phí Nghê cười nhạo trong lòng, chẳng phải chỉ là dựng một cái lều thôi sao, có cần phải nghiêm trọng đến thế không? Nhưng mà cuối cùng cô vẫn nhìn không nổi nữa, đành phải mở lọ dầu gió rồi đổ một ít lên tay anh, sau đó lại lấy đậy lọ giúp anh xoa dầu cho đều. Trong lúc xoa dầu, Phí Nghê còn có thể cảm thấy cơ bắp dưới da của anh nảy lên.

Phương Mục Dương cuối cùng cũng nói cảm ơn.

“Giờ tạm thời đừng dựng lều nữa, cậu lấy xe đạp đưa tôi sang nhà chị gái một chuyến đi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Đi về rồi biết. Mau lên, không muộn quá nhà họ lại đi ngủ mất bây giờ.”

Phí Nghê ôm hộp bánh quy rỗng, ngẩng lên sau xe đạp. Ban nãy cô thoa hơi nhiều dầu cho Phương Mục Dương, giờ trong mũi cô toàn là mùi dầu. Vì không muốn cái mùi ấy dính lên người mình, cô nắm chặt lấy gác бага, duy trì một khoảng cách nhất định với Phương Mục Dương.

Anh không chủ động nói chuyện với cô, cô cũng chẳng thêm bận tâm đến anh.

Chẳng mấy chốc đã tới lều chõng dựng sẵn ở trước cửa nhà chị hai. Phí Nghê nhảy xuống xe, bảo Phương Mục Dương đợi cô bên ngoài, tốt nhất là cách xa cô một tí.

Anh rẽ hôm ấy nghe Phương Mục Dương nói xong thì đã lập tức đi tìm đồ về để dựng lều. Bọn họ một nhà ba người ở chung trong một cái lều, tuy có hơi chật chội nhưng mọi thứ đều ngăn nắp.

Trước lúc tới đây Phí Nghê đã suy nghĩ kỹ, nhưng khi vừa thấy chị hai thì lại cảm giác ngượng ngùng. Cô cất tiếng chào bà cụ, cố nén lại sự xấu hổ, xong rồi hỏi chị trong nhà còn có bao nhiêu bánh quy. Phương Mục Dương chuẩn bị đi xa, đi quá vội vàng, cô muốn xin một ít bánh quy cho anh mang theo, ngày mai cô sẽ đến tiệm điểm tâm mua về bù lại cho chị.

“Tiểu Phương đi đâu thế?”

Hiện tại người nhà đều biết tâm chấn ở đâu, Phí Nghệ biết nếu bảo là Đường Sơn thì mọi người sẽ lo lắng, bèn nói tránh sang một thành phố khác.

Chị hai thấy cô vội thế thì liền bảo trong nhà vừa dự trữ được năm cân bánh quy cùng với một ít bánh mì, đồ hộp các thứ, giờ chỉ cần giữ một ít, còn lại đều cho cô tất.

Phí Nghệ nói đồ hộp thì thôi, còn bánh quy và bánh mì thì chia cho cô một nửa là được, ngày mai cô nhất định sẽ trả lại. Hiện giờ không thể so được với lúc trước kia, trong nhà vẫn nên để lại ít đồ thì hơn.

Phí Nghệ tới có chuẩn bị, tức khắc mở hộp bánh mình mang theo ra. Cái hộp này khá lớn, vừa đủ đựng hết chỗ bánh quy và bánh mì mà chị hai cho cô.

Cô chào tạm biệt anh chị và bà thông gia, ôm hộp bánh quy ra cửa, nhảy lên sau xe của Phương Mục Dương.

Trên đường quay lại nhà mình, Phí Nghệ nói với Phương Mục Dương: “Cậu đừng kể là mình đi Đường Sơn, cha mẹ tôi sẽ lo lắng.”

Phương Mục Dương nhận lời, sau đó chẳng nói gì nữa.

“Cậu đã chuẩn bị đồ ăn gì chưa?”

“Tôi mua ít mìn thầu r ấi.” Lúc quay về anh để túi mìn thầu trong cái mũ thợ mỏ, Phí Nghệ không nhìn thấy.

“Có nhiều không?”

“Đủ ăn mấy bữa.”

“Cậu đâu phải chỉ đi có một hai ngày.”

“Chắc là sẽ có lương khô, ăn cũng được.”

Anh nói câu nào là lại như muốn kết thúc cuộc trò chuyện câu đấy. Phí Nghệ nhìn không được, lại bảo: “Bây giờ về cậu không cần dựng lều nữa đâu, sẽ ảnh hưởng đến mọi người nghỉ ngơi.”

“Ảnh hưởng thì ảnh hưởng thôi, một tí là xong ấy mà.”

“Sao cậu cứ như thế nhỉ?”

Phí Nghệ xuống xe đạp, Phương Mục Dương tiếp tục đi dựng lều. Phí Nghệ cầm bánh quy đi vào trong chiếc lều lớn, báo với cha mẹ chuyện Phương Mục Dương chuẩn bị phải đi công tác. Cô tự tay sắp xếp hành lý cho anh. Ngoài đồ ăn ra, cô còn chuẩn bị thêm một số loại thuốc như i-ốt và cao lỏng hoặc hương chính khí(2), còn cả hai bình bi đông quân đội, dự định rót đầy nước để sáng mai anh mang đi. Cô đã đọc được những kiến thức liên quan trên báo, hiểu được tầm quan trọng của nước sạch. Nếu thái độ của Phương Mục Dương mà tốt, cô sẽ may thêm cho anh một cái khâu trang. Nhưng hiện tại, cô đã hoàn toàn từ bỏ cái ý định này.

(2) Hoắc hương chính khí: Một bài thuốc cổ truyền với thành phần chính là hoắc hương, dùng để giải cảm, chống nôn, giảm đau...

Phí Nghệ đi ra khỏi lều, định bụng hỏi xem Phương Mục Dương để túi hành lý ở đâu. Anh vẫn đang đội mũ thợ mỏ dựng lều, nói là lều, còn không bằng gọi là một căn nhà gỗ nhỏ hình tam giác. Chẳng qua là vì thiếu gỗ nên phần khung hơi thưa thớt.

Lúc này Phương Mục Dương lại chủ động nói chuyện với cô: “Em xem xem thế nào? Có ưng không?”

Ánh đèn trên đỉnh đầu Phương Mục Dương rọi lên mặt của Phí Nghệ. Giữa màn đêm tối tăm, vẻ mặt của cô trông thật hòa dịu.

Phí Nghệ nghĩ tới chuyện sáng mai Phương Mục Dương phải lên đường, cũng không so đo việc ban nãy người ta lạnh lùng với mình nữa, nói: “Ồn lắm rồi, cậu mau đi nghỉ đi.”

“Đây mới chỉ là bán thành phẩm thôi, tôi còn phải sửa thêm nữa.”

“Cái này tôi ở hay là cậu ở? Nếu như cậu đã không ở thì còn ý kiến gì nữa thì làm gì?”

Nhưng Phương Mục Dương lại cho rằng trước khi vào ở, Phí Nghê không có quyền phát biểu ý kiến.

“Túi hành lý của cậu đâu?”

“Em tìm làm gì?”

“Tôi chuẩn bị ít đồ ăn cho cậu.”

“Không cần, em cứ để lại cho mình đi.”

Phí Nghê kiên trì nói: “Ở bên kia nhất định là thiếu cái ăn, cho dù cậu có đủ cũng có thể phải chia cho người khác. Cậu cứ mang thêm một ít đi, chắc chắn không thừa đâu.”

Người trong lều chống dư chấn quá nhiều, Phí Nghê dứt khoát mang hành lý đã sắp xếp xong qua căn lều gỗ nhỏ của Phương Mục Dương, để ngày mai anh đỡ phải vào trong đấy lấy đồ lần nữa.

Phương Mục Dương đưa tay ra toan nhéo má Phí Nghê, nhưng rồi lại không nhéo mà chỉ đút tay vào trong túi quần. Anh có bao lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ có một câu ra đến bên miệng: “Em nghỉ sớm đi.”

Bonus

Hoàng Thế Nhân và Hỷ Nhi trong “Bạch mao nữ”

Cao lỏng hoắc hương chính khí

Chương 32: Ăn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phí Nghê thức giấc từ sớm, trong lều ngọt ngào tới mức cô không thở nổi. Căn chiếc đèn pin bên gối lên, cô nhẹ nhàng bước khỏi lều, ra ngoài cho thoáng khí.

Cô không cần phải lo lắng gì về vấn đề an toàn. Trên một con đường đầy người, chẳng có ai dám làm chuyện xấu vào lúc này cả.

Cô vốn là ra ngoài không mục đích, nhưng vừa mới bật đèn pin, cô đã trông thấy cái lều gỗ nhỏ hôm nay mình sẽ chuyển vào. Trong căn lều kia cũng có chút ánh sáng hắt ra.

Vì từ đêm nay cô sẽ chuyển sang đây ở nên Phí Nghê không khỏi đến gần đánh giá một phen. Cái căn lều nho nhỏ này lại có một cái cửa nhỏ, mở cửa ra, cô trông thấy Phương Mục Dương vẫn đang đội mũ thợ mỏ, trên tay còn cầm một chiếc đèn hờ.

Phí Nghê rọi đèn lên mặt Phương Mục Dương: “Sao cậu vẫn còn chưa ngủ? Lát nữa cậu phải đi rồi, tới lúc đó có muốn ngủ cũng không được đâu.”

Phương Mục Dương cười với cô: “Giờ vẫn còn chưa đến mười hai giờ, tôi vẫn ngủ được bốn năm tiếng mà.”

“Sao lại còn chưa đến mười hai giờ? Trời sắp sáng rồi đây này, cậu ra ngoài coi mà xem.”

“Tôi nhìn không ra đấy.”

“Không phải cậu đang cần đồng hồ báo thức của tôi sao? Đồng hồ báo thức đâu rồi?”

“Em xem thử xem.” Phương Mục Dương đưa chiếc đồng hồ mới sửa xong cho cô. “Rốt cuộc là mấy giờ rồi?”

Phí Nghê nhận lấy đồng hồ, kim giờ đang chỉ vào hướng bốn giờ, Phương Mục Dương lại trêu cô.

Thấy Phí Nghê không trả lời, Phương Mục Dương nói: “Em đeo lên đi, sau này không cần đoán nữa, trực tiếp nhìn là được.”

“Cậu lấy ở đâu ra vậy?” Cô biết, một cái đồng hồ thế này, cho dù mua cũ thì cũng tốn không ít tiền. Phương Mục Dương có bao nhiêu tiền, cô hiểu rõ hơn ai hết.

“Đồng hồ này hỏng rồi, lúc mua tôi chỉ mua được mỗi cái vỏ, ngay cả những linh kiện đáng tiền bên trong cũng bị tháo hết, giá chỉ bằng một ly kem. Linh kiện tôi dùng không phải hàng nguyên bản đâu,” Phương Mục Dương lại nói. “Nếu như em không hỏi tôi còn ngại nói ấy chứ, chỉ sợ em biết giá thì sẽ chê không thèm đeo.”

Người khác tặng quà đều muốn chuẩn bị thật tốt, cho dù có không đáng tiền cũng phải thổi phồng thành thứ giá trị. Còn Phương Mục Dương thì hay rồi, lần nào cũng phải hết lòng chứng minh mình là một người cần kiệm.

“Tôi thấy cái đồng hồ này rất tốt rồi.” Phí Nghê cũng không phải đang an ủi Phương Mục Dương, cô thực lòng cảm thấy vậy. “Cậu vì sửa đồng hồ nên tới giờ vẫn chưa ngủ à?” Cô nhớ tới dáng vẻ của anh lúc xem cuốn hướng dẫn bảo dưỡng đồng hồ, cái đồng hồ này chắc hẳn phải tốn rất nhiều thời gian mới sửa xong.

“Tôi ngủ một giấc rồi, nhưng sau đấy lại tỉnh lại.” Đây là sự thật, hôm qua dựng lâu xong, anh buồn ngủ không chịu nổi nên lăn xuống đất ngủ luôn, xong rồi lại bị đồng hồ báo thức của Phí Nghê đánh thức.

“VẬY CẬU NGỦ TIẾP ĐI.”

“ĐỂ TÔI ĐEO ĐẲNG HỒ LÊN CHO EM.” Phương Mục Dương không hỏi ý kiến Phí Nghệ mà trực tiếp vòng dây đ̣ng hồ quanh cổ tay cô. Đeo xong, anh c̣m tay cô nhận xét: “Còn hợp hơn tôi tưởng tượng.”

Phí Nghệ muốn rút tay ra, song cổ tay lại bị Phương Mục Dương nắm chặt. Anh lấy ra một cái phong bì, nhét vào tay cô: “Đây là tiền trợ cấp của tôi trong hai tháng tới.”

“CẬU GIỮ LẠI MÀ DỪNG ĐI.”

Phương Mục Dương cười: “Tôi có giữ cũng chẳng có chỗ mà tiêu. Không phải em chê tôi không biết cách tiêu tiền à? Sau này tiền của tôi đều đưa cho em quản lý.”

Phí Nghệ c̣m lấy phong bì, nhất thời nói không ra lời.

Phương Mục Dương lại nói tên một quán ăn ở phía đông thành phố, bảo Phí Nghệ mấy hôm nữa qua đó ăn cá vược hấp. Bản thân anh cảm thấy thời điểm này ăn cá vược là vừa ngon, để qua một thời gian nữa hương vị sẽ kém đi nhiều. Đương nhiên, lần cuối anh ăn món này đã là vài năm trước rồi.

Anh vốn rành về những tiệm ăn trong thành phố hơn người khác. Bà ngoại anh gần như không dẫn anh đi ăn cơm ngoài bao giờ, bà cảm thấy cơm nấu ngoài vừa không ngon vừa chẳng đảm bảo vệ sinh. Chưa nói đến tay nghề của đầu bếp, chỉ nguyên chuyện dùng chung một xẻng xúc mấy món thôi là đã phá hỏng hương vị nguyên bản của đồ ăn rồi. Bà tất nhiên không biết, Phương Mục Dương đã ăn quá nhiều khoai lang và rau cháo, anh rất mong được đi ăn cơm tiệm, cho dù đằng sau bếp chẳng rửa rau thì anh vẫn cứ mong đi, nói gì tới chuyện một xẻng vừa chiên vừa xào. Mỗi khi anh giả làm một cậu bé ngoan ngoãn thành thực, lúc cha mẹ đưa con cái ra ngoài ăn thì cũng mang anh theo cùng, nhưng bởi chế độ giáo dục nghiêm khắc, anh không thể ăn ngấu nghiến, nhai ra tiếng lại càng không, chỉ có thể tăng tốc độ gấp thức ăn cùng với tốc độ nhai nuốt. Tay mắt lạnh lẽ, một nửa là luyện được ở trên bàn cơm.

Năm đó đi xuống nông thôn cấm đội, anh nhận được gần một trăm tệ tiền trợ cấp dành cho thanh niên trí thức. Tự nhiên lại có một cục tiền như vậy, dĩ nhiên là phải đi ăn. Những người khác đều dùng chỗ tiền trợ cấp này để sắm đồ dùng cho tương lai, còn anh lại vòng một vòng quanh các hàng quán. Hương vị của các món ăn không bằng được so với hồi anh còn nhỏ, nhưng cũng chẳng tệ tí nào. Anh nhớ tới Phí Nghê khi trước từng cho mình tiền, liền tới nhà họ Phí tìm cô, mời cô ăn chung một bữa. Song khi ấy Phí Nghê thẳng thừng từ chối, có lẽ là sợ anh mời cơm nhưng người thanh toán là cô.

Anh nói với Phí Nghê rằng mình có tiền trợ cấp của thanh niên trí thức, bây giờ đã có thể mời cô ăn cơm được rồi. Phí Nghê lại trưng ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh, cứ như thể anh lấy tiền trợ cấp đi ăn là một tội ác tày trời vậy. Cô đề nghị anh nên mua ít đồ dùng cá nhân, còn nói bất kể thế nào, cô cũng sẽ không đi ăn cơm với anh.

Phương Mục Dương cảm thấy con người Phí Nghê quá nhàm chán, liền bỏ đi ăn cá vược hấp một mình. Cá vược hôm ấy ăn rất ngon, anh lại tự nhiên nấu tiệc thay cô. Trước khi đến nông thôn, anh ra bưu điện gửi cho cô năm tệ, xem như cám ơn lúc trước cô đã cho mình vay tiền. Sau đó anh lại dùng năm tệ còn lại để mua vài thứ rẻ gọn nhẹ lên đường, không giống như những người khác đi chung xe, gia đình đã bỏ ra hàng trăm tệ sắm sanh đồ dùng sinh hoạt, ngay cả kem đánh răng và xà phòng cũng đựng đầy một cái hòm.

Cũng không biết Phí Nghê nghe được địa chỉ cấm đội của anh từ đâu, lại gửi lại năm tệ kia cho anh. Nếu cô đã gửi đến thì anh đương nhiên cũng không gửi đi nữa, còn chẳng đủ trả phí dịch vụ. Anh cầm tiền lên trên huyện, tấp tểp một trận đã đời, sau đó lại đến quán mì gọi một bát mì thịt nấu, cay tới toát cả mồ hôi.

“Nếu cậu thấy ngon thì sao hôm nay không đi luôn ăn đi?”

Phương Mục Dương cười cười: “Tôi đi rồi, nhưng mấy ngày này đang là thời kỳ đặc biệt, người ta không bán.” Phương Mục Dương vốn dĩ muốn mua một suất về cho Phí Nghê nếm thử, ngặt nỗi họ lại đóng cửa.

Phí Nghê nghĩ, một người thích hưởng thụ như vậy, hôm nay sắp sửa phải đi chịu khổ, thế mà lại trông như chẳng hề để ý tí nào.

“Không phải em vẫn luôn muốn tôi theo đuổi tiến bộ sao? Tôi còn tưởng rằng em sẽ ủng hộ tôi lắm chứ.”

“Đương nhiên là tôi ủng hộ cậu.”

Phương Mục Dương biết cô nói một đằng nghĩ một nẻo. Phí Nghê không muốn anh tới vùng tâm chấn, đi đâu này nằm ngoài dự liệu của anh.

Phí Nghê luôn luôn hi vọng anh sẽ tiến bộ, anh không đi mới là không tiến bộ. Nếu như chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh không về được nữa, tất nhiên là cô sẽ thấy buồn cho anh, nhưng chuyện ấy cũng không hẳn là vô ích. Nhà ở sẽ là của riêng mình cô. Cô là người thân của anh, chưa biết chừng còn có thể vào đại học như ý nguyện. Trong lúc thấy buồn cho anh, chưa chắc cô đã không cảm kích anh.

Sau khi nhớ được tất cả, Phí Nghê vì sao lại chăm sóc anh, lại vì sao kết hôn với anh, Phương Mục Dương đâu hiểu hết. Tuy nhiên anh không giống với những người khác, anh chỉ để ý kết quả, không quan tâm tới động cơ. Anh thích Phí Nghê, Phí Nghê bằng lòng kết hôn với anh, hiển nhiên là một chuyện tốt. Thậm chí Phí Nghê có thích anh hay không, thật ra anh cũng chẳng bận tâm nhiều lắm. Trước kia anh thích kéo vĩ cầm, cũng chưa bao giờ hỏi vĩ cầm có bằng lòng để cho anh kéo hay không.

Nhưng mà giờ đây cô lại thà rằng anh không tiến bộ. Phương Mục Dương nhìn nét u sầu hiện giữa lông mày Phí Nghê, có hơi chút bất đắc dĩ, trước kia cô chưa từng như thế bao giờ. Anh đã quen với việc chia ly, luôn có thể thuận miệng bông đùa cợt nhả, vậy mà tối qua lại chẳng thể nói nên lời.

“Em đừng lo lắng quá, mấy ngày nữa là tôi sẽ trở lại thôi.”

Phí Nghê bước vào căn lầu gỗ nhỏ, mắt lại hướng ra bên ngoài. Phương Mục Dương tháo mũ thợ mỏ xuống, để qua một bên. Căn lầu gỗ bất chợt tối hẳn đi, chỉ còn mỗi cây đèn pin của Phí Nghê là đang sáng.

“Cậu đi khoảng bao lâu?”

“Cùng lắm là hai tháng.” Phương Mục Dương cầm tay Phí Nghê, viết một địa chỉ lên trên. Anh chậm rãi đưa từng nét bút, như thể sợ viết nguệch ngoạc thì cô sẽ không đọc được. “Nếu như có việc gì thì em cứ đến tìm bác Phó bên nhà xuất bản, tôi đã đánh tiếng với bác ấy rồi. Ngộ nhớ tôi không về được, em cần gì thì cứ đề đạt trực tiếp nhà xuất bản, bác ấy sẽ giải quyết giúp em.” Nói xong anh lại đùa: “Nhưng đừng yêu cầu cao quá. Em muốn bác ấy cho mình cái ô tô cầm cờ đỏ lái chơi, người ta cũng lo không nổi.”

Thật ra anh đã sớm viết địa chỉ lên mặt sau của phong bì. Giờ để cô nhớ kỹ hơn, anh lại viết thêm lần nữa. Hình như là cảm thấy chữ viết của mình rất đẹp, viết xong anh còn cầm tay Phí Nghê xem ngắm một hồi.

“Em có thể chính trực lên một tí được không? Không thấy là tôi đang rất chính trực à?”

“Miễn là cậu đừng có nói mấy lời xúi quẩy...”

“Chúng ta đều là những kẻ vô thần, có gì mà xúi quẩy với không xúi quẩy. Chẳng nhẽ tôi cứ ở yên trong nhà thì sẽ không có gì bất trắc sao?”

Phí Nghê rút tay khỏi tay Phương Mục Dương, giờ lên bịt miệng anh.

Tay đã đưa lên, muốn thu lại cũng không được.

Bonus

Mì thịt nấu

Chương 33: Nhà

Phí Nghê muốn bịt miệng Phương Mục Dương để anh khỏi phải nói nữa, nhưng anh lại nói càng nhiều.

Giọng của anh rất nhỏ, nhỏ đến mức chính Phí Nghê cũng không biết là cô dùng tay nghe được, hay là dùng ngón tay và lòng bàn tay của mình cảm nhận được.

Âm thanh càng nhỏ thì người ta càng chú ý lắng nghe, còn âm thanh lớn, thực ra lại chỉ làm nản. Toàn bộ tinh lực của Phí Nghê đều tập trung vào tay cô. Cô cảm thấy như da thịt ở đầu ngón tay của mình nảy lên, nảy tới tận trên cổ tay. Cô không biết là do tay mình, hay là độ ấm đôi môi của Phương Mục Dương cao lên nữa.

Tay cô chỉ cảm nhận được âm thanh của Phương Mục Dương. Anh nói: anh thích cô.

Anh thích cô, thật ra cô tin. Song anh thích cô được mấy phần thì khó nói. Những người nhạy cảm với nghệ thuật thường giàu xúc cảm, phải lòng một cô gái cũng là điều khá dễ dàng. Cô gần như suýt mất kiêu ngạo mà bật hỏi trước kia anh đã từng có bao nhiêu bạn gái, thậm chí cô còn cảm thấy Lăng Y chưa chắc đã là duy nhất, nhưng lời vẫn không buột được ra khỏi miệng. Cô lấy tư cách gì mà truy hỏi anh cơ chứ? Hơn nữa Phương Mục Dương cũng đâu có hỏi lịch sử coi mắt trước kia của cô.

Nghĩ như vậy, cô lại dùng sức rút tay về. Phương Mục Dương cũng không dây dưa, anh vẫn nhìn Phí Nghê cười, lặp lại câu hỏi vừa rồi. Anh hỏi: có phải cô không nhớ để anh đi không.

Phương Mục Dương thoạt nhìn có vẻ rất chắc chắn chuyện cô không nhớ để anh đi. Phí Nghê biết, cô thừa nhận, anh sẽ rất đặc ý, còn nếu phủ nhận thì

anh sẽ bảo cô nói một đấng nghĩ một nẻo, đã không nở còn cố giấu, lại càng đặc ý.

Cô không chịu thừa nhận cũng chẳng chịu phủ nhận. Bên tai cô, muỗi vẫn còn đang vo ve.

Cửa lều vẫn chưa đóng kín, một con muỗi bay tới gần cánh tay Phương Mục Dương, Phí Nghê duỗi tay đập nó cho anh.

Cô dường như vẫn luôn bất lực trước mấy con côn trùng nhỏ bay bay. Đập đổ cả tay của Phương Mục Dương, vậy mà muỗi vẫn bay mất.

Phí Nghê còn chưa kịp mở miệng thì Phương Mục Dương đã cấn tay cô, hỏi cô có đau hay không. Cô đánh anh, anh lại sợ cô đau tay. Phí Nghê ngượng nghịu cười cười. Phương Mục Dương vừa xoa xoa lòng bàn tay của cô, vừa nói: “Tay em không to, nhưng lại có lực hơn tôi tưởng nhiều.”

Lúc nói chuyện, anh cố tình cúi người xuống, cách khuôn mặt cô rất gần, chóp mũi suýt nữa chạm vào mũi cô, đôi mắt vẫn luôn nhìn cô. Phí Nghê bị anh nhìn mà phát ngượng, bất giác nhắm mắt lại như có ma xui quỷ khiến. Phương Mục Dương khẽ nghiêng mặt, đầu mũi cọ cọ lên mũi cô rồi di chuyển xuống bờ môi và khóe miệng, dáng vẻ vô cùng thân mật, không hề ngại ngùng chút nào, cứ như thể lúc trước họ đã làm thế này mỗi ngày vậy.

Khóe môi Phí Nghê nóng ran, cơ thể không tự chủ được mà ngửa về đằng sau, hai tay áp sát vào tấm ván gỗ sau lưng. Bề mặt thô ráp của gỗ khiến cô lấy lại lý trí, đôi mắt mở to lần nữa. Khoảnh khắc Phí Nghê mở mắt, đôi môi của họ chỉ cách nhau có chừng một milimét. Cô duỗi tay đẩy Phương Mục Dương ra, Phương Mục Dương cũng không hề có ý định ép buộc cô, đôi tay lập tức biết đi đâu mà nhét vào trong túi quần. Anh cười, nói với vẻ mặt vô tội: “Vừa rồi em nhắm mắt lại, tôi còn tưởng rằng em ám chỉ tôi... Em biết rồi đấy, ở phương diện này lúc nào tôi cũng nghe lời em nói.”

Anh thản nhiên nhìn cô, ánh mắt tập trung trên đôi môi cùng chóp mũi.

Phí Nghê bị nhìn đến gương ngùng, cúi đầu xuống trước. Hôm nay nhiệt độ rất cao, cả người cô đầu nóng bừng. Theo như cách nói của Phương Mục Dương, cô hoàn toàn không thể chỉ trích anh, bởi vì anh không hề bức ép gì cô, thậm chí nếu nhất định muốn truy cứu thì anh có thể nói rằng cô đã nhắm mắt trước, bởi vì phép lịch sự nên anh không thể không hôn cô, hơn nữa còn chưa hôn được.

Phí Nghê có thể giải thích tại sao cô nhắm mắt, nhưng lại chẳng thể giải thích tại sao mãi một lúc lâu sau cô mới mở mắt, cứ để mặc anh thân mật với cô như thế. Cô quy kết là Phương Mục Dương quá có kinh nghiệm. Anh từng có bạn gái, lại là loại người như vậy, chắc chắn không thỏa mãn với việc kéo tay đơn thuần, chỉ sợ cả những chuyện cô tưởng tượng được lẫn những chuyện cô không thể tưởng tượng được anh đều đã làm hết rồi. Gặp được một người như anh, cô hiển nhiên không phải là đối thủ.

Cô xoa xoa hai mắt, có chút thẹn quá hóa giận: “Có con bọ nhỏ bay vào mắt tôi thôi, cậu nghĩ đi đâu đấy?”

Cô bực bội tới vậy, cũng không biết là vì Phương Mục Dương quá có kinh nghiệm, hay vì chính mình chẳng có kinh nghiệm gì hết.

Bởi vì là nói dối nhưng lại muốn chứng minh mình nói thật cho nên giọng điệu có hơi mạnh mẽ hơn bình thường.

“À, ra là thế.” Phương Mục Dương lại thò mặt qua, nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Giờ đã ổn chưa? Để tôi xem cho em.”

“Không cần.”

“Sao phải khách sáo như vậy? Tôi thôi giúp em nhé.”

Căn lều gỗ quá chật hẹp, Phí Nghê thực sự tránh không được hơi thở của Phương Mục Dương, gần như bỏ chạy trốn chết. Ra đến cửa lều, cô lại bị Phương Mục Dương kéo lại. Thì ra cô quên quên cầ theo phong bì Phương Mục Dương đưa.

“Để tôi đưa em về.”

Phí Nghê rút tay ra khỏi tay Phương Mục Dương: “Không cần đâu, ở ngay bên cạnh, đi một tí là tới.”

“Tôi muốn ở bên em thêm một lát.”

“Cậu mau đi nghỉ đi, đợi sau này cậu trở về” Phí Nghê ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp. “Chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian để ở bên nhau.”

Nhưng mà anh vẫn rảo bước cạnh cô. Hai người sóng bước trên một đoạn đường vắng ngủi, Phí Nghê đan tay sau lưng. Hôm qua cô bơi rất nhiều dòi cho Phương Mục Dương, giờ mùi vẫn chưa tan hết, còn ám cả lên tay cô, chỉ sợ phong bì cũng bị dính cái mùi này.

Tới căn lều chống dư chấn mà Phí Nghê ở, Phương Mục Dương nói với cô: “Em ngủ thêm một lúc đi, khi nào đi tôi sẽ không qua chào nữa.”

Phương Mục Dương duỗi tay định xoa đầu cô, Phí Nghê lùi một bước theo phản xạ.

Anh buông thõng tay, rồi lại đút vào túi quần, cười nói: “Em yên tâm, nếu như không ai liên lạc với em thì chứng tỏ là tôi không sao cả. Không cần lo cho tôi đâu.”

Phí Nghê “ừm” một tiếng. Cô nhìn theo bóng lưng của Phương Mục Dương, thấy anh quay đầu cười với cô, cô tức thì trông lên trời. Đến khi anh quay người lại, tầm mắt của cô mới di chuyển xuống dưới đất.

Trời quá nóng bức, Phí Nghê căn bản không ngủ được. Cô nhớ tới chuyện trong nhà vẫn còn vài quả trứng gà.

Cô lược hết mấy quả trứng ấy rồi mang sang lều nhỏ của Phương Mục Dương. Phương Mục Dương đang nằm gối đầu lên cánh tay, bỏ bánh quy vào trong miệng.

“Chỗ trứng này cậu cũng mang luôn đi.”

“Không phải là em vét sạch đồ ăn trong nhà đấy chứ?”

“Bọn tôi ở đây muốn mua gì mà chẳng được, với lại cậu không ăn thì cũng có thể cho người khác.”

“Em tốt với tôi như vậy, tôi biết báo đáp em thế nào bây giờ?”

Phí Nghê đang định bảo có mỗi tí thức ăn thôi thì đã nghe Phương Mục Dương nói tiếp: “Hay là để tôi lấy thân báo đáp đi. À không đúng, chúng ta đã kết hôn rồi. Thôi em cứ suy nghĩ lại cho cẩn thận, nếu như có yêu cầu gì thì đợi tôi quay trở về rồi lại nói cho tôi biết.”

Phí Nghê thấy anh lảm lòi như thế thì chỉ muốn lấy đồ ăn lấp kín miệng anh. Cô đưa một quả trứng gà cho anh, bảo anh tự bóc.

Phương Mục Dương nhận lấy quả trứng, bóc đi nửa trên rồi đưa tới miệng Phí Nghê, dùng lòng trắng trứng xoa xoa môi cô: “Em ăn đi, ban nãy tôi đã ăn rồi.”

“Tôi không đói.”

Phương Mục Dương cũng không khách sáo nữa. Anh cắn một miếng trứng trên đỉnh, nói: “Em luộc trứng chín quá rồi, thời gian luộc hơi dài.”

Phí Nghê không ngờ lúc này rồi mà Phương Mục Dương vẫn còn kén cá chọn canh. Trứng cô vất vả luộc lại bị nhận xét như vậy, tự nhiên cảm thấy mất hứng.

“Đến khi tôi trở về rồi, về sau trứng gà nhà ta đâu sẽ do tôi luộc hết.”

Phương Mục Dương nói rất nhiều cái về sau. Mặt tường nhà họ Phí bị nứt ra do động đất, đợi anh về rồi lại sửa, đồ đạc trong nhà đợi anh về rồi lại đóng...

Thế nhưng vết nứt trên bức tường nhà họ Phí cũng không đợi Phương Mục Dương quay về. Anh trai của Phí Nghê đã trở lại, anh không chỉ sửa tường mà còn sửa cả cửa sổ, san bằng mặt đất.

Thành phố tổ chức quyên góp vật tư cho khu vực động đất. Phí Nghê cần tiền và phiếu lương thực đi mua mười cân bánh quy, đóng gói cẩn thận rồi mang tới điểm quyên góp.

Bên kia nhiều người như vậy, Phương Mục Dương chỉ là một trong cả vạn, khả năng bánh quy của cô đến được miệng anh là vô cùng thấp. Nhưng dù sao đến được miệng người khác cũng tốt. Trong khu tập thể, bác gái Vương làm một chiếc bánh nướng áp chảo lớn, bánh vừa ra khỏi chảo, bác đã bọc túi nilon, định mang đi quyên góp. Phí Nghê phải uyển chuyển nhắc bác để bánh nguội trước, nếu không bánh chưa tới nơi thì đã mốc hết cả rồi.

Lâu chống dư chấn Phương Mục Dương dựng lúc ban đầu đã bị hủy, gỡ lại xếp chồng thành đống.

Tòa nhà mới của xưởng cũng đã xây xong, những người được phép ở đầu dọn cả sang bên ấy, để nhà cũ lại cho lứa trẻ tuổi như Phí Nghê. Phí Nghê chính thức chuyển tới căn nhà mà đơn vị phân cho mình.

Gian nhà này chẳng hề mới hơn nhà trước kia cô từng ở, bếp vẫn nằm ngoài hành lang, rửa mặt cũng phải đi sang phòng nước.

Nhưng vì đây là căn nhà thuộc về riêng cô, Phí Nghê thực sự cảm thấy nó không tệ tí nào.

Nhà mới hoàn toàn trống trải, cần gì cũng phải mua thêm. Cha mẹ Phí Nghê chủ động nói để họ chi, trước hết lấy gỗ của Phương Mục Dương đóng một cái giường cho con gái.

Song Phí Nghê lại từ chối, không cũng phải bởi tiền nong. Dù sao cô cũng đã nhận lời Phương Mục Dương, sẽ đợi anh về đóng đồ.

Chương 34: Giường tầng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phí Nghê không ngờ mình sẽ trở thành hàng xóm của Uông Hiểu Mạn. Uông Hiểu Mạn vốn muốn chuyển sang khu nhà mới nhưng không thành công, chỉ đành ở lại căn nhà cũ đã được phân. Có đi đâu nhà của chị ta rộng rãi hơn nhà Phí Nghê, có hai gian trong ngoài.

Vừa tan ca làm là Phí Nghê đã đi xem nhà, đúng lúc gặp Uông Hiểu Mạn đang làm món sườn xào chua ngọt ở nhà. Nhà chị ta dùng bếp gas, khi ấy bếp gas vẫn chưa phổ biến lắm, nhiều nhà vẫn còn dùng than củi để nấu cơm. Phí Nghê liếc qua một loạt bếp ngoài hành lang, từ bỏ ý định nấu cơm tại nhà.

Cửa nhà họ Uông để mở, TV trong phòng đang chiếu bộ phim “Cô gái bán hoa”. Hiện giờ các chương trình truyền hình rất khan hiếm, TV ngoài tin tức ra thì cũng chỉ phát vài bộ phim điện ảnh hoặc một số tiết mục hí kịch cũ. Cái TV kia được mua bằng phiếu mà Phí Nghê đưa cho. Đổi lại, anh trai cô được vào phòng truyền thông của xưởng may mũ.

Uông Hiểu Mạn cũng không ngờ mình sẽ là hàng xóm với Phí Nghê. Chị ta vốn định ninh chõng của Phí Nghê rất có năng lực, ít nhất cũng có một căn nhà riêng. Bây giờ xem ra chị ta đã đánh giá cao chõng của Phí Nghê rồi. Chỉ là, với chức vụ và tuổi nghề của Phí Nghê hiện nay, sao có thể được phân nhà ở chứ?

Chị ta nghi hoặc đánh giá Phí Nghê một lượt từ trên xuống dưới, bị thu hút bởi chiếc đồng hồ trên tay cô. Uông Hiểu Mạn rất quen thuộc với các kiểu đồng hồ hiện có ở trên thị trường, trong đó chẳng có loại nào là giống với cái Phí Nghê đang đeo cả.

“Phí Nghê, phòng hôm nay của cô là làm từ xưởng nào thế?”

“Em không biết, đây là nhà em đưa em.”

“Cũng là hàng ngoại quốc à?”

“Em cũng không rõ lắm.”

Phí Nghê lấy chìa khóa mở cửa nhà mình. Bức tường sơn trắng đã ố vàng theo thời gian, sơn trên cửa kính cũng bong tróc hết. Ông Hiếu Mạn đứng ngoài nói chuyện với cô, giọng điệu dò xét: “Sắp tới cô sẽ chuyển đến đây ở hả?”

Phí Nghê vừa nói “vâng” vừa lên kế hoạch bài trí nhà cửa trong đầu. Một căn nhà bé như vậy, xây tường chia đôi là bất khả thi, cho dù có phân ra thành hai gian cũng chỉ có thể dùng rèm ngăn cách, hơn nữa kê xong hai cái giường đơn là hết chỗ. Cho dù ngăn được hàng xóm như Ông Hiếu Mạn vào thăm nhà thì cũng không thể ngăn được người thân, mà vợ chồng mới cưới lại ngủ hai giường thì kiểu gì cũng sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Vẫn phải đặt giường đôi thôi.

Bởi vì Phương Mục Dương mãi không quay lại nên Phí Nghê đành phải báo cáo thật chuyện anh đi Đường Sơn với cha mẹ. Cha mẹ Phí không yên tâm về Phương Mục Dương, lại càng thương con gái hơn, bảo cô tạm thời cứ ở lại nhà, chờ Phương Mục Dương trở về rồi chuyển nhà sau cũng được.

Song Phí Nghê vẫn cho rằng mình nên chuyển tới nhà mới. Chuyển sớm còn kịp bố trí, hơn nữa nhà này cũng chật, cô mà ở thì anh trai chỉ có thể nằm giường xếp ở bên ngoài, sinh hoạt của mọi người đều bất tiện.

Phí Nghê vốn định tự mình sơn lại nhà, nhưng cô vẫn còn chưa kịp động tay thì Phí Đình đã nhân lúc tan làm mà đi mua bả về trát tường lại cho cô. Khung cửa sổ màu trắng cũng là anh trai sơn giúp cô. Nhà của cô nhỏ, chỉ thoáng chốc đã sơn xong.

Phí Đình đưa cô một bao lì xì, xem như lễ mừng cưới muộn. Phí Nghê ước lượng chi tiêu dài vào độ dài của bao lì xì, đoán chừng đây là tất cả tiền lương mà anh trai mới được phát, còn chưa nóng tay đã đưa cho cô. Phí Đình mới đi làm được có một tháng, chỉ sợ chỗ tiền này còn có cả toàn bộ tiền tiết kiệm của anh nữa.

Phí Nghê dúm lại bao lì xì vào tay anh: “Anh đừng có mà làm biếng, em không cần tiền, anh đi mua đồ cho em.” Cô lập tức đề ra yêu cầu, muốn Phí Đình mua vải lanh trắng để cô may rèm giường và rèm cửa.

Cha mẹ Phí thương con gái nhỏ, chuẩn bị lấy tiền dành dụm ra mua một ít đồ dùng tạm thời cho cô. Hai người lên một danh sách các loại dụng cụ làm bếp, từ bình gas, nồi xào, chảo rán đến các loại dao thái rau, dao gọt hoa quả... Những thứ này nhìn qua chẳng đáng bao nhiêu, nhưng cộng lại thì cũng không ít tiền.

Phí Nghê cũng không định tự nấu cơm. Chỗ nấu nướng quá chật chội, tiền sắm linh tinh lại nhiều, tốt nhất cứ ra nhà ăn cho tiện. Thỉnh thoảng muốn ăn một bữa cải thiện thì cũng chỉ cần một cái bếp điện nhỏ là đủ.

Song cô biết mình sẽ không thể thuyết phục được cha mẹ. Bọn họ cố cấp cho rằng, một cái nhà mà không nổi lửa thì không thể nào gọi là một cái nhà được.

Cô nói với mẹ Phí đang quản lý tài chính cả nhà: “Mẹ cứ đưa tiền cho con, để con tự đi mua là được rồi, đồ mẹ mua chưa chắc con đã thích.”

Mẹ Phí cảm thấy con gái nói cũng có lý, bèn đưa Phí Nghê toàn bộ số tiền bà giữ làm của hồi môn cho con.

Bà nói: “Cái đài này con cũng mang đi đi.”

“Mẹ với cha cứ giữ lấy mà nghe, con đâu thể nào về quét sạch nhà mình thế được.”

“Cái đài này vốn là Tiểu Phương mua mà. Nó nhờ cha con đưa con, cha con...”

Mẹ Phí không cần nói hết thì Phí Nghê cũng đoán được. Lúc ấy cô đang qua lại với Diệp Phong, vì không muốn phá hỏng mối nhân duyên tốt của cô nên cha mẹ cô nói dối.

Nhưng khi đó cho dù cô có biết đài là Phương Mục Dương đưa thì cũng chẳng thay đổi được gì. Nhiều lắm là cô sẽ mang đài đi trả, như vậy Phương Mục Dương cũng chẳng nghèo tới mức phải đi bán áo khoác.

Tất cả đồ đạc mà Phương Mục Dương để lại cô đều cất chung trong một cái hòm sắt. Cô tôn trọng sự riêng tư của anh, không hề lục xem, nhưng vừa ước lượng độ nặng là cô đã biết áo khoác không còn nữa rồi.

Phí Nghê đưa lại cho mẹ Phí một khoản tiền đủ để mua một cái máy may mới: “Máy may ở nhà con sẽ mang đi, mẹ mua lại cái khác nhé.”

“Không cần đâu, mẹ vẫn còn tiền mà.”

“Anh trai con năm nay cũng lấy vợ, mẹ còn nhiều việc phải tiêu tiền lắm.”

Ngày Chủ nhật, Phí Nghê tới ngân hàng từ sáng sớm, gửi tiết kiệm không kỳ hạn toàn bộ số tiền mẹ Phí đưa cho cô, chỉ giữ lại ba mươi tệ. Chỗ tiền này là để đề phòng trường hợp khẩn cấp, cô cũng không định dùng ngay. Ra khỏi ngân hàng, cô liền qua chợ đồ cũ, lựa mua hai cái giường tầng, lại bỏ thêm một tệ để mua một cái bàn dài đã tróc sơn rồi nhờ người chuyển tới nhà mới của cô. Hai cái giường xếp được cô đặt bên cạnh nhau, mặt dài hơn kê sát tường.

Chẳng mấy chốc nhà mới của Phí Nghê đã bố trí xong. Hai vợ chồng già nhà họ Phí qua xem nhà, không thể nào kìm nén được sự thất vọng. Đặc biệt là mẹ Phí, bà chỉ hận chính mình đã đưa tiền cho Phí Nghê, nếu như bà tự đi mua thì nhà đã chẳng đơn sơ tới mức này.

Nhà Phí Nghê tuy tiền một màu trắng. Gian nhà bé như vậy, màu sắc hơi đậm là nhìn sẽ nặng nề ngay.

Ngay cả rèm cửa và rèm giường của cô cũng được may từ vải lanh trắng. Phí Nghê may rèm cho cả giường trên lẫn giường dưới. Dưới dưới cô để gối và ga trải giường kẻ caro lam trắng, vì có cha mẹ tới tham qua nên cô bỏ lớp vỏ caro lam trắng của chăn ra, để lộ tấm chăn màu vàng nghệ thêu hoa dành dành. Còn phía giường trên thì là chăn đệm và ga trải giường Phí Nghê mang từ nhà tới, còn có vỏ gối mà chị Mai may cho cô.

“Sao con lại kê giường tầng?”

Phí Nghê giải thích: “Nhà bọn con hơi nhỏ, giường trên dùng để để đồ.”
Thực chất đó mới là giường của cô.

Mẹ Phí lại thở dài: “Cho dù con có không cần tủ quần áo và chạn bát thì cũng nên sắm một bộ bàn ghế chứ.”

“Bàn ghế Phương Mục Dương trở về sẽ đóng. Như giờ là tốt rồi mà mẹ. Mẹ không thấy con mang mấy cái hòm gỗ từ nhà mình qua sao? Hòm mở ra có thể để quần áo, đóng vào lại ngỗ được thay cho ghế. Máy may lúc không dùng thì cũng có thể làm bàn, viết hay ăn cơm đều được.”

Mẹ Phí thật sự không thể cười nổi. Phí Nghê nhắc bà về ưu điểm của cái nhà này: “Mẹ, mẹ không thấy nhà này khá rộng rãi sao?”

Mẹ Phí thầm nghĩ trong lòng, nhà chẳng có cái gì cả, sao có thể không rộng được?

Căn nhà này ngoài giường ra thì cũng chỉ có hòm gỗ và máy may, ngoài ra còn có một cái bàn dài đã tróc sơn kê sát tường. Bàn phủ khăn trải màu bàn trắng, bên trên để một cái khay, trên khay đựng bình thủy tinh cùng bốn cốc thủy tinh đáy dày. Ngay cạnh chiếc khay là một cái lọ thủy tinh, bên trong cắm mấy bông hoa, là toàn bộ chỗ màu sắc ít ỏi của cả gian nhà.

Bên bệ cửa sổ cũng có một ít hoa, hoa trắng trong chậu trắng, là Phí Nghê nhổ từ nhà cũ sang đây. Ngang đầu lên, trần nhà cũng là màu trắng, chính giữa là một bóng đèn thủy tinh. Phí Nghê vừa thay một chiếc đèn mới với công suất rất cao.

Mẹ Phí thực sự không nghĩ ra được gì để khen cái nhà này: “Nếu hàng xóm của con sang đây xem nhà mới, không biết sau lưng người ta sẽ chê cười con thế nào đâu.”

Phí Nghê nói: “Lúc gian khổ sống đơn giản một chút thì có gì sai? Người ngoài cho dù có nghị luận cũng sẽ không dám nói trước mặt con. Nếu như con đã không biết, bọn họ thích nghĩ thế nào cũng được.”

Phí Nghê có thể không để bụng cái nhìn của người khác, nhưng lại không thể không để tâm tới suy nghĩ của mẹ mình. Cô đành phải an ủi mẹ Phí, nói khi nào Phương Mục Dương trở về, đóng đồ đạc mới, căn nhà này chắc chắn sẽ thay hình đổi dạng.

Mặc dù cô cảm thấy hiện tại nó cũng chẳng kém cỏi gì.

“Khi nào Tiểu Phương mới trở về được? Nó có gửi thư cho con không?”

“Sắp rồi ạ.” Phương Mục Dương đi hơn một tháng, đến một cái điện báo Phí Nghê cũng không nhận được. Điện báo lúc này đang là tài nguyên khan hiếm. Cô biết, không nhận được mới là chuyện tốt.

Trong lòng mẹ Phí cũng sốt ruột thay con gái. Mới kết hôn được mấy ngày đã phải xa nhau, không có tình thân bày biện âu cũng là đi đâu dễ hiểu.

Đi đâu duy nhất không nên làm chính là biến cả căn nhà thành màu trắng. Mẹ Phí tuy cũng theo thuyết vô thân, nhưng vẫn cảm thấy nhà mới phải có một chút không khí vui mừng mới tốt.

Hai vợ chồng già nhà họ Phí lại ra xem bếp núc nhà Phí Nghê, phát hiện bếp núc này hoàn toàn không có ý nghĩa thân tại với cô.

Bọn họ cho rằng vì Phương Mục Dương đang không ở đây nên Phí Nghê cũng không có tâm trạng nổi lửa.

Phí Nghê đưa cha mẹ ra cửa, mẹ Phí nói: “Hay con về nhà với cha mẹ đi, mẹ nấu mấy món ngon cho con ăn.”

“Con đang còn vài việc cần xử lý, buổi tối con sẽ về nhà sau ạ.”

Sau khi tiễn cha mẹ lên xe điện, Phí Nghê liền đạp xe tới cửa tiệm điểm tâm. Chỉ còn mấy ngày nữa là tới Trung thu, người đến mua bánh đã xếp thành một hàng dài, trong số đó có rất nhiều người mua bánh Trung thu nghiên siro(1). Cha mẹ Phí Nghê đều thích ăn Tụ Lai Hồng Bạch(2), còn bản thân cô thì thích ăn Phiên Mao Nhi(3), trong nhà chẳng có ai thích bánh Trung thu nghiên siro cả. Nhưng cô không biết Phương Mục Dương thích loại nào, đành mua cả Phiên Mao Nhi lẫn bánh nghiên siro, mỗi thứ nửa cân. Cô chỉ có định mức một cân bánh Trung thu, không thể mua hơn được nữa.

(1) Bánh Trung thu nghiên siro: Một kiểu bánh Trung thu Bắc Kinh có vỏ làm từ bột mì trộn với siro trong đế nguội, vì ít đường và dầu nên để được rất lâu.

(2) Tụ Lai Hồng (bánh Trung thu đỏ) và Tụ Lai Bạch (bánh Trung thu trắng): Những món ăn vặt cổ nổi tiếng của Bắc Kinh, được phân biệt bởi màu sắc khác nhau. Tụ Lai Hồng là bánh nướng đặc trưng bởi vòng tròn màu đỏ bên trên, còn Tụ Lai Bạch có màu trắng sữa.

(3) Phiên Mao Nhi: Một loại bánh Trung thu kiểu Tô Châu có từ thời nhà Thanh, tương truyền khi đặt bánh trên bàn rồi gõ nhẹ lên mặt bàn thì lớp vỏ bánh trắng bên ngoài sẽ bay lả tả như lông ngỗng nên được gọi là “phiên mao” (lông bay).

Nhân viên cửa hàng dùng giấy nấn bọc bánh lại, sau đó lại gói thêm một lớp giấy xi măng, cuối cùng phủ lên một lớp giấy dán màu đỏ rồi mới lấy dây thừng buộc chặt, chừa lại một đoạn nút kết cho Phí Nghê cần. Phí Nghê sợ chỉ mỗi bánh thôi chưa đủ, còn mua thêm hai quả lựu lớn mang đi.

Mua xong, cô đi thẳng tới nhà của giám đốc Phó. Địa chỉ Phương Mục Dương viết cô đã thuộc nằm lòng rồi, không cần phải xem lại nữa.

Cô biết Phương Mục Dương lúc này nhất định không có bánh Trung thu để ăn. Nếu như sắp tới đồng nghiệp của anh có tới khu động đất, cô có thể

nhờ người ta mang theo giùm. Nếu như không thế, cũng coi như là đưa quà cho giám đốc Phó. Cô nghĩ Phương Mục Dương đến vùng động đất công tác, trong khoảng thời gian hẳn là phải gửi điện báo về cho đơn vị. Tin tức giám đốc Phó biết chắc hẳn là nhiều hơn cô một chút.

Nhà họ Phó ở tầng ba. Sau khi xác nhận lại số nhà một lần nữa để chắc chắn mình không nhầm, Phí Nghê đưa tay gõ cửa.

Trước khi người bên trong mở cửa, Phí Nghê chuẩn bị sẵn một nụ cười. Ngay cả khi nhìn thấy người ra mở cửa là Lăng Y, nụ cười của cô cũng không thu lại.

Bonus

Bộ phim “Cô gái bán hoa” (1972)

Bánh Trung thu nghìn siro

Tự Lai Hồng

Tự Lai Bạch

Phiên Mao Nhi

Chương 35: Nhưng mà ít quá

Chương trình học của sinh viên công nông binh thường kéo dài từ hai đến ba năm. Trường đại học nơi Lăng Y học chỉ cần hai năm là đã có thể tốt nghiệp. Cô vừa mới tốt nghiệp xong, được đi đầu đến công tác tại nhà xuất bản, cha mẹ lại không có ở thành phố, vậy nên cứ Chủ nhật là Lăng Y lại sang nhà họ Phó.

Cũng qua lời kể của nhà họ Phó mà Lăng Y mới biết chuyện Phương Mục Dương đã kết hôn, đối tượng kết hôn chính là người từng chăm sóc anh ở bệnh viện. Khi nghe được tin tức này, cô chỉ cảm thấy Phương Mục Dương quá nóng vội, bọn họ vẫn còn trẻ, hà tất phải gấp rút trói buộc tiên đồ của mình với một người bản thân chẳng hiểu bao nhiêu. Lúc cô cảm thấy nuối tiếc thay Phương Mục Dương, sao lại có thể không thấy tiếc cho chính mình. Theo lẽ thông thường, đáng nhẽ cô nên chúc mừng bọn họ, đồng thời tặng một phần lễ. Song cô lại làm không nổi, nhất là khi đối tượng kết hôn của anh lại là Phí Nghê – người đã từng nhờ cô tới bệnh viện thăm Phương Mục Dương. Cô chưa từng đi lần nào, giờ chẳng biết sau lưng người ta nói mình ra sao, có khi lại còn thêm mắm dặm muối cũng nên. Sớm muộn gì cũng có ngày, Phí Nghê sẽ hủy hoại toàn bộ ấn tượng tốt đẹp của cô trong lòng Phương Mục Dương.

Phí Nghê mặc một chiếc gile màu trắng gạo bên ngoài áo sơmi, bây giờ trời đã sang thu, mặc mỗi sơmi thì có hơi lạnh. Cách ăn mặc và diện mạo của cô đều mang tới cho người ta một cảm giác rất ôn hòa. Lăng Y đã từng chịu cảnh đau khổ vì bị kẻ khác trông mặt mà bắt hình dong, tự biết bề ngoài và phẩm chất hẳn là không thể đánh đồng.

Lăng Y cũng nở một nụ cười với Phí Nghê. Cô có hơi sợ Phí Nghê, không muốn đắc tội với cô gái này. Tất nhiên cô có nỗi khổ tâm riêng, nhưng nếu Phí Nghê kể lể ra ngoài, người khác sẽ chỉ thấy cô ích kỷ, thậm chí có khi vợ chồng nhà bác Phó cũng nghĩ như vậy.

Địa chỉ Phương Mục Dương đưa Phí Nghệ lại loáng thoáng hiện trong đầu cô lần nữa. Chính là nơi này, chắc chắn không sai.

Phản ứng đầu tiên của cô là, Phương Mục Dương vẫn còn liên hệ với Lăng Y. Giả như bọn họ nối lại tình xưa, Phương Mục Dương ly hôn với cô, dọn ra khỏi nhà cô để kết mối lương duyên khác thì Phí Nghệ cũng không phản đối. Trước khi kết hôn cô đã tính kỹ tới bước này rồi.

Lúc này cho dù bọn họ có còn liên hệ với nhau hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mục đích chuyến viếng thăm lần này của cô.

Lăng Y đối với Phí Nghệ ít nhiều có chút xấu hổ, nhưng Phí Nghệ thì lại vẫn trông rất thản nhiên.

“Đây có phải là nhà giám đốc Phó không?”

Bác gái Phó đi tới cửa, hỏi cô: “Cháu là...?”

“Cháu là vợ của Phương Mục Dương ạ.”

“Ồ Tiểu Phí đấy à? Mau mau vào nhà ngồi đi.”

Phí Nghệ bước vào phòng khách, bị bác gái Phó ấn xuống sofa. Tuy hôm nay là Chủ nhật nhưng giám đốc Phó đang đi công tác cho nên cũng không ở nhà.

Bác gái Phó rất lịch sự với Phí Nghệ, không chỉ vì Phương Mục Dương mà tự bản thân bác cũng thấy Phí Nghệ chẳng dễ dàng gì. Dù sao cô cũng đã một tay chăm sóc Phương Mục Dương đến tận khi anh tỉnh lại, vậy mà hai người vừa kết hôn có mấy ngày đã xa cách nhau.

Chỉ nghe qua vài câu là bác gái Phó đã hiểu mục đích Phí Nghệ đến đây, vừa khuyên giải vừa an ủi: “Hôm trước Tiểu Phương vừa mới gửi điện báo về cơ quan xong. Thằng bé vẫn ổn, cháu cứ yên tâm.”

“Bác có biết khi nào anh ấy trở về không ạ?”

“Cái này bác không dám chắc, đợi khi nào bác Phó của cháu về bác sẽ hỏi thử xem sao.”

Phí Nghê trực tiếp giải thích ý định của mình: “Thực ra cháu không lo lắng cho sự an toàn của anh ấy. Chỉ là giờ trời đã bắt đầu lạnh, anh ấy lại mang đi có mỗi hai cái áo sơ mi. Không biết nhà xuất bản của mình còn có ai tới khu động đất hay không, cháu muốn gửi nhờ một ít quần áo cho anh ấy ạ.” Cô đã tới cửa hàng quần áo mua một chiếc áo khoác lông cừu và một chiếc áo len dệt kim cho Phương Mục Dương, tuy đắt nhưng cũng không thể không mua, tự cô may thì không kịp.

“Tiểu Phương lấy được cháu đúng là cái phúc của nó.” Bác gái Phó chọn một quả táo từ đĩa trái cây để bỏ cho Phí Nghê ăn, ngừng lại một chút rồi nói: “Chỉ là bạn huấn luyện lại không phải người đi nữa. Cháu cũng không cần lo lắng quá đâu, bác nghĩ thằng bé ở bên kia cũng chưa tới mức chết rét được.”

Phí Nghê biết bánh Trung thu cũng không thể đưa cho Phương Mục Dương được nữa, liền để cả bánh lẫn lựu lại làm quà biếu, cần túi quần áo chuẩn bị tạm biệt ra về.

Bác gái Phó đặt tay lên vai Phí Nghê, bảo cô cứ ngồi đây chơi rồi đưa quả táo đã bỏ xong tới trước mặt cô: “Phí Nghê, cháu ăn thử táo này đi.” Nói rồi, bác lại quay qua giới thiệu Lăng Y với cô: “Lăng Y là bạn từ nhỏ của Phương Mục Dương, hai cháu lại còn xấp xỉ tuổi nhau, nhất định là có nhiều chuyện để nói.”

Bác nói với Lăng Y: “Hai đứa ngồi đây trò chuyện một lát nhé, bác đi lấy đồ một tí.”

Cả hai người đều chẳng có gì muốn nói, bầu không khí tức thì chìm vào im lặng.

Phí Nghê cũng là sau khi vào cửa mới phát Lăng Y có vẻ rất thân thiết với nhà họ Phó, chắc là đã sớm có giao tình từ lâu rồi.

Cô nhìn chăm chăm vào tờ báo trên mặt bàn, đọc tin tức ngày hôm nay.

Sự tĩnh lặng khiến thời gian như càng dài ra. Phải tới lúc bác gái Phó bước vào phòng, kim giây mới khôi phục lại vận tốc quay lúc đầu của nó.

Chương 36: Không nghe được

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bác gái Phó lấy ra một cái hộp, bên trong có một đôi chén trà làm bằng sứ trắng tráng men lam, có nắp đậy. Cặp chén này bác vốn định dùng làm quà cưới cho hai bọn họ, những vẫn còn chưa kịp đưa thì Phương Mục Dương đã rời thành phố, giờ bác trực tiếp tặng cho Phí Nghê.

Phí Nghê nói lời cảm ơn, bác gái Phó có vẻ muốn giữ cô lại thêm lát nữa. Bác bảo cô tới thật đúng lúc, ban nãy bác và Lăng Y còn đang kể về Phương Mục Dương, nói anh từ khi còn nhỏ đã vẽ tranh rất tốt. Lúc đầu Phương Mục Dương học quốc họa, sau lại đổi lại thành tranh sơn dầu, thiên về vẽ vật sống, hồi ấy vì chuyện vẽ tranh mà chớ nhà anh còn có thể duy trì được một tư thế trong rất lâu. Có lần anh ôm chớ lên trên tận nóc tầng bốn, chú chớ nhỏ ngẩng lên trên nóc nhà run bần bật, còn anh vẫn thần nhiên vừa nhai nước đá vừa vẽ. Cuối cùng cún con bình yên vô sự, được Phương Mục Dương đặt trong giỏ từ từ bế xuống tầng một, lại được thưởng thêm hai cây xúc xích, còn bản thân Phương Mục Dương thì bị cha túm cổ xách vào trong nhà, cũng chẳng ai biết là có ăn đòn hay không.

Bác gái Phó lại nhớ khi đó vẫn là mùa đông, nhà họ và nhà họ Phương nằm ở tầng trên tầng dưới. Nhà họ Phương vốn dĩ sau khi quyên tặng khu nhà lớn kia thì được chuyển tới một căn nhà một tầng, nhưng họ lại nhường lại nửa căn nhà ấy cho người khác, bố cục nửa kia cũng giống với nửa bên này. Trong ấn tượng của bác, ngoài những lúc dạy dỗ đứa con út ra thì cha Phương là người rất có phong độ. Bác vẫn luôn nhớ tới những điểm tốt của nhà họ Phương. Trong thời kỳ khó khăn, nếu không phải nhà họ Phương đưa cho bọn họ ít phiếu kiêu hồi thì gia đình họ cũng không trụ nổi.

Bác bảo Phí Nghê không cần quá lo lắng cho Phương Mục Dương. Phương Mục Dương ở trong trí nhớ của bác từ trước đến nay không sợ nóng cũng chẳng sợ lạnh, mùa đông không mặc áo bông bao giờ, thậm chí một năm bốn mùa, lúc nào cũng nhai nước đá.

Bác gái Phó nói: “Không tin cháu cứ hỏi Lăng Y mà xem, bọn nó chơi với nhau từ nhỏ đến lớn đấy.”

Lăng Y cười nói: “Tôi có thể làm chứng, cậu ấy quả thực là không sợ lạnh, còn thích nhất là mùa đông, lúc nào cũng chỉ mong ước được sống trong sân trượt băng thôi. Có lần vì muốn đổi một đôi giày trượt băng của Đức, cậu ấy còn bán cả tấm đệm lông thú trong nhà, bị đánh cho như đòn, nhưng chẳng mấy chốc quên nhau.”

“Ngoài vẽ tranh ra, dường như cậu ấy vẫn thích trượt băng nhất.”

Cuộc nói chuyện này chẳng có mục đích gì cả, nhưng từ đó mà Phí Nghê nghe được chuyện sau khi tốt nghiệp Lăng Y đã tới làm việc tại nhà xuất bản, có lẽ sau này công việc còn có liên quan một chút tới Phương Mục Dương.

Lăng Y tiếc nuối nói: “Trước kia cậu ấy từng vẽ cho tôi một bức chân dung, tiếc là tôi lại làm mất. Thật ra trong lứa họa sĩ trẻ tuổi ngày nay, rất ít người có thể vẽ tốt được như cậu ấy.” Cô ta áy náy cười cười, thực sự cảm thấy đánh mất bức họa kia là một điều rất đáng tiếc.

Phí Nghê cũng chẳng cảm thấy có gì bất ngờ, ngay cả y tá không thân thiết mà Phương Mục Dương vẫn còn có thể vẽ được nhiều tranh đến thế.

Cô cười cười, khuyên Lăng Y không cần phải nuối tiếc mãi. Nếu như tình cảm của hai người đã tốt như vậy, khi nào Phương Mục Dương trở lại, có thể tìm anh vẽ một bức khác.

Bác gái Phó hỏi cách đan họa tiết hình quả trám trên áo gile của Phí Nghê. Phí Nghê nói chiếc áo này là mẹ Phí đan cho cô, bản thân cô sợ phiền phức, lúc nào cũng chỉ đan lên xuống. Nhưng mà cách đan thì cô biết, còn đan hai mũi làm mẫu cho bác gái Phó xem.

Phí Nghê liếc nhìn chiếc đồng hồ của mình, nói giờ không còn sớm nữa, cô cũng nên về nhà rồi.

Bác gái Phó giữ cô lại ăn cơm tối. Phí Nghê nói đã hẹn trước với cha mẹ mình, bác cũng không cố giữ lại, chỉ đưa cô một hộp bánh Trung thu kiểu Tô(1), nói là đầu bếp ngoài tiệm mới làm hôm nay, bảo Phí Nghê cần về cho cha mẹ ăn thử.

(1) Bánh Trung thu kiểu Tô: Tên gọi chung của các loại bánh Trung thu xuất phát từ Tô Châu, nơi có nghề làm bánh truyền thống phát triển rực rỡ vào thời nhà Đường và nhà Tống. Phiên Mao Nhi mà Phí Nghê thích ăn cũng là một trong số đó.

Phí Nghê cũng không từ chối, sau khi cảm ơn thì rời khỏi nhà họ Phó.

Chuyến đi này của cô cũng coi như không uống công vô ích. Cô đã xác nhận được Phương Mục Dương vẫn bình an, còn qua lời Lăng Y mà biết Phương Mục Dương không sợ lạnh. May là cô đã không mua len màu đen, Phương Mục Dương chắc cũng không cần cô đan áo cho. Mà kể cả có cần thì cô cũng sẽ không đan. Mũi lên mũi xuống đơn đơn giản như vậy, nếu anh có thể vẽ mấy cô gái trẻ trung thì chưa chắc đã không thể tự đan áo len cho mình giống mấy cô gái trẻ trung ấy.

Tháng Chín sắp qua, Phương Mục Dương vẫn chưa trở về.

Uông Hiểu Mạn nhà bên hỏi Phí Nghê, tại sao đã dọn về đây nhiều ngày như thế mà vẫn chưa gặp qua chồng cô một lần nào.

Phí Nghê nói anh đang đi công tác.

Uông Hiểu Mạn hỏi đi đâu.

Phí Nghê nói là Hà Bắc.

Uông Hiểu Mạn lại hỏi chồng cô đang làm việc tại xưởng nào.

Phí Nghê nói là vẽ tranh, nhưng hỏi kỹ hơn thì cô không trả lời nữa.

Biểu cảm của cô như đang nói với Ông Hiếu Mạn, chị hỏi hơi nhiều rồi đấy.

Ông Hiếu Mạn đoán công việc của Phí Nghệ là một tay vẽ tằm thường ở một xí nghiệp tập thể nào đó, nhất định không phải là công xưởng lớn của Nhà nước. Nếu làm ở xưởng lớn, Phí Nghệ kiểu gì cũng kể, với lại xí nghiệp tập thể không phân phòng riêng nên mới phải ở tại xưởng của bọn họ. Nói tóm lại, chắc chắn là một kẻ xoàng xĩnh, hơn nữa cũng không đối xử tốt với Phí Nghệ. Phí Nghệ sửa soạn nhà cửa, Ông Hiếu Mạn đã ghé xem, chị ta chưa từng thấy gian nhà đơn sơ đến thế bao giờ. Thậm chí cả chuyện Phí Nghệ từ bỏ cái cậu bên Cục Công nghiệp Vô tuyến điện mà lựa chọn người mới này, tám chín phần mười là lúc trước bị đá rỗi. Ông Hiếu Mạn không thấy nên biết ơn vì đã đưa phiếu TV cho mình, bởi vì nếu chị ta trao cơ hội công tác của Phí Đình cho người khác thì vẫn sẽ mua được TV. Ngược lại, chị ta cảm thấy Phí Nghệ hẳn là nên biết ơn mình. Song Phí Nghệ lại không phải người biết báo đáp ân tình người khác, chạm mặt cũng chỉ gật đầu, không mặn không nhạt. Chị ta cảm giác mình đã bị Phí Nghệ lừa, nhưng giờ ván đã đóng thuyền, có hối hận cũng đã muộn.

Mỗi tối thứ Ba và thứ Bảy, Phí Nghệ đều sẽ nhớ tới Phương Mục Dương.

Tường chỗ bọn họ cách âm không được tốt lắm. Ngày thứ ba Phí Nghệ chuyển về đây, từ nhà bên cạnh truyền tới tiếng nức nở đứt quãng xen lẫn cùng với những âm thanh khác. Thoạt đầu Phí Nghệ còn tưởng công việc Ông Hiếu Mạn bắt nạt chị ta. Đến khi âm điệu của Ông Hiếu Mạn kéo dài, cô mới ý thức được bản chất của âm thanh này. Mặt của Phí Nghệ nóng bừng, đôi vợ chồng phòng bên chỉ sợ còn chẳng xấu hổ bằng cô. Đúng ba ngày sau, Phí Nghệ lại nghe thấy những âm thanh ấy. Cô đoán chính Ông Hiếu Mạn cũng không biết tường nhà mình không cách âm, nếu biết nhất định sẽ kiên cố lại một chút. Cô cảm thấy bị quấy rầy, nhưng lại ngại không dám nói thẳng trước mặt họ. Qua được hai tuần, Phí Nghệ dần dần phát hiện quy luật, cứ đến thứ Ba và thứ Bảy là cô lại bật đài lên đeo tai nghe.

Đài vừa bật lên, mọi âm thanh từ căn nhà bên cạnh cũng bị chặn đứng. Những lúc đeo tai nghe vào, cô sẽ nhớ tới Phương Mục Dương, bởi vì chiếc đài này là anh mua cho cô.

Khi Phương Mục Dương trở về, mọi người trên đường đã bắt đầu vận đờ mùa thu. Anh tới thẳng nhà xuất bản để đưa bản vẽ trước. Giám đốc Phó suất nữa không nhận ra Phương Mục Dương. Anh gầy hơn trước rất nhiều, áo sơmi cũng trở nên rộng rãi. Trong một ngày lạnh như vậy mà anh chỉ mặc có độc một tấm áo trên người, hai má hóp lại, tóc dài ra, đôi mắt hằn lên tơ máu, râu rõ ràng chưa cạo sạch, trên môi trên còn có cả mấy chấm đỏ, đại khái là lúc cạo râu không biết dùng gì mà để xước da.

Những bản vẽ này đều là Phương Mục Dương phác họa vào buổi tối, ban ngày anh luôn làm việc.

Giám đốc Phó cúi đầu nhìn bản vẽ, vừa định khen Phương Mục Dương có giác ngộ thì Phương Mục Dương đã rất không có giác ngộ mà nhắc tới tiền. Anh yêu cầu bên nhà xuất bản chi tiền nhuận bút cho mình, hôm nay ít nhất phải đưa một nửa.

Đưa tiền xong xuôi, giám đốc Phó mời Phương Mục Dương qua nhà mình ăn cơm. Phương Mục Dương hẹn hôm khác, sau đó lập tức về nhà.

Phí Nghê vốn dĩ không định mua len để đan áo cho Phương Mục Dương. Nhưng vì năm nay cô cũng muốn đan một chiếc áo mới cho chính mình, Phí Nghê tiện tay mua thêm vài cuộn len đen.

Ra khỏi cửa tiệm, Phí Nghê trông thấy một người đàn ông ở phía trước, dáng vẻ trông rất giống Phương Mục Dương, cơ thể tuy gầy hơn chút nhưng chiều cao thì y hệt, ngay cả tư thế đi đứng cũng như đúc từ cùng một khuôn ra. Quan trọng nhất là, chiếc áo sơmi người kia đang mặc, chính là chiếc cô đã bỏ vào túi hành lý của Phương Mục Dương.

Miệng cô phản xạ nhanh hơn trí óc, tức thì gọi một tiếng “Phương Mục Dương” lạnh lạnh, thanh âm vừa đủ lớn để người đang trước nghe thấy.

Cô cho rằng người nọ sẽ quay đầu lại, ai ngờ anh ta không hề phản ứng.

Cô lại gọi một tiếng nữa, nhưng vẫn chẳng thấy tí phản hồi gì.

Phí Nghê dụi mắt, nghi ngờ chính mình nhận nhầm. Nhưng rồi cô lại tức khắc trấn định lần nữa. Ngày lạnh như vậy, chỉ có mình anh không sợ lạnh, mặc mỗi một cái áo mỏng, lại còn xắn tay áo lên tận khuỷu.

Hai người cũng chỉ đứng cách nhau chừng vài bước. Cô vừa định leo lên xe đạp đuổi theo thì người kia đã phi vào nhà tắm công cộng.

Bonus

Chén trà sứ trắng men xanh có nắp

Một loại bánh Trung thu kiểu Tô

Chương 37: Ích kỷ

Phí Nghê vội vàng dừng xe, đuổi theo vào trong. Phương Mục Dương cặm biển số, vừa mới quay người thì đã đối diện với khuôn mặt của Phí Nghê. Anh biết lúc này rất cuộc tránh không được nữa, chỉ đành phải vừa cười vừa bước phía cô.

Đây là một Phương Mục Dương có khả năng tiết kiệm tiền. Anh gầy đi rất nhiều, vậy nên khi may quần áo có thể bớt chút vải vóc, nhưng cũng chỉ chút mà thôi, bởi vì chi tiêu cao kia vẫn chẳng thay đổi tí nào. Lúc nhìn anh, Phí Nghê cảm thấy vừa quen vừa lạ. Cái hôm cô quyết định tới bệnh viện chăm sóc anh, anh cũng chẳng khác bây giờ là bao, có lẽ là còn tốt hơn cả hiện tại, ít nhất thì mắt không hằn tơ máu, môi cũng không nứt nẻ như bây giờ, nhìn qua cứ như đã mấy ngày chưa uống nước.

“Cậu về từ khi nào vậy?”

“Hôm nay, tôi vừa ra khỏi nhà xuất bản thôi, chuẩn bị tắm qua một cái rồi mới về nhà.” Người còn chưa tắm, đầu còn chưa chải mà đã đụng phải Phí Nghê.

“Lúc nãy tôi gọi cậu, sao cậu không trả lời?”

“Em vừa mới gọi tôi à?” Thật ra ngay từ lần đầu tiên cô gọi anh đã nghe được. Anh chưa từng thấy cô lớn tiếng như vậy bao giờ, thậm chí anh còn có thể dựa vào tông giọng của cô mà phán đoán khoảng cách giữa cô và anh, tựa như Phí Nghê có thể nhận ra anh từ khoảng cách không xa vậy.

“Tôi gọi to như thế mà cậu không nghe thấy ư?”

“Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Bởi vì không muốn người thứ ba nghe thấy mấy lời không thích hợp anh định nói với Phí Nghê, Phương Mục Dương hạ giọng xuống mức tối đa: “Mấy ngày trước tôi còn mơ thấy em gọi tôi, khi tỉnh lại mới biết tất cả chỉ là ảo giác. Vừa nãy tôi cũng tưởng rằng mình vẫn đang nằm mơ, chỉ sợ khi quay đầu lại, tiếng em cũng tan biến mất.”

Anh nói nửa thật nửa giả mà nghe lại cứ như thật, giọng điệu chân thành tới mức người ta chẳng thể nào hoài nghi là anh nói dóc.

Phương Mục Dương vừa nói vừa nhìn Phí Nghê. Anh biết, khi bị nhìn chằm chằm đến phát ngượng, Phí Nghê sẽ không để ý quan sát dáng vẻ của anh nữa. Thế nhưng lần này Phí Nghê lại không cúi gằm mặt như anh tưởng, cô vẫn ngẩng đầu nhìn anh. Phương Mục Dương quyết định bất chấp tất cả, để kệ Phí Nghê nhìn mình chăm chú.

Hai người đối mắt với nhau, cuối cùng vẫn là Phí Nghê không nhin được trước: “Cậu cười cái gì?”

“Bây giờ tôi mới biết em thích ngắm tôi như vậy đấy.” Nụ cười nơi khoe miệng Phương Mục Dương vẫn không đổi, anh nhẹ giọng nói: “Em đi trước đi, tắm xong là tôi về ngay, về nhà sẽ cho em ngắm thỏa thích, thích ngắm chỗ nào thì ngắm chỗ ấy.”

Phí Nghê dè bủ: “Đang ở ngoài đường đây, cậu có thể đứng đắn một chút được không?”

“VẬY NHỮNG LỜI THẾ NÀY VỀ SAU CHÚNG TA SẼ CHỈ NÓI Ở NHÀ THÔI.” Về mặt của Phương Mục Dương quả nhiên nghiêm túc hẳn lên, anh lạnh lùng nói thật nhỏ để người thứ ba không nghe thấy: “Em mau mau về nhà đi, tôi không mang giấy đăng ký kết hôn, chẳng may có người bảo tôi chòng ghẹo phụ nữ giữa đường, bị bắt đi mất thì em lại phải bảo lãnh tôi ra ngoài đấy.”

Phí Nghê cũng buồn bực, hiện giờ anh đã thành ra cái bộ dạng này rồi mà vẫn còn tâm trạng nói đùa.

“Cậu có quần áo sạch để thay chưa?” Bộ đồ Phương Mục Dương đang mặc nếu như giặt giũ sạch sẽ, dính hết mấy cái cúc thiếu, vá lại vết rách

trên quần thì vẫn còn mặc tiếp được. Thật ra nếu không nhìn kỹ thì cũng không phát hiện ra được quần anh bị rách.

“Bộ đồ trên người là tôi mới thay hôm nay đấy.” Anh tổng cộng mang đúng hai bộ quần áo, bộ kia đã bị anh vứt mất rồi. Bộ đang mặc lúc này hôm trước cũng đã giặt sạch, hôm nay mới xỏ vào người.

Vì không có phiếu vải nên anh phải đến cửa hàng ủy thác mua quần áo cũ. Giữa một đồng quần áo cũ, chọn được một bộ đồ vừa sạch sẽ không bẩn thỉu không vá chằng vá đụp lại vừa vừa người là chuyện chẳng dễ dàng gì, quần không rộng thì cũng ngắn, nhìn tới nhìn lui vẫn thấy chằng bằng bộ trên người anh. Anh lập tức quyết định ngày mai lấy tiền đổi ít phiếu vải mua mới, trước mắt tạm thời cứ chấp nhận thế này đã.

“Cậu không lạnh à?”

Phương Mục Dương cười cười: “Không lạnh. Nếu không phải thấy người ta đổi sang quần áo mùa thu, tôi còn tưởng bây giờ vẫn là mùa hè ấy chứ.”

“Nhà của chúng ta được phân rồi đấy, tôi đã dọn sang rồi.”

“Nhưng mà đồ đạc vẫn chưa đóng tí gì mà?”

“Tôi mua ít đồ cũ dùng tạm rồi, cậu về xem sẽ biết.” Phí Nghê liếc nhìn chiếc đồng hồ của mình. “Cậu đi tắm đi, tôi qua nhà cha mẹ một chuyến đã, lát nữa lại tìm cậu sau. Tắm xong cậu đứng ngoài cửa đợi tôi, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Không đợi Phương Mục Dương trả lời, cô đã leo lên xe đạp, đạp vội tới nhà cha mẹ.

Từ ngày dọn ra ở riêng, Phí Nghê vẫn trở lại nhà cha mẹ ăn cơm vào tối Chủ nhật hàng tuần. Nếu như Phương Mục Dương có cần có lạ hơn hiện giờ một chút thì cô sẽ dẫn anh về cùng dùng bữa. Song anh hiện tại quá gầy, cha mẹ cô mà nhìn thấy thì khéo có khi lại càng lo lắng cho cô. Cô cũng không biết tại sao anh có thể gầy tới mức này, nghe giọng anh không yếu đi, cũng không giống như bị đói.

Trước khi đến nhà cha mẹ, Phí Nghê ghé qua cửa hàng thực phẩm mua bánh sachima và bánh bông lan, sau đó xách bánh tới nhà bà lão mập trên tầng hai. Bà cụ này thích ăn uống, không chú ý ăn mặc lắm, rất hay đổi phiếu vải lấy phiếu thực phẩm. Nhìn thấy điếm tâm thì mắt bà đã sáng lên, vui vẻ đưa ngay phiếu vải cho Phí Nghê. Thế nhưng phiếu vải này vẫn chưa đủ để may một cái quần Phương Mục Dương. Nếu như chân Phương Mục Dương ngắn đi một chút, cô sẽ không phải đau đầu thế này. Dáng người của Phương Mục Dương chính là kiểu không thể tiết kiệm nhất. Cũng có những người cao nhưng nửa thân trên họ dài, mà áo thì mặc dài hay ngắn cũng được, nếu thiếu vải có thể may ngắn một chút. Nhưng mà chân dài thì lại không làm thế được, quần chỉ cần ngắn nửa tấc là nhìn đã rất lộ rỗ.

Song cô cũng không thể mượn phiếu vải của cha mẹ, phiếu vải chỗ họ đã sớm dùng hết lúc may đồ cưới cho cô. Nếu như lúc trước cô kiên quyết dùng vải vụn ở xưởng chị gái may chần cho Phương Mục Dương thì giờ đã không phải sầu não như vậy.

Lúc Phí Nghê về tới nhà, cha mẹ cô đang nhặt rau. Vì Phương Mục Dương mãi vẫn chưa về nên mẹ Phí rất bức bối, mấy ngày nay chẳng ăn uống được gì. Biết chuyện con về trở lại, lòng bà rốt cuộc cũng đã thả lỏng. Bà hỏi Phí Nghê: “Sao Tiểu Phương không về ăn cơm với con?”

Phí Nghê đành phải nói dối: “Đông nghiệp biết anh ấy về nên đặc biệt mời ăn cơm, con cũng đi cùng. Chủ nhật sau con lại dẫn anh ấy tới đây ạ.”

“Thế con còn chạy qua đây làm gì?”

“Chính là qua báo cho mẹ một tiếng mà.”

Lúc Phí Nghê đến nhà tắm công cộng thì Phương Mục Dương đã ra ngoài. Nhà tắm cung cấp dịch vụ cắt tóc cạo râu, giờ anh đã trông như một người hoàn toàn mới, dù mắt vẫn còn hoen đỏ và môi vẫn hơi khô nứt.

Phương Mục Dương đi xa nhiều ngày như thế, thứ duy nhất không thay đổi chính là vẫn coi xe của Phí Nghê như xe của mình. Anh vừa mới ngời

lên xe, Phí Nghệ cũng rất tự nhiên mà nhảy lên gác бага.

Phương Mục Dương gọi đồ ăn rất hào phóng. Phí Nghệ trông thấy anh gầy như vậy, cũng cảm thấy anh nên ăn nhiều một tí.

Lúc dùng cơm Phí Nghệ chỉ lựa đồ chay. Phương Mục Dương gấp cho cô một con tôm sốt cà chua: “Sao lại ăn như thỏ thế?”

“Cậu không cần phải gấp hộ đâu, ăn gì tôi tự lấy.”

“Tôi cũng muốn ăn chút rau xanh mà. Phí Nghệ, làm người không thể ích kỷ quá được, em cũng phải để phần cho tôi một tí chứ.” Phương Mục Dương lại đưa cá đã lọc xương qua cho Phí Nghệ, sau đó gấp một ít rau cho mình: “Nếu như tôi chỉ muốn ăn thịt thì đã gọi một bàn toàn thịt rồi.”

Phí Nghệ trừng mắt nhìn Phương Mục Dương, rồi lại cắn một miếng cá.

Phí Nghệ đang định gấp miếng cải thảo thì lại bị Phương Mục Dương dùng đũa đoạt mất. Phương Mục Dương ăn cải thảo xong, khen Phí Nghệ: “Em đúng là khéo chọn, miếng em muốn gấp ngon hơn miếng tôi gấp nhiều.”

Phương Mục Dương ăn đồ ăn của Phí Nghệ, xuất phát từ tâm lý bù đắp, anh lại gấp thêm một con tôm cho cô.

Phí Nghệ vốn tưởng rằng Phương Mục Dương trông thấy thức ăn thì sẽ vui mừng khôn xiết, chỉ hận không thể tống cả bàn vào trong bụng, dù sao anh cũng đã gầy tong teo, nhưng mà giờ xem ra anh chẳng có mấy nhu cầu ăn thịt.

Phương Mục Dương vừa gỡ xương cá vừa nói: “Tôi ở bên đó ăn uống cũng không đến nỗi tệ như em tưởng tượng đâu.”

“Thế sao cậu lại biến thành cái bộ dạng này?”

Phương Mục Dương nhìn Phí Nghệ, cười cười: “Bộ dạng này của tôi có chỗ nào khiến em không hài lòng? Em nói nghe thử xem.”

“Tôi chẳng có gì không hài lòng. Cậu vẫn nên ăn nhiều một chút thì hơn, gầy quá, nằm ngủ cũng sẽ thấy cộm.”

Phương Mục Dương lần này rất biết nghe lời. Anh nói: “Tự tôi thấy cộm cũng không sao, chỉ sợ cộm người khác thôi, em nói có lý lắm.”

Lời này của anh có nhiều tầng nghĩa sâu xa, khiến cho Phí Nghê nhất thời nghĩ tới chuyện không nên nghĩ. Cô thấy anh quá bại hoại, cần phải mắng cho một trận, nhưng nếu cô mắng anh nhất định nói tự cô suy nghĩ lung tung, hơn nữa chuyện này lại còn do chính cô mào đầu.

Phí Nghê không nói chuyện nữa, cúi đầu ăn cơm. Cô đưa tay gấp đậu phụ, Phương Mục Dương liền trực tiếp lấy thìa múc đậu phụ về bát mình.

Thấy Phí Nghê cau mày, Phương Mục Dương liền chia miếng đậu phụ mình vừa cướp được làm hai, một nửa cho chính anh ăn, còn nửa còn lại múc trả về đĩa của cô.

“Kể cũng lạ thật, tôi luôn cảm thấy mấy thứ em gấp ngon hơn.”

Phí Nghê mất kiên nhẫn, gấp hết mấy món cá tôm thịt viên linh tinh lên đĩa của anh: “Không phải cậu muốn người khác gấp thức ăn cho mình à? Vậy thì mau mau ăn đi.”

Phương Mục Dương cảm ơn cô: “Em đối tốt với tôi như vậy, tôi quả thực không biết báo đáp thế nào.”

“Nếu cậu thật lòng muốn báo đáp tôi thì đừng có nói mấy câu buồn nôn nữa.”

Phương Mục Dương đưa cá đã gỡ xương qua đĩa của Phí Nghê, bảo cô ăn.

“Tôi đã nói rồi, tôi tự gấp được, cậu không cần phải lo đâu.”

Phương Mục Dương nói: “Nếu như em thích ăn rau xanh với đậu phụ, tôi có thể nấu cho em. Tôi không biết làm cá, nấu tôm cũng ngại phiền, tốt nhất ở đây em cứ ăn nhiều một chút.”

“Cho dù cậu có muốn nấu cơm cũng không nấu được đâu, nhà chúng ta không có bình gas cũng không có than tổ ong, chỉ có cái bếp điện nhỏ, thỉnh thoảng tôi vẫn dùng nấu mì sợi. Chúng ta vẫn nên tới nhà ăn ăn thì hơn.”

“Nhưng mà tới nhà ăn suốt thì lại thiệt thòi cho em.”

“Tôi không thấy thiệt thòi. Nếu như cậu thấy thiệt thòi thì có thể tự nhóm lửa. Nhưng tôi khuyên cậu không nên làm thế thì hơn, chỉ sợ tốn công tốn sức mà vẫn chẳng bằng ra thẳng nhà ăn cho nhanh. Nhà chúng ta đến một con dao cũng chẳng có, mà mua toàn bộ đồ bếp thì chi phí lại quá cao, tốt nhất là cậu cứ để tiền đó mà mua quần áo.” Anh chẳng hề có lấy một bộ đồ thu đông nào, nếu như sắm hết một lượt thì quả thực sẽ cần rất nhiều tiền.

Phí Nghê lại gấp một ít thức ăn cho Phương Mục Dương, còn giục anh ăn nhanh lên.

Khi thanh toán, Phương Mục Dương giành trả tiền trước Phí Nghê.

“Cậu lấy đâu ra tiền thế?” Hai tháng tiền trợ cấp trả trước, anh đã đưa hết cho cô.

“Hôm nay tôi vừa lấy tiền nhuận bút.” Phương Mục Dương giữ mười tệ, phần còn lại đều đưa cả cho Phí Nghê. “Sau này tiền của tôi đều do em quản lý hết.”

Phí Nghê cũng không từ chối. Cô nhằm tính số lượng, chỗ tiền này cộng với khoản tiền lúc trước Phương Mục Dương đưa cô giữ vừa đủ để mua quần áo cho hai mùa tới, thậm chí có thể dư ra một chút.

Gió thu lúc nào cũng hơi se lạnh. Phí Nghê ngồi sau xe đạp của Phương Mục Dương, nhìn áo sơ mi của anh bị thổi phồng lên trong gió, gần như có thể áp sát mặt cô.

Cô nói với Phương Mục Dương: “Ở chỗ tôi có kim chỉ, khi nào về tôi sẽ đính lại cái cúc trên cùng cho cậu.”

“Đính lại làm gì? Tôi cũng có cài đâu.”

“Tùy cậu.”

Phí Nghê sợ Phương Mục Dương kì vọng quá nhiều, nhìn thấy nhà mới sẽ không tránh khỏi thất vọng, liền rào đón trước với anh.

Phương Mục Dương an ủi Phí Nghê: “Căn nhà mà em bài trí, dù thế nào tôi cũng thích.”

Phí Nghê không mấy tin lời anh nói, chỉ bảo: “Nhưng ít nhất là nó thực sự hữu dụng.”

Phương Mục Dương theo Phí Nghê lên trên gác, vừa bước vào cửa đã thấy hai chiếc giường tầng.

Phí Nghê giải thích cách sử dụng cho anh nghe: “Tôi ngủ ở trên, còn cậu ngủ ở phía dưới. Mỗi một tầng đều là hai giường đơn ghép vào với nhau. Theo tôi thì cậu nên ngủ ở giường ngoài, giường trong có thể để quần áo cùng một số vật dụng khác, khả năng chứa đồ của nó cũng không thua gì một cái tủ quần áo đâu.”

Chương 38: Hiểu lầm

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phí Nghệ lại chỉ xuống hai cái chậu tráng men dưới gầm giường: “Hai chiếc chậu này đều là của cậu.” Hai cái chậu chõng lên nhau, cái phía dưới Phương Mục Dương đã từng dùng trước kia, còn cái tráng men màu trắng bên trên là Phí Nghệ mới mua cho anh, bên trong chậu còn có cốc sứ tráng men, kem đánh răng, khăn mặt và xà phòng mới. Bên cạnh hai cái chậu có một đôi dép xốp màu đen, cũng là mua mới. Phí Nghệ nói với Phương Mục Dương, mấy thứ này đều được sắm bằng tiền anh đưa cô trước khi đi, còn phiếu công nghiệp cần để mua đồ thì là cô tích góp được. Mua xong những thứ này thì không còn phiếu để mua nữa nữa, cũng may là cô không cần mấy cái đó.

Phí Nghệ bảo với Phương Mục Dương, nếu như sau này anh có được phiếu công nghiệp, tốt nhất là nên trả lại cho cô trước. Một tháng cô cũng chỉ được phát có hai phiếu mà thôi.

Phương Mục Dương nói “được”.

Phí Nghệ lại bẽn lẽn thêm một câu, nói khi nào trả cô cũng được, cô chưa cần dùng gấp.

Chị hai cho cô hai phích nước nóng, cô cũng chia cho Phương Mục Dương một cái.

“Tôi có may đồ ngủ cho cậu, để ở dưới gối cậu đó.”

Mảnh vải kẻ caro lam trắng lần trước, sau khi may vỏ chăn và ga trải giường xong thì vẫn còn thừa một ít, cô liền may luôn áo ngủ cho anh. Cô

biết, ở chung một căn nhà, nếu anh không bận đồng tử mà lượn lơ trước mắt cô thì chính cô mới là người xấu hổ.

Phương Mục Dương kéo rèm giường, nhắc gối lên, quả nhiên thấy được một bộ đồng tử kẻ caro lam trắng được gấp ngay ngắn trên giường. Vỏ chăn và khăn trải giường vẫn còn đang thơm mùi nắng, chắc là mới được phơi khô.

Ngoài đồng tử, còn có một cái áo len và một cái áo khoác lông cừu, đều là Phí Nghê mua cho anh.

“Tiền tôi đưa cho em, có phải em đều đã mua đồ cho tôi hết rồi không?” Anh ở ban huấn luyện không có tiền lương, chỉ có trợ cấp, khoản tiền nhận được hàng tháng rất ít ỏi, kém xa so với một công nhân bình thường đã đi làm nhiều năm như Phí Nghê. Anh biết, chỗ tiền ấy không thể không tiêu. Anh ở cái nhà này, chẳng những không hề đóng góp được gì mà còn dùng không ít phiếu công nghiệp của Phí Nghê.

Phí Nghê nói: “Tiền của cậu, không tiêu cho cậu thì tiêu cho ai? Hơn nữa vẫn còn chưa tiêu hết mà.” Trong lòng Phí Nghê trộm nghĩ, ai bảo cậu chẳng có gì hết chứ? Cô cũng muốn xài tiền của Phương Mục Dương để trang trí nhà mới của bọn họ, nhưng cô không thể lấy tiền của anh đi mua thảm trải sàn trong khi anh đến cái khăn mặt cũng không có được. Túi hành lý của anh bẹp như thế, chỉ sợ bên trong chẳng có thứ gì. Hiện giờ trời ngày càng lạnh, anh tự nhiên cũng cần thêm ít quần áo. Bộ đồng tử của anh, ngay cả khi anh không chê bản mà mặc tiếp thì cũng không thể mặc đến mùa đông được, hơn nữa về sau cũng có nhiều chuyện khác cần đến tiền. Nói tóm lại, tiền của anh quá ít, chỉ có thể tiêu cho anh, may mà ngoài tiền trợ cấp anh còn có thể nhận được thêm chút nhuận bút, nếu không chỉ sợ cô còn phải cho anh vay thêm chính tiền của mình.

Nhìn vẻ mặt của Phí Nghê, Phương Mục Dương liền biết phần tiền còn dư lại cũng chẳng đáng bao nhiêu.

Phí Nghê kết hôn với anh, đích thực là vì nhà ở, ngoài nhà ở ra thì cô chẳng được cái gì. Cô bây giờ thế này, cũng khó nói được là lãi hay lỗ.

Phương Mục Dương quyết định sau này phải để cho Phí Nghê đỡ vất vả hơn một chút.

Ngón tay anh đặt trên chiếc chăn màu vàng nghệ, quan sát từng đường may, tưởng tượng ra khung cảnh cô đang may chiếc chăn này.

Phương Mục Dương rất tự mình biết mình: “Trước mắt tôi chưa có khả năng làm ra tiền, chỉ có thể cố gắng hiến chút sức lực. Trong nhà có việc gì, em cứ bảo tôi làm là được rồi.”

Phí Nghê nói “được”. Thực ra cái nhà này cũng chẳng có việc gì cần sức lực, vì họ ăn ở nhà ăn nên ngay cả gạo và mì cũng không cần mua. Nhưng ít nhất đóng đồ đạc cũng coi như là một công việc đòi hỏi thể lực.

Bởi vì trong nhà không có phòng vệ sinh riêng nên hai bọn họ phải ra ngoài phòng nước tắm.

Phương Mục Dương tắm rất nhanh. Anh đã quen mỗi ngày phải tắm nước lạnh một lần, hôm nay đã tắm ở tắm công công rồi, giờ anh chỉ việc đánh răng rửa mặt với xối nước rửa chân là xong.

Phí Nghê không giống với Phương Mục Dương. Phòng tắm ở xưởng một tuần chỉ mở ba ngày, những ngày không thể đi tắm cô chỉ đơn giản lau người trong nhà một chút. Vì muốn tránh Phương Mục Dương lúc lau mình, Phí Nghê cố ý bảo anh mang túi hành lý cùng những đồ bên trong ra giặt rửa.

Khi Phí Nghê đang định cài cúc áo thì bỗng có người đẩy cửa từ phía ngoài vào. Trước khi cô rời đồ cô đã gài then cửa lại, cô cảm thấy Phương Mục Dương có mấy thứ cần phải giặt, có nhanh đến mấy thì cũng phải mất chút thời gian, không ngờ lại nhanh tới vậy.

“Chờ một chút.”

Trong lúc hoảng hốt, cô quên bém chuyện lau tay mà cứ thế dùng tay ướt cài cúc luôn, đến khi chợt sức nhớ ra thì trên áo đã toàn dấu tay. Cô lại lau lau đôi tay, vội vàng cài nốt cúc áo.

Phương Mục Dương không hỏi Phí Nghệ sao lại mở cửa chậm vậy, chỉ cần nhìn áo sômi của cô là biết. Cô cài cúc áo bị lệch, khuôn mặt còn hơi phiem đỏ.

“Sao cậu nhanh thế? Giặt sạch hết rồi đó chứ?”

Phương Mục Dương kịp thời xin lỗi: “Tôi sai rồi, hẳn là nên quay lại chậm một tí.”

“Ý tôi không phải như thế.”

“Tôi hiểu mà, nếu em muốn tôi về muộn thì cứ trực tiếp nói với tôi, cho dù giặt xong rồi tôi cũng có thể đi xuống dưới nhà tản bộ,” Phương Mục Dương tâm lý nói. “Lần sau em muốn tôi ra ngoài bao lâu, tôi tuyệt đối sẽ không về sớm một phút. Tôi ở trong nhà em, em có thể yêu cầu tôi bất cứ việc gì, nếu như tôi không nghe lời thì em chỉ cần đuổi tôi ra khỏi nhà là được.”

Lúc nói những lời này anh nhìn sâu vào mắt Phí Nghệ, có vẻ rất đổi chân thành. Phí Nghệ bị nhìn như thế, lại đâm ra ngượng.

Cô khách sáo nói: “Tuy là nhà ở của tôi nhưng cậu cũng có quyền sử dụng, cậu nói thế nghe cứ như...” Cứ như là cô đang lợi dụng anh ấy.

Phương Mục Dương lại không đồng ý: “Nếu không phải nhờ em thì đến một cái giường tôi cũng chẳng có. Những chuyện khác tôi không dám bảo đảm, nhưng chuyện trong căn nhà này thì đều do em quyết định, em không cần ngại với tôi. Em bảo tôi đi ra ngoài, lý do cũng không cần phải trình bày đâu.”

Ngoài miệng anh nói như vậy, chân lại không hề có ý định dịch đi. Anh vừa mỉm cười, vừa chỉ lên cúc áo sômi của mình. Đôi mắt anh dừng trên chiếc cúc mà Phí Nghệ cài lệch, cúc áo của cô còn nhỏ hơn móng tay của anh rất nhiều. Phương Mục Dương phát hiện phần xương quai xanh của cô bị dính nước nên ửng đỏ.

Phí Nghê nhất thời rối rắm. Phương Mục Dương nhែn cười, nói với cô: “Em cài cúc áo lệch rồi. Nhưng mà lệch cũng không sao, dù sao cũng sắp đi ngủ.”

Phí Nghê cúi đầu nhìn xuống áo sơmi của mình, quả nhiên là bị cài lệch. Cô duỗi tay toan cởi chiếc cúc đầu tiên, song lại đột nhiên nhớ ra Phương Mục Dương vẫn ở đây, thế là đành quay người đi.

Lúc này bên ngoài bỗng truyên tới tiếng gõ cửa. Một chuyện vốn dĩ đơn giản, càng hoảng lại càng làm sai, đợi đến khi cài xong cúc thì mặt của Phí Nghê đã đỏ bừng.

“Có cần tôi giúp em không?”

“Xong rồi.” Cô đâu có ngốc tới vậy.

Phương Mục Dương thấy cô đã cài xong cúc thì mới đi ra mở cửa.

Người gõ cửa chính là Ông Hiếu Mạn, chị ta qua đây mượn Phí Nghê cần i-ốt.

“Cậu chính là chồng của Tiểu Phí đúng không?” Ông Hiếu Mạn vừa cười vừa tự giới thiệu. “Tôi là hàng xóm của hai người, anh trai Phí Nghê công tác tại phòng truyên thông của chúng tôi.”

Phương Mục Dương nghe thế thì liền hiểu ra, phiếu TV anh lấy được chính là đưa cho người này. Anh lễ phép mỉm cười.

Ông Hiếu Mạn chỉ liếc nhìn Phương Mục Dương vài lượt từ trên xuống dưới đã phát hiện ra cái lỗi trên quần anh, thế là trực tiếp nhận định phân xưởng anh công tác và cấp bậc đầu không tốt. Nhưng một bộ quần áo như vậy, mặc trên người anh lại không tạo cảm giác hèn mọn, nó cũng khoáng đạt như cái người trước mắt này.

Phương Mục Dương từ xưa tới nay chưa từng sợ ai đánh giá. Ngược lại, Ông Hiếu Mạn ngắm mấy lượt xong thì không tiện nhìn tiếp nữa, dù sao anh cũng là một người đàn ông trẻ tuổi, ngoại hình lại còn ưa nhìn. Tuy

rằng trước nay Uông Hiểu Mạn luôn không thích Phí Nghê, nhưng chị ta vẫn sẵn lòng thừa nhận ưu điểm của cô. Chị ta cho rằng Phí Nghê cưới cái người này là cưới khố. Diện mạo của phụ nữ phải tương ứng với sự nghiệp của đàn ông, huống hồ đàn ông mặt trăng thế này cũng không phải là chuyện tốt, sẽ chẳng có mấy lãnh đạo cho rằng đây là một khuôn mặt thành thật ổn trọng đáng tin. Ưu điểm duy nhất của cậu ta, đại khái chính là cao ráo.

Phí Nghê tìm cớ đi đưa cho Uông Hiểu Mạn. Uông Hiểu Mạn nhận lấy, ánh mắt quét qua khuôn mặt và áo sơ mi của cô vài lần, cười nói: “Có phải tôi quấy rầy hai người không? Nếu biết sớm thì tôi đã sang mượn người khác rồi, hai người cứ bận tiếp đi, tôi về đây.”

Uông Hiểu Mạn về rồi, Phí Nghê định đi đổ nước trong chậu, song Phương Mục Dương lại ngăn cô lại: “Đỡ đấy tôi đổ cho.”

“Tự tôi làm là được rồi.”

“Em đi ra ngoài, người ta lại hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?”

“Vị hàng xóm kia của em không phải vừa hiểu lầm à? Thật ra tôi chả sao cả, chỉ sợ em xấu hổ thôi.”

“Chị ấy hiểu lầm cái...” Phí Nghê lúc này mới chợt hiểu ra ý ngoài lời của Uông Hiểu Mạn.

Phương Mục Dương an ủi cô: “Hai ta đã kết hôn rồi, chị ta nghĩ vậy chẳng ảnh hưởng gì tới chúng ta. Nếu như chị ta biết chúng ta chia giường ngủ riêng thì mới là chuyện phiền phức.”

“Cứ để chị ta nghĩ sao thì nghĩ. Hơn nữa chuyện của chúng ta, ngoài chính chúng ta ra thì người khác sao biết được?”

“Em thông minh như vậy, người ngoài nhìn vào quả thực không nhận ra đâu.”

Phí Nghê thầm nghi ngờ rằng anh đang mỉa mai cô, nhưng cuối cùng cũng chỉ phớt lờ anh.

Uông Hiểu Mạn thấy Phương Mục Dương ra phòng nước đổ nước thì liền đóng cửa lại trách mắng chồng: “Chồng của Phí Nghê vừa về đến nhà đã hầu hạ bà xã tắm rửa, lại còn đi đổ nước hộ. Còn anh thì không bắt tôi rót nước rửa chân cho anh cũng đã là tốt lắm rồi, anh tự xem người ta đi.”

“Đàn ông không có bản lĩnh mới vậy, cậu ta không như thế thì ai chịu lấy cậu ta? Sau này em đừng so anh với loại đàn ông đó.”

“Anh thì có bản lĩnh hả? Anh mà có bản lĩnh, chúng ta có còn là hàng xóm của họ nữa không?”

“Em ở nhà thế nào, còn nhà bọn họ thế nào? Hai hôm trước không phải em còn bảo nhà họ quá nghèo nàn sao? Nay lại hâm mộ rồi à? Nếu như em thực sự kết hôn với kiểu người như vậy, giờ chỉ có hối hận thôi.”

Phí Nghê cũng không biết chuyện Phương Mục Dương trở về đã dẫn tới một cuộc đấu khẩu nhỏ của hai vợ chồng nhà bên. Tiếng thở của Phương Mục Dương khiến cho cô không ngủ được, cô phải đeo tai nghe lên nghe đài, đến tận nửa đêm mới dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, cô lơ đãu ra khỏi rèm, thấy Phương Mục Dương đã mặc quần áo chỉnh tề, cầm bút ngòi trên chiếc hòm gỗ của cô, không biết là đang vẽ gì.

Phương Mục Dương cũng nhìn thấy cô: “Vẫn còn sớm lắm, em ngủ thêm một lát đi.”

“Cậu không cảm thấy lời này của mình rất không có sức thuyết phục sao?”

Phí Nghê khép rèm lại. Khi cô mặc xong đồ đi xuống dưới, Phương Mục Dương đang nấu mì trên bếp cồn.

Phí Nghê rửa mặt trở về, Phương Mục Dương hỏi cô: “Bát nhà mình để đâu?”

“Nhà ta tạm thời vẫn chưa có bát. Không phải cậu vẫn còn hộp cơm à?”

Mì cuối cùng được múc ra hai hộp cơm bằng nhôm, mỗi phần kèm thêm nửa quả trứng gà.

Phí Nghê ngồi trên cái hòm gỗ, dùng máy may làm bàn ăn, ăn mì sợi nấu nước súp của Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Em thấy trứng gà tôi nấu thế nào?”

“Ngon lắm.”

Bonus

Phiếu công nghiệp

Hộp cơm bằng nhôm

Chương 39: Ai lo việc người này

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Mục Dương thực chất rất nhiệt tình trong việc đóng đồ. Thời gian anh dành để đóng đồ đặc dưới nhà chỉ sợ còn nhiều hơn cả thời gian ngủ.

Ngoài những lúc ăn cơm, Phí Nghê rất ít khi thấy bóng dáng anh.

Chẳng bao lâu sau, trong nhà của Phí Nghê đã có thêm hai cái ghế tựa. Lớp véc-ni trên ghế đã khô, có thể ngồi lên được luôn.

Hai chiếc ghế trông đơn giản nhưng Phí Nghê lại rất thích. Đương nhiên, niềm yêu thích này chẳng liên quan gì tới hình khắc cô trên thanh ghế. Nó rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện được.

Hàng xóm nhà bên qua xem ghế của bọn họ, nhận xét: “Tiểu Phí, chẳng cô khéo tay thật đấy. Hôm nay vừa có người mượn phiếu của tôi đi mua ghế gấp mạ điện(1). Nói thật chứ, nếu không có phiếu thì còn chạy theo xu hướng làm gì, cứ tự mình đóng một cái ghế tựa như hai người là được, vừa chắc chắn vừa tiết kiệm.”

(1) Mạ điện: Công nghệ điện phân dùng để phủ một lớp kim loại lên đồ vật, thường là vàng, bạc, đồng, niken...

Ý là, ghế tựa Phương Mục Dương làm ra vẫn kém hơn ghế mạ điện một chút, vì mua không được ghế mạ điện nên mới đành phải tự đóng.

Phí Nghê cười nói: “Em thấy chị ấy vẫn nên mua ghế mạ điện thì hơn. Ghế mạ điện dễ mua, chỉ cần tích mấy cái phiếu là mua được. Còn ghế tựa này nhà em, người bình thường thực ra làm không được đâu, nhìn đơn giản

với làm đơn giản là hai chuyện khác nhau mà.” Không phải cô đang bệnh vực Phương Mục Dương, cô chỉ là bảo vệ thâm mỹ của mình.

Phí Nghê không khiêm tốn như vậy, Uông Hiểu Mạn chỉ cho rằng cô không được ăn nho liền chê nho chua. Ghế mạ điện nào có dễ mua, ngoài phiếu ra thì còn cần tiền nữa chứ. Nếu mua được ghế mạ điện, ai còn tự đi đóng ghế cho mình làm gì.

Song Uông Hiểu Mạn chỉ nói: “Tình cảm hai người thật tốt.” Ý là Phí Nghê bị tình cảm che mờ mắt, không nhìn được rõ hiện thực.

Sau khi đóng xong hai cái ghế tựa, Phương Mục Dương liền chuẩn bị đóng sô pha.

Phí Nghê lại không tán thành chuyện đóng sô pha, bởi vì chức năng của sô pha và ghế tựa đều như nhau. Đã có ghế tựa rồi, không cần phải thêm gì thay thế nữa. Hơn nữa sô pha quá chiếm diện tích, sau này nếu như sắm thêm một cái tủ thấp, lại đặt thêm một cây dương cầm nữa, nhà cửa sẽ rất chật chội.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Thế em định khi nào mua dương cầm?”

Phí Nghê không nói lời nào. Tiền gửi của cô ở ngân hàng đủ mua một chiếc dương cầm, nhưng nhờ tiếng kêu từ nhà bên cạnh mà cô đã biết trường này cách âm cực kém, cô đàn cái gì người ta cũng nghe được hết. Kể cả cô mua dương cầm, quanh năm suốt tháng cũng chỉ chơi vài bài đó. Mấy hôm trước trong xưởng cô vừa có người bị phê bình vì nghe Diêu Lệ(2) hát ở nhà, tiền thưởng cũng bị cắt luôn. Người báo cáo anh ta chẳng phải ai khác, chính là hàng xóm trong khu. Bỏ bao nhiêu tiền mua đàn, kê ở đấy, không được chơi lại càng khó chịu. Cũng chính vì điểu này, cô vẫn chưa thể hạ quyết tâm mua dương cầm.

(2) Diêu Lệ (1918 – 1957): Một trong thất đại ca tinh Thượng Hải. Nếu Chu Tuyên là Giọng Ca Vàng thì Diêu Lệ được mệnh danh là Giọng Ca Bạc trong thời kỳ Thượng Hải phồn hoa.

“Em còn thiếu bao nhiêu tiền nữa?”

“Không phải là vấn đề tiền.” Nhưng mà thực ra cũng hơi liên quan đến tiền. Nếu như cô có mấy ngàn tệ trong tay, có thể tùy tiện mua một cái đàn vè trang trí thì đã không phải đau lòng như thế này.

Phí Nghệ đề nghị: “Hay cậu làm một cái tủ thấp trước đi, chúng ta giờ đang rất cần tủ thấp. Sô pha để sau hẵng tính.”

Tủ thấp rất hữu dụng, vừa có thể đựng đồ vừa có thể dùng thay bàn làm việc hoặc bàn ăn. May mà dùng làm bàn ăn thì quá nhỏ, lúc ăn cơm hai người thường xuyên đụng tay vào nhau.

Nhưng Phương Mục Dương lại không nghe lời Phí Nghệ. Anh không đóng tủ thấp mà vẫn đóng sô pha trước. Lúc Phí Nghệ biết được, anh đã dựng xong khung sô pha trong một đêm.

Buổi tối thứ Sáu, Phí Nghệ mang đồ từ nhà ăn về, cùng ng ồi ăn cơm với Phương Mục Dương.

Trên bàn chỉ có ba món: khoai tây, cải thảo và sườn. Sườn đựng trong một hộp cơm, khoai tây cải thảo để trong hộp khác.

Lúc gấp cải thảo, đĩa của Phí Nghệ lại chạm vào đĩa Phương Mục Dương. Nếu như có cái tủ thấp thì đã chẳng gặp phải vấn đề này rồi. Bình thường cô vẫn luôn là người thu đĩa về trước, nhưng giờ cô đang bực bội, đến đĩa cũng chẳng thèm thu. Phương Mục Dương cũng không chịu nhường, nhanh tay gấp cải thảo trước, bỏ tọt vào trong miệng mình.

Sau đó anh lại gấp một miếng sườn, bỏ vào bát của Phí Nghệ. Phí Nghệ nói: “Tự tôi gấp được.”

“Nãy giờ có thấy em tự gấp đâu?”

“Cậu cứ lo cho mình đi, người khác trông thấy cái dáng vẻ này của cậu còn tưởng rằng nhà chúng ta cơm ăn không đủ no đấy, có khi lại thương hại tôi cũng nên.”

Lúc gặp đồ ăn, tay hai người lại chạm nhau. Phí Nghê nhìn không được, nói: “Sô pha cứ để đấy đã, dù giờ cậu có làm khung với lắp lò xo thì cũng chưa có vải bọc và gối tựa mà. Đóng tủ thấp trước đi.” Anh có gối và lò xo, nhưng vải bọc thì dù có tiền cũng không mua được, còn cần cả phiếu vải nữa. Phí Nghê hiểu rất rõ tình trạng hiện tại của anh, đến mua cái quần cũng phải dùng phiếu vải cô cực khổ tích góp được, lấy đâu ra phiếu thừa mà làm sô pha cơ chứ.

Phương Mục Dương im lặng, Phí Nghê cho rằng anh đã nghe lọt lời mình.

Cô lại hỏi: “Phiếu vải tôi đưa cho cậu, cậu đã mua vải nỉ chưa?” Phí Nghê chuẩn bị may cho Phương Mục Dương một cái quần, Phương Mục Dương nói để anh tự mình đi mua, cô không chỉ đưa anh phiếu vải mà còn đưa lại cả một phần tiền của anh.

“Hai hôm trước tôi vừa mua quần nỉ, tạm thời chưa cần nữa.”

“Cái quần đó của cậu...” Dù sao đi chăng nữa cái quần đó cũng là đồ cũ mua ở cửa hàng ủy thác. Lúc trước nó quá rộng, cô đã sửa lại cho anh, sửa xong thì cũng vừa người nhưng giặt nổi vẫn quá mỏng, bây giờ mặc không thích hợp. Phí Nghê lại nói: “Nếu cậu vẫn chưa mua vải thì đưa phiếu cho tôi đi, tôi mua giúp cậu.”

“Phiếu vải tôi đã dùng rồi. Không phải em bảo sô pha phải cần có vải bọc à?”

“Tức là cậu đã lấy phiếu vải tôi đưa cậu đi mua vải bọc sô pha?” Giọng của Phí Nghê bất giác cao lên.

Phương Mục Dương lại gấp một đĩa thức ăn cho cô: “Em thông minh quá. Quần thì chờ tôi lấy được chỗ nhuận bút còn lại rồi tính sau.”

Điều bộ thông thả của anh khiến cho Phí Nghê nổi giận: “Phương Mục Dương, sao cậu có thể như vậy? Ai cho cậu đem phiếu vải của tôi đi mua mấy thứ khác hả?” Chân anh dài, cần nhiều vải để may quần, chỗ phiếu đổi được với bà cụ kia không đủ dùng, cô còn phải âm thầm bỏ tiền ra mua

thêm phiếu của người khác, chỉ để anh có thể ăn mặc đàng hoàng một chút. Nhưng anh lại không muốn qu ân, cứ khăng khăng làm cái sô pha nhà không cần cho bằng được. Cô vốn dĩ muốn anh đóng một cái tủ thấp trước.

Đương nhiên đây cũng chưa phải chuyện quan trọng nhất. Quan trọng nhất là, Phương Mục Dương ngoài miệng vẫn ngon ngọt nói nghe cô, nhưng trên thực tế thì lại chẳng hề như vậy. Anh căn bản chỉ xem lời cô nói như gió thoảng bên tai.

Phương Mục Dương vẫn giữ nguyên giọng điệu ấy: “Em đừng giận, sau này tôi trả lại em là được rồi còn gì?” Anh lại gấp một miếng sườn nữa cho cô: “Ăn thêm chút đi.”

“Trợ cấp hàng tháng của cậu còn không bằng lương của tôi, ngay cả qu ân cũng phải đi mua cũ, cậu lấy gì để trả tôi? Cậu nói thì dễ nghe lắm.”

Cũng không biết ai đ ền thôi, nói rằng ch ồng cô chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng lại được cái cao ráo, nhìn qua thì g ầy song lại rất có sức lực, có thể tự mình khuân gỗ đóng đ ờ. Chi ều nay lúc tan t ầm đi đến phòng tắm tắm rửa, có người bảo cô chọn ch ồng là kiếm đ ền ông cao to khỏe mạnh. Từ tiếng cười cùng giọng điệu kia, cô có thể nghe ra một t ầng nghĩa sâu xa hơn.

Cô thà rằng người ta nói mình kiếm ti ền với kiếm nhà ở.

Có người còn hỏi cô và ch ồng cao cách nhau bao nhiêu, nam nữ chênh lệch quá nhi ều cũng chẳng phải chuyện gì tốt. Ban ngày thì chưa làm sao, tới ban đêm thì... Những lời này hẳn là cũng mang nghĩa khác, mặc dù cô nghe không hiểu, nhưng nếu không có nghĩa khác thì đã chẳng có ai cười.

Cô mím môi, một chữ cũng không trả lời.

Cô còn không thể bực tức, bởi vì Phương Mục Dương quả thực là vừa cao lớn vừa khỏe mạnh. Đây là sự thật, cho nên nếu cô tỏ ra bực tức thì mọi người sẽ chỉ nói rằng cô suy nghĩ linh tinh, vì bị chọc trúng tim đen cho nên then quá hóa giận. Hơn nữa, bất cứ ai tranh luận cùng người khác trong lúc

đang tắm thì cũng chỉ có thể khiến sự tình trở nên tồi tệ hơn mà thôi. Không mặc quần áo, không có tư cách giận dữ. Sau một phút im lặng, thấy cô không tiếp lời, bọn họ sẽ tự động chuyển qua đề tài khác. Nếu cô không nhận được mà nổi giận thì toàn bộ người trong phòng tắm sẽ quay đầu sang nhìn cô, giữa ngấn đó ánh mắt, lại càng chẳng giấu được gì. Về sau mỗi lần đi tắm, những ánh mắt kia sẽ vẫn luôn dõi theo cô, tìm kiếm dấu vết người cao lớn nọ để lại. Trừ khi cô không đến phòng tắm tập thể này tắm nữa. Nhưng nhà không có chỗ tắm, cô không tới đây thì biết đi đâu mà tắm.

Sự im lặng của cô quả nhiên khiến cho đề tài thay đổi.

Lại có người bảo những người xung quanh nghiêm túc một tí, trong phòng tắm còn có mấy em gái chưa chồng, đừng có cái gì cũng ông ổng thế.

Ý là, nếu chỉ có những người đã lấy chồng như Phí Nghệ thì thích nói gì cũng được.

Cô kết hôn đúng là tự nguyện, nhưng thực sự không ngờ lại có loại tác dụng phụ như vậy. Lúc cô còn chưa kết hôn, những người khác dù có đen tối cỡ nào thì cũng chẳng mấy khi đùa giỡn cô. Nhưng khi cô kết hôn rồi, bọn họ liền mặc định trong một đêm cô đã biến thành người khác.

Phí Nghệ nghĩ về nhà là được yên rồi, không ngờ Phương Mục Dương cũng không để cô thoải mái. Hồi chiêu bị người ta trêu chọc ở xưởng, giờ cô lại nhớ tới tình cảnh ngượng ngùng lúc đó. Cô kết hôn với Phương Mục Dương, là bởi vì anh cao to, hay là vì anh khỏe mạnh? Cô càng nghĩ càng xấu hổ. Chiêu cao của anh chỉ cần nhìn vào là thấy. Cô ghét anh cao như vậy, không chỉ lãng phí vải vóc mà còn gây ra bao lời đồn đại.

Bình thường cô có mắng anh cũng không bao giờ vạch trần khuyết điểm của anh.

Lần này nói xong cô liền hối hận. Cô vốn đã có lý rồi, sao phải dùng lời lẽ đó để móc mĩa anh cơ chứ? Mắng người không kể điểm yếu, hướng chỉ là một chuyện như kiếm ít tiền. Anh quả thực có rất nhiều chỗ khó ưa, song việc tài hoa không thể chuyển thành lợi ích thiết thực đâu phải là lỗi của anh.

Những lời nói của Phí Nghệ tạo ra một khoảng lặng ngắn ngủi. Nhưng cô không định xin lỗi, anh là người sai trước mà.

Cô mím chặt đôi môi, cuối cùng vẫn không nói một tiếng nào.

Vẫn là Phương Mục Dương lên tiếng trước: “Không phải tôi vẫn còn tiền nhuận bút sao? Đến khi họ phát nốt nửa chỗ nhuận bút còn lại, tôi đưa cả cho em nhé, được không?” Nhìn qua thì có vẻ Phương Mục Dương chẳng hề bận tâm tới việc bị vạch trần thẳng thắn như vậy. Anh duỗi tay định chạm vào vai Phí Nghệ, muốn dỗ dành cô, song vì cô nghiêng người tránh nên lại đụng vào cổ cô.

Cô lập tức đứng dậy.

“Cậu cứ giữ lại đi.” Phí Nghệ đứng lên mở hòm gỗ, lấy ra một cái phong bì, trực tiếp đặt trước mặt Phương Mục Dương. “Tiền này cậu tự quản lý đi, tôi không nên can thiệp vào chuyện của cậu. Phiếu vải cứ xem như tôi tặng cậu, không cần trả lại.”

Cô quản anh, quản tới vượt quá giới hạn, vượt quá quan hệ vốn nên có của bọn họ.

Phương Mục Dương cũng không lấy lại tiền của mình mà chỉ cầm hai hộp cơm lên.

“Cậu cầm hộp cơm của tôi làm gì?”

“Tôi ăn sườn của em, hộp cơm dĩ nhiên là tôi rửa rữa.”

Phí Nghệ đoạt lại hộp cơm của mình: “Từ nay về sau chúng ta tự ăn cơm riêng.”

Hai người nối gót nhau vào phòng nước. Phương Mục Dương chỉ lấy nước tráng hộp cơm, hoàn toàn không nhúng tay vào. Nếu là bình thường Phí Nghệ nhất định sẽ bảo anh dùng bột rửa bát, mà thường ngày quả thực

anh cũng dùng bột rửa bát, lại còn dùng rất phí phạm. Thế nhưng hiện tại bọn họ đã ai lo việc người này rồi.

Nước bắn lên tay áo anh, Phí Nghê cũng làm như không nhìn thấy, bởi vì họ đang ai lo việc người này.

Hai người bọn họ từ trước đến nay đều tự rửa hộp cơm của mình, nhưng trong mắt Uông Hiểu Mạn lại là ra vẻ mặt không thèm thiết. Hai cái kẻ đến bát cũng chưa mua được mà rửa cái hộp cũng phải ghé vào cùng nhau, đúng là phát ngấy.

Uông Hiểu Mạn dạo này tâm tình không tốt, nhìn không nổi cái cảnh ngấy ón như vậy. Chị ta chẳng buồn ngó qua Phí Nghê và chồng, rửa bát xong liền rời đi.

Lời đồn có thể lan truyền rộng rãi cũng một phần do Phí Nghê. Nếu cô đưa hộp cơm cho Phương Mục Dương đi rửa, người khác sẽ cho rằng cô ở bên Phương Mục Dương là vì ứng sự cần cù chăm chỉ của anh, dù sao anh cũng có thể đóng đồ đạc, lại còn ôm đồm cả việc rửa bát. Nhưng cô vẫn muốn đi cùng anh hơn.

Bonus

Điều Li

Chương 40: Bắt nạt

Thứ Bảy là ngày phát tiền lương, cứ hai mươi tệ là được một phiếu công nghiệp. Phí Nghê nhận được hai phiếu công nghiệp.

Giữa trưa ăn cơm ở nhà ăn, chị Lưu đưa cho Phí Nghê một phong thư: “Lúc chị đi lấy thư thì thấy cái này, tiện mang cho em luôn đó.”

“Em cảm ơn ạ.” Chỗ người gửi đề tên Diệp Phong, Phí Nghê chỉ nhìn lướt qua rồi bỏ luôn vào trong túi, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

“Làm gì mà khách sáo thế. Em ngẩng xích ra một tí cho chị ngẩng với.” Phí Nghê còn chưa kịp nhường chỗ cho chị Lưu, chị đã lấy được một vị trí cho chính mình.

Chồng của chị Lưu làm việc bên lò mổ, cũng bởi vì thế mà chị rất có chỗ đứng trong phân xưởng. Con trai chủ nhiệm phân xưởng kết hôn, còn phải nhờ chị Lưu lấy thêm ít móng giò và nội tạng. Chị Lưu ngày nào cũng có thịt để ăn. Lúc này chị đang đẩy phần cơm thịt kho tàu về phía Phí Nghê, bảo cô xem thử tay nghề của chị.

Thịt kho tàu của chị Lưu cũng hào phóng y hệt chị, trên thịt có rất nhiều dầu.

“Ba cái tin đồn nhảm nhí về em, chị đâu đã nghe nói rồi, mấy bà cô đó chỉ chuyên tìm những cô gái nhỏ tuổi da mặt mỏng như em để chèn ép thôi. Sau này họ có nói em, đặc biệt là cái mẹ Vương Hà kia í, em cứ hỏi ngược lại là sao cứ đến Chủ nhật mẹ ta lại đẩy hết con ra ngoài, mua rùa về hầm canh(1) cho đàn ông nhà mẹ, cả ngày không ra khỏi cửa, kiểu gì mẹ ta cũng ngược chín mặt cho xem. Còn có cái bà... cái cô... Chúng ta đâu phải không biết tật xấu của họ.”

(1) Canh rùa hầm là bài thuốc bổ thận, tốt cho nam giới.

Thấy Phí Nghê không nói gì, chị Lưu lại đẩy hộp cơm gần chỗ cô hơn một chút: “Em gầy như vậy, ăn thêm một tí thịt đi, chị vừa mới rửa ít lòng mà nay lại quên mang đi cho em. Chiều nay nhà ăn bán mọc đấy, em nhớ tới sớm xếp hàng.” Nói xong chuyện này, chị Lưu lại chuyển ngay sang chuyện khác: “Chị đang định tự đan một cái áo len có họa tiết hoa bốn cánh, mai chị sang nhà các em, em dạy chị cách đan nhé.”

Mùi thơm từ món thịt kho tàu của chị Lưu nhanh chóng hấp dẫn những người khác trong phân xưởng, chẳng mấy chốc mà bàn của họ đã chật.

Một nữ công nhân ngồi cùng bàn họ kể về phát hiện của mình: “Lúc phát lương ấy, em gặp cái cô nữ sinh viên Phùng Lâm mới tới xưởng của chúng ta, thấy cô ta cần tận hai phiếu công nghiệp rưỡi, tiền lương chắc chắn phải ít nhất năm mươi tệ. Em làm nhiều như vậy, cả tháng cũng chẳng được năm mươi tệ.”

Chị Lưu nói: “Chúng ta phải nhìn nhận vấn đề từ hai phía, đừng chỉ nhìn vào một phía. Em không đi học đại học, chẳng phải nhận lương nhiều hơn người ta mấy năm sao?”

“Chỗ lương em nhận được mấy năm ấy, người ta cũng chỉ cần một năm là kiếm đủ. Chị Lưu ạ, một tháng chị được tận sáu mươi tệ, căn bản là không hiểu được nỗi khổ của chúng em.”

Chị Lưu vẫn khuyến khích mọi người nhìn vấn đề theo chiều hướng phát triển: “Em cho rằng mới đi làm chị đã lương cao vậy à. Ban đầu chị cũng chỉ là học sinh tốt nghiệp phổ thông, mỗi tháng có hai mươi tệ, sau đó không ngừng chịu...” Từ “chịu đựng” bị chị nuốt vào, đổi thành không ngừng nỗ lực.

Khi nói về chuyện công việc, chị Lưu luôn tỏ ra rất khoa học, rất chú ý tới tầm ảnh hưởng của mình.

“Chị cũng muốn vào đại học, nhưng đâu ai đề cử chị. Chị thấy mấy đứa sinh viên cũng chẳng bằng được chị đâu. Cái lần phân xưởng bảo Tiểu Phí

hỗ trợ cô sinh viên kia làm bảng báo cáo ấy, kết quả toàn Tiểu Phí làm, cô ta chỉ biết đứng bên chỉ chỉ trỏ trỏ, có đúng không hả Tiểu Phí? Chị nhìn thôi còn bực mình, vẫn là Tiểu Phí tốt tính quá đấy.”

“Sinh viên bây giờ đến trường đến trường cũng chẳng chịu học, hàng ngày không phải mở hộp thì cũng là học công học nông, trình độ văn hóa còn chẳng bằng học sinh trung học. Tiểu Phí cũng chẳng còn cách nào khác, nếu không tốt tính thì cũng đâu làm gì được. Cha của cái cô kia là lãnh đạo ở Cục Lao động, xưởng trưởng của chúng ta còn phải chú dãi chú ngắn, em không biết chủ nhiệm nhà mình đối xử với cô ta ân cần tới mức nào đâu,” giọng chị Lưu ngày càng nhỏ. “Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi tươi cười với cô gái nhỏ ngoài hai mươi, đến chị cũng thấy mất mặt thay ông ta.”

Phí Nghê nhanh chóng ăn hết bữa trưa rồi đứng dậy cầm hộp cơm ra ngoài, để lại một bàn ồn ã tiếng tán dóc sau lưng mình.

Cô đứng yên một chỗ, mở thư Diệp Phong ra xem.

Trong phong bì là một cái thiệp mời, mời cô Chủ nhật đến tham dự tiệc cưới của anh ta. Thiệp mời còn đính kèm thêm một lá thư cảm ơn, trước khi cảm ơn là xin lỗi, xin lỗi vì lần trước đã thiếu lịch sự với chồng của Phí Nghê, bởi vì anh ta quên mất mọi người bình đẳng như nhau, nếu anh ta có thể tôn trọng một người nhật rác thì cũng nên tôn trọng chồng của cô mới phải. Xin lỗi xong rồi đến cảm ơn, cảm ơn Phí Nghê đã giúp anh ta hiểu người không cùng học thức và gia cảnh không thể chung sống với nhau, cảm ơn Phí Nghê vì đã sớm kết hôn cùng người khác, cho anh ta một cơ hội lựa chọn lần nữa. Vị hôn thê của anh ta đã tốt nghiệp đại học, hiện tại đang công tác tại trường Ngoại giao, ở cạnh cha mẹ anh ta cũng rất hòa hợp...

Toàn bộ lá thư, Diệp Phong đều đang nói cho cô biết, anh ta đã tìm được một cô gái có bằng cấp tốt hơn cô, lúc trước vẫn là cô trêu cao anh ta.

Ngón tay của Phí Nghê càng siết càng chặt. Cô cảm thấy Diệp Phong hoàn toàn không cần phải làm như thế, nếu như cô tìm được một người hơn hẳn

người cũ trên mọi phương diện, chỉ sợ cô còn quên luôn tên của cái người cũ ấy.

“Phí Nghê!” Phí Nghê nghe thấy có người gọi tên mình từ đằng xa.

Người nọ chính là Phùng Lâm mà mọi người vừa nhắc tới trên bàn cơm. Phùng Lâm trạc tuổi Phí Nghê, mặc một chiếc áo dệt kim hở cổ màu xanh lá ở bên ngoài áo sơmi cùng một chiếc quần nỉ màu bạc, đôi tay bỏ trong túi quần. Từ lần trước Phí Nghê bị chủ nhiệm cử đi làm bảng báo cáo với Phùng Lâm, Phùng Lâm đã trực tiếp coi Phí Nghê là cấp dưới của mình.

“Phí Nghê, không phải tôi bảo cô ăn cơm xong đi làm báo cáo với tôi sao? Cô còn ở đây làm gì?”

Phí Nghê chậm rãi nói từng chữ một: “Công việc của tôi là may mũ, giờ đang trong giờ nghỉ của tôi. Vào khoảng thời gian này, tôi muốn làm gì thì làm.”

“Cô cũng là công nhân chức phân xưởng, việc bình xét trong phân xưởng chẳng nhẽ không có trách nhiệm của cô?”

“Phần báo cáo tôi phụ trách tôi đã làm xong rồi.”

“Nhưng cái cô phụ trách phải sửa quá nhiều, ngay cả học sinh cấp ba cũng không sai quá đáng như thế.”

Phí Nghê đột nhiên bùng bùng lửa giận trong lòng, cô cũng muốn nhìn thử xem rốt cuộc phần mình làm sai quá đáng tới đâu.

Phùng Lâm chỉ vào chỗ “hiệu XX vừa cho ra mắt mũ lông cừu” trên bảng đen, nói: “Mũ lông cừu sao cô lại viết thành mũt mũ lông cừu, loại sai lần cấp thấp thế này về sau đừng tái phạm nữa.”

Phí Nghê tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh để nói: “Cho ra mắt chính là vừa cho ra.” Lúc giải thích, cô còn thuận tiện hướng dẫn cách phát âm, là “ra mắt” chứ không phải là “ra mũt”.

Phùng Lâm không nhịn được, tức khắc cau mày giận dữ: “Thế thì viết là “vừa cho ra” thôi, làm bảng báo cáo là để mọi người cùng đọc, một chữ đủ để giải thích tình huống rồi, sao phải dùng tận hai chữ, lại còn mơ hồ không rõ nghĩa. Dùng “ra” vừa ngắn gọn lại vừa thông tục dễ hiểu.”

Phí Nghê còn cảm thấy câu này chính là câu đúng đắn nhất Phùng Lâm từng nói, liền bảo: “Cô nói có lý lắm, vậy đổi thành “ra” đi.” So sánh với những ý kiến khác của cô ta, ý kiến này thậm chí còn có thể coi là đáng quý. Dù sao thì bảng báo cáo vẫn cần mọi người đều hiểu, mà Phùng Lâm cũng là một trong số “mọi người”.

“Cái gì mà tôi nói có lý lắm? Cô xem những thứ cô viết đi, câu nào mà tôi chả phải sửa lại cho cô. Cô làm tôi quá thất vọng rồi. Trình độ kém cũng chẳng sao, nhưng thái độ phải đoan chính. Tôi bảo cô ăn trưa xong thì sang đây, còn cô đã làm gì hả? Nếu không phải sợ cô mất mặt thì tôi đã để người khác trợ giúp mình rồi.”

Phí Nghê trực tiếp cầm giẻ lau bảng, lau hết những gì mình viết, vừa lau vừa nói: “Thế thì cô cũng đừng có sửa nữa, cứ dứt khoát làm lại từ đầu đi.”

“Cô...”

Lau xong phần mình viết, Phí Nghê vỗ vỗ cho bụi phấn ở giẻ rơi xuống tay mình: “Cô đừng sợ tôi mất mặt, cứ tìm người khác làm cùng là được.”

“Cô không sợ tôi báo với chủ nhiệm Vương à?”

“Mời cô đi báo cáo đi.” Phí Nghê không nói gì nữa, xoay người đi mất. Làm bảng báo cáo được thêm năm tệ trợ cấp mỗi tháng, nhưng cô không cần.

“Cô chỉ là một công nhân ở phân xưởng, kiêu ngạo cái gì hả?”

Phí Nghê nghe thấy thế thì khựng lại, quay người, nhìn chằm chằm Phùng Lâm, nói rõ từng câu từng chữ: “Nếu như cô có gan thì vào phòng phát thanh mà nói lại những lời ấy lần nữa đi, để mọi người đều nghe thấy.”

Phùng Lâm tự biết mình đã lỡ lời. Nếu như Phí Nghê muốn làm to chuyện, bảo cô ta khinh thường giai cấp công nhân, cô ta chắc chắn gặp phiền phức lớn.

Phí Nghê khinh miệt liếc nhìn Phùng Lâm cái nữa, quay đầu đi tới nhà xưởng.

Hôm nay Phí Nghê cả ngày đầu xui xẻo, may mắn duy nhất chính là mua được mọt ở nhà ăn. Vì đưa Phương Mục Dương tiền mà anh không cần, Phí Nghê nghĩ có lẽ anh không có tiền ăn cơm, liền mua thêm hai cái màn thầu cho anh.

Phí Nghê vốn muốn ăn trước, nhưng thực sự ăn không nổi. Cô ngồi ở trên chiếc ghế Phương Mục Dương làm đọc sách mua về từ bãi phế liệu. Là một cuốn sách bằng tiếng Anh, nói về tài chính.

Đợi đến tận tám rưỡi tối, Phương Mục Dương vẫn chưa về.

Kể từ khi hai người chung sống với nhau, đây là lần đầu tiên Phương Mục Dương về nhà muộn như thế. Ban đầu cô còn cho rằng hôm qua hai người cãi nhau cho nên anh đến nhà ăn ăn cơm, nhưng dù có đi ăn cơm thì cũng không thể muộn tới vậy được. Có lẽ là đi ăn cơm rồi sang nhà người khác nói chuyện phiếm, thực ra việc ấy rất có thể xảy ra. Nhưng cô chung quy vẫn không yên tâm. Cô cầm đèn pin, đi lại loang quanh dưới nhà chờ anh. Mới đầu cứ vài phút cô mới nhìn đồng hồ một lần, sau đó chỉ mấy chục giây là cô đã phải liếc đồng hồ một lần rồi. Cô muốn tới ban huấn luyện tìm anh, song lại sợ bỏ lỡ mất lúc anh về, vậy nên chỉ có thể chờ.

Cô nghĩ, mình thực sự xui xẻo đến mức ấy ư? Bị người ta cười thẳng vào mặt đã đành, chẳng nhẽ Phương Mục Dương cũng đã xảy ra chuyện sao?

Khi Phương Mục Dương ở dưới nhà đóng ghế tựa, cô vẫn thường xuyên rọi đèn pin xuống nhìn anh. Sau đấy anh tự ý đi đóng sofa, cô bèn không thèm nhìn nữa. Lúc này, cô thà rằng anh vẫn ở đây đóng cái sofa mà cô ghét cay ghét đắng còn hơn.

Phương Mục Dương cảm thấy món súp vi cá trước mặt mình tuy rằng không thơm ngon lắm nhưng lại thắng ở chỗ nhiều, nguyên liệu lựa chọn kỹ càng, quan trọng nhất là anh không phải bỏ tiền ra. Thầy Viên ở ban huấn luyện tìm anh, nhờ anh phác họa bản thảo tranh liên hoàn và đi nét cơ bản, tiền nhuận bút có thể chia cho anh một nửa, nhưng người ký tên phải là ông ta. Vị thầy giáo Viên này rất có danh tiếng trong giới tranh liên hoàn, người tìm ông ta vẽ tranh quá nhiều, không ta từ chối không được, nhưng khả năng sáng tác lại có hạn, không thể một mình vẽ hết từ đầu tới cuối, cần có người khác hỗ trợ. Tiền nhuận bút nửa quyền của thầy Viên vẫn cao hơn tiền nhuận bút cả quyền của Phương Mục Dương rất nhiều. Tranh liên hoàn Phương Mục Dương vẽ trước đây vẫn còn chưa được xuất bản, nói cách khác là chưa có tác phẩm nào, ông ta sẵn lòng cho Phương Mục Dương nửa chỗ tiền nhuận bút cũng xem như đã hào phóng.

Phương Mục Dương không nói thẳng là có được không, anh nói muốn đi ăn súp vi cá ở một nhà hàng nước ngoài trong thành phố. Vào nhà hàng nước ngoài cần hộ chiếu, thanh toán cũng cần có phiếu kê đầu hối, mà cả hai thứ này Phương Mục Dương đều không có.

Đợi thầy Viên trả tiền xong, Phương Mục Dương mới lấy hộp cơm của mình từ trong túi ra, bỏ chỗ hoa quả chưa đựng đến từ trên bàn vào hộp cơm ngay trước mắt của thầy Viên.

Cất hết chỗ trái cây rồi, Phương Mục Dương lại nói hôm nay vẫn chưa ăn được bào ngư đúng là đáng tiếc, hỏi thầy Viên có ngại dùng phiếu kê đầu hối mua cho anh một hộp bào ngư ở cửa hàng bên cạnh hay không.

Thầy Viên đức cao vọng trọng kìm nén sự mất kiên nhẫn, mua một hộp bào ngư cho Phương Mục Dương. Phương Mục Dương nói chuyện vẽ tranh liên hoàn anh sẽ suy nghĩ, thứ Hai trả lời thầy sau.

Anh mặc kệ cái bản mặt méo xệch của thầy Viên, nhấc chân trèo lên xe đạp.

Ánh đèn pin của Phí Nghệ hắt thẳng đến từ đằng xa. Lúc đầu Phương Mục Dương còn lấy tay che mắt, sau đó anh liền trực tiếp đón lấy ánh đèn.

Anh xác nhận rằng Phí Nghệ đang đợi anh. Vậy mà Phí Nghệ lại xuống đợi anh.

Anh cười cười với cô gái đang cầm đèn pin, trên mặt đối phương cũng thoáng một nét cười nhẹ. Nhưng vừa bị anh nhìn thấy, ánh sáng đã bị nghiêng đi, khuôn mặt Phí Nghệ thoát cái trở nên mơ hồ.

Phí Nghệ đứng bên ngoài hơn nửa tiếng đồng hồ, giờ đôi tay cũng đã lạnh lẽo như đèn.

“Em đợi ở đây lâu chưa?”

“Chưa lâu lắm.”

Phí Nghệ xác nhận Phương Mục Dương đã trở về lành lặn, hỏi anh: “Cậu ăn cơm chưa?” Nếu vẫn chưa ăn thì còn có mọc và cháo.

“Ăn rồi.”

Phí Nghệ “ừ” một tiếng, rất bình đạm. Phương Mục Dương thực sự chẳng gặp chuyện gì. Anh chỉ là đang ai lo việc người nấy, tự mình đi ăn cơm mình. Điều ấy khiến cho sự chờ đợi của cô bỗng trở nên quá thừa thãi.

“Em cũng ăn đi.”

Phí Nghệ lại “ừ” một tiếng.

Phí Nghệ bước đi thật nhanh, không hề nói chuyện với anh. Phương Mục Dương càng cố đuổi theo, cô càng gia tăng tốc độ.

Cô cầm chìa khóa mở cửa, không ngờ cửa còn chưa mở thì đã xảy ra vấn đề.

Phương Mục Dương nắm lấy tay cô: “Sao tay em lạnh thế?”

Phí Nghệ hất tay anh ra. Lần này đã mở được cửa, cô nhanh chân bước tới máy may, vừa định bê hộp cơm đặt trên máy may tới chỗ không ai để ý thì lại bị Phương Mục Dương đoạt mất.

Phương Mục Dương mở nắp hộp, trông thấy nửa hộp cơm là những viên mọc xếp ngay ngắn, bên cạnh còn có hai cái màn thầu.

Trên máy may có một bình nước, bên trong đựng cháo Phí Nghê mua từ nhà ăn, giờ vẫn còn đang ấm nóng.

“Em vẫn đợi tôi về ăn cơm cùng à?”

“Tôi chỉ xuống dưới nhà xem qua thôi, chờ đợi gì chứ.” Phí Nghê quay mặt đi, không thèm nhìn ăn. “Còn cơm thì, hôm nay tôi không muốn ăn.”

Phương Mục Dương toan nhéo má cô nhưng lại bị cô tránh né, xong vẫn cảm giác được hơi lạnh trên đầu ngón tay: “Em ở bên ngoài đợi tôi bao lâu rồi?”

“Không phải tôi nói rồi à? Chưa lâu lắm.” Phí Nghê vươn tay về phía hộp cơm Phương Mục Dương cầm: “Đưa đây cho tôi.”

Phương Mục Dương càng không muốn để cô lấy được: “Tôi thích mọc, ban này chưa được ăn, giờ phải ăn bù.”

“Để tôi xoa tay cho em.”

“Không cần.”

Nhưng mà Phương Mục Dương cũng không nghe lời cô nói. Anh kẹp tay trái của cô giữa hai lòng bàn tay mình, xoa vòng tròn theo quy luật. Phí Nghê bực bội, muốn giẫm lên chân anh, song không biết là xót giày hay xót chân anh mà cuối cùng vẫn không giẫm.

“Sao cậu lại như thế hả?”

“Tôi vẫn luôn là vậy mà, đâu phải giờ em mới biết.”

Tay của Phí Nghê bị anh xoa đến đỏ ửng. Anh lại đi xoa mặt cô, nhưng mặt cô đã sớm không còn buốt lạnh như ban này, thậm chí còn hơi nóng bỏng.

“Cậu có thể bỏ tay ra được không?”

“Nếu em chê tay tôi bẩn thì lát nữa tôi sẽ rửa mặt cho em.”

Phương Mục Dương áp tay lên má Phí Nghê, nhìn thẳng vào trong mắt cô. “Sao mắt em lại đỏ thế? Đây là lỗi của tôi, đáng nhẽ tôi nên gọi điện cho em trước mới phải.” Thật ra lúc vừa vào cửa, anh đã chú ý tới đôi mắt đỏ hồng của cô rồi.

“Không liên quan gì tới cậu.” Cô cũng không biết rốt cuộc có liên quan tới anh hay không. Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện vặt vãnh không vui, nhưng cô chỉ thấy tức giận, cũng không thấy quá đau lòng.

“Thế là vì chuyện gì? Ai bắt nạt em à?”

“Chẳng ai bắt nạt tôi hết.” Diệp Phong và Phùng Lâm quả thực có k1ch thích cô một chút, nhưng đó chỉ là vì họ khơi gợi nỗi lo về tương lai của cô mà thôi. Còn chính bản thân bọn họ, cô cũng không xem trọng lắm.

Bởi vì bọn họ, cô lại cảm thấy kết hôn cùng Phương Mục Dương chung quy vẫn là đi đầu tốt. Nếu là trước kia, cô còn phải che giấu cảm xúc của mình ở nhà.

“Thật sự không có?”

“Có.”

“Ai?”

“Cậu.”

“Tôi? Sao tôi lại bắt nạt em?”

Phí Nghê cắn môi: “Tự cậu biết.”

“Vậy tôi đây bắt nạt em thế nào, em cứ bắt nạt lại tôi như thế là được.”

Phương Mục Dương nhìn sâu vào đôi mắt Phí Nghê, ngón tay du đãng qua bờ môi cô: “Tôi nói thật đấy. Tôi bắt nạt em thế nào, xin em cứ dùng cách thức tương tự mà bắt nạt tôi thế ấy.”

Phí Nghê gắng sức hất tay Phương Mục Dương đang đặt trên mặt mình ra, song ngón út lại bị ngón tay của anh câu mất. Bàn tay còn lại của anh vuốt ve khoe miệng của cô, Phí Nghê tức mình định cắn, nhưng ngón tay anh vừa chạm đến bờ môi cô thì toàn bộ can đảm của cô đã bay biến sạch. Phí Nghê muốn anh bỏ tay ra, nhưng anh càng muốn cô giữ nó, để cho công bằng, anh muốn cô bắt nạt lại anh thật nhiều.

Thấy cô vẫn không chịu dùng cùng biện pháp mà bắt nạt anh, Phương Mục Dương có vẻ hơi thất vọng, rất không tự biết lấy mình mà hỏi: “Sao ánh mắt em cứ né tránh tôi mãi thế?”

Phí Nghê lờ anh đi, anh lại nói: “Nếu em thực sự không muốn thấy tôi thì nhắm mắt lại là được rồi.”

Đến tận khi Phương Mục Dương nghiêng đầu, chạm vào môi trên của cô, đôi mắt Phí Nghê vẫn đang mở to.

Chương 41: Ăn mì

Phương Mục Dương cũng không vội vã hôn cô. Đôi tay áp trên má cô từ từ trượt xuống, đầu mũi của anh thân mật cọ cọ qua mí mắt, chóp mũi của cô... Tất cả mọi nơi anh đều lướt qua một lần, ngoại trừ khuôn miệng. Thỉnh thoảng môi anh tình cờ chạm nhẹ môi cô, cũng là như có như không, chỉ thoáng qua trong giây lát. Ngón tay cái của anh vân vê khóe miệng của cô. Miệng Phí Nghê bị ma sát tới mức phát ngứa, cô nhin không được mà khẽ cắn môi. Phương Mục Dương áp môi mình lên, cảm nhận độ ấm trên bờ môi cô.

Cô bị lạnh cóng ở dưới nhà vì anh, để bù đắp thì anh cũng nên sưởi ấm cho cô. Tay Phương Mục Dương trượt xuống bờ vai Phí Nghê. Anh đỡ lấy vai cô, tiếp xúc sâu hơn với cô. Cơ thể của Phí Nghê mềm yếu hơn tâm trí của cô rất nhiều, cô kìm nén không nổi mà ngửa người về phía sau, nếu không phải tay Phương Mục Dương kịp thời đỡ lấy eo cô thì khéo cô đã trượt chân trên mặt đất rồi. Một tay khác của Phương Mục Dương vòng ra chắn sau đầu cô, tránh để cô bị đụng vào lan can giường. Hơi thở hai người ngày càng dồn dập. So sánh với tiếng thở gấp gấp của họ, tiếng gõ cửa ngoài kia dường như nhẹ nhàng hơn hẳn.

Phương Mục Dương như thế chẳng nghe thấy gì, vẫn tiếp tục hôn Phí Nghê, mà lý trí của Phí Nghê lại bị tiếng gõ cửa kia kéo trở lại. Cô đưa tay toan đẩy Phương Mục Dương ra, Phương Mục Dương lại nắm lấy tay cô, tiếp tục duy trì tư thế vừa rồi. Phí Nghê nhin không được được mà nhích chân, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ giơ chân lên đá anh. Phương Mục Dương ghé sát tai cô, thì thầm: “Nếu em chủ động hôn tôi, tôi sẽ đi mở cửa.”

“Cậu thích mở thì mở.”

“Thế không mở nữa.”

Phí Nghê bất lực với anh, đành phải nhẹ nhẹ chạm lên môi anh một cái.

Uông Hiểu Mạn sang mượn chìa khóa từ tủ trước, tối nay thấy mới nhớ ra. Chìa khóa cửa hàng lâu, lại chờ được người đàn ông này ra mở cửa.

Phương Mục Dương vừa hé cửa đã chặn Uông Hiểu Mạn ở ngoài, cười hỏi: “Chị có việc gì không?”

“Tủ trước tôi mượn chìa khóa của hai người, hôm nay mới nhớ mang trả.” Uông Hiểu Mạn tò mò nhìn vào trong cửa, tầm mắt lại bị Phương Mục Dương chặn đứng. Chị ta tức thì nói: “Hai người cứ tiếp tục đi, tôi về đây.”

Lúc Phương Mục Dương quay trở vào, Phí Nghê đang đứng bên cửa sổ, mở cửa hít tí không khí trong lành bên ngoài. Anh vừa mới áp sát cô, cô đã nghiêng người né tránh, cứ như thể anh là thứ gì đó nguy hiểm vậy.

“Em đói lắm rồi phải không?”

“Cũng bình thường thôi.”

Phương Mục Dương bỏ hộp cơm của mình ra. Thời buổi ấy trái cây trong các nhà hàng cơ bản đều là đồ hộp, thứ Phương Mục Dương mang về cũng không ngoại lệ. Anh và Phí Nghê không có bát, chỉ có mỗi hai hộp cơm, nghĩ đến việc lát nữa còn dùng hộp cơm, anh bèn đổ hết đồ hộp vào một cái lọ thủy tinh, sau đó lấy thìa múc một quả vải rồi đưa đến miệng Phí Nghê.

Phí Nghê mới vừa mở miệng, Phương Mục Dương đã đút thìa vải vào miệng cô. Phí Nghê đành phải cắn một miếng nhỏ. Ánh mắt cô di chuyển về phía hộp cơm của Phương Mục Dương, trông thấy mấy cái lon đứng cạnh nhau, lại không giống với đồ hộp thập cẩm: “Cậu lấy ở đâu ra vậy?”

“Có người mời tôi ăn cơm, mấy thứ này không động đến nên tôi mang về nhà.”

“Thế có phải là không hay lắm không? Nếu là chúng ta mời người khác thì mang đồ thừa về cũng không sao, đằng này...”

“Người mời tôi ăn cơm là một tiên sinh có tuổi, bị bệnh tiêu đường, những cái này đều là gọi riêng cho tôi.”

“Sao ông ấy lại mời cậu ăn cơm?”

Phương Mục Dương đồng dục nói: “Chủ yếu là tán dương tác phẩm của tôi.”

“Mai sau cậu sẽ càng ngày càng phát triển.” Phí Nghê cảm thấy vui thay cho Phương Mục Dương, bởi vì cuối cùng anh đã có thể sống tốt hơn trước nhờ vào tài năng của mình. Thế nhưng niềm vui này lại không hoàn toàn thuần túy. Cô vẫn nghĩ về những chuyện xảy ra ở xưởng hôm nay. Vừa nãy đầu óc cô cũng bị lửa đốt giống mặt, những ký ức chẳng vui vẻ đâu bị thiêu cháy sạch sẽ, nhưng giờ chúng lại hiện về theo đống tro tàn.

“Nói đi, hôm nay ai chọc giận em?”

Phí Nghê lại mở rộng cánh cửa sổ hơn nữa, để gió thổi vào trong nhà, thổi nguội bớt sức nóng trên gò má cô.

“Hôm nay tôi bị mất năm tệ tiền trợ cấp.” Thật ra so với những cái khác, tổn thất về tiền chẳng đáng là gì.

“Không phải chỉ là năm tệ thôi sao? Sau này mỗi tháng tôi đều đưa em thêm năm tệ.”

Phí Nghê cười: “Cậu muốn trả lại tiền cho tôi à? Trước hết cứ tập trung vào làm quần đi, trời đã trở lạnh rồi đấy.” Phí Nghê nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng khóe mắt vẫn lướt qua cánh tay Phương Mục Dương: “Vớ lại cậu cũng mua thêm cái áo nữa đi.”

Phương Mục Dương sáng nay chỉ mặc độc một cái áo sômi đi làm. Phí Nghê định nhắc anh mặc thêm nhiều áo, nhưng lời đến miệng vài lần vẫn bị cô nuốt trở lại.

“Nhưng giờ tôi đang thấy nóng thật mà,” Phương Mục Dương nói sát bên tai Phí Nghệ. “Không tin em sờ tay tôi thử xem.”

Cũng nhờ gió lạnh thổi vào nên nhiệt độ trên người Phí Nghệ tương đối ổn định.

Phương Mục Dương khép cửa sổ lại: “Đừng hóng gió nữa, cẩn thận ốm đấy.”

Trong không gian kín mít này, chút mát lạnh tích được trên người Phí Nghệ đã tiêu tan trong chớp mắt.

Phương Mục Dương lại lấy thìa múc vãi đưa đến bên miệng Phí Nghệ. Phí Nghệ mím môi, anh liền để đầu thìa sát môi cô, khẽ khàng cạy cạy. Phí Nghệ bị anh làm cho phát ngứa, đành phải há miệng cắn hơn nửa quả. Phương Mục Dương ăn nốt một nửa còn lại.

Khi Phương Mục Dương đưa thìa qua một lần nữa, Phí Nghệ nói: “Tôi không ăn.”

Cô vừa mới mở miệng ra, một quả vãi lại đi vào. Phí Nghệ chỉ đành cắn một miếng, phần còn lại đương nhiên là Phương Mục Dương giải quyết.

Thấy Phí Nghệ sắp phát cáu, Phương Mục Dương đưa hộp cơm tới tay cô: “Em tự ăn đi.”

Phương Mục Dương đốt bếp c ãn. Khi Phương Mục Dương còn chưa trở về, thỉnh thoảng phải nấu ăn Phí Nghệ ðầu dùng bếp ðiện, cô không dám tự mình dùng bếp c ãn. Phương Mục Dương quay lại thì li ãn ðổi sang dùng bếp c ãn, dùng bếp ðiện quá tốn ðiện.

“Không phải có cháo và m ãn th ãu r ãi sao? ðừng nấu mì nữa.”

“Lát nữa em sẽ biết.”

Phương Mục Dương mở hộp bào ngư ra, bào ngư bên trong không hề nhỏ. Anh lấy con dao duy nhất trong nhà xắt bào ngư thành từng miếng, sau ðó

đồ toàn bộ lon nước cốt vào mì.

“Sao cậu lại đồ hết cả lon thế?” Phí Nghê đoán thứ này chắc cũng là do người khác đưa Phương Mục Dương. Cô biết mấy món đồ hộp kia không hề rẻ, cô một mình ăn hết một hộp trong một bữa, thực sự là quá xa xỉ.

“Em mau ăn đi.”

“Tối nay cậu cũng ăn mấy món này à?”

“Không phải.”

“Tôi không ăn hết nhiều thế này, cậu cũng ăn một chút đi.”

“Tôi ăn rồi, em cứ ăn đi.”

“Không phải cậu bảo là mình ăn chưa no sao? Giờ trời lạnh, mọc để tới mai cũng chưa hỏng được, tối nay cậu ăn cái này trước đi.”

Hộp cơm của Phí Nghê đang đựng mọc, hai người chỉ có thể ăn chung một hộp cơm với nhau.

Phí Nghê bảo Phương Mục Dương ăn trước, Phương Mục Dương lại bảo Phí Nghê ăn trước. Cuối cùng, Phương Mục Dương nói: “Chúng ta ăn cùng nhau đi, em ăn miếng đầu tiên.”

Hai người rất ăn ý mà chỉ ăn hai miếng rồi lại đẩy hộp cơm cho đối phương. Bởi vì ngồi gần nên tay và mặt họ thường xuyên chạm nhau, Phí Nghê kịp thời lùi về, cũng chẳng nói lời nào, làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Cô nghĩ, ngày mai nhất định cô phải đi mua một bộ bát mới. Hôm nay mới được phát phiếu công nghiệp, vừa lúc dùng đến.

“Ngon không?”

Phí Nghê gật đầu. Mì đương nhiên là ngon, cho dù có khó ăn thì Phương Mục Dương đồ cả hộp bào ngư vào như thế, cô cũng phải nói là ngon.

“Sau này tôi lại làm cho em ăn.”

“Tạm thời đừng nói chuyện sau này nữa, bây giờ cậu cứ ăn nhiều một chút đi.” Phí Nghệ đẩy hộp cơm tới trước mặt Phương Mục Dương: “Tôi ăn no rồi, còn lại phần cậu cả đấy.”

“Sao em ăn ít thế? Được rồi, mì thì thôi bỏ, chỗ bào ngư này em ăn nốt nhé.”

“Tôi thật sự không ăn nổi nữa.”

“Thật ra tôi không thích ăn bào ngư, chỉ thích nước bào ngư thôi, nếu em cũng không ăn thì phí quá.”

Phí Nghệ cảm thấy chưa chắc anh đã không thích, lại nói: “Cho dù ăn không ngon lắm thì cậu cũng phải ăn nhiều một tí, thứ này không thể thường xuyên có ăn được đâu.”

Phương Mục Dương nhúng nhúng đũa trong ly nước rồi gấp một miếng đến bên miệng của Phí Nghệ: “Tôi sợ em chê tôi cho nên phải tráng đũa cho em trước đấy. Em ăn nốt miếng này đi, phần còn lại tôi sẽ ăn.”

Phí Nghệ tin lời anh, thật sự mở miệng. Phương Mục Dương nhéo má cô, lại gấp cho cô miếng nữa.

Phí Nghệ đã rút ra bài học từ lần trước, biết cô chỉ cần há miệng ra nói chuyện là Phương Mục Dương sẽ đút đồ ăn cho cô. Thế là cô ngậm chặt miệng, không thèm nhìn anh nữa. Phương Mục Dương nhìn cô cười: “Em tốt với tôi thật đấy. Tôi quả thực không ngờ em lại thích tôi đến vậy.”

Phí Nghệ vừa định phản bác thì Phương Mục Dương đã đưa đôi đũa kẹp đồ ăn tới miệng cô.

Khi Phương Mục Dương đưa đũa đến lần thứ ba, Phí Nghệ liền dùng đũa mình đoạt lấy miếng bào ngư trên đũa anh rồi đưa về phía miệng anh: “Cậu mau ăn đi.”

Phương Mục Dương cũng không từ chối ý tốt của cô. Phí Nghệ lại gấp một miếng bìa nứa bỏ vào miệng anh, y hết cái cách mà anh từng làm với cô. Điều khác duy nhất chính là, Phương Mục Dương có vẻ thản nhiên hơn cô nhiều.

Phí Nghệ phát hiện chiêu này thực sự hữu dụng, thảo nào Phương Mục Dương lại dùng nó đối phó với cô. Cô càng lúc càng tò mò, không biết những kinh nghiệm ấy của Phương Mục Dương nguồn gốc là từ đâu ra, từng vận dụng ở đâu rồi. Phương Mục Dương và Lăng Y rốt cuộc đã phát triển tới bước nào? Nam nữ thanh niên trí thức ở chung tại cùng một điểm thanh niên trí thức, sớm tối bên nhau, chắc chắn làm không ít chuyện. Cô nghĩ, những chuyện cô không thể tưởng tượng được, có khi cũng đã làm hết. Nghĩ vậy, cô đưa đĩa qua, nói với Phương Mục Dương: “Cậu nhớ lại từ khi nào?” Cô vẫn luôn cảm thấy anh đã lấy lại được ký ức trước cả khi động đất, kinh nghiệm dựng lều chống dư chấn của anh, chỉ có thể là thu hoạch được từ trước mà thôi.

Lúc này Phương Mục Dương cũng không định lừa gạt Phí Nghệ. Anh cười nói: “Em đoán xem.”

Phí Nghệ không đoán mà chỉ dùng một giọng điệu vu vu để hỏi: “Cậu có còn nhớ từ trước tới giờ đã vẽ bao nhiêu cô gái không?”

Chương 42: Giấm

Vấn đề này rất nguy hiểm, nếu Phương Mục Dương nói một con số đúng sự thật thì Phí Nghê sẽ bảo sao cậu lại nhớ rõ vậy. Nếu Phương Mục Dương nói anh không nhớ, Phí Nghê sẽ nói, có phải vẽ nhiều tới mức không đếm xuể cho nên mới không nhớ rõ hay không.

Vậy là Phương Mục Dương cười nói: “Nếu em hỏi tôi từng vẽ bao nhiêu người thì có khi tôi còn nói được, chứ em hỏi tôi vẽ mấy nam hay mấy nữ thì tôi không rõ được đâu. Ngoài em ra, giới tính những người khác đối với tôi không quan trọng.”

Phí Nghê cũng cười: “Thế cậu đã nói những lời này với bao nhiêu cô gái rồi?”

“Đương nhiên là tôi chỉ nói với mình em thôi.”

Phí Nghê cúi xuống nhìn ngón tay mình, lắc đầu: “Tôi không tin.”

“Những lời kiểu này, tôi nói với em hẳn là nghĩa vụ, không chỉ tôi có nghĩa vụ nói mà em cũng có nghĩa vụ nghe. Nhưng nếu nói với người khác thì chính là đang giở trò đĩ bại, bọn họ không chừng còn muốn báo cáo tôi ấy chứ. Em nhìn tôi có thấy giống một kẻ thích giở trò đĩ bại không?”

“Cậu thấy mình không giống ư?”

“Nói vậy là hôm nay em nhất định phải ăn giấm rồi.”

“Ai ăn giấm chứ?”

“Vừa rồi rõ ràng là không cho giấm vào mì nhưng sao tôi cứ thấy mùi chua nhỉ?”

Phí Nghe lập tức phản bác: “Tại cậu cứ nói mấy lời buồn nôn làm người ta chua hết cả răng đây.”

“Răng em chua thật à? Để tôi nhìn thử cái nhé?” Phương Mục Dương cúi xuống sát bên tai cô: “Tôi còn có nhiều lời chua hơn muốn nói cho em nghe nữa cơ, không biết em có cho không.”

Phí Nghe không muốn nghe anh ba hoa nữa, mở miệng thúc giục: “Còn không ăn là mì nguội hết bây giờ, cậu mau ăn đi.”

“Em nói thử xem, mì này thêm một chút giấm có phải là ăn càng ngon hơn không?”

“Nếu muốn ăn giấm thì tự cậu lo liệu đi, đừng có mà đổ cho tôi.”

“Ý của tôi là ăn giấm rất tốt cho sức khỏe, tôi cũng mong em ăn nhiều giấm hơn một tí.”

Phí Nghe bị anh vu vạ như vậy liền biết, nếu giờ mà cô hỏi về Lăng Y, Phương Mục Dương nhất định sẽ càng đắc ý hơn nữa, cho rằng đó là dấu hiệu của việc cô đang ghen tuông. Cô không định thỏa mãn mong muốn của anh, bèn đứng dậy để đi sang phòng nước. Song cô vừa mới đứng lên, Phương Mục Dương đã dùng mấy móng tay mới cắt gãi gãi lòng bàn tay của Phí Nghe: “Em ng ửi thêm lát nữa đi, em muốn biết chuyện gì tôi sẽ nói cho em hết. Tôi cũng hi vọng em có thể hiểu hơn một chút về tôi.”

Phí Nghe bị gãi đến phát ngứa, xấu hổ hất tay anh ra. Cô gấp miếng bìa ngư cuối cùng trong hộp cơm lên bít kín miệng anh: “Ai muốn nghe cậu nói chứ?”

Nói xong, cô lại cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ mà Phương Mục Dương tặng cô. Thì ra đã muộn thế này. Hôm nay là thứ Bảy, cái quy luật đáng sợ kia sắp sửa diễn ra tới nơi rồi.

Những âm thanh đó luôn đều đặn xuất hiện mỗi thứ Ba và thứ Bảy. Hôm trước thứ Ba Phương Mục Dương đang đóng đồ đạc dưới nhà cho nên

không nghe được gì. Hôm nay, cô cũng không muốn để anh nghe thấy. Chuyện hôm khác sẽ tính sau, còn hôm nay thì nhất định không được.

Phí Nghệ bị anh quy chụp là ăn giấm, vốn muốn lờ tiệt anh đi, nhưng lúc này lại không thể không chủ động nói chuyện với anh: “Hôm nay không phải cậu muốn bọc vải cho xô pha sao? Tôi đi cùng cậu.”

Phương Mục Dương không biết tại sao một người ghét xô pha như Phí Nghệ lại bỗng dưng nhiệt tình đến thế, anh cười nói: “Em không cần đi đâu, ngày mai tôi sẽ bọc.”

“Ngày mai còn phải đến nhà cha mẹ tôi ăn cơm tối, chúng ta cũng nên đến sớm một tí nữa.” Phí Nghệ không cho Phương Mục Dương lựa chọn nào khác, cô nói thẳng: “Cái áo len kia của cậu đâu? Mau mặc vào đi, chúng ta cùng nhau xuống dưới.”

Phương Mục Dương phát hiện có điểm lạ kỳ. Phí Nghệ dường như đang sốt ruột quá mức, nhưng vì anh đang muốn xuống ngắm sao cùng cô cho nên nhanh chóng nhận lời.

Bầu trời đêm nay đầy sao. Phí Nghệ đứng dưới đèn đường, giúp Phương Mục Dương căng vải xô pha, để anh cố định.

Chiếc xô pha này quá lớn, kê xong rồi lại đặt thêm tủ thấp thì căn bản là không còn chỗ nào mà để thêm dương cần nữa.

Nhưng giờ đã làm xong xô pha rồi, cô chỉ đành nhìn vào những lợi ích của nó.

“Cậu học nghề mộc từ khi nào vậy?”

“Khoảng thời gian xuống nông thôn.”

“Vất vả lắm phải không?” Phí Nghệ đoán ngoài việc làm mộc ra anh còn phải đi làm ruộng. Thanh niên trí thức cầm đội không thể so được với thanh niên trí thức binh đoàn, không có tiền lương, chỉ có thể sống nhờ điểm công.

“Bình thường mà.” Phương Mục Dương chẳng cảm thấy mình vất vả, chỉ có đi đâu cứ quanh quẩn mãi một nơi quả thực có hơi nhàm chán. Theo như quy định, anh không có nhà ở trên thành phố, cha mẹ cũng không ở đây, không thể về thăm người thân, cũng không thể tùy tiện đến nơi khác, bởi vì mua vé xe lửa cũng cần có thư giới thiệu. Tới Tết Âm lịch, người khác đoàn tụ cùng gia đình, còn anh và cha mẹ anh chị thì lại cách nhau tứ xứ. Nếu không phải Lăng Y tự sát, anh cũng không muốn nhường cơ hội vào đại học cho người ta, chí ít thì vào đại học là sẽ được đổi sang một nơi ở mới. Mùa hè năm ngoái chính là lần đầu tiên anh trải nghiệm cảm giác về quê thăm thân. Nếu không phải lần đó nhờ bạn mà lên được về, đúng lúc gặp đợt mưa lũ, giờ cũng chẳng biết anh đang ở nơi nào nữa.

“Cậu hình như là ở đâu cũng thích nghỉ được hết nhỉ.” Phí Nghê thậm chí có thoáng hơi hâm mộ anh.

“Nhưng tôi càng thích được ở bên cạnh em hơn.”

Phí Nghê không ngờ rằng anh sẽ đáp như vậy. Anh cứ luôn bất thành linh phát ngôn mấy câu giống thế, khiến cô chẳng biết nói sao.

Một lúc lâu sau, cô mới cười nói: “Cậu xuống nông thôn học được nhiều đi đâu như thế mà sao vẫn chưa biết cách giặt quần áo?” Nếu cứ vì kiêu như anh, tuổi thọ quần áo ít nhất phải giảm một nửa.

Phương Mục Dương không nói với Phí Nghê, quần áo của anh đều do các nữ thanh niên trí thức giặt giúp, chăn ga gối đệm cũng là nhờ bọn họ cả, đổi lại thì anh thay họ làm những việc cần thể lực như gánh nước hay cuốc đất. Thậm chí đôi khi họ còn giúp anh may vá quần áo. Đây chỉ đơn thuần là giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau, nhưng anh lại sợ Phí Nghê hiểu lầm, chỉ nói tay mình vụng về, giặt đồ nhiều năm như vậy mà chẳng có tí tiến bộ nào.

“Tay cậu vụng?” Phí Nghê định nói tay cậu khi vẽ tranh vẫn khéo lắm, đặc biệt là lúc vẽ mấy cô gái ấy, nhưng lời nói đến bên miệng lại biến thành: “Không phải cậu làm nghề mộc rất tốt sao?”

“Em thích cái sofa này chứ?”

Đã sắp xong đến nơi rồi, sao cô nói không thích được? Vậy là Phí Nghê bèn bảo trông cũng khá là đẹp đấy.

“Có sofa rồi, dương càn của em có phải hết chỗ để kê hay không?”

Phí Nghê trầm nghĩ, không phải tôi đã sớm nói với cậu rồi sao? Trong nhà không có chỗ để sofa, nhưng mà cậu vẫn không nghe, cứ phải đóng cho bằng được. Nhưng nếu anh đã đóng xong thì cô cũng không thể tạt nước lạnh vào mặt anh. Căn nhà này Phương Mục Dương cũng có quyên sử dụng, anh có thể lựa chọn loại đồ đạc mà mình thích, chỉ trách nhà cửa quá bé mà thôi. Hơn nữa ngôi nhà mới này chỉ sợ còn có ý nghĩa với anh hơn cả với cô. Trước khi có nhà mới ở, cô vẫn sống cùng cha mẹ, tuy rằng chật hẹp nhưng vẫn là nhà của mình. Song Phương Mục Dương lại gian khổ hơn cô rất nhiều, anh ngủ cùng cả tập thể trên những chiếc giường nhỏ kê sát nhau ở nơi đất khách quê người.

Nghĩ như vậy, Phí Nghê lại nói: “Có mua dương càn thì quanh năm suốt tháng cũng chỉ đàn được có mấy bài thôi.” Cô nhìn đồng hồ, thấy chuyện nhà hàng xóm có lẽ đã xong xuôi rồi, bèn nói với Phương Mục Dương: “Chúng ta về đi, mai lại làm tiếp.”

Phương Mục Dương cởi áo len ra lót trên mặt gỗ, bảo Phí Nghê ngồi xuống.

“Cậu mặc lại đi, trời lạnh lắm!” Phí Nghê tức thì lấy áo anh lên, lại nói: “Đỡ ở đây còn bản nữa.”

“Em ngồi một lát đi, chúng ta cùng nhau ngắm sao.”

“Cậu không lạnh à?”

“Em ngồi sát tôi một chút là tôi ấm ngay ấy mà.”

Nhưng mà Phí Nghê không ngồi sát Phương Mục Dương, chỉ là lúc anh nhích lại gần cô, cô cũng không đẩy anh ra. Anh càn lấy tay cô, muốn truyền hơi ấm cho cô. Tay anh thực ra không lạnh, tuy đã cởi áo len ra

nhưng vì ban nãy vận động khá nhiều nên hơi ẩm vẫn còn tụ lại trên tay. Chẳng mấy chốc, tay Phí Nghệ đã nóng lên.

Phí Nghệ hạ giọng bảo Phương Mục Dương không cần ngồi gần như vậy, buổi tối có người tuấn tra, tổ hợp một nam một nữ như họ chính là đối tượng quan sát trọng điểm.

“Hai ta là vợ chồng mà, cùng lắm thì mời bọn họ xem giấy đăng ký kết hôn là được.”

“Sao phải tự đi rước phiên phức vào người chứ?”

“Nếu bọn họ có mắt nhìn một chút sẽ tự biết chúng ta là vợ chồng đứng đắn đã đăng ký kết hôn rồi.”

“Nếu họ không có thì sao, người mất mắt sẽ vẫn là chúng ta.” Phí Nghệ cũng không phủ nhận hai người họ là vợ chồng đứng đắn.

“Tôi không cảm thấy mất mặt, cho dù tôi và em thực sự có quan hệ không chính đáng, bị bắt ngay tại trận, tôi cũng sẽ không thấy mất mặt đâu.”

Phí Nghệ cảm thấy lời này của anh đã đủ mất mặt lắm rồi, nhưng cũng không rút tay mình ra khỏi tay Phương Mục Dương.

Bầu trời tối nay thăm xanh một cách lạ thường, càng lên trên cao thì trời càng sáng.

Cũng chính là trong tối ấy, Phí Nghệ cứ đinh ninh rằng chiếc xô pha kia sẽ nằm ở nhà mình rất lâu.

Thứ Ba tan tầm về nhà, Phí Nghệ phát hiện xô pha đóng xong dưới nhà chẳng thấy tăm hơi đâu nữa, ở trên nhà cũng không có.

Chiếc xô pha này tựa như chưa hề tồn tại, nhưng cô vẫn nhớ rõ Phương Mục Dương đã vì nó mà thiếu ngủ suốt một tuần.

Phí Nghệ hoài nghi đã có người trộm xô pha đi mất, rồi lại cảm thấy hiện tại chẳng có ai dám làm vậy. Cô vội vàng đi xuống dưới, hỏi những gia

đình sống ở tầng một xem có thấy chiếc sofa mới làm bên ngoài tòa nhà
đâu không.

Mấy gia đình đầu bảo là không biết. Hỏi đến tận hộ gia đình cuối cùng,
một bác gái mới nói với Phí Nghê, sofa đã bị chôn ở dưới lòng xe kéo kéo
đi rồi.

Chương 43: Dương c ầm

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phí Nghê ở nhà đợi Phương Mục Dương, đợi anh trở về ăn cơm, thuận tiện bảo anh giải thích rõ xem sô pha đã bê tới chỗ nào rồi.

Chưa đợi được Phương Mục Dương vào nhà, cô đã nghe thấy tiếng anh ngoài cửa.

Giờ đang là lúc mọi người tụ tập nấu cơm ngoài hành lang. Cô nghe thấy Phương Mục Dương nói “xin nhường đường một chút”, có người hỏi Phương Mục Dương sao lại mua món đồ to thế, Phương Mục Dương giải thích với người ta: “Phí Nghê nhà chúng tôi muốn đàn “Sa gia binh” ở nhà.”

Có người cảm khái: “Còn có thể chơi được “Sa gia binh” bằng dương c ầm, Tiêu Phí đúng là tài giỏi.”

Phí Nghê nghe được tiếng Phương Mục Dương, lại nghe hai chữ “dương c ầm”, lòng càng lúc càng nghi hoặc. Cô bỏ lên trên tay xuống, đứng dậy ra mở cửa.

Đằng sau cửa chính là Phương Mục Dương vừa về tới nhà. Phương Mục Dương cười với Phí Nghê, Phí Nghê vừa ngẩng đầu đã thấy mồ hôi trên mặt anh. Cô vội vàng né qua một bên, nhường lối cho anh vào nhà. Phương Mục Dương và một người đàn ông khoảng chừng bốn mươi nghiêng người, cẩn thận đặt dương c ầm xuống góc tường.

Phí Nghê tròn mắt lên nhìn cái thứ c ồng k ênh vừa xuất hiện trong nhà mình.

“Nghê, em đưa sư phụ một đờng tiền đi.” Phí Nghê không rảnh mà nhìn đàn nữa, cô liền lấy một đờng tiền rồi lại rót một cốc nước mời người ta. Vị sư phụ kia ngửa đầu uống hết cốc nước, vì còn có việc khác đang cần làm nên cũng không nghỉ ngơi thêm, cầm tiền xong liền đi mất.

Tiến sư phụ đi, Phương Mục Dương kéo một chiếc ghế tựa ra đặt trước dương cầm, nói với Phí Nghê: “Trước mắt em dùng tạm cái ghế này đã nhé, hôm nào tôi lại đóng một cái ghế đàn cho em sau.”

Không chờ Phí Nghê truy hỏi, Phương Mục Dương đã trực tiếp giải thích tiền căn hậu quả: “Trùng hợp thật đấy, tôi mang xô pha tới một cửa hàng ủy thác, có người mua nó đi luôn, đúng lúc bắt gặp một chiếc đàn dương cầm cũ ở đó nên tôi liền mua về cho em. Càng trùng hợp hơn chính là, giá tiền xô pha bằng đúng với giá tiền đàn. Điều ấy chứng tỏ chiếc đàn này vốn là để dành cho em.”

Chiếc dương cầm này không biết từng có bao nhiêu chủ nhất, tuổi của nó còn lớn hơn tuổi Phương Mục Dương và Phí Nghê nhiều, ở cửa hàng ủy thác ít nhất cũng đã qua tay hai người. Những năm 60 nó được cửa hàng ủy thác chào bán, có người mua đi với giá rất rẻ, hiện giờ lại quay trở lại. Người bán đàn hình như chưa bao giờ chỉnh âm cho đàn, cao độ của nó có hơi sai lệch, nhưng Phương Mục Dương không cho rằng đây là vấn đề gì lớn, anh chuẩn bị mua một cái âm thoa(1), hôm nào sẽ học cách điểu chỉnh giúp Phí Nghê sau.

(1) Âm thoa: Thanh kim loại để rung hình chữ U, khi gõ phát ra một âm đơn có tần số nhất định, thường dùng để lấy âm chuẩn.

Phí Nghê quan sát cây đàn trước mắt, bởi vì mơ ước đã lâu nên giờ nhìn nó, cô lại hơi có cảm giác không chân thực. Mỗi phím đàn đen trắng đều khiến cô thấy hân hoan. Khi đặt tay lên phím đàn, cô chơi vài nốt đơn giản, âm điệu vô cùng vui vẻ, làm cho tâm trạng của cô cũng bay bổng hơn rất nhiều.

Lý trí nói với cô căn nhà này không cách âm, bỏ một đồng tiền để mua một cái dương cầm, quanh năm suốt tháng cũng chỉ chơi được vài bài thực sự

chẳng hời chút nào, hơn nữa đàn cũ để trong cửa hàng ủy thác cao độ cũng có vấn đề, cần phải chỉnh lại thường xuyên. Tất cả các loại lý do đều không ủng hộ cô mua đàn, chỉ có một lý do duy nhất ủng hộ, đó là cô thích. Cuối cùng lý trí đã chiến thắng h@m muốn cá nhân, cô cảm thấy mua dương cầm không đáng. Nhưng thời điểm chiếc dương cầm được đặt xuống trước mặt cô, Phí Nghệ vẫn nhin không được mà cười toe toét nhìn đàn. Cô lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau đi lớp bụi phủ trên phím đàn.

Cuối cùng thì cô cũng đã có được một chiếc dương cầm. Từ khi vẫn còn nhỏ tuổi, cô đã mơ ước về một cây dương cầm rồi. Hồi ấy cô chỉ là một cô bé, có rất nhiều mong mỏi về cuộc sống lý tưởng của mình. Trong lý tưởng, cô sẽ học đại học, sẽ có căn nhà thuộc về riêng mình, ở nhà của mình có thể đàn bản nhạc mình muốn đàn, đọc cuốn sách mình muốn đọc, nghe loại nhạc mình muốn nghe.

Nhưng trong hiện thực, cô không đi học đại học, hơn nữa có lẽ cô sẽ không bao giờ có hi vọng được đọc sách, sách muốn đọc đều phải đi đào ở bãi phế liệu, đào cả buổi mới được một quyển đáng xem, đào xong còn phải lén giấu mang về nhà mình y hệt như phường trộm cắp.

Dù vậy, cuộc sống hiện tại của cô cũng không phải là trái ngược hẳn với lý tưởng. Cô vẫn có một căn nhà thuộc về mình, cho dù bé tẹo và không cách âm thì vẫn là nhà của chính cô. Bây giờ cô còn có thêm cả một chiếc dương cầm riêng, dù nó cần phải chỉnh âm, dù cô chỉ đàn được vài khúc nhạc.

Suy cho cùng, cô rốt cuộc cũng đã có một số thứ hồi nhỏ khao khát mà không có được, cuộc sống của cô cũng không xem như chỉ dậm chân tại chỗ, vẫn có một chút tiến bộ. Điều ấy khiến cô mơ hồ thấy được một tia hi vọng, cũng thổi bay hơi nửa số khói bụi mịt mờ lúc trước.

Nếu không phải Phương Mục Dương đặt đàn xuống trước mặt cô, Phí Nghệ cũng không thể ý thức được dương cầm lại quan trọng với cô như vậy, cho dù nó chỉ là một cây dương cầm cũ phủ đầy bụi.

Cuộc sống của cô quá mức trật tự, tương lai gần như chỉ cần liếc một cái là nhìn thấy. Cây đàn này đối với cô không chỉ đơn giản là đàn, nó còn là một

chút hạnh phúc ngoài ý muốn.

“Vì mua đàn cho tôi nên cậu mới bán sô pha đi sao?” Lúc trước vì làm sô pha mà anh dùng hết vải để may quần của mình, cô đã đơn phương cãi lý với anh. Khi ấy anh không giải thích, cô còn tưởng rằng anh thích sô pha lắm.

“Em không cần phải khách sáo như vậy đâu. Tôi bán sô pha của chúng ta, mua đàn về cho chúng ta, em tưởng đàn này chỉ mình em được đánh thôi à?”

“Cậu cũng thích đánh đàn á?” Cô vốn cho rằng anh không hề có hứng thú với dương cầm, hồi tiểu học cứ đến tiết học đàn là anh lại trốn.

“Tôi chưa biết đánh, nhưng em có thể dạy tôi.”

“Tôi cũng chỉ biết đánh bừa mấy bài thôi, không thể dạy cho người khác được đâu.” Hơn nữa chiếc dương cầm này có hơi lạc điệu, muốn tìm người chỉnh âm cũng khó. Bản thân cô có thể chấp nhận được việc âm điệu không chuẩn, nhưng lấy nó làm công cụ dạy học thì rất có thể sẽ dạy sai Phương Mục Dương.

“Nhưng dạy tôi thì thế là đủ rồi.”

“Để tôi xem thử xem.” Thôi dạy sai thì dạy sai đi, hai người dùng chung một cái dương cầm, so với một người thì vẫn luôn giá trị hơn. Cô nghĩ Phương Mục Dương biết đọc bản nhạc, dạy anh hẳn cũng không khó.

Nhìn sang, Phí Nghê lại thấy một giọt mồ hôi chảy xuống chóp mũi Phương Mục Dương. Khiêng được cả một cây đàn dương cầm từ cửa hàng ủy thác về nhà không phải là chuyện dễ dàng. Cô cầm cái chậu sứ trắng của anh sang phòng nước lấy nước, lúc quay lại còn rót thêm ít nước nóng từ bình rồi nhúng khăn bông vào trong, vắt khô, sau đó đưa cho Phương Mục Dương lau mặt.

Lúc lấy khăn bông, tay Phương Mục Dương chạm vào ngón tay Phí Nghê, cô vội vàng rút lại như bị điện giật.

Phương Mục Dương lau mặt xong thì tự mình đi giặt khăn.

“Sao cậu lại biết tôi có thể đàn “Sa gia binh?”

Phương Mục Dương thấp giọng nói: “Tôi đâu thể kể là em thích đàn Mozart được.”

“Cũng phải. Thế để tôi đàn một đoạn “Sa gia binh” cho cậu nghe nhé.”

Vì không có ghế đàn nên Phí Nghê ngồi trên ghế tựa. Cô uốn thẳng lưng, trước khi đàn còn quay qua mỉm cười với Phương Mục Dương một cái.

Phương Mục Dương vốn chỉ nhìn Phí Nghê, sau lại tiện tay lấy một tờ giấy phác họa hình ảnh của cô.

Đàn xong một khúc nhạc, Phương Mục Dương lại bảo Phí Nghê đàn thêm khúc nữa, sau đó là khúc thứ ba, cũng là khúc nhạc đang thịnh hành nhất hiện nay.

Đàn ở nhà mình luôn thoải mái hơn đàn bên ngoài, những nốt nhạc sai cũng không còn quan trọng nữa.

Phương Mục Dương rất ít khi thấy Phí Nghê vui mừng như vậy. Anh không làm phiền cô mà chỉ trung thực chép lại những gì anh trông thấy. Những ngón tay của cô tràn đầy niềm vui, thậm chí niềm vui ấy còn lan sang cả người anh nữa.

Hai con người bụng rỗng nhất thời quên luôn cả chuyện ăn cơm.

Phí Nghê đàn xong liền nhìn sang Phương Mục Dương, anh vẫn đang vẽ cô, hai người ngồi đối diện nhau, cùng nở nụ cười.

Khi đang đánh đàn Phí Nghê quá mức hứng khởi nên không hề cảm giác mất tự nhiên, nhưng lúc này lại thấy hơi ngượng ngùng, bởi anh nhìn cô chăm chú.

Phương Mục Dương bảo cô chơi tiếp một bản nhạc nữa.

Phí Nghê nghe theo ý kiến của khán giả duy nhất, lại tiếp tục đàn.

Đàn xong, Phí Nghê ghé sát vào bên người Phương Mục Dương, nhìn bức hình vẽ chính mình.

Song anh lại dịch giá vẽ sang một bên, tỏ vẻ thần bí, không để cô nhìn thấy.

Phí Nghê uy hiếp: “Cậu không để tôi xem, tôi cũng không cho cậu vẽ.”

“Chuyện này em không thể làm chủ được.”

“Tôi cũng chả thèm xem đâu.” Phí Nghê quay mặt đi, đờnghi: “Không phải cậu muốn học đàn với tôi sao? Bây giờ tôi dạy cậu.”

Phí Nghê rất có phong thái giáo viên. Cô dạy cực kỳ kiên nhẫn, cho dù những ngón tay của cô Phương Mục Dương cong queo theo một cái kiểu kỳ dị cô chưa từng thấy bao giờ thì cô vẫn không hề chê anh ngốc, còn tự mình sửa tay giúp cho anh.

Những ngón tay của hai người chạm vào nhau, Phương Mục Dương hỏi: “Có phải em cảm thấy tôi rất dốt hay không?”

Quả thực là ngoài dự đoán của cô. Phương Mục Dương biết kéo đàn, biết đọc nốt, trước kia cũng từng học qua các khóa âm nhạc, đáng nhẽ không nên chật vật thế này mới đúng.

Nhưng cô rất rộng lượng khoan dung với anh. Dù sao cô cũng chỉ đàn được có mấy bài vậy thôi, cho dù có dạy anh một hai năm thì cũng chẳng thành vấn đề.

“Cậu đừng nóng vội, cứ từ từ là được.”

Phương Mục Dương nắm lấy tay Phí Nghê, nói: “Em thật tốt.”

Uông Hiểu Mạn cũng nghe thấy tiếng đàn từ nhà bên. Hàng xóm của chị ta – hai con người trẻ tuổi nhà chỉ có bốn bức tường, đến xoong nồi bình gas cũng không có, lại tậu cả cái dương cầm.

Tiếng nhạc truyền đến tựa như cho thấy bọn họ đang rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình. Chỉ có thể đã hài lòng, đúng là sống thiếu mục tiêu. Hơn nữa chị ta cảm thấy Phí Nghệ đàn vẫn hơi kém, có lẽ nên cho cô ta nghe thử đĩa nhạc của mình, để cô ta hiểu rõ thế nào gọi là ngón đàn lão luyện. Vậy là chị ta liền mở ngăn kéo lấy một đĩa nhạc ra, bỏ vào máy quay đĩa, tự mình thưởng thức.

Khi đang thưởng thức âm nhạc, Ônng Hiểu Mạn mới phát hiện ra một vấn đề. Chị ta có thể nghe được tiếng dương cầm từ bên kia, chứng tỏ căn nhà này vẫn không cách âm như hồi trước. Lúc trước cạnh nhà chị ta cũng là một đôi vợ chồng, buổi đêm thường gây ra chút náo động, khiến bọn họ ngủ không yên, chỉ có thể lấy bông bịt lỗ tai lại. Sau đó chồng của Phí Nghệ trở về, Ônng Hiểu Mạn cho rằng sẽ chỉ có hơn chứ không kém, dù sao cũng là đôi vợ chồng nhỏ mới cưới, lại còn không biết nặng nhẹ, cho dù ngày nào cũng có tiếng động thì cũng chẳng có gì lạ. Nhưng từ khi cậu ta quay trở lại đã vài ngày, bông chị ta chuẩn bị vẫn chưa sờ đến lần nào, chị ta còn tưởng nhà bên dùng cách gì đó, khiến cho căn nhà tự nhiên cách âm.

Một cặp vợ chồng trẻ, kết hôn nhiều ngày như vậy, chả làm ra một tí âm thanh nào.

Chị ta lấy tay chọc chọc chồng mình: “Mấy ngày nay anh có nghe thấy tiếng gì từ nhà bên cạnh không?”

“Không có, sao thế?”

Ônng Hiểu Mạn càng nghĩ càng giận: “Đêm nay anh nhỏ giọng xuống cho tôi, người ta vừa mới kết hôn mà vẫn có thể im ắng tuyệt đối, còn anh thì lần nào cũng khiến giường kêu như vậy, quá là mất mặt, không biết sau lưng người ta nghĩ thế nào nữa. Đi theo anh, tôi đúng là chả còn tí mặt mũi nào nữa rồi.”

“Giọng của em cũng có nhỏ đâu.”

“Không biết xấu hổ! Đêm nay cách xa tôi ra.”

“Em cho rằng im ắng là hay lắm hả? Có tiếng động thì có gì mà mất mặt? Người nhà bên hâm mộ em còn chẳng kịp ấy chứ. Anh thấy cái tên bên đấy, nhìn thì cao lớn thế thôi, hơn nữa là chỉ được mỗi cái mã ngoài, xài không được, ai mà vợ phải đúng là xúi quẩy.”

“Làm gì có chuyện đó. Nếu như thế thật thì Phí Nghê còn có thể bằng lòng cưới sao?”

“Phí Nghê cũng chỉ được cái vẻ ngoài, trên thực tế còn ngốc hơn người khác nhiều. Lúc trước bao nhiêu người theo đuổi, cô ta chẳng phản ứng gì, kết quả lại kén được một ông chững như thế. Vẫn là em thông minh nhất, chọn được anh để cưới.”

Phí Nghê cũng không biết hàng xóm đang nghị luận về hai người bọn họ, còn toàn tâm toàn ý dạy Phương Mục Dương đánh đàn. Gần đến chín giờ, cô mới nhớ tới hộp cơm thịt bò hầm khoai tây của mình.

Bởi vì Phí Nghê giữ tiền cho nên cơm tối dạo này cũng là do cô phụ trách.

Thịt bò hầm khoai tây một tuần chỉ bán một lần, Phí Nghê mua được cũng chẳng hề dễ dàng gì. Hôm nay cô không mua màn thầu mà cố ý mua bánh xoắn ốc.

Bây giờ bọn họ đã có bát mới. Phương Mục Dương đổ cháo từ bình ra bát của Phí Nghê trước rồi mới rót một bát cho mình.

Phí Nghê đưa bánh xoắn ốc cho Phương Mục Dương, Phương Mục Dương rất tự nhiên cắn một miếng. Anh lấy đũa gấp một miếng thịt bò đưa đến bên miệng Phí Nghê. Phí Nghê hé miệng ra ăn, nói: “Để tôi tự gấp được rồi.”

“Em vừa mới dạy tôi vất vả như vậy, cứ cho tôi một cơ hội cảm ơn em đi.” Thế là anh lại gấp một miếng thịt bò nữa cho cô.

Phí Nghê ăn thịt bò anh đút cho mình, rồi lại gấp mấy miếng thịt bò vào trong bát anh.

Cô nói: “Cậu lo ăn phần cậu đi, cứ thế này thì chẳng biết bao giờ mới xong bữa.”

Vậy là bọn họ mệnh ai nấy ăn, ngón tay thỉnh thoảng chạm nhau, cũng chẳng có ai nói gì.

Cơm nước xong xuôi, hai người cùng tới phòng nước rửa bát.

Nếu không phải sợ làm phiền hàng xóm, Phí Nghê còn muốn đàn tiếp thêm một lát nữa.

Sau khi rửa bát, Phí Nghê ngồi trên ghế đàn quàn cho Phương Mục Dương. Cô vốn định hướng dẫn Phương Mục Dương tự đàn, nhưng đồ đạc trong nhà đều phải dựa vào anh làm, anh không có dư thời gian nên cô đành phải giúp anh.

Phương Mục Dương đóng sô pha rất vội vàng nhưng đóng tủ thấp thì lại tương đối thông thả. Lúc Phí Nghê đàn quàn cho anh, anh tháo rèm giường mình xuống.

“Cậu tháo rèm làm gì đấy?”

“Giờ trời lạnh rồi, tôi không thể ngày nào cũng lánh ra bên ngoài được. Tôi làm một cái rèm kéo ở góc nhà cho em, sau này em có thể lau mình trong đấy, tôi cũng không cần phải ra khỏi nhà nữa.”

Phí Nghê cảm thấy Phương Mục Dương nói cũng có lý, nhưng mà...

Phương Mục Dương lại nói: “Ban đêm chúng ta vẫn ngủ riêng, nhưng còn ban ngày, em nên mang chăn gối xuống dưới, đặt bên cạnh gối của tôi, như vậy người khác có ghé thăm nhà chúng ta thì cũng không nghi ngờ chuyện hai ta ngủ hai giường.”

Phí Nghê không nói gì, xem như đồng ý.

Phương Mục Dương nói: “Em đừng ngồi ghế tựa, ghế tựa lạnh lắm, chúng ta hiện giờ không có sô pha, em tạm thời lên giường tôi ngồi đi.”

“Tôi không thấy lạnh.”

Vì có cái dương c ầm mới nên Phí Nghê quên b ếng chuyện hôm nay là thứ Ba. Tới lúc Phương Mục Dương nhắc đến chuyện giường với cô thì cô mới sực nhớ ra.

Cô nhìn đ ồng hồ, giục anh: “Đ ể mai r ồi lại làm tiếp, cậu đi ngủ sớm chút đi.”

“Sắp xong r ồi mà.”

Phí Nghê bỏ que đan trên tay xuống, nói: “Tôi mệt r ồi, muốn đi nghỉ luôn bây giờ. Nếu không tắt đèn tôi không ngủ được.”

Phương Mục Dương không biết tại sao Phí Nghê lại nhất định phải đi ngủ vào lúc này, nhưng đây chỉ là việc nhỏ, anh cũng không muốn khiến cô không vui.

Trước khi lên giường, Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương có muốn nghe đài hay không. Nếu như đeo tai nghe vào, tiếng động từ nhà bên cạnh sẽ không quá rõ ràng nữa.

Phương Mục Dương nói được.

Phí Nghê âm thầm thả lỏng.

Cô leo chân tr ần lên trên giường trên, đưa tay qua rèm giường, chuyển đài và tai nghe xuống cho Phương Mục Dương.

Lúc nhận tai nghe, Phương Mục Dương còn nắm lấy tay Phí Nghê. Phí Nghê không so đo với anh, đợi đến khi tay ấm lên thì mới rút v ề “Cậu mau nghe đi.”

Một lát sau, cô nghe thấy Phương Mục Dương nói chuyện với mình: “Phí Nghê, em đưa tai ra đây đi.”

“Đ ể làm gì?”

“Cứ đưa ra là biết.”

Phí Nghệ không chỉ đưa một bên tai mà còn hé cả đầu ra ngoài. Phương Mục Dương cấn đèn pin, khiến cho ánh sáng hắt vào mặt cô. Anh nhét một bên tai nghe vào tai cô.

Về mặt Phí Nghệ ban đầu vẫn rất bình tĩnh, nhưng sau đó lại dần dần biến đổi. Trái tim cô nảy bình bịch, đến Phương Mục Dương cũng có thể nghe thấy được nhịp tim của cô.

Phương Mục Dương đã chuyển sang kênh nhạc cổ điển nước ngoài. Vào thời buổi này, nghe đài nước ngoài rất dễ bị gán cho cái tội danh “nghe điện đài địch”, nhẹ thì thông báo phê bình, nặng thì...

Phí Nghệ gỡ tai nghe xuống, bảo Phương Mục Dương ghé sát tai về phía cô.

Cô thì thầm với anh: “Sao cậu dò được cái kênh này? Về sau đừng có nghe nữa, nguy hiểm lắm.”

Phương Mục Dương cũng kễ sát miệng vào tai Phí Nghệ, môi gần như dán luôn lên vành tai cô: “Em cứ đeo tai nghe đi, người khác không nghe thấy đâu. Tôi nghĩ là em sẽ thích.”

Phí Nghệ quả thật rất thích, nhưng cô lại nói: “Tôi không thích.” Cô không thể nói với bất cứ ai rằng mình thích nghe đài nước ngoài, cho dù đấy chỉ là âm nhạc chứ không hề có nội dung gì khác. Đây là một nhược điểm lớn, nếu để người ta nắm được thì sẽ vô cùng ảnh hưởng đến tương lai của cô. Tuy rằng cô rất tin tưởng Phương Mục Dương, nhưng một phần vạn nguy hiểm cô cũng phải tránh cho bằng được.

“Nếu em không thích thì tôi nghe một mình vậy.”

“Cậu cũng không được nghe, sau này đừng có nghe cái kênh này nữa. Xuất thân của cậu như thế, không thể mắc sai lầm được, cho dù cậu có từng làm

bao nhiêu chuyện tốt thì chỉ cần bị báo cáo nghe điện đài địch một lần, tiền đò của cậu vẫn sẽ mất sạch luôn đấy.”

Trong gian nhà này chỉ có hai người, nhưng bọn họ nói chuyện vẫn phải áp sát vào tai đối phương, cứ như thể không làm thế thì sẽ bị người khác nghe thấy vậy.

Phí Nghê lại tiếp tục nói: “Cậu tuyệt đối đừng nói với người khác cậu nghe mấy loại kên này, nếu như để cho người ngoài biết được thì phiền phức không nhỏ đâu.”

“Em yên tâm đi, tôi đâu có ngốc như thế, chuyện này chỉ có hai ta biết thôi. Ai cũng có thể báo cáo tôi, nhưng em thì chắc chắn không.” Dù không đề phòng người khác thì anh cũng sẽ không nói cho người thứ ba biết.

“Sao cậu biết tôi chắc chắn không chứ?” Phí Nghê tận lực duy trì khoảng cách để môi cô không chạm vào tai Phương Mục Dương, mà Phương Mục Dương vẫn có thể nghe được tiếng thì thầm rất nhỏ của mình: “Tôi là người có nguyên tắc. Cậu phạm sai lầm, tôi vẫn sẽ báo cáo cậu.”

“Vậy thì em cứ đi báo cáo đi. Người trên khắp thiên hạ này, chỉ có em là tôi tự nguyện cho báo cáo mình. Tôi sẵn lòng để em tìm kiếm chút lợi ích trên người tôi. Nếu em đại nghĩa diệt thân, chưa biết chừng lại có cơ hội vào đại học...”

Phí Nghê quỳnh lên nói: “Cậu nghĩ tôi là ai hả?” Cho dù có thế nào thì cô cũng sẽ không báo cáo Phương Mục Dương để mình được vào đại học.

“Tôi đương nhiên biết em là ai.” Phương Mục Dương hôn lên vành tai của cô. “Nếu tôi không biết, sao tôi có thể đưa nhược điểm của mình đến tay em được.”

Anh rủ cô nghe nhạc nước ngoài trên đài, ít nhất cũng sẽ bị dán thông báo phê bình.

Phí Nghê bỗng dưng mềm lòng: “Hôm nay nghe một chút thì thôi, về sau cậu đừng nghe nữa.”

“Có muốn nghe cùng nhau không?”

“Cậu nghe đi, tôi ngủ đây.” Chỉ có một cái tai nghe, sao có thể nghe cùng được, mà loại đài này lại bắt buộc phải cắm tai nghe.

Phí Nghê cài tai nghe trong tay vào tai Phương Mục Dương, để anh về giường mình mà tự thưởng thức.

Giai điệu kia vẫn cứ lang thang trong tâm trí của Phí Nghê, dần dà tạo thành một bức tranh, nhưng trong bức tranh này lại bị trống mắt vài chỗ, mà những chỗ trống ấy cứ bức ép cô nghe tiếp. Cô càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng muốn biết bức tranh hoàn chỉnh sẽ trông thế nào. Vậy là cô cấn đèn pin, leo chân trăn xuống dưới. Giường dưới đã không còn rèm, ánh đèn rơi vào mặt và cổ của Phương Mục Dương, cô lập tức quay mặt đi, song ánh đèn thì vẫn giữ nguyên ở đó.

“Sao cậu không mặc áo ngủ?”

“Áo ngủ tôi vừa giặt rồi, áo ướt sao mà mặc được.”

“Thế cậu mau mặc cái áo khác vào đi.”

Phương Mục Dương đành phải tròng tạm một cái áo len lên người: “Có chuyện gì vậy?”

“Đưa tôi một bên tai nghe của cậu.”

Phương Mục Dương rất hào phóng, không chỉ đưa cô một bên tai nghe mà giường cũng chia cho cô một nửa.

Phí Nghê từ chối, cô chỉ muốn ng ửi nghe, thế là Phương Mục Dương cũng ng ửi đây.

Mỗi người bọn họ đeo một bên tai nghe, ng ửi sát cạnh nhau, cùng nhau nghe chung một cái đài.

Trong phòng chỉ có ánh sáng từ cây đèn pin. Tiếng nhạc bên tai rất đổi dịu êm, gợi cho người ta nhớ tới ánh trăng bàng bạc loang lổ dưới những phiến lá, gợn gió đêm nhẹ nhàng phớt qua gò má, và nụ hôn dịu dàng của người trong lòng. Thời gian như bị kéo dài đến vô tận, từng khung hình chầm chậm quay, không chỉ lưu giữ tất thảy những gì diễn ra mà còn dành cả chỗ trống cho dư vị. Trái tim Phí Nghệ đập rất mãnh liệt. Đây là lần đầu tiên cô nghe đài nước ngoài, bên cạnh còn có đồng phạm của cô, cô chưa từng làm loại “chuyện xấu” này với người khác bao giờ. Trước kia cô đi đào sách cấm ở bãi phế liệu cũng chỉ về xem một mình, ngay cả cha mẹ cũng không dám kể, không phải là sợ cha mẹ báo cáo cô, mà là càng nhiều người biết thì lại càng thêm phiền toái.

Hiện tại cô và Phương Mục Dương đang cùng nhau làm “chuyện xấu”, chia sẻ một bí mật chung, cho dù có là vợ chồng thực sự thì cũng chưa chắc đã cho nhau biết bí mật của mình.

Bởi hai người cùng tham dự, nên cũng không ai dám báo cáo ai.

Có chung bí mật như vậy, hiển nhiên quan hệ giữa họ cũng sẽ càng thêm gần gũi.

Bonus

Âm thoa

Chương 44: Nóng

Hai người ngồi rất gần nhau. Phương Mục Dương lấy từ trong sách ra một chiếc lông vũ màu trắng, vẽ lên lòng bàn tay cô.

Phí Nghê lại rất sợ nhột. Anh vẽ lên tay cô, nhưng gan bàn chân của cô cũng ngứa ngáy, thậm chí tiếng nhạc bên tai cũng làm cô thấy không yên. Cô dùng tay còn lại đập lên cánh tay Phương Mục Dương: “Cậu đừng làm loạn nữa, buồn quá.”

Nhưng Phương Mục Dương vẫn không nghe cô.

Cô nghi anh không nghe thấy, lại lớn tiếng hơn một chút: “Cậu đừng có chọc tôi nữa được không? Buồn lắm.”

Anh vẽ vẽ một lúc lâu, Phí Nghê mới ý thức được là anh chép lại bản nhạc đang nghe.

Phương Mục Dương chép rất vội, lực tay không nặng không nhẹ, khiến Phí Nghê ngứa tới mức muốn phát điên. Cô cắn hằn cả môi, hai chân nhịn không được mà cọ cọ vào nhau, chỉ ước có thể dùng ngón chân mà gãi gãi chân còn lại. Cô khó chịu đến thế, mà Phương Mục Dương vẫn chẳng có ý định dừng lại. Ngoài nhột ra thì Phí Nghê còn cảm thấy hơi sợ hãi, bởi vì cô đang nghe một thứ không được phép nghe, trái tim cũng treo lơ lửng. Mà tiếng nhạc ở bên tai lại mang tới cho cô một xúc cảm khác. Nhiều loại cảm giác đan xen lẫn lộn vào nhau, Phí Nghê gần như không chịu đựng nổi. Cô vốn dĩ có thể bỏ tai nghe ra, nhưng lại không nỡ làm thế. Phí Nghê bực bội, khó nhọc nói: “Cậu rốt cuộc là bị làm sao thế hả? Không thể tự vẽ lên tay mình được hay sao?”

Tại sao cứ nhất định phải tra tấn cô, cô thực sự sắp chết tới nơi rồi.

Nhưng chuyện hai người bọn họ đang làm chẳng quang minh chính đại gì, nên cô không thể công khai nổi câu với anh.

Phí Nghê vừa khó chịu vừa có hơi chút nài nỉ, sợ anh không nghe thấy, cô còn ghé miệng tới sát bên tai kia của Phương Mục Dương: “Cậu có thể tự vẽ lên tay mình được không?”

Phương Mục Dương nói: “Tôi muốn để lại cho em ấn tượng sâu sắc một chút, sau em có thể tự đàn.”

“Nhà này đâu có cách âm, làm sao mà đàn được?”

Những âm thanh từ nhà kế bên lập tức xác nhận những lời Phí Nghê vừa nói.

Phí Nghê biết Phương Mục Dương cũng đã nghe được, anh không tiếp tục vẽ trên tay cô nữa. Song cũng không vì vậy mà cô thấy bất khổ sở hơn.

Giường nhà Uông Hiểu Mạn chẳng ra gì, có mỗi hai người nằm trên mà đã kéo cà kêo kẹt. Ngoài tiếng giường ra thì còn một loại tiếng động khác, mới đầu Phí Nghê còn tưởng hai người vỗ tay vào nhau, nhưng nghe kỹ lại thì mới thấy là khác xa.

Lúc trước cứ bắt đầu nghe thấy những âm thanh kia là cô liền bịt tai lại, cho nên không nghe gì nữa. Đây là lần đầu tiên cô nghe rõ ràng như thế. Trước kia phòng truyền thông tuyển phát thanh viên, Phí Nghê bị trượt, Uông Hiểu Mạn được chọn, lý do là giọng nói của Uông Hiểu Mạn thích hợp để đại diện cho giai cấp công nhân hơn. Mà giọng nói của Uông Hiểu Mạn lúc này, tuyệt đối không thể đại diện cho giai cấp công nhân được.

Lần này Phí Nghê thật sự không chịu nổi nữa. Cô gỡ tai nghe của mình ra, nhét vào tai Phương Mục Dương, toan trèo về giường mình. Có những âm thanh nhà bên, cô không thể nào tận hưởng khúc nhạc ở trong tai nghe.

Dù sao thì tiếng nhạc trên đài vẫn cách bọn họ một khoảng, còn âm thanh từ nhà bên thì lại hoàn toàn chân thực, cô hoàn toàn không thể giả vờ như chưa nghe thấy gì được.

Song còn chưa kịp đứng dậy thì Phương Mục Dương đã choàng tay qua vai cô. Tai nghe lại bị nhét lại, chẳng qua là đổi sang bên tai khác. Ban đầu cô đeo tai nghe ở phía bên gần anh hơn, giờ không còn tai nghe nữa nên lại nghe thấy lời anh nói. Phương Mục Dương kéo Phí Nghê lại gần mình, kề miệng sát bên tai cô, khẽ hỏi: “Trước kia cũng không cách âm thế này à?”

Phí Nghê “ừm” một tiếng.

“Lúc trước em cũng nghe thấy hết hả?”

Giọng của Phí Nghê lại càng nhỏ hơn một chút.

“Chờ tôi một tí, tôi lấy cái này.” Phí Nghê tránh khỏi vòng tay của Phương Mục Dương, cặm đèn pin, nhón chân lên lấy bông bịt tai mình đặt sẵn ở bên gối. Cô xé một ít nhét vào tai Phương Mục Dương, rồi lại bịt luôn một bên tai mình, nhưng vẫn không thể chặn hết những âm thanh từ nhà kế bên. Cô không chỉ nghe thấy tiếng va chạm có quy luật ở bên ấy, cô còn nghe được cả tiếng tim đập của mình cùng tiếng thở của Phương Mục Dương. Phương Mục Dương vừa cất giọng, vành tai cô liền nóng bỏng. Cô siết tấm chắn đơn trên giường, xoắn chặt lấy nó, thật sự chịu không nổi nữa: “Giờ tôi buồn ngủ lắm rồi, tôi không nghe được nữa đâu.”

Lần này Phương Mục Dương không ngăn cô lại nữa, Phí Nghê gần như bỏ chạy thục mạng về giường của mình. Cô trùm chăn kín đầu, cả người cuộn tròn, cố gắng xua hết những gì nghe được ra khỏi tâm trí mình, song hết thảy đều vô dụng. Cô gần như muốn căm thù Ưông Hiểu Mạn, làm gì mà phải kêu tới mức ấy, kể cả có đau thì không thể nhịn một chút sao, sao cứ phải kêu ác thế, nếu đã khó chịu đến vậy thì sao còn phải làm mỗi tuần. Nếu Phí Nghê nghe cẩn thận, phân biệt được tiếng kêu của Ưông Hiểu Mạn, tiếng giường và những loại âm thanh khác, cô sẽ biết Ưông Hiểu Mạn không kêu vì bị đau. Nhưng cô lại quá xấu hổ, không dám nghĩ đến ý nghĩa của mấy cái thứ tiếng kia. Ngoài tiếng kêu của Ưông Hiểu Mạn, cô còn hồi tưởng cả cảm giác ngứa ngáy khi Phương Mục Dương viết nhạc ở trên tay mình, lăn qua lộn lại, mãi không ngủ được.

Cái chăn Phí Nghệ đang đắp không dày, nhưng không hiểu sao cô lại thấy rất nóng nực.

Cô trở mình trên giường trên, Phương Mục Dương ở giường dưới đương nhiên là có thể cảm giác được. Anh xuống giường rót nước, ngửa đầu uống hết nửa cốc, rồi lại hỏi Phí Nghệ còn đang thao thức: “Em có muốn uống nước không?”

Phí Nghệ lại “ừm” một tiếng. Phương Mục Dương rót nước xong thì đứng trước giường, giơ lên cho Phí Nghệ uống.

“Để tôi tự xuống uống.”

“Em cứ uống luôn đi.”

Cô ló đầu ra ngoài, đặt môi lên miệng cốc, uống hết chỗ nước Phương Mục Dương rót cho cô.

“Có muốn uống thêm không?”

“Không cần đâu.”

Uống nước xong, Phí Nghệ kê đầu lên gối, dùng tay bịt tai mình lại. Nhưng càng không nghe được, thính giác của cô lại càng trở nên nhạy bén.

Cô nghe thấy tiếng cửa nhà mình mở ra, sau đó lại bị khép lại. Một lúc lâu sau, cô vẫn không nghe thấy tiếng mở cửa lần nữa.

Phí Nghệ không biết tại sao Phương Mục Dương chưa trở về, trong lòng lo lắng, nhịn không được mà xuống giường tìm anh.

Cô lê dép, khẽ khàng mở cửa soi đèn pin, nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Tiến lên phía trước vài bước, cô phát hiện cửa phòng nước đang khép hờ, liền đẩy cả cánh cửa ra. Ánh đèn hắt lên lưng của Phương Mục Dương, anh đang đứng đối diện với cửa sổ.

Phí Nghệ đóng cửa, nhẹ nhàng bước vào trong. Nghe thấy tiếng người nên Phương Mục Dương quay lại, trông thấy là cô thì hỏi: “Sao em lại sang

đây?”

“Cậu đứng ở đây làm gì?”

Phương Mục Dương chỉ về phía ánh trăng ngoài cửa sổ.

Phí Nghê cũng nhìn ra, hôm nay chưa phải là rằm cho nên trăng không tròn lắm. Cô lại nhìn quần áo trên người Phương Mục Dương. Anh chỉ mặc có một cái áo sơ mi, tay áo còn xắn lên trên. “Sao cậu mặc mỗi sơ mi mà cũng đi ra ngoài này, mau về nhà thôi.”

“Tôi không thấy lạnh.”

“Làm sao mà không lạnh được?”

“Không tin thì em sờ tay tôi thử xem, ấm lắm.”

Phí Nghê vậy mà lại thực sự sờ tay anh như có ma xui quỷ khiến. Anh vừa rửa tay xong, không lấy khăn lau nên còn hơi ướt, nhưng quả thực là không lạnh.

Tay của cô cũng không lạnh.

Phương Mục Dương cầm lấy tay Phí Nghê, ghé sát tai cô mà nói: “Tôi không lừa em chứ?”

“Cậu đừng như thế, nhớ lát nữa có người vào đây thì sao?”

“Giờ này làm gì còn ai vào nữa? Với lại chúng ta đã kết hôn rồi.”

“Có kết hôn rồi mà bị bắt gặp thì vẫn ngượng lắm.”

Tuy nhiên cô cũng chỉ nói chứ không hề rút tay mình ra khỏi tay Phương Mục Dương. Nghĩ tới những âm thanh từ nhà bên, cô không định về ngay mà lại nán lại, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ cùng anh. Đã lâu rồi bầu trời không xanh đến vậy, những tòa nhà rải rác bên dưới trông có vẻ đen như mực. Cánh cửa sổ hé mở, gió bên ngoài lùa vào trong, xua bớt cái nóng trên người bọn họ.

Mùa thu vẫn còn có muỗi, Phí Nghệ trông thấy thì liền đuổi tay đuổi đi. Song muỗi hình như luôn có thể thoát khỏi tay cô, lần này cũng không ngoại lệ.

“Tôi nhớ hồi trước em đập ruồi cũng như thế này, chẳng đập được con nào cả, cái chai luôn luôn rỗng tuếch.”

“Thế à? Chuyện từ ngày xưa ngày xưa, tôi cũng đã quên hết rồi.” Nhớ được chuyện này cũng khó cho anh, nhưng không biết anh có nhớ đến điểm tốt gì của cô hay không.

“Em có còn nhớ cái lần trên bàn em tự dưng xuất hiện một cái túi đựng ruồi không? Em bị dọa đến phát khóc, bạn cùng bàn còn mách cô giáo giúp em.”

“Làm gì có chuyện đó.” Tại sao những chuyện xấu hổ của cô anh đều nhớ kỹ như vậy? Mà sao cô lại có thể phát khóc vì mấy con ruồi được nhỉ?

“Thật ra cái túi ruồi đấy là tôi tặng cho em. Tôi thấy em ngày nào cũng cầm vĩ đi đập ruồi, nhưng mà một con cũng không đập nổi.”

Hồi ấy Phương Mục Dương vẫn thường trông thấy Phí Nghệ cầm vĩ đập ruồi đi tìm ruồi. Cô luôn mặc một cái sơmi trắng, thắt bím tóc hai bên rồi cột chúng lại với nhau bằng một sợi ruy-băng, váy thì có khi thuần lam, có khi lại là váy hoa. Cô xuất hiện ở mọi góc ngách của trường. Phí Nghệ ngày đó đã có tiếng là học sinh thông minh, thi môn nào cũng đều được năm điểm. Cô giáo nói không có gì là cô không làm được, nhưng Phương Mục Dương lại cảm thấy cô hơi ngốc. Xuất phát từ sự đồng cảm và tinh thần hỗ trợ lẫn nhau, Phương Mục Dương đưa toàn bộ ruồi mình đập được cho cô, thậm chí ngoài ruồi ra anh còn tặng cô cả một con chim sẻ sống. Anh vẫn luôn thích giúp đỡ mọi người như vậy, làm chuyện tốt không lưu danh, không ngờ lại dọa cho người ta khóc nức lên, còn muốn tố cáo anh nữa.

“Ai một con cũng không đập nổi?” Phí Nghệ tự động bỏ qua câu chuyện người tốt việc tốt của Phương Mục Dương, đi thẳng tới vấn đề mấu chốt

nhất của mình.

“Dĩ nhiên là tôi r ồi.”

Phí Nghê vốn chẳng quan tâm tới muối l ắm, nhưng lúc này lại muốn đánh cược một phen.

Cô càng đập muối thì lại càng không đập được, khó khăn l ắm mới thấy một con, cuối cùng lại đánh lên cánh tay Phương Mục Dương.

Mặt Phí Nghê thoáng ửng đỏ, không phải vì đã tự mình chứng minh lời nói của Phương Mục Dương, mà còn vì tiếng đánh kia khiến cô nhớ tới những âm thanh từ nhà bên. Ở một mức độ nào đó, chúng nghe khá là giống nhau.

Cú đánh này của cô rất tàn nhẫn, khiến cho tay Phương Mục Dương đỏ l ửng.

“Xin lỗi cậu.”

“Tay em có đau không, để tôi xoa cho em nhé.” Cũng giống như những lần trước, Phương Mục Dương lại lấy lòng bàn tay xoa xoa tay của Phí Nghê.

Tay cô bị xoa tới mức nóng lên. Thế r ồi, khuôn mặt của Phương Mục Dương càng lúc càng áp sát cô, cô g ần như có thể đếm được từng sợi lông mi trên mắt anh. Sau đó, đến môi cô cũng nóng bừng.

Chương 45

Ý chí của Phí Nghê vẫn kiên cường hơn cơ thể cô, vẫn toàn lực chống lại Phương Mục Dương. Bọn họ đang ở phòng nước, người bên ngoài có thể đẩy cửa bước vào bất cứ lúc nào. Nghĩ vậy, cả người cô bỗng cứng đờ, nhưng mà bờ môi thì vẫn mềm mại như cũ.

Cô dùng tay đẩy anh ra, nhưng Phương Mục Dương lại nắm tay cô, quấn lấy cô. Không chỉ tay cô mất hết sức lực mà miệng cô cũng nói không nên lời. Phương Mục Dương đã chặn miệng cô lại, những câu như “tôi muốn vờnghi” hay “cậu tránh xa tôi một chút” đều dừng lại bên môi anh, anh không nghe thấy gì, cũng chẳng hề cảm nhận được.

Phí Nghê vừa chống lại Phương Mục Dương vừa tập trung tinh thần lắng nghe âm thanh bên ngoài xem có ai tiến đến hay không. Nhưng cô không nghe được tiếng bước chân mà chỉ nghe tiếng tim mình cùng với tiếng thở của anh, ngoài ra còn có tiếng ve kêu râm ran bên ngoài. Giờ đã là mùa thu rồi, sao ve vẫn còn kêu nhỉ?

Cô làm nhiều việc cùng lúc, sự chống cự tất nhiên không hiệu quả, Phương Mục Dương lại càng muốn lấn tới hơn.

Phí Nghê cắn anh một cái, ban đầu không muốn dùng sức bởi vì sợ anh bị đau, nhưng hình như Phương Mục Dương tưởng đấy là động tác thân mật của cô nên cũng bắt chước cô làm ngược lại. Không biết là ghét anh được voi đòi tiên hay ghét thân thể chính mình mềm yếu, Phí Nghê lại cắn thêm một cái thật mạnh, song Phương Mục Dương cũng không kêu đau, càng không dừng lại. Anh buông tay cô, chuyển sang vuốt ve mặt cô, cô cắn càng mạnh thì lực tay anh càng nhẹ, nhẹ đến gần như không hề tồn tại.

Phí Nghê rất thất vọng với bản thân mình. Cô vẫn không nở cắn anh bị thương, chỉ đành mặc anh làm càn. Khi anh bất chấp suy nghĩ của cô mà

hôn cô, cô thậm chí còn không biết cố gắng mà nhắm mắt lại, vừa hùa theo anh, vừa dỏng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Không biết có phải phát hiện ra sự thất vọng của cô hay không, Phương Mục Dương rốt cuộc cũng cho cô một cơ hội nói chuyện. Miệng anh tìm đến bên tai của cô.

Phí Nghê không lợi dụng cơ hội này để mắng anh, chỉ nói: “Chúng ta trở về thôi, nhớ lát nữa có người tới thì làm sao.”

Như thế đã là xấu hổ cùng cực rồi. Trong tòa nhà này toàn là người ở xưởng cô, nếu chẳng may bị nhìn thấy thì mai nhất định cả xưởng đều biết nửa đêm Phí Nghê không nằm yên ở trong nhà mà lại cứ phải cùng người đàn ông của mình chạy sang phòng nước ôm ấp hôn hít sò sọang. Đây là nhìn thấy, còn nhìn không thấy thì sao? Ai mà biết lời đồn sẽ biến thành thể loại gì. Cô vẫn muốn tiếp tục đi làm ở xưởng, cũng muốn tiếp tục ở trong cái nhà này.

“Tới thì tới thôi, chúng ta đã kết hôn rồi, chẳng nhẽ cùng ngắm trăng cũng không được à?”

“Về nhà cũng ngắm được mà.” Anh ở đây với cô, sao có thể chỉ ngắm trăng thôi được, đến chính cô còn không tin nổi nữa là người khác.

Phương Mục Dương cúi sát bên tai Phí Nghê: “Nhưng tôi vẫn thấy ngắm trăng ở đây thích hơn, còn em thì sao?”

“Cậu muốn ngắm trăng thì cứ ngắm cho kỹ đi, tôi phải về đây.” Còn lâu cô mới chịu mất mặt chung với anh ở chỗ này.

“Nhưng tôi muốn ngắm trăng cùng em cơ.”

Vai của Phí Nghê bị Phương Mục Dương giữ lấy, cô không thể tránh đi được. Phương Mục Dương ôm lấy vai cô, thỉnh thoảng còn cúi xuống hôn môi cô, có đôi khi hôn phớt qua, có khi lại là hôn sâu. Lúc anh hôn phớt cô cảm giác không chịu nổi, thà anh hôn hằn còn hơn, nhưng đến khi hôn sâu rồi cô vẫn thấy không chịu nổi. Đôi tai Phí Nghê vẫn luôn nghe ngóng

tiếng bước chân ngoài kia, trái tim cô đập thành thịch, còn nảy mạnh hơn khi nghe nhạc trong nhà. Cô chưa từng nghĩ người này lại có thể đáng ghét tới vậy, có thể làm cô cảm thấy khó chịu tới vậy.

Nếu cái dáng vẻ này của cô mà bị người ta trông thấy, ngày mai cô làm sao còn tới xưởng làm được nữa?

Cô bị anh vây chặt lấy, đành phải thương lượng với anh: “Về nhà được không?” Lời thương lượng này, nghe gần như là khẩn cầu.

Trước kia cô chưa từng phải khẩn cầu anh, chỉ cần yêu cầu là được.

Phương Mục Dương dùng ngón tay gãi gãi chóp mũi của cô: “Em muốn về tới vậy à? Cảm thấy ánh trăng ở nhà mình đẹp hơn hay sao?”

Phí Nghê tức giận trong lòng. Đây không phải là khu nhà ở của các cậu, cậu không sợ mất mặt, tôi vẫn sợ.

Cô ngẩng đầu lên, bỗng nhiên chạm phải miệng anh. Thế là cô vội cúi đầu, kéo kéo áo anh: “Về nhà đi.”

Bọn họ đi là đi riêng, nhưng tới lúc về lại cùng quấn quít trở về.

Vừa bước vào nhà, Phương Mục Dương đã dựa sát cửa, ôm chầm lấy Phí Nghê, xoay người cô lại. Anh vừa hôn cô, vừa giơ tay sập cửa.

Chương 46: Thất vọng

Phí Nghê lúc này không còn lo lắng sẽ bị người ta bắt gặp, tâm trạng thả lỏng hơn, phản kháng cũng yếu đuối dần.

Đầu của cô quay mòng mòng, hai chân như giẫm lên mây, bồng bênh phiêu bổng. Song cô không có khả năng đạp gió cưỡi mây, tất cả đều phải dựa vào Phương Mục Dương đỡ lấy mới không ngã xuống. Hai người vừa ôm hôn, vừa di chuyển về phía lan can giương. Phí Nghê cụng đầu vào lan can, bổng dưng tìm về lý trí, thừa lúc môi anh hôn xuống cầm cô mà ngậm chặt miệng, lấy tay đẩy anh ra. Cô vốn định nói “tôi muốn ngủ”, nhưng sợ anh thừa nước đục thả câu cho nên lại không nói gì. Phương Mục Dương có vẻ không muốn ép uống cô, dù cô đẩy anh thì anh cũng vẫn mặc kệ, chỉ đặt tay lên vai cô, tiếp tục việc đang dở dang mà chẳng hề tốn chút sức lực nào.

Thấy Phí Nghê lặng thinh, Phương Mục Dương dán miệng lên cầm cô, hỏi: “Không phải đã về nhà rồi sao? Sao em không nói gì thế?”

Vẫn không một tiếng trả lời.

“Em thích đến mức nói không nên lời rồi hả?”

Phí Nghê âm thầm phủ nhận trong lòng, biết anh cố ý trêu mình cho nên vẫn giữ im lặng.

“Thế để tôi nói thay em nhé, em rất thích tôi đối xử với em như vậy.” Anh xoa nắn vành tai cô, hôn lên môi cô một cái, rồi lại cảm giác như mình mắc chứng háu ăn, cứ nhâm nhi từng chút một thì sẽ không bao giờ đủ.

Theo lời anh nói, đây là chuyện mà Phí Nghê cực kỳ ham thích.

Phí Nghê muốn phản bác, nhưng lại sợ mắc bẫy anh. Sức lực của cô có hạn, đây kiêu gì cũng không được, chỉ có thể ngăn cản mấy chuyện nhỏ nhặt.

“Em mệt rồi, chúng ta lên giường nghỉ thôi.”

Phí Nghê nghe thấy chữ “giường”, rớt cuống nhẹn không nổi nữa: “Ai muốn...”

Cô vừa mới mở miệng, Phương Mục Dương lập tức cướp lấy cơ hội, khiến cho Phí Nghê không thể nói thêm gì nữa.

Chiếc chăn màu vàng nghệ thêu hoa dành dành của cô thật ra vô cùng mềm mại, lúc ngã xuống cũng chẳng ai cảm thấy đau. Đôi dép lê rớt xuống đất. Chân không mang dép, lực đá cũng giảm hẳn đi, Phương Mục Dương liền để mặc cho cô đá.

Chiếc chăn lụa bị cô lăn tới rúm rỏ. Đèn vẫn còn sáng, nhưng chẳng có ai tắt đi.

Nếu không phải cúc áo cô bị cởi ra thì Phí Nghê vẫn còn mơ màng. Cô sực tỉnh lại, vội vàng lấy tay che áo. Chính bản thân cô cũng không biết sao bọn họ lại đi tới bước này, cô thậm chí còn chưa chuẩn bị gì cả. Anh quá mức thành thạo, còn cô thì lại không biết cố gắng, dễ dàng bị anh làm cho choáng váng.

Phí Nghê quy sự yếu đuối về tinh thần sang sự yếu đuối về mặt thể chất của mình. Mỗi tháng đều có vài ngày cơ thể cô rất suy nhược, chẳng hạn như là hôm nay.

Cả người cô đều nóng lên, nhưng đầu lại thoáng lạnh xuống, chật vật mãi mới tìm ra một khoảng trống để lên tiếng: “Tôi đang đến ngày, cậu đừng như thế.”

Nói xong, Phí Nghê tức khắc hối hận. Cô nói cứ như thể nếu cơ thể cô không có vấn đề thì anh muốn làm gì cô cũng được vậy. Hơn nữa, cô còn nói rất mơ hồ, cũng không biết anh có thể hiểu được ý cô hay không.

Vậy mà anh lại hiểu được ngay tức thì: “Sao em không nói sớm?”

Sao cô biết sẽ xảy ra tình huống như thế này mà nói chứ?

“Bắt đầu từ hôm nào?”

“Liên quan gì tới cậu?” Hôm nay là ngày đầu tiên, theo như kinh nghiệm của cô thì ngày mai sẽ là ngày hành xác nhất. Cô đột nhiên hơi giận anh vì đã hiểu ý quá nhanh, đàn ông con trai gì mà lại hiểu ngay thế hả? Cô học cùng một trường cấp hai với anh, trường bọn họ không dạy về chủ đề này. Nhưng những thứ đó thật ra cũng không cần người khác dạy, chỉ cần có một cô bạn gái là sẽ rành rọt tất cả.

Phương Mục Dương lặp lại lời cô: “Không liên quan gì tới tôi?”

Không chỉ liên quan mà còn rất liên quan tới anh ấy chứ. Phương Mục Dương buông Phí Nghê ra, dùng ngón tay lau mồ hôi trên mũi cô, cài cúc áo lại cho cô, rồi lại đặt tay lên đầu cô, giúp cô vuốt lại mái tóc rối bù: “Em nghỉ ngơi đi, tôi đi rót nước cho em.”

Phương Mục Dương đi rót nước, Phí Nghê lấy tay vuốt phẳng tấm chăn trên giường. Chăn lụa đúng là yếu đuối, mới qua một chốc mà đã nhăn nhúm như vậy.

“Em đừng làm gì, uống chút nước ấm trước đã.”

“Không cần đâu.” Phí Nghê hôm nay không cần phải uống nước ấm, ngày đầu tiên của cô vẫn như mọi ngày bình thường, ngày hôm sau mới gian nan.

Nhưng Phương Mục Dương vẫn đặt cốc nước vào tay cô: “Em có túi chườm nóng không?”

Phí Nghê không hề cảm động, chỉ thờ ơ nói không cần thiết. Anh hiểu biết quá nhiều, cộng với những động tác thành thạo của anh ban nãy, cô không thể không nghi ngờ lịch sử tình trường của anh.

Phương Mục Dương lại cho rằng Phí Nghệ không vui là vì người đang không khỏe, cũng không cảm thấy có gì bất ổn. Trước kia lúc còn ở cùng cha mẹ, mỗi tháng mẹ anh luôn có mấy ngày cực kỳ khó ở. Cha anh bị vợ chọc tức, không tiện trút giận lên người khác, anh trai chị gái anh lại là trẻ ngoan hiếm thấy, chỉ có anh là lúc nào cũng phải dạy dỗ răn đe. Những lúc cha anh giận dữ, chuyện vốn có thể kết thúc trong vài câu phê bình thì nay phải đánh cho một trận mới hả giận. Nhưng anh cũng có kinh nghiệm, cha còn chưa kịp rút dây lưng ra, anh đã trốn mất dạng rồi.

Phí Nghệ vốn là bị Phương Mục Dương làm cho không ngủ nổi, vậy mà giờ anh lại còn giục cô đi nghỉ nhanh đi.

Uống xong cốc nước Phương Mục Dương rót cho, người Phí Nghệ lại nóng lên. Cô sợ lạnh nên vẫn đắp chăn, vậy là càng quay cuồng hơn vì nóng. Những chuyện vừa nãy cũng không thể nhớ lại được, vì càng nhớ đến, cơ thể lại càng nóng rực.

Phương Mục Dương thấy cô trở mình liên tục thì hỏi: “Em khó chịu lắm à?”

“Không có.”

“Nếu khó chịu thì nói với tôi nhé.”

“Tôi không sao, cậu không cần để ý đâu, mau đi ngủ đi.”

Phương Mục Dương không tin lời cô nói, đứng dậy vén rèm, đưa tay sờ vào trán cô. Ánh đèn pin hắt lên mặt Phí Nghệ, ngoại trừ má cô hơi hồng thì không có vấn đề gì. Trên mặt cô có mồ hôi, hình như là do bị nóng chứ không giống với đổ mồ hôi lạnh.

Phương Mục Dương bấy giờ mới tin cô vẫn ổn, hôn lên trán cô một cái. Phí Nghệ vội kéo rèm vào: “Sao cậu cứ lảng nhảng thế, tôi muốn ngủ.”

Chỉ có đi đâu cô làm thế nào cũng không ngủ được. Cô muốn hỏi Phương Mục Dương rốt cuộc đã có bao nhiêu bạn gái, lại sợ anh bảo mình ghen.

Mà cho dù có đi hỏi, anh cũng chưa chắc đã trả lời thật. Phí Nghê cảm thấy cô cũng không phải đang ghen, cô chỉ muốn hiểu về quá khứ của Phương Mục Dương mà thôi.

Cô nhắm mắt lại, toàn bộ đầu óc đều là những chuyện vừa mới xảy ra. Vậy là cô lại mở mắt, nhìn lên trần nhà đen kịt, cố gắng không nghĩ đến bất kỳ thứ gì nữa. Lúc sau mở mắt mệt quá, cô đành phải nhắm mắt lại, rồi cứ thế chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, cô vẫn lạnh nhạt với Phương Mục Dương, cảm giác ngay cả quả trứng lòng đào anh thả vào bát mì sợi cũng như đang chứng minh tình sử oanh liệt của anh.

Phương Mục Dương có vẻ cũng đã quen với thái độ thờ ơ của cô.

Phí Nghê có hơi ngượng ngùng. Trước khi kết hôn cô đã biết lịch sử tình cảm của anh không được thuần khiết cho lắm, bây giờ mà còn tỏ ra tức giận thì đúng là khéo làm trò. Nhưng cô vẫn không thể dằn lòng mà bỏ qua hết thấy được, cũng không thể nào không chế được chính mình.

Kinh nghiệm Phí Nghê không sai, ngày thứ hai quả nhiên là rất đau khổ.

Cô cố chịu đựng đến giờ tan tãn rồi đi sang nhà ăn mua cơm. Về đến nhà xong, cô đặt hộp cơm trên bàn, cởi áo khoác rồi chui lên giường mình ngủ.

Lúc Phương Mục Dương về nhà, Phí Nghê vẫn đang nằm ở trên giường.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô nói với anh: “Cậu cứ tự ăn tối đi, để lại cho tôi ít cháo là được.”

Phương Mục Dương vén rèm lên nhìn cô, sắc mặt cô trắng bệch một cách tìu tụy.

“Em có muốn đi bệnh viện không?”

“Không cần đâu, những lần trước tôi cũng vậy, uống thuốc là được rồi.”
Vừa nói, cô vừa kéo rèm lại. “Để tôi nghỉ ngơi một lát.”

Một lúc sau, Phương Mục Dương lại vén rèm của cô lên: “Uống một cốc sữa bột cho ấm bụng đã.”

“Sữa bột?” Phí Nghe nhớ rõ nhà mình không có sữa bột.

“Tôi vừa mua hôm nay.”

Phí Nghe ng ỡ dậy, dùng cả hai tay đỡ lấy chiếc cốc, r ỡ lại múc một thìa sữa vào trong miệng.

“Cậu lấy ti ền đâu ra thế?”

“Tôi vừa mới được phát nửa chỗ nhuận bút còn lại.”

Qua một lát, Phương Mục Dương lại đưa một cái túi chườm nóng đã rót nước vào trong cho Phí Nghe, để cô ôm vào trong ngực. Ngoài túi chườm nóng ra, còn có một túi chà là(1) đỏ.

(1) Chà là giàu chất sắt, có khả năng ngừa thiếu máu.

“Cậu mua ở chỗ nào đó?”

Hôm nay lấy xong ti ền nhuận bút, Phương Mục Dương li ền đi đổi phiếu ki ều hối, mượn danh một vị th ầy giáo mà đến cửa hàng hữu nghị mua một vài thứ quan trọng. Đ ờ trong cửa hàng hữu nghị không c ần dùng các loại phiếu khác để mua, chỉ c ần có phi ều ki ều hối là được. Anh mua một chiếc qu ần cho bản thân, r ỡ lại mua cho Phí Nghe một đôi giày, hai đôi tất lông cừu và một cái áo khoác ngắn. Anh vốn định mua áo khoác cho chính mình, nhưng tạm thời chưa thấy cái nào phù hợp nên mua cho Phí Nghe trước, để lại ít ti ền trên tay, chuẩn bị sang cửa hàng ủy thác đào áo khoác cũ.

Phí Nghe ng ỡ ở trên giường, cũng không biết anh lại mua nhi ều đ ồ đến thế, vừa uống sữa vừa căn dặn: “Giờ cậu c ần phiếu ki ều hối cái đã, những thứ khác chưa c ần vội, trước mắt phải mua thêm ít qu ần áo cho mình. Hiện

tại đã vào mùa thu, chẳng mấy nữa là sẽ tới mùa đông, quần áo của cậu bây giờ căn bản không thể chống đỡ qua mùa đông được.”

Phương Mục Dương thoải mái nhận lời, nói với Phí Nghệ anh đã mua quần, ngày mai sẽ đi mua thêm áo khoác.

“Cậu còn mua cả chà là nữa à?” Cô nhìn túi chà là, vừa tức vừa buồn cười, không biết anh hiểu thật hay giả vờ hiểu, dù sao cũng đủ làm cô thấy giận.

Chương 47: Cách âm

“Em không thích chà là sao?”

Chuyện này chẳng liên quan gì tới chà là. Phí Nghê lại uống một ngụm sữa từ cái cốc ôm trong tay, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “Cô bạn gái cũ nào của cậu thích ăn chà là thế?”

Đương nhiên là cô cố ý hỏi vậy. Nếu trực tiếp hỏi Phương Mục Dương trước kia từng có bao nhiêu bạn gái, anh nhất định sẽ chối phăng, nhưng nếu hỏi “cô bạn gái cũ nào của cậu thích ăn chà là”, anh sẽ buộc phải trả lời cụ thể một tí. Nếu anh cố tình không trả lời thì chứng tỏ những điều cô nói là thật.

Thậm chí anh còn không cần phải lên tiếng trả lời. Chỉ cần anh suy nghĩ một chút thôi, cũng đủ chứng tỏ anh có nhiều hơn một người bạn gái rồi.

Phương Mục Dương lập tức hiểu được ý của Phí Nghê.

“Nếu em bằng lòng coi mối quan hệ giữa hai ta trước khi kết hôn là mối quan hệ yêu đương, vậy thì em chính là bạn gái duy nhất của tôi từ lúc sinh ra đến giờ. Nếu em cho rằng không phải, cả cuộc đời này của tôi chưa từng có cô bạn gái nào cả.”

“Thế còn Lăng Y thì sao?” Phí Nghê cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi thẳng ra miệng, xác thực cái tính ghen tuông của mình.

“Lăng Y có thể xem như một người bạn của tôi, hơn nữa cũng là gái, nhưng tuyệt đối không liên quan gì tới bạn gái.” Nếu không phải Phí Nghê nói ra, Phương Mục Dương chưa bao giờ nghĩ Lăng Y lại là vấn đề giữa hai bọn họ.

“Vậy sao cậu lại nhường suất vào đại học cho cô ấy?”

Phương Mục Dương cười nói: “Đó là bởi vì năng lực của cô ấy không đủ để giúp cô ấy vượt qua cuộc sống ở nông thôn. Năng lực của tôi tất nhiên là mạnh hơn cô ấy nhiều, cái này em cũng biết mà.”

Phí Nghê hôm nay đã không còn giống với ngày trước, không có sức lực và tinh thần để mà vòng vo tam quốc, hỏi gì cũng rất thẳng thắn, không cần vòng vèo: “Những người không có năng lực cũng đâu phải mình cô ấy, sao cậu lại nhường cho cô ấy chứ? Nếu tôi cũng đi cầm đội, tôi cũng nói mình không sống nổi ở nông thôn, chẳng nhẽ cậu cũng nhường cho tôi sao?”

“Nếu là em, quả thực tôi không nỡ nhường.”

Phí Nghê cười lạnh: “Cậu cũng thành thực thật đấy.” Cô vốn tưởng rằng anh ít nhất cũng nói dối cô cho có lệ, không ngờ anh lại nói vậy.

“Em mà ở cùng một điểm thanh niên trí thức với tôi thì tôi sẽ chỉ muốn ngày ngày quán lấy em thôi, không những tôi không nỡ đi, tôi còn không nỡ để em đi ấy chứ. Nếu như em tha thiết muốn vào đại học, tôi cũng không phải là không thể chi tiêu ý em, nhưng trước khi thả em đi tôi nhất định phải làm vợ chồng với em vài lần, để sau đó em sẽ vẫn luôn nhớ tới tôi, tôi nói làm vợ chồng không phải là kiêu đi đăng ký kết hôn đâu...”

“Không biết xấu hổ!” Phí Nghê ngượng đến mức mặt mũi đỏ bừng, nhưng may mà có rèm che nên Phương Mục Dương không nhìn thấy.

Phương Mục Dương cũng không phủ nhận: “Bây giờ em mới biết à.”

Phí Nghê không nói chuyện với anh nữa mà chỉ chăm chăm uống sữa, thỉnh thoảng lại lấy thìa khuấy khuấy cốc lên một chút.

Một lát sau, cô lại chủ động mở lời: “Theo như lời cậu nói, cô ấy không phải bạn gái của cậu, cậu còn nhường lại cơ hội vào đại học cho cô ấy, cô ấy hẳn là nên biết ơn cậu mới đúng. Nhưng cậu xảy ra chuyện, cô ấy cũng đâu có tới chăm sóc cậu. Như vậy mà cậu vẫn có thể coi là bạn bè được ư?” Lăng Y trên thực tế còn quá đáng hơn lời cô nói rất nhiều, không những

không chăm sóc mà đi thăm thêm lần nữa cũng không chịu. Sợ gánh trách nhiệm đến thế, sao lúc trước nhận sự giúp đỡ của người ta mà không biết kiêng kị đi?

Tiêu chuẩn của Phí Nghê không giống với tiêu chuẩn của những người khác. Cô cảm thấy nếu Phương Mục Dương là bạn trai của Lăng Y, vẫn chưa lo được gì cho cô ta, anh xảy ra chuyện, Lăng Y không đến thăm, cũng chỉ có thể nói là Lăng Y bạc tình, hơn nữa dù sao đó cũng là chuyện riêng của cô ta, không liên quan gì tới người ngoài, không tới lượt Phí Nghê cô ở đây nói dài nói ngắn. Nhưng nếu Phương Mục Dương đã không phải là bạn trai của Lăng Y, lại còn nhường cả suất vào đại học cho cô ta mà cô ta còn từ chối gặp mặt thì đấy chính là vong ân phụ nghĩa, đáng bị mắng cho một trận.

“Riêng chuyện này thì tôi còn thấy phải cảm ơn cô ấy. Nếu cô ấy chăm sóc tôi, sao giờ tôi có thể trèo cao tới em được? Ngay cả việc tôi không vào đại học, hiện tại nghĩ lại, cũng là vì để gặp em.” Phương Mục Dương chẳng có kỳ vọng gì với Lăng Y, cho nên cũng chẳng có gì thất vọng. Nếu như anh thật sự có mong muốn gì với người ta thì nhất định sẽ không nhường lại suất học kia, suy cho cùng lợi ích có lớn tới đâu cũng chẳng thể bằng lợi ích của việc tự mình đi học. Trước kia là bạn bè, Lăng Y cũng không làm gì khiến cho anh phải thất vọng, dĩ nhiên không cần phải tuyệt giao.

“Cậu đừng có mà nói mấy cái lời ngon tiếng ngọt đấy, đừng có mà chuyện gì cũng đổ lên đầu tôi, cậu không vào đại học lại là lỗi của tôi sao?”

“Là lỗi của tôi, em định bắt tôi đền bù thế nào?” Phương Mục Dương biết cơ thể cô đang khó chịu, bướng bỉnh cũng là dễ hiểu, không muốn so đo với cô. Nhưng anh không ngờ trí tưởng tượng của cô lại phong phú đến vậy, nhìn quả chà là mà cũng suy ra anh có bạn gái được.

“Em uống nốt sữa đi, không lại lạnh mất.”

Phí Nghê uống hết sữa rồi, Phương Mục Dương liền lấy cái cốc trên tay cô đi: “Em muốn ăn gì, để tôi nấu cho em.”

Phí Nghê cười th ầm, trong nhà chỉ có mì sợi, món Phương Mục Dương nấu được chỉ sợi cũng có mì sợi mà thôi. Cô không có tâm trạng ăn uống, nói th ẳng: “Tôi không muốn ăn, cậu để phần tôi ít cháo là được.”

Một lúc sau, Phí Nghê lại ngửi thấy mùi thơm của trứng gà, chỉ luộc trứng không thì không thể thơm phức thế này được.

“Tôi làm món trứng hấp cho em đây, em muốn xuống đây ăn hay là tôi mang lên đó?”

Phí Nghê th ầm nghĩ không phải đã bảo chỉ cần chừa lại chút cháo là được sao, nhưng ngoài miệng lại nói: “Để tôi xuống đây cùng ăn với cậu.”

Trong nhà họ không có chiếu, Phương Mục Dương sợ Phí Nghê bị lạnh nên trực tiếp đẩy máy may – cũng chính là bàn ăn tạm thời của bọn họ đến trước giường, bảo Phí Nghê ngồi ăn trên giường anh.

Cô lấy thìa xắn một miếng, không ngờ Phương Mục Dương hấp trứng lại khéo như vậy, ăn rất mềm mịn, chỉ cần hấp lâu một chút là trứng đã bị xộp r ồi.

“Em thấy món trứng hấp này thế nào?”

“Ngon lắm, ngon hơn tôi hấp nhiều.”

“Chỉ là vẫn còn một chút chưa hoàn hảo thôi?”

“Còn gì?”

“Tiếc là nhà chúng ta không có giấm, thêm chút giấm là ngon r ồi. Không phải em thích ăn giấm lắm sao? Tôi quên không mua, ngày mai tôi nhất định sẽ mua ít giấm già(1) về”

(1) Giấm già: Đặc sản của tỉnh Sơn Tây, một trong bốn loại giấm nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Phí Nghê biết anh đang giễu cợt mình, vội la lên: “Ai thích ăn giấm chứ?”

“Là tôi thích ăn, em nói xem, sao tôi lại không nhớ ra mà mua nhỉ?”

Phí Nghê cầm thìa trứng hấp, đưa đến bên miệng Phương Mục Dương:
“Ăn cơm mà cũng không ngăn được cái miệng của cậu.”

Cô không muốn nghe anh nói nữa, đút liên tiếp mấy thìa trứng hấp vào miệng anh.

Lúc tự mình ăn trứng, cô mới sực nhớ ra, đáng nhẽ vừa rồi nên đút cho anh bằng thìa của anh mới phải.

Phí Nghê không đút trứng cho anh ăn, anh cũng không ăn nữa.

Phí Nghê nói: “Một mình tôi ăn không hết, cậu ăn một tí đi.”

“Tôi không thích ăn thế này, tôi thích thêm giấm vào cơm, hay em tạm thời nói mấy lời chua chua cho tôi nghe đi, như thế tôi mới ăn được.”

“Ăn thì ăn không ăn thì thôi!” Miệng cô nói vậy nhưng tay vẫn không tự chủ mà xúc mấy miếng trứng vào bát anh, xong lại dặn dò: “Vỏ chăn của cậu nếu phơi khô rồi thì lồng vào đi, để mấy ngày nữa là sẽ bền đấy.”

Phương Mục Dương giặt quần áo rất mau lẹ, chỉ nhúng xà phòng một lần rồi xả nước sạch hai lần là đã đem ra phơi rồi. Anh vừa không biết giặt lại còn hay giặt thường xuyên, một bộ đồ có thể mặc dăm ba năm, anh cứ giặt kiểu như thế, mặc được một năm là đã phải cảm ơn vải dệt tốt rồi. Vỏ chăn của anh cũng chẳng tránh được kiếp nạn này. Phí Nghê thực sự hết cách với anh, người này không chỉ vóc dáng tổn vải, làm gì cũng rất tổn vải.

Ăn trứng hấp xong, Phương Mục Dương nói với Phí Nghê: “Em đừng để chân trần ngủ, tôi mua tất cho em đấy, xỏ vào xong hăng ngủ tiếp.”

Phí Nghê thấy Phương Mục Dương mua giày tất và áo khoác mới cho mình thì xót ruột hỏi: “Cậu chưa tiêu hết tiền đấy chứ?”

“Vẫn còn mà.”

Phương Mục Dương cũng thật biết mua, chỉ nhìn qua là biết tốn không ít tiền. Cô muốn trách anh tiêu xài phung phí, song lại cảm thấy anh có bao nhiêu tiền đều tiêu hết trên người cô, tiêu xong còn làm cho anh mất vui thì đúng là quá mệt mỏi, cô mệt mà anh cũng mệt. Nhưng anh thực sự chẳng biết tính toán chút nào cả, người không có quần áo mùa đông để mặc là anh, không phải cô, có tiền sao không biết mua ít đồ cho mình trước chứ? Nếu cô cất lời khen anh, anh lại cho rằng cô đang cố vũ mình, về sau còn mua đồ bù bĩa bĩa cho cô nữa thì đúng là phiền toái.

Cô rối rắm trong lòng, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo trái tim mà nói đồ anh mua cô đều thích. Còn chuyện khuyên anh tiêu tiền phải biết tính toán, thôi để ngày mai hẵng nói.

Cô đi tất lông cừu Phương Mục Dương mua cho mình, ôm túi chườm nóng của anh vào bụng, trong lòng thầm nghĩ, đợi ngày mai để chịu hơn, cô sẽ đan quần cho anh, càng xong sớm thì càng tốt. Giờ trời càng lúc càng lạnh, đan áo cho anh thì vẫn còn thiết ít len, hay là gỡ cái khăn len quàng cổ của cô ra, cô đã có hai cái khăn quàng rồi. Anh không biết tiêu pha như vậy, chỉ sợ khuyên cũng vô ích, tốt nhất là bảo anh sau này mỗi khi có tiền thì giao cô giữ một phần.

Giờ cơm tối ngày hôm sau, Phương Mục Dương hấp quả trứng cuối cùng trong nhà cho Phí Nghê.

Anh vẫn không mua giấm về

Lượng trứng gà cung ứng mỗi tháng chỉ có nhiều đó, Phí Nghê thấy hơi xấu hổ, trứng gà tháng này đều vào bụng cô cả rồi. Cô múc một miếng trứng vào trong bát Phương Mục Dương, vừa định múc miếng thứ hai, Phương Mục Dương đã cười cười ngăn cản: “Không ngờ em lại thích tôi như vậy, ngay đến một quả trứng gà...”

Phương Mục Dương vốn tưởng rằng Phí Nghê sẽ ngừng tay.

Vậy mà cô lại hoàn toàn không phủ nhận, vẫn múc trứng vào bát anh, nói: “Mỗi người một nửa, không phải lúc mua cậu cũng có phần sao?”

Cơ thể Phí Nghệ hôm nay đã đỡ hơn nhiều, đầu óc cũng minh mẫn ra, nói chuyện rất chú ý, không giống như ngày hôm qua hết đủ loại giấm ra ngoài.

Ăn xong, cô bật đài, ngồi trên giường Phương Mục Dương nghe nhạc, vừa nghe vừa đan món đồ hôm trước đang đan dở. Phương Mục Dương vẽ phác thảo trên máy may, anh đã thảo luận với Phí Nghệ, Chủ nhật này sẽ đóng một cái tủ thấp.

Đang nghe thì đài bỗng dừng im bật. Trái tim Phí Nghệ đánh thịch. Cô chỉnh sang một kênh khác, một kênh có thể nghe công khai trước mặt mọi người, sau đó tháo tai nghe, để loa ngoài, phát hiện đài không có vấn đề gì. Cô thử đeo tai nghe lên, lại chẳng nghe được gì nữa. Không có tai nghe thì không thể nghe được đài, cô đành phải tắt đài đi, tiếp tục đan lát.

Lúc vẽ tranh Phương Mục Dương chuyên tâm hơn bình thường rất nhiều. Đến khi anh phác họa xong, quay người lại, định nghe chung tai nghe với Phí Nghệ thì mới nhận ra cô đã đặt tai nghe xuống một bên rồi.

“Sao em không nghe nữa?”

“Tai nghe hỏng rồi.”

“Để tôi xem xem.” Phương Mục Dương nhất thời cũng không có cách nào sửa tai nghe, anh nói với Phí Nghệ: “Không thì em hạ âm lượng xuống thấp một chút, hàng xóm không nghe được đâu.”

“Thôi bỏ đi, không cần phải mạo hiểm như vậy.”

Phương Mục Dương nhìn quanh bốn phía, hỏi cô: “Em có còn thừa cái chần nào không?”

“Trong hòm còn có một cái.”

“Sao thế?”

“Chần có thể giúp cách âm.”

Phí Nghê mở hòm, lấy chăn ấm mùa đông ra, so với cái cô đang đắp thì dày hơn tương đối.

Phương Mục Dương lại góp thêm cả chăn của mình, hai cái chăn quây chặt chiếc giường phía dưới với sự trợ giúp của một sợi dây.

Chuẩn bị xong xuôi, Phương Mục Dương nói với Phí Nghê: “Cái này tác dụng có hạn, nhưng mà giờ em vặn nhỏ âm lượng, nhà bên cạnh chắc chắn là không nghe thấy. Để mai tôi xem có tai nghe tương thích bán không.”

“Giờ trông chúng ta có khác nào phường trộm cướp không?” Thật ra vẫn có thể chịu đến mai rồi mua tai nghe, nhưng hôm kia cô mới nghe lần đầu tiên, bởi vì chưa nghe nhiều lắm nên cứ cảm giác như có thứ gì đó khẽ cào lên trái tim mình, không nghe được là thấy rất trống trải.

Phí Nghê vẫn chưa yên tâm: “Nhỡ lát nữa có người gõ cửa, vào nhà trông thấy thì phải làm sao?” Thật ra loại chuyện này xác suất xảy ra rất thấp, cho dù có người gõ cửa thì cô cũng có thể không cho người ta vào, tuy rằng hơi bất lịch sự.

“Lý do không phải là đã có sẵn rồi à? Em cứ bảo cái tường này không cách âm, hai vợ chồng làm gì cũng sẽ bị nghe thấy hết, em ngại không muốn để cho người ta nghe được cho nên mới làm thế này.”

Chương 48: Ngày mai gặp

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phí Nghê thật sự nghe không nổi nữa: “Cậu có thể nói chuyện đứng đắn một tí được không?”

“Ở nhà của mình mà còn phải dè dặt như vậy sao? Thế khác nào lên giường ngủ mà vẫn còn phải đi giày? Em nói chuyện với tôi, không có gì phải ngại ngần cả.”

Phí Nghê thấy xấu hổ thay cho anh: “Nhưng cậu không thể chuyện gì cũng nói hết được.”

Phương Mục Dương cười với cô: “Tôi nói chuyện gì?”

Phí Nghê sao có thể mặt dày mà nhắc lại những gì anh từng nói được, cô đành phải tiếp tục đan len, không thèm để ý tới anh nữa.

Toàn bộ giường đã bị chặn của họ bao quanh, giờ rõ ràng là mùa thu mà vẫn ngọt ngào đến lạ. Phí Nghê uống sữa ấm Phương Mục Dương pha cho cô, cảm giác nóng nực từ đầu đến chân. Cô vẫn đan quăn cho Phương Mục Dương, còn Phương Mục Dương ngồi cạnh cô, không biết là vẽ cái gì.

Phí Nghê nóng đến khó chịu, ngay cả tiếng nhạc trong đài cũng không thể làm cho cô thấy dễ thở hơn, tuy rằng đó là một giai điệu rất dịu nhẹ.

Phí Nghê nghĩ, Phương Mục Dương không biết sợ lạnh như thế thì chắc chắn phải sợ nóng, có khi anh còn đang nóng hơn cả cô ấy chứ.

Cô vừa định bảo hay là bỏ chăn ra đi, đã nghe Phương Mục Dương nói với mình: “Đây là tủ thấp chúng ta định đóng, em nhìn thử xem có gì chưa vừa

ý không?”

Giống hệt như những gì Phí Nghệ mừng tượng, cô nói rất đẹp.

“Thế tôi sẽ đóng theo bản phác này.” Phương Mục Dương vỗ vỗ lưng cô. “Đừng đan nữa, nếu em muốn nghe đài tiếp thì cứ nằm đây một lát, tôi xuống dưới nhà nhìn qua gỗ để đóng tủ, không tranh đoạt không gian với em nữa.”

“Không phải nói Chủ nhật mới đóng sao?”

Phương Mục Dương cười với cô: “Bên ban huấn luyện của chúng tôi nghe nói tôi có một cô vợ tài mạo song toàn, muốn được đến nhà gặp em. Tôi thì rất muốn cho bọn họ thấy tôi đã may mắn thế nào mới cưới được em, nhưng cũng không thể bắt tất cả đứng nhìn được, ít nhất phải đóng thêm hai cái ghế cho họ ngồi chứ. Nếu chỉ đóng mỗi Chủ nhật thì e là mùa đông tới vẫn chưa có ghế ngồi đâu.” Nhà của họ chỉ có hai cái ghế tựa, nếu có người đến chơi thì phải ngồi trên hòm gỗ.

“Tài mạo song toàn? Cậu đòi cho tôi cái mũ cũng cao(1) quá đấy.”

(1) Đòi mũ cao: Tâng bốc, đề cao người khác quá mức.

“Lời này em nói không có lý lắm, tôi đâu có làm ở xưởng may mũ của các em, lấy đâu ra mũ để cho em đội?” Phương Mục Dương đứng dậy, nhéo nhéo má cô: “Em cũng mệt rồi, mau đi nghỉ đi.”

“Tôi chưa buồn ngủ. Cậu bỏ mấy cái chăn này ra đi, tôi không nghe đài nữa.” Trời lạnh như vậy, Phương Mục Dương còn mặc độc một cái quần, cô phải đan thêm cái nữa thật nhanh mới được, để anh còn có cái mặc.

Phương Mục Dương lấy tay lau mồ hôi trên trán cô: “Nóng quá rồi, thôi để mai lại nghe tiếp, ngày mai nhất định tôi sẽ mang tai nghe mới về cho em.”

Ngày hôm sau, Phương Mục Dương quả nhiên mua một bộ tai nghe cho Phí Nghệ, nghe đài không cần phải lấy chăn bông trùm lên nữa. Trúng gà

trong nhà vừa hết, vậy nên sáng sớm Phương Mục Dương đã đi chợ, mua hai cân trứng của một bà cụ mang trứng từ ngoại thành vào bán, tiếp tục làm trứng hấp cho Phí Nghê.

Từ khi số lượng trứng bị hạn chế, Phí Nghê chưa từng ăn nhiều trứng như vậy trong một khoảng thời gian ngắn.

Đồng nghiệp đầu nói lấy chồng xong mặt cô đã tròn lên chút, lấy đó làm bằng chứng của một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Nếu có thể suy đoán mức độ hạnh phúc của hôn nhân dựa trên việc tăng giảm trọng lượng của một người, thế thì Phương Mục Dương chắc chắn là không hạnh phúc, bởi vì anh đã gầy đi so với trước khi kết hôn. Đợt này anh trở về, dưới sự kiên trì nỗ lực bền bỉ của Phí Nghê, tuy Phương Mục Dương có lên cân một tí, nhưng vẫn không thể nào bằng với cái hũ ấy được.

Phí Nghê quyết định làm gì đó thật ngon cho Phương Mục Dương ăn.

Buổi sáng ngày thứ Hai, Phí Nghê bảo Phương Mục Dương nhớ về nhà sớm một chút, cô có việc quan trọng cần nhờ anh giúp.

Phương Mục Dương lại hỏi Phí Nghê, chuyện kia của cô đã kết thúc chưa?

Phí Nghê cảnh giác: “Cậu hỏi chuyện ấy để làm gì?”

“Tần này mà không ăn cua thì sau không ăn được đâu, mà cua tính hàn, nếu em vẫn còn chưa hết thì để tôi mua sau vậy.”

Phí Nghê nói: “Cua thì khoảng hai ngày nữa hãy mua đi.”

Buổi tối Phương Mục Dương trở về, mới biết chuyện quan trọng Phí Nghê nhờ anh giúp chính là thái thịt lợn. Cô bảo Phương Mục Dương thái sao cho mỏng mỏng chút. Phương Mục Dương biết làm mộc, kỹ thuật xắt rau cũng không hề kém, mỗi miếng thái ra đều khiến Phí Nghê hài lòng.

Tương vừng, đậu phụ lên men, dầu kho tôm, khoai tây và cải thảo đều đã được chuẩn bị từ Chủ nhật, chỉ thịt lợn là vừa mua. Phí Nghê vốn muốn mua thịt dê hoặc thịt bò, nhưng chúng lại quá khó mua, cô đành tạm mua thịt lợn.

Sau khi pha xong nước chấm, cô bảo Phương Mục Dương nhóm bếp c ãn để đốt dưới đáy n ấi. Cô vẫn chưa dám tự nhóm bếp c ãn.

Khi thịt lợn đã chín, Phí Nghê li ền vớt từng lát thịt ra, bỏ vào trong bát của Phương Mục Dương. Cô nói với Phương Mục Dương mình không thích ăn thịt lợn, cô thích ăn khoai tây và cải thảo hơn.

“Em là thờ à? Sao lại thích ăn chay thế? Phương Mục Dương cười cười, bỏ hết chỗ thịt còn lại dưới n ấi vào trong bát của Phí Nghê.

Phí Nghê có hơi không vui: “Không phải tôi nói r ấi sao? Tôi muốn ăn sẽ tự gấp.”

“Thế sao em lại gấp cho tôi?”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng có tiếng gõ cửa. Phí Nghê lập tức im bật, đưa mắt đánh giá căn nhà, phản ứng đầu tiên chính là nhìn gối trên giường. Cô đã nghe theo lời Phương Mục Dương nói, ban ngày mang gối xuống để cạnh gối Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương vỗ nhẹ lên vai Phí Nghê, ý bảo cô ăn tiếp, còn anh đi mở cửa.

Người gõ cửa chính là phó tổ trưởng Trần của tổ dân phố cùng với một chị gái nữa. Ngay trên t ầng Phí Nghê ở có một nữ đ ầng chí sinh con đầu được bốn năm đã sinh thêm con thứ hai. Phó tổ trưởng Trần cho rằng nguyên do là việc giáo dục kế hoạch hóa gia đình chưa được thực hiện đúng đắn, vậy nên bà đành đích thân xuất trận.

Bonus

Tương vừng

Đậu phụ lên men

Dầu kho tôm

Chương 49: Nhấn

Người xuất hiện cùng bác gái Trần chính là nhân viên công tác tại một hiệu thuốc gần đây. Hiện nay các sản phẩm tránh thai đều được phát miễn phí ngoài hiệu thuốc, nhưng người lấy lại không nhiều. Để công việc được mau chóng hoàn thành, ngoài việc liên kết với các nhà xưởng, nhân viên công tác tại hiệu thuốc còn phối hợp với tổ dân phố phát dược phẩm đến từng nhà.

Lúc bác gái Trần bước vào thì Phí Nghệ đã đứng dậy, hơi nóng từ nǎi bốc lên mặt cô khiến cô trông lại càng trắng, chiếc áo bông xanh lá mạ cùng áo somi trắng bên trong mang tới cho người đối diện một cảm giác rất ôn hòa.

Bác gái Trần liếc qua bảng đăng ký, trên đó viết căn hộ này thuộc về một đôi vợ chồng trẻ mới cưới, hai người bằng tuổi nhau, nam năm nay vừa đủ tuổi kết hôn, chỉ hơn nữ có vài tháng. Thật ra không cần nhìn bảng đăng ký, dựa vào kinh nghiệm sống nhiều năm của mình, bác gái Trần cũng có thể biết đây là một cặp vợ chồng mới cưới, không chỉ vì nhìn qua bọn họ đều còn rất trẻ, mà còn bởi trông họ rất giống mấy đứa nhỏ vừa mới thoát khỏi cuộc sống gia đình.

Hai người đã quen thuộc đến mức ở chung một nhà, nhưng ánh nhìn của cô gái vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Tủ thấp nhà Phí Nghệ chưa đóng xong, ghế tựa lại chỉ có mỗi hai cái, không khỏi có vẻ hơi đơn sơ quá. Bác gái Trần nhanh chóng nhìn lướt qua bài trí trong nhà, liếc bị cái bếp cần hấp dẫn. Theo kinh nghiệm ăn lâu nhiều năm của bác, nước chấm này pha cũng khá ngon.

Bác gái Trần nghĩ, hai đứa nhóc này còn rất biết hưởng thụ.

Phương Mục Dương nhường ghế tựa của mình lại cho bác gái Tr`ân, bác gái Tr`ân nói: “Tôi không ng ỡ đâu, tuyên truy`ên cho cô cậu xong chúng tôi còn phải đến những nhà khác nữa.”

Bác gái Tr`ân đưa cho Phí Nghê một quyển sổ tay tuyên truy`ên, lại hỏi: “Tiểu Phí, tu`ân trước tổ dân phố tổ chức một buổi tuyên truy`ên giải thích dành cho phụ nữ ở trong độ tuổi sinh đẻ đã kết hôn, sao cháu không đi?”

Phí Nghê nghe thấy mấy chữ “ở trong độ tuổi sinh đẻ đã kết hôn” thì nhất thời mặt đỏ lựng, may là có cái bếp c`ần ở đây nên có thể nói là bị sức nóng từ n`ữ hun đỏ.

“Cháu không biết chuyện đấy ạ.” Phí Nghê quả thực đã thấy thông báo, nhưng vì chưa từng coi mình là phụ nữ ở trong độ tuổi sinh đẻ đã kết hôn nên cũng không thấy mình c`ần phải đi.

“Sau này tổ dân phố còn làm công tác tuyên truy`ên thì cháu nhất định phải đi đấy nhé. Nếu cháu không có thời gian thì bảo người nhà đi thay, cũng c`ần để cho các đ`ồng chí nam tiếp thu một ít kiến thức.”

Nói xong, bác gái Tr`ân lại hỏi Phí Nghê về kế hoạch sinh nở của cô. Không riêng gì công tác mới c`ần kế hoạch, sinh con cũng là chuyện lớn trong đời, cũng c`ần phải có kế hoạch. Nắm được kế hoạch sinh nở của phụ nữ đã kết hôn trong tổ dân phố chính là một phần công việc của bác gái Tr`ân.

Phí Nghê vốn chẳng có tí kế hoạch gì, cô miễn cưỡng giữ nụ cười trên mặt, dùng một giọng điệu thật bình tĩnh nói: “Trước mắt cháu muốn tập trung toàn bộ sức lực vào công việc, tạm thời chưa định có con ạ.” Nếu là những chuyện khác cô sẽ không ắn nói vụng về đến thế, nhưng lúc này đây cô cũng chỉ nặn ra được một câu như vậy thôi.

Bác gái Tr`ân đ`ồng ý với suy nghĩ của Phí Nghê, các nữ đ`ồng chí trẻ tuổi hăm hở công tác luôn là đi ều tốt, tuy nhiên ngoại trừ kế hoạch ngắn hạn thì vẫn phải có một kế hoạch lâu dài nữa. Vợ ch`ồng trẻ mới kết hôn, cho dù chưa có kế hoạch sinh con thì con cũng có thể tự động tìm tới cửa, hiểu biết một ít kiến thức là rất c`ần thiết.

Bác gái Trần nói xong thì đến lượt chị nhân viên bên hiệu thuốc, bởi vì còn cần đi thăm những gia đình khác nên chị chỉ giới thiệu sơ qua về công dụng của thuốc tránh thai cùng một số sản phẩm khác, cụ thể thì Phí Nghê có thể tìm hiểu qua sổ tay tuyên truyền.

Chị nhân viên thành thực giao mấy món đồ kia vào tay Phí Nghê.

“Nếu hai người dùng hết rồi thì có thể tới hiệu thuốc nhận thêm, đều là miễn phí. Rất nhiều người ngại đi nhận, nhưng thật ra hoàn toàn không cần ngại đâu.”

Phí Nghê lúc này vốn định vâng dạ gì đó một chút, nhưng mặt lại đỏ đến độ không nói nên lời. Còn Phương Mục Dương lại rất tự nhiên, anh nói đã muộn thế này còn tới nhà anh làm công tác giáo dục, quả thực vất vả quá rồi, xong lại hỏi họ có muốn nán lại ăn chút gì không.

Bác gái Trần lập tức bày tỏ bọn họ sẽ không nhận bất cứ thứ nhỏ nhặt gì từ người dân. Lúc ra ngoài cửa, bác lại hỏi Phí Nghê mua dầu kho tôm ở đâu, nhìn trông có vẻ rất ngon.

Nghe được đáp án, bác gái Trần hài lòng rời đi.

Khi cánh cửa khép lại, mặt Phí Nghê đã đỏ bừng. Trước kia những thứ đơn vị phát cô đều khóa lại trong tủ, chẳng nhẽ giờ cũng cất mấy cái này vào tủ ngay trước mặt Phương Mục Dương ư? Nhưng nếu không cất trong tủ thì biết cất ở chỗ nào?

Phương Mục Dương đóng cửa xong, thấy Phí Nghê vẫn chôn chân tại chỗ thì khẽ cốc lên mũi cô: “Sao em nóng thế?” Nói rồi, anh lại lấy trán dán lên trán cô: “Có thấy sốt đâu nhỉ.”

Phương Mục Dương cúi xuống, thấy đồ trong tay Phí Nghê thì cười với cô: “Em còn cần mãi làm gì, giờ cũng đã cần đâu mà.”

Anh rất tự nhiên mở tay Phí Nghê ra, đặt những thứ trong tay cô lên bàn dài rồi lại giục cô ăn tiếp, nếu để thức ăn trong bát lạnh hết thì ăn không

ngon nữa đâu.

“Sao có thể để ở ngay đây được?” Lộ liễu như thế, người ngoài nhìn vào là thấy.

“Ăn xong rồi tính.”

Chuyện vừa rồi quá xấu hổ, Phí Nghê nhất thời không biết nói gì. Cô chỉ cúi đầu ăn thức ăn trong bát mình, còn chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn nữa, thi thoảng duỗi tay ra gấp đồ thì lại chạm phải đĩa Phương Mục Dương, tức khắc rút lại. Cô gấp bữa một thứ trong nĩa, nhìn xuống mới phát hiện ra là gừng. Lần tới gấp, lại bị đụng đĩa, lại rút về, cứ tưởng gấp được khoai tây nhưng không ngờ vẫn là gừng.

Phí Nghê chẳng thu hoạch được tẹo gì. Vì bữa ăn này mà cô đã bắt đầu chuẩn bị từ hôm qua, tương vùng cung ứng hàng năm có hạn, hôm nay cô đã dùng hết lượng tương vùng của cả quý. Kết quả là lại ăn tới mất hết hần vía.

Phương Mục Dương gấp một miếng thịt đã chín, bỏ vào bát của Phí Nghê. Một lát sau, anh lại thêm rau nhúng và khoai tây thái lát cho cô.

“Tự tôi gấp được mà.”

“Tôi biết.”

Trong lúc đang ăn tâm trí Phí Nghê vẫn lang thang ở chỗ khác, thế nên Phương Mục Dương thỉnh thoảng gấp cho cô một miếng thịt, cô vẫn luôn lơ đãng bỏ vào miệng ăn.

Đến khi cô ý thức được, thịt trong nĩa đã chẳng còn sót lại miếng nào.

Chuyện này đương nhiên không phù hợp với ý tưởng ban đầu của cô. Phí Nghê làm nĩa lâu này, vốn là muốn cho Phương Mục Dương một bữa cải thiện.

Sau khi ăn tương đối thịt và rau, hai người bắt đầu chậm lại, lần này Phương Mục Dương ăn nhiều hơn.

Khi đang vớt mì, Phí Nghê bất ngờ phát hiện ra một miếng thịt. Niềm vui bất ngờ này chẳng khác nào móc được tiền trong lúc giặt quần áo, cô vội vàng bỏ nó vào bát của Phương Mục Dương.

Bữa ăn này đã tiêu hao không ít tâm tư của cô, không chỉ phải cắt một khoản tương vừng cung ứng có hạn, đậu phụ lên men cũng là cô đạp xe đến mua ở một cửa tiệm phía đông, đi đi về về mất tới cả tiếng đồng hồ. Đậu phụ lên men tại những cửa hàng bán thực phẩm phụ bình thường không được đa dạng như cửa tiệm chuyên đậu phụ này, hương vị cũng không chính thống. Cô cố ý mua nhiều loại đậu phụ, nước chấm cũng rất cầu kỳ, kết quả là Phương Mục Dương còn chẳng ăn được mấy miếng thịt.

Bởi vì vẫn thấy tiếc nuối nên Phí Nghê nhất thời quên mất sự ngưng ngừng khi bác gái Trần ghé thăm. Cô cầm đĩa dò thịt trong nĩa, gấp được miếng nào cũng bỏ vào bát Phương Mục Dương, cho dù chỉ là một miếng thịt vụn nhỏ như đầu đĩa thì cô cũng phải thả sang bát anh cho bằng được.

Phí Nghê không ngừng nhúng đĩa trong nĩa, Phương Mục Dương thấy tay cô bị hơi nước bốc lên trắng toát lúc đang cố gấp thịt ra thì không khỏi bật cười.

“Em có nhớ trước kia tôi từng nhờ em giữ giúp một cái hòm không? Cái hòm ấy có còn ở chỗ em không?”

Đã mười năm rồi, nếu bị thất lạc cũng chẳng có gì là lạ.

Phí Nghê nhớ tới cái hòm đựng đĩa đĩa nhạc và sách ảnh, còn có những tác phẩm nghệ thuật không manh áo che thân kia. Cô vốn muốn lấy một ít sách từ chỗ Phương Mục Dương, sách có thể xem quá ít, cô bèn tìm cách ở chỗ anh, không ngờ lại lấy được những thứ đó. Lúc trông thấy quyển sách ảnh ấy, mặc dù trong bụng cô sẵn lòng thừa nhận đây là nghệ thuật nhưng vẫn không nhìn được mà mắng anh, đã giấu giếm một hòm toàn mấy cái này, lại còn mặt dày giao nó cho cô. Nhưng dù cô không tình nguyện thì

cũng không vớt ba cái đũa đi. Những năm này cô vẫn luôn đợi anh tới lấy hòm, kết quả là đợi một mạch đến hiện tại.

Theo lý thuyết mà nói, biết chuyện anh đã nhớ lại, cô cũng nên đưa vật về chủ cũ. Ngặt nỗi cái nhà này không hề có máy quay đĩa, đĩa nhạc cũng không thể sử dụng được. Sách ảnh thì thật ra vẫn coi được, nhưng... Dù vậy, nếu như anh đã chủ động nhắc tới, cô tất nhiên cũng muốn giao trả cho anh.

“Vẫn còn.” Phí Nghệ chỉ về cái hòm gỗ của mình. “Ở ngay trong đó đây, giờ cậu muốn lấy luôn chưa?”

Lúc chuyển nhà cô đã nghĩ đến cái hòm nọ đầu tiên, bởi vì cô tuyệt đối không thể để nó lại nhà cha mẹ mình được.

Phương Mục Dương quay đầu nhìn cái hòm gỗ của Phí Nghệ, hỏi: “Nếu tôi vẫn không tìm em lấy đũa thì em vẫn sẽ giữ cho tôi sao?”

Phí Nghệ trầm nghĩ, bằng không còn có thể thế nào nữa.

“Lát ăn cơm xong tôi sẽ lấy ra cho cậu, cậu nhìn thử xem bên trong có thiếu gì không.”

“Chẳng nhẽ tôi lại không tin em à?”

Phí Nghệ lại nghĩ, cho dù nhân phẩm cô có thấp kém thì cũng sẽ không trộm cắp mấy thứ này, bởi vì chúng thực sự chẳng có tác dụng gì với cô. Đĩa nhạc thật ra cô cũng muốn nghe một chút, nhưng căn bản là không dám công khai nghe thử.

Bữa lẩu này bọn họ ăn rất sạch sẽ, ngoại trừ một ít rau thịt vụn dưới đáy nồi thì chẳng còn dư gì cả.

Sau khi tắt lửa bếp cồn, Phí Nghệ lấy hòm ra đưa cho Phương Mục Dương.

Năm đó, hai người bạn họ gặp nhau từ lúc tờ mờ sáng, lén la lén lút y hệt kẻ trộm. Phương Mục Dương vẫn nhớ Phí Nghê đã cho anh tiền, bao nhiêu thì anh quên rồi, chỉ nhớ anh đã cặm chổ tiền kia đến cửa hàng thực phẩm mua một cái bánh kem hoa quả lớn, hôm ấy là sinh nhật của bà ngoại anh.

Phương Mục Dương đặt hòm lên trên máy may, lật xem từng thứ một, những món đồ đã phủ bụi suốt mười năm giờ lại hiện ra ngay trước mắt anh.

Anh vẫn nhớ rõ chiếc nhẫn kia để kèm trong đĩa nhạc của Satie(1), nó vẫn còn nguyên ở đấy. Nhẫn đính ngọc lục bảo, xung quanh nạm những viên kim cương nhỏ lấp lánh. Anh vẫn nhớ bà ngoại mình có một bộ trang sức bằng ngọc lục bảo, chiếc nhẫn này là một trong số đó, bà đã để lại cho anh.

(1) Erik Satie (1866 – 1925): Nhà soạn nhạc, nghệ sĩ piano người Pháp.

Chương 50: Cua

Sáng sớm thứ Ba, Phương Mục Dương nói với Phí Nghê sau khi tan làm không cần đến nhà ăn mua cơm nữa, buổi tối sẽ có cua ăn.

Phương Mục Dương gặp Lăng Y ở nhà xuất bản. Lăng Y trước kia luôn phẳng phất nét u sầu, cho dù vào đại học hay đi làm cũng chưa từng thay đổi, nhưng hôm nay vẻ mặt lại tràn đầy hoan hỉ. Lăng Y lén nói cho Phương Mục Dương biết, cha cô nàng đang có hi vọng khôi phục chức vị, nói xong lại hỏi thăm tình hình của cha mẹ anh, Phương Mục Dương chỉ đáp là không rõ. Mấy ngày trước anh vừa chuyển một ít được phẩm Trung y qua đường bưu điện cho cha mẹ, sáng nay lại nhận được một lá thư, thư chỉ khuyên anh làm việc cho thật tốt. Anh và cha mẹ không thường xuyên trao đổi thư từ với nhau, trong số thư không nhiều kia hầu hết đều là khuyến khích anh làm tốt vai trò của một cái đinh ốc(1), còn những chuyện khác thì chưa bao giờ đề cập đến.

(1) Một cách ví von xuất phát từ nhật ký của “tám gương chiến sĩ mẫu mực” Lôi Phong, trong đó viết: “Vai trò của một người đối với sự nghiệp cách mạng như một cái đinh ốc trong một cỗ máy. Do được liên kết và cố định bởi nhiều đinh ốc nên cỗ máy trở thành một tổng thể vững chắc, có thể hoạt động tự do và phát huy công suất làm việc cực lớn. Đinh ốc tuy nhỏ nhưng không thể xem thường vai trò của nó. Tôi muốn là một cái đinh ốc mãi mãi.”

Lăng Y mời Phương Mục Dương đến nhà mình ăn cơm vì có người đã tặng cho gia đình cô một sọt cua. Chính sọt của này đã khiến Lăng Y cảm nhận được sự thay đổi. Bao nhiêu năm rồi, đến bây giờ mới có người chủ động tới cửa biếu quà cho nhà cô. Đây là một dấu hiệu cực kỳ tốt.

Cô vốn dĩ đang qua lại với một nam thanh niên bên Cục Dịch vụ, hai bên đang trong giai đoạn tiếp xúc tìm hiểu lẫn nhau. Nhưng bởi vì dấu hiệu

này, cô bỗng nhiên mất sạch hứng thú với cái người ở Cục Dịch vụ kia.

Khi không còn phải sầu lo về các vấn đề trong cuộc sống, Lăng Y lại một lần nữa phát hiện ra những ưu điểm của Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương cảm ơn ý tốt của Lăng Y, nhưng lại nói hôm nay anh đã hẹn sẽ ăn cơm cùng Phí Nghê, hôm khác lại tới nhà họ Lăng quây rầy sau.

Niềm vui trên mặt Lăng Y vụt tắt, cô miễn cưỡng nở một nụ cười, nói “vậy à”.

Lăng Y tận lực kìm nén cảm xúc của mình, dùng một giọng điệu tương đối tự nhiên hỏi Phương Mục Dương: “Cậu và cô ấy có tiếng nói chung ư?” Cô thực sự hoài nghi, hai con người xuất thân khác nhau, từng đi trên những ngã rẽ khác nhau, sao có thể nói chuyện cùng nhau được. Cô có thể hiểu tại sao trước kia Phương Mục Dương cưới Phí Nghê, cô ta xuất thân mằm đở chân chính, ngoại hình lại còn xinh xắn, cho dù cô có không thích Phí Nghê thì cũng không thể không thừa nhận mặt cô ta rất dễ nhìn, hơn nữa cô ta còn có một công việc chính thức. Tuy cô cảm thấy tiếc thay cho Phương Mục Dương, nhưng cũng phải công nhận rằng nhìn từ góc độ thực tế, Phương Mục Dương cưới Phí Nghê là một lựa chọn chu toàn. Cô không thể giải thích được tại sao Phí Nghê lại bằng lòng lấy Phương Mục Dương. Lợi thế duy nhất anh có thể mang ra đổi lấy hiệu quả và lợi ích thiết thực chính là vẽ tranh, nhưng lợi ích kia không thể nào thấy được trong khoảng thời gian ngắn sau khi bọn họ kết hôn, hơn nữa anh còn chẳng có lấy một công việc chính thức.

Nhưng nếu, Lăng Y nghĩ, nếu cha mẹ Phương Mục Dương có thể khôi phục chức vị, tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Phương Mục Dương cười nói: “Tôi còn chưa tốt nghiệp cấp hai, còn cô ấy thì đã tốt nghiệp cấp ba rồi. Gần đây tôi đang cố gắng học văn hóa, tranh thủ giao lưu với cô ấy. Cảm ơn cậu đã nhắc nhé.”

Vừa tan ca là Phí Nghê đã chạy vội tới phòng tắm, chỉ cần mượn một chút thời là cô sẽ phải đợi đến lượt tiếp theo. Mỗi lần tắm trong phòng tắm, Phí

Nghê luôn có thể nắm bắt một cách toàn diện những chuyện lớn nhỏ trong xưởng cũng như nhiều kim chỉ nam cuộc sống, từ các vấn đề trọng đại như đổi mới lãnh đạo trong xưởng đến ba cái chuyện nhỏ nhất như cách muối củ cải ngon. Đã sắp sửa tới mùa đông, rau củ vô cùng khan hiếm, chỉ có cải thảo trữ đông cùng một số loại khác là có thể ăn được. Để có thể ăn được nhiều rau vào mùa đông, mọi người đã vận dụng rất nhiều trí tuệ, một trong số đó chính là muối chua các giống rau củ có thể mua được ngoài chợ. Đương nhiên, khi vắng mặt mấy cô gái trẻ tuổi chưa lấy chồng, sẽ luôn có dăm ba câu bông đùa về chuyện nam nữ gái trai.

Trước kia Phí Nghê vẫn thường tránh né kiểu đùa giỡn này, luôn là cố gắng tằm sao càng nhanh càng tốt. Nhưng hôm nay, cô lại nấn ná ở phòng tắm tương đối lâu. Cô hơi sợ phải về gặp Phương Mục Dương. Kỳ sinh lý của cô đã kết thúc, nếu Phương Mục Dương tỏ ý muốn tiến thêm một bước nữa thì cô phải làm sao đây? Cô nhất thời không nghĩ ra được cách từ chối, rồi lại nhớ tới những âm thanh từ nhà bên. Tình hình thứ Bảy tuần trước đã nói cho cô biết, khả năng cách âm của chấn bông hữu hạn, có thể ngăn tiếng đài không truyền ra, nhưng lại không thể ngăn tiếng giường nhà Uông Hiểu Mạn truyền vào đến tận tai cô.

Không chỉ tắm rửa chậm chạp, ngay cả đi đường Phí Nghê cũng chậm hơn bình thường một chút. Ở dưới tầng, cô trông thấy cái tủ thấp của nhà mình, đã đánh véc-ni xong xuôi, đang được phơi khô bên ngoài.

Vừa mới bước chân vào nhà, cô đã nghe thấy Phương Mục Dương hỏi: “Sao nay em về muộn thế?”

Phí Nghê thuận miệng nói: “Trong xưởng có việc.”

Cô chăm chú trông về phía Phương Mục Dương, nghi ngờ mình đã nhìn lầm.

Phương Mục Dương đang ngồi trước cây dương cầm, nắp đàn đã bị anh mở ra, anh đang chỉnh âm cho nó.

Phí Nghê vẫn luôn cảm thấy âm điệu của cây đàn này có vấn đề, nhưng vì đây là lần đầu tiên có một chiếc dương cầm riêng, cô vẫn luôn bao dung

với mọi khuyết điểm của nó.

Phương Mục Dương biết làm gia cụ, biết nấu mì bèo nưng, biết hấp trứng, điều khiến cho cô thấy hơi bất ngờ, song chẳng có gì khiến cô kinh ngạc bằng cảnh tượng này. Mới chỉ mấy ngày trước thôi, anh còn đàn dương cầm bằng một tư thế cực kỳ quái dị, cô chưa bao giờ thấy ai cong ngón tay lên như thế. Mỗi khi cô thoáng tỏ vẻ bất đắc dĩ, Phương Mục Dương đều nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi xem có phải cô thấy anh rất dốt, không muốn dạy nữa hay không. Cô tất nhiên nói không phải, còn biểu hiện kiên nhẫn hơn lúc trước.

Nhưng hiện tại, cái người ngay cả tư thế đánh đàn cũng sai lệch này, đang chỉnh âm cho dương cầm của cô.

“Không phải cậu bảo là không biết chơi đàn à?”

Phương Mục Dương chân thành nói: “Tôi cũng thật hi vọng mình không biết chơi, như vậy tôi có thể tiếp xúc với em nhiều hơn một chút. Chỉ cần biết một ít thôi là đã rất phiền phức rồi, tôi sợ mình giả vờ không khéo, bị em phát hiện, lại mất đi một cơ hội được tiếp xúc thêm với em.”

“Tôi biết tôi giả vờ rất vụng về, em tốt bụng nên mới không vạch trần tôi. Ở trước mặt em, có phải trông tôi rất nực cười không?”

Phí Nghe cảm thấy cần phải sửa lại suy nghĩ của anh: “Không đâu, tôi chưa bao giờ thấy cậu buồn cười cả.”

“Tôi vốn muốn mua cho em một cây dương đàn mới, nhưng tiền trong tay có hạn, chỉ có thể mua đồ cũ, em cứ dùng tạm nhé, sau này tôi sẽ đổi sang cái mới cho em.”

Phí Nghe vội nói: “Đàn này đã tốt lắm rồi.” Cô đứng đó nhìn Phương Mục Dương, một lát sau lại nhin không được mà hỏi: “Sao cậu biết chỉnh đàn dương cầm vậy?”

Anh cắm đầu ở nông thôn, học được cách đóng đồ gỗ cũng dễ hiểu, nhưng chỉnh âm cho đàn thì thực sự ngoài dự liệu của cô.

Phương Mục Dương cười cười: “Trước kia tôi chỉ biết lên dây đàn vĩ cầm thôi, còn dương cầm thì cũng phải mấy ngày trước tôi mới đào được một cuốn hướng dẫn tinh chỉnh ngoài bãi phế liệu để học. Nhưng mà tôi đảm bảo với em, hẳn là sẽ không kém âm thanh h ồi trước đâu.” Anh đã sớm mua dụng cụ từ lâu, đồng thời đọc sách, kiểm tra âm chuẩn vài lần trong đ ầu, hôm nay mới dám bắt tay vào việc.

“Cậu coi sách lúc nào thế?” Mấy ngày này ngoài đi làm anh còn phải đóng đ ồ đạc, lại còn hấp trứng cho cô hàng ngày, cô thực sự không nghĩ ra anh có thể rảnh được lúc nào mà đọc sách.

“Em đoán thử xem.”

Đã lúc này r ồi lại còn bắt cô phải đoán. Phí Nghê càng thấy tức cười, không biết giờ phải nói anh thế nào.

Phương Mục Dương nhớ tới của vẫn chưa bỏ vào n ồi hấp, liền nói với Phí Nghê: “Em đợi một tí, tôi đi hấp của trước đã.”

Phí Nghê trông thấy của đã sơ chế xong xuôi trong chậu: “Cậu không cần làm đâu, cứ để đấy cho tôi, lát nữa bật bếp cần giúp tôi là được.”

Lúc Phương Mục Dương chỉnh đàn xong thì của cũng chín.

Phương Mục Dương không chỉ mua mỗi của mà còn mua cả rượu gạo vàng cùng một gói ô mai mơ.

Anh đặt rượu trong nước nóng để làm ấm, sau đó không hỏi Phí Nghê có muốn uống không mà trực tiếp rót cho cô non nửa ly.

“Em nếm thử xem, nếu không thích thì để đó tôi uống nốt.”

Phí Nghê nhấp một ngụm rượu. Anh tiêu hoang như vậy, cô dĩ nhiên không thể chê là không ngon, hơn nữa cô cũng không muốn để anh uống rượu thừa của mình.

Lúc bóc vỏ cua, vì không tập trung nên Phí Nghệ bất cẩn bị đâm vào tay. Phương Mục Dương thấy thế thì kéo tay cô qua vuốt v e. Phí Nghệ như bị điện giật, tức khắc rứt tay mình về, song lại bị c ãm lên tiếp. Phải sau khi đã xác nhận tay cô không bị làm sao, Phương Mục Dương mới chịu thả nó ra.

Phương Mục Dương chăm chú nhìn vào mắt cô, nói: “Em đừng bóc cua nữa, nếu thực sự muốn làm gì đó thì đi đàn một bài đi, cua thì để tôi bóc cho.”

Chương 51: Chẳng còn gì cả

Cua có tính hàn, theo đề nghị của Phương Mục Dương, Phí Nghê uống thêm hai ly rượu gạo ấm áp.

Phương Mục Dương không ngờ Phí Nghê lại uống rượu kém tới vậy, mới được có hai ly đã không còn là bản thân mình nữa, đỏ mặt nhìn anh chăm chăm. Một Phí Nghê như thế này, bình thường anh chưa từng thấy. Anh lau tay, tiến tới néo má cô, vậy mà cô cũng không tránh, chỉ mỉm cười nhìn anh mãi.

Phương Mục Dương đưa cua đã bóc vỏ đến trước mặt cô, bảo cô ăn thêm một chút.

Phí Nghê ăn cua, duỗi tay với lấy bình rượu, chuẩn bị rót thêm cho mình.

Phương Mục Dương cảm thấy cô thật đáng yêu, nhưng lại sợ cô không biết chừng mực mà uống đến say mềm. Anh cầm lấy ly rượu của Phí Nghê, rót chừng nửa ly, tự mình nhấp một ngụm trước rồi mới đưa non nửa còn lại tới bên miệng cô.

Phí Nghê áp môi lên ly rượu, bất mãn nói: “Rượu còn cả bình kia, sao cậu cứ phải uống tranh của tôi?”

Nói rồi, cô lại ngửa đầu uống một hớp lớn, uống xong còn giơ đáy ly ra cho Phương Mục Dương xem, cười cười với anh: “Tôi muốn uống thêm một ly, lần này cậu không được cướp rượu của tôi nữa.”

“Uống tiếp thì sẽ say đấy, em đừng uống nữa.” Dù thích bộ dạng ngây thơ tinh nghịch dễ thương này của cô nhưng Phương Mục Dương cũng không mong cô thực sự say, say rồi sẽ khó chịu lắm.

Người say rượu đương nhiên sẽ không bao giờ thừa nhận mình say. Phí Nghệ chống cằm, lắc đầu nói: “Tôi không say đâu.”

Nói rồi, cô nắm lấy bình rượu trong tay Phương Mục Dương, toan rót rượu cho chính mình.

“Không thể uống nữa.” Phương Mục Dương thu lại rượu. Anh chỉ lấy đũa chấm chấm rượu trong ly mình rồi đưa lên miệng Phí Nghệ, trông thấy mặt cô càng lúc càng đỏ, đôi mắt cô lúng liếng nhìn anh, môi nở nụ cười, vẻ mặt như chưa hài lòng, ý là tôi vẫn còn thể uống tiếp. Phương Mục Dương nhìn không được mà nhéo má cô lần nữa, Phí Nghệ bực bội nói: “Đừng có như thế, cậu làm đau tôi rồi đấy.”

“Vậy để tôi xoa cho em.” Phương Mục Dương xoa xoa mặt cô, lại không cần thận xoa rát má cô, nhưng anh vẫn nói: “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Cậu lại làm tôi đau.”

Song Phương Mục Dương cũng không đành lòng buông tay: “Hay em cũng làm tôi đau một tí đi.”

Phí Nghệ có hơi tức giận. Cô bẻ một cái cọng cua, lấy phần vuốt nhỏ chọc vào mặt anh.

Phương Mục Dương rất hào phóng để cô chọc.

Phí Nghệ bỗng cảm thấy nhạt nhẽo: “Tôi không chấp nhận với cậu.”

Cô không ăn cua Phương Mục Dương bóc cho mà lại bẻ một cái cọng khác đặt trong miệng mình cắn mạnh, cứ như thể thứ đang bị cô cắn là Phương Mục Dương vậy.

Phương Mục Dương hỏi: “Em có cắn được không đấy?”

Phí Nghệ há miệng, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, muốn chứng minh cho Phương Mục Dương là cô thực sự cắn được.

Ăn xong cọng cua, Phí Nghệ lại nói cô vẫn muốn uống chút rượu.

Phương Mục Dương lại dùng đũa chấm chấm ít rượu, đưa đến bên môi Phí Nghê.

Phí Nghê nhấp nhấp, dường như vẫn chưa thỏa mãn: “Tiểu Phương, cậu có thể rộng rãi một tí không hả?”

Nhưng mà Phương Mục Dương vẫn chẳng rộng rãi hơn tí nào, anh lại chấm một ít rượu đưa tới miệng cô. Lúc giọt rượu nhỏ xuống đầu đũa, cô buộc phải nhoài người về phía anh để uống.

Cô mắng anh là đờ bủn xỉn.

“Tôi có tiền mà, hết rượu rồi thì cậu đi mua tiếp. Giờ cho tôi uống chút đi.”

Phương Mục Dương cười hỏi: “Em có bao nhiêu tiền?”

Phí Nghê mỉm cười lắc đầu: “Không nói cho cậu biết đâu.”

“Thế sao tôi biết được em đủ tiền để tôi mua bình rượu mới chứ?”

Phí Nghê ngẩng đầu phê bình anh: “Cậu lúc nào cũng chỗ cần tiêu thì kiệt sĩ, chỗ cần tiết kiệm thì lại phung phí. Cậu có tiền sao không đi mua thêm ít quần áo cho mình, nếu cậu ăn mặc tử tế một chút thì tôi cũng không đến nỗi mất mặt như thế.”

Phương Mục Dương không ngờ Phí Nghê lại nói như vậy, anh cười hỏi: “Sao tôi lại làm em mất mặt?” Ở trong ấn tượng của anh, Phí Nghê không phải là một người xây dựng thể diện dựa trên quần áo hay đồ đạc. Đúng là cô coi trọng tính thực tế, song tiêu chuẩn thực tế của cô lại không giống những người khác. Người ta thấy đồ sô pha trong nhà rất có thể diện, nhưng Phí Nghê chỉ cảm thấy sô pha không tiện dụng bằng ghế tựa, còn chiếm mất chỗ đặt dương cầm của cô.

“Cậu mặc thành cái dáng vẻ này, người khác lại tưởng rằng tôi ưng cậu chỉ bởi vì cậu to cao,” Phí Nghê càng nói càng giận. “To cao thì được gì chứ,

chỉ tổ tớn vài may thôi. Tôi không thể ửng tài hoa của cậu sao? Chẳng nhẽ chỉ thứ tài hoa người ta thấy được mới gọi là tài hoa sao? Ngay cả ghế tựa cậu đóng cũng rất đẹp, có nhiều khi tôi thực sự muốn khoe những gì cậu làm cho bọn họ xem.” Phí Nghê kể ra một loạt ưu điểm của Phương Mục Dương, anh biết sửa đồ hồ, biết kéo đàn, biết vẽ tranh.... Thật sự là một con người tài giỏi.

Phương Mục Dương cũng không biết ở trong lòng Phí Nghê mình lại tốt đẹp đến thế, anh gõ lên mũi cô: “Nếu em đã nghĩ tôi chẳng có khuyết điểm gì thì sao không kể những ưu điểm của tôi cho họ?”

Phí Nghê cười khúc khích: “Cậu có kể với người ngoài mình có bao nhiêu tiền tiết kiệm không?” Cô vừa hỏi vừa tự lắc đầu phủ định, lại nói: “Tôi còn muốn uống chút rượu, mời cậu rót cho tôi đi.”

Cô còn hơi nhấn mạnh vào chữ “mời.”

Phương Mục Dương không ngờ mình đã cười về một cô ma men đựng rượu là say, lúc này anh rất muốn ôm nàng ma men này vào lòng mình xoa đầu.

“Ngày mai lại uống được không? Hôm nay không thể uống nữa.”

Phí Nghê bật cười mỉa mai: “Không phải cậu nói chuyện gì cũng nghe tôi sao? Tôi biết ngay mà, chẳng có câu nào là thật, đều là dỗ ngọt tôi thôi, bảo cậu rót cho ly rượu cậu cũng không rót.” Nói rồi, cô lại đột nhiên dí mặt tới gần mặt anh: “Không phải chuyện trước kia chưa có bạn gái cũng là nói xạo đấy chứ?”

Vì ăn cua nên hôm nay Phương Mục Dương còn cố ý đi mua giấm, giấm này quả nhiên len men rất khá.

Anh chăm chú nhìn vào mắt Phí Nghê, nói: “Thật đấy.”

Phí Nghê chăm chăm nhìn anh rất lâu, đại khái là xác nhận được anh đang nói thật thì mới nói: “Giả cũng không sao, tôi không keo kiệt như thế. Chúng ta uống thêm chút đi.”

Phương Mục Dương lấy bình nước lọc, rót một ít vào ly của Phí Nghệ rồi đưa đến tay cô.

“Cậu lại lừa tôi.”

“Nếu muốn uống rượu thì mai tôi lại uống cùng em.”

“Nhưng hôm nay tôi muốn uống. Nếu cậu hào phóng với tôi một chút thì tôi cũng sẽ hào phóng với cậu.”

Phương Mục Dương dùng ngón cái vuốt ve vành tai Phí Nghệ, vì uống hai ly rượu nên tai cô đã đỏ ửng. Anh cười cười, hỏi cô: “Em chuẩn bị hào phóng với tôi thế nào?”

“Cậu muốn nghe nhạc gì, tôi đàn cho cậu.”

Sự hào phóng của cô cũng chỉ đến thế mà thôi.

Phí Nghệ rất cảnh giác, cho dù đang say chũnh choáng thì vẫn đàn cho Phương Mục Dương một ca khúc đang thịnh hành. Ca nhạc bây giờ cũng giống như chính Phí Nghệ, hoạt bát hơn trước rất nhiều. Đàn hết bản nhạc, Phí Nghệ quay đầu cười với Phương Mục Dương, ý bảo tôi đã hào phóng xong rồi đấy, giờ tới lượt cậu.

Phương Mục Dương uống một ngụm trong số non nửa ly rượu của mình rồi mới đưa đến bên miệng Phí Nghệ. Phí Nghệ không ngờ “hào phóng” của anh ki bo như vậy, lại còn uống tranh cả rượu của cô. Nhưng cho dù không tranh được, cô vẫn muốn tranh với anh.

Cứ như thế vài lần, Phí Nghệ mất hết sức lực, cơ thể lâng lâng bỏ nhào xuống giường, ngón tay đặt lên bờ môi vừa tê vừa ngứa, chặn miệng mình lại, không cho Phương Mục Dương dứt rượu cho cô nữa. Dần dần, ngón tay cô cũng bị nhiễm mùi rượu, không biết là mùi rượu trên người cô hay là mùi rượu trên người Phương Mục Dương. Cơ thể của cô ngứa ran, hơi thở cũng rối loạn, ngón tay cảm giác như bị kiến bò. Cô chịu không nổi

nữa, đành phải nói với anh: “Rượu của cậu thì cậu tự uống đi, tôi không uống nữa.”

“Thật sự không uống nữa?”

“Thật sự không uống nữa.”

“Có còn chê tôi không đủ hào phóng nữa không?”

Phí Nghê lắc đầu.

Phương Mục Dương hoàn toàn hết cách với cô. Nếu bây giờ làm gì đó thì chẳng khác nào nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của, anh khinh thường cách thức này, bởi vì nó hoàn toàn không cần thiết. Nhưng cái dáng vẻ trước mắt của cô cũng đủ khiến anh dậy sóng.

Cuối cùng, anh chỉ dùng ngón tay xoa xoa mặt cô vài cô. Anh từng lao động ở nông thôn một thời gian, trở về thành phố cũng không nhàn rỗi, lòng bàn tay dĩ nhiên không thể mềm mại. Phí Nghê bị anh xoa loạn như vậy, miệng phát ra tiếng kêu đau.

Anh lại dùng ngón tay thô ráp đè lên môi cô, không biết có phải tay anh còn vương mùi rượu hay không mà Phí Nghê lại bỗng nhiên chu môi lên nếm. Đôi môi của cô rất đỏ, ngón tay anh chạm vào môi cô, cũng bị đỏ lây một chút.

Phương Mục Dương nghĩ, nếu anh chưa bán mất máy ảnh thì giờ đã có thể ghi lại khoảnh khắc này của cô, cô mà nhìn thấy thì kiêu gì cũng không dám đụng tới rượu nữa. Tất nhiên, ảnh cũng không thể mang ra ngoài rửa, anh không thể để cho người khác trông thấy dáng vẻ này của cô được.

Phí Nghê không nói chuyện nữa. Cô nằm ôm lấy gối, ngơ ngác nhìn anh cười cười.

Phương Mục Dương chỉnh lại gối cho cô, đỡ đầu cô để cô gối toàn bộ đầu lên đó. Đôi mắt của cô vẫn luôn mở to. Phải đến khi Phương Mục Dương hôn vài cái lên môi cô, Phí Nghê mới nhắm mắt lại.

Anh mở nắp phích, rót một cốc nước nóng, đợi đến khi nước nguội bớt rồi tới đỡ Phí Nghê dậy, cho cô uống từng chút một.

Nghe nói ô mai có thể giải rượu, Phương Mục Dương lấy một viên bỏ vào miệng cô. Phí Nghê nhắm mắt, ngoan ngoãn ngậm vào.

Phương Mục Dương lấy cái nhẫn trong túi quần ra, nở một nụ cười bất đắc dĩ. Anh vốn đã định tặng nó cho cô tối nay. Phương Mục Dương xỏ nhẫn vào ngón tay cô, giờ tay cô lên ngắm nghía, cảm thấy như chiếc nhẫn này sinh ra là để đeo trên ngón tay cô vậy.

Anh hôn lên trán cô, định cứ để cô thiếp đi như thế.

Phương Mục Dương cởi giày cho Phí Nghê, sau đó lại qua phòng nước lấy một ít nước lạnh, mang về pha với nước nóng rồi lau tay lau mặt cho cô. Ngoài áo sơ mi của cô là một cái áo len, mặc vào đi ngủ sẽ không thoải mái. Phương Mục Dương thường ngày cầu thả nhưng lúc này lại cực kỳ cẩn thận, lúc cởi áo len ra ngón tay cũng tránh không chạm tới người cô.

Phí Nghê vốn đã sợ ngứa, lúc đang nửa tỉnh nửa mê, cảm giác được có người đụng vào làn da ngứa ngáy của mình thì nhin không được mà lăn mình trốn sang một bên, vừa trốn vừa cười. Đến lúc cả chiếc ga trải giường kẻ caro lam trắng đã rúm ró, cô vẫn còn chưa thôi cười.

Phí Nghê vừa cười vừa kêu: “Đừng mà, đừng làm thế.”

Tiếng cười kia rất giòn giã, xuyên cả qua tường mà truyền tới nhà bên cạnh.

Uông Hiểu Mạn lần đầu tiên nghe thấy âm thanh lớn như vậy từ hàng xóm. Tiếng cười và tiếng động kia quá suồng sã, khiến cả chị ta cũng thấy có chút xấu hổ. Gia đình bà bên trước giờ chưa từng ồn ã, tại sao hôm nay tự nhiên lại điên cuồng vậy? Phí Nghê bình thường có vẻ trầm lặng, không ngờ thực tế lại là cái kiểu như thế. Chị ta bứt hai cục bông, nhét vào tai của chồng mình.

Phương Mục Dương kịp thời chặn lại tiếng cười của cô, anh biết sáng mai nhất định cô sẽ hối hận vì nó.

Chương 52

Nửa đêm lúc Phí Nghê tỉnh lại thì đèn vẫn sáng. Cô phát hiện mình đang nằm trên giường Phương Mục Dương, quần chần của Phương Mục Dương, theo bản năng sờ lên miệng. Môi dưới của cô hơi đau, là loại đau khi bị cắn. Ngón tay cô trượt xuống cúc áo đầu tiên, áo sômi của cô vẫn còn nguyên vẹn.

Phí Nghê mân mê đường viền trên cô áo, cô không thể nào không chú ý tới chiếc nhẫn trên ngón tay mình. Đó là một chiếc nhẫn đính ngọc lục bảo, xung quanh còn nạm kim cương, khiến cho tay cô trông càng thon nhỏ.

Bên cạnh cô chẳng có ai, chỉ có một cái gối đầu để trống. Bởi vì đề phòng khách tới nên ban ngày họ thường để gối ở cạnh nhau.

Cô lại đưa mắt nhìn quanh một vòng, trông thấy Phương Mục Dương ngẩng quay lưng về phía mình, có vẻ đang vẽ gì đó.

Lúc này Phí Nghê đang có khá nhiều thắc mắc, tại sao cô lại nằm trên giường của Phương Mục Dương, tại sao ngón tay cô lại đeo nhẫn? Cô chỉ nhớ Phương Mục Dương bóc vỏ cua cho cô, còn cô uống thêm hai ly rượu nữa.

Trước lúc đặt ra những câu hỏi này thì cô đã xốc chần ngẩng dậy trên giường, cúi xuống tìm dép của mình. Thực ra cô cũng mơ hồ biết chuyện gì đã xảy ra, đại khái là cô uống say, anh cũng không có cách nào đưa cô lên trên giường trên, chỉ đành nhường giường mình lại cho cô ngủ.

Phí Nghê cũng ít nhiều có chút ngỡ ngàng, bởi vì cô say rượu nên Phương Mục Dương hiện tại vẫn chưa được ngủ, nếu anh ngủ trên giường cô thì cô cũng sẽ chẳng nói gì anh. Cô cảm thấy như lúc trước mình đã hiểu lầm Phương Mục Dương rồi, anh cũng không nguy hiểm như những gì cô

tưởng tượng. Cô say rượu, anh chẳng những không thừa lúc cô không tỉnh táo mà máy mó gì đó, mà còn không nằm ngủ chung một giường với cô, thậm chí còn không lên cả giường trên ngủ chỉ vì cô chưa cho phép, thành ra đã trễ thế này rồi vẫn phải ngủ vỉ vẽ tranh. Trong khoảnh khắc ấy, rất nhiều cảm xúc chộn rộn đan xen trong lòng Phí Nghê. Ngày hôm qua trong phòng tắm cô còn nghĩ xem có nên cự tuyệt yêu cầu tiến thêm một bước của anh hay không, mà giờ thì cô lại đỏ mặt vì mình lo lắng quá nhiều, rốt cuộc cô đã nghĩ gì vậy chứ? Nhưng may là hơi men đã bay bớt, cho nên mặt của cô vẫn chưa đỏ bằng ban nãy.

Phương Mục Dương nghe thấy tiếng dép lọc cọc liền biết Phí Nghê đã tỉnh. Anh xoay người lại, trông thấy ráng đỏ trên mặt cô đã nhạt bớt, nhưng tóc vẫn còn rối bù vì lúc trước bị anh xoa. Anh đoán chắc Phí Nghê đã quên rồi nên cũng không định thừa nhận, chỉ cười nói: “Còn chưa đến bốn giờ mà, em ngủ thêm một lát đi.”

Phí Nghê lại lướt nhìn người anh từ trên xuống dưới một lượt, anh chỉ mặc có mỗi cái áo sơmi, trời đã lạnh mà còn mặc ít như thế. Cô bước tới bên cạnh anh, phát hiện anh đang sao chép một tập tranh: “Đừng vẽ nữa, mau đi ngủ đi.”

Nói rồi, cô lại sực nhớ tới chiếc nhẫn trên ngón tay mình: “Nhẫn này từ đâu ra thế?”

“Vẫn luôn ở trong hòm mà, suốt mười năm qua em chưa từng phát hiện sao?”

Cô chỉ biết trong hòm có đĩa nhạc và sách ảnh, sau khi xác nhận không có sách cô muốn đọc thì cũng chẳng xem kỹ nữa, chỉ chờ trả cho chủ cũ.

Phương Mục Dương đưa tay ra vuốt ve cái nhẫn trên tay Phí Nghê, chần chập tháo xuống.

Cũng giống như Phí Nghê không hiểu lắm sao Phương Mục Dương lại nhân lúc cô say rượu mà đeo nhẫn cho cô, giờ cô cũng chẳng hiểu sao Phương Mục Dương lại phải tháo nhẫn ra nữa.

Khi lòng bàn tay anh lướt qua những ngón tay cô, Phí Nghê chỉ thấy lạnh lẽo.

Trước khi Phí Nghê tỉnh dậy, Phương Mục Dương đã phải vọt đi tắm nước lạnh, người anh đương nhiên là lạnh hơn Phí Nghê rất nhiều.

Phương Mục Dương cầm lấy tay Phí Nghê, nói với cô: “Chiếc nhẫn này là bà ngoại để lại cho tôi, bà bảo khi nào kết hôn mới được dùng.”

Khi ấy kết hôn đối với anh chỉ là một cái khái niệm mông lung, anh nghĩ rất có thể cả đời này anh sẽ không cần phải kết hôn làm gì cả. Kết hôn rất mất tự do, giống như ba anh luôn bị mẹ anh kiểm soát vậy. Anh chẳng muốn kết hôn một tí nào cả. Hồi nhỏ bị cha mẹ và thầy cô quản thúc anh đã không chịu nổi rồi, song đây là con đường mà ai cũng phải đi qua, anh chẳng còn cách nào khác. Sau này một khi đã lớn, anh sẽ có thể tự định đoạt, tuyệt đối không chủ động tròng gông cùm lên cổ mình.

Không ngờ cuối cùng anh vẫn kết hôn, lại còn là tự nguyện.

Anh hỏi Phí Nghê: “Em có hối hận vì đã kết hôn cùng với tôi không?”

Phí Nghê lắc đầu theo phản xạ. Cô chẳng thấy lý do gì để hối hận cả, không những cô đã kiếm được căn nhà riêng của mình, mà còn thu hoạch được ít tự do nhờ hôn nhân. Hồi còn ở nhà cha mẹ, cô cũng tự làm chủ mọi việc, cũng có tự do, nhưng cái tự do kia hoàn toàn khác với tự do hiện tại.

Hơn nữa, rõ ràng Phương Mục Dương cũng gặt hái được một ít lợi ích từ cuộc hôn nhân này.

Cô thích kiểu hôn nhân đôi bên cùng có lợi như vậy.

“Thế có nghĩa là em nguyện ý kết hôn với tôi?”

Phí Nghê cảm thấy “nguyện ý” của Phương Mục Dương không giống với “nguyện ý” của cô, song cũng không có cách nào phủ nhận.

Anh lại nói: “Lúc trước đưa em giữ nó, tôi cũng không ngờ sẽ có cơ hội tự mình đeo nó cho em.”

Chiếc nhẫn lại một lần nữa quay về trên tay Phí Nghê.

“Lần này hai chúng ta xem như chính thức kết hôn nhé.”

Phí Nghê nghe hiểu những lời Phương Mục Dương nói, không không tìm thấy lý do để từ chối. Lý do duy nhất chắc là mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cô vẫn chưa kịp thích ứng, nhưng cái lý do này không đủ để cô đáp rằng “không được”.

Cô không trực tiếp trả lời mà chỉ cúi đầu nhìn xuống đồng hồ của mình: “Bốn giờ đến nơi rồi, cậu mau đi ngủ đi, ngày mai... hôm nay còn phải đi làm nữa.”

“Nhưng tôi không ngủ được.” Phương Mục Dương đưa tay vuốt mái tóc bị anh làm rối. Lúc bàn tay anh lướt qua tai cô, Phí Nghê lại thấy mát lạnh.

Cô nhin không được mà hỏi: “Sao tay cậu lại lạnh thế?”

“Vậy thì em giúp tôi làm ấm được không?”

Chương 53: Một ngày bình thường

Phương Mục Dương lại hỏi lại một lần nữa: “Chúng ta xem như vợ chồng chân chính rồi nhỉ?”

Phí Nghê vẫn im lặng, cô hiểu rất rõ ẩn ý của anh. Cô nguyện ý kết hôn cùng anh, kết hôn xong cũng chưa bao giờ hối hận, nhưng hiện tại cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để làm vợ chồng thực sự với anh. Những lời mẹ từng nhắc nhở cùng với những tiếng động truyền sang định kỳ ngập tràn trong tâm trí cô. Nếu như làm vợ chồng thật, có nghĩa là tuần nào cũng phải phát ra những âm thanh như vậy. Cô không thấy nó có gì tốt hơn so với hiện tại, cũng không hề mong mỏi gì.

“Nếu em đã không nói gì thì tôi sẽ coi như em đồng ý.” Phương Mục Dương tìm đến một nơi trống vắng, đặt tay của mình lên đó.

“Cậu cho tôi một chút thời gian, để tôi suy nghĩ kỹ đã.”

“Em cảm thấy tôi còn điểm nào cần phải sửa à?” Tay Phương Mục Dương chẳng mấy chốc đã ấm lên.

Phí Nghê cảm giác áo mình càng lúc càng chặt, gần như là chặt đến không thở nổi, khiến cho mặt cô đỏ ửng.

“Hai chúng ta cứ thế này không phải là rất tốt sao?”

“Nhưng tôi cảm thấy chúng ta có thể càng tốt hơn nữa.”

Ngón tay của Phương Mục Dương vừa nịnh nọt vừa làm loạn. Phí Nghê chưa bao giờ gặp phải đôi tay biết nịnh nọt như thế, cứ như là cả những đường vân tay của anh cũng đang hết sức lấy lòng cô, muốn làm cô cảm giác thật dễ chịu. Song tất cả những ton hót ấy đều là có mục đích cả, đều

là vì sau khi lấy lòng càng có thể điều võ dương oai ở những nơi chúng chạm qua. Chính bản thân Phương Mục Dương cũng vậy. Anh càng lúc càng can rở, càng lúc càng mạnh mẽ, nhưng lại nguy trang thành một loại mạnh mẽ đón ý hòa theo, như thể đang nói với cô chính cô cũng ngần muốn thế.

Chỉ thoáng chốc sau, không chỉ tay Phương Mục Dương ấm lên mà nhiệt độ cơ thể Phí Nghê cũng tăng rõ rệt.

Những chuyện này không hề nằm trong kinh nghiệm của Phí Nghê. Những đi đầu anh làm với cô, cô chưa từng thấy trên phim, cũng chưa từng xem trong sách. Những động tác của anh cách xa chủ đề họ đang bàn tới, mà những gì mẹ dặn dò cô ngày kết hôn lúc này lại càng trở nên vô dụng.

Cô không biết anh học được những thứ này từ đâu, chẳng nhẽ là để chuyên trị cô chẳng?

Cô nóng đến khó chịu, cũng ngứa đến khó chịu, không khỏi chất vấn Phương Mục Dương: “Cậu học mấy cái này ở đâu đấy?”

Phương Mục Dương nhất thời không hiểu được ý Phí Nghê, lúc ngộ ra mới cười nói: “Gặp được em thì không cần thầy cũng có thể tự thông.”

Anh thích một người, tự nhiên sẽ muốn được gần gũi với cô, càng gần càng tốt, nào cần phải ai chỉ chứ?

Thấy Phí Nghê lặng thinh, Phương Mục Dương lại tiếp tục nói: “Em yên tâm, trước em tôi chưa từng làm thế với ai khác cả.”

“Tôi đâu có không yên tâm.” Lúc nói chuyện giọng cô còn hơi run rẩy, nhưng lời lại chắc như đinh đóng cột.

“Thế sao tôi lại ngửi thấy mùi giấm thoảng đâu đây nhỉ?”

“Cậu lại đổ oan cho tôi.”

Phương Mục Dương chân thành nhận lỗi, xong lại nói: “Trước kia tôi chưa có kinh nghiệm, nếu có chỗ nào chưa đúng em cứ thoải mái nhắc nhở, tôi nhất định sẽ sửa lại. Nếu giờ em không hài lòng thì cũng bao dung một chút, sau này sẽ tốt hơn thôi.”

Phí Nghê đỏ bừng mặt, hơi thở cũng hỗn loạn, giọng nói tuy trầm nhưng vẫn cứng rắn: “Đủ rồi.” Có lẽ ngoài hàm răng ra, giờ giọng của cô là thứ cứng nhất trên người. Ngón tay của Phương Mục Dương có thể cảm nhận được sự mềm yếu của cô, cho nên anh cũng không coi lời cô là thật lòng.

“Nhưng tay tôi vẫn lạnh mà, để tôi sưởi thêm lát đi.” Anh cố chấp không chịu bỏ tay ra.

“Vây tìm chỗ khác mà sưởi.” Phí Nghê không nói ra lời rằng tay anh đủ ấm rồi, tuy chúng đã sớm không còn lạnh từ lâu.

Phương Mục Dương thực sự nghiêm túc nghe theo đề nghị của cô, tay thoáng dịch chuyển xuống dưới. Anh kèm môi bên tai cô, khẽ hỏi: “Em thấy chỗ này được chưa?”

Phí Nghê mắng anh: “Không biết xấu hổ.”

Phương Mục Dương cũng không giận mà kiên nhẫn thương lượng với cô: “Chúng ta đã kết hôn thì chính là người một nhà, mà chuyện này tôi đâu thể để người ngoài được lợi được, đâu cho em hết được không?”

Phương Mục Dương nghiêng mặt, để cho má mình chạm tới môi Phí Nghê, như vậy giống như cô đang hôn lên má anh.

Dáng vẻ của anh trông cực kỳ khảng khái. Anh chìa cả khuôn mặt ra, để mặc cho cô tùy ý xử lý.

Phí Nghê liên tiếp né tránh mà vẫn cứ đụng phải anh, môi của hai người chạm nhau. Thi thoảng Phương Mục Dương cũng cho cô một cơ hội để mở lời.

Tiếng nói đứt quãng truyền ra từ miệng Phí Nghê: “Hôm nay còn phải đi làm.”

Anh nghiêng người, nói chuyện với cô: “Nếu không đi làm thì được hả?”

Phí Nghê ngậm miệng, không nói gì nữa. Nếu như không phải đi làm thì cô sẽ ngẫm đờng ý cho anh làm bất cứ chuyện gì sao? Chính bản thân cô cũng không chắc nữa, nhưng hôm nay nhất định phải đi làm. Hơn nữa, anh bận bịu suốt hôm qua, đến bây giờ còn chưa ngủ, nếu không đi nghỉ thì sẽ rất hại sức khỏe.

Phương Mục Dương càng lúc càng cần rõ: “Vậy thì hôm nay chúng ta không đi làm nữa.”

“Sao thế được...” Lời còn chưa dứt thì đã Phương Mục Dương cắt đứt.

Phí Nghê thẫn mẫn chính mình không biết cố gắng, lại bị trùng kế của anh. Môi cô ban đầu hơi đau, nhưng giờ đã tốt hơn nhiều. Đôi môi anh dịu dàng hơn hẳn tay anh. Bàn tay anh vẫn không ngừng tìm hiểu người cô. Chúng di chuyển liên tục như muốn để lại dấu ấn trên cơ thể cô, khiến cho Phí Nghê không thể không cảm nhận sự khác biệt giữa những ngón tay ấy.

Bình thường cô rất ghét việc anh buông lời cợt nhả để trêu chọc cô, nhưng lúc này cô lại mong anh nói nhiều hơn một chút. Chỉ khi anh nói chuyện, cô mới có thể nói chuyện, nếu không thì chỉ đành chịu bị bịt miệng mà thôi. Cô muốn dùng chỗ lý trí ít ỏi còn lại để nói cho anh biết, bọn họ đều cần nghỉ ngơi, nghỉ ngơi riêng trong chốc lát.

Một hồi lâu sau, Phương Mục Dương gác cằm lên vai Phí Nghê, chừa chút kẽ hở cho cô lên tiếng.

“Trời sắp sáng tới nơi rồi, cậu mau ngủ một tí đi.”

Phương Mục Dương nói “được”.

Đối với Phương Mục Dương mà nói, việc bế Phí Nghê lên chẳng cần bao nhiêu công sức.

Phí Nghệ đột ngột bị anh bế lên, liền nói “không cần” theo phản xạ.

Đầu gối của cô lại một lần nữa được đặt lên chiếc gối kia. Phương Mục Dương kéo chăn qua đắp cho cô. Anh nằm gối đầu trên cái gối còn lại, ghé miệng vào tai cô, hỏi: “Không cần cái gì? Không phải là em muốn đi nghỉ sao? Giờ lại không cần nữa à?”

Phí Nghệ kéo chăn lên, che kín khuôn mặt của mình, không thém để ý tới anh nữa. Cô cảm thấy mình lại hiểu lầm anh rồi, thậm chí còn đâm ra hoài nghi bản thân, có phải trong tiềm thức cô thật sự muốn làm chuyện kia với anh hay không, nếu không phải thì sao lại có thể nghi ngờ anh hết lần này tới lần khác như thế? Suy đoán này khiến cô không khỏi thẹn thùng.

Phương Mục Dương thực ra cũng không trong sáng vô tư như những gì Phí Nghệ tưởng tượng. Sở dĩ anh chỉ nằm yên đó không làm gì, không phải vì lòng anh không tạp niệm, mà hoàn toàn là vì thời gian không cho phép. Anh và Phí Nghệ còn phải đi làm.

Anh xoay người, ôm Phí Nghệ qua lớp chăn.

Phí Nghệ nói: “Để tôi lên giường trên ngủ.”

Phương Mục Dương cười: “Em vẫn không yên tâm về tôi à?”

“Cậu không có chăn đắp, không thấy lạnh sao?” Trên giường anh chỉ có một cái chăn, đang bị cô chiếm mất rồi. Mà cô thì lại không dám nhường cho anh một nửa chăn.

“Có em ở bên cạnh rồi, tôi không thấy lạnh gì cả.” Anh lại ôm chặt hơn chút, nghiêng đầu qua hôn cô.

Nếu là trước kia Phí Nghệ có lẽ sẽ muốn trốn tránh, nhưng hiện tại bởi vì đã từng tiếp xúc thân mật hơn rồi, một nụ hôn lại có vẻ quá đổi bình thường. Hơn nữa người cô đang phủ kín chăn, không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì không kiểm soát được, cho nên cô cũng mặc anh. Buổi sáng bọn họ đều cần đi làm, thế nên Phương Mục Dương chỉ hôn lên tai cô.

Bầu không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng, Phí Nghê có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của mình. Cô cảm thấy Phương Mục Dương không đáp chần là đúng, cô cũng nóng chết rồi đây. Lúc Phí Nghê nhắm mắt lại, bàn tay của Phương Mục Dương lại không an phận mà lân la, như thể muốn nặn cô thành một hình dạng mới. Thế nhưng chỉ thoáng chốc sau, cô đã quen với sự hiện diện của những ngón tay anh. Những động tác của anh, và cả cảm giác vừa rồi của cô, tái hiện trong tâm trí cô, cụ thể tới mức khiến cô cảm thấy như tất cả đang được lặp lại lần nữa. Nhưng cô biết, bàn tay anh lúc này đã trở nên đứng đắn trở lại, cực kỳ đứng đắn. Khi Phương Mục Dương vẫn còn nằm bên cạnh cô, khi tiếng hít thở đều đều của anh vẫn còn lọt vào tai cô, cô đừng có hòng chớp mắt.

Phí Nghê gần như không thể tưởng tượng được tình cảnh mai sau khi hai bọn họ chung giường, chắc là cô sẽ mất ngủ hàng đêm, vậy nên khoảng thời gian ấy tốt nhất là nên tới càng muộn càng tốt.

“Cho tôi ra ngoài một chút.” Cô đang nằm phía bên trong, cần phải đi qua người anh.

“Hả?”

“Tôi muốn uống nước.”

“Để tôi xuống rót cho em.”

Phương Mục Dương biết Phí Nghê muốn nhân lúc này để trở lại giường bên trên. Lúc rót nước, anh cố tình rót thật chậm, đợi Phí Nghê trèo lên giường cũ của mình xong mới quay người.

Cô về giường cũng tốt. Hai người nằm bên cạnh nhau, anh đừng mong ngủ được một phút nào.

Phí Nghê uống nước Phương Mục Dương rót dưới ánh mắt chăm chú của anh.

Cô nằm trên giường thao thức, nhưng lại không dám trở mình, sợ sẽ gây ra tiếng động khiến Phương Mục Dương khó ngủ.

Bởi vì phải đóng đồ đạc nên anh đã chẳng còn bao nhiêu thời gian để ngủ rồi, đêm nay lại gần sáng mới lên giường, cô muốn để anh ngủ nhiều hơn chút.

Đến tận khi mặt trời lên Phí Nghê vẫn chưa ngủ được. Cô khẽ khàng leo từ giường trên xuống dưới, Phương Mục Dương vẫn đang nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền. Phí Nghê nhìn hai hàng mi dài của anh, nhìn không được mà thôi nhẹ, muốn nhìn xem chúng có thể lay động hay không. Lúc đầu cô đứng xa nên mi anh không nhúc nhích, thế nên cô tiến lại gần mắt anh để thổi. Cô cúi xuống sát mặt anh, dùng ngón tay sờ nhẹ nhẹ, ngón út của cô vô tình sượt qua chóp mũi của anh. Vì sợ sẽ đánh thức anh, động tác của cô rất nhẹ.

Từ khi kết hôn đến giờ, cô chưa từng quan sát anh tỉ mỉ như ngày hôm nay. Lần trước xem xét kỹ càng thế này, vẫn là khoảng thời gian anh còn đang hôn mê ở bệnh viện.

Hồi ấy, cô vẫn luôn gửi gắm mọi chờ mong vào tương lai trên người anh, nghĩ một khi anh tốt lên, chưa biết chừng cô có thể được bình bầu tiên tiến, được vào đại học. Hiện tại, tuy rằng cô vẫn không được vào đại học, nhưng ít nhất cũng đã có một người bầu bạn bên mình, đi đâu ấy khiến cho cô cảm thấy cuộc đời này vẫn còn một chút niềm vui, vẫn còn vô cùng đáng sống. Dù vậy, trong rất nhiều thời khắc, cô vẫn cảm giác tiếc nuối vì không thể vào đại học, cũng chẳng thể nào thay đổi công việc của mình.

Cô cứ vậy mà lẳng lẳng nhìn anh, nhìn suốt một hồi lâu mới đi sang phòng nước rửa mặt.

Ở trong phòng nước, cô gặp Ôn Hiểu Mạn. Ôn Hiểu Mạn thấy Phí Nghê thì nhìn không được hỏi: “Tiểu Phí, sao môi cô lại sưng thế?”

Phí Nghê cắn môi theo bản năng, nhớ lại những gì xảy ra ở trong phòng ngủ hôm nay, thuận miệng chống chế: “Tại em uống nước nóng ạ.”

Uông Hiểu Mạn thấy tai của Phí Nghê đỏ lên thì cũng không mặt dày mà trêu cô nữa. Đêm hôm qua Phí Nghê cười tới mức ấy, chắc là cũng không ngờ nhà bọn họ không cách âm, không cẩn thận để chị ta nghe thấy. Mối Phí Nghê làm gì có chuyện bị bỏng, rõ ràng là đã bị cắn, cũng không biết cắn thế nào mà lại sưng đến như vậy.

Phí Nghê về nhà soi gương, dùng tay ấn ấn vào môi, quả nhiên môi cô sưng hết lên rồi. Cô không thể nào không oán trách Phương Mục Dương được.

Phương Mục Dương thấy Phí Nghê cầm gương miết thì cúi đầu xuống nhìn bóng cô trong gương, còn vươn tay ra chạm vào môi trên của cô: “Chỗ này sao sưng thế nhỉ? Em có thấy đau lắm không?”

Phí Nghê trừng mắt nhìn Phương Mục Dương: “Chẳng liên quan gì tới cậu.”

Phương Mục Dương cũng không vì sự thiếu kiên nhẫn của Phí Nghê mà không quan tâm cô nữa: “Có phải ban nãy uống nước bị bỏng không thể? Để tôi lấy thuốc mỡ cho em nhé.”

Chương 54

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phí Nghệ không trả lời Phương Mục Dương mà chỉ bảo anh nhóm bếp c ãn, để cô còn nấu mì sợi. Bữa sáng thường do bọn họ thay phiên nhau chuẩn bị, hôm nay là tới lượt cô.

Nấu mì xong, cô mở hộp bánh quy lấy hai cái bánh ngàn lớp ra đặt lên đ ãi, đưa tới tay Phương Mục Dương, sau đó lại đóng hộp bánh quy lại, cúi đ ãu ăn mì.

Phương Mục Dương bẻ bánh ra thành hai nửa, một nửa đưa cho Phí Nghệ, nhưng cô không nhận: “Cậu tự ăn đi, tôi không thích ăn thứ này, mà cậu còn g ãy như vậy.”

Thật ra dáng vẻ của anh bây giờ đã khác hơn khi mới trở về rất nhiều rồi.

Phương Mục Dương cười cười, hỏi: “Ngày hôm qua tôi không làm em thấy c ãm chứ?”

Phí Nghệ làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục cúi đ ãu ăn mì, trong lòng th ãm mắng anh không biết xấu hổ, chuyện gì cũng nói ra được. Nhưng mà anh quả thực không làm cô cảm thấy c ãm, cho dù có g ãy thì người anh vẫn có cơ bắp.

Lúc đi làm, chị Lưu cũng quan tâm hỏi Phí Nghệ sao môi cô lại sưng thế. Phí Nghệ nói ăn phải đ ão quá nóng, chị Lưu bán tín bán nghi.

Cũng vì chuyện nho nhỏ này, buổi tối khi Phương Mục Dương lại muốn hôn cô, cô cự tuyệt còn dứt khoát hơn trước kia nhiều.

Phương Mục Dương cũng không trực tiếp làm trái ý cô, anh chỉ bảo nếu như không thể hôn môi thì hôn lên mặt chắc vẫn được chứ. Phí Nghệ không nói lời nào, xem như chấp nhận. Được cô cho phép, anh liền hôn một đường từ đôi mắt tới sống mũi, rồi xuống cái cằm của cô, thi thoảng còn thổi ra một hơi, hoặc kể một câu chuyện cười. Phí Nghệ muốn cười nhưng lại không thể cười, nhin không được mà cắn môi. Phương Mục Dương lúc này mới chạm nhẹ vào môi cô, bởi vì không hôn mạnh bạo nên cô cũng không phản đối. Dần dần, anh càng được nước lấn tới, Phí Nghệ cũng quên luôn chuyện mình nên phản đối anh.

Phí Nghệ không chỉ dung túng bờ môi của Phương Mục Dương mà cũng dần dà khoan dung với đôi tay anh, để mặc cho anh làm bậy. Nhưng khi Phương Mục Dương dùng răng cắn lên cúc áo của cô, Phí Nghệ lại trở nên kiên quyết, giọng nói của cô còn cứng cáp hơn răng cô. Cũng chẳng còn cách nào khác, ngoài giọng nói và hàm răng, những chỗ khác trên người cô đâu khiến cho cô thất vọng. Phương Mục Dương ý thức được cô miệng cộp gan thỏ, cũng không miễn cưỡng cô nữa, cài lại cúc áo cho cô. Vì anh đã cài cúc lại, Phí Nghệ cảm thấy anh vẫn còn tôn trọng cô, cũng không truy cứu chuyện anh cài quá chậm chậm hay những hành động không phù hợp kia của anh. Tay Phương Mục Dương xoay tới xoay lui trên người cô. Khi cô ngồi dậy trên giường, quần áo vẫn còn chỉnh tề, chỉ có đôi môi nhả nhúm, mà một thứ khác cũng nhả nhúm không kém chính là ga trải giường phía dưới.

Phí Nghệ vuốt lại mái tóc rối bời, quay lại giường trên với một khuôn mặt đỏ hồng. Cô vẫn không chịu ngủ chung một giường với anh. Cô không tin được anh, cũng chẳng tin được chính mình.

Bản thân Phí Nghệ cũng không biết cô sợ hãi chuyện ấy, hay là sợ những tiếng động nó sẽ tạo ra. Khi đã càng ngày càng thân mật với Phương Mục Dương, Phí Nghệ càng để ý tới âm thanh từ nhà bên cạnh. Cô phát hiện không chỉ mỗi tường nhà họ không cách âm, mà cả mặt sàn và cửa nhà cũng không thể cách âm được, chỉ cần đứng ngoài hành lang là sẽ nghe hết những gì diễn ra trong nhà.

Mỗi lần nghe thấy âm thanh định kỳ từ nhà hàng xóm, giữa vô vàn ngượng ngịu, cô lại có thêm một chút tò mò. Tất cả các cặp vợ chồng đều tạo ra thứ tiếng này sao? Có thể có ngoại lệ không? Lúc đang phỏng đoán xem liệu mình có phải là một ngoại lệ, mặt cô lại nóng bừng lên, tuy chẳng có ai biết cô nghĩ gì nhưng cô vẫn bị chính những suy nghĩ của mình làm cho xấu hổ.

Phí Nghệ cũng không kể nỗi lo lắng của mình cho Phương Mục Dương, cô không cảm thấy Phương Mục Dương sẽ hiểu cô. Một người đàn ông, chỉ cần không phải một kẻ biến chất sa đọa thì có gây ra tiếng động lớn tới đâu cũng chẳng có ai cười nhạo, có khi người khác còn cảm thấy anh ta có bản lĩnh cũng nên. Song với phái nữ thì lời bàn tán sẽ không dễ nghe như vậy, nếu lỡ để truyền ra ngoài thì chẳng khác nào tại ra một câu chuyện để người ta đàm tiếu, trong lúc cãi nhau còn có khả năng bị lấy ra công kích bất cứ lúc nào.

Cũng may Phương Mục Dương vẫn tôn trọng cô, từ đó về sau không tùy tiện cởi cúc áo của cô nữa. Bởi vì chuyện này mà Phí Nghệ thu hoạch được một loại cảm giác an toàn, cho dù tay và miệng Phương Mục Dương có phóng túng tới đâu thì cô cũng không chống cự, chỉ cố gắng kiềm chế mình để không phát ra âm thanh nào thôi.

Phần tinh lực bất tận còn lại, Phương Mục Dương đành dồn hết lên việc vẽ tranh.

Lúc Phí Nghệ đã đi ngủ, Phương Mục Dương vẫn đang chép lại tập tranh của một bậc danh họa. Đèn trần nhà họ quá sáng, vì sợ làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của Phí Nghệ nên anh đã mua một cái đèn bàn cũ.

Đêm anh chép tranh Poussin(1), ban ngày tiếp tục vẽ tranh liên hoàn.

(1) Nicolas Poussin (1594 – 1665): Họa sĩ người Pháp, một trong những danh họa hàng đầu trong phong cách Baroque cổ điển Pháp.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, hành lang phơi đầy cải thảo dự trữ cho mùa đông. Phí Nghệ vẫn kiên trì chia giường ngủ với Phương Mục Dương, tuy rằng bọn họ đã gần gũi hơn một chút.

Phương Mục Dương đưa Phí Nghệ một quyển tiểu thuyết bằng tiếng Anh, bảo cô có thời gian rảnh thì xem, rồi kể cho anh một chút. Thời điểm Phương Mục Dương lên cấp hai, học văn hóa chính là phần kém quan trọng nhất trong hệ thống giáo dục, trường học của anh không phải ngoại lệ, cho nên vốn tiếng Anh của anh cũng có hạn.

Phí Nghệ rất phấn khởi khi có sách mới để đọc, nhưng cũng phải lúc lên giường cô mới cầm đèn pin soi. Những khoảng thời gian khác, cô đành để làm quần áo cho Phương Mục Dương.

Phí Nghệ đã được phát lương, cô đổi một phần tiền lương của mình lấy phiếu vải của người khác, đi mua thêm vải mới về. Quần áo của Phương Mục Dương đều cần phải thay hết rồi.

Còn một người nữa cũng phát hiện đờn anh mặc không lành lặn, đó là Tô Du.

Bộ tranh liên hoàn Phương Mục Dương đang vẽ chủ yếu miêu tả công nhân ở xưởng thép tinh thần chiến đấu hăng hái thế nào, mà câu chuyện này đi kèm với một bài viết đăng trên báo của Tô Du. Tô Du lớn hơn Phương Mục Dương hai tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học liền vào công tác tại nhà xuất bản, thường xuyên có những bài viết được đăng báo, thu được nhiều sự hoan nghênh. Bối cảnh gia đình cùng tài năng của bản thân đều là những vốn liếng khiến cho chị ấy kiêu ngạo, mà sự kiêu ngạo chị ấy biểu hiện ra ngoài cũng rất xứng với những vốn liếng ấy.

Trước khi vẽ bộ tranh liên hoàn này Phương Mục Dương cũng từng vẽ tranh liên hoàn một lần, nhưng mà chưa được xuất bản cho nên vẫn bị xem như một người mới. Bài viết tâm đắc của mình lại giao cho một người mới minh họa, Tô Du đương nhiên không vừa lòng lắm, khi trao đổi với Phương Mục Dương khá lạnh nhạt, trong lời nói cũng có phần hạ thấp đối phương. Chị ấy hi vọng Phương Mục Dương có thể biết khó mà lui, để tác phẩm của mình lại cho những người có tiếng tăm hơn vẽ hộ. Từ nhỏ tới lớn Tô Du đã quen được người khác tôn trọng và kính nể, không học được mấy cái âm mưu dương mưu trong tối ngoài sáng này kia, cách biểu đạt sự bất mãn cũng tương đối trắng trợn.

Song Phương Mục Dương lại rất biết cách nắm bắt những điểm mấu chốt. Anh coi nhẹ toàn bộ ngữ khí và cảm xúc của Tô Du, chỉ nhớ kỹ trong đầu những yêu cầu của chị ấy.

Tuy nhiên, những yêu cầu này lại có bảy phần bất hợp lý, cho nên anh chỉ ghi nhớ ba phần mà thôi.

Khi đã nghe hết một lượt, anh lại nở một nụ cười, trên mặt không hề biểu lộ chút khó xử nào cả. Từ bé anh đã được tôi luyện dưới tính tình nóng nảy của cha mẹ mình, rất hiếm chuyện có thể làm khó anh.

Tô Du thấy vẻ mặt anh như vậy thì thầm nghi ngờ, không biết mình đã biểu đạt sự bất mãn vào đúng chỗ hay chưa. Nhưng người này da mặt dày như vậy, đại khái là sẽ không biết khó mà lui, Tô Du đành phải chấp nhận.

Phải đến khi nhìn bốn bản phác thảo, Tô Du mới rũ bỏ thành kiến về Phương Mục Dương, quyết định đối xử đúng mực với anh.

Bonus

Bánh ngàn lớp

Chương 55: Cỗ chấp

Tô Du hiếm khi có thái độ tốt với những người mình không thích, nếu như bọn họ tỏ ý lấy lòng chị ấy, cũng chỉ tổ khiến chị ấy khinh thường thêm mà thôi. Chị ấy vốn tưởng Phương Mục Dương là dạng có quan hệ đi cửa sau, nhưng sau khi xem tranh của anh, biết được khả năng của anh, chị đã thay đổi thái độ.

Đối với những người mình coi trọng, chị ấy luôn luôn phóng khoáng.

Nhân lúc Phương Mục Dương tới nhà xuất bản, Tô Du đưa cho anh một phong bì, bên trong là một ít phiếu vải và phiếu mua hàng chị ấy chưa dùng hết, hào phóng bảo anh lấy đi mà xài.

Phương Mục Dương mở phong bì, trông thấy một xấp phiếu vải và phiếu mua hàng, trên phiếu còn có ký hiệu ưu đãi đặc biệt.

Anh rút hai phiếu mua hàng, cảm ơn hai cái phiếu này vì đã đến thật kịp lúc, vợ anh chỉ còn thiếu hai phiếu nữa là đủ để mua kem dưỡng da rồi. Cầm hai cái phiếu xong, anh trả lại phong bì cho Tô Du, vì muốn cảm ơn ý tốt của chị ấy nên chủ động đề nghị: “Trưa nay tôi mời chị ăn cơm nhé.”

Không ngờ Phương Mục Dương đã có vợ, chuyện này không nằm trong dự liệu của Tô Du. Anh thoạt nhìn cũng không giống người đã có gia đình, không phải bởi tuổi tác mà chủ yếu bởi khí chất. Chị ấy cảm giác những người đàn ông đã có vợ có một loại khí chất khác. Đàn ông còn trẻ hơn Phương Mục Dương mà đã lấy vợ chị ấy từng gặp vài người, nhưng không ai khiến chị ấy ngạc nhiên thế này.

Bởi vì kinh ngạc nên biểu cảm của Tô Du có hơi mất kiểm soát, song chẳng mấy chốc chị ấy đã bình tĩnh được, lại đẩy phong bì cho anh: “Cậu

cứ giữ mà dùng đi, có khó khăn gì cứ nói với tôi, có lẽ tôi có thể giúp được một chút.”

Sau khi nghe nói Phương Mục Dương đã kết hôn, Tô Du càng cố gắng tỏ vẻ phóng khoáng hơn trước. Chị ấy không muốn Phương Mục Dương cho rằng mình đưa đũa cho người ta là vì có suy nghĩ khác.

Phương Mục Dương cũng không nhận phong bì kia, bởi vì cô vợ nhỏ của anh đang may quần áo cho anh, anh tạm thời không cần đến phiếu vải. Nhưng vì muốn cảm ơn hai phiếu mua hàng của Tô Du, anh vẫn mời chị ấy dùng bữa trưa ở nhà ăn.

Lúc ăn cơm, Tô Du thuận miệng hỏi vợ Phương Mục Dương đang công tác ở đâu.

Phương Mục Dương trả lời đúng sự thật.

Phương Mục Dương đã sớm kết hôn, lại còn cưới một nữ công nhân ở xưởng may mũ, đáp án này nhiều ít gì cũng khiến Tô Du bất ngờ. Tuy chị ấy vẫn thường hay viết bài về các nhà xưởng, nhưng chính bản thân lại chẳng hiểu mấy về các công nhân trong xưởng, cũng không biết những nữ công nhân như thế rốt cuộc là sống ra sao. Không phải chị ấy cảm thấy công nhân ở xưởng may mũ không tốt, chỉ là rất khó liên hệ họ với chàng trai trước mắt.

“Sao cậu lại kết hôn sớm thế?” Sợ Phương Mục Dương hiểu lầm, Tô Du lại giải thích: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là tò mò thôi. Người trong nhà xuất bản, bất kể là nam hay nữ thì đều rất ít người lập gia đình sớm như cậu.”

Phương Mục Dương cười nói: “Gặp được cô ấy, tôi bỗng nhiên cảm thấy kết hôn là một chuyện đặc biệt tốt.”

Phương Mục Dương trả lời không sát câu hỏi, nhưng từ câu trả lời ấy Tô Du vẫn biết được anh đang rất vừa lòng với cuộc hôn nhân hiện tại. Chị ấy không khỏi thấy tò mò hơn về người vợ kia của Phương Mục Dương.

Có hai phiếu mua hàng này rồi, Phương Mục Dương liền mua một hũ kem dưỡng da cho Phí Nghệ.

Thỉnh thoảng người Phương Mục Dương cũng nhiễm mùi kem dưỡng da mà Phí Nghệ bôi trên mặt. Khi Phí Nghệ may quần áo, Phương Mục Dương thường bảo Phí Nghệ kể lại nội dung cuốn sách mà cô đọc được hôm trước. Lúc ấy Phí Nghệ sẽ ngâm nghĩ một chốc, rồi thuật lại các tình tiết cho anh nghe.

Phương Mục Dương hỏi: “Chỉ có bấy nhiêu tình tiết thôi à?”

Phí Nghệ đã tự động lược bỏ hết các màn yêu đương tình cảm trong đó, chỉ nói thuần về chiến tranh. Song đây lại không phải một cuốn sách chiến tranh đơn giản.

Nhưng Phí Nghệ vẫn tỉnh queo mà đáp: “Chỉ có thế thôi, không tin cậu tự xem đi, chẳng nhẽ tôi còn có thể gạt cậu sao.”

Phương Mục Dương cười: “Tôi cũng muốn tự xem lắm chứ, nhưng tôi xem không hiểu mà. Em hãy thương hại kẻ nửa mù chữ như tôi, dịch lại hết các tình tiết cho tôi nghe đi.”

Phí Nghệ nghĩ nghĩ rồi nói: “Thôi được, nhưng mà cậu phải đợi đến khi tôi may xong quần áo cho cậu đã, giờ tôi chưa có thời gian.”

Trời càng ngày càng lạnh, máy sưởi đã được bật từ mấy ngày trước, vậy mà Phương Mục Dương vẫn chỉ mặc có cái áo len. Anh vẫn cần thêm một cái áo khoác dày nữa.

Mặc dù nói vậy nhưng trước lúc ngủ Phí Nghệ vẫn ngồi trên giường Phương Mục Dương một lát, cầm sách nhẹ nhàng dịch lại cho anh nghe. Khi đang dịch sách, Phí Nghệ vẫn thường xuyên bỏ qua những đoạn mà mình không muốn đề cập lắm.

Có khi Phương Mục Dương thấy Phí Nghệ dịch quá nhanh thì cũng hỏi: “Sao cả trang giấy mà chỉ có mấy câu thế? Em không lừa tôi đấy chứ?”

Phí Nghê đưa sách cho anh, cười nói: “Chỉ có vậy thôi, tôi đâu thể nào bịa thêm vài đoạn cho cậu nghe được.”

Phương Mục Dương cũng cười: “Thế em đọc bằng tiếng Anh cho tôi nghe.”

“Không phải là cậu nghe không hiểu à?”

“Nghe không hiểu càng phải học. Giờ đã có sẵn cô giáo bên cạnh, nếu mà không học thì đúng là phí của trời.”

Phí Nghê đành phải khẽ đọc cho anh, vì sợ người khác nghe thấy nên họ ng ồi rất g ần nhau, g ần đến mức có thể nghe thấy cả tiếng thở của người bên cạnh. Những lúc đọc đến mấy đoạn khiến mình mặt đỏ tim đập, vì Phương Mục Dương không hiểu cho nên Phí Nghê cũng không lược bớt, vẫn đọc từng từ từng từ một cho anh nghe.

“Em phát âm hay thật đấy, có thể đọc chậm chậm một chút, đọc lại lần nữa được không?”

Phí Nghê đành phải đọc lại lần nữa cho anh, hơn nữa lần này còn cố ý giảm tốc độ xuống.

Trong lúc cô đọc, Phương Mục Dương cũng thỉnh thoảng nhìn vào sách. Anh chỉ vào chữ “kiss”, hỏi Phí Nghê: “Từ này có nghĩa là ăn đúng không?”

Phí Nghê không biết anh không hiểu thật hay là giả vờ không hiểu, bèn nói: “Cái từ này mà cậu cũng không biết sao?” Mặc dù chuyện ấy là rất có thể.

“Em cũng biết h ồi cấp hai tôi học hành chệnh mảng mà. Từ này không phải nghĩa là ăn à? Tôi nhìn có vẻ quen lắm.”

“Đương nhiên không phải. Cậu chỉ biết có ăn thôi.” Phí Nghê chọc chọc trán anh, lại nói: “Cậu cứ tra từ điển là biết.”

“Bên cạnh đã có một quyển từ điển sống r ồi, việc gì tôi phải mất công mất sức như thế.” Phương Mục Dương vuốt v e môi cô. “Mau nói cho tôi biết đi, từ ấy có nghĩa là gì, để tôi còn học nữa chứ.”

Phí Nghê thấp giọng giải thích cho anh, nhưng thính giác Phương Mục Dương lúc này lại tự nhiên kém nhanh nhạy, anh đòi cô nói lại thêm lần nữa.

Phí Nghê mắng anh ngốc, sao đó hôn phớt một cái lên má anh, nói: “Chính là nghĩa đấy, cậu đã hiểu chưa?”

Phương Mục Dương ôm lấy vai cô, cười nói: “Nhưng tôi cảm thấy từ ấy có khi cũng không khác ăn là mấy.”

“Sao lại không khác mấy? Khác nhau hoàn toàn.”

Phương Mục Dương hôn lên môi cô một cái, hỏi Phí Nghê có phải từ này cũng có thể giải nghĩa là “ăn” hay không.

Phí Nghê không thềm để ý đến anh nữa.

Phương Mục Dương biến môi Phí Nghê thành bữa ăn khuya của mình, sau khi ăn xong thì li ền nói Phí Nghê dịch sách cho anh nghe tiếp.

Phí Nghê cứ đọc một đoạn văn cho anh, Phương Mục Dương lại nhờ Phí Nghê giải nghĩa một lần. Có đôi khi Phí Nghê cố tình lờ đi một câu, Phương Mục Dương li ền cố ý bảo cô giải thích câu đó.

Phí Nghê nghi ngờ anh đang trêu mình, li ền nói: “Cậu tự xem đi, không phải cậu hiểu nhiều lắm à?”

“Sao tôi có thể hiểu nhiều bằng em được, chỉ có mấy chữ trông quen, đã thế còn không biết đọc. Em cứ giảng cho tôi đi.”

Phí Nghê cũng không trúng kế của anh: “Nếu như cậu thực sự muốn học tiếng Anh thì trước tiên phải đọc từ điển đã. Hơn nữa có thể nói được tiếng

Anh hay không cũng không ảnh hưởng gì tới công việc của cậu.” Còn lâu cô mới bị anh lừa nhé.

Chỉ có đi ầu, câu sau của Phí Nghệ là thật lòng. Tuy có thể đọc được tiêu thuyết bằng ngôn ngữ gốc nhưng cô vẫn không cho rằng nó có tác dụng gì với tương lai của mình, chỉ đơn thuần xem đây là thú tiêu khiển mà thôi. Cô cảm thấy cho dù Phương Mục Dương có thực sự không biết “kiss” có nghĩa là gì, thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của anh.

“Thế em đọc tiếp trang sau đi, tôi không ngắt lời em nữa.”

“Thật chứ?”

“Thật, em không tin tôi đến vậy cơ à?”

Phí Nghệ quả thực không tin được anh, nhưng vẫn tiếp tục đọc trang sau cho anh nghe. Trong lúc Phí Nghệ đọc sách, Phương Mục Dương quả nhiên không hề ngắt lời cô, anh chỉ chứng minh cái từ kia thực sự có thể mang nghĩa “ăn” thôi.

Phí Nghệ dùng tay chặn miệng Phương Mục Dương: “Ngày mai chúng tôi bắt đầu luyện hợp xướng rồi, môi sưng lên thì xấu lắm.”

“Sẽ không sưng đâu.”

Phí Nghệ kiên quyết nói: “Đội hội diễn kết thúc rồi tính sau.”

Toàn xưởng tổ chức một buổi hội diễn, phân xưởng cũng phải đóng góp tiết mục. Người phụ trách tiết mục chính là Phùng Lâm, cô ta quyết định hợp xướng, Phí Nghệ cũng bị chọn vào dàn hợp xướng. Trước kia vì chuyện bảg báo cáo mà Phí Nghệ đắ tội Phùng Lâm, cho nên lúc luyện tập Phùng Lâm cũng rất để ý tới cô. Phí Nghệ bình thường nói chuyện luôn luôn nhỏ nhẹ, giọng hát tự nhiên cũng không vang, Phùng Lâm đại khái là phát hiện ra cho nên đã bóng gió nói ai đó thật giả lẫn lộn, không có tinh thần tập thể, chỉ muốn chiếm chút lợi ích từ tập thể nên khi cần sức lại không dùng sức, chỉ lúc vinh dự mới xông lên trên. Nói xong, cô ta lại gọi đích danh Phí Nghệ, bảo cô tự hát một đoạn. Phí Nghệ tuy làm nghề may

mũ, nhưng cái mũ “không có tinh thần tập thể” chụp lên đầu cô cũng thực sự là quá mức, cho nên khi hát cô cũng không lo bảo vệ dây thanh quản của mình. Phùng Lâm không bắt lỗi được cô, liền nói hi vọng khi hợp xướng Phí Nghê cũng có thể ra sức như vậy.

Vì việc hợp xướng mà ngày nào Phí Nghê cũng về muộn một tiếng so với bình thường. Cô đưa tiền và phiếu gạo cho Phương Mục Dương, bảo anh tự ăn cơm trước, không cần phải chờ đợi cô. Nhưng ngày nào Phương Mục Dương cũng đợi cô về rồi cùng ăn. Sự cố hợm cô khó chịu, anh còn cố ý chuẩn bị cả viên ngậm trị ho cho cô.

Phí Nghê về nhà là ăn cơm, bỏ bát xuống xong liền vùi đầu vào may quần áo cho Phương Mục Dương, tiểu thuyết cũng không đọc nữa.

Khi chỉ còn chưa đến ba ngày nữa là hội diễn, dàn hợp xướng bỗng xảy ra vấn đề, chỉ huy hợp xướng là Phùng Lâm đột nhiên bị treo chân phải đưa đến phòng y tế. Xem tư thế của cô ta, có vẻ không thể nào lành chân được trong vài ngày, lại sắp biểu diễn tới nơi, mọi người buộc phải tìm ra một chỉ huy mới. Sau khi thảo luận tới lui không ra kết quả, chị Lưu đứng ra đề cử Phí Nghê, bảo rằng trước kia Phí Nghê từng ở trong đội hợp xướng.

Phí Nghê vốn không muốn làm, Phùng Lâm đã chỉ huy nhiều ngày như vậy, tới thời điểm mấu chốt cô lại thay Phùng Lâm lên sân khấu thì chưa chắc cô ta đã không có ý kiến gì với cô, còn chưa kể mâu thuẫn trước kia của hai người nữa. Nhưng đã chuẩn bị biểu diễn, mọi người lại còn luyện tập trong thời gian dài như vậy, thế là cô đành bất chấp, căng da đầu lên mà nhận.

Cô cũng không nói chuyện này với Phương Mục Dương, cho dù không có ai muốn soi mói cô nữa thì môi sưng lên vẫn khó coi lắm.

Trước hội diễn một ngày, Phí Nghê đã làm xong quần áo và áo khoác cho Phương Mục Dương. Cô nghe đài báo ngày mai sẽ có một trận tuyết lớn, vừa cảm khái tuyết năm nay tới sớm, lại vừa cảm thấy may mắn. Nếu tuyết rơi trước chỉ một ngày thôi, Phương Mục Dương hẳn sẽ không chịu được, một cái áo len sao đủ chống chọi với cả trận tuyết cơ chứ.

Hội diễn kết thúc cũng là lúc trời đổ tuyết như dự báo.

Tiết mục của phân xưởng Phí Nghệ đạt giải nhất. Vì là chỉ huy, Phí Nghệ được thêm một chiếc khăn bông và một cục xà phòng so với những người khác trong đoàn hợp xưởng.

Nhưng việc có thêm khăn bông và xà phòng cũng không thể khiến Phí Nghệ thấy vui mừng. Hôm nay phát lương, một xu tiền thưởng cô cũng không có.

Ban đầu Phí Nghệ còn tưởng tài vụ phát sai, kết quả tài vụ lại bảo với cô, tiền thưởng của cô bị trừ.

Tan ca, cô đến văn phòng chủ nhiệm phân xưởng. Phó chủ nhiệm Diêu nói với cô, lần này trừ tiền thưởng của cô là vì cô không hoàn thành nhiệm vụ làm bảng báo cáo mà phân xưởng giao, chưa được sự cho phép đã bỏ cuộc giữa chừng, làm gương xấu cho tập thể, nếu không phạt cô, nhỡ mọi người học theo thì biết làm sao. Chỉ cần về sau cô suy nghĩ cho tập thể như chuyện hợp xưởng, tiền thưởng nhất định không thiếu phần cô.

Phí Nghệ không công nhận cách nói này của phó chủ nhiệm Diêu: “Tiền thưởng chỉ liên quan đến công việc chính của tôi, còn làm bảng báo cáo là công việc của Phùng Lâm, không phải công việc của tôi. Chuyện ấy tôi làm không tốt nên không thể lấy năm tệ tiền trợ cấp, nhưng tiền thưởng thì ngài cần phải phát cho tôi. Trong công việc tôi không có sai lầm gì, những lúc cần phải tăng ca tôi cũng đều tham gia cả.”

Vì khoản tiền thưởng không tới tay này mà Phí Nghệ lần đầu tiên quên mất quy tắc hành xử ở nơi làm việc của mình. Cô yêu cầu phó chủ nhiệm Diêu lấy ra văn bản quy định rõ ràng để chứng minh tính hợp lý của việc không phát tiền thưởng cho cô, nếu không lấy được cô sẽ không đi.

Tập tranh liên hoàn đầu tiên của Phương Mục Dương được xuất bản, giám đốc Phó mời anh về nhà làm bữa cơm nhỏ liên hoan. Phương Mục Dương cảm ơn ý tốt của giám đốc Phó, nhưng hôm nay là sinh nhật của vợ anh, anh đành phải hẹn giám đốc Phó ăn cơm vào một ngày khác.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn. Phương Mục Dương đợi Phí Nghệ ở nhà nửa tiếng không thấy cô về, liền phóng xe đạp tới công xưởng chờ cô.

Chương 56: Nóng

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phó chủ nhiệm Diêu không ngờ, một cô gái trẻ thoát nhìn trậ̀n tĩṇh nḥã nhận như thế này mà lại còn khó nhằn hơn cả mấy bà trung niên đ̣anh đá. Nhưng sự khó nhằn của cô không phải là kiểu khó nhằn trong tưởng tượng của ông ta. Mới đ̣ầu ông ta còn sợ Phí Nghê sẽ khóc lóc ậ̀n ạ̃i trước mặt mình, đã tan làm ṛụ̃i, một cô gái trẻ trung xinh đ̣ẹp ng̣ọ̃i khóc trước mặt một gã đàn ông đứng tuổi như ông ta, nếu truy ệ̀n ra ngoài thì kiểu gì cũng rất khó nghe. Hơn nữa ông ta cũng sợ mình sẽ mềm lòng.

Nhưng Phí nghê lại không rơi lấy một giọt nước mắt nào cả, giọng nói của cô cũng không ḥệ̀ lớn hơn ngày thường.

“Làm bảng báo cáo là công việc của Phùng Lâm. Cô ta là người phụ trách chính, cô ta cho rằng tôi làm không tốt nên muốn thay người khác, tôi vì hi vọng báo cáo làm càng tốt hơn nên mới chủ động rời đi, tập trung vào việc chuyên môn của mình, như thế chẳng lẽ không phải vì nghĩ đến đại cục ư? Xin hỏi ngài, vì sao lại muốn trừ thưởng của tôi?”

Phí Nghê và Phùng Lâm kể hai câu chuyện khác nhau, nhưng phó chủ nhiệm Diêu vẫn theo bản năng mà tin tưởng phiên bản của Phí Nghê hơn. Phí Nghê làm việc ở xưởng của họ mấy năm nay, chưa từng mắc lỗi sai trong công việc, cũng không phát sinh tranh chấp với bất kỳ ai. Song cha của Phùng Lâm lại công tác ở Cục Lao động, cháu ông ta về thành phố, nếu như muốn tìm một công việc tốt thì còn cần nhờ nhà họ Phùng giúp đỡ. Phí Nghê chung quy vẫn còn non nớt, đắc tội ai chẳng được, lại cứ phải đắc tội với cái vị này.

Phó chủ nhiệm Diêu cũng không tỏ vẻ đúng lý hợp tình nữa, giọng điệu hòa hoãn hơn nữa: “Thật ra Tiểu Phùng cũng không phải thực sự muốn cô rời đi, chỉ là động viên cô làm việc cho tốt hơn thôi. Gặp phải khó khăn thì càng phải đương đầu, không nên trốn tránh. Không phải việc hợp xưởng lần này cô đã lo rất tốt sao, lần tới tôi sẽ phát thêm tiền thưởng cho cô.” Ông ta cũng là muốn tốt cho Phí Nghê, làm bằng báo cáo cô đã đắc tội Phùng Lâm, biểu diễn hợp xưởng cô lại lấy mất vị trí chỉ huy của Phùng Lâm, nếu lần này không để Phùng Lâm xả giận thì về sau sẽ càng nhiều phiền toái. Lần này trừ bớt, lần sau thưởng thêm là được.

Song Phí Nghê lại không chấp nhận sự ưu ái của phó chủ nhiệm Diêu. Cô bằng đầu đọc từng điếu lệ và quy định của xưởng, đọc xong liền hỏi chủ nhiệm Diêu mình đã vi phạm cái nào.

Phó chủ nhiệm Diêu liếc nhìn đồng hồ của mình, vợ ông ta còn đang đợi ông ta về nhà ăn cơm.

“Nếu cô thật sự thiếu tiền thì để tôi đưa tiền của tôi cho cô nhé.” Phó chủ nhiệm Diêu không muốn tiếp tục nấn ná với Phí Nghê nữa. Hôm nay ông ta cũng vừa lĩnh lương. Ông ta rút phong bì, đưa cho Phí Nghê năm tệ: “Thế này là được rồi chứ. Tiểu Phí, mau về nhà đi.”

“Tôi không cần tiền của ngài, tôi muốn nhận thành quả lao động của tôi.” Nếu không phát tiền thưởng cho cô thì cũng phải đưa cô một lời giải thích hợp lý, nếu không ngày mai cô sẽ gặp chủ nhiệm xưởng để nói chuyện.

Phó chủ nhiệm Diêu bị Phí Nghê ép đến không biết làm sao, đành bảo để ông ta suy nghĩ lại. Phí Nghê nói ngài cứ ở đây suy nghĩ đi, tôi đợi được. Nếu như ngài cần về nhà suy nghĩ, tôi cũng có thể theo ngài về nhà.

Giọng nói Phí Nghê không lớn, nhưng ngữ khí rất kiên định. Phó chủ nhiệm Diêu tin, nếu ông ta không phát tiền thưởng cho Phí Nghê, Phí Nghê sẽ thực sự đi theo ông ta về nhà.

Ông ta đã mất kiên nhẫn, nhưng khi ngẩng đầu liếc nhìn Phí Nghê, ông ta phát hiện đầu của Phí Nghê vẫn hơi ngẩng lên. Ban đầu ông ta chỉ cho rằng

cô không phục, nhưng giờ ông ta mới hiểu, tư thế này của Phí Nghệ vốn là để tránh nước mắt chảy ra.

Rơi nước mắt cũng đồng nghĩa với yếu thế, nhưng cô không thể yếu thế, bởi vì cô đang đòi hỏi lẽ phải. Tuy rằng kinh nghiệm của những người khác cho thấy, càng yếu thế càng dễ lấy được tiền thưởng, nhưng thứ Phí Nghệ muốn không chỉ là tiền thưởng.

Phó chủ nhiệm Diêu đột nhiên ý thức được, đối với Phí Nghệ mà nói, đây không phải là chuyện tiền, đây là chuyện liên quan đến tôn nghiêm. Nếu tiền thưởng của Phí Nghệ không được phát đầy đủ cho cô, cho dù chỉ thiếu một xu thì Phí Nghệ vẫn sẽ tìm tòi, buộc ông ta phải phát đủ tiền cho mình.

Sự tôn nghiêm của cô không cho phép ông ta ba phải.

Sau khi hiểu rõ điểm này, phó chủ nhiệm Diêu quyết định phát cho Phí Nghệ toàn bộ số tiền thưởng cô nên có, cũng là thành toàn cho lòng tự trọng cố chấp của cô.

Là người đã công tác tại xưởng lâu năm, theo lẽ thường mà nói, ông ta đứng về phía những người làm việc nghiêm túc trong xưởng. Vì việc nhà mà gần đây ông ta quên mất chuyện này, nhưng Phí Nghệ đã nhắc nhở ông ta.

Ông ta viết một tờ giấy cho Phí Nghệ, hứa sẽ phát bù tiền thưởng cho cô.

Giấy trắng mực đen, cũng là để nhắc nhở chính mình.

Nước mắt Phí Nghệ cuối cùng cũng trào ra khi nhìn thấy Phương Mục Dương. Phương Mục Dương đang cầm một chiếc ô, ô hòa vào trong màn đêm, mặt trên phủ đầy những bông tuyết trắng.

Trông thấy Phí Nghệ, chiếc ô này liền chuyển qua đỉnh đầu cô.

Phí Nghệ lau nước mắt, hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

“Nếu em ra muộn tí nữa là tôi đã vào trong tìm em rồi đấy.”

Phương Mục Dương chú ý tới nước mắt của Phí Nghê.

“Ai bắt nạt em vậy?”

“Là tôi cảm động vì cậu đã đến đón tôi.”

Phương Mục Dương choàng tay qua vai Phí Nghê: “Giữa hai chúng ta còn phải khách sáo làm gì? Sao nay em tan muộn thế?”

“Có chút việc trong xưởng ấy mà. Phân xưởng của chúng tôi hôm nay đã đoạt giải nhất, tôi còn được khăn bông và xà phòng nữa.”

“Giỏi đấy, em có thể đưa xà phòng cho tôi dùng không?”

“Nếu cậu nghe lời tôi thì tôi có thể cân nhắc.”

Phương Mục Dương dắt xe đạp, hai người đi bộ về nhà của mình. Phí Nghê dùng chiếc khăn quàng cổ dài để bao kín đầu lại.

Dấu giày của Phương Mục Dương in lên nền tuyết trắng. Phí Nghê cầm ô, thì thoảng lại giẫm lên vết chân anh, cứ như thể đang so chân với anh vậy. Cô cứ thế mà đi, ô vẫn mở trên đầu Phương Mục Dương, tuyết thì đáp xuống người cô, nhưng cô lại chẳng bận tâm chút nào.

Phương Mục Dương vươn tay ôm lấy vai của Phí Nghê: “Đừng chỉ che ô cho tôi.”

Phí Nghê cười: “Hai chúng ta không giống nhau, tôi đã có khăn quàng cổ che tóc rồi, hơn nữa tôi đâu phải chỉ có mỗi một bộ quần áo thôi đâu.”

Cất xe xong, Phí Nghê đưa ô cho Phương Mục Dương. Cô cúi xuống, vốc một nắm tuyết, mạnh mẽ ném ra thật xa.

“Có muốn chơi ném tuyết không?”

Phí Nghê lắc đầu, cười nói: “Cậu chỉ có một bộ quần áo, tôi không chơi với cậu. Cậu tự cầm ô đi, không cần che cho tôi đâu.”

Nhưng Phương Mục Dương vẫn che ô cho Phí Nghê, để cô thỏa sức chơi trò ném tuyết ra xa này.

Anh biết cô đang ấm ức, nhưng lòng tự trọng không cho phép cô nói ra ngoài.

Phương Mục Dương đặt ô xuống, cũng tự mình vo một quả cầu tuyết rồi ném đi, dần dần biến thành hai người ném về phía nhau. Bọn họ đứng đối diện nhau, tuyết cũng rơi xuống trên người, nhưng chẳng có ai ném thẳng tuyết vào đối phương cả.

Phí Nghê ném tuyết đến mọi cả người. Phương Mục Dương cúi xuống, bảo Phí Nghê leo lên lưng anh, anh cũng cô về nhà.

Nếu là ngày thường, Phí Nghê chắc chắn sẽ từ chối, nhưng hôm nay cô lại chẳng do dự tới nửa giây.

Ngón tay Phí Nghê đặt trên vai Phương Mục Dương: “Quần áo ướt rồi, làm sao bây giờ?”

“Hong một chút là khô thôi.”

“Nếu như không khô thì sao?”

“Thế thì mặc của em là được, không phải em có tới mấy bộ quần áo à?”

“Chẳng đứng đắn tí nào cả. Nếu quần áo tôi mà cậu mặc được thì tốt rồi, tôi cũng chẳng phải làm đờm mới cho cậu.”

Phí Nghê duỗi tay, sờ lên tóc Phương Mục Dương: “Đồngốc, tóc cũng ướt hết rồi này.”

“Tóc ngắn, gội nhanh mà.”

Phí Nghê chải chải tóc anh: “Cậu thì cũng chỉ có gội đầu là tử tế, lúc giặt quần áo trông cậu ngốc chết đi được ấy.”

Đến tầng nhà bọn họ, Phương Mục Dương mới thả Phí Nghê xuống. Bọn họ tách nhau ra chưa tới một phút, vào trong nhà lại dính lấy nhau.

Trên đầu Phí Nghê vẫn còn cái khăn quàng cổ, Phương Mục Dương tháo nó ra cho cô, tuyết lả tả rơi xuống đất. Phí Nghê phủi tuyết trên áo khoác Phương Mục Dương, áo khoác cởi ra, cô liền xem xem có tuyết lọt vào áo len anh không.

Trong lúc dùng khăn bông khô lau tóc cho Phương Mục Dương, cô nhón chân, hôn lên môi anh.

Những ngón tay của Phương Mục Dương chạm nhẹ vào cổ Phí Nghê. Phí Nghê bỗng thấy lạnh toát, nhưng cô cũng chẳng nói gì.

Cô biết chỉ lát nữa thôi, hai người sẽ nóng lên cùng với nhau.

Lúc đầu là Phí Nghê chủ động, nhưng dần dần cô lại thành người bị động. Tay của cả hai đều lạnh, nhưng quần lấy nhau một lúc là đã ấm áp hẳn lên. Phí Nghê không hề nói Phương Mục Dương ngược, bởi vì lúc này anh chẳng ngược chút nào cả. Những nụ hôn dần biến thành một cái ôm đơn giản. Cô có rất nhiều lời muốn nói cùng Phương Mục Dương, nhưng có những khi sự im lặng càng có khả năng biểu đạt tâm ý hơn là lời nói rất nhiều. Cô chôn đầu vào ngực anh, rồi cuộc cũng có thể tùy hứng mà khóc trong chốc lát. Nếu Phương Mục Dương phát hiện, cô sẽ nói là tuyết trên người anh tan ra, cô không hề khóc tí nào.

Những khi cô đánh mất hi vọng vào tương lai, may mà vẫn còn có anh ở bên, để cô cảm thấy hiện tại cũng không phải quá tồi tệ.

Ngay lúc này đây, nếu Phương Mục Dương làm gì với cô, cô cũng sẽ không phản đối.

Nhưng Phương Mục Dương lại nói, cô nên đi thay quần áo, thay xong bọn họ sẽ cùng ăn cơm.

Phương Mục Dương nhóm bếp cũn. Sáng nay anh mang hai con cá mới mua tới nhà ăn, một con để tặng đầu bếp, còn con còn lại anh nhờ người ta

làm sạch rồi xắt lát hộ mình, định chuẩn bị một bữa cải thiện cho Phí Nghê.

Phí Nghê phát hiện ở trên tủ thấp có đặt một cái bánh kem trái cây nhỏ. “Hôm nay sao lại mua nhiều đồ ăn thế?” Cũng trên mặt tủ thấp, cô trông thấy tranh liên hoàn đã xuất bản của Phương Mục Dương, liền đoán bánh kem này là anh mua để mừng mình ra sách mới. Cô vội giở quyển tranh liên hoàn ra xem. Trong quá trình vẽ bộ tranh liên hoàn này, Phương Mục Dương đã hao mất gần hai mươi cân(1), tuy rằng không phải đầu hao hết vào việc vẽ tranh.

(1) 20 cân Trung Quốc tương đương với khoảng 10 kg.

“Tranh liên hoàn của cậu bán ở đâu thế?”

“Em không cần mua đâu, cứ lấy luôn cuốn trên tủ là được.”

“Không phải để tôi xem, chúng ta không thể mua mấy quyển tặng mọi người sao? Cha mẹ cậu, anh trai và chị gái cậu, còn có cha mẹ anh trai chị gái của tôi, cả bạn bè trong xưởng nữa, tôi cũng định đưa cho họ vài quyển.”

Phương Mục Dương lúc này đã rửa tay và lau sạch, anh dùng ngón tay khô ráo sờ lên tai của Phí Nghê: “Mua nhiều như vậy, em đúng là biết phá của.”

“Liên quan gì tới phá của chứ, việc cứu trợ không dễ dàng, không phải mọi người đều nên học tập hay sao?” Phí Nghê vẫn đứng đó lật tập tranh, không có ý định ăn cơm. “Hơn nữa nếu sách bán chạy, không phải sau này cơ hội của cậu sẽ càng rộng mở hơn à?”

Cô thấy mừng vì anh có thể có một tương lai tốt đẹp, tuy rằng đi đâu ấy gọi lên một chút thất vọng về tương lai của chính cô. Một trong hai người có tương lai, vẫn tốt hơn là cả hai đều không có tương lai nhiều.

Phương Mục Dương cười thầm trong lòng, cho dù có mua trăm cuốn thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tổng doanh số, nhưng anh vẫn thấy rất biết ơn cô.

“Đừng đọc nữa, em đã quên hôm nay là ngày bao nhiêu rồi à?”

“Ngày bao nhiêu cơ?”

“Sin^h nhật mình mà em cũng không nhớ hả? Hôm nay không phải sinh nhật tuổi hai hai của em sao?”

Cứ qua năm mới là Phí Nghê đã tự nhận mình hai hai tuổi, nhưng thực ra ngày hôm nay cô mới chính thức bước sang tuổi hai mươi hai.

Phí Nghê giờ mới nhớ ra hôm nay quả thật là sinh nhật dương lịch của cô, chỉ có đi đầu trước kia cô vẫn đón sinh nhật theo âm lịch.

“Sao cậu biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

“Không phải trên giấy đăng ký kết hôn có ghi à?”

Phí Nghê gấp một lát cá đã nhúng chín, bỏ vào trong bát của Phương Mục Dương: “Cậu ăn nhiều một chút.”

“Trưa nay ở nhà ăn tôi đã ăn nhiều rồi.”

“Thế sao cậu mãi chẳng béo lên vậy?”

Phương Mục Dương cười nói: “Giờ em nhìn không ra được đâu.”

Phương Mục Dương nói với Phí Nghê, cá nhúng cũng không phải món ăn quý hiếm gì với anh, trước kia khi đi cắm trại anh luôn có thể câu được rất nhiều cá lớn ở con sông trong làng. Anh còn biết làm rất nhiều loại cá, cá nướng cá hấp này nọ...

Anh tô vẽ cho hình ảnh của mình tươi đẹp hơn một chút. Quả thực là anh vẫn thường xuyên bắt được cá, nhưng những con cá đó đều không thể coi là lớn, cá lẩn trong mương trạch có thể lớn bao nhiêu chứ. Chỉ có đi đầu khi ấy có ăn đã tốt lắm rồi, căn bản không có đi đầu kiện để mà kén cá chọn canh.

Hai người chụm lại ăn cá nhúng với nhau, cánh tay thỉnh thoảng lại chạm vào nhau, nhưng mà chẳng ai để bụng.

Tuy máy sưởi đã được bật nhưng nhiệt độ trong nhà vẫn chưa phải là cao, vẫn là nhờ có hơi nóng bốc lên từ n ồi nên họ mới thấy ấm áp.

Phí Nghê tiếp tục gấp cá cho Phương Mục Dương: “Tôi không ăn được nhiều như vậy, tôi còn phải để bụng để ăn bánh kem nữa.”

Phí Nghê nói là muốn ăn bánh kem, nhưng cô chỉ cắt một phần nhỏ cho chính mình. Thế tích dạ dày của cô có hạn, chỗ bánh kem còn lại cô đều để cho Phương Mục Dương.

“Hôm nay là sinh nhật tôi, cậu giúp tôi đi, ăn nhiều một chút.”

Hai người cầm bánh kem nhìn tuyệt lớn ngoài cửa sổ. Bên ngoài, vạn vật đã phủ một màu trắng xóa. Phí Nghê giơ tay chạm lên cánh cửa, giá lạnh khiến cô lập tức rút tay trở về. Sau này trời sẽ càng ngày càng rét. Hôm nay cô vừa nhận lương, còn phải đổi phiếu mua ít bông cho Phương Mục Dương, may một cái áo bông mới cho anh. Năm nay hơi vất vả, nhưng cũng đã hòm hòm rồi, sang năm mọi chuyện sẽ ổn hơn thôi.

“Sinh nhật em có ước nguyện gì không?”

Phí Nghê nhắm mắt lại ước, hi vọng năm sau lại có thể đón sinh nhật cùng Phương Mục Dương.

Cô cảm thấy đi đầu ước này tương đối dễ thành hiện thực. Cô mong bọn họ có thể cùng nhau tiến bộ, nếu như cách nhau quá xa, chỉ sợ sẽ phải dựa vào tinh thần trách nhiệm của đối phương để họ nhượng bộ, như vậy thật quá tệ nhạt.

Song đi đầu mà cô nói ra lại khác: “Tôi ước năm sau có thể vào được đại học.”

Nói xong, cô liền bật cười: “Mong ước này xa vời quá nhỉ?” Bởi vì xa vời, nên cũng chẳng thêm để ý chuyện nói ra sẽ không linh.

“Chưa biết chừng lại trở thành sự thật đó, đâu ai biết được tương lai sẽ như thế nào.” Phương Mục Dương nhéo má Phí Nghê. “Năm ngoái tôi vẫn còn đang mê man ở trên giường bệnh, sao có thể ngờ tới chuyện sẽ được kết hôn cùng em?”

Phí Nghê thầm nghĩ trong lòng, tôi cũng đâu thể ngờ được. Lúc ấy cô đang nghĩ gì vậy nhỉ? Chắc là nghĩ làm cách nào để được vào học đại học.

“Thế đi đâu ước năm ngoái của em là gì?”

Phí Nghê cười cười: “Vào đại học.” Cười một lúc, nước mắt liền chảy ra: “Chuyện này trước nay tôi chưa từng kể với ai, nhưng năm nào tôi cũng ước được vào đại học, nhưng chẳng năm nào thực hiện được cả, đúng là mất mặt. Thật ra tôi cũng biết vào đại học rồi thì cuộc sống vẫn chẳng thay đổi bao nhiêu, nhưng tôi thực sự muốn được trải nghiệm một con đường khác trong đời.” Một con đường do chính cô lựa chọn, không phải là do vận mệnh xô đẩy.

Phương Mục Dương chẳng có mấy chấp niệm với việc được vào đại học. Cả nhà anh, chỉ có mỗi anh không học đại học, mà con đường cha mẹ đã vạch sẵn cho anh cũng không có lựa chọn vào đại học. Cha mẹ anh cảm thấy phần tử trí thức trong nhà quá nhiều, cho nên muốn thay đổi thành phần gia đình từ anh.

Nhưng anh có thể hiểu được trần trở của Phí Nghê. Anh hôn lên mái tóc cô: “Năm ngoái chỉ có mình em ước nên tất nhiên không linh nghiệm. Năm nay tôi ước cùng em, xác suất thành công sẽ lớn hơn nhiều.”

“Vậy tôi sẽ ước cả hai chúng ta đều có thể vào đại học.”

Phương Mục Dương cười: “Cả hai đều đi học hết thì không còn nhà mà ở nữa đâu.”

Phí Nghê thầm cười nhạo Phương Mục Dương, hi vọng xa vời như vậy, anh còn thực sự thảo luận về nó.

Song ngoài miệng cô vẫn nói: “Nhà ở tạm thời không có, nhưng mà mai sau chắc chắn sẽ có.”

Phương Mục Dương bảo hôm nay phải vẽ cho Phí Nghệ một bức tranh, hơn nữa về sau năm nào anh cũng sẽ vẽ cho cô một bức.

Phương Mục Dương vẽ Phí Nghệ, Phí Nghệ cúi đầu xem tranh liên hoàn của Phương Mục Dương.

Cô đã quyết định, ngày mai nhất định sẽ đến hiệu sách mua thêm mấy quyển, tặng cho bạn bè và người thân, nhờ bọn họ tuyên truyền giúp anh một chút. Cô cảm thấy anh vẽ rất đẹp.

Phương Mục Dương đi đến bên cô, ghé vào tai cô, nói thầm một câu.

Vành tai Phí Nghệ tức khắc đỏ lên.

Thấy Phí Nghệ không nói gì, Phương Mục Dương lại nhích miệng tới gần hơn một chút, vẫn thấp giọng hỏi: “Có được không?”

Phí Nghệ không nói được mà cũng chẳng nói không được. Cô im lặng, đưa tay lên cởi cúc áo đầu tiên, cởi xong cúc đầu thì lại cởi xuống cúc thứ hai. Cởi xong cúc thứ hai, cô cúi đầu nhìn nốt ruồi trên xương quai xanh của mình.

Anh nói tranh vẽ không thể thiếu nốt ruồi này được.

Phí Nghệ đồng ý. Đây cũng là lần đầu tiên cô phát hiện, nốt ruồi ấy lại đỏ đến vậy.

“Một cúc thôi là đủ rồi.” Bàn tay của Phương Mục Dương trượt xuống cúc áo Phí Nghệ, trịnh trọng cài lại cúc áo thứ hai cho cô, rồi lại kéo cho phẳng xuống. So với ngón tay của anh, cúc áo Phí Nghệ có vẻ nhỏ bé lạ kỳ. Tay của anh hơi thô ráp, cho dù cách một lớp áo nhưng Phí Nghệ vẫn có thể cảm nhận được.

Biểu cảm của Phương Mục Dương và hướng ngón tay anh đều có vẻ rất đứng đắn, thành ra Phí Nghệ lại trông như đờ mắt không lý do.

Anh quay trở về giá vẽ, tiếp tục vẽ tranh cho cô.

Phí Nghệ vẫn biết Phương Mục Dương có cặp mắt rất sắc bén, dù đã ở chung với anh một thời gian dài nhưng cô vẫn thấy ngưng ngưng trước ánh mắt của anh. Tay cô lật giở cuốn tiểu thuyết còn đang đọc dở.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghệ: “Em xem đến đâu rồi? Có thể đọc cho tôi nghe một chút được không?”

Phí Nghệ cầm cuốn sách có bìa cứng lên đọc cho Phương Mục Dương nghe. Cô đọc rất chậm, mỗi một câu chữ đều truyền rất rõ vào tai của Phương Mục Dương.

Anh là thánh giả duy nhất của cô, mà cô cũng chỉ dám để mỗi anh làm thánh giả của mình. Có một người như thế ở bên cạnh, dù có nghe hiểu hay không thì vẫn là đi đều tốt, thậm chí có đôi lúc cô thà rằng anh không hiểu hơn. Lời tỏ tình của nhân vật chính đọc ra nghe thật xấu hổ, tuy rằng là nhân vật trong sách nói, nhưng nghe cứ như cô đang nói với anh vậy.

Những lời này, cô chỉ đọc cho Phương Mục Dương nghe chứ không dịch nghĩa cho anh.

Khi Phương Mục Dương cất giá vẽ, Phí Nghệ liến thoàng sang ngó thử bức tranh của mình.

Cô chỉ lướt nhìn thoáng qua rồi lập tức quay đầu đi, mở cửa sổ, duỗi tay ra hứng một bông tuyết bay bay bên ngoài.

Phương Mục Dương đi tới, cầm lấy bàn tay dính tuyết của Phí Nghệ, áp lên má mình.

Phí Nghệ rụt tay trở về “Lạnh lắm!”

“Lát nữa là nóng ngay thôi.”

Bonus

Cá nhúng

Chương 57: Không đạt tiêu chuẩn

Tuyết ngoài cửa sổ thấp sáng bầu trời.

Tuyết trên tay Phương Mục Dương còn chưa tan hết, anh đã dùng bàn tay băng giá của mình mân mê từng đường nét trên mặt Phí Nghê... Phí Nghê không sợ lạnh mấy, nhưng cô lại rất sợ nhột, mà vì tay anh lạnh nên cô lại càng cảm giác nhột hơn. Cô đành phải né đi, cơ thể gấp gáp ngã về đằng sau, lại bị vòng tay của Phương Mục Dương ôm lấy. Cô không còn chỗ nào để trốn nữa, nhột đến mức phải bật cười khanh khách. Tiếng cười kia quá càn rỡ, truyền qua khung cửa sổ đang hé mở, vọng đến thế giới trắng xóa bên ngoài, mơ hồ văng vẳng tiếng vang.

Phí Nghê tự che miệng mình để ngăn không cho tiếng cười tràn ra, song bàn tay của cô lại bị Phương Mục Dương gỡ ra, từng ngón từng ngón một. Đôi tay lạnh giá của Phương Mục Dương áp lên hai bên má cô, Phí Nghê nhắm mắt lại.

Ngoài cửa sổ sáng trắng, nhưng bóng đèn bên trong càng sáng hơn.

Cửa sổ mới mở một nửa, Phí Nghê để mặc cho Phương Mục Dương hôn mình, dùng bên tay còn tự do chần chệm đẩy cánh cửa ra, gió mát từ bên ngoài thổi vào, có chút lành lạnh.

Hai người quấn lấy nhau, di chuyển về phía chiếc ga trải giường kẻ caro màu lam trắng, mặt đối mặt, má kề má, chóp mũi chạm vào nhau, mũi Phương Mục Dương cũng dính chút tuyết đã tan trên mũi Phí Nghê. Hơi lạnh càng làm Phí Nghê phát ngứa, cô nhin cười thực sự vất vả, hàm răng cắn chặt vào nhau. Cô vẫn đối diện với ánh mắt của Phương Mục Dương, không thềm bận tâm tới đôi tai đã đổ lọng của mình. Phương Mục Dương coi Phí Nghê như bữa ăn khuya, thỉnh thoảng lại cắn một miếng, thưởng thức không hề vội vã chút nào. Bờ môi anh chạm tới khóe môi của cô, Phí

Nghê không nhin nổi, hé miệng muốn cười thành tiếng, song tiếng cười của cô lại bị ai kia chặn lại. Ga trải giường chẳng mấy chốc đã nhăn nhúm, nhưng Phí Nghệ sớm quen rồi, cô biết phải làm thế nào để ga trải giường nhăn phẳng lại.

Còn Phương Mục Dương thì lại không quá để tâm. Anh biết vẽ tranh, biết đóng đồ đạc, biết tùy tiện làm càn trên người cô. Phí Nghệ nghi ngờ Phương Mục Dương coi cô như một tờ giấy, lần nào cũng phải phác thảo một lượt trên mặt cô trước, thậm chí đôi lúc cô còn nghi ngờ Phương Mục Dương không phải đang vẽ tranh mà là điêu khắc, cứ khẳng khẳng phải khắc cô thành một hình dạng nào đó. Việc gì anh cũng biết làm, duy chỉ có việc làm phẳng ga trải giường nhàu nát của mình là không.

Cho nên Phí Nghệ không thể không chú ý.

Cô lấy ngón tay chọc chọc lên vành tai anh: “Em muốn nghe đài, kiểu mở bằng loa ngoài ấy.”

Loại tai nghe thu nhỏ phổ biến trên thị trường hiện nay chỉ nghe được một bên tai mỗi bộ, Phương Mục Dương mua mỗi một bộ, vậy nên nếu như muốn hai người cùng nghe được thì chỉ có thể mở loa ngoài. Để đảm bảo an toàn tuyệt đối, ngoài việc hạ âm lượng xuống thật thấp thì họ thường quây thêm cả một cái chắn, tuy rằng tác dụng của chắn hữu hạn nhưng vẫn có thể khiến lòng an tâm hơn một chút. Dù chỉ có một cái chắn, nhưng để quây giường thì vẫn khá kín.

Phương Mục Dương nghe hiểu ý của Phí Nghệ, nhưng anh cũng không sốt sắng, vẫn hôn cô thêm một chốc rồi mới buông ra.

Phí Nghệ vuốt lại mái tóc đã rối tung. Cô lục lọi ở trong hòm, tìm được thứ mà trong xưởng phát và mấy hôm trước hiệu thuốc cũng đưa tận cửa. Phí Nghệ lấy một bao ra, trong mỗi bao có hai cái.

Trong lúc Phương Mục Dương đang giăng chắn, Phí Nghệ nghiêm túc đọc hướng dẫn trên vỏ bao bằng nilon, vẻ mặt không khác gì những lúc đọc hướng dẫn sử dụng của các thiết bị điện. Nhưng khi mắt cô lướt qua mấy

hàng chữ ấy, tim vẫn nảy lên bình bịch. Phương Mục Dương ngó đầu tới nhìn, Phí Nghê tức thì bối rối quay đi.

Ánh đèn trên trần quá sáng, nhưng vì bọn họ không có kinh nghiệm nên không thể không để đèn. Thế là Phí Nghê cầm đèn bàn đến đầu giường, bật đèn bàn, tắt đèn trên trần nhà đi.

Phương Mục Dương cảm thấy Phí Nghê thật sự rất thú vị. Cô coi chuyện sắp làm như một bài tập về nhà, mặt tuy đỏ hừng nhưng trông vẫn rất nghiêm túc. Anh kìm nén sự xúc động, cũng chuẩn bị làm bài tập về nhà với cô.

Tiếng đài trên giường nghe rất mỏng manh, thậm chí có thể xem như nó không tồn tại.

Phí Nghê đặt bao nilon nhỏ kia cạnh gối của Phương Mục Dương, sau đó leo qua người anh để nằm xuống bên gối của mình. Cô nằm rất quy củ, cứ như thể đây không phải là nhà của cô vậy, dù sao trong nhà của mình người ta không cần phải quy củ mấy.

Phí Nghê ngẩng đầu nhìn tấm ván dưới giường trên, khẽ nói với Phương Mục Dương bằng một âm thanh nhỏ đến khó mà nghe thấy: “Lát nữa anh nhớ dùng cái kia đấy.”

Phương Mục Dương lấy ngón tay cốc lên đầu mũi Phí Nghê: “Cái kia là cái gì?”

“Cái đặt cạnh gối của anh.”

Thấy vẻ mặt của Phí Nghê rất giống sắp sửa bắt tay vào làm bài thi, Phương Mục Dương nhin không được mà cười toe toét: “Có phải em đang căng thẳng không thể?”

“Không phải.”

“Nhưng anh thì lại căng thẳng. Em có thể nghe tiếng trái tim anh đập không?”

Phí Nghê chỉ có thể nghe thấy tiếng chính tim mình đập thoi.

Phí Nghê đã sớm quen với những cử chỉ thân mật của Phương Mục Dương, nhưng hiện tại cô lại cảm giác như thể lần đầu tiên gần gũi với anh đến vậy. Phương Mục Dương đang áp tai lên ngực cô, lắng nghe nhịp đập của trái tim cô.

Phí Nghê cứng người nằm đó, Phương Mục Dương xoay mặt cô lại. Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt hai người chạm nhau. Phương Mục Dương vẫn nhìn thẳng vào mắt Phí Nghê, ngón tay lướt qua mũi cô, một đường đi thẳng xuống dưới, sượt qua bờ môi của cô. Phí Nghê cắn nhẹ vào đầu ngón tay anh. Cô lảng tránh ánh mắt anh, lơ đãng gặm gặm ngón tay của anh.

Phương Mục Dương có thể nghe được nhịp tim của cô. Một tay anh luồn qua vuốt tóc cô, lòng bàn tay anh hơi thô ráp, động tác lại rất dịu dàng, khiến Phí Nghê kiềm lòng chẳng dặng mà nhắm mắt lại. Anh dùng một sợi tóc của Phí Nghê chọc chọc tai cô, từ nông đến sâu, cuối cùng cố định tại một vị trí. Phí Nghê nhột tới cắn môi, nhưng lại cắn phải ngón tay của Phương Mục Dương, Phương Mục Dương cũng không rút tay ra, cứ để mặc cho cô cắn. Hai tay Phí Nghê nhịn không được mà xoắn xuýt cả vào nhau.

Phương Mục Dương cứ vậy mà quan sát cô. Phí Nghê đã làm rất nhiều công tác chuẩn bị, nhưng lại vì quá hồi hộp mà quên cả việc kéo rèm. Ánh trăng xuyên qua lớp tuyết mà tiến vào trong, giao hòa cùng ánh đèn bàn mờ nhạt, khiến mặt Phí Nghê trông càng dịu hòa, cũng càng hồng hào hơn trước. Năm đầu ngón tay của Phương Mục Dương thay phiên nhau cảm nhận sức mạnh của Phí Nghê, nhưng cô vẫn rất lưu tình với anh, không chịu cắn cho anh đau.

Đôi mắt Phí Nghê vẫn luôn nhắm chặt. Phương Mục Dương tiếp tục dùng tóc chọc chọc tai cô, đồng thời ghé miệng sát vào miệng cô để nói.

“Hôm nay ai chọc tức em thế?”

“Chẳng có ai cả.”

Cô vừa mở miệng lên tiếng, ngón tay của Phương Mục Dương liền bị hút vào bên trong.

“Ngay cả anh em cũng không thể kẻo sao?”

“Đâu phải chuyện to tát gì, hơn nữa em đã giải quyết xong rồi.”

“Càng không phải chuyện lớn thì càng cần tìm anh chứ, chuyện lớn anh không giúp được, chuyện nhỏ anh còn có thể hỗ trợ em một chút.”

Phí Nghê mỉm cười, đan tay vào tay của Phương Mục Dương, kéo ngón tay anh ra khỏi miệng cô. Cô mở to mắt, càng ngày càng tiến tới gần mặt anh, chạm vào đôi môi của anh.

Hai người vừa kềm môi vừa nói chuyện.

Phí Nghê vuốt vuốt tóc Phương Mục Dương: “Tóc anh lại sắp tới ngày phải cắt rồi.”

“Hay là về sau em cắt tóc cho anh đi, tiết kiệm được khối tiền ấy.”

Phí Nghê cười nhạo: “Nghĩ ra nhiều cách tiết kiệm như thế, đúng là làm khó cho anh.” Phương Mục Dương luôn có thể tuôn ra một tràng các cách tiết kiệm linh tinh lộn xộn, nhưng cho dù có tiết kiệm hết các khoản ấy thì cộng lại cũng chẳng bằng tiền đôi giày anh mua cho cô.

Hai người cứ nói một câu là lại chạm môi một lần, qua một lát sau thì tiếng trò chuyện cũng im bật.

Ga trải giường Phí Nghê vừa vuốt cho phẳng phiu bây giờ đã lại nhăn nheo.

Phương Mục Dương quấn chăn quanh người Phí Nghê, ôm cô qua lớp chăn, hôn lên môi cô. Anh chưa định đi thẳng vào vấn đề, mặc dù cơ thể anh lại không đờng tình cho lắm.

Cả người Phí Nghệ bị bọc trong chăn, để lộ ra mỗi cái đầu. Cô càng lúc càng thấy nóng, nhịn không được mà đá chăn, nhưng cả người lại bị anh vây chặt. Phí Nghệ vòng tay ôm lấy Phương Mục Dương, khiến cho nụ hôn của họ càng thêm cháy bỏng.

Một tay của Phương Mục Dương chui vào trong chăn, mò mẫm tới nơi mà anh quen thuộc.

Chính anh cũng không ngờ chưa được mấy ngày mà anh với Phí Nghệ đã thân thuộc tới mức này.

Phương Mục Dương nói với cô: “Trên eo em có một nốt ruồi.”

Bản thân anh không nhìn thấy.

Nhưng ngón tay của anh thì lại có thể cảm giác được, mà cảm giác này cũng không giống với nốt ruồi anh đã vẽ kia.

Anh đặt ngón tay lên phát hiện mới của mình, thấp giọng giải thích sự khác nhau giữa hai nốt ruồi ấy cho Phí Nghệ nghe.

Phí Nghệ chặn miệng anh lại, cầu xin anh đừng nói nữa.

Ngoài trời tuyết rơi càng ngày càng dày, phủ trắng mặt đất. Trên bầu trời xanh thẳm là vầng trăng treo cao. Giữa không trung, tuyết bay tán loạn.

Rèm cửa chưa được kéo lại, cách một lớp cửa sổ, có thể thấy được những bông tuyết bay lả tả.

Ánh trăng rọi qua màn tuyết vừa lạnh lẽo vừa ảm đạm. Nếu cửa sổ được mở ra, khí lạnh sẽ nói cho họ biết bên ngoài đang rét mướt đến mức nào.

Nhưng cửa sổ giờ đã đóng, trong phòng vẫn đang ấm áp, người ở trong phòng càng ấm áp hơn.

Tấm chăn bông màu vàng nghệ chỉ nặng có bốn cân, theo lý thuyết mà nói thì sẽ không thể thấy nóng trong thời tiết như thế này.

Song Phí Nghệ lại nóng bừng hết cả người. Cô không biết sao đôi tay của Phương Mục Dương có thể c ãn mẫn tới vậy, ban ngày đã vẽ nguyên ngày, hiện giờ vẫn còn đang hăng say vẽ.

Cọ vẽ chưa bao giờ quan tâm tới cảm nhận của giấy vẽ, càng không bao giờ hỏi nên đặt bút lên giấy như thế nào, đầu cọ chỗ nào mạnh chỗ nào nhẹ, nên tạm dừng lại nơi đâu, tạm dừng trong khoảng bao lâu.

Nhưng Phương Mục Dương thì lại luôn miệng hỏi Phí Nghệ, anh quan tâm tới cảm nhận của cô tới mức chi tiết hóa mọi thứ.

Phí Nghệ hõn hển bày tỏ ý muốn của mình: “Đừng hỏi nữa, anh làm thế nào cũng được.”

Phương Mục Dương liền bắt đầu thực sự c ãn quấy, những ngón tay của anh lúc này còn linh hoạt hơn cả khi c ãn bút. Phí Nghệ chưa từng trông thấy vẻ mặt nịnh nọt thế này của Phương Mục Dương, mà đôi tay Phương Mục Dương lại nói cho Phí Nghệ biết, anh thực ra có thể rất ngả ngớn, rất biết tâng bốc, rất không khí phách. Nhưng một khi người ta thật sự cảm thấy anh thiếu khí phách, anh lại có thể lập tức cứng cỏi trở lại, thể hiện cho người nọ biết những gì anh vừa mới làm chỉ hoàn toàn là tỏ vẻ mà thôi.

Phí Nghệ có thể nghe thấy những âm thanh mà mình bất giác tạo ra, nhưng cô lại chẳng cách nào khống chế được.

Từng phút từng phút trôi qua, tuyết bên ngoài càng lúc càng dày đặc, vậy mà cái chuyện lúc kết hôn mẹ từng đề cập với cô thì vẫn cứ chưa xảy đến.

Một phần nhỏ đầu óc của Phí Nghệ vẫn còn giữ được tỉnh táo. Cô cố gắng đi đầu chỉnh nhịp thở rối loạn, hỏi Phương Mục Dương: “Tiểu Phương, anh có biết tiếp theo phải làm như thế nào không?”

“Là như thế này à?”

“Không phải.”

“Hay là thế này?”

Phí Nghê cắn răng nói: “Cũng không phải.”

Phí Nghê tìm được tai của Phương Mục Dương, nói với anh mấy câu bằng một âm lượng mà người thứ ba sẽ không bao giờ nghe thấy, bởi vì bỏ qua vài chữ nên câu từ hơi đứt quãng.

“Thế này đúng chưa?”

Lần này Phí Nghê lặng im không nói gì nữa, chỉ lần mò cái bao nilon nhỏ cô đã đặt cạnh gối Phương Mục Dương, trong mỗi bao có hai cái.

Cô đưa một cái cho anh.

“Anh không biết làm, em giúp anh đi.”

“Anh đừng hòng dụ dỗ em.”

“Anh không biết thật mà. Hay là em đọc hướng dẫn cho anh, để anh làm theo thử xem.”

Phí Nghê đành phải run rẩy thò tay xuống giúp anh: “Tay anh nghiêm chỉnh một tí được không, nếu không em không làm được gì đâu.”

Câu cô nói là câu cầu khiến, nhưng vì giọng nói có chút nức nở nên lại nghe như đang van nài.

Cô làm theo đúng những gì ghi trên hướng dẫn, đôi tay vẫn luôn run nhẹ, song lại không sai bước nào. Tuy nhiên cô không thành công, trong lòng không khỏi nghi ngờ có phải mình đang căng thẳng quá độ nên đã làm không đúng không. Những ngón tay run run của cô thử hết lần này tới lần khác, càng lúc càng thấy khó khăn, từ đầu ngón tay tới lòng bàn tay đều đã mướt mát mồ hôi.

Mồ hôi của Phương Mục Dương nhỏ xuống trán của Phí Nghê, có lẽ bị đau nên anh đành phải nắm lấy những ngón tay đang run lên của cô, ghé sát vào bên tai cô, nói nhỏ một câu.

Cô vừa xấu hổ lại vừa buồn cười, đồng thời cũng cảm thấy cuộc sống này đúng là thích bốn cọt mình.

Thứ hiệu thuốc phát và thứ chị Lưu cho cô đều là kích cỡ tiêu chuẩn, mà Phương Mục Dương lại không đạt tiêu chuẩn, anh còn lớn hơn tiêu chuẩn một chút.

Mấy cái đồ này, anh căn bản không dùng được.

Điều đáng mừng duy nhất chính là, Phương Mục Dương thực ra cũng chẳng khá khẩm hơn cô là bao. Cho dù anh có tự học thành tài đến đâu thì vẫn là người không kinh nghiệm, cho nên cả hai đều phạm chung một cái sai lầm cấp thấp ngớ ngẩn.

Ngoài trời tuyết tung bừa rơi, đêm này lại quá gian nan vất vả.

Chương 58: Mèo khen mèo dài đuôi

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuyết càng rơi càng nhiều, không hề có dấu hiệu dừng.

Không ai biết trận tuyết này sẽ kéo dài tới khi nào.

Đây là đợt tuyết đầu tiên của năm nay. Một năm cho dù có bao nhiêu đợt tuyết đi chăng nữa, đợt đầu tiên luôn có chút khác biệt.

Khuôn mặt của Phí Nghê phủ kín một lớp sương mù, trông giống như cô vừa hà hơi vào kính cửa sổ, xong rồi dán mặt lên trên đó vậy.

Mà đôi mắt cô cũng hơi ươn ướt.

Cô dùng đôi mắt ướt rượt ấy nhìn Phương Mục Dương: “Dù sao cũng không làm được, hay là mình tắt đèn đi.”

“Vậy em có muốn làm không?”

Phí Nghê xoắn những ngón tay vào nhau, thề thốt nói: “Không làm cũng không sao, như chúng ta bây giờ chẳng phải vẫn rất tốt à?”

Tuy cô thấy rất khó chịu, song cô không cho rằng sự khó chịu ấy có liên quan gì đó tới việc làm được hay không.

Phương Mục Dương cầm tay Phí Nghê, đưa tới cái chỗ không đạt tiêu chuẩn kia: “Nhưng anh muốn.”

Cô muốn rút tay về, nhưng Phương Mục Dương lại càng siết chặt.

Tay cô bị ép phải biết anh đang muốn tới nhường nào.

“Em sờ chút đi.”

Phí Nghê bất đắc dĩ nói: “Tự anh sờ đi.”

“Nhưng nó thích em, em có muốn hôn nó một tí không?”

“Tiểu Phương, anh đúng là không biết xấu hổ.”

Phương Mục Dương cũng không phản bác. Anh nắm tay cô, mái tóc cọ vào cằm cô, đầu ngón tay di chuyển trên nốt ruồi mà anh từng vẽ, khiến cho lòng bàn chân của Phí Nghê cũng ngứa ran. Động tác của anh không mạnh, thậm chí còn có hơi tỏ vẻ đáng thương.

Phí Nghê biết anh đang lặng lẽ cầu xin cô, nhưng trái tim cô cứng rắn, đối với kiểu yêu cầu này chắc chắn sẽ không đồng ý. Cô bị anh làm cho ngứa không chịu nổi, đành thuận theo lời của anh, dùng sức trên tay một chút, đồng thời cũng hơi thấy hận cái thứ ở trong tay mình, nó càng lúc càng không đạt tiêu chuẩn.

Phí Nghê đã lĩnh hội được Phương Mục Dương “mềm nắn rắn buông” tới mức nào, cứ chỗ nào mềm là anh lại bắt nạt, lại chiến đấu quyết liệt ở đó. Mái tóc của Phương Mục Dương, nhưng nó lại có xu hướng dính vào chỗ mềm. Hàm răng của anh rất cứng, thứ rắn chắc gì cũng có thể nhai, nhưng anh lại cứ khăng khăng cắn lên thứ mềm mại nhất, vừa cắn cắn vừa hôn hôn, cảm giác như là vừa đấm vừa xoa vậy.

Phí Nghê bị anh ức hiếp đến độ suýt khóc: “Anh đừng thế nữa được không, em khó chịu lắm.” Hơn nữa cô còn không biết phải giải quyết sự khó chịu này thế nào, cô chỉ biết chính Phương Mục Dương đã ban nó cho cô.

Song Phương Mục Dương lại không nghe lời cô nói.

Cô tức giận tới mức lại mạnh tay hơn một chút: “Không làm được đâu phải là tại em đâu, anh chỉ biết bắt nạt em thôi.”

Tất cả đều là tại anh, cô có muốn thì cũng nào làm gì được chứ?

Đây căn bản không phải vấn đề có muốn hay không, mà là vấn đề có thể hay không. Đêm nay chắc chắn không thể, ngày mai cũng chắc chắn là không thể. Trên sổ tay tuyên truyền có viết, ngoài biện pháp này ra thì còn thuốc viên ngắn hạn, một tháng phải uống hai mươi hai viên, nhưng uống thuốc xong cũng không thể làm ngay được. Bên cạnh thuốc viên còn cả thuốc tiêm, nhưng thuốc tiêm phải có bác sĩ ở bệnh viện hoặc hiệu thuốc kê đơn. Cách đơn giản nhất chính là dùng món đồ mà nhà xưởng và hiệu thuốc phát cho, nhưng ai bảo anh không đạt tiêu chuẩn chứ?

Phương Mục Dương vươn tay ra an ủi cô: “Đều là tại anh, em đừng giận.”

Anh nói thế, Phí Nghê lại càng khó chịu.

“Em không giận anh, Tiểu Phương, không thì để em lên trên ngủ đi.” Cách xa Phương Mục Dương ra, hẳn là cô sẽ không khó chịu như thế này nữa.

“Nhưng anh muốn ở cạnh em.” Phương Mục Dương nắm lấy tay Phí Nghê, nghiêng đầu trò chuyện cùng cô. Phí Nghê cắn môi, hỏi: “Như thế thật sự được sao?”

Phương Mục Dương chạm vào môi cô, Phí Nghê cũng chạm vào anh một chút.

Mồ hôi của Phương Mục Dương rơi xuống mặt cô. Phí Nghê nghĩ có lẽ anh cũng đang rất khó chịu, cô sẵn lòng giúp anh cảm thấy dễ chịu hơn một tí.

Cô học theo Phương Mục Dương, từ từ ghé sát về phía môi anh, cọ cọ chóp mũi anh, rồi nhẹ nhàng hôn anh. Phí Nghê cảm thấy Phương Mục Dương thật đáng thương, lúc trước anh rất muốn làm chuyện này, song hiện tại lại thất bại, mà cũng chẳng biết bao lâu nữa mới thành công. So với anh thì cô vẫn khá hơn một chút. Trước kia cô chưa từng có khát vọng gì với việc đó, chỉ đơn thuần coi nó là một nghi thức kết hôn chính thức,

mà giấy đăng ký kết hôn hay nhẫn cũng là nghi thức, thiếu một mình nó cũng chẳng sao cả.

Phí Nghệ cảm giác rất khó chịu, nhưng cô vẫn cho rằng mình khó chịu là vì bị Phương Mục Dương giày vò chứ không hề nghi là bởi d*o vọng chưa được thỏa mãn, vậy nên cô chỉ thấy mình Phương Mục Dương đáng thương mà thôi.

Cô để mặc cho Phương Mục Dương nắm tay mình, anh muốn cô làm thế nào thì cô sẽ làm thế ấy, cho dù những động tác đó khiến cô ngượng ngùng khôn tả.

Lúc tay cô di chuyển theo sự dẫn dụ của anh, cô vẫn thân mật với anh, còn dùng bàn tay còn lại sờ lên tóc anh, đếm từng sợi một, lần nào cũng chỉ đếm được tới năm là quên bẵng mất. Anh khó chịu thì anh sẽ nói với cô, nhưng cô lại không muốn bày tỏ cùng anh, hơn nữa cô cảm thấy anh cũng chẳng có cách gì.

Khoảnh khắc tay của Phí Nghệ cảm nhận được đi ều khác thường, cô còn chưa kịp nói gì thì Phương Mục Dương đã vòng tay ôm chặt lấy cô, ngang ngược dùng môi bịt miệng cô lại. Phí Nghệ cắn thật mạnh lên môi anh, như thể chỉ vậy mới có thể giảm bớt được sự khó chịu trong cô. Tuy nhiên cách thức này chẳng khác nào uống rượu độc để giải khát, nó chỉ tổ khiến cô càng thêm khó chịu.

Nghĩ đến chuyện Phương Mục Dương còn phải đi làm, Phí Nghệ không nỡ lưu lại dấu vết trên môi anh nữa, đành phải chuyển qua cắn những chỗ quần áo có thể che được.

Cô quá khó chịu, khó chịu tới mức chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ về chuyện ga trải giường có bị nhăn hay không nữa.

Một lát sau, tay của Phí Nghệ lại bị Phương Mục Dương dẫn về chỗ cũ. Lần này Phương Mục Dương không cầm tay hướng dẫn cô nữa, chỉ hôn phớt lên tóc cô, áp má vào má cô, dùng đầu mũi mình cọ cọ mũi cô, lại hôn lên khóe môi cô, nói vài lời không đứng đắn.

Mặt của Phí Nghê lại một lần nữa đỏ bừng.

Tay cô vẫn luôn run run, trí nhớ bình thường rất tốt giờ lại bỗng nhiên vô dụng, không sao làm giống được những gì ban nãy làm nữa.

Song Phương Mục Dương cũng không sửa sai giúp cô, chỉ nói: “Anh thực sự không biết nên thích em như thế nào cho tốt.”

Những đi đầu anh thích trước nay đều luôn hỗn loạn, mà miệng anh nói và tay anh làm thì hoàn toàn chẳng giống nhau.

Hai người quấn chặt lấy nhau, nhưng càng ôm chặt lại càng cảm thấy không đủ, cũng không biết nên làm thế nào để giảm bớt cái không đủ ấy, hôn hôn cắn cắn sẽ chỉ khiến không đủ càng không đủ hơn mà thôi.

Ba giờ sáng, đèn vẫn còn chưa tắt. Phí Nghê mở to đôi mắt, trông ra bầu trời đầy tuyết bay ngoài cửa sổ.

Phương Mục Dương đã ra phòng nước để tắm. Cô cũng cảm thấy rất nóng, thẩn nhẩn đợi anh về rồi, cô cũng sẽ qua đây rửa mặt rửa tay một chút.

Cửa nhà kéo cà kéo kẹt, Phương Mục Dương bước vào trong, còn bê theo một chậu nước.

Anh vắt khăn rồi lau mặt cho Phí Nghê. Mặt của cô vừa đỏ vừa nóng, anh lau rất chậm, rất chú ý tới trình tự, còn cẩn thận lau cả mồm hôi sau vành tai cô. Sau khi nhúng khăn vào chậu rồi vắt khô một lần nữa, anh lại bắt đầu lau tay cho Phí Nghê, nhẹ nhàng lau từng ngón một, đến kẽ hở giữa những ngón tay cũng không bỏ sót.

Lau xong một lượt rồi, Phương Mục Dương lấy bình rót một ít nước, đưa qua cho Phí Nghê uống.

Phí Nghê quả thực đã khát khô cổ, khát tới mức quên luôn cả việc uống nước.

Đợi cho Phí Nghệ uống xong, Phương Mục Dương liền đem lại mếp chặn cho cô, để đầu cô lộ ra ngoài.

Xong xuôi tất cả mọi việc, Phương Mục Dương mới lấy chặn bông ở trên giường trên xuống. Anh nhường chiếc chặn bông màu vàng nghệ cho Phí Nghệ, còn ah dùng cái của cô.

Mỗi người đắp một chặn riêng.

Phương Mục Dương hôn lên trán Phí Nghệ rồi tắt đèn.

Phí Nghệ nằm rất nghiêm chỉnh, giả bộ như đã ngủ say, vờ vệt một hồi, liền thật sự đi vào giấc ngủ.

Chính cô cũng không rõ mình tự nhiên tỉnh lại hay là bị nụ hôn của Phương Mục Dương đánh thức, bởi anh hôn rất nhẹ nhàng lên tóc cô.

Phí Nghệ kéo chặn trùm qua đầu mình, không cho Phương Mục Dương hôn nữa.

Cô nói với Phương Mục Dương qua lớp chặn: “Anh đi rửa mặt trước đi.”

Cô không thể dậy mặc quần áo ngay trước mặt anh được.

Phương Mục Dương lần này không trêu cô nữa, chỉ kéo chặn xuống dưới cằm cô rồi đi ra ngoài.

Mặc xong quần áo, Phí Nghệ liền vội vàng xỏ dép, chạy tới soi gương.

Môi cô cũng không sưng lắm, chỉ là mặt vẫn quá đỏ, lát nữa phải thoa thêm nhiều kem dưỡng da mới được.

Đêm qua thực sự quá mệt mỏi, đêm nay nhất định không thể ngủ cùng anh nữa.

Cô thậm chí còn hơi ghen tị với Phương Mục Dương. Ban huấn luyện của anh chỉ là một đơn vị lâm thời, không giống như xưởng của cô, tháng nào cũng sẽ phát mấy thứ đồ không cần thiết. Cái loại hàng với kích cỡ tiêu

chuẩn kia đưa cô đầu lãng phí hết, mà da mặt cô cũng không đủ dày để hỏi có kích cỡ khác hay không. Đã nhận kích cỡ tiêu chuẩn liền hai tháng, giờ đột nhiên hỏi có kích cỡ khác hay không, không biết người khác sẽ nghĩ về cô thế nào.

Bữa sáng của họ là sữa bột và đồ ăn nhẹ. Phí Nghê ôm hộp bánh quy, đưa cho Phương Mục Dương thêm hai cái bánh: “Anh ăn nhiều một chút.”

Cô cúi đầu, thấp giọng nói: “Đừng nhìn em như thế nữa.”

Phương Mục Dương chỉ đang đơn thuần quan sát cô. Thành thật mà nói, ánh mắt của anh còn đáng hơn bản thân anh rất nhiều.

Nhưng Phí Nghê vẫn cảm thấy nó có gì đó kỳ kỳ.

Nếu là trước kia, Phương Mục Dương nhất định sẽ hỏi Phí Nghê “nhìn như thế” là “nhìn như thế nào”, nhưng lần này anh chỉ nói: “Tan làm em ở xưởng chờ anh nhé, anh đón em đi xem phim.”

“Phim gì?” Gần đây cô không nghe nói có phim nào mới.

“Cầu Waterloo.”

“Phim nước nào vậy?”

“Phim Mỹ. Một bộ phim cũ từ năm 1940, gần đây vừa được dịch lại.” Trước kia thời trẻ cha mẹ anh còn từng xem bộ phim này.

“Sao lại có phim Mỹ được?” Phim nước ngoài lúc trước chỉ có Liên Xô Ba Lan, giờ thêm Rumani hoặc Albania, phim Mỹ sao có thể được công chiếu ngoài rạp chứ?

“Phim xem nội bộ thôi, không chiếu ra ngoài. Tan làm anh sẽ đón em.”

“Được.”

Phương Mục Dương duỗi tay, chạm tới môi Phí Nghê: “Còn dính ít sữa này.”

“Để em tự lau được r ồi.”

Trước khi ra cửa, Phí Nghệ bôi gấp đôi lượng kem dưỡng da so với ngày thường, cứ như thế nó có thể che lấp gò má đỏ ran của cô vậy.

Tuyết phủ đầy trên mặt đất. Phí Nghệ tìm một vị trí tương đối sạch sẽ, vo tròn một quả cầu tuyết, áp lên mặt mình. Phương Mục Dương xuống nhà cùng lúc với cô, đang đứng cười nhạo cách đó không xa. Phí Nghệ ném quả cầu tuyết về phía anh, sợ áo anh bị ướt mất nên chỉ ném xuống phía qu ần.

Phó chủ nhiệm Diêu giữ lời hứa, phát cho Phí Nghệ chỗ ti ền thưởng thuộc về cô.

Vào giờ nghỉ trưa, Phí Nghệ mượn xe của chị Lưu, đạp tới hiệu sách, dùng toàn bộ chỗ ti ền thưởng đó để mua tranh liên hoàn.

Hơn hai mươi cuốn tranh liên hoàn giống nhau.

Mỗi đồng nghiệp cùng tổ với cô đều được tặng cho một cuốn tranh cô mua.

Bọn họ cũng rất giữ thể diện cho cô, ai nấy đều khen cuốn tranh này vẽ thật sự là quá đẹp, nhiều người nhiều vật như thế, hẳn phải cực kỳ tốn công.

Phí Nghệ nhận hết những lời khen này, mặc dù bọn họ càng khen càng lố.

Cô nói: “Nếu mọi người thích thì giới thiệu cho những người khác nhé.”

Chị Lưu bảo: “Nếu là giới thiệu thì để báo chí giới thiệu vẫn hiệu quả hơn. Lão Dư bên phân xưởng số Bốn từng được đăng bài trên báo đấy, em cứ đưa cho anh ta một quyển, để cho anh ta viết bài giúp em.”

Một nữ công nhân khác nói: “Lão Dư chẳng qua chỉ nói nhăng nói cuội trên báo thôi, tôi thấy trình độ còn chẳng bằng Tiểu Phí nhà chúng ta đâu. Hay là Tiểu Phí, em thử tự viết một bài xem sao?”

Chị Lưu nói: “Thế chẳng phải là mèo khen mèo dài đuôi ư?”

“Ai biết Tiểu Phí và cậu ấy là hai vợ chồng cơ chứ? Mà nếu sợ người ta biết, Tiểu Phí, em cứ dùng tên của bọn chị đi, cho bọn chị được lên báo với.”

Phí Nghe không đáp lời, nhưng trong lòng cũng thấy biện pháp này rất khả thi, định bụng tối nay về nhà sẽ viết một bài cảm nghĩ.

Cô không nói tiếp vấn đề ấy nữa mà chuyển qua hỏi mọi người có ai thừa phiếu vải không, có thể cho cô vay hoặc mua lại. Cô muốn may một chiếc áo bông mới, bông thì có thể rút từ chăn ra, nhưng vải may áo không thể dùng vỏ chăn được.

Bởi vì vừa mới nhận tranh liên hoàn của cô nên đồng nghiệp cũng phóng khoáng hơn. Tích tiểu thành đại, may là vừa đủ.

Điều duy nhất khiến Phí Nghe thấy không vui chính là hôm nay xưởng lại phát đồ dùng tránh thai.

Phí Nghe đỏ mặt, rất muốn hỏi có kích cỡ khác hay không, nhưng lời nói chưa ra đến miệng đã bị nuốt ngược trở lại.

Nếu là vừa kết hôn xong hỏi ngay thì cùng lắm người ta chỉ cười cô thích Phương Mục Dương bởi vì anh “cao to”, nhưng cô kết hôn mùa hè, mùa đông lại đi hỏi có kích cỡ khác không, kiểu gì cũng có người nghi ngờ cô tác phong có vấn đề.

Cô lại nhận về thêm bốn món đồ vô dụng.

Song đây chẳng qua chỉ là nhạc đệm mà thôi. Lúc Phí Nghe đi từ trong xưởng ra, trông thấy Phương Mục Dương, ánh mắt cô lại thấp thoáng ý cười.

Bonus

Poster bộ phim “Cầu Waterloo” (1940)

Chương 59: Giả bộ

Thời buổi này, một cái ôm trong phim thôi cũng có thể dẫn đến chấn động, rất nhiều người dè dặt trong cuộc sống thường ngày chịu bỏ tiền ra mua vé chỉ để coi vài cảnh chạm tay đung chân trên phim. Nhưng bộ phim mà Phí Nghệ đang xem đây, ôm ấp hay hôn môi đâu là những chuyện rất đời bình thường.

Đã lớn như vậy rồi mà giờ mới là lần đầu Phí Nghệ thấy được những cảnh tượng như vậy trong rạp chiếu.

Giữa bóng tối, Phương Mục Dương nắm lấy tay Phí Nghệ, vẽ vẽ vào bàn tay cô. Tay Phí Nghệ càng lúc càng nóng, cô muốn giãy ra, nhưng anh lại cầm chặt quá, cô căn bản không giãy nổi.

Trái tim Phí Nghệ nổi trống liên hồi, song đôi mắt lại không hề rời khỏi màn hình lớn lấy một giây. Từ lúc bộ phim bắt đầu, Phí Nghệ đã liên tục tính số mũ của các nhân vật nữ. Tuy rằng cô chẳng mấy mặn mà với công việc của mình, nhưng thói quen làm việc nhiều năm đã khiến cô không thể không để ý tới chúng. Lúc cô vừa mới đi làm, mũ lông cừu đang thịnh hành trên khắp cả nước, ai sở hữu loại mũ này thì chính là người dẫn đầu xu thế. Cô công tác tại xưởng mũ, có thể trực tiếp lấy tiền mua mũ mà không cần phiếu, vậy nên khi vừa nhận được tháng lương đầu tiên cô đã mua một chiếc mũ lông cừu rồi gửi cho anh trai đang cầm đội tại Nội Mông. Khi ấy cô còn rất trẻ, một lòng muốn tiến bộ, song lại hoàn toàn chẳng hiểu tiêu chuẩn của sự tiến bộ, tuy vẫn buồn vì không vào được đại học nhưng vẫn còn nhiệt tình với công việc, thậm chí còn từng gửi thư góp ý cho xưởng trưởng chỉ vì một vài loại mũ. Cuối thư cô đã vẽ thêm vào một vài kiểu dáng mũ thấy được trong sách vở và phim ảnh, tuy kém xa phong cách của Phương Mục Dương, nhưng vẫn đủ cho người xem hiểu được. Lá thư đó, cuối cùng không có hồi âm.

Những cảnh phim thân mật kia quả thực dễ làm người ta mặt đỏ tim đập, đặc biệt là lúc tay cô đang ngửa ran lên như thế. Nhưng Phí Nghệ cũng không quá chú tâm đến tuyến tình cảm trong phim. Những thứ cô muốn để ý quá nhiều, tình yêu chính là thứ bé nhỏ không đáng kể nhất trong số đó.

Bộ phim này được lồng tiếng, phụ đề cũng là tiếng Trung, Phí Nghệ vừa nghe lời thoại tiếng Trung lồng trong phim, vừa cố gắng đoán xem nguyên gốc tiếng Anh là gì. Cô lắng nghe từng câu một, trong đầu chỉ toàn là những câu nói tiếng Anh mà cô cho là gần với bản gốc nhất. Khi phim không có đối thoại, đôi mắt cô sẽ tham lam quần lấy phục sức trên phim.

Cô chỉ có thể thông qua phim ảnh để hiểu về thế giới này, cho dù đây có là một bộ phim từ những năm 40 đi nữa.

Lại là một cảnh nóng cháy, nhưng Phí Nghệ không nhìn hai người đang hôn nhau, cô chỉ chú ý tới bối cảnh và váy áo của nữ chính.

Cô phát hiện mình đã bị kinh nghiệm xem phim nhiều năm hạn chế, những bộ phim trước kia cô từng xem, cho dù có đề cập tới tình yêu thì cũng chẳng ai nói ra chữ “yêu”, lại càng không có hành động tỏ bày tình cảm. Tất nhiên, những cuốn tiểu thuyết cô đọc đương nhiên thể hiện cảm xúc mãnh liệt hơn nhiều, nhưng mà chữ nghĩa suy cho cùng vẫn khác với so với tác động trực quan. Khi thấy một đôi trai gái ôm nhau trên màn hình, phản xạ đầu tiên của cô luôn là lảng tránh.

Vậy mà những người trong phòng chiếu lại có vẻ rất quen với mấy cảnh tượng kia, đặc biệt là cái người ngồi cạnh cô đây. Cô lơ đãng liếc nhìn Phương Mục Dương một cái, đôi mắt anh vẫn rất trấn tĩnh, rất bình thường, loại cảnh nóng bỏng này trong mắt anh dường như chẳng đặc biệt hơn ăn cơm uống nước hàng ngày là mấy. Bộ phim đang chiếu trên kia, cũng chẳng ngăn được anh trêu đùa với tay cô.

Đã thế căn phòng chiếu phim cho ít ỏi người xem này còn chẳng may bị mất điện.

Màn hình đột nhiên đen ngòm.

Phí Nghê bỗng cảm giác như có ai đó khẽ chạm vào má phải của mình. Người nọ hình như thấy chỉ ít thế thôi không đủ, lại chạm vào thêm cái nữa. Cô dùng móng tay cào cào tay của Phương Mục Dương, bảo anh yên phận một chút.

Đầu ngón tay của anh quấn lấy tay Phí Nghê, lại càng làm loạn trong lòng bàn tay cô.

Bốn phía xung quanh đầu có người, tim của Phí Nghê nhảy dựng.

Cũng may phim đã chiếu tiếp, sự chú ý của những người khác đầu d òn hết lên màn ảnh.

Hai người trên phim lại bắt đầu ôm hôn, Phí Nghê tiếp tục găm ánh mắt vào bối cảnh.

Những từ tiếng Anh tương ứng với bản dịch tiếng Trung nhanh chóng lướt qua đầu cô.

Khi nữ chính mất việc, sự chú ý của Phí Nghê rốt cuộc cũng chuyển sang cốt truyện.

Nữ chính thất nghiệp, không còn phương tiện kiếm sống, trời xui đất khiến nên làm tưởng người mình yêu đã qua đời, vì kế sinh nhai mà bất đắc dĩ lưu lạc chốn phong trần. Cuối cùng, thứ khiến cô gục ngã không phải là giao dịch với đủ loại đàn ông, mà là lần nữa gặp lại người yêu... Anh hứa trao cho cô một tương lai tươi sáng, một mặt cô nhận lời, mặt khác lại nghĩ bản thân không xứng đáng, cuối cùng chọn cách tự kết liễu cuộc đời bởi vì ghét bỏ chính mình.

Ra khỏi phòng chiếu, Phí Nghê vẫn còn thấy tiếc nuối vì nữ chính chọn tự sát. Cô cho rằng bị kịch của cô ấy đầu bắt đầu từ lúc mất việc. Hơn nữa, bất kể thế nào, còn được sống vẫn luôn là một đi ều tốt.

Phim lãng mạn kể về câu chuyện tình yêu, Phí Nghê lại hiểu thành phim kinh dị về thất nghiệp.

Ra tới bên ngoài, Phí Nghê lấy khăn quàng cổ quấn quanh đầu mình, ngẩng lên phía sau xe đạp, hai bàn tay đút vào túi áo của Phương Mục Dương.

Gió Bắc thổi qua khiến tóc trên trán Phí Nghê bay tán loạn. Tuyết đọng hai bên đường vẫn chưa tan hết, tuy công nhân vệ sinh đã từng dọn dẹp nhưng vẫn còn những vết băng rải rác trên mặt đường, ngay cả ánh trăng chiếu xuống trông cũng vô cùng ảm đạm. Phí Nghê nắm chặt hai tay trong túi áo Phương Mục Dương, hỏi: “Tay anh có lạnh không?”

“Không lạnh.”

Nhưng Phí Nghê lại nghĩ trời rét như vậy, anh ngay cả găng tay cũng không có, sao có thể không lạnh được? Cô có một cái mũ len, có thể rút ra để đan găng tay cho anh.

Phương Mục Dương nói với Phí Nghê: “Phim Mỹ cũ vẫn truyền thống, chẳng khác gì hí kịch cổ truyền của chúng ta từ hàng trăm năm trước cả, vẫn là mấy cái cô trinh tiết liệt nữ ấy. Lần tới anh sẽ đưa em đi xem một bộ phim kiểu khác.”

“Anh mua vé ở đâu vậy?”

“Tìm người mua trực tiếp thôi, thứ này không bán ra ngoài.”

Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương, cũng là hỏi chính mình: “Khi nào thì những phim như thế này có thể được công chiếu ở rạp nhỉ?”

Chủ nghĩa tư bản tàn ác thực sự nên được mang tới các rạp chiếu phim trên toàn quốc, để cho mọi người đều có thể phê phán được, dựa vào đâu mà chỉ có một vài nhân tài mới có thể phê phán cơ chứ?

Phí Nghê nghĩ, cảm xúc khác lạ của cô đối với Phương Mục Dương ngày trước có lẽ cũng xuất phát từ nguyên nhân này. Cô không có ý kiến gì với căn nhà lớn của anh hay việc anh được học vĩ cầm cùng bè trưởng đàn dây, thứ khiến cô có ý kiến chính là Phương Mục Dương có thể xem được những bộ phim chỉ dành cho ít người xem, mua được một số đồ vật chỉ dành cho ít người mua. Đi coi phim điện ảnh mà cũng phân thành ba bảy

loại người sao? Đò trong cửa hàng mua không nổi, chẳng nhẽ vào nhìn một cái cũng không được sao?

Nhưng nhà họ Phương mất đi những quyền lợi đó, cô cũng chẳng vui vẻ gì. Đi đâu cô mong muốn chính là trẻ nhỏ ở những gia đình bình thường như cô cũng có thể được xem những bộ phim giống như họ, được đến những cửa hàng giống như họ, chứ không phải là tất cả đều không được xem, không được đến như nhau.

Cô không sợ túng thiếu, chỉ sợ bất bình đẳng(1).

(1) Trích từ câu nói thể hiện tư duy phản đối chiến tranh của Khổng Tử: “Không sợ túng thiếu chỉ sợ bất bình đẳng, không sợ nghèo chỉ sợ bất an”, trong đó “bình đẳng” là mọi người đều có phần, “an” là trên dưới hòa thuận (theo cách giải thích của nhà triết học thời Tống Chu Hi).

Người khác sống cuộc sống tệ hại như cô cũng chẳng khiến cô thấy dễ chịu hơn chút nào.

Phương Mục Dương đáp: “Mai sau nhất định sẽ được.”

Giữa gió rét căm căm, Phương Mục Dương đột nhiên nói: “Anh yêu em. Anh chưa từng yêu người khác.”

Phí Nghê quay đầu nhìn qua lờ đờ, trái tim nảy lên bình bịch, một lát sau mới nhớ ra đó là lời thoại trong phim.

Phương Mục Dương lại lặp lại hai câu thoại ấy một lần nữa.

Phí Nghê chuyển những lời này sang tiếng Anh, nhẹ giọng nhảm lên thành tiếng.

Gió ù ù thổi bên tai, chính bản thân cô cũng không nghe rõ mình rốt cuộc đã nói cái gì.

Tuy cô mặc không đến nổi phong phanh nhưng khi gió Tây Bắc thổi qua, cô vẫn ôm lấy Phương Mục Dương thật chặt.

Vừa về tới nhà, Phí Nghệ đã lấy giấy bút, nhào người ra bàn viết viết.

Phương Mục Dương thò đầu lại nhìn, Phí Nghệ lập tức dùng tay che chữ của mình.

“Viết gì mà còn sợ anh thấy vậy?”

“Rồi anh sẽ biết nhanh thôi.”

“Giờ không cho anh biết luôn được sao?”

“Không được.”

Phí Nghệ đang cặm cụi viết cảm nghĩ sau khi xem tranh liên hoàn.

Còn Phương Mục Dương thì ngẩng một bên vẽ lại tranh trong sách ảnh.

Viết cảm nghĩ xong, Phí Nghệ lấy chiếc mũ len của mình ra, bắt đầu tháo len. Phương Mục Dương hay đi xe, cần phải có một đôi găng tay mới được.

Cô nói với Phương Mục Dương: “Em phải đan một đôi găng tay cho anh, còn phải may cả áo bông cho anh nữa, sắp tới sẽ bận lắm, về sau bữa sáng anh chuẩn bị hết nhé.”

Phương Mục Dương dứt khoát đồng ý. Hôm nay anh vừa lĩnh tiền trợ cấp, theo ước định giữa hai người, anh giao một nửa lại cho Phí Nghệ.

Buổi tối, hai người nằm nghe đài trên cùng một cái giường. Phương Mục Dương dang tay ra để cô gối đầu lên, thỉnh thoảng lại hôn cô một cái.

“Có thể nhắc lại những lời tiếng Anh mà khi nãy em nói không?”

“Nay em có nói gì đâu.”

Phương Mục Dương lại lặp lại hai câu kia: “Anh yêu em. Anh chưa từng yêu người khác.”

“Em còn lâu mới nói thế.”

“Là anh nói, sau đó em nói gì đấy, anh không nghe rõ.”

“Anh nhớ lần rồi, em chẳng nói gì cả.”

Phương Mục Dương hà hơi vào lòng bàn tay rồi cù vào chỗ nhột trên người Phí Nghệ. Phí Nghệ buồn tới mức lẫn lộn, không tìm được mà bật cười khanh khách.

Cô lẫn tới lòng ngực của Phương Mục Dương, vai bị tay anh ôm lấy.

Phí Nghệ cười đến ná thở, bất giác dùng tay che kín miệng mình, không cho tiếng cười tràn ra. Phương Mục Dương lại hôn lên bàn tay cô.

Anh vừa hôn cô, vừa lần mò cù cù chỗ nhột của cô.

“Anh đừng làm loạn nữa.”

“Vậy em nói lại những lời ban nãy cho anh nghe đi.”

Phí Nghệ dùng tiếng Anh để nói, anh đúng là không biết xấu hổ.

Phương Mục Dương nói, không phải câu này.

Phí Nghệ lại dùng tiếng Anh nói, anh là đờngốc.

Phương Mục Dương nói, cũng không phải câu này.

Phí Nghệ cố tình không chịu làm theo ý anh, cô dùng tiếng Anh bảo Phương Mục Dương chỉ biết bắt nạt cô thôi.

Không biết là Phương Mục Dương nghe hiểu những gì Phí Nghệ nói, hay là Phí Nghệ đã nói đúng bản tính của anh.

Anh lại hà một hơi vào lòng bàn tay. Phí Nghệ lần này không thể lẫn qua lộn lại được nữa, cô bị Phương Mục Dương ôm chặt, chỉ có thể giãy giụa

trong vòng tay anh. Mà anh cũng nhất định không chịu buông tay, chỗ nào cô nhột, anh liền cù lên chỗ ấy.

Cô ngứa tới mức cười vang, còn Phương Mục Dương thì cứ chăm chăm hôn lên khóe môi của cô. Nụ hôn của anh rất nhẹ, khiến cho cô càng thấy ngứa. Đã thế anh còn nắm chặt lấy tay cô, không cho cô che miệng mình, tiếng cười cứ vậy mà vang vọng khắp gian nhà.

Phí Nghê nhìn không được mà xin tha: “Xin anh đấy, đừng làm loạn nữa.”

“Nói gì dễ nghe tí đi.”

“Đã xong!”

Phương Mục Dương lại nhẹ nhàng hôn cô một cái: “Vẫn chưa dễ nghe lắm, em nghĩ lại đi.”

“Đồ ngốc.”

“Cũng tạm, nhưng nghe vẫn chưa hay lắm, em cứ nghĩ cho kỹ đi.”

Phí Nghê thật sự chịu không nổi nữa: “Anh tốt nhất được chưa, đừng lại đi.”

Phương Mục Dương lại khẽ chạm vào người cô: “Thứ anh muốn nghe không phải cái này.”

“Anh thả em ra, em sẽ nói cho anh nghe.”

“Nhưng mà anh không tin em, nếu như em ngượng thì có thể nói thầm vào tai anh.”

Phí Nghê không còn cách nào khác, đành phải ghé đến tai anh, hạ giọng nói cho anh nghe.

Song Phương Mục Dương lại không giữ lời, vẫn ôm lấy cô lăn một vòng.

Phí Nghê ban nãy cười quá nhiều, giờ lại không nhịn được mà ho khan. Phương Mục Dương vỗ vỗ lưng cô, chờ đến khi cô hết ho mới xuống giường rót nước cho cô uống.

“Anh chỉ biết bắt nạt em.”

“Thế em cũng bắt nạt lại anh một chút đi.”

“Em còn lâu mới tẻ nhạt như anh.”

Phí Nghê vốn muốn phớt lờ Phương Mục Dương, nhưng ngăn không được anh săn sóc mình, đành phải nói chuyện trở lại.

Phương Mục Dương nói với Phí Nghê, hôm nay nhận được trợ cấp, anh đã đổi một ít phiếu kì ầu hối với người ta. Tuy nhiên các mặt hàng trong cửa hàng hữu nghị chủ yếu chỉ bán cho người nước ngoài, người trong nước muốn vào cần phải có hộ chiếu hoặc chứng nhận thủy thủ quốc tế. Anh không có cả hộ chiếu lẫn chứng nhận thủy thủ, nếu muốn vào mua hàng, chỉ có thể nhờ Phí Nghê giả làm du học sinh người Hoa.

“Anh đang nói giỡn đúng không?”

Theo như giả thiết của Phương Mục Dương, thân phận mới của Phí Nghê là một người Hoa sinh ra và lớn lên tại nước ngoài, vì ngưỡng mộ văn hóa quê hương nên trở về Tổ quốc du học, nhưng đến giờ vẫn chưa sôi tiếng phổ thông nên chỉ có thể giao tiếp với người ngoài bằng tiếng Anh.

“Anh nghiêm túc mà.”

“Du học sinh không phải cũng cần giấy chứng nhận sao?”

“Em cứ dùng tiếng Anh bảo họ em không mang giấy chứng nhận, hơn nữa trên tay chúng ta còn có cả phiếu kì ầu hối. Cứ tin anh đi, tiếng Anh của em đã đủ để người ta tin em là sinh viên quốc tế rồi.”

Phí Nghê sớm đã nghe tới cửa hàng hữu nghị nhưng chưa được vào bao giờ, cô quả thực rất muốn xem thử một lần.

Thấy Phí Nghệ do dự, Phương Mục Dương liền nói: “Chúng ta có phiếu kì kèo hối trong tay, đến cửa hàng hữu nghị cũng là đóng góp cho thu nhập ngoại hối của đất nước.”

“Anh cảm thấy bọn họ sẽ tin sao?”

“Em rất có dáng vẻ của một người dễ bị lừa gạt.” Điềm Phương Mục Dương không nói chính là, cô rất có dáng vẻ của một nữ sinh, giả bộ làm du học sinh thì không còn gì thích hợp bằng.

Anh không có hộ chiếu, chỉ có thể đưa Phí Nghệ đi dạo bằng cách này.

Phí Nghệ cười: “Anh lại bõn cọt với em.”

“Anh đã bao giờ dám bõn cọt với em đâu?”

Phương Mục Dương cuối cùng vẫn thuyết phục được Phí Nghệ, cô quyết định thử một lần.

Sáng sớm, Phí Nghệ đã trông lên người chiếc áo khoác ngắn Phương Mục Dương mua cho cô. Phương Mục Dương giúp Phí Nghệ cài từng cái cúc một, còn quàng khăn lên cổ cô, sau đó lấy gương tới cho cô soi: “Nhìn xem, anh đã bảo là giống mà.”

Phí Nghệ biết nói dối hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Lúc khua môi múa mép, trái tim cô loạn nhịp, song mặt vẫn rất bình thản. Hơn nữa bên cạnh cô còn có Phương Mục Dương nói xạo vô cùng trơn tru, hai người rất nhẹ nhàng vào được cửa hàng hữu nghị.

Phí Nghệ và Phương Mục Dương lên tầng hai xem quần áo trước.

Phí Nghệ rất hào hứng xem, mặc dù số phiếu kì kèo hối trong tay họ hoàn toàn không đủ mua gì. Cô rất mau chóng nhập tâm vào thân phận mới của mình, còn dùng tiếng Anh để nói chuyện với nhân viên bán hàng.

Ánh mắt cô bị thu hút bởi món đồ thêu thủ công từ Tô Châu.

Phương Mục Dương hỏi cô: “Em thích cái này à?”

Phí Nghê lại cẩn thận quan sát nó một lần nữa.

Phương Mục Dương nói: “Cứ hỏi giá trước đi, bao giờ có tiền lại quay lại sau. Cuốn tranh liên hoàn thứ hai của anh sắp vẽ xong rồi.”

Phí Nghê cười nói: “Thích thì nhìn thêm một tí là được, đâu nhất thiết phải mua chứ. Để em xem thử xem ở đây có găng tay không, nếu có thì mua một đôi, em không muốn đan nữa đâu.”

Cô không xem hàng thêu Tô Châu nữa mà chuyển sang xem găng tay. Phương Mục Dương không đi cùng cô.

Trong cửa hàng có rất nhiều người nước ngoài, ngoài du học sinh ra thì còn cả những người đến Trung Quốc công tác. Thậm chí gần đây còn có thêm một nhóm người mới, chính là du khách ngoại quốc. Khách du lịch từ nước ngoài tới Trung Quốc du lịch phải vượt qua sự kiểm duyệt rất khắt khe, số lượng vẫn chưa nhiều lắm, nhưng tụ tập lại cùng nhau thì vẫn tương đối khả quan.

Lúc Phí Nghê chọn găng tay, một người trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh tới bắt chuyện với cô. Theo như kinh nghiệm đọc sách của cô, những lời anh ta nói có vẻ như là muốn kết thân cùng cô.

Chương 60: Không phải là người tốt

Người trước mắt cũng có thể coi là đẹp trai, song Phí Nghê lại không để ý tới đàn ông phương Tây cho lắm. Cô chỉ lịch sự mỉm cười đáp lại.

Sự giáo dục nhiều năm khiến cho Phí Nghê luôn luôn đề cao cảnh giác mỗi khi đối mặt với người nước ngoài, nhưng sự cảnh giác này chỉ thể hiện ở phương diện bảo mật thông tin cá nhân, ngoài mặt cô vẫn mỉm cười, những gì có thể trả lời thì cô đều trả lời cả.

Đối phương khen ngợi khẩu ngữ của cô, Phí Nghê liền nói cảm ơn. Khi còn học trung học, trường của cô thường xuyên thay đổi giáo viên Tiếng Anh, trong đó có một cô giáo họ Trần có ảnh hưởng rất lớn đối với cô. Cô Trần tốt nghiệp trường nữ sinh của Giáo hội, sau đó lại còn sang Anh du học, giọng Anh cực kỳ chuẩn, phát âm của Phí Nghê cũng đều học được từ cô. Tuy nhiên cô Trần chỉ dạy được có nửa năm là đã bị đi đầu sang làm nhân viên quét dọn trường học. Mỗi buổi sáng khi cô Trần cầm chổi quét, Phí Nghê thường lén lút đưa cho cô một viên kẹo sữa hoặc một viên kẹo cứng vị cam, sau đó mắt nhìn thẳng, nhắm phòng học mà bước tới, một chữ cũng không hé môi, vờ như cô và cô Trần chẳng liên quan gì tới nhau cả. Thế nhưng có một ngày cô vẫn bị người ta phát hiện, mà người ấy chính là Phương Mục Dương. Phí Nghê vừa căng thẳng lại vừa cảm thấy may mắn, may mắn là với lịch của Phương Mục Dương, cho dù có đi kể ra thì cũng sẽ chẳng ai tin. Hơn nữa Phí Nghê còn cảm thấy Phương Mục Dương sẽ không kể chuyện ra ngoài, bởi vì xuất thân như vậy, theo lý thuyết mà nói thì hẳn là càng nên tỏ rõ lập trường, vạch rõ giới hạn với những người như cha mẹ mình mới đúng. Thế nhưng cậu ta lại cứ tỏ vẻ bất cần, đôi lúc có đứa trẻ xui xẻo ném đá về phía cô Trần, Phương Mục Dương còn đá cho nó một phát, bảo nó cút ra thật xa, đừng để cậu ta chướng mắt.

Hồi ấy Phương Mục Dương ăn không đủ no cho nên gầy đét như con khỉ khô, nhưng ngay cả khi ngồi trên cái xe đạp nát thì dáng vẻ vẫn ngạo mạn,

như thể tám đời tổ tiên nhà cậu ta đều là bần nông, không ai có thể chân chính mần đồ bằng cậu ta vậy.

Cậu ta cứ như thế, ai nấy cũng đều bó tay. Tuy rằng xuất thân cậu ta thực sự không tốt, nhưng cái ông bác trực tiếp quyết định xuất thân cậu ta thường xuyên chẳng nói chẳng rằng mà vung roi đánh đập cậu ta, chuyện này không ai không biết. Nguyên nhân thì có rất nhiều, có khi cậu ta lấy trộm tiền của ông bác kia để mời một đĩa nhỏ nghèo cậu ta mới quen trong một góc ngách nào đó ăn cơm, cũng có khi là cậu ta lấy trộm ba điếu thuốc lá Trung Hoa cho bảo vệ ở trường hút. Mới đầu còn có người bệnh vực cậu ta, sau đấy thấy cậu ta không chịu đại nghĩa diệt thân thì cũng đành kệ. Hậu quả của việc tự sa ngã chính là làm công nhân không đến lượt cậu ta, mà vào nông trường cậu ta cũng chẳng có phần, chỉ có thể đi cấm đội.

Phương Mục Dương cấm đội không bao lâu thì cô Trần cũng tới nông thôn, từ đó đến nay Phí Nghê chưa từng gặp lại cô ấy.

Song ngay lúc này đây, Phí Nghê đang dùng cách phát âm bắt chước được từ cô Trần để giao lưu với người trước mắt.

Cô nhã nhặn cười trước những lời khen ngợi của đối phương dành cho mình, và vì phép lịch sự, cô cũng chân thành khen ngợi anh ta đôi câu.

Phí Nghê vừa mỉm cười đối thoại cùng người kia, vừa tìm kiếm bóng dáng của Phương Mục Dương.

Trong lòng cô thầm buồn bực: Cái người này lại biến đâu mất rồi?

Chẳng bao lâu sau, Phí Nghê đã hiểu đại khái về đối phương qua cuộc trò chuyện giữa hai người họ. Huck sống ở New York, đã từng một mình du lịch rất nhiều quốc gia, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên đến Trung Quốc. Anh ta muốn tách khỏi đoàn du lịch để tự trải nghiệm đó đây, còn hỏi Phí Nghê có bằng lòng làm hướng dẫn viên du lịch của mình hay không.

Huck định nói anh ta sẵn lòng trả thù lao, nhưng lại sợ làm mất lòng cô gái trước mặt. Từ lời nói và cử chỉ của người con gái này, Huck đoán cô sẽ

không vì chút tiền thù lao mà nhận làm hướng dẫn viên du lịch của anh ta.

Phí Nghê từ chối một cách lịch sự nhưng quyết đoán. Bọn họ vừa mới quen nhau, đối phương lại là người nước ngoài, đi cùng anh ta sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Về mặt Huck thoáng thất vọng, song chỉ giây lát sau anh ta đã chuyển sang một đề tài khác, bởi vì anh ta vẫn còn muốn nói chuyện với cô thêm. Huck nói mình muốn mua một ít đồ lưu niệm đậm chất phương Đông trong cửa hàng này, hỏi Phí Nghê có đề cử món gì không.

Lúc Phí Nghê đang giới thiệu thì Phương Mục Dương bước tới. Anh quàng tay qua vai Phí Nghê, thân thiết nói chuyện cùng cô.

Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Ban nãy anh đi đâu vậy?”

“Buổi tối nay em sẽ biết.”

Phương Mục Dương giờ mới có vẻ như chợt để ý tới người ngoại quốc đang đứng đối diện, mỉm cười chào anh ta một cái.

Huck hỏi Phí Nghê: “Đây là bạn trai cô à?”

Hai người họ vừa nhìn đã thấy thân mật.

Huck cũng có thể coi như cao to so với người bản địa, nhưng Phương Mục Dương còn cao hơn anh ta một chút. Phong thái của anh rất khác với những gì anh ta vẫn tưởng tượng về người Trung Quốc.

Phí Nghê còn chưa đáp lời, Phương Mục Dương đã dùng tiếng Anh để nói: “Tôi là chồng cô ấy.”

Giọng Anh của Phương Mục Dương còn làm Huck cảm thấy càng gần gũi hơn giọng Anh của Phí Nghê. Tiếng Anh của Phí Nghê thực ra khiến cho Huck hơi e dè, vốn từ vựng của cô phong phú một cách dị thường, thi thoảng có những từ cô buột miệng thốt ra bình thường rất khó nghe hiểu, thậm chí có thể phần lớn người Mỹ không biết. Những gì cô nói không

phải ngôn từ thông dụng, song cô vẫn nói được một cách rất tự nhiên, không hề nhấn nhá chút nào. Huck không biết nên hình dung về Phí Nghê ra sao, cuối cùng anh ta nghĩ ra một từ: tao nhã. Từ ngữ này rất thích hợp để miêu tả ngôn ngữ và khí chất của cô.

Phương Mục Dương không hề cao bản thân khi tự giới thiệu mình, anh vốn dĩ không có công việc chính thức, cũng chỉ nói mình đang làm công nhân. Huck cũng rất bất ngờ, anh ta không nghĩ công nhân Trung Quốc bình thường lại có thể nói tiếng Anh tự nhiên đến thế. Dù chưa lưu loát trôi chảy, song vẫn tự nhiên, cảm giác như người bản xứ đang nói tiếng mẹ đẻ vậy.

Phí Nghê và Phương Mục Dương trò chuyện thêm với Huck một lát, bọn họ tuy không thể làm hướng dẫn viên du lịch cho Huck, nhưng vẫn giới thiệu với anh ta một vài địa điểm nhất định phải đi. Phương Mục Dương đề nghị anh ta mua đồ thuê về nước, đồng thời còn giải thích thêm một chút về lịch sử của nghề thuê. Anh dùng từ rất đơn giản, không hề có một từ ngữ phức tạp nào, nhưng khi kết hợp với nhau thì lại có thể dễ dàng diễn đạt những điều mà anh muốn nói.

Đôi nam nữ này thực sự khơi dậy lòng hiếu kỳ của Huck. Ngôn ngữ và tư thái của họ hoàn toàn khác biệt, vậy mà lại có thể là một cặp vợ chồng với nhau.

Huck trò chuyện với họ rất vui vẻ, còn nói nếu như họ tới New York thì nhất định phải tìm anh ta.

Phí Nghê vốn chỉ cho rằng đó là phép lịch sự, không ngờ Huck còn thật sự viết lại phương thức liên hệ cho họ.

Phí Nghê bất giác muốn từ chối. Bài học từ những người khác trong quá khứ đã nói với cô rằng giao thiệp cùng người nước ngoài là rất nguy hiểm, hiện tại chỉ tán dóc mấy câu thôi thì không sao, nhưng nếu thực sự để lại phương thức liên hệ, cho dù đối phương hoàn toàn trong sạch, không có ý đồ gì khác thì những kẻ ác ý vẫn có thể chụp mũ cô.

Nhưng Phí Nghệ còn chưa đáp, Phương Mục Dương đã uyển chuyển từ chối trước: “Đất nước chúng tôi có câu nói rằng, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, chúng ta nếu như có duyên, về sau chắc chắn có thể gặp lại.”

Nói rồi, hai người liền tạm biệt Huck để lên tầng ba.

Phí Nghệ vẫn còn muốn xem thêm một lát ở tầng hai, nhưng cô sợ Huck vẫn muốn nói chuyện tiếp cùng bọn họ. Huck có thể thông qua đủ loại xét duyệt để tới du lịch trong nước, lý lịch cá nhân hẳn là không có vấn đề, nhưng hai người Trung Quốc dùng tiếng Anh để giao lưu với một người ngoại quốc trong thời gian dài thì vẫn vô cùng đáng ngờ. Mùa đông năm nay bầu không khí cũng đã hòa hoãn hơn nhiều, nếu đổi lại là năm ngoái, cô tuyệt đối sẽ không dám nói chuyện với anh ta nửa câu. Hôm nay nói vậy cũng đã là đủ nhiều rồi.

Phí Nghệ hỏi Phương Mục Dương: “Không phải là anh nói anh nửa mù chữ tiếng Anh à?” Ngôn ngữ của Phương Mục Dương tuy dung dị nhưng Phí Nghệ nghe thì vẫn thấy kinh ngạc, người này lại còn lừa cô, nói hồi cấp hai hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh anh chỉ nhớ được có một nửa, xong rồi đi cầm đội bao nhiêu năm, nửa ấy cũng quên hết sạch.

“So với em, anh chẳng phải vẫn là nửa mù chữ sao?”

“Chẳng biết anh nói câu nào thật câu nào giả nữa.”

“Tấm lòng của anh dành cho em là sự thật.”

Phí Nghệ không muốn nghe mấy lời buồn nôn này nữa, trực tiếp nói lơ anh.

Trên tầng ba chủ yếu bày toàn đồ điện, mà bọn họ chẳng đủ tiền sắm bất cứ thứ gì trong số đó cả, tuy nhiên Phí Nghệ vẫn ngắm nghía rất chuyên tâm và thích chí.

Cô đang cẩn thận quan sát TV thì bỗng nghe thấy có người chào Phương Mục Dương: “Mục Dương, cậu cũng ở chỗ này à?”

Phí Nghê ngẩng đầu, trông thấy Lăng Y. Bên cạnh Lăng Y còn có một người phụ nữ đã đứng tuổi, hình như là mẹ cô ta.

Phí Nghê vẫn chưa biết cha của Lăng Y vừa được khôi phục đái ngộ, lại còn nhận về chỗ tiền lương phát thiếu. Song cô biết, vẻ mặt của Lăng Y đã sớm không giống như h ồi cô gặp ở bệnh viện, mà cũng không giống với h ồi cô gặp ở nhà họ Phó. Lăng Y h ồi ở bệnh viện luôn treo trên mặt một nỗi buồn thường trực không thể nguôi ngoai, còn Lăng Y ở nhà họ Phó luôn có chút ngượng ngùng cùng xấu hổ.

Phí Nghê không biết nên hình dung Lăng Y bây giờ thế nào. Đi đầu duy nhất cô có thể chắc chắn chính là, Lăng Y đang rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại.

Lăng Y và mẹ rất nhiệt tình với Phương Mục Dương, còn mời anh tới nhà mình ăn cơm. Lăng Y rất muốn nói chuyện với Phương Mục Dương về tình cảnh của cha mẹ anh, nhưng bọn họ giờ đang ở nơi công cộng, hỏi thì không thích hợp lắm.

Phí Nghê bị họ phớt lờ nên vẫn tiếp tục nhìn chiếc TV trước mặt.

Song Phương Mục Dương lại cố tình không để cô yên, cứ nhất định phải giới thiệu với hai mẹ con Lăng Y rằng cô là vợ của mình.

Phí Nghê đành phải mỉm cười, gật đầu với hai người họ.

“Mục Dương, cậu đến đây mua gì thế?”

Phương Mục Dương thẳng thắn nói chỉ đến ngắm qua mà thôi.

“Mục Dương, nếu cậu cần giúp đỡ gì thì có thể nói với tôi bất cứ lúc nào. Dựa vào giao tình của hai chúng ta, nếu như tôi giúp được thì nhất định sẽ giúp cậu.” Nếu như Lăng Y gặp Phương Mục Dương đang nằm viện vào thời điểm này thì cô nhất định sẽ đến thăm anh mỗi ngày, bởi dù có ghé tới thăm anh vài lần, cuộc sống của cô cũng sẽ chẳng thay đổi gì. Cuộc đời này đối với cô thực sự là quá tàn nhẫn, luôn luôn thử thách cô theo nhiều cách thức khác nhau, khiến cô không thể không để lộ mặt chẳng mấy tốt đẹp của

mình. Cho dù cô có phát hiện ra những điểm tốt của Phương Mục Dương, thì những điểm tốt ấy vẫn chẳng hề có ích lợi gì trong những lúc cô đang sầu muộn với đời mình cả. Thế nhưng hiện tại, có ích hay vô ích đã không còn là tiêu chuẩn đánh giá con người của cô nữa. Cô đã không còn phải xem xét xem một người đàn ông làm công việc gì, lương nhiều hay ít, có nhà ở hay không, xuất thân có phải môn đồ chân chính hay không nữa rồi.

“Mục Dương, tối nay tới nhà chúng tôi ăn cơm đi.”

“Tối nay tôi và Phí Nghê còn phải đến nhà cha mẹ.”

“Bác Phương đã trở lại rồi sao?” Lăng Y không thể không kinh ngạc, cha mẹ Phương Mục Dương đã trở về thành phố rồi? Chuyện lớn như vậy mà sao cô chẳng nghe phong thanh gì nhỉ?

“Đâu có, hai cụ vẫn đang ở chỗ cũ mà. Không phải là tôi kết hôn rồi à? Tôi tới nhà cha mẹ vợ.”

“Thế à...” Ý cười trong mắt Lăng Y phút chốc đóng băng. “Vậy để hôm nào cậu rảnh đi, nhà tôi lúc nào cũng hoan nghênh cậu.”

Hai tiếng “Mục Dương” kia khiến cho Phí Nghê nghe mà phì cười.

Cô nói: “Phương Mục Dương, chúng ta xuống tầng dưới xem đi.” Chữ “Phương” bị cô nhấn rất rõ ràng.

Phương Mục Dương không đợi Lăng Y mở miệng nói tiếp nữa mà trực tiếp chào tạm biệt, cùng Phí Nghê xuống tầng hai một cách cực kỳ phối hợp.

“Sau này anh sẽ cố gắng dành dụm, mua một cái TV cho em.”

Phí Nghê nói: “TV thì có gì hay ho chứ, cả năm cũng chỉ phát được có mấy chương trình, màn hình lại bé, xem đau cả mắt.”

“Vậy em thích cái gì?”

“Đưa phiếu cho em, em tự đi mua được rồi.”

Phí Nghê nhìn đồ sơn mài và đồ thêu một hồi lâu mà vẫn chưa chọn được món nào. Phương Mục Dương nhặt một món hàng cô đã ngắm khá kỹ lên hỏi giá, không ngoài dự kiến, bọn họ tạm thời chưa mua được, nhưng Phương Mục Dương vẫn bảo Phí Nghê đừng buồn, đợi lần tới anh lấy nhuận bút, đổi phiếu kiều hối thì bọn họ có thể quay trở lại sau.

Phí Nghê cười nói: “Anh ngốc thật đấy, có phải em nhìn thứ gì lâu thì anh liền nghĩ rằng em muốn mua thứ đó hay không? Anh nhầm rồi nhé, bởi vì không mua, nên mới muốn xem lâu hơn một tí.”

Cô không lừa Phương Mục Dương, những thứ cô quyết định mua đều là những gì cô vừa nhìn đã ưng rồi. Phí Nghê cuối cùng mua một cặp găng tay bằng da và một đôi giày, đều là cho Phương Mục Dương.

Ra khỏi cửa hàng, Phí Nghê đưa găng tay cho Phương Mục Dương: “Mau đeo vào đi, ban nãy đạp xe tay anh còn cóng tới mức đỏ cả lên.” Găng tay bằng len suy cho cùng vẫn không thể ấm bằng đôi găng tay này được. Về nhà cô sẽ tháo len đang đan găng tay dở ra, đan cho anh một cái khăn quàng cổ.

“Không phải em nói sẽ đan găng tay cho anh sao?”

“Đan găng mệt lắm, em không muốn làm đâu. Nói thật nhé, nếu phiếu anh đổi có thể mua được một cái áo bông ở đây thì cả áo bông em cũng chẳng muốn làm cho anh.” Phí Nghê ngẩng đầu nhìn Phương Mục Dương. “Anh có thể đổi thêm ít phiếu không? Được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Hiện tại tiền em có vẫn nhiều hơn anh tưởng đấy, anh không cần phải lo về tiền đâu.”

Giờ may áo bông thì nhanh nhất cũng phải mấy ngày nữa mới xong, nhưng Phí Nghê cảm thấy Phương Mục Dương cần áo bông ngay bây giờ rồi.

Phương Mục Dương cười cười hỏi: “Em giờ có bao nhiêu tiền, có thể tiết lộ một chút không?”

Anh hiện tại rất giống một cậu thư sinh mặt trắng dựa vào phú bà bao nuôi, một lòng muốn biết khối tài sản của người ta.

Phí Nghê lắc đầu: “Không nói được.”

Phí Nghê nhảy lên xe đạp, áp mặt vào lưng Phương Mục Dương: “Anh mặc có mỗi thế này, thực sự không thấy lạnh sao?”

“Lạnh chứ, em có thể ôm chặt chút nữa không, để anh ấm lên một tí.”

Phí Nghê ngoài miệng “xì” một tiếng, tay lại ôm anh chặt hơn một chút.

Phương Mục Dương đạp xe tới cửa hàng thực phẩm phụ, mua ba hộp thịt ăn trưa, chuẩn bị gửi bưu điện cho cha mẹ mình.

Ba hộp thịt kia trông cũng chẳng nhì nhằng gì, thoạt nhìn có vẻ chẳng đáng để cực khổ mang đi bưu điện gửi.

Phí Nghê hỏi: “Anh có muốn mua thêm một ít điếm tâm nữa không? Em vẫn còn phiếu lương thực đấy.”

“Thế này là đủ rồi, cha mẹ anh giờ đã có lương, không thể nào thiếu thốn hơn hai ta được. Anh có thể thừa tiền mua thịt hộp, đối với bọn họ đã là niềm vui ngoài dự kiến rồi. Niềm vui quá lớn, anh sợ họ không chịu nổi.” Lần trước cha gửi thư cho anh có nói bọn họ đã được lĩnh lương, không phải mỗi tháng chỉ được mười tệ sinh hoạt phí như trước kia nữa. Tuy chỗ lương này vẫn thua xa mười năm trước, nhưng so với anh và Phí Nghê thì chỉ có thể hơn chứ không thể kém.

Phương Mục Dương không nói cho Phí Nghê biết, kỳ vọng lớn nhất của cha mẹ anh với anh chính là đừng gây rắc rối, phá hoại nền nếp gia đình. Ngoài chuyện ấy ra, chẳng còn mong đợi gì khác. Năm thứ ba anh đi cấm đội, cuối cùng cũng kiếm được cách liên lạc với cha mẹ. Anh gửi chỗ đậu phụ khô và trứng vịt muối để dành cho bản thân cùng hạt kê và chà là mua chịu của người trong làng qua đường bưu điện cho họ, sau đó ngay lập tức nhận được hồi âm của cha. Trong thư, ông uyển chuyển khuyên anh đừng

đi trộm thực phẩm của dân làng, kèm theo đó là một hóa đơn chuyển tiền, đại khái là để bù vào chỗ đò mà anh đã lấy.

Mọi thư từ của cha anh đều phải qua kiểm duyệt mới được gửi đi, cho nên từng câu chữ trong ấy đều được cân nhắc cẩn thận, người ngoài nhìn vào nhĩ có thể thấy ông đang khuyên anh theo đuổi tiến bộ. Tuy nhiên Phương Mục Dương đã chịu sự dạy dỗ của ông nhiều năm, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra ý tứ sâu xa trong đó. Ông bỏ công bỏ sức như vậy, lại còn có tâm tình mài giũa câu chữ, khuyên anh làm người cho tốt, chứng tỏ cuộc sống hiện tại cũng không đến nỗi nào, hơn nữa vẫn còn tinh thần để phỏng đoán xem hạt kê và chà là có phải anh đi trộm được hay không thì chứng tỏ là đang không phải chịu đói, bởi vì đói kém tận cùng sẽ không thể nào lo đến mấy chuyện ấy được. Thế nên anh yên tâm thoải mái lấy tiền ra thanh toán hạt kê và chà là, xong lại đến nhà ăn của công xã ăn cơm. Ăn xong, anh gửi cho cha già một lá thư, trong thư nói đò gửi đi đều là những thứ dân làng tặng anh để cảm ơn tranh Tết anh vẽ cho họ, đòng thời cảm ơn cha đã nhả ra chút tiền để anh cải thiện chất lượng cuộc sống, mì thịt nấu và thịt viên chiên ở công xã ăn khá ngon, mình anh chén hết hai đũa thịt. Có lẽ cha anh cảm thấy cuộc sống của nghịch tử còn sung sướng hơn mình nhiều, từ bấy đến giờ không gửi tiền cho anh thêm lần nào nữa.

“Anh đấy, chẳng bao giờ nói được gì đứng đắn cả.” Phí Nghê lấy tiền và phiếu thực phẩm trong túi áo khoác ra, mua thêm một ít bánh mì. “Lần này anh gửi nhiều thêm tí đi, lần sau đò phải đi thêm chuyến nữa.”

“Sao em là con dâu mà còn hiếu thảo hơn con trai là anh thế nhĩ?” Phương Mục Dương cười nói. “Anh chẳng ngại đi nhiều chuyến đâu. Em gửi cho họ nhiều thứ thế này, họ sẽ ngưỡng vì chẳng gửi gì cho chúng ta cả, đến lúc đó kiêu gì anh chẳng phải đến bưu điện nhận đò về.”

Phí Nghê không thèm để ý tới anh nữa.

Ra khỏi bưu điện cũng đã vừa tới giờ cơm, Phí Nghê theo chân Phương Mục Dương vào một cửa tiệm ăn vặt. Cửa tiệm này cứ đến mùa đông là sẽ bán bánh trôi vừng, người đến ăn rất đông, gần như chật kín không còn chỗ nữa. Phương Mục Dương nhìn mãi mới thấy được một chỗ trống, liền

bảo Phí Nghệ ngồi xuống trước, còn anh ra quầy mua bánh trôi. Anh mua một bát bánh trôi to, đặt ở trước mặt Phí Nghệ, bảo cô mau ăn nhân lúc bánh còn đang nóng.

“Còn anh thì sao”

“Anh có bánh xoắn ốc rồi.” Phương Mục Dương vừa nói vừa cắn một miếng.

Bánh trôi vẫn còn nóng hổi nhưng Phí Nghệ không để ý. Cô đưa bánh vào trong miệng, ăn hết mấy viên, rồi lại húp vào ngụm nước, sau đó liền nói với Phương Mục Dương: “Anh ăn đi, em no rồi.” Lúc này người ngồi bên cạnh Phí Nghệ đã đi, cô nhích qua một bên, để Phương Mục Dương ngồi vào chỗ mình vừa ngồi.

Phương Mục Dương lại lấy thêm một chiếc thìa, ăn chung bát bánh trôi với Phí Nghệ.

“Nếu như em không muốn ăn cái này thì để anh đưa em ra ngoài ăn món khác nhé.”

Phí Nghệ lúc này mới bắt đầu cảm nhận được hương vị của bánh trôi, vừa rồi cô chỉ nhớ được cảm giác vừa ngọt vừa nóng.

Hai người ăn đến toát cả mồ hôi trong tiệm.

“Hay là bọn mình đi trượt băng đi.”

Phí Nghệ nói: “Em không biết trượt, với lại chúng ta cũng đâu có giày trượt đâu.”

“Thuê là được mà, anh lại mong em không biết ấy chứ, nếu em cái gì cũng biết thì chẳng phải anh rất vô dụng sao? Coi như cho anh một cơ hội thể hiện đi.”

Trước khi đi cầm đội Phương Mục Dương rất hay trượt băng ở đây. Nơi này dường như có lắm lưu manh choai choai hơn những sân trượt băng

khác, rất nhiều cậu nhóc coi nó như địa điểm tuyệt vời để cua gái, tìm trăm nghìn cách thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ sợ mình không được nổi bật bằng kẻ khác. Phương Mục Dương biết thực hiện nhiều động tác khó, chỉ có đi đâu khi ấy anh còn quá nhỏ, con gái tới đây phần lớn đều lớn tuổi hơn anh. Những tên con trai khác cũng chỉ xem anh như một đứa nít ranh kỹ thuật tốt, không hề coi anh là đối thủ của mình, vậy nên cũng để mặc anh phô trương trên sân băng.

Phương Mục Dương phát hiện Phí Nghê không phải chỉ là tỏ ra khiêm tốn, cô thật sự không trượt được một tí nào.

Anh từ bỏ ý định khoe khoang kỹ thuật của mình, một lòng dạy cô trượt băng. Có lẽ là bởi căng thẳng nên Phí Nghê không hề có tiến bộ gì. Để giúp cô được thả lỏng, anh luôn đỡ cô trượt cùng.

Nếu như người không hiểu rõ nhìn vào thì Phương Mục Dương trông rất giống một tay mơ vừa học trượt, đã thế lại còn đòi dạy con gái nhà người ta, đúng là nhìn nhức mắt không chịu nổi.

Một cậu trai trẻ thuần thục trượt một vòng quanh Phí Nghê, tiến tới trước mặt cô, cất giọng: “Để anh dạy cho em đi, đảm bảo em sẽ trượt được nhanh thôi.”

Chương 61: Nghiêm chỉnh

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cậu trai kia khinh thường liếc nhìn Phương Mục Dương cao hơn cậu ta không ít: “Với trình độ này của anh mà cũng đòi dạy cho người ta hả? Cứ ở yên một chỗ đi.” Cậu ta ngang ngược với Phương Mục Dương là thế, vậy mà khi quay sang nhìn Phí Nghê thì lại có chút ngưng ngừng, khuôn mặt còn hơi đỏ lên, dùng một giọng điệu ngả ngớn nhưng không thu ần thực cho lắm mà nói: “Tôi tên là Tô Cảnh. Em... em học trường nào?”

Tô Cảnh sang năm sẽ tốt nghiệp cấp ba, từ khi chào đời tới giờ đây là lần đầu tiên cậu ta chủ động tiếp cận một cô gái. Cậu ta biết ỳnh lộn, cha lại có địa vị cao, trong đám con trai rất có tiếng nói, hơn nữa ngoại hình cũng không tệ, cho nên bạn bè cậu ta có khá nhiều người tưởng rằng cậu ta vốn nhiều kinh nghiệm trong chuyện gái trai. Tô Cảnh cũng bằng lòng phối hợp với những tin đồn này, cậu ta cảm thấy đàn ông con trai phải thế mới có khí khái.

Hôm nay Tô Cảnh và mấy người bạn tới đây trượt băng, đầu tiên thấy Phí Nghê trước, sau đó lại thấy người cùng trượt băng với cô. Cả đám đều nhất trí rằng cô đang bị tên đàn ông kia lừa dối, một lòng nói muốn cứu cô, nhưng hỏi ai đứng ra cứu thì tất cả đều chùn bước. Trông Phí Nghê không giống như một nữ sinh trung học, nếu không phải là sinh viên đại học thì cũng đã đi làm rồi, tuy nhìn cô rất dịu dàng nhưng vì vấn đề tuổi tác nên bọn họ không thể không liên tưởng đến người chị dữ dằn ở nhà. Hơn nữa họ cũng sợ con gái lớn tuổi sẽ không thêm để ý tới bọn nít ranh, lúc ấy mình lại mất mặt, thế nên đồng lòng đề cử người có kinh nghiệm tình trường phong phú nhất là Tô Cảnh ra mặt. Tô Cảnh bị đẩy lên phía trước, nhưng cũng thật sự tò mò nên đã tiến tới chỗ cô. Chiếc khăn quàng cổ dài của Phí Nghê bị kéo xuống dưới cằm, để lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo

thanh tú. Bởi vì chị gái của Tô Cảnh quá hung dữ nên khi thấy một khuôn mặt hiền như vậy, cậu ta lại đột nhiên cảm giác thân thiết lạ thường, giữa thân thiết còn đan xen chút hưng phấn khó hiểu. Cậu ta đoán cô đang học đại học hoặc đã đi làm, nhưng vẫn hỏi cô học trường nào giống như hội bạn khi bắt chuyện với con gái. Vì đây là lần đầu tiên, cậu ta thậm chí còn hơi nói lắp.

Nếu gặp loại con trai này khi còn học trung học thì Phí Nghê hẳn sẽ sợ hãi, hồi ấy vì tránh né mấy tên đàn độn thế này mà cô còn đeo khẩu trang che kín hết gần nửa mặt. Thế nhưng hiện tại cô đã đi làm và kết hôn, lại còn có Phương Mục Dương bên cạnh, bị một cậu trai nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi tiếp cận thì chỉ cảm thấy ấu trĩ.

Cô cười nói: “Tôi đã đi làm lâu rồi. Cậu còn chưa tốt nghiệp cấp ba phải không?”

Đối phương không coi mình là người lớn, lòng tự trọng của Tô Cảnh vẫn có chút bị tổn thương.

“Chuyện ấy không quan trọng. Tôi đã trượt bằng từ tiểu học rồi, tôi có thể dạy tốt hơn người bên cạnh em nhiều.” Tô Cảnh bỏ qua chuyện cậu ta chưa tốt nghiệp cấp ba, kiên trì hỏi tên Phí Nghê: “Em vẫn còn chưa nói cho tôi biết em tên là gì.”

Phương Mục Dương quan sát cậu nhóc trước mặt một lượt từ trên xuống dưới, khoảng mười bảy mười tám tuổi, đôi giày trượt trên chân vừa nhìn là biết đắt tiền. Tuy anh cũng mới chỉ ngoài hai mươi, nhưng tên nhóc này với anh chỉ là một thằng con nít miệng còn hôi sữa. Một thằng con nít miệng còn hôi sữa mà cũng dám chơi trội trước mắt anh, còn muốn dạy vợ của anh, thay vì tức giận thì anh chỉ thấy buồn cười.

Anh thầm nghĩ, lúc anh đây làm mưa làm gió trên sân băng thì chú mày vẫn còn đang mặc quần hở đũng đấy, giả vờ uy phong trước mặt anh làm gì hở.

Nhưng có Phí Nghê ở cạnh, Phương Mục Dương vẫn phải tỏ ra lịch sự. Anh cười với tên nhóc trước mặt mình: “Trình độ của tôi kém cỏi, nhưng ít

nhì ầu gì thì vẫn khá hơn cậu một chút.”

Tô Cảnh cười mỉa: “Anh mà đòi khá hơn tôi? Đừng có mà khoác lác. Chúng ta cứ thử thi xem.” Cậu ta lại khinh thường nhìn khắp người Phương Mục Dương một lượt, ánh mắt dừng ở đôi giày trượt mà anh thuê. Loại trang bị như vậy, còn lâu mới lọt được vào mắt Tô Cảnh. Con trai tầm tuổi Tô Cảnh đối với nam giới lớn tuổi hơn mình, đặc biệt là hơn có mỗi mấy tuổi thì chỉ có thể có hai loại cảm xúc, một là sùng bái, hai là khinh miệt, tuyệt đối không có khả năng thứ ba. Hiện giờ cậu ta với Phương Mục Dương chỉ có khinh miệt mà thôi, dáng vóc cao to, nhìn còn phong độ là thế mà lại cùng một cô gái dỡ nhau trên sân trượt băng, đúng là không biết xấu hổ.

So đo với một tên học sinh cấp ba thì dù thắng cũng mất mặt, nhưng đối phương đã khiêu khích, Phương Mục Dương cũng chẳng ngại gì mà không tiếp chiêu. Anh cười hỏi: “Cậu muốn thi kiểu gì? Tôi chơi với cậu.”

Phí Nghệ cũng cười với Phương Mục Dương: “Anh đi đua với trẻ con thì thắng cũng có gì vẻ vang đâu.” Nói rồi, cô lại quay sang cậu trai kia: “Bạn học này, cậu cứ qua chỗ khác trượt băng đi, chúng tôi còn muốn luyện tập thêm một lát.”

Sự thân mật của hai người trước mắt khiến cho Tô Cảnh rất không thoải mái, cậu ta trách móc Phí Nghệ: “Tôi đã không còn là trẻ con nữa rồi, sắp sửa thành niên sớm thôi, hơn nữa tôi còn cao hơn em nhiều. Với kỹ thuật đó của anh ta mà cũng đòi thắng tôi sao, cũng quá khinh người rồi đấy.”

Tuy từng học một ngôi trường trung học dành cho cả nam lẫn nữ nhưng Phí Nghệ cũng không mấy hiểu về tâm lý của đám con trai tầm tuổi này. Cô vốn định khuyên can, nhưng cuối cùng lại khơi dậy h@m muốn chiến thắng của Tô Cảnh, khiến cho cậu ta một lòng muốn chứng tỏ khả năng trước mặt mình.

Cậu ta nói với Phương Mục Dương: “Những cái khác anh cũng chẳng biết, chúng ta cứ đua tốc độ đi, xem ai nhanh hơn. Nếu như anh thua thì phải lớn tiếng thừa nhận anh bại trận dưới tay tôi trước mặt tất cả mọi người trên sân băng này, sau đó anh có thể đi.”

Phương Mục Dương cong môi, cười nói: “Được. Vậy cậu thua thì sao?”

“Tôi thua á?” Tô Cảnh vẫn không tin mình sẽ thua. “Nếu như tôi thua thì anh muốn gì cũng được. Giày trượt của anh mòn rồi, tôi sẽ để anh trượt trước.” Cậu ta lại nói với Phí Nghê: “Em làm trọng tài cho chúng tôi nhé. Trọng tài, tên em là gì?”

Đám bạn của Tô Cảnh sốt ruột muốn nhìn xem cậu ta đã tiến triển tới đâu rồi, bắt đầu trượt băng xoay vòng quanh người cậu ta. Tô Cảnh liếc mắt ra hiệu, bọn họ lại trượt ra xa, vừa trượt vừa làm mặt hề với cậu chàng.

Phương Mục Dương cười nói: “Để cô ấy làm trọng tài thì không công bằng với cậu.” Anh quay qua nhìn đám con trai đang háng hót ở đằng xa: “Những người kia đâu đi cùng cậu đúng không, để tôi gọi một người đến làm trọng tài đi.”

Vừa dứt lời, Phương Mục Dương đã trượt đi. Trong khi bạn bè của Tô Cảnh còn đang quan sát tình hình thì giày trượt của Phương Mục Dương đã lướt tới gần một cậu trai, cách giày trượt của cậu ta chưa đầy mười xentimét. Lưỡi dao của giày ma sát với mặt băng, băng vụn bắn hết lên giày đối phương, khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc. Bọn họ chưa từng chuẩn bị tâm lý để đón nhận sự xuất hiện đột ngột của Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương cười nói: “Tô Cảnh là bạn các cậu phải không, cậu ta mời các cậu làm trọng tài.”

Trước sự chứng kiến của chúng bạn cùng một số khán giả rảnh rỗi, Tô Cảnh thất bại thảm hại. Cậu ta chủ động muốn đua, lại thua liểng xiểng như vậy, đúng là chỉ hận không có cái khe đất để chui vào.

Nhưng đã đánh cược thì phải nhận thua, cậu ta hỏi người chiến thắng là Phương Mục Dương có yêu cầu gì.

Trước mặt Phí Nghê, Phương Mục Dương không tiện nêu ra yêu cầu gì quá đáng, cho nên cũng chỉ ra vẻ đứng đắn mà tùy tiện dạy dỗ đám Tô

Cảnh đôi câu, sau đó liền bảo bọn họ rút nhanh. Đương nhiên, vì có Phí Nghiê ở đây nên anh nói rất uyển chuyển, chữ “cút” còn đổi lại thành “đi” nữa.

Đám bạn bè của Tô Cảnh đầu chưa tốt nghiệp trung học, dù thích chửi bới oánh lộn nhưng gặp người có trình độ thực sự thì cũng không khỏi ngưỡng mộ, trông thấy Phương Mục Dương đi một đôi giày trượt băng không vừa chân mà vẫn trượt được rất tốt, tới sân băng còn có một cô gái xinh đẹp theo cùng thì toàn bộ sự không phục lúc trước đầu đã biến thành tán thưởng. Bọn họ thấy Phương Mục Dương chẳng lớn hơn mình bao nhiêu, liền làm bộ người lớn mà tán dóc cùng anh, còn hỏi anh từng đóng bộ phim nào.

Tô Cảnh cảm thấy bạn bè của mình thực sự nhạt nhẽo hết mức, lúc đây cậu ta sang thì tâm bốc lên tận trời, kết quả lại thành bám riết lấy Phương Mục Dương. Cậu ta hỏi Phí Nghiê: “Bọn tôi định sang sân băng bên kia chơi khúc côn cầu, em có muốn qua xem không?” Cậu ta muốn cho Phí Nghiê thấy được bản lĩnh của mình trên sân khúc côn cầu, vớt lại một chút thể diện.

Song Phí Nghiê lại kiên quyết từ chối: “Các cậu cứ chơi đi, chúng tôi còn phải luyện trượt băng nữa.”

Lại là “chúng tôi”.

Không ngờ Tô Cảnh vẫn cố hỏi: “Thế tuần sau em còn tới đây trượt băng nữa không?”

Phí Nghiê quay đầu nhìn Phương Mục Dương: “Tuần sau chúng ta có còn tới nữa không?”

Tô Cảnh thấy bọn họ thân thiết như vậy, nhất thời cảm thấy vừa mất mặt lại vừa mất hứng. Mấy tên bạn thấy Phương Mục Dương lạnh nhạt với mình thì cũng không cố bắt chuyện nữa, đưa mắt ra hiệu cho nhau, cả bọn cùng trượt về phía sân khúc côn cầu.

Bạn bè an ủi Tô Cảnh, nói thua một người như thế chẳng có gì đáng xấu hổ. Chỉ sợ cả sân băng này cũng chẳng có ai trượt nhanh hơn được anh ta.

Nhưng Tô Cảnh lại cảm thấy bọn họ không có chí khí: “Bọn mày cứ đợi đấy, một ngày nào đó tao sẽ vượt qua anh ta.”

Đợi đám người kia đi rồi, Phương Mục Dương lại tiếp tục dạy Phí Nghê trượt. Vừa này hai người thi đấu thu hút không ít khán giả, lúc này Phí Nghê vẫn cảm giác có người đang nhìn bọn họ. Song Phương Mục Dương lại chẳng hề để tâm tới cái nhìn của người ngoài, cứ như thể cả sân băng chỉ có hai bọn họ vậy.

Lúc mặt trời sắp lặn, sự luyện tập của Phí Nghê đã mang tới chút thành tựu. Cô nói với Phương Mục Dương: “Chúng ta cũng nên về thôi.”

Đường ra đi ngang qua sân khúc côn cầu, lúc này cuộc chơi đã phát triển thành một trận đấu đả. Phương Mục Dương rất quen với mấy trường hợp kiểu này, hồi trước khi không có nơi nào để phát triển năng lượng, anh cũng sẽ đến sân băng chơi khúc côn cầu với người ta. Những va chạm bình thường được cho phép trên sân rất dễ dẫn đến động tay động chân, rồi thì từ động tay động chân trở thành uỳnh lộn, cuối cùng từ uỳnh lộn cá nhân tới oánh nhau tập thể chẳng phải chuyện gì hiếm gặp.

Một đám người kéo bè kéo lũ quây quần nhau, còn có một tốp đánh hai chọi một. Phí Nghê nhận ra người một đấu với hai kia chính là cậu trai Tô Cảnh lúc này vừa tiếp cận mình. Tô Cảnh đã bị mất mặt lúc trượt băng, trong lòng lửa giận không biết trút đi đằng nào, có người chủ động khiêu khích cậu ta, cậu ta lại càng vui mừng tìm được chỗ để trút giận, đánh đến mức đối phương không thể phản kháng. Tuy nhiên Tô Cảnh đánh nhau quá độ hăng say, không hề để ý có người đằng sau đang nắm gậy khúc côn cầu, chuẩn bị đập vào đầu mình.

Phương Mục Dương đang định nắm tay Phí Nghê rời đi, kết quả nhìn thấy cảnh này, không khỏi chửi thề một tiếng.

“Em đứng đây nhé, anh đi xem thế nào.” Phương Mục Dương buông tay Phí Nghê ra rồi lao vụt đi, để lại hai đường băng sắc nét ở dưới mũi giày.

Thói đời ngày nay đúng là gàn con mẹ nó dở, thi đấu khúc côn cầu mà cũng có thể dùng gậy khúc côn cầu làm vũ khí để đánh lén. Trước kia anh đi đánh nhau, chưa từng cần theo thứ gì bao giờ.

Anh hô to một tiếng để khiến Tô Cảnh chú ý, đồng thời lướt trên lưới băng, xô ngã kẻ đang cần gậy khúc côn cầu nọ, khiến cho băng vụn hất lên hết cả nửa mặt hắn ta. Đám người đang hỗn chiến cũng ùn ùn tới hỗ trợ.

Tô Cảnh vừa định nói lời cảm ơn thì Phương Mục Dương đã trượt đi. Đồng bọn của tên vừa ngã thấy có kẻ tới gậy rồi thì liền bao vây lấy Phương Mục Dương, không chịu để cho anh đi. Phương Mục Dương đối phó với đám chặn đường đã quen, giờ chỉ nhẹ nhàng lách mình ra khỏi vòng vây của chúng.

Kim giây trên đồng hồ Phí Nghê mới quay được đúng ba vòng, vậy mà cô lại cảm thấy lâu tới kỳ lạ.

Phương Mục Dương lướt đến, nắm lấy tay cô: “Mới không thấy anh một lát mà đã ngóng trông tới mòn con mắt rồi à?”

Phí Nghê phủ nhận: “Còn lâu nhé.”

Cô hỏi Phương Mục Dương: “Ngày trước anh hay đến sân băng lắm sao?”

“Cũng hay đến thật, nhưng anh không giống bọn họ, anh chỉ đến trượt băng thôi.” Anh hoàn toàn bỏ qua việc thường xuyên đánh lộn trên sân băng hồi còn chưa đi cấm đội.

Nhìn thấy đội bảo vệ đi tuần tra, Phương Mục Dương trực tiếp báo cáo với tư cách một công dân chính nghĩa: “Trên sân băng có một đám trẻ lưu manh đang đánh nhau, các anh mau đi giáo dục bọn nó đi.”

Ra khỏi sân trượt băng, bọn họ gặp một ông cụ bán kẹo hồ lô ven đường.

Những quả táo gai vừa to vừa đỏ, thoát nhìn trông rất ngon mắt.

Phương Mục Dương mua một xiên cho Phí Nghê, Phí Nghê hỏi: “Anh không ăn à?”

“Không ăn.” Nhưng khi Phí Nghê đưa xiên kẹo hồ lô kia tới miệng Phương Mục Dương, anh lại trực tiếp cắn một miếng mà chẳng từ chối tí nào.

Lúc Phí Nghê về tới nhà, mẹ Phí đang làm cá ở ngoài bếp. Cô đưa thịt lợn hun khói nhân hạt thông và thịt bò đóng hộp mua từ cửa hàng thực phẩm phụ cho bà rồi hỏi: “Anh con đâu ạ?”

Phí Nghê đã viết xong cảm nghĩ sau khi xem tranh liên hoàn. Cô cảm thấy văn phong của mình không quá phù hợp với phong cách hành văn đương thời, muốn nhờ anh trai đang công tác tại phòng truyền thông giúp trau chuốt lại một chút.

“Anh con đi với Mai Tử ra ngoài rồi, hôm nay không ăn cơm ở nhà đâu.”

Lần này chỉ có Phí Đình vắng mặt trong bữa tối ngày Chủ nhật của gia đình.

Khi ăn cơm, Phương Mục Dương vẫn luôn lọc xương cá cho Phí Nghê. Phí Nghê thấy người nhà cứ nhìn họ thì đâm ra ngượng ngùng, trừng mắt với anh một cái, nói tự cô làm là được, nhưng Phương Mục Dương hoàn toàn lơ đi ý kiến của cô. Phí Nghê duỗi chân, khẽ huých chân anh một cái, không ngờ khi đầu gối họ chạm nhau thì Phương Mục Dương lại chẳng hề định tránh đi, thậm chí còn khá chào đón, thỉnh thoảng lại đụng đụng cô một chút.

Trước mặt mọi người trong nhà, Phí Nghê không thể bảo anh không được làm như thế, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, làm bộ như chẳng có gì xảy ra cả.

Cô sợ mọi người trông thấy tai mình đỏ lên, bèn thả phần tóc đã vén ra sau tai xuống.

Bữa cơm này, Phí Nghê ăn rất vất vả.

Trước lúc bọn họ rời đi, Phí Nghê lấy mấy cuốn tranh liên hoàn trong túi ra đưa cho mẹ và chị gái, đồng thời để lại cho anh trai một cuốn. Toàn bộ gia đình đều cảm thấy rất ấn tượng. Mẹ Phí không biết nên khen thế nào, đành nói: “Vẽ nhiều trang thế này chắc là tốn công lắm nhỉ. Mẹ nhất định sẽ mua thêm mấy quyển nữa.”

Mẹ Phí thực sự mừng rỡ, bình thường người khác hỏi bà con rỗi út công tác tại xưởng nào, bà vẫn thường xuyên ghen hòng. Giờ đã có cuốn tranh liên hoàn này rồi, bà cuối cùng cũng không cần phải mất tự tin như trước nữa.

Phương Mục Dương liếc nhìn Phí Nghê một cái, ý hỏi: “Em lấy đâu ra nhiều sách thế?”

Vì chuyện xảy ra dưới gầm bàn ban nãy, Phí Nghê hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì tới anh.

Tới dưới tầng rồi, Phí Nghê nhảy lên xe đạp, chỉ bám chặt yên xe chứ không ôm eo anh nữa.

“Tại sao lúc anh cõm anh lại như vậy?”

“Anh làm sao cơ?”

Phí Nghê nói không nên lời. Thật ra anh muốn làm gì cũng được, nhưng có người nhà ở đó, cô không tránh khỏi mặt đỏ tim đập.

Phương Mục Dương lại hỏi: “Sao em mua nhiều sách thế?”

“Em tự muốn mua, anh can thiệp được chắc?”

“Em thích anh nhiều như vậy, anh cũng ngượng chứ.”

“Đừng có mà không biết xấu hổ.” Phí Nghê tức tối véo vào eo anh một cái. Gió lạnh thổi qua, ngón tay Phí Nghê véo vào áo khoác anh, lại cảm nhận được độ dày áo anh đang mặc. “Anh không thấy lạnh à?”

“Em véo thêm mấy cái nữa là anh sẽ hết lạnh ngay.”

Da mặt anh dày như vậy, Phí Nghê hoàn toàn hết cách với anh.

Vừa về đến nhà, Phương Mục Dương đã áp Phí Nghê vào cửa, lần tới môi cô. Phí Nghê né trái tránh phải, không muốn để anh được như ý nguyện. Thế là Phương Mục Dương liền gác cầm lên cổ cô, chóp mũi cọ cọ môi cô. Phí Nghê nhột không chịu được, đành phải mặc tùy ý xằng bậy.

Dần dần, cô cũng bắt đầu phối hợp với anh. Nhưng khi hai người đưa đẩy đến tới bên giường, Phương Mục Dương cắn lên cúc áo Phí Nghê, cô lại bắt đầu cứng rắn chống cự. Mặt cô đỏ lên, không phải thẹn thùng mà là xấu hổ và bực bội, hơn nữa phần “bực bội” còn nhiều hơn một chút.

Đã rất lâu rồi cô mới tỏ ra như vậy. Phương Mục Dương đành phải kìm nén lòng mình, hôn lên tóc cô một cái rồi buông cô ra.

“Sao em lại không vui thế?”

“Đâu có. Em muốn đi rửa mặt.” Giọng Phí Nghê hơi khàn khàn.

Cô không muốn lên giường với anh. Tối hôm qua và tối ngày hôm trước cô đều khó chịu tới muốn phát điên, còn Phương Mục Dương thì lại có vẻ rất thỏa mãn, thậm chí khiến cho cô càng lúc càng khó chịu hơn. Riêng về chuyện này, anh nhiều ít gì thì cũng có phần ích kỷ, song cô lại chẳng thể chỉ trích anh, hơn nữa chính bản thân cô cũng không biết anh phải làm thế nào thì mới là không ích kỷ.

Hai người cùng đi đánh răng rửa mặt, lấy chung một tuýp kem đánh răng, dùng chung một cục xà phòng.

Sau khi từ phòng nước quay trở về, Phí Nghê tránh ra sau rèm để lau mình.

Tuy rằng đã có rèm che, nhưng tâm tình của cô vẫn không thoải mái cho lắm. Cô biết Phương Mục Dương sẽ không cố tình xông vào nếu như không có sự cho phép của cô, nhưng khi lau tới những chỗ anh từng chạm vào qua lớp áo quần, trong lòng cô lại bồn chồn, chỉ muốn lau thật nhanh cho xong sớm.

Chính lúc cô đang rối loạn, tiếng đàn trong phòng đột ngột vang lên.

Một khúc nhạc vừa xa lạ vừa quen thuộc. Phí Nghê nhớ bản nhạc này cô đã từng nghe cùng Phương Mục Dương, khi ấy anh còn dùng một sợi lông vũ vẽ lại bản nhạc trên lòng bàn tay cô. Tuy rằng tình hình hiện tại đã không còn nghiêm ngặt như trước nữa, Phí Nghê vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Cô vừa định lên tiếng nhắc nhở Phương Mục Dương thì nhạc điệu đã thay đổi, lại biến thành một ca khúc đang thịnh hành.

Lòng Phí Nghê thoáng thả lỏng, sau đó hơn nửa sự chú ý của cô đều tập trung lên tiếng đàn. Anh đàn chẳng có đầu có cuối, lúc thì bài này lúc lại bài kia, nhiều bản nhạc lẫn lộn vào nhau, cũng rối bời như tâm trí của cô vậy. Phí Nghê phát hiện Phương Mục Dương không từ bỏ việc chơi khúc nhạc đầu tiên, anh chỉ tách nó ra thành nhiều phần nhỏ mà thôi.

Giữa tiếng đàn hỗn loạn, cô đã lau mình xong, mặc vào một bộ áo ngủ. Máy sưởi trong nhà không đủ ấm, Phí Nghê lại khoác thêm một chiếc áo bông ra ngoài.

Cô mặc áo bông đến bên cạnh Phương Mục Dương, xoa bóp đôi vai của anh: “Sao anh chỉ mặc có mỗi cái áo len thế, để em đi lấy áo khoác cho anh.”

Phương Mục Dương cầm lấy tay cô: “Để anh nhìn bản nhạc trước đã.”

“Bản nhạc ở đâu cơ?”

Phương Mục Dương khẽ kéo Phí Nghê, khiến cô ngã ngửa vào đùi anh, sau đó giúp cô đi đều chỉnh vị trí, để cho cô ngã được thoải mái hơn một chút. Thực ra Phí Nghê không thích cái ghế tựa mới này, tuy rằng nó không cộm lắm, thậm chí còn có vẻ khá vững vàng.

Ánh đèn treo trên trần nhà quá sáng. Hôm qua lúc hai người da thịt cận kề, trong phòng còn chẳng có chút ánh sáng nào.

Phí Nghê toan đứng lên, lại bị tay vịn của cái ghế tựa mới siết chặt lấy, chặt tới mức cô chẳng thể cựa cựa được gì.

Phương Mục Dương mở lòng bàn tay của Phí Nghê, nhìn vào bản nhạc mà chỉ thiên tài như anh mới có thể hiểu được, còn Phí Nghê thì ngoài đường chỉ tay của mình ra thì chẳng trông thấy gì khác cả. Phương Mục Dương ngấm nghĩa một hồi, ngón tay lại di chuyển về chỗ những phím đàn. Bị Phí Nghê ngăn trở ở giữa, anh đàn không được lưu loát như trước, mà cũng chẳng nhìn vào đàn, chỉ đàn hoàn toàn bằng ký ức của những ngón tay.

Miệng anh ghé sát tới tai Phí Nghê, hỏi nhỏ: “Có phải anh đàn sai rồi không?”

Trái tim Phí Nghê vẫn luôn loạn nhịp, sao có thể nghe ra anh đàn đúng hay sai chứ. Thậm chí anh đàn cái gì, cô cũng chẳng nghe vào tai nữa là.

“Anh mới tay rồi, em đàn tiếp đi.”

Phí Nghê cảm giác như cái ghế tựa này có gì đó chọc vào cô, làm cô thấy rất khó chịu. Cô muốn đứng lên, nhưng lại không sao cựa mình. Càng giãy giụa nhiều, sự bức bối trong người lại càng trở nên rõ nét.

Phương Mục Dương gác cằm lên vai cô: “Anh lạnh rồi, để anh ngửi thêm một lát được không?”

“Em đi lấy áo khoác cho anh.”

“Áo khoác không có tác dụng gì đâu.” Phương Mục Dương ghé vào tai cô, thổi một hơi. “Em cứ đàn đại cho anh một khúc nhạc đi, đàn xong rồi anh sẽ thả em ra.”

“Thật chứ?”

“Thật mà, nhưng em không được qua loa lấy lệ đâu đấy, nếu em đàn sai thì anh không thả người đâu.” Phương Mục Dương thả tay xuống dưới người cô, để hai tay cô tự do.

Chưa bao giờ Phí Nghệ cảm thấy chơi đàn lại khó khăn tới nhường này. Những ngón tay của Phương Mục Dương coi cô như một cây đàn, một cây đàn không có phím đen, có thể tùy ý đàn loạn. Anh đàn thành thạo như vậy, Phí Nghệ lại cảm giác không quen lắm.

Phương Mục Dương bình thường không hề kiêu lời, nhưng lúc thế này lại bỗng trở nên kín tiếng. Môi lưỡi của anh còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Phí Nghệ thà rằng anh nói gì đó còn hơn, song anh lại chẳng hé răng tới nửa lời.

Trong cả căn phòng chỉ có tiếng đàn của cô.

Cô lại đàn sai rồi.

Càng sốt sắng thì càng hỏng chuyện.

Phương Mục Dương lại còn cố tình làm cô phát ngứa. Phí Nghệ thật sự chịu không nổi, vắn người né đi, nhưng anh lại càng ôm cô chặt hơn, chẳng chừa ra bao nhiêu chỗ cho cô trốn. Nhưng cô vẫn rất sợ nhột, dù trốn không được thì cô vẫn phải gắng trốn.

Cô ngả người lung tung một hồi, dép lê liền tuột khỏi chân. Phí Nghệ đành phải cúi xuống, vươn mũi chân đi khều dép của mình.

Phương Mục Dương rốt cuộc cũng mở miệng, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Đừng nhúc nhích, được không?”

Một lời cầu khẩn có phần nôn nóng, cũng có chút mất kiên nhẫn.

Anh thì sốt ruột cái gì kia chứ?

Nhưng Phí Nghệ lại xấu hổ tới mức một câu mắng cũng nói không nên lời.

Rõ ràng anh là người sai, nhưng cuối cùng lại thành lỗi của cô hết.

Cái ghế tựa dưới thân khiến cô càng lúc càng khó chịu hơn, nhưng mà cô biết, nếu cô đi đâu chỉnh vị trí, Phương Mục Dương thế nào cũng nói mấy lời tâng bậy với cô.

Phí Nghê đoán anh sẽ một mực quấy nhiễu để cô không thể chơi nổi một bản nhạc hoàn chỉnh, nhưng còn lâu cô mới để anh được như ý.

Lần này cô đàn tựa như là đang giận dữ, đàn không sai một âm nào, nhưng nghe cứ như thể cô và mấy phím đàn kia có thù oán với nhau vậy.

Cơ thể của cô ngày lúc càng mềm yếu, nhưng tiếng đàn thì hoàn toàn trái ngược.

Phí Nghê đã sắp thành công, nhưng tay Phương Mục Dương lại di chuyển, khiến những ngón tay đang chơi đàn của cô bị trật đi một đoạn.

Phí Nghê cực kỳ tức giận, cô chỉ gõ mạnh lên mấy phím đàn vài cái, giống như tâm trạng hiện tại của cô, lung tung rối loạn, không có chút trật tự nào.

Cô quay đầu, khẽ cắn vào cằm Phương Mục Dương, thậm chí còn hơi dùng lực, chẳng hề thấy xót tẹo nào.

Phương Mục Dương cũng chẳng so đo với cô. Anh vừa hôn cô, vừa rời tay khỏi cái nơi ấm áp kia, đặt lên phím đàn: “Âm thanh này nghe có giống nhịp tim của em không?”

Lần này Phí Nghê thực sự giận dữ. Cô càng không chịu chiều theo ý anh. Cho dù có đàn không nổi một bản nhạc hoàn chỉnh, cô cũng phải đàn.

Cô quyết định phải bắt anh không vui giống mình. Cả hai người đều khó chịu, so với chỉ có một người khó chịu thì vẫn tốt hơn một chút. Nếu lần này cô buông vũ khí đầu hàng, không biết lần sau anh còn dùng biện pháp gì để giày vò cô nữa. Hai đêm trước đã là quá đủ với cô rồi.

Anh vẫn gác cằm lên vai cô, dùng mũi cọ cọ chóp mũi cô. Phí Nghê đặt tay trên dương cầm, vẫn kiên trì đàn tiếp. Đúng hay sai cũng chẳng thành vấn đề, chỉ cần còn đàn là được. Thịnh thoảng Phí Nghê quay đầu, lại chạm

phải môi của Phương Mục Dương. Cho dù chỉ là sượt qua, cô vẫn biết rằng anh cũng đang khó chịu.

“Nhà tầng dưới chắc ngủ rồi, em còn đàn nữa là người ta tìm lên tận đây luôn đấy.”

“Tìm thì tìm.”

Phương Mục Dương không khuyên cô nữa. Anh quay mặt cô sang một bên, che kín miệng cô. Mắt Phí Nghê không thể nhìn đàn, chỉ đành trân trối nhìn anh.

Những phím đàn vẫn không cam lòng mà ngân lên vàng tiếng nữa, xong rồi cuối cùng ngưng bật.

Bọn họ đều có thể nghe được tiếng trái tim cùng với nhịp thở của nhau. Phí Nghê chưa từng cảm thấy cánh tay của Phương Mục Dương dỗi dào sức lực như là hôm nay, anh thay đổi tư thế ngồi cho cô, hai người lại mặt đối mặt. Hai hôm trước bọn họ đều rất nguyên tắc mà không lưu lại dấu vết trên mặt và cổ đối phương, song lần này Phí Nghê bị đùa bỡn đến tức mình, nhất thời quên bống đi mất. Phương Mục Dương bị cô kích thích, cũng chẳng nhớ được gì cả.

Áo bông của Phí Nghê vẫn còn nguyên vẹn, nhưng cổ áo ngủ phía trong đã dần trượt xuống phía dưới, khiến cho tay áo của cô tụt xuống một đoạn, che lấp bàn tay của cô. Cô cúi đầu, trông thấy mái tóc đen tuyền của Phương Mục Dương. Dưới ánh đèn sáng lóa, đây vẫn là lần đầu tiên cô cảm thấy làn da thường ngày không hề hở ra ngoài nắng của mình hóa ra lại trắng tới vậy, cũng chính vì đã quá quen, cho nên trước nay đều không để ý. Hai buổi đêm trước ánh đèn bàn quá ấm áp, khiến cho sắc da của cô cũng theo đó mà ấm lên. Hôm nay trông thấy cảnh tượng này, lại đột ngột cảm thấy hai sắc đen trắng đối lập nhau tới chói mắt. Phí Nghê không thèm nhìn nữa. Hôm nay anh dùng đầu gối đầu gối mà cô mua, nhưng lại lấy oán báo ơn. Cô cắn chặt răng, đếm từng sợi tóc của anh, cố gắng kiềm chế âm thanh đang trực bật ra khỏi miệng.

Phí Nghê quay đầu nhìn ra cửa sổ. Hôm nay trời không có trăng, chỉ có duy nhất một màn sao giăng kín. Rèm cửa vẫn chưa kéo lại, may mà cả khu chỉ có mỗi tòa nhà này, cho dù bên trong xảy ra chuyện gì thì ở bên ngoài cũng không ai biết.

Phương Mục Dương lại nắm tay Phí Nghê, dẫn về phía vị trí không đạt tiêu chuẩn kia, nhưng Phí Nghê lại không cho.

Cô cũng muốn khiến anh khó chịu.

Hôm nay cô keo kiệt là thế, vậy mà anh còn hào phóng với cô hơn.

“Đừng làm loạn nữa!”

Cô mua áo khoác cho anh là để bảo vệ ngón tay của anh, không phải để anh dùng những ngón tay của mình ức hiếp cô.

Anh hỏi cô có thích không?

Cô đương nhiên là không thích, nhưng lại không chịu hé răng. Nếu miệng cô bật ra một thanh âm, chắc chắn anh sẽ nghi ngờ cô nói dối.

Phí Nghê không có tâm trạng nào mà ngắm sao, không nhịn không được mà nhắm chặt hai mắt lại. Cô vốn tưởng rằng mình đã quá quen với những ngón tay anh, không ngờ rằng thực ra vẫn còn những chỗ xa lạ.

Phương Mục Dương đột nhiên hỏi cô có muốn đi ngắm sao không.

Phí Nghê không trả lời, Phương Mục Dương liền coi như cô đồng ý.

Áo bông của Phí Nghê vốn chỉ là khoác hờ, nút cài lỏng lẻo. Phương Mục Dương nói: “Ra phía cửa sổ ngắm sao quăn áo vẫn nên chỉnh tề một chút thì hơn, giờ này chắc vẫn còn người có thể ngẩng đầu lên nhìn vào trong cửa sổ đấy. Anh hiểu em mà, động một chút là nguỵng nghịu.”

Thật ra ngoài cửa sổ căn bản chẳng có ai nhìn, mà có nhìn thì cũng không thấy được. Nhưng lúc này anh lại bỗng dưng biến thành một người đứng đắn tới mức bảo thủ.

Áo ngủ thế nào thì kệ nó, anh chỉ lo cài nút áo bông cho cô, hơn nữa còn cài đến tận nút trên cùng, chỉ có đi ều cài không đúng.

Anh cứ cài như vậy, chẳng khác nào tra tấn cô. Phí Nghê thà rằng anh giống như ngày hôm qua còn hơn, nhưng hôm nay anh lại chẳng có vẻ vội vàng gì cả.

“Em không muốn ngắm gì hết, anh tự đi mà ngắm đi.”

Phương Mục Dương lại hỏi: “Thế em muốn làm gì? Anh làm cùng em.”

Phí Nghê cắn chặt răng, không nói lời nào, cả lời nói lẫn vẻ mặt của cái người kia đều tỏ ra thật đứng đắn.

Nhưng ngón tay của anh lại tố cáo anh. Nếu ngón tay anh thành thật một chút, cô đã tin rằng mình cưới được một người nghiêm chỉnh r ấ.

Người nghiêm chỉnh lại nói chuyện: “Nếu như em thấy mệt, không muốn ra ngoài cửa sổ ngắm sao thì để anh bế em lên giường ngắm nhé, từ chỗ đó cũng nhìn được khá rõ ràng.”

Bonus

Thịt hun khói nhân hạt thông

Chương 62: Nhanh lên một chút - Hết quyển 1

Từ giường Phí Nghê không thể trông thấy sao, nhưng cô cũng không muốn mở cửa sổ ra để ngắm.

Không biết tại sao cởi cúc áo luôn nhanh hơn so với cài. Những ngón tay vốn vụng về, khi bắt đầu cởi cúc ra lại tức khắc trở nên vô cùng linh hoạt.

Chẳng bao lâu sau, chiếc đồng hồ ở cổ tay cô cũng bị tháo mất. Đó chính là món phụ kiện cuối cùng trên người cô.

“Em có thể giúp anh một chuyện được không?”

Phí Nghê “ừm” một tiếng, cô tưởng anh vẫn muốn giống ngày hôm qua.

Nhưng lúc cô đang duỗi tay toan tắt đèn thì Phương Mục Dương lại cần lấy tay cô: “Anh muốn nhìn rõ hơn một chút.”

Không biết có phải vì sợ Phí Nghê không hiểu hay không, Phương Mục Dương lại diễn đạt lại ý tứ của mình lần nữa: “Để anh nhìn em kỹ hơn.” Anh nói thật thẳng thắn, bởi vì quá mức thẳng thắn nên lại không hề giống với ám chỉ gì về chuyện kia.

Phí Nghê kéo chăn lên: “Anh xem mấy bức ảnh đó còn chưa đủ à?”

“Ảnh nào cơ?”

“Ảnh của sách trong hòm ấy.” Có rất nhiều người không một mảnh vải che thân.

Phí Nghê hiểu lầm anh rồi. Cuốn sách ảnh đó là hồi tiểu học anh trèo lên nóc tủ ở phòng sách tình cờ trông thấy, sau khi lật giở vài trang thì cho rằng mình đã tóm được nhược điểm của cha, lại còn đối mặt uy hiếp, yêu

cần ông phải mua cho mình một đôi giày trượt băng ngay lập tức, nếu không anh sẽ vạch trần dáng vẻ đạo mạo dỏm dít của ông ngay trong cuộc họp gia đình... Ông cụ nghe thằng con giời đánh đe dọa xong liền mất hết cả phong độ, liên mồm mắng thằng mất dạy, đã thế còn đòi học vẽ tranh, vẽ cơ thể con người là cơ sở của hội họa, không hiểu được cơ thể người thì có mà vẽ chân dung cái rắm. Dứt lời, ông liền đòi đánh tên lông bông khốn kiếp nọ, song Phương Mục Dương trốn thoát rất mau, vừa may tránh được trận đòn. Quyển sách kia từ đó cũng biến thành của anh, lý do là nếu như vẽ cơ thể con người là cơ sở của hội họa thì anh cũng muốn học thử.

Tuy nhiên hồi ấy anh vẫn chưa học được, cuốn sách ảnh đó cũng bị phủ bụi dưới gầm giường rất lâu. Sau khi xuống nông thôn, anh mới ý thức được tầm quan trọng của việc sở hữu nền tảng tốt. Chỉ là khi ấy cuốn sách đã ở chỗ Phí Nghệ mất rồi.

Phương Mục Dương kể lại chuyện này cho Phí Nghệ nghe như một câu chuyện tiếu lâm.

Không ngờ trọng điểm của Phí Nghệ lại hoàn toàn trật lất: “Cha anh hay đánh anh lắm à?”

“Cũng không tới mức thường xuyên.” Phần lớn đầu là muốn đánh mà đánh không nổi. Cho dù hồi bé bị ăn đòn với Phương Mục Dương là chuyện như cơm bữa, nhưng bản thân anh cũng biết đánh con chẳng phải đi đâu phổ biến gì cho cam. Không cần phải đi đâu xa, ngay cả anh trai chị gái trong nhà trước nay cũng đều chưa từng bị đánh bao giờ. Cũng không phải là cha anh bất công, những đứa trẻ ngoan như anh trai chị gái anh, nếu như ông còn muốn đánh nữa thì quả là mất hết nhân tính.

Phí Nghệ liên hệ chuyện trộm sách ảnh và chuyện Phương Mục Dương trước kia hay vay tiền cô với nhau.

“Không phải vì chuyện này mà cha anh bắt anh ở trọ trong trường đấy chứ?”

“Hình như là phải. Từ ngày xưa em đã để ý tới anh rồi à?”

“Ai để ý đến anh hả?” Phí Nghệ nghĩ, lâu như vậy, chắc anh đã quên hết chuyện vay tiền cô rồi.

Phương Mục Dương kéo góc chăn của Phí Nghệ xuống: “Không phải em đã để ý rồi sao?”

“Em không biết là chuyện này.”

“Thế em tưởng là chuyện gì?”

“Anh vẫn nên đi xem ảnh trong sách thì hơn.”

Phương Mục Dương từ chối lời đề nghị của Phí Nghệ: “So với nghệ thuật thì anh càng thích người sống.”

Một lời hai nghĩa.

Anh lại nói: “Cho dù tất cả các bản sao trên tranh ảnh đều biến thành người thật, chập kín khắp cả gian nhà thì cũng chẳng bằng hiện tại, có em ở cạnh bên anh. Nếu ngày nào đó anh chết đi...”

“Anh nói nhảm nhí gì đấy?”

“Anh nói thật mà em cũng không để ý hả? Anh có nói sai chỗ nào đâu?”

“Thật hay giả thì em cũng không muốn nghe.”

“Thế để anh nhìn thôi vậy, không làm gì nữa.” Phương Mục Dương lại kéo góc chăn Phí Nghệ, lần này cô không phản đối.

Hai người nằm đối mặt với nhau.

Không hề có bất cứ tiếp xúc thân thể nào, chỉ có ánh mắt không ngừng lay động. Mà cũng chỉ có một ánh mắt lay động mà thôi.

Phí Nghệ không nhìn Phương Mục Dương. Ánh đèn quá chói, cô không khỏi nhắm nghiền hai mắt lại. Cô không biết ánh mắt Phương Mục Dương

nhìn cô vào giờ khắc này mang hàm nghĩa gì, là cách họa sĩ nhìn người mẫu của mình, cách ch`ông nhìn vợ, hay là...

Bởi vì suy nghĩ hỗn loạn, cô cảm giác những dây thần kinh ở dưới da đầu của mình nẩy lên, một nhịp, hai nhịp... Cô mừng tượng ra dáng vẻ của mình hiện giờ ở trong mắt Phương Mục Dương, nhưng mới bắt đầu nghĩ thôi là đã không dám tiếp tục, bởi vì cho dù chỉ là phác họa trong đầu, hình ảnh kia cũng khiến cô quá mức thẹn thùng. Cô nhắm mắt lại, vẫn cảm giác được ánh mắt của anh ở trên người cô.

Máy sưởi không đủ ấm, có những gia đình sợ lạnh còn trang bị thêm cả một cái bếp lò trong nhà. Nhưng Phí Nghệ lúc này đây lại không biết mình rốt cuộc là đang nóng hay đang lạnh.

“Đủ rồi chứ.” Cô lại kéo góc chăn lên. Hai cánh tay thon dài của cô vốn dĩ đang khoanh lại, che khuất chỗ cô không muốn để anh thấy nhất, nhưng giờ cô kéo chăn lên thì lại bất cẩn để hở ra một phần. Song Phí Nghệ hoàn toàn không phát hiện, chỉ chăm chú đắp lại chăn. Đôi mắt của Phương Mục Dương di chuyển lên chóp mũi của Phí Nghệ, sự căng thẳng lộ ra trong từng nhịp thở. Khuôn mặt cô lúc đầu cách anh chưa tới mười xentimét, nhưng hiện tại đã giãn ra tới hai mươi xentimét.

Phương Mục Dương nắm lấy tay cô: “Đợi lát nữa đi.”

“Em lạnh, em muốn đắp chăn.” Cô không muốn bị anh ngắm kỹ dưới ánh đèn sáng trưng thế này nữa, như vậy cũng đã là đủ lâu rồi.

“Em căng thẳng quá, thật ra không cần phải như thế đâu, anh chỉ nhìn thôi mà, cũng đâu có làm gì khác.”

Anh vừa nói thế, cô lại càng cảm thấy căng thẳng hơn.

“Hay để anh tắt đèn đi nhé?”

Phí Nghệ nói “được”, cô chỉ muốn có vậy thôi, lúc đồng ý cô vẫn còn đang nhắm mắt.

“Em mở mắt ra nhìn xem.”

Đèn vẫn đang bật, chẳng qua chỉ là đổi sang đèn bàn, ánh sáng không còn chói lóa như trước nữa, cảm giác xấu hổ vừa rồi tức khắc biến thành một loại xúc cảm khác.

“Anh muốn nhìn em dưới ánh sáng khác một chút.” Phương Mục Dương lại kéo góc chăn xuống. “Chỉ một chút thôi.”

Phương Mục Dương giải thích cho Phí Nghệ nghe về sự khác biệt giữa hai nguồn sáng này.

Anh vẫn giữ lời hứa, chỉ nhìn chứ không làm gì cả. Hai bên má của Phí Nghệ đỏ ửng, toàn bộ tầm nhìn bị phủ một lớp sương mù như hà hơi lên cửa kính, cái mũi giữa hai gò má đỏ đỏ cũng nhỏ nhắn như khuôn mặt của cô, lúc này đang hít thở gấp vì lo lắng.

Phương Mục Dương đưa giỡn bóp đầu mũi của cô lại, Phí Nghệ không đề phòng, buộc phải há miệng ra. Bọn họ hôn nhau một cách rất đối tự nhiên, lần này Phí Nghệ không còn ngượng ngùng nữa, tựa như cô đã chờ đợi khoảnh khắc ấy từ rất lâu rồi vậy. Chỉ có điều cô vẫn hơi căng thẳng trong lòng, hai hàm răng va lập cập, thi thoảng lại cắn phải môi Phương Mục Dương, lúc hôn lại vì nhắm mắt nên còn cắn trúng môi mình. Cô ngượng nghịu cười cười, lại mở mắt ra, cho dù ánh mắt mù sương thì vẫn trong trẻo sáng ngời, đen ra đen trắng ra trắng. Cô dùng đôi mắt trắng đen rõ ràng này nhìn anh, cọ chóp mũi mình lên chóp mũi anh, miệng nhắm thẳng tới môi anh, sau đó lại nhắm mắt lại.

Ngay giây phút nhắm mắt lại, đầu lưỡi ấm áp của cô cũng nhẹ nhàng vươn ra! Kem đánh răng của bọn họ có hương chanh, là do Phương Mục Dương mua, lúc đánh răng hai người cũng dùng chung một tuýp. Phí Nghệ duỗi đôi tay thon ốm lấy cổ Phương Mục Dương, vì chưa thuần thục nên ngón tay khẽ run nhẹ.

Phương Mục Dương dùng chân quấn lấy Phí Nghệ, bàn tay lần sờ từng khớp xương trên người cô. Anh nói anh muốn sờ được tất cả các đoạn xương của cô, để anh có thể nắm rõ cơ thể của cô hơn bất cứ người nào

khác. Anh sờ rất mạnh, giống như muốn xuyên qua da thịt cô mà lưu lại dấu vết của mình.

Phí Nghê căng thẳng tranh thủ những khoảng trống giữa lời anh nói để lấy hơi, cũng quên không trêu anh rằng không phải tất cả các loại xương đều dùng tay sờ tới được.

Cô chủ động hôn anh, bởi vì có thế cô mới không phải trả lời anh đang sờ đến đoạn xương nào của mình.

Đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ gần gũi một người khác đến thế, cả hai đều chỉ mong mình có thể hòa làm một với đối phương. Đã sát như vậy, nhưng vẫn là chưa đủ, vẫn muốn phải gần thêm một chút nữa.

Khi chạm tới một điểm, Phí Nghê sực mở mắt, ánh mắt của cô hoàn toàn mâu thuẫn với toàn bộ vẻ mặt của cô. Nếu họa lại biểu cảm của cô lúc này lên một bức tranh, thì có thể dễ dàng phát hiện ra được điểm chưa hài hòa.

Trong ánh mắt Phí Nghê viết rõ hai chữ “cực tuyệt”, nhưng ngay cả giọt mồ hôi trên sống mũi cô cũng phản đối loại cực tuyệt này.

Phương Mục Dương cũng phát hiện ra điểm thiếu hài hòa kia, anh nói: “Lần này không cần lo lắng nữa đâu.”

Phí Nghê không hỏi món đồ trong túi giấy kia từ đâu ra, chỉ nói: “Thứ ấy có dùng được không đó?”

“Em thử xem.”

Phí Nghê run rẩy dùng tay thử, Phương Mục Dương lần đầu tiên phát hiện lông mi của một người cũng có thể run lên. Đôi hàng mi dài của cô rủ xuống, phủ bóng lên đôi mắt cô. Động tác của cô cũng nghiêm túc như chính cô, nhưng những ngón tay lại vụng về hơn thường ngày gấp mười lần. Vì làm mãi vẫn chưa xong, Phí Nghê sốt ruột, mồ hôi lại lấm tẩm trên sống mũi. Cô khẽ mím môi thở gấp. Trong lúc chờ đợi, Phương Mục Dương lại xoa đầu cô, khiến da đầu cô đau xót. Phí Nghê chịu đựng cơn

đau, vẫn cúi đầu tiếp tục công việc, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, ý bảo là đã xong rồi.

Đôi mắt của cô vẫn cứ đen trắng rõ ràng như thế.

Khoảnh khắc đó, mọi sự kiên nhẫn của Phương Mục Dương rốt cuộc tan thành mây khói.

Lúc này, Phí Nghê bất chợt nhớ ra một chuyện: “Có phải giăng chần lên không?”

“Chúng ta sẽ không phát ra tiếng động đâu, đâu phải đôi vợ chồng nào cũng phát ra tiếng chứ.”

Phí Nghê tin.

Mọi chuyện cũng không đơn giản như Phí Nghê vẫn hằng nghĩ, cô đau đến mức toàn thân ứa ra mồ hôi, hai bàn tay không tự chủ được mà bấu chặt vào Phương Mục Dương. Cả người Phương Mục Dương cũng đang mướt mát. Mới đầu Phí Nghê còn mím chặt môi, nhưng khi Phương Mục Dương cứ khăng khăng cạy mở hàm răng của cô, những thanh âm kia liền không thể kìm nén được mà bật ra khỏi miệng.

Cô không sợ đau, nhưng lại sợ sự ngập ngừng đứt quãng. Cô biết đau đến sớm muộn cũng có lúc qua, nhưng cứ mãi như thế này thì không thực sự không chịu nổi. Cô cắn răng, khế kêu với Phương Mục Dương: “Nhanh lên một chút, không phải sợ em đau đâu.”

Hồi còn nhỏ cô vẫn thường xuyên nói với y tá như thế. Cô sinh ra đã yếu, thường xuyên phải đến bệnh viện tiêm thuốc hoặc truyền nước, mà ven lại khó xác định, đa phần các y tá trẻ tay nghề non đầu phải chọc mất mấy lần mới xong. Lúc ấy cô đã rút ra một kinh nghiệm là, càng sợ đau, càng cẩn thận thì sẽ càng dễ thất bại, đồng thời cũng sẽ càng đau hơn trước.

Lời cô nói đã có tác dụng. Vợ qua một cơn đau liên tục không gián đoạn, hai người bọn họ cuối cùng cũng ở bên nhau.

Bọn họ gần nhau được thêm một chút, đến khuôn mặt cũng cận kề. Không rõ ai là người chủ động trước, nhưng môi họ đã chạm nhau.

Phí Nghệ phát hiện cho dù mình không phát ra bất kỳ một âm thanh gì thì vẫn sẽ có những tiếng động khác, mà cô thì lại không cách nào bảo Phương Mục Dương nhỏ tiếng đi một tí được. Cũng may việc hôn môi còn có tác dụng gây tê. Thính giác của Phí Nghệ thiếu nhạy bén hẳn đi, dần dần cô cũng cảm thấy những tiếng vang ấy chẳng có gì là to tát.

Hai người trải qua lần thân mật trước nay chưa từng có, mối quan hệ lại trở nên khăng khít hơn cả khi xưa, sau khi kết thúc vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Phương Mục Dương dùng tay vén phần tóc ướt nhẹ trên trán Phí Nghệ qua một bên: “Vừa rồi có phải anh làm em đau không? Lần sau sẽ không đau nữa đâu.”

Phí Nghệ hiểu lầm ý của Phương Mục Dương, cho rằng anh đang xin lỗi, liền nói: “Thật ra cũng không đau lâu lắm, khi kết thúc đã không còn đau như vậy nữa rồi.”

“Em có phải cảm thấy hơi nhanh không?”

“Làm gì có.” Phí Nghệ không hiểu sao Phương Mục Dương lại hỏi thế, nhanh thì vẫn tốt hơn là chậm chứ.

Phí Nghệ không ngủ được, lại bảo Phương Mục Dương lấy sách tranh ra xem, sách anh chọn đều là loại phù hợp với mọi lứa tuổi.

Hai bọn họ ngồi cạnh nhau, cùng xem chung một cuốn sách.

Mặc dù góc độ nhìn nhận hội họa của họ chẳng hề giống nhau, nhưng Phương Mục Dương thấy rất tốt, Phí Nghệ cũng thấy rất đẹp. Phí Nghệ xem tranh luôn đắm chìm trong chi tiết, một cái ghế tựa trong tranh cũng ngắm rất lâu, nhìn nhìn một hồi, liền muốn có được một cái ghế giống như thế.

Phương Mục Dương nói: “Sau này anh cũng sẽ làm cho em một cái ghế giống như vậy.”

“Không cần vội đâu, lúc nào làm cũng được mà.” Một lúc lâu sau, cô lại hỏi: “Anh nói xem, khi nào chúng ta có thể đi xem tranh thật được nhỉ?”

“Một ngày nào đó sẽ có thể thôi.”

Xem thêm một lát nữa, Phương Mục Dương lại hỏi Phí Nghê: “Em có muốn làm một lần nữa không?”

Phí Nghê “ừm” một tiếng, để cuốn sách sang một bên.

Lần này cả hai người họ đều thuần thục hơn lần đầu một chút.

Qua kinh nghiệm từ lần trước, Phí Nghê cho rằng lần này sẽ càng nhanh hơn. Song Phương Mục Dương không còn sốt sắng như ban nãy, anh đột nhiên lại trở nên kiên nhẫn hơn rất nhiều. Anh hỏi Phí Nghê: “Lần đầu tiên em có cảm giác gì?”

Phí Nghê không nói lời nào, bởi vì cảm giác cũng không được tốt đẹp lắm. Điều duy nhất đáng mừng chính là, đêm nay bọn họ cuối cùng cũng đã làm chuyện người ta vẫn làm vào đêm đầu tiên tân hôn.

Nhưng vì Phương Mục Dương cứ hỏi riết, Phí Nghê đành phải nói: “Thật ra cũng chẳng có cảm giác gì.”

“Lần này lâu hơn một chút, em sẽ có thể có thời gian để cảm nhận.”

Câu “phú quý sinh lễ nghĩa” có vẻ như cũng có thể dùng trong trường hợp này. Phương Mục Dương lần đầu tiên giống như một kẻ đã suýt chết đói đến nơi, khó khăn lắm mới ăn được một bữa cơm, chỉ biết chăm chăm ăn càng nhanh càng tốt, ăn cho đầy bụng mà chẳng biết trong miệng là hương vị gì, sao có thể lo tới chuyện người khác ra sao cơ chứ. Nhưng Phương Mục Dương hiện tại tuy rằng ăn vẫn chưa no, nhưng rốt cuộc đã được lót dạ một ít, hơn nữa vẫn còn đồ ăn đang chờ anh ăn cho nên không cần phải gấp gáp như mới rồi, không chỉ có thể từ từ thưởng thức một phen, mà còn có thể chia sẻ cùng đồng nghiệp.

Mà Phí Nghệ chính là đ ồng nghiệp mà anh muốn chia sẻ cùng.

Phương Mục Dương hiện giờ quá mức lễ nghĩa, lễ nghĩa đến độ Phí Nghệ thực sự không thể chịu nổi. Trong quá trình dần dần đẩy mạnh vào trong, mỗi khi có chút tiến triển, Phương Mục Dương lại muốn hỏi thăm cảm nhận của Phí Nghệ. Phí Nghệ không trả lời, anh li ền muốn để cô cảm nhận thêm một lần nữa.

Lúc mới đánh giá Phí Nghệ chủ yếu chỉ nói “không đau”, sau đó những đánh giá của cô dần dần biến thành “yêu râu xanh” và “không biết xấu hổ”. Phương Mục Dương chấp nhận tất cả những đánh giá này. Có lẽ là cảm thấy biểu hiện lúc này của mình không xứng đáng với đánh giá của Phí Nghệ, lần này anh lại càng thêm nỗ lực.

Đến lúc anh rốt cuộc cũng xứng với mấy nhận xét kia, Phí Nghệ lại mắng không nên lời nữa. Cô cắn chặt răng, không muốn để lộ ra bất cứ âm thanh nào.

Nhưng Phương Mục Dương vẫn không quên sự lễ nghĩa của mình. Phí Nghệ không nói gì, anh lại hỏi cô về cảm nhận của bản thân cho bằng được.

Phí Nghệ bất lực, đành phải bịt kín miệng anh, để anh đừng nhiều lời nữa.

Phí Nghệ cố gắng không phát ra âm thanh, móng tay cấu chặt vào lưng của Phương Mục Dương. Nhưng Phương Mục Dương không phải người biết ganh đua, anh cũng không hiểu thế nào là nhỏ tiếng lại một chút. Bởi vì Phí Nghệ im lặng, những tiếng động anh gây ra nghe lại càng to rõ hơn.

Những âm vang đó Phí Nghệ không chỉ không muốn người khác nghe được, mà ngay cả chính cô nghe thấy cũng phải ngượng ngùng.

Nhưng cô cũng chỉ có thể mặc kệ anh. Cô hiện tại không chỉ không có sức treo chân lên, mà đến sức nhét bông vào lỗ tai có khi cũng chẳng có nổi nữa là.

Khi căn nhà trở nên tĩnh lặng một lần nữa, cô li ền chìm vào giấc ngủ.

Nhưng chẳng bao lâu sau cô đã tỉnh giấc, không biết tỉnh lại do đói hay bị người bên cạnh hôn cho tỉnh.

Lúc này trời còn tối, vẫn còn lâu mới tới giờ ăn sáng.

Phí Nghê để ý thấy sau tai của Phương Mục Dương có dấu tay của mình, cô vuốt lại tóc anh, che kín nó đi.

Phương Mục Dương cũng giúp cô chải tóc.

Hai người bọn họ nhìn nhau, cuối cùng Phí Nghê nhin không được mà bật cười. Phương Mục Dương thấy cô đáng yêu như thế, lại muốn hôn cô một cái.

Phí Nghê nói: “Em đói rồi, em muốn ăn.”

“Anh cũng đói.”

Phí Nghê biết cái “đói” của bọn họ không giống nhau, vội vàng kêu lên: “Em đang đói thật.”

“Chẳng nhẽ anh đói giả à?” Phương Mục Dương ngoài miệng thì trêu Phí Nghê nhưng vẫn vội xuống giường xỏ quần áo, múc nước giúp cô lau tay, sau đó đưa hộp bánh quy vào tay cô để cô ăn.

Phí Nghê mặc quần áo xong, ngồi ở trên giường, một tay cầm hộp một tay bỏ bánh vào miệng. Phương Mục Dương thấy cô ăn vội vàng thì rót cho cô một cốc nước, Phí Nghê ăn một miếng bánh, anh lại để cô hớp một hớp nước.

Phí Nghê hỏi: “Sao anh không ăn?”

“Anh không đói.”

Phí Nghê không tin, anh hẳn là phải đói hơn cô, chắc là vì hộp bánh quy đã gần hết nên anh mới nói như vậy.

Phí Nghê cắn một miếng bánh, lại đưa vào miệng Phương Mục Dương một miếng, cả hộp bánh quy chẳng mấy chốc đã hết veo.

Phương Mục Dương lại pha một cốc sữa bột lớn cho cô. Phí Nghê bình thường ăn ít, đã có bánh quy lót bụng, cô chỉ uống có hai ngụm sữa là dừng lại, bảo Phương Mục Dương uống nốt, cô no rồi. Phương Mục Dương không tin, Phí Nghê lại cam đoan mình no thật. Phương Mục Dương xoa bụng cô xem có phải đã no thật chưa, xoa một lúc xong, vẫn không tin lời cô nói.

Phí Nghê sợ anh chạm tới chỗ nhột của mình, liền tóm lấy tay anh: “Đồ ngốc, trừ khi bụng em căng lên, nếu không anh còn lâu mới sờ được.”

Sắc trời vẫn còn sớm sủa, Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê có muốn thêm lần nữa không.

Phí Nghê nói, sao anh mãi chưa xong thế.

Nhưng mà cô vẫn đồng ý, bởi vì bây giờ đúng là đang còn sớm thật.

Phương Mục Dương mua ba cái, đã dùng hết trong một đêm. Lần này anh làm còn lâu hơn cả lần trước, bởi vì không biết bao giờ mới tới lần tiếp theo nữa.

HẾT QUYỂN 1

Chương 63: Thanh niên thất nghiệp

Sau khi chương trình tại ban huấn luyện kết thúc, Phương Mục Dương chính thức trở thành thanh niên đang chờ sắp xếp việc làm, cũng dư dả thời gian để đóng đồ đạc.

Anh nói với Phí Nghê, anh muốn đóng một cái giường mới. Phí Nghê không đồng ý, lý do là nhà bây giờ quá nhỏ, giường tầng vẫn hữu dụng hơn, không những có thể dùng để nghỉ ngơi mà còn chứa được đồ đạc. Nguyên nhân cô không đồng ý cũng không phải chỉ có vậy, vẫn có một điều Phí Nghê chưa nói. Nếu đã đổi sang giường mới, cô chỉ có thể ngủ chung với anh mỗi ngày, mà hai người nằm cạnh nhau, chỉ ngủ đơn thuần rất khó. Có những khi trước lúc lên giường cô đã kiệt sức, chỉ muốn ngủ thẳng cẳng ngay lập tức, nhưng Phương Mục Dương hôn cô một lát, cô thoát cái đã chẳng có thấy mệt nhọc nữa. Tuy nhiên đi đâu kiện khách quan không cho phép bọn họ đêm nào cũng làm chuyện ấy, không chỉ là bởi tránh thai.

Mỗi lần họ gần gũi, ngày hôm sau ánh mắt Uông Hiểu Mạn nhìn cô đều rất phức tạp. Phí Nghê tuy mặt ngoài vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng cũng có hơi ngượng ngùng, bởi vì thời gian Uông Hiểu Mạn làm phiên cô là có hạn, mà Phương Mục Dương luôn có thể lăn lộn tới hơn nửa đêm. Thời gian phát ra tiếng động của những đêm đó, có khi cũng bằng mấy tháng của nhà bên cạnh cộng lại. Cũng vì đã trải qua chuyện này nên cô mới biết tại sao bọn họ lại cố định lịch vào tối thứ Bảy, đó là một thời điểm rất hợp lòng người, cho dù có ảnh hưởng tới những người xung quanh thì người ta vẫn có thể ngủ bù vào ngày Chủ nhật. Ngoài ra, làn da của cô còn yếu đuối hơn người bình thường, Phương Mục Dương luôn có thể dễ dàng để lại dấu vết trên người cô, tuy rằng không đau và sẽ biến mất sau một hai ngày, nhưng trong một hai ngày ấy cô sẽ không thể nào tới nhà tắm công cộng để tắm.

Tóm lại, tất cả mọi lý do đều phản đối việc cô đổi giường. Chỉ có điều lý do để nói ra nhất vẫn là giường tầng có thể dùng để đồ đạc.

Phương Mục Dương có vẻ cũng đoán được cô sẽ nói vậy, tức thì vạch ra một phương án càng hữu dụng hơn. Lúc trước đi dạo trong cửa hàng anh đã từng mở xem một cuốn tạp chí nhà ở nước ngoài, phương án này cũng lấy cảm hứng từ cuốn tạp chí ấy: bên trên vẫn là giường, còn phía dưới cải tạo thành tủ quần áo và bàn làm việc.

Bởi vì nhà thi thoảng vẫn có khách nên vẫn phải có một cái bàn ăn riêng, trong nhà đã có hai cái ghế tựa, hòm gỗ kê sát vào tường, thêm một cái đệm cũng có thể dùng làm ghế ngồi.

Như vậy, nhà cũng không cần tủ thấp nữa. Tủ thấp dựa sát tường hiện tại là hai cái kê sát vào nhau, bán một cái đi, cái còn lại để ngoài hành lang đựng ít bát đĩa. Mọi người đều để bếp lò trước cửa để nấu ăn, chỉ mỗi cửa nhà họ không có gì, vì thế gần đây đã có người muốn đặt than tổ ong phía nhà họ, song Phí Nghê không đồng ý, lý do là cô cũng muốn để ít đồ vật bên ngoài cửa. Giờ nếu như kê tủ rồi, họ cũng không tiện nhờ nữa.

Phương Mục Dương trình bày xong, Phí Nghê cũng cảm thấy rất khả thi.

Nhưng cô lại nói: “Chuyện đóng đồ đạc, cứ để sau Tết hẵng tính.” Tuy trong nhà đã sẵn gỗ nhưng để đóng đồ vẫn còn phải chi thêm nhiều khoản khác.

Nguồn thu duy nhất của Phương Mục Dương hiện giờ là tiền nhuận bút, mà tiền nhuận bút lại không giống với tiền lương, là một thứ pháp phù không ổn định.

Trước mắt, cần nhất vẫn là để dành ra một khoản tiền, để phòng ngừa cho bất cứ tình huống nào.

Phương Mục Dương nhìn ra sự lo lắng của Phí Nghê, anh nói: “Em không cần lo chuyện tiền nong đâu, giờ anh đã có nhuận bút rồi mà.”

“Em đâu có lo.” Bởi vì Phương Mục Dương đang ở nhà chờ sắp xếp việc làm, chưa có công việc chính thức nên Phí Nghệ rất để ý tới lòng tự trọng của anh, thậm chí còn săn sóc hơn thường ngày một chút.

Phương Mục Dương kiên trì đóng đồ mới như vậy, Phí Nghệ cũng đành mặc anh.

Bây giờ buổi tối Phương Mục Dương không quấy nhiễu cô nữa mà chỉ chuyên tâm vẽ tranh, còn ban ngày thì đóng đồ.

Đường Đường là một thanh niên trai tráng mà giờ làm việc không đi làm, lại còn có thời gian để đóng đồ đặc mỗi ngày, như vậy chỉ có duy nhất một khả năng: anh ta không có việc làm.

Người trong khu nhà đầu là đồng nghiệp của Phí Nghệ, chưa đầy mấy ngày sau, cả xưởng đầu đã biết công việc của Phí Nghệ thất nghiệp, ánh mắt nhìn cô không khỏi mang theo mấy phần thương cảm.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, lấy phải một người đàn ông không có công việc chính thức, lại còn ở nhờ nhà cô được phân, chỉ nói thôi nghe cũng thấy xót xa.

Nhưng Phương Mục Dương lại không hề nhanh nhạy với những ánh mắt kia, anh vẫn thản nhiên làm mộc dưới nhà.

Anh không đóng giường trước mà đóng một bộ sofa, chuẩn bị mang sofa tới cửa hàng ủy thác đổi lấy ít tiền.

Lúc tan tằm Ôn Hiểu Mạn quay trở về, trông thấy Phương Mục Dương đang ở nhà đợi sắp xếp việc làm đã sắp sửa đóng xong một cái sofa, nhìn không được mà nhìn kỹ hơn một chút.

Lần trước Phương Mục Dương đóng sofa toàn là vào nửa đêm, còn ban ngày thì che lại, rất ít người thấy được hình dáng của chiếc sofa đó.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hiểu Mạn tận mắt trông thấy Phương Mục Dương đóng sofa. Nhà chị ta đã có một cái sofa cũ, nhưng không đẹp

bằng cái này.

Chị ta nói với Phương Mục Dương: “Tiểu Phương, kiểu dáng chiếc sofa này của cậu là bắt chước từ đâu ra thế?”

Phương Mục Dương nói tên của một cửa hàng đồ gỗ.

Uông Hiểu Mạn nhớ tới hồi mình kết hôn, cũng đã từng tới cửa hàng đồ gỗ quốc doanh để xem đồ đạc. Một cái sofa na ná cái này giá phải gần hai trăm tệ, ngang ngửa với một cái TV chín inch.

“Sofa này cậu đóng cho nhà mình à?”

Dương nhiên Phương Mục Dương không thể nói là anh đóng để bán, chỉ đáp: “Đóng hộ người thân.”

“Cậu đóng một cái sofa như thế này tốn bao nhiêu tiền?” Nếu như rẻ thì Uông Hiểu Mạn cũng muốn đóng một cái. Mặc dù hiện tại những người đóng đồ đạc giúp người ta đều là thợ mộc từ ngoại thành tới hoặc dưới quê lên, nhưng Uông Hiểu Mạn nghĩ, nếu Phương Mục Dương vẫn không tìm được việc làm, nhận đóng đồ nội thất thuê cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“Tôi vẫn chưa tính.”

Phương Mục Dương vừa nói vậy, Uông Hiểu Mạn liền yên tâm. Chị ta đoán là cũng chẳng bao nhiêu tiền. Theo kinh nghiệm của chị ta, nếu như đắt tiền thì đối phương nhất định sẽ nói. Chị ta chuẩn bị chờ đến ngày không trụ được nữa, quyết định kiếm tiền dựa vào việc đóng đồ hộ.

Chuyện Phương Mục Dương không có việc làm, chị Lưu cũng đã nghe nói. Tuy chị Lưu biết công việc của Phí Nghệ vẽ tranh, còn xuất bản cả sách tranh liên hoàn, có thể có tiền nhuận bút, nhưng người không có công việc chính thức luôn luôn có nhiều khó khăn. Phí Nghệ đã từng đan cho chị Lưu một cặp găng tay rất đẹp, vì muốn cảm ơn cô, chị liền bảo người công việc đang công tác tại xưởng chế biến thịt của mình nghĩ cách, xem xem có thể giúp công việc của Tiểu Phí giải quyết vấn đề công tác hay không. Công việc của chị

Lưu hiệu suất làm việc cũng chóng mặt giống như chị, chẳng bao lâu sau đã tìm được một vị trí trống tại lò mổ cho chõng của Phí Nghệ.

Chị Lưu kể chuyện mừng này cho Phí Nghệ nghe. Phí Nghệ rất cảm kích ý tốt của chị, nhất thời không biết nên từ chối như thế nào.

Trong cái thời kỳ thiếu ăn thế này, vị trí tại lò mổ chắc chắn là một công việc được vô số người hâm mộ. Theo chị Lưu kể, lò mổ có một cô gái họ Vương đã từng nhờ công việc này mà tìm được một người đàn ông trẻ khỏe đẹp trai, mày rậm mắt to trong đoàn kịch như ý nguyện, trong khi bản thân cô Vương lại chẳng xinh xắn tẹo nào. Cũng chính bởi vì cô Vương kém xinh xắn, lực hấp dẫn từ công việc của cô Vương lại càng được chứng thực hơn.

Nếu Phương Mục Dương không có tiền nhuận bút, Phí Nghệ nhất định sẽ dứt khoát đồng ý thay anh. Nhưng hiện tại anh đã có tiền nhuận bút, Phí Nghệ liền cảm thấy đôi tay anh dùng để vẽ tranh vẫn hợp hơn, còn chuyện giết mổ, thôi thì cứ để cho người khác làm.

Nhưng chị Lưu đã tốt bụng tìm việc giúp Phương Mục Dương, Phí Nghệ không thể nói Phương Mục Dương muốn tìm công việc khác, thà ở nhà chờ sắp xếp việc làm cũng không đến xưởng chế biến thịt được. Dù sao trong lòng Phí Nghệ, làm công nhân tại lò mổ của xưởng thịt vẫn là một việc làm vô cùng tốt.

Phí Nghệ đành phải nói hiện tại Phương Mục Dương rất nhiều hợp đồng dự thảo, ngoại trừ vẽ tranh ra thì anh không có thời gian làm việc khác.

Chị Lưu từ trước đến nay đều là người có gì nói đó: “Nhưng chị nghe nói Tiểu Phương nhà em ngày nào cũng đóng đờ dưới nhà, chuyện hợp đồng dự thảo nhiều là cậu ấy nói với em đúng không? Đàn ông đều rất sĩ diện, cậu ấy nói có thì vẫn chưa chắc đã có. Công việc này bao nhiêu người muốn làm mà không được ấy, em cứ suy nghĩ kỹ đi.”

Phí Nghệ đành phải tiếp tục nói dối: “Anh ấy đóng đờ ban ngày, vì vẽ tranh mà toàn phải thức trắng đêm thôi.” Phương Mục Dương tuy đúng là có vẽ tranh mỗi tối, nhưng cũng đến mức không đi ngủ nổi.

“Thế em nhớ bảo Tiểu Phương chú ý sức khỏe nhé, đồ đạc khi nào đóng mà chẳng được, sức khỏe mới là vốn liếng cách mạng.”

Phí Nghe mỉm cười nhận lời, buổi trưa đến nhà ăn còn cố ý gọi thêm một phần thịt, mời chị Lưu ăn.

Chị Lưu cười, đẩy đĩa thịt sang chỗ Phí Nghe: “Anh nhà chị làm ở xưởng thịt, ngày nào mà chẳng ăn thịt. Ngược lại là em ấy, gầy như vậy, vẫn phải ăn nhiều một chút.”

Thấy Phí Nghe vẫn còn khách sáo với mình, chị Lưu lại nói: “Tiểu Phí, có tiền nhuận bút tất nhiên là tốt, nhưng chị nói câu này, em có không thích nghe cũng không sao. Hôm nay có thể có tiền nhuận bút, hôm sau chưa chắc đã có, tìm một công việc ổn định mới chuyện nên làm. Công việc ở xưởng chế biến thịt rất tốt, ngày nào cũng có thịt để ăn, chị thấy em gầy như vậy, trong lòng cũng đau xót lắm.”

Phương Mục Dương không hề biết chuyện chị Lưu tốt bụng đã tìm cho anh một công việc tốt như vậy. Sô pha vừa làm xong, anh đã đi mượn xe đây, đẩy tới cửa hàng ủy thác.

Những người làm nghề mộc sống nhờ việc đóng đồ đạc cũng chưa có ai bán sô pha để kiếm tiền như anh, cho dù cái sô pha này chỉ là bán trên danh nghĩa hàng cũ.

Bán xong sô pha, Phương Mục Dương lại có tiền, mà tiền trong tay anh trước nay chưa từng giữ được. Anh chia tiền làm hai phần, một phần chuẩn bị giao cho Phí Nghe, còn phần còn lại sau khi mua đủ vật liệu đóng giường thì liền sắm thêm một cái máy quay đĩa cũ.

Những đĩa nhạc trong cái hòm của anh, bỏ không đúng là đáng tiếc.

Chương 64: Công việc mới

Từ lâu Phí Nghệ đã biết tiền trong tay Phương Mục Dương không thể nào giữ lâu được, bán sô pha xong, kể cả tiền vẫn còn cần chưa ấm tay thì anh cũng nhất định sẽ phải đi mua cái khác.

Trên đường trở về cô còn đoán xem Phương Mục Dương đã mua gì. Vừa về tới cửa nhà, cô đã thấy ngay cái máy quay đĩa trên tủ thấp.

Hiện tại thể loại nhạc được phép nghe đã đa dạng hơn, cách đây không lâu còn một số ca khúc từng bị cấm được gỡ lệnh. Chính vì nguyên nhân này, Phí Nghệ cũng từng nghĩ tới chuyện mua máy quay đĩa, nhưng cũng chỉ là nghĩ thế mà thôi. Máy quay đĩa đối với hai bọn họ ít nhiều gì cũng có phần xa xỉ, nhất là trong khi Phương Mục Dương còn đang ở nhà đợi sắp xếp việc làm.

Ngoài máy quay đĩa ra, Phương Mục Dương còn mua một túi táo. Phí Nghệ không thích ăn táo bỏ, vậy nên Phương Mục Dương đã cố tình chọn loại táo đá. Nắp hộp bánh quy bị bung ra bởi những món đồ ăn vặt mới mua. Sáng nay hộp bánh quy chỉ còn mỗi cái đáy không, Phí Nghệ đang định ngày mai mua thêm ít bánh bỏ vào, kết quả là Phương Mục Dương đã giành trước. Mà những món ăn anh mua còn đắt hơn bánh quy nhiều.

Phí Nghệ nhìn những thứ trên mặt bàn, mỉm cười với Phương Mục Dương: “Lại phát tài rồi à?” Cô vừa nói, vừa mở lòng bàn tay ra: “Anh giàu có như vậy, công em may quần áo cho anh cũng nên tính đi, tiền nhà tháng này có phải cũng nên đưa cho em không nữa?” Nếu không phải bọn họ đã quá hiểu nhau, Phí Nghệ sẽ không mang chuyện tiền thuê nhà ra nói giỡn.

Phương Mục Dương cần lấy tay cô, đưa lên môi hôn một cái, sau đó lại dùng răng cắn cắn: “Thế này đã đủ chưa? Nếu chưa đủ thì cứ nói nhé, anh vẫn còn.”

“Da mặt anh cũng dày quá rồi đấy, ai cần cái đó của anh?” Phí Nghệ vùng vằng rút tay lại. “Anh đừng có thế, em còn chưa rửa tay đâu, anh không ngại bẩn à.”

“Không ngại.”

Phí Nghệ nhìn dấu răng trên tay mình, cười nói: “Anh không ngại thì em ngại, phạt anh đi đánh răng ngay lập tức, nếu không không được ăn cơm em mang về nữa.”

“Thế thì hai ta cùng đi đánh đi.”

Phương Mục Dương nắm tay Phí Nghệ, những ngón tay gãi gãi lòng bàn tay cô, trong khi đầu thì thò sang, muốn hôn lên môi cô. Phí Nghệ bất giác ngửa người ra sau, cắn răng, cố gắng nín cười, Phương Mục Dương lại ôm eo cô lại. Khuôn mặt của hai người càng lúc, càng lúc càng gần nhau hơn. Phí Nghệ nhắm mắt lại, nhưng đôi môi thân thuộc kia lại không tới sát cô nữa. Cô chỉ cảm thấy trong tay mình có nhiều thêm một món đồ.

Phí Nghệ mở mắt, trông thấy một tập giắc bạc mỏng.

Đó là tiền Phương Mục Dương giao cho cô.

Phí Nghệ chỉ cần liếc mắt đã biết là bao nhiêu tiền. Phòng tài vụ của xưởng không thuê cô, đúng là đáng tiếc.

“Anh lại trêu em rồi.” Ngày nào anh không trêu cô thì chắc không sống nổi mất. Phí Nghệ cất tiền, cùng Phương Mục Dương sang phòng nước.

Phương Mục Dương rất nghe lời cô, vào phòng nước đánh răng. Phí Nghệ rửa tay xong thì quay vào nhà mình. Nếu như nhìn kỹ, vẫn thấy được dấu răng của Phương Mục Dương lưu lại ở trên tay cô. Cô mở hộp cơm ra, rót cháo trong bình nước vào bát, chờ Phương Mục Dương trở về ăn cơm.

Một lát sau, Phương Mục Dương cũng quay về từ phòng nước.

Anh nói với Phí Nghệ: “Đánh răng xong rồi đấy.”

“VẬY anh mau ăn đi.”

“Em không kiểm tra chút à?” Vừa nói, Phương Mục Dương vừa thò đầu tới gần để Phí Nghệ kiểm tra. Phí Nghệ muốn né đi, anh lại ôm cô thật chặt. Cô bất đắc dĩ kiểm tra qua loa một tí, kết quả là, môi cô cũng dính hương chanh của kem đánh răng.

“Thế nào? Đã hài lòng chưa?”

Phí Nghệ giơ tay che miệng, thẹn thùng nói: “Anh ăn cơm đi.”

Hôm nay nhà ăn của xưởng có thịt bò hầm khoai tây, vừa tan làm là Phí Nghệ đã chạy tới tranh cướp. Lúc cô rời đi, thịt bò cũng chẳng còn bao nhiêu cả.

Nguồn cung thịt bò ít hơn so với thịt lợn. Cửa hàng thực phẩm phụ khó khăn lắm mới kiếm được thịt bò, bất ngờ cung cấp cho xưởng, những người vừa hay tin liền lập tức tới xếp thành một hàng dài dằng dặc. Lúc tới lượt Phí Nghệ, thịt bò đã bán gần như hết sạch. Mỗi lần nhà ăn của họ có thịt bò hầm khoai tây như thế này, còn chưa bắt đầu bán thì người đã chật ních ngoài cửa sổ.

Đầu bếp ở nhà ăn vốn đã múc cho Phí Nghệ một miếng thịt bò rất lớn, nhưng chắc là thấy nhiều thịt bò quá nên cánh tay ông ta lại thuận thực lắc một cái, thịt bò lập tức biến mất, chỉ còn lại khoai tây dính mùi thịt bò. Phí Nghệ kiên trì đòi đầu bếp phải vớt thịt bò dưới đáy thùng lên cho mình, đối phương có vẻ rất miễn cưỡng.

Những miếng khoai tây trong hộp cơm dần dần biến mất, nhưng thịt bò lại chẳng có ai đụng vào. Cuối cùng dưới đáy hộp chỉ còn mỗi một miếng thịt bò lẻ loi. Phương Mục Dương nhẹ nhàng gấp thịt lên, chia làm hai nửa, một nửa bỏ vào bát của Phí Nghệ, nửa còn lại để cho mình.

“Cuốn tranh liên hoàn thứ hai của anh khi nào mới được xuất bản?”

“Sắp rồi. Ở đây anh có bản phác thảo, em muốn xem lúc nào cũng được, không cần đợi xuất bản đâu.” Cuốn tranh liên hoàn thứ hai của Phương Mục Dương đã vẽ xong, nhưng tiền nhuận bút thì vẫn chưa được thanh toán. Anh hiện giờ đang làm một bộ sách về khoa học kỹ thuật thời cổ đại, tuy không ký tên nhưng vẫn có tiền nhuận bút.

Phí Nghệ cũng không nói với Phương Mục Dương chuyện xưởng chế biến thịt, cô không định để Phương Mục Dương đến đó làm việc, mặc dù làm việc ở xưởng thịt thì sẽ có thịt ăn mỗi ngày. Cha mẹ của Phương Mục Dương đã không còn bị giám sát nữa, đã được cầm tiền lương, cho nên Phí Nghệ cũng thấy được một khả năng mới. Hồi trước xuất thân không tốt mà anh còn được đề cử vào đại học, hiện tại xuất thân không còn là trở ngại nữa, lý lịch của bản thân anh lại trong sạch, còn xuất bản cả sách riêng, rất có thể sẽ được đề cử vào đại học lần nữa. Bây giờ anh chỉ cần sáng tác nhiều tác phẩm, rồi chờ học viện Mỹ thuật tuyển sinh là được.

Tốt nghiệp đại học rồi, tự nhiên anh sẽ được bố trí đi làm.

Phí Nghệ hôm nay đi rửa mặt từ rất sớm. Sau khi từ phòng nước trở về, cô tức thì khóa cửa, kéo rèm che lại. Phương Mục Dương cười: “Hôm nay không cần phải cẩn thận như thế đâu, cái này có để người khác nghe được cũng không sao.”

“Anh có chắc không?”

“Chắc chắn, yên tâm đi.” Đĩa nhạc đầu tiên là bản “Giao hưởng đồng quê” của Beethoven, tuy rằng lệnh cấm các tác phẩm khác của Beethoven vẫn còn, nhưng bản “Đồng quê” này mấy năm trước đã có ban nhạc nước ngoài tới Trung Quốc biểu diễn, báo chí cũng từng đưa tin.

Phí Nghệ nằm ở trên giường, gối đầu lên tay, lắng nghe âm thanh từ một đĩa nhạc đã bị phủ bụi mười năm. Âm nhạc dần dần ru cô vào mộng, nhưng cô vẫn cố gắng mở to mắt. Lát nữa cô còn phải đan khăn quàng cổ, không thể cứ ngủ như thế này được.

Phương Mục Dương ngồi ở bên cạnh gọt táo.

Phí Nghệ cười: “Chúng ta vẫn còn chưa tới trình độ ăn táo không cần gọt vỏ nhỉ.”

“Thế em ăn táo, còn vỏ để anh ăn cho.”

Phương Mục Dương gọt vỏ táo rất khéo, đúng một vòng hoàn chỉnh. Anh đưa táo cho Phí Nghệ, còn vỏ thì để trên đĩa, lấy đĩa ra xiên, cuốn một lớp cho vào miệng, hai miếng là đã ăn hết.

“Anh làm thế, trông cứ như em đối xử khắc nghiệt với anh lắm ấy.” Phí Nghệ ngẩng dậy, đưa nửa phần táo chưa cắn đến bên miệng Phương Mục Dương. “Em không ăn được nhiều thế này đâu.”

Hai người cùng ăn hết một quả táo.

Hai người phân ăn xong rồi một cái quả táo.

Sau khi ngẩng dậy Phí Nghệ không nằm xuống nữa, tai nghe nhạc, tay cũng không rảnh. Cô đan một chiếc khăn quàng cổ cho Phương Mục Dương. Chỗ len vốn định để đan khăn cô đã đan áo ghi lê cho anh, hôm qua cô vừa mua thêm nửa cân len mới, có thể đan khăn được rồi.

“Em đừng đan nữa, cứ chuyên tâm nghe nhạc chẳng phải vẫn tốt hơn sao?”

“Đan khăn quàng cổ chẳng ảnh hưởng gì tới việc nghe nhạc cả.” Cô muốn đan cho thật nhanh, nếu không có khi qua mùa đông rồi mà khăn vẫn chưa xong mất.

“Anh có cần khăn gấp đâu.”

Phí Nghệ không để lời anh vào tai, vẫn cứ tiếp tục đan khăn.

Thấy khuyên nhủ Phí Nghệ không ăn thua, Phương Mục Dương liền kéo ghế dựa đến, ngồi bên cạnh cô vẽ tranh.

Phí Nghệ liếc mắt nhìn tranh của Phương Mục Dương, anh liền che lại không cho cô xem.

“Có cái gì không dám khoe ra vậy? Còn giấu giếm giếm chứ.”

Phí Nghê trong lòng đã đoán được năm sáu phần, nhân lúc Phương Mục Dương vẽ mà nhìn trộm một cái. Cô đan khăn quàng, anh vẽ lại cảnh cô đan khăn quàng.

“Phương Mục Dương, em thấy anh có hoa tay như vậy, chắc tự đan khăn cũng không thành vấn đề nhỉ, có khi còn đan đẹp hơn cả em nữa ấy.”

“Anh không đan đâu, càng đừng nói tới chuyện đan đẹp hơn em. Mà đâu chỉ mình anh, chẳng ai có thể đan đẹp được hơn em hết.”

“Anh không thử thì làm sao biết được?”

“Không phải em luôn khuyến khích anh vẽ tranh nhiều hơn sao? Anh vẫn nên vẽ tranh thì hơn.”

Cô đúng là có khuyến khích anh vẽ tranh, nhưng đâu có khuyến khích anh vẽ cô chứ.

Phí Nghê cười: “Nếu anh đã nghe lời em như thế, giờ em sẽ khuyến khích anh đan khăn quàng cỡ nhé.”

Phí Nghê đẩy len và kim đan cho anh: “Anh cứ thử trước đi.”

Kim đan không may đâm vào trên áo ngủ của Phương Mục Dương, đúng chỗ eo anh.

Phí Nghê nghe thấy Phương Mục Dương kêu lên một tiếng vì đau.

“Anh không sao chứ?”

“Không sao.”

Phí Nghê thấy anh trông chẳng có vẻ gì là không sao, bèn giơ tay kéo áo ngủ của anh lên, kiểm tra phần vừa bị kim đan đâm trúng.

Cô vừa kéo, Phương Mục Dương đã ôm cô ngã thẳng xuống giường. Phí Nghệ không phòng bị mà ngã vào vòng tay của Phương Mục Dương, Phương Mục Dương một tay vỗ về vai cô, tay còn lại vuốt ve mái tóc của cô.

“Nghỉ ngơi một lát đi, quần áo em làm cho anh cũng đủ mặc qua mùa đông rồi, không cần phải đan thêm khăn quàng đâu.”

Phí Nghệ bị buộc phải áp vào lồng ngực Phương Mục Dương. Cô có thể nghe thấy tiếng trái tim đập mạnh liệt, không rõ là tim anh hay là tim của cô nữa.

Phương Mục Dương lại giúp Phí Nghệ thay đổi tư thế, để Phí Nghệ gối lên cánh tay của anh, còn anh hôn lên mắt cô. Không ngoài dự đoán, Phí Nghệ nhắm mắt lại.

Anh nằm nghiêng, một tay luồn vào tóc cô, giúp cô chải tóc.

Tiếng nhạc rót vào đôi tai của Phí Nghệ.

Bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, cho đến khi tiếng nhạc đột ngột dừng lại, cả căn nhà cũng chìm trong bóng tối.

Nguồn điện cung ứng không đủ, mất điện là chuyện thường xuyên, hai người họ cũng quen rồi. Phí Nghệ đứng dậy lần mò đèn pin, Phương Mục Dương lại đè tay cô xuống: “Không vội.”

Hai người cứ nằm như thế, ai cũng chẳng nói lời nào.

Đĩa nhạc ngừng quay, những âm thanh bên tai Phí Nghệ lại càng trở nên đơn điệu.

Khi bóng đèn một lần nữa sáng lên, Phí Nghệ đã thiếp đi mất. Phương Mục Dương từ từ rút tay mình ra khỏi đầu cô, giúp cô đắp chăn lại chần cho tử tế, dèm chăn xong rồi mới quay về ngồi trước tủ thấp, tiếp tục bức tranh dang dở.

Phương Mục Dương đóng bàn trước, bàn đóng xong thì mới tới giường. Khi giường của anh đã cơ bản ra hình ra dạng, hàng xóm trong khu nhà cũng thường xuyên vây quanh xem.

Các hộ gia đình ở đây phần lớn đều là mỗi nhà có một gian phòng, nhà hai gian như Ông Hiếu Mạn rất hiếm thấy, không gian không đủ dùng nghiêm nhiên trở thành vấn đề chung của mọi người. Một cái giường không lớn nhưng lại tích hợp đủ ba công năng thế này, vừa hay phù hợp với yêu cầu của bọn họ.

Thế nên hàng ngày khi Phương Mục Dương đóng giường, luôn có người tới quan sát.

Ngày chiếc giường hoàn thiện, tổ dân phố cũng mang đến cho Phương Mục Dương một tin tức tốt lành.

Vấn đề công việc của anh đã được giải quyết. Theo như bác gái Vương ở tổ dân phố, công việc này quả thực được lựa chọn theo chuyên môn của Phương Mục Dương.

Xét thấy Phương Mục Dương lý lịch trong sạch, tư tưởng vượt qua thử thách, thân hình cao lớn, tướng mạo đoan chính, tuy chưa tốt nghiệp cấp hai nhưng thành tích học tiếng Anh h ồi cấp hai vẫn rất tốt, tổ dân phố đã đề cử anh đi làm phục vụ tại khách sạn Ngoại giao.

Chương 65: Nhân viên phục vụ

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Mục Dương không phải là người duy nhất được tổ dân phố đề cử, song anh lại là người duy nhất được chọn.

Trên đường từ khách sạn về nhà, Phương Mục Dương mua cho Phí Nghê hai lọ đường đỏ và một gói chà là, chuẩn bị lấy bếp than nấu cháo chà là. Cái bếp điện kia quá tốn điện, mà từ sau khi anh về họ cũng chẳng mấy khi dùng, vậy nên anh liền bán luôn bếp điện, đổi thành một cái bếp than nhỏ. Bếp than vẫn hợp để nấu cháo hơn bếp c ãn.

Phí Nghê ôm bát bằng hai tay, húp cháo chà là Phương Mục Dương nấu, nghe anh nói về chuyện tổ dân phố đề cử anh đi làm phục vụ tại khách sạn Ngoại giao.

Tổ dân phố giới thiệu cho anh một công việc như vậy, Phí Nghê thực sự không biết nói gì bây giờ.

Cô trêu anh: “Công nhận, anh đúng là phù hợp với công việc này thật đấy.”

“Hai ta đúng là tâm linh tương thông, anh cũng cảm thấy thế.”

Phí Nghê chỉ cho rằng Phương Mục Dương đang nói đùa, dù sao bình thường anh cũng thích giỡn với cô.

Không ngờ Phương Mục Dương thực sự định đến khách sạn Ngoại giao làm nhân viên phục vụ, ngày mai sẽ bắt đầu vào khóa đào tạo.

Phí Nghê lúc này không thể không trở nên nghiêm túc: “Trong nhà vẫn còn tiền mà, anh vẽ tranh cũng có tiền nhuận bút, đâu cần phải đi làm gấp như

thê. Đợi thêm một lát nữa, chưa biết chừng còn có công việc tốt hơn cho anh.”

“Nếu thực sự có công việc tốt thì anh lại chuyển, trước mắt có gì cứ làm nấy đã. Hơn nữa, anh cảm thấy vị trí tại khách sạn Ngoại giao cũng không quá tệ.”

“Anh đi làm phục vụ, sao có thời gian vẽ tranh nữa?”

Phương Mục Dương cười: “Giờ em không chịu ngủ chung giường với anh, buổi đêm anh có nhiều thời gian lắm. Tâm huyết của anh em không cần, anh chỉ đành phải bỏ hết lên giấy vẽ thôi, nếu không cuộc sống của anh sẽ trở nên khó khăn lắm.”

“Sao anh lại nói sang cái chuyện ấy vậy?” Phí Nghê cần thìa khuấy cháo, giọng nói cũng hơi trầm xuống. “Đâu phải anh không biết, cơ thể em bây giờ có hơi bất tiện.”

“Anh biết.” Nhưng lúc cơ thể tiện thì cô vẫn tránh né anh. Song Phương Mục Dương không đề cập tới chuyện này, chỉ nói: “Anh đợi đến lúc cơ thể em hết bất tiện.”

Phí Nghê tùy tiện thả tóc vén sau tai xuống, che đi đôi tai đỏ hồng của mình. Cô không đáp lại anh mà hỏi: “Anh đã suy nghĩ kỹ chưa, thật sự muốn đi làm phục vụ à?”

“Suy nghĩ kỹ rồi, cứ làm thử hai ngày chơi chơi đã, không được thì cùng lắm là bỏ thôi.”

“Sao mà đơn giản được như anh nói chứ, anh có thể không đi, nhưng đi rồi mà không làm thì sau này tổ dân phố sẽ không giới thiệu công việc cho anh nữa đâu.”

“Anh thấy công việc tổ dân phố giới thiệu về sau cũng không thể tốt hơn cái này được. Mà nếu thật sự không có công việc, anh sẽ chăm chỉ ngồi nhà vẽ tranh liên hoàn, lấy tiền nhuận bút.” Thuận tiện đóng thêm ít đồ đạc

kiếm tiền, song những lời này Phương Mục Dương giữ lại không nói, bởi vì Phí Nghê chưa chắc đã đồng ý.

Phí Nghê biết Phương Mục Dương đã quyết chí, có khuyên can cũng vô ích, thà cứ để anh làm thử còn hơn, kết quả xấu nhất chỉ là tổ dân phố mắc kệ cái cậu thanh niên chờ sắp xếp việc làm này. Phương Mục Dương có một câu nói rất đúng, đây hẳn là công việc tốt nhất tổ dân phố có thể bố trí cho anh.

Chiếc giường mới cùng bàn, tủ đi kèm của bọn họ đã làm xong, vừa được phết dầu hạt cải, hong ở dưới sân cho khô. Thanh niên chờ sắp xếp việc làm Phương Mục Dương không còn đóng đồ đạc dưới tầng nữa, người trong khu liên biết anh đã có công việc, hỏi thăm thêm một chút, liên biết anh đến khách sạn Ngoại giao làm nhân viên phục vụ.

Chuyện này truyền tới tai của chị Lưu. Phương Mục Dương từ bỏ công việc ở xưởng chế biến thịt, không phải ở nhà vẽ tranh, mà là đi phục vụ người nước ngoài.

Khi nghe được thông tin ấy, suy nghĩ đầu tiên của chị Lưu chính là Phương Mục Dương đã mất trí rồi, làm phục vụ tại khách sạn Ngoại giao sao có thể so được với công nhân trong xưởng chế biến thịt chứ.

Tuy rằng nhân viên phục vụ cũng là một thành viên của tầng lớp lao động, nhưng với tư cách là một công nhân tại một nhà xưởng chính thống, chị Lưu chưa từng coi nhân viên ngành dịch vụ là đồng nghiệp của mình, bởi vì bọn họ không tạo ra giá trị cụ thể. Nhân viên phục vụ tại khách sạn Ngoại giao thì càng không cần phải nói, bởi vì đến những người làm phục vụ cho người dân nước mình họ còn chẳng bằng nữa là.

Chị Lưu nghĩ sao nói vậy, trước nay chưa bao giờ giấu giếm suy nghĩ của mình.

“Tiểu Phương rốt cuộc nghĩ như thế nào thế, việc tốt như mổ thịt tại xưởng không làm, lại đi làm nhân viên phục vụ gì chứ? Lại còn là khách sạn Ngoại giao. Đối với người trẻ tuổi mà nói, thứ gì là quan trọng nhất? Kỹ thuật chuyên môn là quan trọng nhất. Đi phục vụ cho người ta thì có thể

có kỹ thuật gì? Lần trước Tiểu Phương vừa nói không đi, công việc đã vào tay người khác luôn rồi, hiện giờ xưởng chế biến thịt cũng không còn chỗ trống nữa. Thế này đi, chị lại bảo anh nhà chị để ý giúp Tiểu Phương một chút.”

“Em cảm ơn chị, chuyện này chị không cần phải lo lắng cho em đâu.” Lòng tốt của chị Lưu không từ chối được, Phí Nghê đành phải tiếp tục nói dối: “Thực ra là em vẫn luôn ngại nói với chị, Tiểu Phương nhà em sợ máu, không thể nào đi làm việc mổ thịt được.”

Chị Lưu thở dài một hơi: “Thì ra là vậy à. Trông to cao như thế, ai ngờ lại sợ máu chứ?”

“Chị tuyệt đối đừng kể chuyện này với ai nhé.”

“Em yên tâm đi,” chị Lưu lại khuyên Phí Nghê. “Sợ máu cũng chẳng phải chuyện gì to tát, em cũng đừng để trong lòng.”

Phí Nghê không ngờ rằng khóa đào tạo của khách sạn Ngoại giao còn khơi dậy được tinh thần học tập của Phương Mục Dương. Anh mượn từ điển tiếng Anh của cô, buổi tối ngoài những lúc vẽ tranh ra thì đều là tra cứu, vừa tra vừa cặm cụi viết lại trên giấy.

Đến giờ cơm tối, Phí Nghê ăn mìn thịt và bắp cải xào, trong khi Phương Mục Dương dùng số tiếng Anh mới học được giới thiệu cho cô vi cá tằm, bướm hải sâm, trứng chim bồ câu trên đĩa thuyền, đậu phụ gạch cua...

Phí Nghê gấp một miếng thịt thái sợi trong đồng bắp cải xào, bỏ vào trong bát của Phương Mục Dương: “Đừng ăn bánh vẽ lấp bụng nữa, ăn đồ thật đi.”

“Đây không phải là ăn bánh vẽ lấp bụng, đây là anh đang đọc thực đơn cho em nghe, em muốn ăn món gì?”

Phí Nghê cười: “Còn đùa giỡn nữa, thức ăn nguội hết bây giờ.” Trong phần lớn các quán ăn bây giờ thịt lợn thái sợi xào đã coi như là món ngon

rồi, những thứ kia lấy đâu ra chứ? Cho dù Phương Mục Dương có làm trong bộ phận buồng phòng của khách sạn, đồ ăn trong nhà hàng cũng chẳng liên quan gì tới anh.

Để đề phòng chuyện các nữ đồng chí bị mấy tay có ý đồ xấu quấy rối, toàn bộ bộ phận buồng phòng trong khách sạn đều chỉ tuyển nhân viên nam, còn tất cả phục vụ nữ đều làm ở nhà hàng cả. Tên của Phương Mục Dương từ lâu đã được chỉ định tới bộ phận buồng phòng cho khách phổ thông.

Phương Mục Dương thể hiện năng lực học tập rất mạnh mẽ trong quá trình đào tạo, chỉ cần liếc qua quy định thủ tục mấy lần là đã thuộc lòng, hơn nữa còn có thể giao tiếp tiếng Anh lưu loát với mọi người chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi. Cán bộ phụ trách huấn luyện của khách sạn nhìn ra được đây là một người tài có thể đào tạo, về ngoài cũng tuấn tú, lại cẩn thận tra xét hồ sơ của anh một lượt, phát hiện lý lịch của anh trong sạch, tư tưởng vượt qua thử thách, cha mẹ tuy có vấn đề nhưng đã giải trừ giám sát, liền cảm thấy phân Phương Mục Dương đến bộ phận buồng phòng bình thường thì quá đáng tiếc. Nhân tài như thế, cần phải được đi đầu đến phòng hạng nhất để phục vụ những vị khách nước ngoài cấp cao, đồng thời cũng để cho những vị khách nước ngoài đó nhìn thấy phong thái phục vụ của đất nước chúng ta.

Những vị khách nước ngoài trong phòng hạng nhất đôi khi cũng sẽ xuất hiện trên báo chí và bản tin truyền hình.

Song Phương Mục Dương không có TV ở nhà, cho nên cũng chẳng có mấy hứng thú với những nhân vật có khả năng xuất hiện trên màn ảnh nhỏ. Anh cũng không muốn phục vụ khách nước ngoài cấp cao gì cả, chỉ muốn được làm trong bộ phận nhà hàng của khách sạn mà thôi.

Để chứng minh mình thực sự phù hợp làm việc trong nhà hàng, Phương Mục Dương đóng thực đơn lại, dùng tiếng Anh để giới thiệu món ăn cho mấy vị lãnh đạo, vừa đơn giản vừa chính xác.

Dưa hấu xanh không ngọt, Phương Mục Dương nhiệt tình với bộ phận nhà hàng như vậy, lại biểu hiện được năng lực công tác xuất sắc, vị cán bộ kia

đành phải đồng ý với yêu cầu của anh.

Ngày đào tạo cuối cùng, Phương Mục Dương mang theo cà chua và thịt bò đóng hộp từ nhà hàng trong khách sạn của mình về.

Phí Nghê vừa về tới cửa đã ngửi thấy mùi thơm của cà chua và thịt bò. Cô đẩy cửa ra, liền trông thấy cái nồi nhỏ trên bếp còn bốc khói nghi ngút, mà mùi hương nó đúng là đến từ cái nồi nhỏ ấy.

“Anh lấy cà chua đâu ra vậy?” Hiện tại là mùa đông, cửa hàng thực phẩm phụ căn bản là không có cà chua để bán, tất cả mùi cà chua ngửi được ngoài ban công đều đến từ tương cà chua mọi người đóng sẵn hũ hè. Nhưng mùi cà chua đó rất nhạt, không thể nào thơm được như cà chua trong nồi kia.

“Nhà hàng có quy định, thức ăn trong bếp nếu dùng không hết, nhân viên có thể mua về, cà chua cũng là anh đến sau khu bếp mua. Em yên tâm, anh tuyệt đối tuân thủ pháp luật.”

“Không phải anh công tác trong bộ phận buồng phòng sao?”

“Lãnh đạo cho rằng anh thích hợp làm ở trong nhà hàng hơn.”

Phí Nghê phát hiện chiếc giường trên đã khác trước. Chiếc chăn vốn đã gấp gọn gàng bị trải ra, chỉ gấp lại một góc, bên trên còn đặt một bông hoa. Bông hoa ấy là hoa thật.

Giường mới đóng vẫn còn đang để bên ngoài, Chủ nhật tới bọn họ sẽ bán hai cái giường này đi, thay giường mới vào.

Phí Nghê chỉ vào giường, hỏi Phương Mục Dương: “Thế này là thế nào vậy?” Đúng là giới bày vẽ mà, lại còn để hoa trên giường nữa cơ đấy, mà hoa đó chắc là cũng lấy từ khách sạn về.

Phương Mục Dương giải thích: “Nếu anh vẫn còn trong bộ phận buồng phòng thì theo quy định sẽ được dọn giường cho khách mỗi ngày, nhưng giờ anh đã bị đi đầu sang nhà hàng, những thứ học được bên buồng phòng

không còn sử dụng được nữa, mà anh lại không nỡ bỏ hết đi. Cũng may là còn có em, anh vẫn có thể phục vụ em hàng ngày, xin em cho anh cơ hội phô diễn kiến thức một chút nhé.”

Ngoài Phí Nghê ra, Phương Mục Dương chẳng có mong muốn dọn giường cho ai bao giờ. Nhưng hiện tại anh nói chuyện, nghe cứ như thể anh sẵn lòng dọn giường cho khách hằng đêm, chỉ là thiếu may mắn nên đánh mất cơ hội này vậy.

Bonus

Vi cá (còn được gọi là tơ tằm vàng)

Bướm hải hâm

Đậu phụ gạch cua

Chương 66: Tôm

Hương vị cà chua rất tuyệt, ngon hơn tương cà chua đựng trong chai thủy tinh rất nhiều.

Phương Mục Dương dùng cà chua cũng chẳng keo kiệt chút nào, toàn bộ chỗ cà chua anh mang về đều bị bỏ hết vào nĩa.

Phí Nghê đã quen nhìn muôi thịt bò của đầu bếp trong nhà ăn, giờ trông thấy nhiều thịt bò như thế, có hơi cảm giác lạ lẫm.

Phương Mục Dương gấp một miếng thịt bò, bỏ vào bát của Phí Nghê: “Sau này tam làm không cần đến nhà ăn tranh cướp khoai tây hầm thịt bò nữa.”

Phí Nghê không đáp lại anh. Thịt bò đóng hộp làm sao ăn mãi được chứ, khoai tây hầm thịt bò ở nhà ăn tuy rằng chỉ có mỗi một ít nước thịt bò, nhưng nhiều ít gì thì vẫn tốt hơn bấp cái muối chua một chút.

Bữa cơm này ăn rất ngon miệng, bởi vì có nhiều thịt bò và cà chua nên chẳng ai cần phải nhường nhịn ai cả.

Rửa mặt xong, Phí Nghê đóng cửa, kéo rèm lại, ngồi ở trên giường nghe đài. Quần áo mùa đông của Phương Mục Dương đã làm xong, cuối cùng cô cũng có thể rảnh rỗi tựa người vào gối, đọc sách trong chốc lát.

Phương Mục Dương ngồi vẽ tranh gần đó. Một lúc sau, anh đi qua nghe đài cùng cô, không biết lấy từ đâu ra một thỏi son môi, đặt lên trang sách: “Cho em này.”

Phí Nghê cầm thỏi son, nhìn một lượt từ trên xuống dưới: “Anh mua ở đâu thế?”

Thực ra Phương Mục Dương chưa trả lời thì Phí Nghê đã biết rõ đáp án rồi. Trên bao bì toàn là chữ tiếng Anh, có thể mua ở đâu được cơ chứ?

“Hôm nay anh đã tiêu hết bao nhiêu tiền vậy?”

“Anh được phát nhuận bút rồi, phần cần giao cho em anh đều để cả dưới gối của em.”

Phí Nghê nhất thời quên bém việc tra hỏi xem Phương Mục Dương rốt cuộc tiêu bao nhiêu tiền, cô chỉ hỏi: “Thế khi nào thì các hiệu sách bắt đầu bán sách của anh?”

“Hai ngày tới là mua được, nhưng em tiết kiệm một chút, đừng mua một lúc hơn hai mươi cuốn tranh liên hoàn như lần trước.”

Phí Nghê cười: “Anh tiêu xài phung phí như vậy, có tư cách gì mà nói em?”

Phương Mục Dương không thể không thừa nhận: “Đúng là không có tư cách thật.”

Phí Nghê thấy môi Phương Mục Dương hơi khô thì liền đưa son lên môi anh, định bôi cho anh trước. Phương Mục Dương vội vàng quay mặt đi: “Em cứ tự dùng là được.” Nói rồi, anh bước xuống giường, đi đến phía tủ thấp rót một ít nước từ bình giữ nhiệt, chỉ uống một hơi là hết.

Phí Nghê lúc này mới cẩn thận đọc chữ trên bao bì, thỏi son này có màu, thảo nào Phương Mục Dương lại tránh cô. Lúc trước Phí Nghê luôn bị Phương Mục Dương đùa bỡn, lần này cũng muốn trêu chọc lại anh. Anh không muốn bôi, cô càng phải bôi cho anh.

Khi Phương Mục Dương trở về nằm trên giường, Phí Nghê lại đưa thỏi son môi tới miệng anh: “Môi anh khô rồi, để em bôi cho anh một chút.”

“Em có thấy đàn ông nào bôi thứ này không?”

“Nam nữ bình đẳng mà, anh không biết à? Đừng có phân biệt giới tính.”
Phí Nghê áp nửa người lên người anh, mặt cách mặt anh càng lúc càng gần,

gần tới mức cô có thể đếm được nhịp yết hầu của anh nảy lên. Cô mỉm cười nhìn anh, cẩn thận quan sát đôi hình dáng của đôi môi anh. Anh có khuôn miệng rất đẹp, Phí Nghệ thật sự không tưởng tượng được bờ môi này mà tô son có màu lên thì sẽ trông như thế nào. Bởi vì tò mò, tay cô đã đưa sát tới miệng Phương Mục Dương, song son còn chưa chạm tới môi anh thì đã bị anh cướp mất. Anh cười cười, nói với cô: “Không cần phiền em, để anh tự làm là được.”

Cầm Phí Nghệ bị Phương Mục Dương cầm lấy, anh cầm thỏi son, thoa lên môi cô. Phương Mục Dương dường như không giống tô son mà giống đang vẽ tranh hơn, cũng không biết là dùng thủ pháp nào, đầu tiên anh chỉ phác một lớp nhẹ, sau đó thì mới tỉ mỉ họa lại.

Lần tô son này kéo dài thật lâu. Tô xong, Phương Mục Dương đóng nắp son, cầm chiếc gương từ tủ thấp qua cho Phí Nghệ soi, hỏi: “Em có thấy hài lòng không?”

Phí Nghệ quay đầu đi, không thèm nhìn: “Không phải anh bảo tự thoa cho mình à?”

“Đợi tí là em sẽ biết, anh không nói dối.”

Thỏi son này có màu hồng đào, tô xong sắc môi của cô trông sáng hơn trước rất nhiều.

Phương Mục Dương lại cầm lấy cầm Phí Nghệ, dùng môi cô thay son thỏi mà thoa lên môi mình. Anh dán người vào người cô, dần dần áp cô về phía giường họ, sau đó Phí Nghệ bị anh kéo xuống mặt giường. Ban nãy tô son cho cô anh vẽ phác trước, mà giờ anh dùng môi cô làm son tô lên môi mình, cũng bắt đầu bằng phác thảo. Phí Nghệ bị anh cọ tới cọ lui đến phát ngứa, mà chỗ ngứa không chỉ có mỗi môi cô. Những ngón tay của anh cũng đang phác họa trên người cô, khiến cô nhột tới mức bật cười khanh khách. Nghe thấy tiếng cười của mình, cô đành phải cắn chặt chặn, nhất quyết không để âm thanh nào bật ra nữa. Cuối cùng, tiếng cười của cô tan trong miệng Phương Mục Dương.

Miệng Phí Nghệ giờ đã bị chặn lại, nhưng tiếng cười vừa r ã của cô rất vang, Uông Hiểu Mạn và ch ãng chị ta là trưởng phòng Từ cũng nghe thấy.

Trưởng phòng Từ cảm thán: “Tiểu Phí bình thường luôn luôn tr ãm tĩnh, sao lại có thể cười đến điên cu ãng như vậy nhỉ. Đúng là là g ãn mực thì đen, g ãn đèn thì rạng.”

Uông Hiểu Mạn nói: “Sao anh biết bọn họ không phải là một kiểu người? Không phải một kiểu người mà có thể cưới nhau được sao? Anh nói cứ như thể chả ai xứng với Phí Nghệ ý. Tôi thấy cậu Tiểu Phương này thừa sức xứng với Phí Nghệ.” Chị ta kể cho trưởng phòng Từ nghe chuyện Phương Mục Dương tự đóng sô pha và giường: “Tiểu Phương đúng là có tài, Phí Nghệ lấy cậu ấy chẳng thiệt thòi tí nào cả, vừa biết làm đ ão đạc vừa thương vợ, chăn ga của mình đ ãu tự giặt lấy. Tôi nói cho anh biết, sau này quần áo của anh anh tự giặt đi, tôi không giặt nữa đâu.”

“Sao em chỉ biết so sánh mấy c ái ấy thôi thế? Th ô tục! Hiện tại cậu ta đang làm gì? B ãi bàn! Cho dù có phục vụ tại khách sạn Ngoại giao thì cũng chỉ như tiểu nhị ở xã hội cũ thôi, em lại còn so với anh được à?”

“Anh thích nói thế nào thì nói, dù sao thì từ nay về sau anh vẫn phải tự giặt quần áo của mình, tôi mặc kệ.”

Trưởng phòng Từ càng nghĩ càng giận, từ lúc nhà bên cạnh có hàng xóm mới chuyển tới, Uông Hiểu Mạn lúc nào cũng kêu khổ, chỉ muốn đình công, hôm thì nói không nấu cơm, hôm lại bảo không muốn giặt quần áo.

Căn nhà bỗng nhiên tối om, lại mất điện r ãi.

Uông Hiểu Mạn nhớ l ãn trước mất điện có mượn nệm của Phí Nghệ, vẫn còn chưa trả. Sau khi tắt nệm, chị ta xỏ dép lê, bước sang gõ cửa nhà Phí Nghệ.

Phí Nghệ đã lăn lộn trên giường được vài vòng. Cô vẫn luôn nhắm tịt mắt, nếu không phải nghe thấy tiếng gõ cửa, cô còn chẳng để ý tới ánh đèn trên trần nhà.

Lại mất điện.

Tiếng gõ cửa vang lên rất đều đặn, vừa nghe đã biết là hàng xóm nhà bên gõ. Lần trước Ông Hiếu Mạn mượn nệm của họ, lần này sợ bọn họ cần dùng gấp nên cố ý mang trả lại.

Phương Mục Dương nói với người đứng ngoài cửa: “Chị cứ giữ mà dùng đi, không cần trả lại đâu.”

“Như thế sao được? Chúng tôi đâu phải là người thích lợi dụng người khác.”

Phương Mục Dương nhích tới gần Phí Nghê, cắn lên vành tai cô, nói: “Cứ kệ chị ta đi.” Sau đó tiếp tục hôn cô.

Phí Nghê giãy khỏi vòng tay của Phương Mục Dương, lần sờ đèn pin trên trường, gọi với ra ngoài cửa: “Chị đợi một lát.”

Tay cô sờ xuống cổ áo theo bản năng, còn thành thật cài lại cúc, vuốt lại mái tóc bù xù của mình, sau khi xác nhận bản thân trông không có vấn đề gì thì mới ra ngoài mở cửa.

Cửa mở ra, Ông Hiếu Mạn đưa cho cô một cây nệm đỏ.

Mà lần trước cô cho Ông Hiếu Mạn mượn một cây nệm trắng.

Ánh đèn pin của Ông Hiếu Mạn chiếu lên mặt Phí Nghê. Mặt Phí Nghê hơi ửng hồng, Ông Hiếu Mạn để ý thấy sắc môi của cô cũng không giống với thường ngày, có lẽ đã tô gì đó, mà Ông Hiếu Mạn cũng tức khắc trông thấy trên má, cằm và cúc áo đầu tiên của Phí Nghê có những vệt đỏ ửng màu. Từ những chi tiết nhỏ đó, chị ta suy ra toàn bộ, những vệt màu kia, cộng với sắc mặt đỏ hồng của Phí Nghê, và cả tiếng cười mới rỗi từ căn nhà này truyền sang.

Bảo sao lại mãi mới chịu ra mở cửa, thì ra là ở trong nhà...

Là người từng trải, Ông Hiếu Mạn lập tức hiểu được chuyện gì vừa mới xảy ra.

Hơn một tháng trước, Ông Hiếu Mạn lần đầu tiên không ngủ được vì tiếng ồn từ giường bên. Sau đó, cứ cách một tuần lại có một vụ náo động như vậy, mà mỗi lần náo động lại kéo dài tới gần sáng, lần nào chị ta cũng tưởng là đã xong rồi, kết quả chỉ một lát sau lại nghe thấy tiếng động mới. Chị ta buồn bực thắc mắc, không biết tại sao có thể lâu được đến thế, khi mang vấn đề này đi hỏi chồng thì chồng chị ta là trưởng phòng Từ đã bảo: “Chắc chắn là uống thuốc con mẹ nó rồi, nếu không sao mấy tháng trước chẳng nghe thấy gì hết chứ? Vẫn nhau cả đêm như thế, cũng chẳng biết đã uống bao nhiêu thuốc nữa. Hồi còn trẻ anh khỏe hơn cậu ta nhiều. Cậu ta uống thuốc, một tuần nhiều nhất cũng chỉ làm được một ngày mà thôi.” Ông Hiếu Mạn cảm thấy chồng mình đúng là vô lý, một tuần làm một lần chưa đủ, còn làm thêm mấy lần nữa thì sao họ có thể ngủ ngon được chứ? Chị ta tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không biết nói gì, dù sao người ta cũng là vợ chồng mới cưới, hơn nữa gần đây đã chục ngày không làm gì rồi.

Ông Hiếu Mạn hỏi Phí Nghê son môi của cô mua ở chỗ nào, chị ta rất thích màu này, cũng muốn mua một thỏi son tương tự.

“Không phải em mua, để em hỏi hộ chị.”

Mặt Phí Nghê càng đỏ lựng, lúc này cô mới nhớ ra mình đang bôi son môi, khi hôn Phương Mục Dương còn cọ son môi lên mặt cô, cũng không biết là có trông rõ không nữa.

Ông Hiếu Mạn cười với Phí Nghê rồi quay trở lại nhà mình.

Sau khi đóng cửa, Phí Nghê cầm đèn pin đi tới trước giường lấy gương soi, còn chưa kịp cầm gương lên thì tay đã bị Phương Mục Dương nắm lấy.

Cô rút tay khỏi tay Phương Mục Dương, giật lấy cái gương. Căn nhà không đủ sáng, hình ảnh của Phí Nghê trong gương cũng rất mờ hồ, nhưng

cô vẫn có thể thấy được dấu vết trên mặt và cổ của mình. Cô nghĩ, Uông Hiều Mạn nhất định đã nhìn ra rồi.

Cô lấy ngón tay lau đi dấu son trên mặt, Phương Mục Dương nhìn cô cười.

Chiếc đèn pin trên tay cô soi thẳng vào mặt Phương Mục Dương, môi của anh trông chẳng khác gì lúc anh mới tan làm cả, toàn bộ chỗ son anh cọ từ miệng cô ra đầu đã dính hết lên mặt cô, còn anh thì lại hoàn toàn chẳng bị dính tí son nào.

Trong khoảnh khắc ấy, Phí Nghê bất chợt cảm thấy môi anh có hơi đáng ghét.

Cô nói với Phương Mục Dương: “Giờ muộn rồi, anh đi ngủ sớm chút đi.”

“Bây giờ đi ngủ không phải hơi sớm quá à?”

“Thế vẽ tranh đi rồi ngủ.” Phí Nghê tới trước tủ thấp, rút ra một que diêm, thắp nến đỏ lên.

Phương Mục Dương bước tới, gác đầu lên vai cô, hôn vào má cô.

“Em mệt rồi.”

“Vậy để anh ngủ cùng em.”

“Không cần đâu. Hôm ấy không phải đã nói, chỉ cùng nhau hoạt động vào ngày thứ Bảy thôi sao?” Lúc này cô bị Phương Mục Dương hôn đến đầu óc mơ màng, suýt chút nữa đã quên giao hẹn giữa hai bọn họ, may là tiếng gõ cửa đã nhắc nhở cô.

Phương Mục Dương lại hôn lên vành tai đỏ của Phí Nghê: “Thứ Bảy tuần trước đã làm gì đâu, anh không muốn nợ em, chi bằng hôm nay bù lại đi.”

“Không cần, mai em còn phải đi làm.”

“Chỉ một lát thôi.”

“Lúc nào anh cũng lấy “một lát” ra dụ em. Lần trước...” Đừng có nói là nói thẳng ra, chỉ nghĩ thôi đã đủ thấy xấu hổ rồi.

“Lần trước làm sao cơ?”

“Tự anh cũng biết còn gì.”

“Nếu hôm nay em không muốn, anh đành phải bỏ sung cho em vào thứ Bảy vậy.” Phương Mục Dương xoa xoa má cô. “Thế giờ em đi ngủ đi.”

Tay anh mân mê vết son môi trên mặt cô.

Mặt Phí Nghê càng đỏ hơn, cô duỗi tay, vỗ lên ngón tay của anh.

Phí Nghê nằm xuống chiếc giường Phương Mục Dương trải chăn sẵn, bên gối còn gài một nhành hoa của anh. Cô vén màn lên, thấy Phương Mục Dương đang vẽ tranh dưới ánh nến.

Bóng dáng của anh khiến cô thấy rất an tâm, chẳng mấy chốc đã ngủ mất.

Thứ Bảy, Phí Nghê nghỉ làm, trên tay ôm một chồng tranh liên hoàn.

Hôm nay hiệu sách bắt đầu bán tập tranh liên hoàn thứ hai của Phương Mục Dương, cô mua một lượt hai mươi quyển, sau khi về nhà thì bỏ vào trong hòm gỗ, đợi mai bắt đầu mang sách đi tặng. Bình thường cô vốn tiết kiệm, nhưng trên phương diện này thì lại cực kỳ hào phóng. Phí Nghê chỉ giữ lại cho mình đúng một quyển. Cô ngồi trên ghế, lật xem quyển sách này. Từ khi làm việc tại khách sạn Ngoại giao, Phương Mục Dương luôn về nhà muộn hơn cô.

Vì đã sớm xem lâu rồi nên lần này cô chỉ lướt qua một lượt, sau đó liền ngồi vào bàn viết cảm nghĩ. Cô hi vọng quyển sách này không chỉ cho Phương Mục Dương tiền nhuận bút, mà còn mang đến cho anh một cơ hội mới.

Cô không cảm thấy Phương Mục Dương thích hợp làm nghề phục vụ, cho dù anh dọn giường ngày càng chu đáo.

Nghe thấy tiếng cửa nhà mở, Phí Nghê giấu giấy viết cảm nghĩ đi, kẹp ở trong trang sách.

Phương Mục Dương tiến vào, mang theo một chậu thủy tiên.

Phí Nghê cười: “Nếu anh còn không mang về thì em cũng chưa biết phải đi mua chỗ nào nữa.”

Đã ăn Tết thì một chậu thủy tiên là không thể thiếu.

Phương Mục Dương đặt chậu thủy tiên lên bệ cửa sổ, xong rồi lại bỏ hộp cơm từ túi xách lên bàn. Cơm hôm nay có tôm nõn xào, anh đã nhờ đầu bếp nấu hộ.

Phí Nghê nhìn chỗ tôm nõn kia, nói: “Anh mới đi làm được mấy ngày chứ? Ngày nào cũng mang đồ ăn về nhà, như thế không hay lắm đâu.”

Phương Mục Dương cười: “Đây là anh mua mà, em cứ yên tâm ăn đi.”
Phương Mục Dương tự nhận bản thân tuyệt đối tuân thủ pháp luật, mọi khoản tiền boia khách đưa cho anh đều nộp lại theo quy định. Cấp trên của anh rất phiên lòng, anh vừa đi làm vài ngày, không biết sao tiền boia thu được còn nhiều hơn cả tháng của người ta cộng lại. Cũng vì việc này mà cấp trên còn tiến hành trao đổi kỹ càng với anh một phen, hỏi bình thường trò chuyện cùng khách anh nói những gì, sau khi xác nhận Phương Mục Dương không tiết lộ bất cứ bí mật nào cho các phần tử gây rối thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngày nào anh cũng mang đồ ăn về, khéo lương tháng này của anh chẳng đủ ăn mất.”

“Anh cam đoan với em, ngày mai nhất định sẽ không mang gì về nữa.”

Phí Nghê đang định nói “ừ” thì lại sực nhớ ra ngày mai là Chủ nhật, anh đương nhiên không thể nào mang đồ ăn về nhà được.

Chương 67: Nhà ở

Phương Mục Dương gấp tô m n n, thả vào bát của Phí Nghê: “Em ăn nhiều một chút đi, bữa trưa nay anh đã ăn ngon hơn em rồi.”

Phương Mục Dương làm trong bộ phận nhà hàng, được bao bữa trưa, bớt được một khoản c ần chi.

Bởi vì mỗi ngày đều tiết kiệm được một bữa cơm nên Phương Mục Dương lại càng tiêu xài phung phí, tiền nhuận bút một nửa giao cho Phí Nghê, nửa còn lại trong tay anh, về cơ bản đều đổ hết vào việc ăn uống.

Rửa mặt xong, Phí Nghê khoác áo bông, ngồi bên tủ thấp viết cảm nghĩ sau khi xem tranh liên hoàn.

Bếp than hồng cháy hừng hực, hạt dẻ bên trong càng lúc càng nóng.

Lửa tắt, Phương Mục Dương bước tới sau lưng Phí Nghê, Phí Nghê liền gấp giấy lại, chống khuỷu tay lên mặt bàn, đề phòng Phương Mục Dương dòm trộm.

Phương Mục Dương trông thấy tờ giấy kia thì hỏi: “Em viết gì thế? Để anh xem một chút.”

“Không liên quan đến anh.”

“Không liên quan đến anh? Nếu đã không liên quan thì còn phải giấu làm gì?” Phương Mục Dương đã đoán được bảy tám phần, lần trước anh xuất bản tranh liên hoàn, có một người tên Điền Tuyết Anh đã viết cảm nghĩ sau khi xem tranh trên báo. Phương Mục Dương cảm thấy cái tên này nghe rất quen, cha vợ anh thỉnh thoảng cũng gọi mẹ vợ anh là “Tuyết Anh”, đơn vị cũ của vị độc giả nhiệt tình này là xưởng may mũ, mà mẹ vợ anh trước kia

đúng là công tác ở xưởng may mũ. Nhưng mẹ vợ anh thì lại chẳng viết gì cả.

“Anh cứ đứng ở đây nhìn, em không viết được. Đi làm việc của anh đi.”
Phí Nghê cố chấp không chịu cho Phương Mục Dương xem, càng không có ý định viết trước mặt anh.

“VẬY em cứ tiếp tục viết đi nhé.”

Một lát sau, Phương Mục Dương lấy kẹp kẹp vỏ một hạt dẻ, bước tới sau lưng Phí Nghê. Phí Nghê lần này không gấp giấy vào nữa mà trực tiếp để tay lên, che lại. Phương Mục Dương đưa hạt dẻ đã bỏ vỏ tới miệng Phí Nghê, nhưng anh mới chỉ cọ xát vào môi dưới của cô, cô đã bị anh làm cho bực mình, dứt khoát ngậm miệng lại, không chịu ăn.

Phương Mục Dương lúc này mới lên tiếng: “Anh vất vả nướng hạt dẻ cho em như vậy, em nể mặt anh mà ăn một miếng được không?” Phí Nghê không thèm để ý tới anh, anh vẫn lấy hạt dẻ cọ cọ môi cô. Cô bị cọ tới phát ngứa, đành phải há miệng.

Mấy lần liên tiếp Phương Mục Dương dùng hạt dẻ cọ môi Phí Nghê, Phí Nghê mở miệng ra, anh lại không cho hạt dẻ vào, phải đến khi Phí Nghê lờ anh đi thì anh mới cạy môi cô, nhét hạt dẻ vào trong đó.

Vài lần liên tiếp như thế, Phí Nghê rốt cuộc chịu không nổi nữa: “Em tự có tay, anh lo việc của anh đi.”

“Hôm nay anh có chuyện cần em giúp đỡ, sợ em không chịu nhận lời nên mới lấy lòng em đấy.”

“Có ai lấy lòng người khác như thế không?”

“VẬY em chỉ cho anh xem, phải lấy lòng em thế nào thì em mới chịu giúp anh?”

Phương Mục Dương không trêu Phí Nghê nữa. Anh kéo ghế tựa tới, ngồi bên cạnh cô, bóc vỏ hạt dẻ cho cô ăn.

Phí Nghê chỉ ăn vài hạt rồi nói: “Em không ăn nữa đâu, anh cứ nói thẳng đi, muốn em giúp anh chuyện gì?”

Hai bàn tay đan vào nhau của Phương Mục Dương che kín mũi và miệng anh, chỉ để lộ ra cặp mắt đang chăm chú nhìn cô, ý cười chằm chằm hiện trong ánh mắt. Phí Nghê biết anh có một đôi mắt rất độc, nhưng đôi khi cô vẫn không tránh khỏi bị anh lừa. Đôi mắt của anh trông có vẻ rất nghiêm túc, quả thực là phù hợp với nghề nghiệp của anh, cho dù anh có nhìn chằm chằm một cô gái thì cả đương sự lẫn những người xung quanh chắc đều cho rằng anh chỉ đơn thuần là đang quan sát dựa trên cơ sở hội họa, chứ chẳng hề có chút mục đích đen tối nào.

Ngay cả như vậy, Phí Nghê vẫn bị anh nhìn đến không thoải mái.

Phương Mục Dương chỉ lẳng lặng nhìn cô, không nói gì.

Phí Nghê lại hỏi: “Anh rốt cuộc muốn em làm gì nào?” Tron lòng cô đã đoán được năm sáu phần, nhưng vẫn cảm thấy chuyện ấy anh tuyệt đối không thể nói trắng ra như ban nãy được.

“Em cũng biết đấy, nhà này không ấm áp lắm, đêm nào anh ngủ cũng cảm thấy lạnh. Anh có thể nhờ em làm ấm giường trước khi ngủ được không, như vậy lúc nằm xuống anh sẽ không thấy lạnh nữa.”

Phí Nghê nghe anh nói xong, khuôn mặt lại hơi nóng lên. Cô cúi đầu, không nhìn anh nữa: “Em còn tưởng anh không biết lạnh là gì chứ, cần tiền về cũng có thấy anh đi mua cho mình thêm cái áo đâu. Mà không phải ngày nào anh cũng tắm nước lạnh à?”

Phương Mục Dương cười cười: “Tắm nước lạnh xong càng cần phải nằm chăn ấm.” Anh đứng dậy, bước ra sau lưng Phí Nghê, ngón tay chạm rai trượt từ trán xuống chóp mũi của cô.

“Vậy anh ôm túi sưởi ấy.”

“Anh không thích túi sưởi, anh thích người sống cơ.”

“Thế anh cứ chịu lạnh đi.”

“Em nữa sao?”

“Em có gì mà không nữa?” Phí Nghê vỗ lên tay Phương Mục Dương.

“Đừng làm loạn nữa, chẳng nhẽ hôm nay anh không có việc gì cần làm à?”

“Em thấy anh phải lấy lòng em như thế nào thì em mới chịu nhận lời?”

Tay Phương Mục Dương ôm lấy bờ vai Phí Nghê, rồi từ vai trượt dần xuống, dừng lại tại một vị trí nào đó. Anh vừa dùng những ngón tay của mình lấy lòng cô, vừa hỏi: “Như thế này đã đủ chưa? Nếu còn chưa đủ thì...”

Phí Nghê nghiêng rặng, vỗ lên cánh tay của Phương Mục Dương: “Anh đừng có quậy.”

Phương Mục Dương hoàn toàn thờ ơ với sự “vỗ vể” của Phí Nghê, vẫn tiếp tục lấy lòng cô.

Phí Nghê hoàn toàn hết cách với anh, cả người mềm oặt trên ghế, giọng điệu có hơi khô khốc: “Đợi em viết xong đã.”

Phương Mục Dương vẫn tiếp tục dùng tay nịnh nọt một chút, rồi mới quay lại với giấy vẽ.

Phí Nghê nằm trong chần của Phương Mục Dương, chần đắp trước ngực, hai tay cầm tiểu thuyết. Phương Mục Dương lúc này lại không trêu ghẹo cô nữa, chỉ quay lưng về phía cô, có lẽ là đang chuyên tâm vẽ tranh.

Chần đã được giặt giũ và phơi phóng, hiện tại vẫn còn thoang thoang mùi xà phòng giặt, sạch sẽ thì có sạch sẽ, chỉ có điếu hơi nhăn nhúm. Phí Nghê kê gối tựa lưng vào tường, lơ đãng đọc tiểu thuyết, trong lòng vẫn đang chờ Phương Mục Dương tiến đến. Hôm nay là thứ Bảy, cả hai người bọn họ đều rất ăn ý với cái ngày này.

Đọc được một lát, cô bỏ sách qua một bên, nhắm mắt lại, giả vờ như đã ngủ.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Giờ anh đã ngủ được chưa?”

Phí Nghê biết Phương Mục Dương cố tình hỏi thế, anh đang đợi cô chủ động gọi anh tới. Đã vậy thì cô sẽ càng không chiêu theo ý anh, không đáp lại anh.

Thấy cô không trả lời, Phương Mục Dương cũng không hỏi nữa.

Phí Nghê nghe thấy tiếng cửa nhà mở, biết là Phương Mục Dương đã đi ra ngoài. Chẳng bao lâu sau, anh lại quay lại.

Cô nghe được tiếng bước chân của anh, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Anh ngồi ở bên giường, ngón tay phác họa từng đường nét trên khuôn mặt cô. Tay anh vừa rửa nước lạnh xong, rất giá. Phí Nghê giả bộ đã ngủ, không hề có phản ứng gì. Phương Mục Dương bóc vỏ một viên kẹo ô mai mềm, dùng đầu ngón tay cạy nó lên đôi môi cô. Phí Nghê kiên quyết không mở miệng, Phương Mục Dương liền giơ ngón tay chặn mũi cô, khiến cô buộc phải há miệng ra để thở. Môi cô vừa hé, viên kẹo ô mai liền chui tọt vào miệng cô, cô chỉ đành phải ngậm lại. Những ngón tay của Phương Mục Dương vẫn kiên nhẫn họa môi cô. Đợi tới khi viên kẹo hoàn toàn biến mất, Phương Mục Dương lại dùng ngón tay cạy môi cô ra, để Phí Nghê ngậm lấy tay ngón tay anh như ngậm kẹo.

Phí Nghê bị Phương Mục Dương chằm chằm tra tấn liên tục, thậm chí còn bắt đầu cảm thấy anh đang trả thù cô vì hôm trước đã từ chối anh, cho nên hôm nay cố ý bắt cô chờ đợi.

Phương Mục Dương nằm xuống bên cạnh Phí Nghê, cách một lớp chăn, anh kéo mặt cô về phía mình, hôn lên môi cô. Phí Nghê đợi Phương Mục Dương chui vào trong chăn, nhưng anh vẫn cứ nằm ngoài. Cô nghĩ, có lẽ anh đang đợi cô mời rồi mới vào. Cô còn lâu mới chịu. Phương Mục Dương néo cầm cô, cạy mở hàm răng của cô, song Phí Nghê vẫn ngậm

chặt miệng, không hề dao động một giây phút nào. Tuy nhiên Phương Mục Dương hiểu quá rõ điểm yếu của cô. Anh c ãn lấy tay cô, hà hơi vào lòng bàn tay, làm những ngón tay cô bất giác run rẩy. Sau đó anh lại cào cào tay vào đúng chỗ nhột của cô, khiếm cho Phí Nghê chịu không nổi nữa, bật thốt: “Phương Mục Dương, đừng làm loạn!”

“Em gọi cả họ lẫn tên của anh như thế, có phải có chút xa lạ r ồi không?”
Phương Mục Dương vẫn nắm tay cô, gãi gãi vào những điểm nhột.

Phí Nghê sợ nhột, đành phải dụi giọng xuống, gọi theo kiểu mà anh thích.

Phương Mục Dương hỏi cô: “Trong chăn ấm chưa? Anh đã có thể vào nằm được chưa?”

Phí Nghê im lặng.

“Hay em cũng gãi người anh tí nhé.” Phương Mục Dương c ãn tay Phí Nghê, lu ãn vào bên trong áo mình. Có lẽ là vì vừa mới tắm nước lạnh xong, cả người anh cũng lạnh băng.

Thế nhưng khi đã chạm vào người anh, những ngón tay của Phí Nghê vẫn nóng bỏng. Bàn tay đang nắm tay Phí Nghê của Phương Mục Dương thoáng thả lỏng, cô rút cuộc cũng rút được tay mình ra, nhịn không được mà đánh anh một cái. Cô vốn dĩ đã ấm ức thật lâu, nhưng khi xuống tay lại không thể nào dùng sức được.

Phương Mục Dương thậm chí còn sợ cô đánh nhẹ quá: “Mạnh tay lên một chút đi, như thế mới đỡ nhột được.”

Phí Nghê nhỏ giọng mắng anh: “Không biết xấu hổ!”

“Vậy giờ anh vào được chưa?” Phương Mục Dương vén chăn lên, lu ãn tay vào bên trong, những ngón tay của anh dường như cũng đang thăm dò ý kiến của cô.

Phí Nghê thật sự không chịu nổi cái bàn tay ấy của anh, đành phải đỏ mặt trả lời: “Được r ồi.”

Phương Mục Dương ghé sát vào bên tai cô: “Cái gì được cơ?”

“Thích thì vào không thích thì thôi!”

Một giây sau, trong chăn của Phí Nghệ đã có thêm một người nằm.

Phí Nghệ ban đầu đắp chiếc chăn kẻ caro, nhưng chẳng bao lâu sau đã đổi thành Phương Mục Dương. Cái chăn mới này quá nặng, bởi vì nặng nên người cô mướt mồ hôi, cứ như thể giờ đang là giữa hè chứ chẳng phải mùa đông vậy. Mới đầu cô còn tưởng đó là mồ hôi của mình, một lúc sau mới phát hiện hơn phân nửa là của anh. Mồ hôi của anh rơi xuống người cô, không thể phân biệt được là của ai với ai nữa.

Anh miệt mài như vậy, đương nhiên không tránh khỏi tạo nên một vài tiếng động.

Lúc đầu Phí Nghệ còn sợ những tiếng động ấy sẽ bị nhà bên nghe thấy, nhưng dần dần, cô cũng quên đi, bởi vì thật sự không hơi sức đâu mà để tâm tới chuyện đó nữa.

Phương Mục Dương vẫn còn quá ít kinh nghiệm, cho nên chưa có đêm nào là có thể khiến cho Phí Nghệ vừa lòng tuyệt đối. Lần đầu tiên anh chẳng có tí kiên nhẫn nào, chỉ lo được cho bản thân, không thừa sức lực để tâm tới cảm nhận của Phí Nghệ. Lần thứ hai anh lại quá mức chú ý lễ tiết, chi tiết nhỏ nào cũng phải hỏi thăm cảm tưởng của cô, khiến cho khuôn mặt cô càng lúc càng nóng ran lên. Phải đến lần thứ ba, anh mới có thể tìm được trạng thái cân bằng, không cần lên tiếng hỏi cũng biết Phí Nghệ muốn gì.

Khi Phí Nghệ tỉnh giấc thì trời đã sáng. nắng sớm chiếu xuyên qua khe hở giữa hai tấm rèm, lọt vào ánh mắt của cô. Cô trông thấy những dấu vết mình đã để lại trên người Phương Mục Dương, bởi vì không thể hét lên, cô đành phải găm móng tay vào da thịt anh.

Phương Mục Dương vẫn nhắm mắt, Phí Nghệ còn tưởng rằng anh chưa dậy, bàn tay chầm chậm lướt qua những vết tích mình tạo ra. Lúc ấy, cô hoàn toàn không hay mình lại mạnh tay đến thế.

Ngón tay của cô dừng lại tại một dấu vết màu đỏ, nấn ná không chịu rời đi. Phương Mục Dương nắm lấy tay cô, khiến ngón tay cô trượt qua nơi đó. Cô hỏi anh: “Có phải là đau lắm không?”

“Không đau.”

“Khi nào thì chúng ta mới có thể đổi nhà khác nhỉ?” Hỏi xong, chính bản thân Phí Nghê cũng thấy mình quá tham lam. Biết bao nhiêu người mong ước có được một gian nhà như thế này mà chẳng được.

Phương Mục Dương giơ tay sờ sờ vành tai Phí Nghê: “Không bao lâu nữa là chúng ta có thể có nhà mới rồi.” Gần đây rất nhiều tài sản cá nhân bị niêm phong và tịch thu trước kia đã được trả lại, cho nên nhà ở cho thuê cũng bất chợt tăng đột biến. Tuy nhiên muốn thuê được một căn nhà tốt thì cần phải có tiền, cho nên việc cấp thiết nhất trước mắt chính là kiếm thêm một ít tiền đã.

Phí Nghê cho rằng Phương Mục Dương nói “không bao lâu nữa” là phải khoảng vài ba năm, nếu Phương Mục Dương có thể có được một công việc chính thức, chưa biết chừng năm ba năm sau cũng sẽ được phân cho một gian nhà, hai người bọn họ có thể đổi hai gian nhà nhỏ của mình lấy gian nhà lớn hơn chút.

Lời nói của anh, lại làm Phí Nghê có thêm nhiều hi vọng vào tương lai.

Nghĩ đến đây, cô ôm lấy Phương Mục Dương.

Cả hai người đều cảm thấy tương lai sẽ càng ngày càng tốt đẹp.

Chương 68: Khách đến nhà

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa thủy tiên nở từ trước Tết âm lịch, nhưng thời gian nở rất dài, đã qua Nguyên Tiêu mà hoa vẫn còn tươi tắn.

Vào một ngày Chủ nhật cuối tháng Giêng, Phương Mục Dương ra ngoài lấy hàng gửi đến, Phí Nghê đọc sách lâu mỏi mắt, mở cửa sổ ra trông về đằng xa một lúc, rồi lại đứng dậy đánh đàn.

Bên ngoài có người gõ cửa, Phí Nghê rời tay khỏi những phím đàn, đi mở cửa.

Khách đến nhà là hai người phụ nữ trẻ tuổi, trong đó có một người Phí Nghê biết.

Tranh liên hoàn của Phương Mục Dương nhận được phản hồi rất tích cực, thậm chí ảnh hưởng vượt qua cả dự đoán của Tô Du. Bộ tranh lần này được phóng tác từ bài báo của Tô Du, bài báo ấy tuy rằng lúc trước cũng đã có chút tiếng vang, nhưng so với tranh liên hoàn thì vẫn còn kém khá xa. Không chỉ tăng thêm nhiều chi tiết, tranh liên hoàn còn sửa lại một số lỗi sai trong bài báo của chị ấy. Bài báo của Tô Du viết về công nhân làm trong xưởng thép, tuy chị ấy đã tự mình đến xưởng khảo sát một bận, nhưng vẫn không tránh khỏi có những chỗ bị xem nhẹ.

Độc giả gửi rất nhiều thư đến nhà xuất bản, xếp thành cả chồng trên một góc bàn làm việc của Tô Du, bởi vì chị ấy cũng là đồng tác giả với Phương Mục Dương. Đồng nghiệp của Tô Du là Lăng Y trông thấy đồng thư kia thì hỏi: “Những bức thư này đều là gửi cho Mục Dương à?”

Tô Du nghe thấy cách xưng hô ấy, liền đoán rằng bọn họ khá là thân thiết với nhau.

Tô Du và Lăng Y chỉ là đồng nghiệp bình thường, mối quan hệ giữa hai người không tốt cũng chẳng xấu. Tô Du đối xử với phái nữ luôn khách khí hơn nam giới, đám đàn ông con trai đa phần đều cảm thấy Tô Du xấu tính, còn phụ nữ thì cùng lắm chỉ thấy chị ấy ngạo mạn và đôi lúc hơi vô lý mà thôi. Mẹ của Tô Du, một cựu vũ công, đã từng nói với chị ấy rằng: “Các cô gái xinh đẹp đều thích nhất là làm bạn với kiểu người như con, hào phóng, không nhiều chuyện, ngoại hình không khó coi nhưng cũng không quá diêm lệ, sẽ không chiếm mất ánh hào quang của người ta.” Song Tô Du không hề cho rằng những gì mẹ nói là đúng. Chị ấy không hề có bất cứ một người bạn nữ nào, bạn bè của chị ấy đều là mấy tên con trai cùng chơi với nhau từ nhỏ. Bởi vì đám bạn đó từ xưa đã không bao giờ e ngại chị ấy khi làm chuyện xấu, cho nên Tô Du cũng nhìn thấu phần lớn thói hư tật xấu của bọn đàn ông, khi lớn lên lại càng không có suy nghĩ lãng mạn gì với bọn họ.

Phương Mục Dương gọi lên một chút ngưng ngừng bầm sinh và một số suy nghĩ với người khác phái mà Tô Du chưa từng có, nhưng sau khi biết Phương Mục Dương đã kết hôn, mọi nghĩ ngợi vẫn vợ đó đều đã tan thành mây khói. Con người Tô Du kiêu ngạo, sợ Phương Mục Dương hiểu lầm mình có ý với đối phương, cho nên luôn đặc biệt giữ khoảng cách với anh. Từ khi bản thảo tranh liên hoàn hoàn thiện xong, hai người chưa từng liên hệ. Mấy hôm trước Tô Du đưa tranh liên hoàn về nhà, mẹ của chị ấy rất thích, còn muốn chị ấy mời tác giả bộ tranh này về nhà ăn cơm. Nhưng Tô Du đã nói thẳng rằng mình và Phương Mục Dương không thân lắm.

“Hai người thân nhau lắm à?”

“Bọn em lớn lên với nhau từ nhỏ, sau đó xuống nông thôn còn ở chung một điểm thanh niên trí thức nữa.”

Tô Du nghĩ, như họ đại khái gọi là thanh mai trúc mã.

Lăng Y lật từng lá thư một lên xem, nói với Tô Du: “Hay là chúng ta đi đưa thư cho Phương Mục Dương đi. Những lá thư này có thể sẽ cho cậu ấy

động lực, để cậu ấy từ bỏ công việc hiện tại.”

Tô Du hỏi theo phản xạ: “Phương Mục Dương hiện tại đang làm gì?”

“Bồi bàn ở trong nhà hàng.”

“Bồi bàn?”

“Sau khi ban huấn luyện kết thúc, cậu ấy vẫn chờ sắp xếp công việc ở nhà. Cha em giới thiệu cậu ấy tới làm việc tại tòa soạn báo, tuy rằng tạm thời chưa thể vào biên chế ngay, nhưng trong tương lai nhất định sẽ được nhanh thôi. Vậy mà cậu ấy lại cứ khăng khăng đi làm bồi bàn.”

Tô Du khó hiểu hỏi lại: “Tại sao?”

“Chắc là người có gánh nặng gia đình sẽ tương đối xem trọng chuyện tiền lương, làm bồi bàn ở nhà hàng Ngoại giao hẳn là lương cao hơn công tác không chính thức tại tòa soạn. Thật ra nếu như cậu ấy cần vay tiền, em cũng đâu phải là không thể hỗ trợ được.”

“Chỉ vì tiền lương á? Phương Mục Dương không thiên cận như thế chứ.” Tô Du cũng không cảm thấy Phương Mục Dương là kiểu người coi trọng tiền bạc như vậy.

“Người đã kết hôn luôn có chút thân bất do kỷ mà. Lựa chọn bạn đời, cũng chẳng khác với lựa chọn cách sống là bao. Bản thân mình không suy nghĩ, có đôi khi cũng sẽ bị đối phương định hướng.” Lăng Y thấy tiếc cho Phương Mục Dương, đồng thời cũng thấy may mắn cho chính mình, may là đã không vội vã kết hôn trước khi cha được khôi phục đãi ngộ, nếu không ly hôn thì sẽ cực kỳ phiền phức. Nhưng trong cái may mắn ấy cũng chứa đựng nhiều tiếc nuối, khi cô ta không còn phải sầu lo về chuyện sinh tiền, đã có năng lực và sức lực để báo đáp Phương Mục Dương, anh lại không cho cô ta cơ hội nữa.

“Tôi vẫn cảm thấy một người như thế, người khác không thể nào làm chủ thay cậu ta được.” Tô Du nhớ tới người vợ ở xưởng may mũ của Phương Mục Dương.

Chuyện Phương Mục Dương đi làm b ả bàn ở nhà hàng Ngoại giao quả thực nằm ngoài dự kiến của Tô Du. Bởi vì tò mò, chị ấy quyết định đi cùng Lãng Y đi một chuyến.

Lãng Y không chỉ chuẩn bị hạt cà phê để tặng Phương Mục Dương, mà còn mang theo một cái ấm pha cà phê Moka(1). Tô Du thì không trịnh trọng như Lãng Y, chị ấy chỉ ghé mua một ít quýt trên đường.

(1) Ấm pha cà phê Moka (Moka pot): Dụng cụ pha cà phê dựa trên áp suất phát minh năm 1933 bởi kỹ sư người Ý Alfonso Bialetti, là biểu tượng của văn hóa cà phê Ý và được ưa chuộng trên toàn thế giới nhờ giá thành rẻ, sự tiện dụng và khả năng lưu giữ hương vị cà phê đặc biệt.

Hai người chỉ biết Phương Mục Dương sống ở khu nhà nào chứ không biết phòng cụ thể. Đến phía dưới nhà Phí Nghê, Tô Du trông thấy một người phụ nữ trẻ tuổi đang chuẩn bị lên gác cùng họ, liền hỏi thăm địa chỉ của Phương Mục Dương.

Uông Hiểu Mạn đánh giá qua hai cô gái trước mắt. Cái cô thấp hơn trông khá xinh xắn, song ánh mắt cao hơn đầu, hỏi đường mà cũng chẳng thèm nhìn mình, chỉ chăm chú trông về phía cây tùng ở đằng xa, cứ như thể bước chân vào đây là cả một sai lầm vậy. Cái cô cao hơn nói năng gãy gọn, cũng coi như lịch sự, nhưng giọng điệu lạnh như băng. Từ đ ồng hồ trên tay, chất liệu quần áo cùng với ba lô trên vai, Uông Hiểu Mạn có thể đoán được bọn họ dùng toàn là hàng xa xỉ. Chị ta rất thích chiếc quần âu kiểu Paris của cái cô cao cao kia, mùa đông này mặc vào người thì trông vẫn chẳng mập lên chút nào.

“Hai người là đ ồng nghiệp của Tiểu Phương à?”

“Cũng coi như là thế.”

Uông Hiểu Mãn lập tức thấy bất mãn với bọn họ. Còn chẳng phải là b ả bàn ở nhà hàng Ngoại giao sao, phách lối cái gì cơ chứ?

“Phúc lợi ở nhà hàng của các cô rất tốt nhỉ?”

“Nhà hàng nào cơ?”

Lăng Y biết người trước mắt thực sự coi mình là đồng nghiệp của Phương Mục Dương thì cảm thấy rất không vui, tức thì lên tiếng: “Chúng tôi làm ở nhà xuất bản, đến đưa thư độc giả gửi cho Phương Mục Dương.”

Uông Hiểu Mạn nhớ ra lúc trước Phí Nghê từng nói chằng mình làm nghề vẽ, không ngờ còn xuất bản được cả sách tranh. Trong lòng chị ta thầm nghĩ, Phí Nghê cũng kín tiếng thật. Vẽ tranh có tiền nhuận bút, bên ngoài lại còn công việc ở nhà hàng, không biết Tiểu Phương một tháng kiếm được bao nhiêu tiền nữa, có khi còn nhiều hơn cả trưởng phòng Từ nhà chị ta cũng nên. Mà cũng phải thôi, khôn ngoan như Phí Nghê, sao có thể thực sự lấy một người tay trắng được.

Chị ta hỏi người hỏi đường: “Tiểu Phương đã vẽ gì thế?”

Tô Du nói tên của bộ tranh liên hoàn kia.

Vì thái độ lạnh nhạt của hai người nọ, Uông Hiểu Mạn cũng chẳng có mấy nhiệt tình chỉ đường. Tới cửa nhà mình, chị ta chỉ sang phía nhà bên cạnh: “Đó, nhà Tiểu Phương đó.”

Hơn nửa hành lang đã được dùng để đặt bếp, hai bên còn xếp cả than tổ ong. Lăng Y không hề xa lạ gì với kiểu nhà như thế này, trước khi cha cô ta được phục chức, cô ta cũng từng ở loại nhà tương tự với người ta. Nhớ tới khoảng thời gian chật vật đó, Lăng Y lại càng cảm giác không chịu đựng nổi.

Nhưng cùng một khuôn mẫu như vậy, Tô Du lại phát hiện cửa nhà và cửa chạn bát của Phương Mục Dương tương đối sạch sẽ hơn những nhà xung quanh.

Tiếng đàn từ trong nhà lọt qua khe hở quanh cánh cửa, truyền ra ngoài hành lang. Vì tiếng đàn này nên cánh tay của Lăng Y thoáng ngập ngừng, song cuối cùng vẫn gõ gõ lên cửa.

Nghe thấy tiếng gõ, Phí Nghê ra ngoài mở cửa. Hôm nay cô khoác một chiếc áo len lam trắng đen ngoài sơ mi, sờ dĩ nhiên màu như vậy là bởi vì công nhân của xưởng mũ có thể mua một cái mũ mà không cần phiếu mỗi năm, mà bốn cái mũ len bốn năm vừa đủ để tạo thành chiếc áo len này.

Người không biết sẽ rất khó nhìn ra cô tháo len từ bốn cái mũ để đan áo mới cho mình, chỉ có thể thấy cái áo này đan tốn khá nhiều công sức.

Người đầu tiên Phí Nghê chú ý tới là Lăng Y, bởi đây là người mà cô quen biết. Cô phát hiện ánh sáng trong mắt mỗi người đều phản ánh tâm trạng họ, thì ra đây chính là dáng vẻ của một người đang từ chỗ thấp bỗng được nhảy lên chỗ cao. Vào khoảng thời gian này năm ngoái, Lăng Y vẫn còn đang buồn rười rượi. Còn người còn lại, sau khi báo tên, Phí Nghê tức khắc liên tưởng tới đối tượng cộng tác của Phương Mục Dương, cô đã từng nhìn thấy tên của chị ấy trên trang bìa cuốn tranh liên hoàn mà anh vẽ.

Lăng Y hỏi Phí Nghê: “Mục Dương có nhà không?”

“Anh ấy ra ngoài rồi, một lát nữa sẽ trở về”

“Bọn tôi đến đưa thư độc giả gửi cho Phương Mục Dương, tranh liên hoàn của cậu ấy được ủng hộ lắm, dạo này ngày nào cũng có thư gửi đến cả.”

Phí Nghê nghe thấy vậy thì nhìn Lăng Y cũng thuận mắt hơn một chút, cô cười nói: “Anh ấy sắp về rồi, hai người cứ vào ngồi đi.”

Tô Du đánh giá căn nhà be bé này, thứ đầu tiên mà chị ấy chú ý tới chính là chiếc đàn dương cầm đặt ở góc phòng. Chị ấy hỏi Phí Nghê: “Ban này là cô đàn à?”

Phí Nghê cười cười: “Đàn chơi chơi thôi ạ.”

“Khúc nhạc gì thế?”

“Khúc “Đông quê” của Beethoven.” Nói rồi, cô lại bổ sung: “Bản nhạc này đã được cho phép biểu diễn từ mấy năm trước rồi.”

Tô Du không thấy sách nhạc, liền hỏi: “Cô không cần nhìn bản nhạc mà vẫn tự đàn được à?”

“Thật ra em cũng chỉ đàn được quanh quẩn vài đoạn thôi.”

Tô Du đánh giá rất cao sự thành thật của Phí Nghê. Chị ấy đưa đồ đã chuẩn bị cho cô, Phí Nghê nói cảm ơn, mang chuỗi ra bàn mời bọn họ ăn rồi nói: “Đề em đi pha trà cho mọi người.”

Lăng Y nói: “Cảm ơn, tôi không thích uống trà, không cần pha cho tôi đâu.”

Lăng Y phát hiện, cuộc sống của bọn họ tốt hơn những gì cô ta tưởng tượng rất nhiều, ở trong căn nhà thế này mà còn đặt được dương cầm. Khách đến thăm căn nhà này, rất khó để không chú ý tới chiếc giường cao đi liền với bàn và tủ bên dưới kia. Lăng Y chưa bao giờ nhìn thấy chiếc giường nào tương tự ngoài cửa hàng đồ gỗ, không giống như Tô Du, cô ta có thể lập tức đoán được đây là đồ Phương Mục Dương tự làm.

Tô Du hỏi, giường này là mua ở đâu.

Phí Nghê còn chưa trả lời, Lăng Y đã nói: “Đây nhất định là Phương Mục Dương tự đóng rồi, hồi còn là thanh niên trí thức ở nông thôn cậu ấy từng làm nghề mộc, ngay cả phòng ở của bọn em cũng là cậu ấy thiết kế.”

Lời nói này có phần hơi khoa trương, mặc dù Phương Mục Dương quả thực có vẽ bản thiết kế, nhưng sản phẩm cuối cùng cũng không hẳn giống y thiết kế của anh. Thiết kế của anh không hề thích hợp ở vùng nông thôn tí nào, hơn nữa còn thiếu thốn nguyên vật liệu.

Lăng Y nhìn biểu tượng nhỏ trên ghế, không khó để nhận ra người được vẽ chính là Phí Nghê. Cô ta biết, cái ghế tựa này cũng là Phương Mục Dương làm.

Căn nhà này quá sạch sẽ, sạch sẽ đến mức không hề giống nhà của Phương Mục Dương chút nào. Trong trí nhớ của cô ta, phòng ngủ của Phương Mục

Dương luôn phảng phất một mùi nhựa thông không thể tản đi, cái mùi ấy lan từ vải vẽ đến toàn bộ các ngõ ngách trong nhà. Sàn nhà chất đầy đĩa ăn cùng màu vẽ đủ kiểu dáng, còn trên tường thì treo dày đặc tranh, tranh đã vẽ xong, tranh còn dang dở, thậm chí là tranh mới bắt đầu vẽ... Sau đó Phương Mục Dương về nông thôn, cô ta cũng thường xuyên nghĩ thấy cái mùi đó trên người anh.

Phương Mục Dương đã vì người con gái này mà tạo ra một căn nhà, nhưng trong căn nhà ấy lại chẳng hề có mùi nhựa thông. Trong một căn nhà sạch sẽ và ngăn nắp như thế, Phương Mục Dương có lẽ chỉ có thể vẽ tranh liên hoàn, chứ vẽ tranh sơn dầu là không thể. Kiếm được tiền bảo thảo, lại còn phải đến khách sạn Ngoại giao kiếm thêm tiền ngoài. Căn nhà nhỏ này đặt được một chiếc dương cầm chiếm nhiều diện tích như vậy, nhưng lại không thể chứa nổi một cây vĩ cầm.

Cô ta vẫn nhớ rõ, Phương Mục Dương chơi vĩ cầm rất hay.

Cô ta phần nào cảm thấy uất ức thay Phương Mục Dương. Nếu cứ như thế này mãi, tài năng của anh kiểu gì cũng bị hủy hoại cho xem.

Bởi vì Lăng Y không thích uống trà, Phí Nghê đành phải mời cô ta uống nước lọc.

Lăng Y lại hỏi Phí Nghê: “Mục Dương vẫn làm bồi bàn ở nhà hàng à?”

Phí Nghê “ừm” một tiếng.

“Tôi và Mục Dương là bạn rất tốt của nhau, nếu hai người kinh tế khó khăn, có thể nói với tôi lúc nào cũng được. Nếu như tôi giúp được, nhất định sẽ giúp hết khả năng của mình.”

Phí Nghê lập tức đáp: “Cám ơn nhé, nhưng chúng tôi không có bất cứ khó khăn nào cả. Sao cô lại nghĩ như thế?”

“Không có đương nhiên là tốt.” Lăng Y lại nhớ đến công việc ở tòa soạn báo: “Cha tôi đề cử Phương Mục Dương làm việc tại tòa soạn báo, tạm thời chưa có biên chế, nhưng chẳng mấy chốc sẽ được. Mới đi làm thì tiền

lượng không bằng được ở nhà hàng, nhưng tôi vẫn cảm thấy công việc ở tòa soạn phù hợp với cậu ấy hơn. Lựa chọn công việc đừng xem được mắt nhất thời, vẫn nên nhìn xa trông rộng một chút. Sở trường của Mục Dương là vẽ tranh, làm b ả̀i bàn thực sự không hợp với cậu ấy đâu. Tôi quả thực không tưởng tượng được cảnh cậu ấy đi làm b ả̀i bàn để kiếm sống, nếu là trước kia thì còn chẳng dám nghĩ đến ấy chứ.”

Trước khi Phương Mục Dương đi làm b ả̀i bàn, Phí Nghê cũng cảm thấy rất khó tưởng tượng, nhưng cô có thể nghe ra được ý chất vấn trong lời nói của cô ta, cô ta dựa vào đâu mà dám chất vấn cô cơ chứ?

Phí Nghê cười nói: “Ý của cô là, tôi vì tiền nên bắt anh ấy đi làm b ả̀i bàn?”

“Tôi không có ý đó, cô hiểu lầm rồi.”

Phí Nghê mượn lời của Lăng Y, nói: “Không có đương nhiên là tốt.”

“Tôi không biết rõ nguyên nhân, nhưng tôi cảm thấy công việc b ả̀i bàn không thích hợp với cậu ấy chút nào,” Lăng Y nhìn Phí Nghê, mỉm cười. “Cô nói có đúng không?”

Lăng Y nói rất ôn hòa, nhưng Phí Nghê lại nghe ra sự bất mãn ở bên trong. Cô không biết Phương Mục Dương từng có cơ hội công tác tại tòa soạn báo. Anh bỏ công việc bên tòa soạn, lựa chọn đi làm nghề phục vụ... Tất nhiên là cô cũng không tán thành.

Nhưng trước mặt Lăng Y, Phí Nghê vẫn giữ nụ cười: “Cô và Phương Mục Dương là bạn bè nhiều năm, chẳng lẽ còn không hiểu tính cách của anh ấy hay sao? Sao cô lại cho rằng anh ấy đến nhà hàng là để kiếm kế sinh nhai, sao lại không phải vì muốn tích lũy tư liệu sống, phục vụ việc sáng tác chứ? Mà anh ấy cũng đâu có định làm việc bên ấy lâu dài.” Phí Nghê cố ý tạo ra một cái cớ cho Phương Mục Dương, nếu như anh vẫn muốn làm việc ở tòa soạn báo thì có thể nói đã tích lũy đủ tư liệu rồi.

Tuy rằng Phí Nghê rất ghét cái bộ mặt hiện tại của Lăng Y, nhưng nói về công, Phương Mục Dương thừa sức làm việc tại tòa soạn báo, mà nói về tư, Lăng Y nợ Phương Mục Dương một ơn huệ lớn như vậy, Phương Mục

Dương nhận lời cảm ơn của người ta cũng là chuyện rất đỗi thường tình. Cô không thể vì thành kiến cá nhân với Lăng Y mà cản trở tiến độ của Phương Mục Dương được.

Cô tin tưởng Phương Mục Dương, cũng chắc chắn sẽ không có chuyện gì nảy sinh giữa Phương Mục Dương và Lăng Y. Cho dù quá khứ đã từng có chuyện xảy ra, cô cũng chấp nhận. Phương Mục Dương sống không tốt cũng chẳng ích lợi gì với cô.

Lăng Y không động vào nước lọc của Phí Nghê. Cô ta lấy hạt cà phê và ấm Moka mình mang theo từ trong hộp ra, đặt lên bàn. “Đây là quà tôi mang cho Mục Dương, uống cà phê có thể nâng cao tinh thần, bình thường dùng bếp cần đun cũng được,” cô ta cười nói. “Nếu cô không biết đun thì cứ bảo, tôi sẽ dạy cho cô.”

Bonus

Moka pot

Chương 69: Đi ền Tuyệt Anh

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phí Nghê nghe Lăng Y nói muốn dạy mình đun cà phê, liền cười đáp: “Nếu Phương Mục Dương muốn uống cà phê thì anh ấy sẽ tự đun. lát nữa anh ấy về nhà, tôi sẽ hỏi giúp cô xem anh ấy nấu được không, nếu như không được thì phiền cô dạy anh ấy vậy.”

Lăng Y không ngờ Phí Nghê sẽ nói như thế, nụ cười trên mặt bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

Phí Nghê lại hỏi Lăng Y: “Sau khi tốt nghiệp đại học cô được đi đâu đến nhà xuất bản luôn à?”

Năm ngoái cô đặc biệt đi nhờ Lăng Y tới thăm Phương Mục Dương, cô ta mới hạ mình ghé ngang có đúng một lần, sau đó biệt tích chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Vậy mà hôm nay Lăng Y lại tự mình đi đến đây, đã thế còn mở miệng ngậm miệng đầu là “Mục Dương”, khiến cô đau hết cả đầu. Nếu cô ta đã thích kể chuyện cũ giữa mình và Phương Mục Dương như thế, Phí Nghê cũng không ngại giúp cô ta nhớ lại một chút, xem xem hồi trước cô ta đã vào đại học bằng cách nào.

Lăng Y không biết tại sao Phí Nghê lại hỏi thế, thẳng thắn đáp một tiếng “ừ”.

“Nếu lúc trước ở điểm thanh niên trí thức Phương Mục Dương không nhường lại chỉ tiêu vào đại học cho người khác, thì bây giờ hẳn là cũng đang công tác ở nhà xuất bản rồi. Lăng Y, cô nói có đúng không?”

Lăng Y vừa nghe xong thì liền hối hận đã rủ Tô Du đi cùng. Vì đề phòng Phí Nghê chuyển đề tài lên người mình, cô ta lại tiếp tục âm ừ phụ họa.

Phí Nghê lại nói với Lăng Y: “Cô cũng biết suất học này với Phương Mục Dương quan trọng như thế nào mà. Hối đó anh ấy nhường nó đi xong, cũng chỉ có thể ở lại cùng với thôn dân trong làng kiếm ít điếm công, gặp thiên tai còn phải chống, cơm khả năng cũng chẳng đủ no bụng. Bây giờ anh ấy làm bõ bàn tốt xấu gì thì cũng còn có tiền lương, cơm ăn áo mặc không phải là vấn đề nữa. Nếu nói về tiệc, cô khi đó càng nên tiệc thay anh ấy mới đúng,” Phí Nghê cười nói. “Lăng Y, lúc ấy chắc là cô cũng đau lòng thay Phương Mục Dương lắm nhỉ, dù sao anh ấy đánh mất một cơ hội tốt như vậy, không chỉ không uống được cà phê mà nước đường có khi còn chẳng có mà uống ấy chứ. Nhà của chúng tôi hiện tại tuy rằng không có cà phê, nhưng nước đường của anh ấy thì tôi vẫn lo được.”

Chỉ có đi đâu Phương Mục Dương cũng không hứng thú với nước đường, Phí Nghê nghĩ, có khi anh lại thích cà phê Lăng Y mang đến thật cũng nên. Nếu anh thực sự thích uống, thì cứ tự dùng cà phê Lăng Y tặng mà nấu đi, cô chả hơi sức nào mà đi hầu hạ anh đâu.

Phí Nghê vốn không muốn nhắc lại chuyện cũ với Lăng Y, dù sao thì đó cũng là chuyện riêng giữa Lăng Y và Phương Mục Dương. Nhưng nếu Lăng Y đã tự tìm tới cửa để phô bày cảm giác ưu việt của mình, thì Phí Nghê cũng không thể không nhắc nhở cô ta được.

Mặt Lăng Y càng lúc càng đỏ lựng lên, cho dù muốn che giấu cũng không thể. Phí Nghê đã đâm đúng vào chỗ đau của cô ta, khiến cho cô ta nói không nên lời.

Cô ta lại nhớ tới khoảng thời gian khó khăn ở nông thôn, những ngày ấy quá gian khổ. Trong khi cô ta chịu khổ dưới quê, chân tay phờng rộp, đau đến không thể xuống đất mà vẫn phải đi kiếm điếm công, những người như Phí Nghê đang yên lành làm việc lấy lương ở xưởng. Tất cả chỉ bởi cha mẹ Phí Nghê tần tảo, bất tài hơn cha mẹ của cô ta. Mấy năm trước, khi ưu tú trở thành một loại tội lỗi, bị bài xích, bị đả kích, những người như Phí Nghê đều sống tốt hơn cô ta. Hối đó nếu không có Phương

Mục Dương, cô ta thực sự không biết phải sống qua những ngày tháng ấy thế nào. Khi Lăng Y còn nhỏ, nhờ vào ngoại hình xinh xắn đáng yêu nên cô ta luôn được hết mực cưng chiều, ra tiệm chụp ảnh cũng được miễn phí, bởi vì tiệm chụp ảnh muốn trưng bày ảnh chụp cô trong tủ kính của họ. Tuổi thơ của Lăng Y tràn đầy niềm vui, đi đâu duy nhất không vui chính là mỗi lần cô ta chủ động rủ Phương Mục Dương đi chơi thì cậu đâu phớt lờ cả. Chỉ có duy nhất một lần Phương Mục Dương tự tìm đến Lăng Y, đó là khi cậu muốn nhờ cô ta làm mẫu vẽ. Phương Mục Dương yêu cầu Lăng Y ngồi ôm con mèo nhà mình, kết quả là Lăng Y ngồi đến đờ hết cả người, nhưng trên tranh lại chỉ có mỗi con mèo mà cô ta ôm trong lòng. Đến khi phải đi cắm đội, Phương Mục Dương bỗng như trở thành người khác, không còn lạnh nhạt với cô ta như xưa nữa. Phương Mục Dương chính là nguời sáng duy nhất trong cuộc sống u tối của Lăng Y, nhưng nguời sáng ấy đã bị vụt tắt khi Phương Mục Dương nằm viện.

Cũng may là, hết thầy đâu đã kết thúc. Thời kỳ của những nguời dựa vào xuất thân nghèo khổ để sống tốt như Phí Nghê sắp qua rồi.

Lăng Y muốn nói nếu Phương Mục Dương muốn đến làm việc tại nhà xuất bản, cô ta có thể hỗ trợ được, mà cô ta cũng sẵn lòng dùng hết khả năng của mình để giúp đỡ Phương Mục Dương, miễn sao Phí Nghê không vì ghen ghét mà ngăn trở là được. Nhưng có một nguời không liên quan như Tô Du ngồi ở đây, Lăng Y lại cảm thấy nói như thế không tiện lắm.

Lăng Y không muốn tiếp tục đề tài này nữa. Cô ta mở túi, lấy thư để bên trong ra, đếm từng bức một: “Tổng cộng chỗ thư này cũng được gần một trăm bức.”

Song Tô Du lại không định kết thúc cái đề tài kia, chị ấy hỏi Lăng Y: “Phương Mục Dương nhường lại suất học đại học của mình cho nguời trong điểm thanh niên trí thức các cô à?” Lúc trước Lăng Y đã nói với Tô Du, cô ta và Phương Mục Dương cùng ở chung một điểm thanh niên trí thức.

Lăng Y có hơi hận Tô Du lắm chuyện, nhưng có Phí Nghê ở đây, cô ta không thể chối được.

Thế là cô ta đành phải khẽ “vâng” một tiếng, nghĩ bụng trong lòng Phí Nghệ nhất định đang cười nhạo mình. Cả hai người đều biết rõ Phương Mục Dương đã nhường lại suất vào đại học cho cô ta, mà cô ta lại không dám thừa nhận trước mặt người ngoài.

Phải, gia đình Phí Nghệ không bằng cô ta, công việc cũng không bằng cô ta, nhưng chỉ cần Phí Nghệ nhắc tới chuyện cũ, cô ta sẽ mãi mãi thấp hơn Phí Nghệ một bậc, bởi vì Phương Mục Dương quả thực đã nhường cơ hội vào đại học cho cô ta, mà thời điểm anh nằm viện, ngoài y tá ở viện ra thì cũng chỉ có mình Phí Nghệ chăm sóc. Một khi Phí Nghệ nhắc đến chuyện này, cho dù cô ta có bao nhiêu nỗi khổ đi chăng nữa thì người khác cũng chỉ cho rằng cô ta vong ân phụ nghĩa.

Nhưng cô ta chỉ nợ ơn huệ của Phương Mục Dương thôi, liên quan gì tới Phí Nghệ cơ chứ? Nếu Phương Mục Dương không lâm vào hoàn cảnh khó khăn, Phí Nghệ lấy tư cách gì mà kết hôn với Phương Mục Dương?

Song những lời này, lại không thể nói ra được.

Tô Du đang định hỏi tiếp, nhưng Phương Mục Dương đã trở về, vừa lúc hóa giải được nguy cơ của Lăng Y.

Phương Mục Dương đi ra bưu điện lấy hàng. Sau khi ra khỏi bưu điện, anh đi mua giấy vẽ và màu nước cho mình, rồi lại đến cửa hàng mua cho Phí Nghệ một chiếc áo khoác ấm gắn mũ lông. Phí Nghệ chỉ có một cái áo bông và hai cái áo khoác mỏng mặc đi mặc lại, còn áo dày ấm thì cô chưa có. Mua áo khoác xong, anh lại tiện tay mua thêm cho cô một cái áo choàng lông cừu, áo choàng ngày thường có thể dùng làm khăn quàng cổ cũng được. Khăn quàng cổ của Phí Nghệ vốn dĩ rất dài, nhưng vì muốn đan áo ghi lê cho anh nên cô đã tháo nó ra, chỉ để lại một đoạn ngắn, quàng lên cổ trông có phần hơi kỳ quái.

Phí Nghệ vừa mở cửa đã thấy Phương Mục Dương ôm một đồng hồ trong tay. Anh đưa cho cô túi đựng áo choàng, bảo cô khoác thử, sau đó lại đưa túi áo khoác cho Phí Nghệ: “Cái áo khoác này mặc được cả hai mặt đấy, tương đương với hai cái áo, em thấy anh mua đồng hồ có khéo không?”

Phí Nghê vừa nhìn tên cửa hàng in trên túi là đã biết món đồ này chẳng rẻ chút nào. Túi nylon là hàng giá rẻ có hại cho môi trường, lúc này vẫn chưa phổ biến ở trong nước, không phải là cửa hàng nào cũng có.

Anh đi ra ngoài một chuyến thế này, chỉ sợ tiền trên người đã xài hết sạch, nói gì mà khéo mua đồ cơ chứ.

Nhưng có người ngoài ở đây, cô đành phải giữ thể diện cho anh: “Đúng là khéo lắm.”

Phương Mục Dương xoa xoa vành tai của cô: “Không mặc thử thì sao biết là khéo chứ? Em vào thử đi.”

Phí Nghê vừa tức vừa buồn cười. Một gian nhà nhỏ thế này, bên trong có nhiều thêm hai vị khách, vậy mà Phương Mục Dương lại nhìn không ra.

Cô không thể không nhắc nhở anh: “Nhà có khách đến, người ta đặc biệt mang thư của độc giả gửi tới cho anh.”

Phương Mục Dương lúc này mới trông thấy Tô Du và Lăng Y, mỉm cười chào hỏi bọn họ.

Đây là lần đầu tiên trong đời Tô Du thấy một đôi vợ chồng trẻ ngọt đến phát ngấy như vậy, đâm ra cũng hơi xấu hổ, cảm giác mình không nên nhìn, đành phải cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Lăng Y không ngờ hai người bọn họ thân mật tự nhiên đến thế, trông không hề giống kiểu vợ chồng vì cuộc sống mà bất đắc dĩ ở bên nhau chút nào. Nhãn hiệu trên cái túi kia cũng nhắc nhở cô ta, Phương Mục Dương bây giờ sống tốt hơn cô ta tưởng.

Hơn nữa, anh có vẻ rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, căn bản không cần cô ta giúp đỡ.

Điều ấy khiến cho Lăng Y có cảm giác hơi thất bại, nhưng ngay sau đó cô ta lại nghĩ, Phương Mục Dương cũng từng chịu khổ ở quê một thời gian

dài giống như cô ta, nay rồi cuộc cũng đã có nhà có việc, cho dù không tốt thì vẫn hơn hẳn ngày xưa, nhất thời thấy đủ là chuyện có thể hiểu được. Nhưng cuộc sống của anh ngày càng tốt lên, sự chênh lệch giữa anh và Phí Nghệ cũng ngày càng lớn, khi ấy chỉ sợ cũng sẽ thấy không vừa lòng.

Phương Mục Dương bước đến bên bàn làm việc, bỏ giấy vẽ và màu nước xuống, đồng thời tự rót cho mình một cốc nước, sau đó cầm cốc đến bên cạnh Phí Nghệ ngồi.

Lăng Y đưa thư mang tới cho Phương Mục Dương: “Tôi đã đếm rồi, tổng cộng có chín mươi sáu lá thư, đều là người đọc trên khắp cả nước gửi đến chỗ nhà xuất bản. Cha mẹ tôi cũng rất thích tranh liên hoàn của cậu. Tôi đã mua mấy quyển để ở trong nhà, mỗi lần khách quan trọng tới, cha tôi đều tặng cho bọn họ một quyển.”

“Vậy cậu cảm ơn chú Lăng giúp tôi nhé.”

Lăng Y lại một lần nữa nở nụ cười: “Chuyện này tôi không cách nào giúp cậu được đâu, cậu vẫn nên tự mình đến cảm ơn thì hơn. Cha tôi vẫn luôn muốn giới thiệu cậu cho bạn bè mình một chút.”

Phòng khách nhà họ Lăng năm nay lại bắt đầu náo nhiệt trở lại, cứ thỉnh thoảng lại có một vài người trẻ tuổi trong giới văn học nghệ thuật tới xin lời khuyên. Lăng Y nói về những bộ phim truyền hình nổi tiếng thời nay, nhắc tới một bộ phim không chỉ được đông đảo công chúng đón nhận mà còn gặt hái rất nhiều giải thưởng, mà đạo diễn kiêm biên kịch Triệu Tuân của bộ phim ấy chính là khách nhà Lăng Y, ông ấy cũng rất thích bộ tranh liên hoàn này.

Bởi vì Phí Nghệ làm việc trong xưởng may mũ, không hiểu biết gì về giới văn nghệ sĩ, cho nên lúc nói chuyện Lăng Y vẫn luôn khoanh vùng đề tài ở trong phạm vi ba người. Cô ta nói với Tô Du và Phương Mục Dương: “Đạo diễn Triệu có ý muốn chuyển thể bộ tranh liên hoàn này thành phim truyền hình, hôm nào rảnh mọi người có thể gặp nhau bàn bạc thử xem.”

Phương Mục Dương cười nói: “Nội dung là Tô Du viết, chuyển thể thành phim truyền hình cũng là bàn bạc với Tô Du thôi, có liên quan gì tới người

vẽ tranh như tôi đâu chứ.” Anh thấy quýt trên mặt bàn thì hỏi Phí Nghê: “Quýt này là ai mua thế?”

Tô Du đáp: “Là tôi mua cho hai người.”

Phương Mục Dương cảm ơn tấm lòng của Tô Du, tự nhận mình là chủ nhân tạm thời của đồng quýt này, mời mọi người ăn. Nhưng ngoài Phương Mục Dương ra, chẳng ai động tới quýt cả.

Phương Mục Dương bóc vỏ quýt, tách phần xơ màu trắng ra, bỏ một múi vào miệng mình, xong lại đưa một múi quýt trơn cho Phí Nghê. Cứ như vậy một lúc, Phí Nghê đã ăn hết gần nửa quả.

Phương Mục Dương tự nhiên như thế, lại làm cho Tô Du cảm thấy mất tự nhiên, cứ như thể mình đang quấy rầy sự gần gũi của vợ chồng người ta vậy. Một người khác cũng mất tự nhiên là Lăng Y, chuyển đi ngày hôm nay hoàn toàn khác với những gì cô ta mừng tượng. Cô ta không ngờ Phương Mục Dương chẳng mấy hứng thú với những gì cô ta nói.

Nhưng lời đã chuẩn bị rồi, làm gì có chuyện không nói ra kia chứ. Ngay cả Tô Du cũng ý thức được Phí Nghê đang bị gạt sang một bên, chị ấy hỏi Phí Nghê gần đây có thích bộ phim nào đang thịnh hành không.

Phí Nghê thành thật đáp: “Em không để ý những cái đó lắm.” Cô thích những tác phẩm đã vượt qua sự sàng lọc của thời gian, còn hiện tại bên ngoài thịnh hành cái gì, cô cũng không để tâm nhiều.

Phương Mục Dương vẫn đưa quýt cho Phí Nghê, bất chấp sự có mặt của người ngoài. Phí Nghê nường nùng ăn hết, xong rồi lại đứng dậy lấy bình thủy tinh, rót thêm nước cho khách.

Tô Du lấy một tờ báo từ trong túi ra, cho Phương Mục Dương xem một đoạn văn dài trên trang cuối: “Giữa nhiều bình luận như vậy, tôi chỉ cảm thấy có Điên Tuyệt Anh là viết đúng trọng tâm nhất.”

“Điên Tuyệt Anh?” Phương Mục Dương nhin không được mà bật cười, nhân tiện nói với Phí Nghê: “Nghê, em dừng tay đã, đến đọc đoạn văn này

này.”

Phí Nghê quay lưng về phía bọn họ, nghe thấy tên Điên Tuyết Anh, tay cầm bình nước thậm chí còn hơi run lên.

Nhưng cô vẫn phải ngẩng xuống bên cạnh Phương Mục Dương, thường thức kiệt tác của Điên Tuyết Anh.

Phương Mục Dương cười với Phí Nghê: “Em cảm thấy áng văn chương này của Điên Tuyết Anh thế nào?”

Mẹ vợ của anh tên Điên Tuyết Anh, mà lần trước Phí Nghê viết cảm nghĩ sau khi xem tranh liên hoàn cũng dùng cái tên này.

Phí Nghê đánh giá rất bình đạm: “Cũng tạm.”

Tô Du lại không đồng ý với quan điểm của Phí Nghê, trực tiếp phản bác: “Cái này tuyệt đối không phải là trình độ “cũng tạm” đâu, nhiều bình luận như thế, tôi vẫn cảm thấy chỉ có phần cảm nghĩ này là hay nhất. Cô cứ đọc kỹ lại xem, sẽ biết hay ở chỗ nào.”

Lăng Y nói: “Để em đọc xem.” Cô ta đọc qua một lần, cũng tỏ vẻ tán đồng với quan điểm của Tô Du: “Đoạn cảm nghĩ này đúng là viết rất hay, để em mang về cho cha em đọc, trong này có một số ý kiến trùng khớp với ông ấy. Nếu đoạn văn này mà chỉ là “tạm”, thì đúng là không có cái nào “trên tạm” nữa rồi.”

Phí Nghê có chút dở khóc dở cười, Lăng Y cố tình nhằm vào cô, bởi vậy nên mới khen văn chương cô viết lên giới. Nếu Lăng Y biết phần cảm nghĩ này là do cô tự mình viết, không biết là sẽ đánh giá thế nào nữa.

“Cảm nghĩ này...” Phương Mục Dương định tiết lộ danh tính thực sự của tác giả này, nhưng vừa mở miệng thì đầu gối đã bị Phí Nghê đụng nhẹ.

Chờng mới ra tranh liên hoàn, vợ liền lập tức viết bình luận thổi phồng lên, đâu phải là chuyện gì đáng để khoe ra cơ chứ.

Phương Mục Dương đưa một múi quýt cho Phí Nghê, Phí Nghê không lấy, anh đành bỏ vào miệng mình.

Anh cười, nói với Phí Nghê: “Đoạn văn này anh thấy rất hay, ba người bọn anh đều cảm thấy hay, chỉ mình em thấy tạm, gu của em cũng cần phải cải thiện đấy. Lãng Y, cậu có thể nói cho Phí Nghê nghe xem bài cảm nghĩ này hay hơn người khác ở chỗ nào không?”

Phí Nghê lại đung vào đầu gối Phương Mục Dương, ý bảo anh đừng nói nữa, nhưng Phương Mục Dương lại như không để ý tới ý muốn của Phí Nghê, thậm chí còn bắt đầu cụng cô động chạm dưới bàn.

Lãng Y cảm thấy ngữ điệu của Phương Mục Dương có hơi kỳ lạ, không giống trách móc mà như đang thân mật hơn. Nhưng nếu Phương Mục Dương đã nói vậy, cô ta cũng không ngại chỉ dạy Phí Nghê một chút.

Lúc Lãng Y nói chuyện, Phương Mục Dương lại bóc vỏ một quả quýt khác, lần này anh bẻ một nửa cho Phí Nghê, còn nửa còn lại thì để mình ăn. Anh rất thoải mái đóng vai chủ nhà trong chính căn nhà của mình. Vì phép lịch sự, anh lại lấy hai quả quýt, đưa cho Tô Du và Lãng Y cầm.

Trong khi Lãng Y phân tích cái hay trong từng câu chữ của “Điền Tuyệt Anh”, tâm trạng của Phí Nghê rất phức tạp. Cô muốn cười, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, cho nên đành phải ăn quýt giống Phương Mục Dương.

Đến khi Lãng Y rốt cuộc cũng phát biểu xong, Phương Mục Dương mới cười cười, nói với Phí Nghê: “Anh thấy mỗi điểm Lãng Y nói đều rất có lý, hiện tại em có thể thu hoạch được giá “cũng tạm” được chưa?”

Phí Nghê không thêm để ý tới anh, chỉ đi lấy bình giữ nhiệt, rót thêm nước cho mình. Cô vì nhịn cười quá vất vả nên nhìn qua lại trông có vẻ như đang tức giận, khiến cho Lãng Y hiểu nhầm rằng cô bực mình vì Phương Mục Dương không đứng cùng lập trường với mình, tâm tình vốn dĩ không vui cũng khởi sắc hơn một chút.

Tô Du thấy trời sắp tối thì liền chuẩn bị tạm biệt, Lăng Y đương nhiên cũng muốn rời đi cùng chị ấy. Trước khi đi, cô ta nói với Phương Mục Dương: “Cà phê và ấm pha này là tôi mang cho cậu, nếu cậu rảnh thì có thể đun uống nhé.”

Phương Mục Dương cảm ơn, xong lại nói: “Hai người chẳng mấy khi tới đây, hai là ở lại uống ly cà phê rồi hãy đi.” Nói rồi, anh nhìn về phía Lăng Y: “Tôi không biết đun cà phê, có thể phiền cô đun giúp chúng tôi một ấm hay không?”

Lăng Y suy nghĩ một chút, nói: “Dĩ nhiên là được rồi, Phí Nghê, có thể phiền cô xay hạt cà phê thành bột không?”

Không đợi Phí Nghê từ chối, Phương Mục Dương đã nói: “Cô ấy không làm được đâu, cô ấy í mà, tay chân vụng về lắm, cũng chỉ biết uống giống tôi thôi. Vẫn phải làm phiền cậu vậy.”

“Thế, nhà hai người có máy xay không?” Cô ta cảm giác nhà họ chắc hẳn là sẽ không có.

“Không có, chỉ đành phiền cậu dùng chày cán bột nghiền thôi.” Phương Mục Dương nói với Phí Nghê: “Nghê, em lấy chày cán bột nhà mình ra đây, tiện thể cầm luôn vài hạt cà phê nữa nhé.”

Bonus

Máy xay cà phê kiểu cũ

Chương 70: Trúng lược nước trà

Lăng Y cố nén sự bất mãn của mình, nói: “Hạt cà phê vẫn phải có máy xay cà phê mới được, nếu như cậu thích uống thì hôm khác tôi sẽ mang một cái máy xay đến đây.”

Tô Du đứng ở một bên lạnh lùng chứng kiến những gì xảy ra, đột nhiên hiểu được tại sao Lăng Y nhất định đòi mình đi cùng, đồng thời cũng hiểu tại sao cô ta mang theo hạt cà phê và ấm đun mà lại không mang theo máy xay hạt. Lần này cô ta đưa mình tới chính là mượn chuyện công làm việc riêng, tạo cho cô ta một cái lý do chính đáng để qua lại với Phương Mục Dương, hạt cà phê chưa xay tất nhiên sẽ cần mang thêm máy đến, không thể bỏ dở giữa chừng. Nhưng mà hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, Phương Mục Dương không làm theo kịch bản của cô ta, đã vậy còn muốn cô ta dùng chày cán bột nghiền hạt.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Em có thích uống cà phê không?”

Phí Nghê lắc đầu.

Phương Mục Dương cười, nói với Phí Nghê: “Nếu như em không uống thì anh cũng lười làm.” Anh lại quay ra nói với Lăng Y: “Hạt cà phê thôi cậu cứ giữ lại đi, có cho chúng tôi cũng là phí phạm.”

Tâm trạng tốt của Lăng Y tức thì cuốn theo mây gió. Lời Phương Mục Dương nói, nghe cứ như cô ta mang cà phê đến cho Phí Nghê, một khi Phí Nghê đã không hứng thú thì chúng cũng lập tức trở nên thừa thãi.

Lăng Y nhất thời ghen lời. Cùng lúc ấy, Tô Du bất chợt nhớ ra Phí Nghê công tác ở xưởng may mũ, mà trên báo có một hàng chữ nhỏ đề tên đơn vị Diên Tuyết Anh từng công tác trước khi về hưu, cũng chính là cái xưởng này. Các ấn phẩm báo chí đương thời đều rất cẩn thận, trước khi đăng bài

luôn kiểm chứng thông tin của người gửi, có khi còn ghi chú rõ ràng đơn vị công tác của họ trên bản thảo.

Chị ấy bất ngờ hỏi Phí Nghệ: “Cái vị Điên Tuyết Anh kia cũng từng làm việc ở xưởng may mũ của các cô, hai người có quen nhau không?”

Phương Mục Dương lấy tờ báo lên, tỉ mỉ quan sát một lượt, chỉ vào hàng chữ nhỏ trên mặt báo, kinh ngạc nói với Phí Nghệ: “Mẹ chúng ta không phải cũng tên là Điên Tuyết Anh sao? Lúc trước bà còn công tác tại xưởng may mũ nữa. Ban nãy anh cứ tưởng chỉ là trùng tên họ thôi, không ngờ lại là bà thật.”

Phí Nghệ trắng trợn lườm Phương Mục Dương một cái, ngượng ngùng cười cười. Người nhà viết báo tâng bốc anh, chẳng nhẽ lại là chuyện gì đáng để khoe khoang hay sao, lại còn sợ người khác không biết nữa.

Tô Du cười, nói với Phí Nghệ: “Nhờ cô chuyển lời đến bác gái Điên hộ tôi, nói là tôi rất thích bài văn này của bác ấy, ngày sau nếu có cơ hội hi vọng có thể tới nhà thăm hỏi.” Tuy rằng đó là bài phát biểu cảm nghĩ sau khi xem tranh liên hoàn, nhưng tranh liên hoàn vẫn được vẽ dựa trên bài báo của Tô Du. Bài báo ấy, trước kia cũng nhận được vài lời khen, nhưng điểm khiến Tô Du tự hào nhất thì lại chẳng có ai để ý, cho nên tuy rằng có không ít người ngợi khen nhưng chị ấy vẫn cảm thấy họ không khen đúng nơi, không gãi được đúng chỗ ngứa, cho nên cũng không thể khiến chị ấy vui vẻ được. Vậy mà phần cảm nghĩ nọ lại đào sâu được vào những chỗ chưa có ai để tâm, làm cho Tô Du cảm giác như gặp được tri kỷ. Thì ra Phí Nghệ nói “cũng tạm” không phải là không có mắt nhìn, mà là đang khiêm tốn hộ người trong gia đình mà thôi.

Phí Nghệ không trả lời, Phương Mục Dương cười nói: “Chúng tôi nhất định sẽ chuyển lời giúp chị.”

Lăng Y lúc này mới biết người mình thực sự khen là ai, nghĩ tới ban nãy còn bày trò phân tích chỗ hay trong văn chương của Điên Tuyết Anh trước mặt Phí Nghệ, mặt cô ta li ên nóng bừng, thẹn nghĩ không biết trong lòng Phí Nghệ còn cười nhạo cô ta tới mức nào nữa.

Người nói muốn ra về vốn dĩ là Tô Du, bây giờ người nán lại nói chuyện phiếm với Phí Nghê cũng là Tô Du, chẳng hề có ý định đi chút nào. Lăng Y nhin không được, giục Tô Du: “Trời tối rồi, chúng ta đi thôi chị.”

Lăng Y lên tiếng xong, Tô Du cũng bảo Phí Nghê, lần sau có cơ hội lại nói chuyện.

Thấy Lăng Y chuẩn bị đi, Phương Mục Dương đưa hạt cà phê lại cho cô ta: “Phí Nghê không uống cà phê, tôi cũng lười làm, thứ này để ở chúng tôi cũng chỉ tổ lãng phí thôi.”

Phương Mục Dương mặc kệ sắc mặt biến hóa ảo diệu của Lăng Y, tiếp tục nói: “Nhưng mà cái ấm cà phê này của cậu tới đúng lúc lắm, Phí Nghê bình thường thích uống trà, tôi vẫn chưa thử dùng ấm pha cà phê pha trà cho cô ấy, hôm nay vừa lúc có dịp thử xem. Tôi thay mặt Phí Nghê cảm ơn cậu nhé.”

Lăng Y cứng nhắc nói “không có gì”.

Phí Nghê lại nói: “Cái ấm này mà dùng để pha trà thì phí quá, nếu anh không định uống cà phê thì hay là cứ để người ta mang về đi.” Cô cảm thấy cái ấm này không hợp pha trà, mà cho dù có hợp thì cô cũng không định dùng.

Hiện tại Phí Nghê đã có thể cơ bản xác định Phương Mục Dương không thích Lăng Y, nhưng lại chỉ tiêu đại học rất có thể là xuất phát từ sự thương hại mà thôi. Cô có thể đoán được đại khái cuộc sống của Lăng Y ở nông thôn như thế nào, người được chi ầu chuộng nâng niu như thế, căn bản là không thể chịu nổi bất cứ đả kích nào cả. Sau khi cha được phục chức cô ta kêu ngạo bao nhiêu, thì khi xuống vùng nông thôn chắc chắn là cũng thất bại bấy nhiêu. Nỗi đau khổ của người khác mà rơi vào người cô ta, có một phần thì cô ta sẽ cảm nhận được mười phần. Nếu như Phương Mục Dương không nhường lại cơ hội vào đại học cho Lăng Y, chuyện cô ta có sống sót đến khi cha được khôi phục đãi ngộ hay không vẫn còn là một ẩn số.

Phí Nghê không tán thành việc Phương Mục Dương nhường suất học đại học cho Lăng Y, nhưng dù sao cũng là chuyện đã rồi, cô không thể bắt Phương Mục Dương hối hận được. Chỉ là khi nhìn thấy cái ấm kia, cô sẽ luôn nhớ tới dáng vẻ ngạo mạn đặc chí của Lăng Y, cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà uống trà nữa.

Phí Nghê đã tỏ thái độ như vậy, Phương Mục Dương đành cười cười, nói với Lăng Y: “Vậy thì phiền cậu mang về hết nhé, chúng tôi thực sự không dùng đến đâu. Cậu vẫn nên mang tặng cho ai đó cần thì hơn.”

Một lời hai nghĩa, lần này đến giả vờ cười Lăng Y cũng không làm nổi nữa.

Trưởng phòng Từ nhà bên thấy hai cô gái đi từ nhà Phí Nghê ra, trong đó có một người cực kỳ xinh đẹp, nhìn không thua gì Phí Nghê thì không khỏi liếc mắt thêm mấy lần. Từ nhỏ Lăng Y đã biết ngoại hình của mình nổi bật, cũng quen với ánh nhìn chăm chú từ những người xa lạ, nhưng hôm nay tâm tình xuống dốc khiến cho cô ta đặc biệt miễn cảm với cái nhìn chòng chọc kia, giống như mọi người đều đang chê cười cô ta vậy.

Cô ta quan sát trưởng phòng Từ một lượt từ trên xuống dưới, trong ánh mắt có cả sự mất kiên nhẫn lẫn khinh miệt, song cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ cười mỉa mai một tiếng, để lại cho trưởng phòng Từ một cái bóng lưng khinh bỉ. Cô ta không nói chuyện, nhưng trưởng phòng Từ vẫn hiểu được ý tứ từ ánh mắt của cô ta: Người như anh mà cũng xứng nhìn tôi à? Mau mau đi soi gương đi! Từ góc nhìn của trưởng phòng Từ, ngay cả cái bóng lưng kia cũng tràn ngập sự miệt thị.

Diện mạo của mình tới đâu, trưởng phòng Từ luôn tự nhận thức rõ ràng, nhưng từ trước đến nay anh ta luôn cảm thấy vẻ ngoài chính là cái thứ vô dụng nhất của đàn ông. Đàn ông ngoại hình quá mức đẹp trai, trông sẽ có vẻ hèn hạ, như trong xã hội cũ thì chính là con hát không hơn. Trong xã hội mới này thì con hát sẽ thành diễn viên, nhưng vẻ ngoài quá bắt mắt đối với những người không phải diễn viên cũng là một kiểu gánh nặng. Đàn ông mặt quá ưa nhìn, khả năng làm việc chắc chắn xoàng xĩnh. Chẳng hạn như

cái tên mặt trắng ở cạnh bên, chỉ có thể dựa vào Phí Nghê mới được phân một gian nhà.

Ánh mắt của Lăng Y tựa như một cây kim, trong nháy mắt chọc xì hơi sự tự tin đang căng tràn của trưởng phòng Từ. Tuy nhiên lòng tự trọng của anh ta cũng theo đó mà dâng lên, anh ta nghĩ cô gái kia không biết thân phận của mình, cho nên mới coi thường mình như thế.

Sau khi vào nhà, trưởng phòng Từ làm bộ lơ đãng mà hỏi chuyện Uông Hiểu Mạn: “Nhà Phí Nghê có khách đến à?”

“Nói là người bên nhà xuất bản, tới đưa thư độc giả viết cho Phương Mục Dương. Không ngờ Phương Mục Dương lại biết vẽ tranh liên hoàn, đã đi làm phục vụ rồi, còn có thêm cả tiền nhuận bút.” Uông Hiểu Mạn vừa thấy hâm mộ, vừa lấy hàng xóm ra để nêu gương trước chồng mình: “Tiểu Phương nhà người ta có năng lực như thế mà vẫn tự mình giặt hết quần áo chần màn, ngay cả cơm cũng không cho Phí Nghê nấu.” Ý chị ta rất rõ ràng, anh không kiếm được nhiều tiền như người ta, sao còn mặt dày đòi tôi giặt đồ, nấu cơm cho anh kia chứ.

Sự tự tin của trưởng phòng Từ vừa phồng lên như khinh khí cầu, lại bị lời vợ nói đập cho bẹp rúm. Anh ta không khỏi thẹn quá hóa giận: “Cô ngày nào cũng Tiểu Phương thế này, Tiểu Phương thế kia, sao cô không lấy quách cậu ta luôn đi! Ngày nào cô cũng so sánh tôi với người khác, nói tôi thế này chưa được thế kia chưa xong, sao cô không nói cô không trẻ đẹp bằng người ta chứ? Lúc trước cũng đâu phải là tôi cầu xin cô lấy tôi đâu.”

Uông Hiểu Mạn nghe thế thì nổi cơn tam bành: “Trông anh như thế mà còn không biết xấu hổ chê tôi, anh nhanh đi soi gương đi. Anh cho rằng anh có thể lọt vào mắt Phí Nghê chắc?”

Trưởng phòng Từ toan cãi lại, nhưng dạo gần đây đã biết được cái tường này cách âm kém tới mức nào, không muốn để cho nhà bên cạnh cười chê, đành phải cố gắng nuốt trôi cơn tức, im lặng không nói lời nào.

Tiền khách đi rồi, Phương Mục Dương lại bóc một quả quýt, tự mình ăn trước một múi, múi bên cạnh bóc xơ trắng bỏ vào miệng rồi mới đưa múi

quýt trơn nhẵn cho Phí Nghê ăn.

“Cuối tuần này tới nhà mẹ, anh sẽ nói với mẹ có người rất thích văn chương của bà, muốn tự mình đến cửa hỏi thăm một chuyện.”

Phí Nghê nhét múi quýt vào trong miệng Phương Mục Dương, nói: “Cứ bảo là không biết hoặc không phải là được rồi, sao còn phải nói cho người ta hay chuyện cảm nghĩ kia là do người nhà mình viết? Như thế chẳng phải người ta sẽ biết mẹ vợ của anh là bà Vương bán dưa tự bán tự khen sao?”

Phương Mục Dương cười: “Không khen sao bán được dưa? Đêcử hiên tài xưa nay không tránh người thân, tự viết thì có gì to tát? Em thử đi hỏi mẹ xem bao giờ rảnh, còn gặp người ta một chút.”

“Mẹ không rảnh.”

“Mẹ không phải là đã về hưu rồi sao? Bớt chút thời gian gặp mặt người ngoài thì có vấn đề gì nào? Đợi đến Chủ nhật tự anh sẽ nói với mẹ.”

“Bài văn đó không phải là mẹ viết.”

Phương Mục Dương lại bỏ một múi quýt vào miệng mình: “Không phải là mẹ viết à? Thế là ai vậy? Không ngờ bây giờ còn có người tốt đến thế, viết văn trên báo mà còn đề tên người khác.” Anh nhìn Phí Nghê, cười cười. “Cũng không biết người tốt kia là ai nhỉ? Anh phải đi cảm ơn người ta mới được. Người này không cần danh tiếng, không cần nhuận bút, lại còn viết báo khen anh, nếu không phải đã kết hôn thì khéo anh sẽ lấy thân báo đáp mất.”

Phí Nghê biết Phương Mục Dương chỉ đang giả bộ hồ đồ, cũng nói theo anh: “Em không cần anh, anh muốn lấy thân mình báo đáp ai thì cứ đi báo đáp người đó đi.”

“Không được đâu, cả đời anh chỉ muốn chung thủy với một người thôi.”

Phí Nghê kiễng chân, dí nhẹ lên trán Phương Mục Dương một cái: “Anh cứ giả vờ đi.”

“Anh giả vờ cái gì nào?”

“Anh đã sớm biết bài văn kia là do em viết rồi chứ gì.”

“Hóa ra thật là em à?” Phương Mục Dương ra vẻ như chột bưng tỉnh.

“Thảo nào khen anh mà khen cao tay như vậy, lát nữa anh phải đọc lại kỹ càng một lượt mới được.”

“Anh giả vờ đến nghiệm rồi đấy hả? Về sau không được nói chuyện này với những người khác nữa.” Phí Nghê lại nhét một múi quýt khác vào trong miệng Phương Mục Dương. “Còn nữa, sau này trước mặt người ngoài đừng có làm ba cái trò buồn nôn kia nữa, chẳng biết giữ kẽ gì cả.”

“Buồn nôn chỗ nào cơ? Sao anh lại không thấy nhỉ? Em chỉ cho anh đi, anh sẽ sửa.” Phương Mục Dương cười với Phí Nghê. “Mà cũng kỳ lạ thật đấy, cùng là một quả quýt, nhưng em đút cho anh ăn hương vị lại ngon hơn nhiều.”

“Kệ anh.”

Phí Nghê càng lờ anh đi, Phương Mục Dương càng không biết đi đâu mà quần lấy cô. Phí Nghê hết cách với anh, đành phải mặc anh muốn làm gì thì làm.

Náo loạn một hồi, Phí Nghê hỏi: “Cha mẹ anh gửi gì cho anh thế?”

“Cha mẹ anh cái gì, đó là cha mẹ chúng ta, cha mẹ chúng ta gửi cho em hai hộp trà to, nói là uống hết rồi sẽ gửi tiếp.”

“Rõ ràng là gửi cho anh mà.”

“Thật sự là cho em đấy, ông già nhà chúng ta nói cái mâm này của anh chỉ xứng uống trà cám thôi.” Ngày trước anh lấy hộp trà của cha ra luộc trứng, còn bị ông đuổi đánh suốt cả đoạn dài.

Buổi tối, Phương Mục Dương pha Đại Hồng Bào, rót vào chén rồi đưa tới trước mặt Phí Nghê: “Em nếm thử xem, nếu thích thì ngày nào anh cũng

pha cho em uống.”

“Tối rồi em không uống nữa đâu, uống xong nhớ không ngủ được thì làm sao?”

“Thì đi làm những chuyện khác.”

Phí Nghê kiên quyết nói: “Em không uống, anh cũng không được uống. Anh mà uống thì đừng có quấy rầy em ngủ, nếu không kiểu gì em cũng đá anh xuống giường cho xem.”

Phí Nghê và Phương Mục Dương đêm nào cũng ngủ chung giường, nếu Phương Mục Dương mất ngủ thì cô cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Chiếc giường hiện tại của bọn họ rất chắc chắn, nhưng dù sao cũng là giường ở trên cao nên kiểu gì cũng tạo ra tiếng động.

Nhưng Phương Mục Dương uống trà xong, không ngủ được, lăn lộn trên giường cả đêm, Phí Nghê cũng không đá anh xuống, chỉ để lại rất nhiều dấu vết trên người anh mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Mục Dương mang Đại Hồng Bào ra luộc trứng cho Phí Nghê ăn. Luộc xong, anh bóc vỏ trứng, đưa đến bên miệng cô, hỏi cô ăn có ngon không.

“Anh lấy trà kia ra luộc trứng á?”

“Em không uống, để không thì cũng phí, chi bằng luộc trứng còn hơn.”

Một tuần sau đó, sáng nào Phí Nghê cũng được ăn trứng luộc bằng trà Đại Hồng Bào.

Khi Phương Mục Dương đang chuẩn bị lấy trà ra luộc trứng tiếp, Phí Nghê nói: “Thôi trà này chúng ta cứ để uống đi.”

Phương Mục Dương lại hào phóng nói: “Đại Hồng Bào cứ dùng luộc trứng cũng được, không phải chúng ta vẫn còn một hộp Chính Sơn Tiêu Chúng nữa sao?”

Phương Mục Dương đã khám phá ra rất nhiều cách thức mới mẻ để uống h ồng trà, h ồng trà thêm sữa bột, h ồng trà thêm sữa đặc, h ồng trà nấu với gừng...

Phí Nghệ vừa uống h ồng trà gừng Phương Mục Dương pha cho, vừa viết bản thảo giúp chị dâu. Ngoài mượn tên của mẹ, Phí Nghệ còn dùng cả tên chị dâu Lâm Mai khi viết cảm nghĩ về tranh liên hoàn. Quản lý tiệm điếm tâm phát hiện Lâm Mai viết văn trên báo, liền nhờ chị ấy viết một bài phản ánh những vấn đề phổ biến mà cửa tiệm gặp phải trong quá trình kinh doanh. Lâm Mai từ chối không được, đành phải căng da đầu lên nhờ Phí Nghệ viết hộ.

Viết xong bản thảo, Lâm Mai đưa cho Phí Nghệ một tập phiếu điếm tâm.

Phí Nghệ chia ch ỗ phiếu điếm tâm này thành ba phần, một phần giữ lại cho mình, một phần đưa cho cha mẹ, còn phần còn lại là để cho cha mẹ của Phương Mục Dương.

Cô còn chưa kịp lấy phiếu đi mua ít điếm tâm gửi qua đường bưu điện cho hai người họ, Phương Mục Dương đã nói với cô: “Đừng gửi, ông già và mẹ anh sắp trở về rồi.”

Chương 71: Gặp cha mẹ

Phương Mục Dương xin nghỉ để đi đón cha mẹ mình.

Trước khi đi, anh hỏi Phí Nghê có thể tạm ứng cho mình trước năm mươi tệ được không, anh muốn mua cho cha mẹ hai bộ quần áo mùa xuân rồi mang đến đó.

“Nếu bọn họ mà ăn mặc rách nát quá thì khéo có khi lại ngại gặp em, đợi tới lúc anh gặp bọn họ rồi thì sẽ mang tiền trả lại.” Hiện tại đã là cuối xuân, quần áo mùa đông lần trước anh gửi qua đường bưu điện cũng không thể mặc được nữa.

“Anh nói chuyện đúng là chả có câu nào đứng đắn cả, làm gì có ai tặng quà người khác rồi còn đòi tiền nữa chứ? Huống chi lại còn là cha mẹ ruột của mình.”

Mùa đông năm ngoái, khi cha mẹ Phương Mục Dương vừa mới có lương không lâu, anh đã gửi đi một lá thư nói lương mình không đủ tiêu, bảo bọn họ gửi cho anh năm mươi tệ. Đi cùng với năm mươi tệ gửi đến còn có một phong thư, trong thư nói anh cần phải tiết kiệm cho gia đình, không được tiêu xài phung phí, Phương Mục Dương vừa thấy là biết ngay cha mình viết. Anh cần năm mươi tệ, mua vài bộ quần áo ấm và giày lót bông, gửi bưu điện sang cho cha mẹ mình. Cha mẹ anh gần mười năm không được nhận lương, trước kia duy trì cuộc sống cũng đã là đi đầu khó khăn chứ đừng nói gì đến may quần áo mới. Hiện tại đã có lương rồi, nhưng không có phiếu cũng chẳng mua được quần áo, mà vừa may hiện tại anh đang làm việc tại nhà hàng Ngoại giao, đổi phiếu kiều hối cũng tiện hơn trước kia một chút, có thể mua quần áo mà không cần phiếu. Đồi ấm vừa gửi qua không lâu, anh đã nhận được một phong thư khác, trong thư nói quần áo mặc rất vừa người, có được một đứa con trai như anh lòng ông cũng được

an ủi, nhưng dù sao anh cũng đã lập gia đình, tiêu hết tiền cho cha mẹ thì không hay lắm, sau này không cần phải tốn tiền vì bọn họ nữa.

“Lần trước ông già cố ý gửi thư tới, bảo anh không cần tiêu tiền vì họ.”

“Nói thì nói vậy, nhưng anh đưa đồ cho cha mẹ xong lại muốn bọn họ trả tiền cho mình, chẳng thà là không ra đón còn hơn.”

Phí Nghê dứt khoát đưa Phương Mục Dương một trăm tệ, bảo anh mua thêm hai đôi giày nữa. Lúc đưa tiền Phí Nghê cũng hơi đau lòng, nhưng lại nghĩ dù sao cũng chỉ mỗi bận này thôi, mai sau có tiền lương rồi, cha mẹ anh cũng không cần tiền của bọn họ. Ở nhà nghèo đi đường giàu(1), Phí Nghê sợ Phương Mục Dương không đủ tiền tiêu trên đường nên lại ra ngân hàng lấy tiền về, đó là tiền hũ môn cha mẹ cho cô, cô luôn giữ lại dự phòng.

(1) Ở nhà nghèo đi đường giàu (cùng gia phú lộ): Thành ngữ ý chỉ ở nhà thì có thể tiết kiệm, nhưng đi đường thì nên mang theo nhiều tiền một chút để đề phòng bất trắc và tránh những trường hợp xấu hổ.

Trước khi Phương Mục Dương đi, Phí Nghê đưa cho anh năm tờ tiền giấy mới tinh.

“Em lấy đâu ra nhiều tiền thế?”

“Lúc kết hôn, cha mẹ cho em tiền để sắm đồ đạc trong nhà.”

“Tiền này anh không lấy được, sao anh có thể tiêu tiền hũ môn cha mẹ cho em được chứ?”

“Anh cứ cầm đi.” Ngoài tiền mặt ra còn có phiếu lương thực toàn quốc mà lúc trước Phí Nghê mua lại của người ta.

“Đến chỗ đó ăn cơm nhớ dùng phiếu lương thực của mình đấy. Còn nữa, anh xem xem có thể mua vé nằm cho cha mẹ không, bọn họ đã có tuổi rồi, không thể ngồi xe lửa đường dài được.”

“Có bao nhiêu tuổi đâu chứ, ít nhất ông già ngồi xe lửa một đêm cũng không vấn đề gì cả,” Phương Mục Dương chỉ nhận phiếu lương thực toàn quốc. “Mà kể cả có mua vé nằm thì cũng không cần phải dùng đến tiền của chúng ta, riêng lương của mẹ anh thôi cũng nhiều hơn lương của cả hai ta cộng lại rồi, cứ tiêu tiền của họ đi.”

“Anh đúng là mặt dày thật đấy.”

“Chuyện này thì có gì mà xấu hổ đâu, ai nhiều tiền hơn thì tiêu tiền người này chứ.”

Phí Nghê vẫn đưa tiền cho Phương Mục Dương, sau đó lại dùng phiếu điểm tâm mua thêm một ít điểm tâm, bỏ vào trong hộp bánh quy để anh mang theo ăn dọc đường. Trong túi hành lý còn có cả trứng mà Phương Mục Dương luộc trong nước trà Đại Hồng Bào. Chỉ tính riêng đồ ăn thôi, Phí Nghê đã nhét cho Phương Mục Dương hơn nửa cái túi rồi.

Phương Mục Dương nhìn chỗ trứng luộc nước trà kia, cười nói: “Ông già mà biết trứng này luộc bằng trà Đại Hồng Bào thì chẳng biết sẽ cảm thấy thế nào nữa. Hồi xưa anh từng lấy Chính Sơn Tiểu Chủng của ông ấy đi luộc trứng, ông ấy tức phát điên luôn.”

Phương Mục Dương xuống ga xe lửa, sau đó còn ngồi xe khách cả một đoạn dài mới tới được thành thị nhỏ mà cha mẹ mình đang sống. Anh báo tên của mẹ, người trong xưởng liền nói địa chỉ của hai người họ cho anh.

Đôi vợ chồng già những năm này vẫn luôn tiếp nhận cải tạo tại xưởng sản xuất máy móc nông nghiệp. Mẹ của Phương Mục Dương vốn là giáo sư giảng dạy tại khoa Cơ khí. Hồi đại học bà từng học khoa Văn, nhưng khi ấy ông Phương chồng bà rất có tiếng tăm trong trường, những bài thơ ông viết luôn được hoan nghênh nhiệt liệt, thậm chí có một thời gian các vở kịch nói trong trường đều được dựng từ kịch bản ông ấy viết. Bà tự biết trên phương diện này không thể vượt được đối phương, cho nên liền chuyển sang học khoa học kỹ thuật và cơ khí, từ đó về sau chưa từng thay đổi. Xưởng sản xuất máy móc nông nghiệp biết được lý lịch của bà, khi gặp vấn đề cũng thường xuyên tới nhờ giúp đỡ, mà những vấn đề học búa người bình thường không thể giải quyết được thì ở chỗ bà lại dễ như trở

bàn tay. Giáo sư Mục tuy xuất thân không tốt, là đối tượng bị cải tạo, nhưng vẫn rất được trọng vọng ở cái xưởng này. Ông Phương cũng bà cũng nhờ vậy mà tương đối được tôn trọng, được người ta gọi là “chồng của giáo sư Mục”. Trước kia, người khác luôn giới thiệu giáo sư Mục là “phu nhân của hiệu trưởng Phương”. Ông Phương cho rằng người dân ở đây vừa chân chất vừa thật thà, nhưng mà văn hóa lại thấp, không chỉ chưa từng đọc kịch bản hay văn chương mà ông viết, mà ngay cả những bài thơ được ca ngợi rộng rãi của ông cũng chưa nghe bao giờ, bởi vậy không tránh khỏi có chút thất vọng.

Lần này cũng là vợ ông nhận được công hàm thuyên chuyển công tác trước, còn bản thân ông tuy đã khôi phục đái ngộ, nhưng chức vụ cụ thể thì vẫn phải đợi thông báo chính thức mới biết được.

Nếu không phải con trai út muốn đến đón mình, ông cũng chả sốt ruột quay về để làm một kẻ nhàn rỗi.

Bọn họ đã nhiều năm rồi chưa gặp nhau. Lúc Phương Mục Dương xa cha mẹ là vào độ tuổi dậy thì, cũng chính là thời kỳ biến đổi nhiều nhất. Nhưng khi nhắc thấy bóng nhau, Phương Mục Dương còn chưa kịp gọi cha mẹ thì hai người họ đã nhận ra anh. Về ngoài và nụ cười kia, chỉ có thể là người nhà bọn họ.

Ba người nhìn nhau một hồi, nhất thời nói không nên lời. Cuối cùng vẫn là ông Phương lên tiếng trước: “Sao anh lại cao hơn tôi được nhỉ?”

Hồi gia đình họ mỗi người một phương, Phương Mục Dương còn đang học tiểu học, ông Phương vẫn nghĩ anh không được ăn đủ chất, sau này cũng sẽ không thể cao được. Trong ba đứa trẻ, vợ chồng bọn họ vẫn lo lắng cho thằng út nhất. Họ cứ nghĩ rằng với sự giáo dục và bảo bọc của mình, đứa út cho dù không thành tài thì vẫn có thể bình an lớn lên. Về sau hai đứa lớn một đã đi làm một vào đại học, chỉ có duy nhất mình nó là tốt nghiệp tiểu học mà thôi. Hơn nữa Phương Mục Dương còn là đứa chuyên gây họa, không có cha mẹ cạnh bên, cũng chẳng biết sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

Nhưng mà cuối cùng nó vẫn mạnh khỏe trưởng thành, không gây ra đại họa gì, lại còn đi làm, cưới vợ.

Hôm nay, con trai ông Phương vận chiếc sơmi trông khá dĩ nhất của mình, chỉ có mỗi một miếng vá ở bên khuỷu tay mà thôi.

Phương Mục Dương đưa quần áo anh mới mua cho cha mẹ, bảo họ thay vào.

Ông Phương thấy con trai mua áo khoác và sơmi cho mình, phản ứng đầu tiên không phải vui mừng vì có quần áo mới, mà là chất vấn: “Anh lấy tiền và phiếu vải đâu ra đấy?” Chỉ cần nhìn qua là biết mấy thứ này không hề rẻ, trông kiểu dáng như thế, tám phần là bán cho người nước ngoài. Con trai ông ông biết, chỉ tốt nghiệp tiểu học, vừa mới đi làm, hơn nữa tiền trợ cấp cũng chỉ tròn ba mươi tệ mà thôi, làm gì có tiền mà mua được mấy bộ đồ này cơ chứ. Cho dù là tiền, phiếu vải hay phiếu kiêu hởi, con ông đều không thể nào có nhiều được.

“Tiền là con dâu cha đưa con đấy, đó là tiền hồi môn cha mẹ cô ấy để cho.”

Chưa kịp cảm giác con trai hiếu thảo đáng khen, ông Phương đã thấy như nước đổ đầu vịt. Cái hồi năm ở bệnh viện bắt người ta chăm sóc còn chưa tính, hiện giờ đã có công việc còn muốn cha mẹ người ta mua quần áo cho cha mẹ mình. Cũng may ông sắp được phát bù tiền lương, nghịch tử sẽ không cần phải tiêu tiền của con dâu nữa.

“Bây giờ anh làm gì rồi?”

“Làm phục vụ.”

“Làm phục vụ?” Ông Phương cũng chẳng buồn hỏi xem là phục vụ ở đâu nữa, chỉ riêng ba chữ này thôi cũng đã đủ khiến ông thất vọng rồi. Nhân viên phục vụ tuy rằng vẫn có thể miễn cưỡng xem như giai cấp công nhân, nhưng chung quy vẫn kém chút.

Giáo sư Mục lờm ông bạn già của mình một cái: “Có công việc chính thức là tốt rồi.” Bà vốn có kỳ vọng rất cao vào con trai út của mình, còn từng nghĩ đứa nhỏ này tuy ranh mãnh nhưng có bọn họ ở đó, cho dù có kém

cũng chẳng thể quá kém được. Tuy nhiên sau đó, họ lại bất ngờ trở thành gánh nặng của con trai. Với một xuất thân như vậy, Phương Mục Dương vẫn có thể tìm được một công việc tử tế để nuôi sống bản thân là bà cũng thấy vui mừng rồi.

Phương Mục Dương phát hiện phong độ của mẹ mình không hề thua kém năm xưa, chỉ có điều bà đã già đi thấy rõ.

Chương 72: Truy lĩnh

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một ngày trước khi đi, cha mẹ Phương Mục Dương chủ động mời đình nghiệp tại xưởng sản xuất máy móc nông nghiệp ra nhà hàng dùng cơm, cảm ơn bọn họ đã chăm sóc mình suốt những năm qua. Những vật dùng còn sử dụng tốt nhưng không thể mang theo trong nhà đầu đã bàn giao cho chủ nhân mới, chỉ đợi khi nào khởi hành là người ta sẽ mang đi. Số hành lý mà bọn họ muốn đưa theo mình có hạn, trong đó một nửa là đồ do Phương Mục Dương gửi tới, mà quan trọng nhất chính là một sổ sách vở cùng với cả một tập thư. Số lượng thư không nhiều lắm, nhưng số con chữ trong thư thì rất đáng kể, một xấp mười sáu lá thư mà lượng chữ viết chỉ chít cả mặt trước lẫn mặt sau phải đến khoảng năm sáu nghìn. Có những chỗ phải soi kính lúp mới đọc rõ được, mà cũng có những tờ giấy viết thư thực ra chỉ là giấy bồi(1) mà thôi. Thực ra Phương Mục Dương cũng không hề hay biết ông già cận thị nặng nhà mình ban đêm đã phải chạt vật thế nào, anh chỉ đơn giản là không tìm được nên mới viết nhiều như vậy mà thôi.

(1) Giấy bồi: Giấy thô làm từ rơm, sậy, cỏ dại và các loại thực vật khác.

Phương Mục Dương lấy ra một bao thuốc lá Trung Hoa, ném cho cha mình, bảo ông vừa hút vừa nói.

Ông Phương nhìn bao thuốc, kinh ngạc hỏi: “Anh lấy ở đâu ra đấy?”

“Tiền Phí Nghê cho còn thừa một chút, con liền mua thuốc cho cha. Mấy năm nay không được hút, chắc là thêm nhỏ dãi rồi chứ gì?”

“Sao có thể nói chuyện với người lớn như thế hả? Chẳng biết lễ phép gì cả.” Vì gìn giữ tôn nghiêm của người làm cha, ông Phương đành nghiêm mặt nói. “Những năm này về cơ bản tôi đã bỏ thuốc lá rồi, không tin cứ hỏi mẹ anh mà xem.”

Thực ra ông Phương cũng không nói dối, nhiều năm rồi ông gần như không mua hộp thuốc lá nào, bình thường cũng chỉ hút thuốc lá quấn giấy giống những người dân ở đây.

Phương Mục Dương rút một điếu thuốc ra, lấy diêm quẹt lửa, đưa tới tận tay ông Phương. Ông Phương thành thạo dùng ngón tay kẹp lấy, rít một hơi thật sâu, chần chập nhả khói, vừa hút vừa dạy dỗ: “Tôi hiểu được tấm lòng hiếu thuận của anh đối với tôi và mẹ anh, nhưng anh dùng tiền hời hợt của Tiểu Phí mua thuốc lá và quần áo cho chúng tôi, Tiểu Phí và cha mẹ con bé sẽ nghĩ thế nào về nhà mình? Đợi khi nào tôi được phát bù tiền lương, anh lấy mà đưa cho Tiểu Phí đi.”

Lần đầu tiên hai vị nhà họ Phương làm cha mẹ chồng đã là chuyện mười mấy năm trước rồi, mà lần đó cũng khác hẳn với lần thứ hai. Hồi con trai cả kết hôn, ông Phương vẫn còn đang nắm giữ chức vụ quan trọng, con trai cả của ông bất kể kết hôn với ai cũng không thấp hơn nhà họ, chưa kể đứa con trai ấy của ông cũng coi như là tài mạo song toàn. Khi con trai út lấy vợ, tuy rằng thời kỳ khó khăn nhất đã qua, nhưng gia đình họ vẫn chưa có tiến triển gì tốt đẹp. Nghịch tử gia cảnh không tốt, bản thân lại chẳng có nghề gì, vậy mà lại có một công nhân chính thức chịu lấy nó, còn tự có nhà được phân, quả thực vô cùng hiếm thấy. Lúc nhận được tin tức kết hôn của Phương Mục Dương, ông Phương còn kích động ra cửa hàng mua một bình rượu trắng kém chất lượng, lấy tin mừng làm đề nhảm mà uống hết nửa cân rượu, trong lòng có một loại vui sướng tựa tựa trút bỏ gánh nặng.

Song ông Phương dù sao cũng vẫn là người có lương tâm, cho dù đang mừng vui thì vẫn cảm thấy có hơi áy náy. Cùng là một cuộc hôn nhân, nếu như một bên cảm giác mình quá được hời, thì bên còn lại chắc chắn sẽ cảm thấy mình bị thiệt.

Ông lại hỏi: “Lần trước tôi gửi anh trà cho Tiểu Phí, uống có quen không?”

Cái vùng này chẳng có gì, nhưng riêng lá trà thì lại cực kỳ thừa thãi, thậm chí mua trà cũng không cần phiếu.

“Quen lắm ạ, uống hết rồi.” Mặc dù Đại Hồng Bào thì gần như không uống, đều mang ra luộc trứng hết.” Lần trước anh trai Phí Nghệ mua được rất nhiều trứng gà từ chỗ một người dân sống ở ngoại thành, còn tặng cho bọn họ một sọt nhỏ. Phương Mục Dương đã dùng Đại Hồng Bào luộc một nĩa trứng to, giữ lại một nửa, còn một nửa đưa đến nhà cha mẹ của Phí Nghệ. Hai loại trà kia Phí Nghệ gần như ngày nào cũng uống, bây giờ đã uống hết rồi.

“Thế bây giờ mua thêm nhiều nhiều chút, mang về cho ông bà thông gia uống thử xem sao.”

Phương Mục Dương mua cho cha mẹ hai vé nằm, còn anh thì vẫn dùng vé ngỗ cứng bình thường. Cha Phương đưa tiền cho con trai, bảo anh mang đi đổi sang vé nằm giống họ. Phương Mục Dương nhận tiền mà không đổi vé, anh nói rằng tấm lòng của họ anh nhận, nhưng anh vẫn thích ngỗ hơn.

Ông Phương thật ra cũng có chút vui mừng, sau khi có gia đình riêng, nghịch tử cũng đã biết tiêu xài tiết kiệm hơn chút.

Phí Nghệ vừa về đến cửa là đã thấy Phương Mục Dương đang nấu mì trong nhà: “Anh về từ khi nào vậy?”

“Chiều nay.”

“Sao không báo trước cho em? Em còn đi đón mọi người nữa chứ.”

“Chẳng phải hôm nay em vẫn phải đi làm à? Cha mẹ bảo anh không được cản trở công việc của em.”

“Lần này cha mẹ anh về ở chỗ nào thế?”

“Nhà cửa vẫn chưa ổn định, hiện giờ bọn họ vẫn đang ở tạm nhà khách của đơn vị bên mẹ anh.”

“Sao anh vẫn còn tự nấu cơm vậy? Không phải là nên cùng ăn tối với bọn họ sao?”

“Yên tâm đi, cha mẹ còn được ăn ngon hơn chúng ta rất nhiều.” Vừa mới xuống xe lửa đã có người giới thiệu ra đón bọn họ, tự xưng là tài xế của một vị lãnh đạo nào đó. Phương Mục Dương theo cha mẹ lên chiếc xe hơi Volga còn mới tới tận tám phần. Tầm năm giờ chiều, vị tài xế kia lại tới đón gia đình họ đi dự tiệc, mà điểm đến lại vừa đúng là nhà hàng nơi Phương Mục Dương đang làm việc.

Anh đang xin nghỉ vì việc gia đình, không tiện dùng bữa ở đó, cho nên tự mình bắt xe buýt trở về nhà.

Phí Nghê lấy một xấp phiếu mua hàng từ trong túi ra, giao cho Phương Mục Dương: “Đây là của anh cả chị hai cho em, cha mẹ anh vừa về, chắc là cần mua thêm nhiều vật dụng, mà nếu không có phiếu thì cũng chẳng mua được gì cả. Anh cứ đưa chỗ phiếu này cho cha mẹ đi, sau này chắc chắn sẽ cần.”

Phương Mục Dương nhéo má Phí Nghê: “Ngày mai là gặp mặt rồi, em tự đưa cho họ đi, nếu không bọn họ lại tưởng rằng anh chỉ biết áp bức bóc lột em, không phải áp bức bóc lột mỗi em, mà còn áp bức bóc lột cả nhà em nữa.”

“Anh đừng có mà bốc phét, làm gì có cha mẹ nào nghĩ về con mình như vậy chứ?”

Phương Mục Dương cười: “Đó là em chưa gặp ông già nhà chúng ta đấy thôi. Ngày mai em nhất định phải nói cho bọn họ biết, cuộc sống của em không phải chỉ toàn dầu sôi lửa bỏng.”

Bởi vì ngày mai sẽ đi gặp cha mẹ chồng, trong lòng Phí Nghê cũng cảm giác hơi căng thẳng. Cô không biết gì về cha mẹ chồng của mình, đối với bọn họ cũng chỉ bởi họ là cha mẹ của Phương Mục Dương mà thôi.

Lần đến nhà họ Diệp vẫn để lại ấn tượng rất xấu trong cô, sự khắc nghiệt của mẹ Diệp là điều cô không thể đoán trước được. Lần này Phí Nghê cảm giác cha mẹ Phương Mục Dương dù có tệ cũng không thể tới mức ấy, nhưng vẫn không quên việc chuẩn bị trước tinh thần. Nếu như họ sống tệ quá thì cùng lắm ít qua lại hơn là được, dù sao cô và Phương Mục Dương cũng đã sinh hoạt riêng rồi.

“Anh thấy em đi gặp họ thì mặc bộ nào hợp lý hơn?” Phí Nghê đang phân vân giữa hai bộ đồ, muốn nhờ Phương Mục Dương giúp cô chọn lấy một bộ.

“Chẳng bộ nào hợp lý cả.”

“Tại sao chứ?”

“Không chỉ hai bộ quần áo này không hợp lý, cho dù em có đổi sang bộ khác cũng không hợp lý. Vấn đề không nằm ở trên trang phục.”

“Thế là ở đâu?”

“Ở em đó.”

“Anh nói thế là có ý gì?”

“Em quá đẹp, bọn họ mà trông thấy em là sẽ cảm thấy anh không xứng với em.”

Phí Nghê nhin không được mà bật cười: “Anh ấy, chẳng nói được cái gì đứng đắn cả. Làm gì có cha mẹ nào cảm thấy con mình không xứng với người khác chứ?” Huống chi điều kiện của anh cũng không kém, mà cha mẹ nhìn con mình thì luôn phiến diện hơn người ngoài.

Lần đầu tiên Phí Nghê gặp cha mẹ chồng là ở nhà khách.

Nếu tình cờ gặp cha mẹ chồng trên đường thì chắc chắn Phí Nghê cũng sẽ nhìn lâu hơn một chút. Thực ra vẻ ngoài của Phương Mục Dương đúng là được kết hợp từ các đặc điểm của cha mẹ anh, nhưng khí chất thì lại khác

nhau một trời một vực. Trên người cha mẹ Phương Mục Dương, đặc biệt là mẹ anh, luôn toát ra một phong thái rất “nghiêm túc”, mà cái nghiêm túc này hoàn toàn không giống kiểu nghiêm túc nhạt nhẽo ba cọc ba đồng của mấy bác bán rau ngoài chợ. Nhìn thoáng qua thì bọn họ có vẻ không phải là người để ý đến tiền.

Hai vị nhà họ Phương trông thấy Phí Nghê thì suy nghĩ đầu tiên chính là, cô còn giống người nhà bọn họ hơn cả Phương Mục Dương. Phương Mục Dương ở trong nhà vốn là thành phần cá biệt.

Phí Nghê cũng gọi bọn họ là cha mẹ theo Phương Mục Dương.

Giáo sư Mục đưa cho Phí Nghê một cái bao lì lì, xem như là quà gặp mặt. Bao lì xì ấy là do bà tự tay làm từ giấy đỏ, sau khi làm xong còn nhờ ông viết thêm mấy chữ để có vẻ trang trọng hơn. Vì mấy chữ này mà ông Phương đã phải căng đầu vắt óc đến tận nửa đêm, song cuối cùng ông vẫn chỉ đề xuống bốn chữ thông dụng nhất: trăm năm hòa hợp. Viết xong chữ rồi, giáo sư Mục bỏ vào đó một trăm tệ đã chuẩn bị sẵn. Tiền lương của bọn họ trước kia vẫn chưa được phát bù, mà mức lương hiện tại thì chẳng bằng được trong quá khứ. Bà vốn định đợi đến khi nào được phát hết lương sẽ cho nhiều hơn một chút, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, không thể đi tay không được, đành phải đưa tạm trước một trăm tệ. Cho đi một trăm tệ này rồi, số tiền tiết kiệm của họ cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Phí Nghê biết bọn họ chưa nhận lại lương, trong túi không có nhiều tiền, đang ngần ngại định không lấy, nhưng lại nghe thấy ông Phương bảo đừng chê ít.

Phí Nghê đành đưa tay ra nhận rồi nói lời cảm ơn.

Lần này Phí Nghê đến, còn cố ý mang theo hai cuốn tranh liên hoàn trước đó của Phương Mục Dương cho cha mẹ anh xem.

Phương Mục Dương không ngờ Phí Nghê còn bán dưa đến tận trước mặt cha mẹ mình.

Ông Phương cầm cuốn tranh liên hoàn, cẩn thận lật giở vài tờ, xác định đúng là bút tích của con trai ông, vậy mà nghịch tử chẳng hề nhắc tới câu nào. Sau khi xem qua một lượt thì ông đóng cuốn tranh lại, đưa sang cho vợ mình đọc.

Ông vốn còn tưởng rằng con trai đã bỏ bê chuyện vẽ tranh từ lâu, cũng bởi thế mà thi thoảng còn áy náy trong lòng, cảm thấy mình đã hại nó. Nghịch tử ngoài vẽ tranh ra thì chỉ có duy nhất một việc khác nó kiên trì được, đó là kéo đàn, nhưng kéo đàn thì cũng chỉ có thể kéo chơi chơi vậy thôi, không thể coi là nghề nghiệp...

Ông Phương khen ngợi con trai trước mặt Phí Nghê.

Phương Mục Dương phát hiện cha anh quả thực rất có tài khua môi múa mép, những lý do khiến ngày xưa anh ăn đòn, hiện tại đều đã biến thành ưu điểm của anh.

Hồi hai tuổi anh quét vôi hết tường nhà, bôi đen đồ vật trong nhà, giờ phút này lại biến thành tuổi còn nhỏ mà đã bộc lộ năng khiếu hội họa phi thường, mà chuyện anh mang đĩa ăn ra đựng màu vẽ cũng biến thành sử dụng tất cả những gì có thể để vẽ... Tóm lại, từ khi còn bé anh đã là một đứa trẻ ngoan, cha mẹ thương yêu hết mực.

Phương Mục Dương nhìn cha cười cười, ý là cha nói như vậy không cảm thấy ngượng mồm ư?

Ông Phương cũng rất khó xử, nếu cứ nói xấu nghịch tử trước mặt con dâu thì sao mà được? Một đứa con trai chẳng ra gì mà lại quảng cho người ta lấy về làm chồng, người ta sẽ nghĩ thế nào về kẻ làm cha là ông chứ?

Phí Nghê lắng nghe ông Phương quảng cáo bán hàng một cách giả dối, môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

Cô dùng tiền trong bao lì xì và phiếu công nghiệp mua thêm một vài vật dụng cho cha mẹ Phương Mục Dương, đồng thời cũng sắm mới một số nhu yếu phẩm hàng ngày như khăn tắm, xà phòng, kem đánh răng, dầu gội...

Những thứ ấy, Phương Mục Dương đều đưa hết cho cha mẹ mình.

Hai vợ chồng già nhận được mấy món đồ kia, một mặt cảm thán con dâu vừa chu đáo vừa cẩn thận, mặt khác lại thấy băn khoăn trong lòng.

Ông Phương vốn dĩ chưa mong ngóng gì chỗ tiền lương phát bổ sung, bởi vì họ vẫn còn đủ tiền để dùng, nhưng sau vài lần nhận được quà của con dâu, ông lại nhin không được mà gọi điện sang giục già. Một mình nghịch tử dựa dẫm con gái nhà người ta là đủ rồi, bọn họ không thể bắt chước theo được.

Chẳng bao lâu sau, chuyện nhà cửa của nhà họ Phương đã được ổn định. Bọn họ vẫn chuyển vào khu nhà cũ, chẳng qua là lần này ở tầng thứ ba. Những món đồ bị niêm phong lúc trước mà vẫn còn tìm thấy trong kho thì đều được mang trả lại. Ông Phương không bận tâm về chuyện mất mát đồ đạc, đi đầu duy nhất khiến ông đau lòng là nhiều bức tranh chữ và một số cuốn sách cổ ông cất giữ đã không còn bóng dáng nữa. Nhưng nghĩ đến khoảng thời gian trước kia của bản thân, ông Phương vẫn có thể an ủi chính mình, thôi thì giữ được một phần cũng đã là tốt lắm rồi, chẳng phải những năm qua không có tranh chữ ông vẫn sống được đấy sao?

Ngoài nhà ở ra, bọn họ còn lấy được tiền lương phát bổ sung cùng với cuốn sổ tiết kiệm của ngày trước. Bởi vì nhà họ chẳng bao giờ giữ được tiền, số tiền trong sổ tiết kiệm còn chẳng bằng phần lẻ của lương nhận về.

Bonus

Giấy bồi

Thuốc lá Trung Hoa

Xe Volga

Chương 73: Ngôi lâu vàng trong sách

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Số nội thất ít ỏi được trả về căn bản không thể lấp đầy căn nhà mới của nhà họ Phương, song ông Phương cũng không vội sắm sanh đồ đạc. Nhà không thuê thêm giúp việc, giáo sư Mục đã bắt đầu đi làm, chỉ còn mình ông Phương là rảnh rỗi chờ đợi sắp xếp công việc, tuy ông cũng có bản thảo cần chép lại nhưng vì thời gian của ông linh hoạt cho nên việc nhà tự động rơi xuống đầu ông. Dưới tình huống như vậy, ông Phương đương nhiên mong nhà càng ít đồ càng tốt.

Ngày Chủ nhật, Phí Nghê theo Phương Mục Dương đi thăm nhà cha mẹ chồng. Những người nhiều năm không công tác một khi đã có việc làm thì phần đa đều nóng lòng muốn cống hiến hết mình cho công việc, giáo sư Mục vừa đi làm lại, quãng thời gian này cả ngày Chủ nhật bà cũng ở lì trên trường. Sinh viên hiện tại nền tảng quá kém, có những người còn chẳng có cả kiến thức căn bản dạy từ cấp hai, không thể theo kịp việc giảng dạy của bà, cho nên bà đành tranh thủ thời gian nghỉ ngơi để ép bọn họ học bù.

Những năm qua ông Phương đã không ít lần trả giá cho sai lầm từ miệng mà ra, vất vả lắm mới có thể thu mình, nhưng vừa thấy mặt con trai con dâu thì miệng lại không kìm được: “Mẹ hai đứa lúc nào cũng bảo cha phải thận trọng tuyệt đối từ lời nói tới việc làm, kết quả bà ấy thì sao, vừa mới đi làm không lâu đã bắt sinh viên học bù, cũng chẳng sợ bị người ta gán cho cái mác chuyên trắng(1) điển hình, bị sinh viên đá rớt đài. Nhưng mà dù sao cha cũng hiểu được suy nghĩ của mẹ các con, quá nhiều sinh viên yếu kém, nhiều người thậm chí còn chẳng bằng học sinh trung học, cho dù có cho học bù cũng chẳng thể nào theo kịp bà ấy dạy được. Chế độ tuyển chọn đại học cũng cần phải thay đổi thôi.”

(1) Chuyên trắng: Một thuật ngữ thời Cách mạng Văn hóa chỉ những người chỉ chăm chú làm kinh tế mà không quan tâm đến chính trị. Đối lập với “chuyên trắng” là “chuyên đỏ” – những người không chỉ chú tâm học tập chính trị mà còn tập trung kinh doanh, làm tốt công việc của mình.

Phí Nghê nhin không được hỏi: “Cha, cha thấy kỳ thi đại học có khả năng khôi phục không?”

Ông Phương vì tự tin con dâu sẽ không ra ngoài nói bậy nên lại kìm miệng không được mà giải thích một phen. Sau vài lần gặp mặt cô con dâu này, ông Phương phát hiện cô là một người rất kín miệng. Còn đứa con trai kia thì càng khỏi cần phải nói, trong khoảng thời gian gian nan nhất, ông hi vọng con trai út sẽ vạch rõ giới hạn với mình để cuộc sống được tốt hơn, nhưng nghịch tử lại không chịu.

Ở phương diện này Phương Mục Dương có lợi thế hơn anh chị của mình, bởi vì người ngoài đều biết cha con bọn họ bất hòa, hơn nữa Phương Mục Dương còn chơi rất thân với con cái gia đình công nhân, thường xuyên lấy tiền trong nhà ra ngoài đãi bạn, cùng nhau “chia giàu sẻ nghèo” với đám trẻ đó, thậm chí thuốc lá Trung Hoa ông thỉnh thoảng mới dám hút cũng bị nó lén đưa cho người gác cổng. Những chuyện ấy Phương Mục Dương đều làm như lẽ đương nhiên. Vì phân rõ ranh giới với giai cấp tư bản nên mẹ của Phương Mục Dương đã quyên góp hết tiền tiết kiệm có lãi suất, vàng bạc, nhà ở cùng với tất cả đồ đạc giá trị mà bà ngoại để lại cho nó, thế nên Phương Mục Dương luôn cho rằng mình cũng có quyền kiểm soát tiền bạc trong nhà y hệt như cha mẹ mình, muốn xài gì thì cứ xài, tiêu nhiều hay ít tùy thích, lúc tiêu xài cũng không cần hỏi ý kiến của cha mẹ.

Ông Phương vẫn nhớ, nghịch tử tuy luôn nghĩ cách tiêu tiền của họ, nhưng thật ra không hề có khái niệm gì về vàng bạc lãi suất linh tinh. Biết chuyện nhà bị quyên đi, suy nghĩ đầu tiên của nó chính là chuyện gì sẽ xảy ra với những bông hồng mà khi sống bà thích nhất. Mấy ngày sau ông Phương Nghe nói, nhà cũ của mẹ vợ ông bị trộm đột nhập, tài sản không thiệt hại gì, chỉ có toàn bộ hoa hồng trong vườn là đã bị đào đi mất, mà cũng may là người ta cũng đang có ý định dọn dẹp chỗ hồng kia đi. Ông Phương không nhìn thấy hoa hồng ở trong nhà, nhưng ông vẫn biết chắc là con trai nhỏ

gây nên, bởi vì sau ngày hoa hồng bị đào đi thì quần áo của thằng bé cũng vừa bẩn thỉu vừa rách nát. Cả ông lẫn vợ đều không ai truy cứu chuyện kia, chỉ mua thêm một vài bộ quần áo mới cho Phương Mục Dương, dự định đối xử với thằng bé này tốt hơn một tí. Thế nhưng chỉ vài ngày sau, Phương Mục Dương đã lén cầm sổ hộ khẩu đến cửa hàng ủy thác bán hết quần áo của mình. Lại thêm vài ngày sau nữa, cái đài duy nhất trong nhà cũng bị nó mang đi mất. Ông Phương hết cách, đành phải tiếp tục sử dụng lại phương pháp giáo dục trước kia.

Sau khi giải thích một hồi, ông Phương lại nói: “Học tập không nhất định phải giới hạn ở trong trường, ở nhà cũng có thể học. Nếu con và Mục Dương có vấn đề gì thì cứ nói, có thể hỏi cha và mẹ con lúc nào cũng được.”

Phí Nghệ tất nhiên rất sẵn lòng, nhưng Phương Mục Dương thì hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với việc học hỏi cha mình, cho dù chỉ là bày vẽ ngoài mặt cũng lười giả bộ.

Căn nhà của nhà họ Phương vốn dĩ đã không hề nhỏ, mà bởi vì ít đồ đạc nên trông càng rộng lớn hơn. Ông Phương đưa con trai và con dâu đi tham quan một vòng, khi đến một gian phòng ngủ có ánh sáng tự nhiên, bên trong hoàn toàn trống trải, ông mới chỉ vào trong phòng mà nói: “Về sau hai đứa sẽ ngủ phòng này.”

Ông Phương dù sao cũng là một người cha rất có trách nhiệm, ông bỏ bê việc giáo dục nghịch tử nhiều năm như vậy, khi có cơ hội dĩ nhiên muốn bù đắp lại. Hơn nữa hiện tại ông cũng chưa phải đi làm, vừa hay có thể đốc thúc con trai học tập bất cứ lúc nào.

Cả Phương Mục Dương lẫn Phí Nghệ đều không đáp. Phương Mục Dương hiển nhiên là không muốn ở cùng cha mẹ mình, cho dù nhà của bọn họ có tốt hơn nhà anh cả trăm lần thì anh cũng không muốn. Phí Nghệ không muốn, là bởi vì một khi đã dọn khỏi căn nhà mà xưởng may mũ phân cho thì cô cũng sẽ mất đi quyền sở hữu hợp pháp với căn nhà đó, và nó sẽ được nhượng lại cho bất cứ công nhân chức nào có nhu cầu. Cô bỏ trống nó lâu dài thì có nghĩa là không cần ở, đương nhiên sẽ phải nhường

cho người khác. Dọn ra thì rất dễ dàng, nhưng nếu dọn về thì sẽ cực kỳ khó khăn.

Ông Phương cũng không giục bọn họ đến ở nhanh, còn phải đợi sắm đủ đồ dùng trong nhà, dù sao cũng sẽ mất thêm một khoảng thời gian nữa.

Phòng vệ sinh của nhà mới đã được trang bị đầy đủ, có thể tắm được nước nóng, nhưng phòng bếp thì vẫn chưa mua đủ dụng cụ nấu ăn. Phòng sách chỉ kê có mỗi một cái bàn làm việc, bản thảo của ông đều để ở trên đó hết.

Khi viết lách ông Phương thường chỉ lo viết sao cho mình thấy sướng chứ không hề để ý tới tương lai, lo lắng xem mười năm sau những nội dung ấy sẽ như thế nào. Những bản thảo trước kia thất lạc, ông mạo hiểm dựa vào trí nhớ mà viết lại trên giấy bồi, cảm thấy dù sao mình cũng phải lưu lại chút gì đó, cho dù ở giữa có rất nhiều phần gián đoạn nhưng ông vẫn cứ kiên trì. Một mặt giấy bình thường chứa khoảng ba nghìn con chữ, nếu không đeo kính nhìn cẩn thận từng chữ một thì sẽ không thể hiểu nổi trên giấy đang viết cái gì, mà tình hình hiện tại không cho phép ông đọc chữ quá kỹ, thị lực của ông ngày càng kém, bác sĩ vẫn bảo ông không được dùng mắt quá độ. Mấy hôm trước ông đã nổi lên ý định tìm người chép thay, nhưng vẫn chưa tìm được ai đáng tin cậy cho nên đành phải tự mình sửa sang, mỗi ngày một chút.

Ông Phương cũng không hi vọng con trai còn chưa tốt nghiệp cấp hai và con dâu trình độ văn hóa cấp ba có thể hiểu được bản thảo của mình, nhưng vẫn hào phóng đưa bọn họ xem.

Phí Nghiê thấy trong bản thảo có rất nhiều từ vô nghĩa, nhưng khi cô nhẩm những từ này trong đầu, cô lại phát hiện chúng đều có ý nghĩa cả, chẳng qua chúng là từ ngữ tiếng Anh nhưng lại được phiên âm một cách vụng về thành từ tiếng Trung mà thôi. Với học vấn của cha chồng cô, đương nhiên có thể dịch sát nghĩa hơn một chút, song lúc viết ông lại quá cẩn thận, cho dù là bản thảo chỉ mình mình xem thì cũng vẫn để phòng người khác xem, không chỉ thường xuyên sử dụng từ vựng tiếng Anh mà còn dùng từ phiên âm thay cho từ tiếng Anh gốc, thậm chí khi phiên âm cũng cố ý chuyển ngữ không chuẩn xác.

Ngày hôm sau, Phương Mục Dương lại đạp xe đến nhà cha mẹ, đi lấy chỗ sách mà Phí Nghệ nhờ giáo sư Mục mượn từ thư viện.

Phương Mục Dương không chỉ lấy được sách mà còn nhận thêm được một cái phong bì, bên trong là hai trăm tờ mười tệ Đại Đoàn Kết(2). Ông Phương bảo anh mau cầ n ti ền đi bù lại phần đã tiêu xài của Phí Nghệ lúc trước.

(2) Đại Đoàn Kết: Bộ tiền giấy mười tệ phát hành lần đầu ngày 10/01/1996 và ngừng lưu hành từ 01/07/2000, bên trên in hình ảnh “những người đại biểu của nhân dân bước ra từ Đại lễ đường.”

“Cứ tiêu ti ền của vợ mãi, sau này không ngẩng đ ầu lên được trước mặt người ta đâu. Số ti ền này anh nhất định phải đưa cho Phí Nghệ đấy, đừng có tự mình tiêu lấy.”

Phương Mục Dương cười: “Con cao hơn cô ấy, ngẩng đ ầu lên sao nhìn thấy cô ấy được chứ. Nếu cha đã không tin con như thế thì sao không tự mình đưa cho cô ấy?”

“Nợ là nợ, tấm lòng là tấm lòng, cái này anh vẫn nên tự mình đưa qua thì hơn.”

Phương Mục Dương mua hai lon bào ngư đóng hộp, một lon đưa cho cha mẹ, lon còn lại mang về nhà. Về đến nhà rồi, người đ ầu tiên anh trông thấy không phải Phí Nghệ mà là một người đàn ông, mà người đàn ông này anh còn chẳng quen biết gì.

Mới đ ầu anh cứ tưởng là bạn bè của Phí Nghệ, nhưng nghe cô giới thiệu xong thì mới biết, người kia vốn công tác ở tòa soạn, hôm nay cố ý đến nhà để đặt hàng anh vẽ một bản thảo tranh liên hoàn cho báo của họ.

Phí Nghệ pha h ồng trà cho khách, khi Phương Mục Dương quay về thì tách trà cũng đã cạn, vậy nên cô lại rót thêm trà cho người ta, đ ồng thời xếp một ít điểm tâm lên đ ĩa, bày ra bàn, bảo Phương Mục Dương từ từ nói chuyện với khách.

Còn cô thì ng ồi xuống bên cái bàn làm việc đóng dưới gi ường cao, cúi đ ầu đọc cuốn sách Phương Mục Dương mượn về cho mình.

Lúc đọc sách cô vẫn luôn rất chuyên chú, sách luôn ngăn cách cô với toàn bộ thế giới bên ngoài.

Những ngày này, chuyện tốt liên tiếp xảy đến với nhà họ Phương. Bọn họ ổn định chỗ ở, lấy lại tiền lương phát thiếu, sự nghiệp của Phương Mục Dương cũng càng ngày càng suôn sẻ, thậm chí còn có cả biên tập viên từ tòa soạn chủ động đến nhà hỏi thăm. Phí Nghê đương nhiên vui mừng thay họ, nhưng bản thân cô cả năm nay lại chẳng có tiến triển gì, vẫn cứ làm y hệt một công việc như năm ngoái...

Chẳng bao lâu sau Phương Mục Dương đã nói chuyện với khách xong, còn nội dung công việc cụ thể anh sẽ trao đổi kỹ hơn khi đến tòa soạn.

Tiền khách đi rồi, Phương Mục Dương bước tới sau lưng Phí Nghê, vừa lật sách vừa hỏi: “Em cảm thấy cuốn sách này thế nào?”

Phí Nghê vừa định đáp lời thì sách đã lật đến một trang có kẹp một tờ mười tệ.

“Ai lại bất cẩn như thế nhỉ? Để quên tiền trong sách này.”

“Anh thấy chắc không chỉ có một tờ đâu, em giờ tiếp thử xem.”

Trong một quyển sách, Phí Nghê lấy ra được mười mấy tờ mười tệ.

Phương Mục Dương cười: “Cái thứ gọi là ngôi lâu vàng trong sách, chắc là như thế này nhỉ?”

Từ nụ cười của anh, Phí Nghê có thể lờ mờ đoán ra lai lịch của chỗ tiền đó: “Phí gửi bản thảo à?”

Phương Mục Dương lấy cái phong bì kia ra, mở ra cho Phí Nghê xem.

Hai trăm tờ mười tệ Đại Đoàn Kết ch òng thành một xấp. Nhi ều ti ền như vậy, Phí Nghê chỉ có thể nghĩa đến một loại lai lịch. Cô hỏi Phương Mục Dương: “Cha anh đưa anh à?”

Phương Mục Dương vẫn cười với cô: “Đây không phải là ti ền của anh, đây là ti ền của em. Ông già bảo anh trả lại ti ền cho em.”

“Trả em?”

“Hôm trước em móc h ầu bao ra mua quần áo và đ ò dùng cho ông ấy, giờ ông ấy trả lại em.”

“Đâu ra nhi ều ti ền như vậy, chỗ ti ền em tiêu còn chưa đến hai trăm tệ.” Phí Nghê nghĩ nghĩ một chút, lại nói: “Ti ền này vẫn nên trả lại cho họ thì hơn.”

Phương Mục Dương nhéo má Phí Nghê: “Cái cô nhóc tham ti ền này, lúc bảo anh nộp ti ền lương cho em sao lại không thấy em phóng khoáng như thế nhỉ?”

Hiện tại hai phần ba ti ền lương của Phương Mục Dương mỗi tháng đ ều phải giao cho Phí Nghê giữ, thậm chí anh còn phải đưa cả bảng lương đ ể chứng minh mình không nói dối. Còn ti ền nhuận bút thì vẫn chỉ cần giao một nửa là đ ược.

Phí Nghê cũng cười: “Ti ền của anh đâu giống ti ền của người khác chứ?”

“Ông già bây giờ không thiếu chút ti ền này đâu, em trả lại cho ông ấy, ông ấy cũng chẳng có chỗ mà tiêu. Trên tay ông ấy nhi ều ti ền như thế mà có sắm thêm đ ược tí đ ồ đạc nào đâu. Chúng ta không đi tiêu hộ, ti ền của ông ấy cũng chỉ xếp xó mà thôi.” Phương Mục Dương đưa xấp ti ền cho Phí Nghê. “Thế này đi, em giữ lại một ngàn, phần còn lại anh sẽ đi mua thêm ít đ ồ cho ông ấy.”

“Thế cũng đ ược.” Phí Nghê chợt nhớ tới chuyện trưa nay anh trai cô nói. “Buổi trưa anh cả có đến tìm em, hỏi xem anh có thể giúp anh ấy vẽ thiết kế sơ pha cùng với chạn bát đ ược không. Em nghĩ dù sao mình cũng có sẵn nên đã hứa ngày mai sẽ đưa cho anh ấy r ồi.”

“Không vấn đề gì, nhưng không phải nhà em đã có sô pha nhỏ và chạn bát rồi sao? Sô pha to kê vào không vừa được đâu.”

“Em cũng không rõ nữa, để mai em hỏi anh ấy thử xem.”

Phương Mục Dương cũng không có ý định từ từ chọn từng tí một. Anh cầm tiền của cha mình đi ra cửa hàng ủy thác, mua một bộ bàn ghế làm việc, tủ sách và tủ năm ngăn, tất cả đều làm bằng gỗ tử đàn.

Sau vài chuyến đi tới cửa hàng ủy thác, đồ đạc trong nhà đã đầy. Số tiền dư lại, Phương Mục Dương mang đi đổi phiếu kì kèo với giá cao, ra cửa hàng hữu nghị mua thêm hai cái quạt điện. Mùa hè đã sắp đến mà nhà cha mẹ anh vẫn còn chưa có quạt điện, cả nhà anh cũng vậy. Ngoài quạt điện ra, còn có thảm trải sàn và một chiếc chăn mỏng nữa được chuyển đến nhà cha mẹ anh.

Bonus

Tờ 10 tệ Đại Đoàn Kết

Chương 74: Nhà cửa (1)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ông Phương ng ỡ hóng gió từ chiếc quạt điện nghịch tử đưa tới, nhất thời mất hết lập trường để phê bình nó.

Chỉ có thể âm thầm quyết định, v ềsau sẽ trực tiếp đưa ti ền cho Phí Nghê, không giao qua tay Phương Mục Dương nữa.

Hai vợ chồng già chủ động tỏ ý muốn gặp thông gia một lần. Lúc trước bọn họ luôn ở nhà khách, quà gặp mặt cũng chưa chuẩn bị được, tất nhiên chưa tiện hẹn gặp. Hiện tại đã có nhà mới, quà gặp mặt đã xong xuôi, cũng tới lúc nên chính thức chào hỏi nhau r ồi. Ông bảo Phương Mục Dương bàn bạc qua với Phí Nghê, xem xem ngày nào thì tiện.

Phương Mục Dương mang quạt điện v ềnhà, Phí Nghê cũng ng ỡ hóng mát. Ngoài quạt điện ra, anh còn c ần thêm một lọ sữa chua già.

(1) Sữa chua già: Một loại sữa chua truyền thống của Thanh Hải được tạo ra bằng cách cho thêm các chất làm đặc vào trong sữa tươi, thường lên men trong thổ sứ, thời gian sản xuất dài và hạn sử dụng tương đối ngắn.

Phí Nghê nói: “Sao lại mua nữa thế? Mấy cái lọ sứ kia mình còn chưa trả lại đâu.”

“Sau r ồi trả một thế, nhà ta đâu thiếu mấy xu ti ền ấy.”

Hai người cùng ng ỡ trước quạt điện, cánh tay dán sát vào nhau. Phí Nghê vừa hứng gió vừa uống sữa chua, thỉnh thoảng lại đưa ống hút tới bên miệng Phương Mục Dương để anh uống ké một ngụm. Đôi lần cô không

đưa sang, anh liền thò đầu qua đó. Phí Nghệ giơ tay đẩy Phương Mục Dương ra: “Đừng dính gần thế, em nóng.”

Phương Mục Dương lại càng ghé tới sát hơn: “Ngồi quạt là không nóng nữa.”

“Anh có thể mua thêm một cái quạt điện nữa không? Chúng ta mang sang nhà cha mẹ em.”

“Được.”

Phí Nghệ lại kể chuyện của anh cả mình: “Anh trai em làm nội thất không phải để mình dùng đâu, để kiếm tiền đấy. Nhà bên đó quá chật, anh ấy muốn ra ngoài thuê nhà ở. Lương tháng của anh ấy không có nhiều, gần đây cưới vợ còn lỗ, không dư tiền để thuê nhà, cho nên mới tính đến việc bán đồ đạc kiếm chút đỉnh. Em cũng nói với anh ấy là chúng mình hiện tại có dư một chút, anh ấy lấy dùng lúc nào cũng được, nhưng anh ấy bảo không cần, nói là cứu nguy chứ không cứu nghèo(2).”

(2) Cứu nguy chứ không cứu nghèo: Cách nói dân gian ý bảo con người ta chỉ có thể giúp đỡ nhau những lúc thực sự nguy nan, chứ nghèo về lâu về dài thì không giúp được.

Giọng điệu của Phí Nghệ không phải là không chứa chút âu lo gì. Cô biết việc làm thêm đồ nội thất ngoài giờ rất mệt mỏi, lúc trước Phương Mục Dương ban ngày đến ban huấn luyện tối lại về đóng bàn đóng ghế, cô cũng không hệt tán thành, mà đó chỉ là làm đồ đạc cho nhà mình, chậm nhất cũng chỉ một tháng làm xong. Còn anh trai cô thì hình như không định làm có vài món đồ như thế...

Nhà của nhà họ Phí nói là hai gian nhưng thật ra chỉ là một gian ngăn đôi ra mà thôi. Trước kia gia đình bọn họ chung sống, chỉ thả có mỗi một cái màn ở gian trong, sau này Phí Đình kết hôn thì màn mới biết thành cửa. Nhưng diện tích của cả căn nhà có mỗi thế, có ngăn ra thì cũng không thể quá dày, lớp vách ngăn mỏng manh kia khả năng cách âm còn thua xa tường nhà Phí Nghệ. Thực ra Phí Đình cũng có thể ở tạm như vậy, nhưng cha mẹ Phí lại quá tinh tế, cứ đến khoảng thời gian cố định kia là lại ra

ngoài tản bộ, ngày Chủ nhật còn lang thang bên ngoài từ sáng đến tối để con trai và con dâu có không gian riêng với nhau. Nếu cha mẹ không tinh tế đến mức đó, Phí Đình chắc cũng vẫn ở cùng với họ được, nhưng như tình hình hiện tại, anh lại cảm thấy ở không nổi nữa.

Phương Mục Dương lại không cho rằng đây là vấn đề to tát: “Hay cứ nhường lại căn nhà này cho anh trai em đi. Anh ấy cũng làm việc tại xưởng may mũ, lại chưa được phân nhà ở, cho dù có dọn đến đây thì người ngoài cũng chẳng thể nói gì. Chúng ta ra ngoài thuê nhà, thuê một căn nhà nhỏ có sân vườn, em muốn đàn bản nhạc gì thì đàn, muốn nói gì với anh thì nói, cũng không sợ làm phiền những người xung quanh. Anh sẽ kiếm cho em một cái nồi hơi nhỏ, để mùa đông em cũng có thể tắm nước nóng được mỗi ngày.”

Phương Mục Dương đã sớm muốn dọn ra ngoài ở, nơi này chẳng cách âm chút nào, mà da mặt Phí Nghệ lại quá mỏng, muốn làm gì cũng phải kiềm chế lại, tuy rằng anh đã kết hôn nhưng mỗi tuần lại chỉ có thể hưởng thụ phúc lợi của hôn nhân có một lần. Hơn nữa anh cũng cần một căn phòng riêng để vẽ tranh, sống trong một gian nhà tích hợp cả phòng khách, phòng ăn lẫn phòng ngủ thế này, anh cảm thấy rất gò bó, đến màu vẽ pha nhựa thông cũng chẳng dám dùng bao giờ.

Phí Nghệ lại hút một ngụm sữa chua: “Anh nghĩ hay quá nhỉ, cái nhà có sân vườn anh nói í, có khi lương cả tháng của em cũng chẳng đủ tiền thuê đâu.”

“Không phải ông già đã trả lại em một khoản tiền rồi sao?”

“Thế cũng chẳng đủ để cho anh xài, lại còn muốn mua nồi hơi nữa chứ, trí tưởng tượng của anh cũng phong phú đấy.” Thực ra viễn cảnh Phương Mục Dương vẽ ra thực sự rất đẹp, nếu như có tiền Phí Nghệ cũng muốn làm theo. Nhưng lương tháng của cô có hạn, tài sản lớn nhất chính là cái gian nhà này, mà cái gian nhà này có được cũng chẳng dễ dàng gì cho cam. Nếu anh trai cô dọn ra khỏi nhà cha mẹ, Phí Nghệ sẵn lòng trợ cấp tiền thuê nhà cho anh ấy mỗi tháng, đến bao giờ anh ấy được phân nhà ở thì thôi. Còn căn nhà này, cô thực sự không nỡ bỏ.

“Anh biết em đang lo lắng chuyện gì. Đợi khi nào anh có tiền, anh sẽ mua một cái nhà sân vườn cho em. Em vẫn sẽ là chủ nhà của chúng ta.”

“Một cái nhà như thế mua mất khoảng bao nhiêu tiền?”

“Anh đã hỏi rồi, chỉ cần chưa đến một vạn là mua được.”

Phí Nghê nhìn không được mà bật cười: “Anh nói nhẹ nhàng quá nhỉ. Bằng vào tiền lương hiện tại của em, phải nhịn ăn nhịn uống hai mươi năm nữa mới đẻ ra được một vạn. Còn nếu chúng ta cùng nhau đẻ dành, cùng nhau nhịn ăn nhịn uống, thì chỉ mười năm chắc là cũng tích đủ rồi.”

“Không phải là anh có tiền nhuận bút sao? Tiền nhuận bút bây giờ cao hơn trước kia nhiều rồi, trước khi mua thì vẫn đủ để thuê đó.” Phương Mục Dương cười. “Mà cho dù có thuê không nổi nữa thì chúng ta vẫn có thể về đây ở mà. Người ngoài đã dọn vào rồi chắc chắn sẽ không dọn ra, nhưng anh trai em không phải loại người như thế. Trước lúc quay về chúng ta bớt cho anh em ít tiền thuê nhà cũng được.”

Phương Mục Dương cũng không định để anh vợ mình dọn vào rồi lại dọn ra, anh nói thế chủ yếu để Phí Nghê thấy an lòng, để cô biết rằng trong tình huống xấu nhất, bọn họ vẫn có đường lui, tuy rằng anh chẳng hề coi đó là đường lui gì cả. Anh rất tự tin vào bản thân mình, cho dù không mua được nhà thì tiền thuê hàng tháng thì vẫn dư sức trả.

“Tất nhiên là em tin vào nhân phẩm của anh trai em, nhưng nếu anh ấy đã dọn vào rồi thì sao chúng ta có thể mặt dày bảo anh ấy dọn ra được? Hơn nữa căn nhà này cũng đâu viết tên của em, nếu anh trai em thực sự muốn ở, em cũng chẳng có tư cách gì mà bắt anh ấy ra ngoài.” Căn nhà này cô chỉ có quyền sử dụng, là công nhân ở xưởng, một khi đã dọn vào rồi, chỉ cần không chủ động dọn ra là sẽ chẳng ai có quyền đuổi cô đi, nhưng nếu như đã đi rồi mà muốn về lại thì sẽ khó khăn vô vàn. Anh trai cô không giống với những người khác, kể cả anh ấy có ở đây thật, mai sau nếu cô yêu cầu thì hẳn là anh vẫn sẽ nhường lại nhà cho cô. Chỉ có đi đâu, cô không thể mở miệng được.

“Thế thì em cứ đốc thúc anh kiếm tiền, để sau này không cần phải quay lại căn nhà này nữa.”

Phí Nghệ chỉ cười, tuy rằng cô rất muốn giúp đỡ anh trai mình, nhưng cô vẫn không xem đó là một phương án khả thi. Hiện tại thu nhập của Phương Mục Dương đã vượt qua cô, nhưng tầm quan trọng của nhà ở với cô vẫn chẳng kém gì quá khứ.

Phương Mục Dương cũng không vội vàng miễn cưỡng Phí Nghệ, anh chủ động đề cập đến buổi họp mặt giữa hai bên cha mẹ.

“Thế Chủ nhật này luôn đi, mai tan làm em sẽ về nhà cha mẹ, nói chuyện với họ một chút.” Cha mẹ Phí Nghệ biết chuyện hai vị phụ huynh nhà họ Phương trở về, cũng đã sớm chuẩn bị quà gặp mặt rồi.

Ngày hôm ấy trời rất nóng, Phí Nghệ không ngủ được trên giường, đành trải chiếu nằm dưới đất. Phương Mục Dương cũng ngủ dưới chiếu cùng cô.

Lúc này Beethoven đã không còn bị cấm nữa, nghe nhạc của Beethoven cũng không cần phải trùm chăn, có thể đường hoàng mở cửa sổ ra bật nhạc. Tiếng nhạc cũng theo cửa sổ mà truyền ra ngoài.

Phí Nghệ nằm nghiêng trên chiếu đọc sách, trong lòng vẫn rối rắm về chuyện nhà cửa. Áo ngủ mùa hè của cô là một cái áo trắng rộng không tay. Phương Mục Dương cứ nhất định phải lấy lưng cô làm bàn vẽ, đặt một tờ giấy sau lưng cô để dùng bút chì vẽ lên, phía dưới giấy là một cuốn vở mỏng có vai trò như tấm đệm. Lưng của Phí Nghệ rất thẳng. Cô có thể mơ hồ đoán được anh đang vẽ gì thông qua cảm giác trên lưng.

Phương Mục Dương nói tiếng quạt ảnh hưởng tới việc vẽ tranh của anh, vậy nên trước lúc anh vẽ Phí Nghệ đã tắt quạt điện, hiện giờ trong phòng chỉ có chút gió từ ngoài thổi vào. Phương Mục Dương không thích tiếng quạt kêu ro ro, nhưng lại chẳng hề chê tiếng ve kêu rinh rích.

Phí Nghệ vốn đã lau mình từ trên xuống dưới một lần, tạm thời quên đi cái nóng. Nhưng Phương Mục Dương nằm sát gần cô như vậy, tiết trời lại oi

đến thế, chớp mũi không khỏi rịn ra mấy giọt mồ hôi.

“Anh không thể lên bàn vẽ được à?”

“Ngồi bàn không có cảm hứng, chẳng vẽ được gì cả. Em chịu khó thêm chút đi. Hay là đọc cho anh nghe xem trên sách viết gì nhé?”

“Một lúc làm hai việc không tốt lắm đâu.”

Mà đâu chỉ có mỗi hai việc chứ, máy quay đĩa ã còn đang phát nhạc nữa.

Song Phí Nghệ vẫn đọc. Nếu lúc này cô im lặng, hẳn là tình huống sẽ bị lái đi theo chiều hướng khác.

Phí Nghệ kiên nhẫn đọc hết đoạn này qua đoạn khác, Phương Mục Dương rốt cuộc cũng vẽ xong.

Đối với những bức vẽ của anh, Phí Nghệ chưa từng tỏ ra hiếu kỳ bao giờ.

Cửa sổ để mở, muỗi bay vào.

Phí Nghệ xỏ dép lê, đi đóng cửa sổ, sau đó quay ra tìm tìm nhang muỗi.

Nhưng mà trong nhà lại không có nhang muỗi.

Phương Mục Dương nói: “Để anh bôi nước hoa cho em.”

Phương Mục Dương xịt ít nước hoa vào lòng bàn tay, thoa lên giúp cho Phí Nghệ, những ngón tay trượt dần từ cổ cô xuống.

Chúng khiến cho Phí Nghệ không thể nào chịu nổi: “Thôi để em tự làm đi.”

“Anh giúp em được mà, hay là em cũng giúp lại anh nhé?”

Nhưng Phí Nghệ lại không định giúp anh: “Đừng có động vào người em, anh cứ tự bôi cho mình là được rồi.”

“Anh không bơi, như thế bọn muỗi sẽ tới tìm anh, em cũng sẽ an toàn hơn một chút.”

Một lát sau, Phí Nghê lại nói: “Anh nhanh lên tí được không?”

“Anh sợ nhanh thì nhiều chỗ sẽ để sót.”

“Đừng như vậy nữa.” Phí Nghê quay người qua một bên, không nhìn anh, chỉ cắn môi nói: “Hôm nay mới thứ Sáu mà.”

“Chẳng lẽ bơi nước hoa cũng phải chờ đến thứ Bảy sao?”

Những chuyện khác bọn họ cũng đã từng làm vào thứ Sáu, rất nhiều lần rồi.

“Tự nhiên lại muốn nghe thấy tiếng em gọi quá.”

Trước lúc đi ngủ Phí Nghê đã lau người rồi, nhưng lúc này cơ thể lại dính dính đầy mồ hôi, tóc mái dán lên trên trán. Cô vừa nóng vừa xấu hổ: “Anh đi mà gọi ấy.”

“Thế em muốn anh gọi là gì nào? Anh gọi cho em nghe.”

Phí Nghê không thèm để ý tới anh. Đối phó với loại người da mặt dày như trường đồng vách sắt này, cô cũng bó tay hết cách.

“Không biết xấu hổ.”

Phương Mục Dương dùng hành động nói cho cô hay, chuyện không biết xấu hổ vẫn còn ở phía sau kia.

Buổi sáng thức giấc, Phí Nghê phát hiện trên người mình đầy những vết hằn, hết vết này tới vết khác. Đêm qua cô bị Phương Mục Dương lăn lộn trên chiếu hời lâu, những vết hằn đó không thể biến mất ngay được. Những ngón tay của Phương Mục Dương dán lên người cô. Anh nói, có hơi áy náy: “Để tối nay anh trải một tấm thảm mỏng lên trên, sẽ không bị như thế nữa.”

“Tối nay không có đâu.”

Phương Mục Dương chỉ cười.

Ngày thứ Bảy tan làm, Phí Nghê mua thịt hun khói nhân hạt thông, thịt xá xíu và một chai nước quýt đến nhà cha mẹ, nói với bọn họ chuyện gặp gỡ gia đình thông gia vào ngày hôm sau. Cô còn mang theo ba trăm tệ, nghĩ bụng nếu chỉ thuê một căn nhà hai gian nhỏ nhỏ thế này thì chỗ tiền đó chắc cũng đủ dùng cả năm, có khi còn dư ra được. Còn chuyện của một năm sau, Phí Nghê tin là sẽ có những biện pháp khác.

Cha Phí đang nấu cơm ngoài hành lang, vừa thấy Phí Nghê thì liền gọi với vào nhà: “Bổ quả dưa hấu trong xô đi, con gái về rồi.”

Phí Nghê vào nhà, lại một lần nữa cảm thấy căn nhà này quá nhỏ. Trước kia gian trong treo màn nên không thấy được rõ lắm, hiện tại thay bằng cửa gỗ, nhìn lại càng thêm chật chội.

Lâm Mai đang đập máy may, thấy Phí Nghê về thì nở nụ cười chào hỏi.

“Anh trai em đâu ạ?”

“Đi sang nhà bạn học rồi. Bạn học của anh ấy có em gái sắp lấy chồng, nhờ anh em làm giúp ít đồ nội thất. Không phải chị nói chứ, nhưng cái cậu bạn kia của anh ấy đúng là khó hiểu, dạo này ngày nào cũng gọi anh em sang đóng đồ hộ. Anh trai em đâu phải không có việc làm, cả ngày làm việc mệt rồi, tan làm còn phải đi đóng bàn ghế giúp người ta, đến tối muộn mới về nhà, hôm nào cũng mệt muốn ngất, về là dính lấy giường luôn. Bộ bọn họ không thể tìm thợ mộc được hay sao?”

Phí Nghê toan hé môi hai lần, song cuối cùng vẫn ngậm miệng. Bây giờ cô vạch trần lời nói dối của anh trai, cũng chỉ tổ dẫn tới một trận cãi vã vô nghĩa mà thôi.

Chị Mai lại hỏi: “Cha mẹ chồng em đã ổn định nhà cửa chưa?”

“Rồi ạ.”

“Mới chuyển về, chắc là còn nhiều đồ đạc cần mua lắm đúng không? Chỗ này của chị vẫn còn ít phiếu công nghiệp, cha mẹ chị vốn muốn mua TV, nhưng rồi cuối cùng là lại không dùng tới phiếu, cái phiếu này cứ để đó cũng vô dụng, hay em lấy dùng trước đi.”

“Không cần đâu ạ, đồ đạc nhà họ cũng đặt mua gần hết rồi.”

“Nhanh thật nhỉ. Ông chú của cô đồng nghiệp chỗ chị về đây nửa năm, cả gia đình bốn người cũng chỉ được ở một căn nhà nhỏ. Cha mẹ chồng em có hai người mà đã được một căn là quá tốt rồi.”

Bonus

Sữa chua già Thanh Hải

Chương 75: Nhà cửa (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biết được chuyện cha mẹ nhà họ Phương được phân cho một căn hộ như thế, Lâm Mai khó nén được vẻ kinh ngạc trên mặt.

Sau khi đã hết kinh ngạc thì chị chuyển sang thấy mừng cho Phí Nghê. Lúc trước Phí Nghê vội vã kết hôn với Tiểu Phương không tiện để dành không công việc không nhà cửa, Lâm Mai còn không khỏi nghi ngờ Phí Nghê làm thế là vì muốn nhường nhà cưới cho Phí Đình, trong lòng vẫn luôn có chút băn khoăn. Hiện giờ biết cô đã lấy được một người gia cảnh không tệ, tự nhiên lòng cũng yên tâm lên nhiều. Hơn nữa tất cả đều là người nhà với nhau, người nhà sống tốt thì cũng chẳng hại gì cho bản thân mình. Nếu như Phí Nghê thực sự sống không tốt, chẳng nhẽ chị có thể trơ mắt ra nhìn mà không giúp gì hay sao?

Sau đó Lâm Mai hỏi Phí Nghê, gia đình Tiểu Phương có bao nhiêu anh chị em. Biết được anh chị của Phương Mục Dương đều không sống ở thành phố này, Lâm Mai lại tiếp tục thấy mừng cho mình. Cha mẹ chẳng Phí Nghê sống trong một căn nhà lớn như vậy, đương nhiên sẽ để dành một phòng cho con trai út của họ. Lâm Mai nghĩ, Phí Nghê chắc cũng bằng lòng chuyển sang ở với cha mẹ chẳng, chỉ tính riêng phòng bếp với phòng vệ sinh độc lập thôi là cũng đáng để đi rồi. Những người tắm trong nhà tắm công cộng từ bé đến lớn như chị và Phí Nghê luôn khát khao có một phòng vệ sinh riêng, có lẽ cả đời này chị cũng sẽ không được ở trong căn nhà nào có phòng vệ sinh riêng như thế cả.

Nhưng dù sao Phí Nghê có thể sống trong một căn nhà như thế cũng tốt, bởi vì Phí Đình cũng sẽ được ở trong một gian nhà lớn hơn. Dựa vào tuổi nghề và cấp bậc của Phí Đình, việc phân nhà còn lâu mới tới lượt anh.

Tuần trước, Lâm Mai vừa nhận được lương là đã đi mua hai bình rượu ngon, một bao thuốc lá chất lượng cùng loại điểm tâm cao cấp nhất trong cửa tiệm, bảo Phí Đình cùng mình đến nhà trưởng phòng Phó phụ trách quản lý hậu cần trong xưởng chế mũ, hỏi thăm một chút về tình hình phân nhà ở. Phí Đình vốn không thích những chuyện quà cáp như thế, nhưng ngày đó, chị thậm chí còn chưa phải dùng đến những lý do nghĩ sẵn để thuyết phục anh, anh đã cùng chị đi rồi.

Trước khi đi, Lâm Mai dặn Phí Đình chỉ cần nghe là được, anh chưa bao giờ đi nạp lễ đen, nhờ chẳng may lỡ miệng nói gì sai lại đắc tội với người ta. Đến nhà của vị trưởng phòng Phó phụ trách phân nhà ở kia, Lâm Mai lặng lẽ tặng quà, sau đó mới từ tốn kể về tình hình nhà cửa khó khăn của gia đình mình hiện tại. Trưởng phòng Phó nhận quà, rất khách sáo với bọn họ, nhưng dù khách sáo thì vẫn giữ vững nguyên tắc. Ông ta nói bây giờ người chờ phân nhà rất nhiều, ông ta rất hiểu cho tình cảnh khó khăn của họ, nhưng trước mắt không có căn nhà nào trống cả, nếu như Phí Đình muốn được phân nhà thì chỉ có thể chờ gia đình nào đó dọn ra. Thấy vẻ mặt thất vọng của bọn họ, trưởng phòng Phó lại tiết lộ một vài tin tức, nói ông Viên phòng tài vụ vừa mới được trả lại ba căn nhà riêng bị tịch thu, theo như quy định thì ông ấy sẽ phải giao lại căn nhà xưởng phân trước đó. Nếu Phí Đình có thể thương lượng được với ông Viên, đợi khi ông ấy rời đi thì lập tức chuyển vào trước khi những người khác tới, căn nhà ấy sẽ thuộc về Phí Đình. Lâm Mai nghe xong kiến nghị của trưởng phòng Phó, đi tìm ông Viên, phát hiện trước chị đã có mười người xếp hàng, tất cả đều chờ ông Viên dọn ra để chuyển đồ đạc nhà mình qua đó, thậm chí còn có hai nhà trực tiếp đánh lộn ngay trước cửa nhà người ta. Rời khỏi nhà ông Viên rồi, Lâm Mai thấy thật sự đau xót vì đồng rượu ngon thuốc lá ngon điểm tâm ngon mà mình cất công chuẩn bị, con mẹ nó chứ, mấy lời nhặng cuội kia mà cũng có thể gọi là kiến nghị được sao? Phí Đình càng tức giận hơn, nói về sau cho dù có ra đường ở cũng sẽ không tặng quà cái đám Tôn Tử(1) kia nữa.

(1) Tôn Tử (545 TCN – 470 TCN): Tên thật là Tôn Vũ, một danh tướng kiệt xuất của nước Ngô cuối thời Xuân Thu, nổi tiếng với cuốn “Binh pháp Tôn Tử” và 36 mưu kế.

Nhưng Phí Nghệ thì không giống với ông Viên. Phí Nghệ dọn ra ngoài, nhà không để lại cho anh chị, chẳng nề lại để lại cho người khác?

Song Lâm Mai cũng không nói chuyện nhà cửa với Phí Nghệ, chị cảm thấy Phí Nghệ sớm muộn gì thì cũng sẽ chuyển sang sống cùng với cha mẹ chồng. Bây giờ mạo muội đề cập, nghe sẽ giống như là đang bức ép người ta.

Bởi vì phấn khởi, giọng điệu của Lâm Mai khi nói chuyện cũng xen lẫn chút vui mừng.

Phí Nghệ có thể lập tức đoán ra sự mừng rỡ của chị dâu là từ đâu tới, lại không nở lòng khiến chị thất vọng, cho nên cũng không nhắc tới chuyện nhà cửa. Cô không cách nào giải thích với người chị dâu đang chen chúc trong căn nhà ở bé tẹo với cha mẹ mình lý do tại sao mình không muốn ở cùng với cha mẹ chồng.

Lâm Mai đột nhiên nói với Phí Nghệ: “Chị có em bé rồi.”

Niềm vui của Lâm Mai cũng lây sang người Phí Nghệ, cô cười hỏi: “Bao lâu rồi? Sao không thấy anh trai nói gì với em nhỉ?” Không riêng gì anh trai, trong nhà cũng chẳng có ai nói gì với cô.

“Anh em vẫn chưa biết đâu, tối nay anh ấy về chị sẽ nói cho anh ấy biết.”

Lâm Mai gần ba mươi tuổi, năm hủy bỏ thi đại học cũng đúng là năm cuối cấp ba của chị. Thành tích học tập của chị không ưu tú lắm, biết tin kỳ thi đại học bị hủy thậm chí chị còn thấy vui, bởi vì cho dù không hủy thì chị cũng chưa chắc sẽ đỗ được, mà bây giờ chị sẽ không còn cần viện cớ khi trượt đại học nữa rồi, bởi chẳng có ai đỗ cả. Chị vốn tưởng mình có thể vào xưởng làm công nhân giống như cha chú, nhưng rồi cuối cùng chị lại đi xuống nông thôn cắm trại, gặp được Phí Đình. Rất lâu về sau Lâm Mai mới thấy tiếc nuối khi việc thi đại học bị hủy bỏ, lúc ấy chị đã quay về thành phố, Phí Đình vẫn còn đang ở nông thôn. Chị biết, bằng vào khả năng của Phí Đình, năm đó chắc chắn anh có thể đỗ đại học. Hồi tiểu học anh chỉ học trường thường, nhưng lên cấp hai cấp ba anh đều được học trường chuyên. Khi Phí Đình quay trở về thành phố làm việc và kết hôn

với Lâm Mai, chị đã rất thỏa mãn rồi, nếu như lần này không có thai ngoài ý muốn thì có lẽ chị sẽ vẫn còn thỏa mãn lâu nữa. Ba thế hệ ở chung trong căn nhà nhỏ như thế này, quả thực là không dễ dàng. Thực ra cũng không phải chị chưa từng thấy nhà nào ba thế hệ cùng chung sống trong một gian nhà nhỏ, ngay chính nhà cha mẹ đẻ của chị của chị bây giờ cũng là tam đại đồng đường, cha mẹ, chị gái, anh rể, và cả cô cháu gái nhỏ của chị nữa. Cũng chính vì điều kiện sinh hoạt khó khăn như thế, cho nên bọn họ mới không dám sinh thêm con. Nhà ở của chị hiện tại vẫn còn tốt hơn nhà mẹ đẻ một chút, ở bên kia đến cái vách ngăn đôi nhà ra cũng không có, chỉ có mỗi một cái màn.

Chị vốn định đợi phân nhà rồi mới sinh con, nhưng dụng cụ tránh thai không phát huy tác dụng, chị lại lỡ có bầu. Tuần trước chị đã nhận được kết quả khám thai ở bệnh viện, nhưng chị vẫn chưa định nói chuyện với Phí Đình. Chị không biết bản thân mình có muốn đưa nhỏ này hay không. Lý do muốn thì rất nhiều, chẳng hạn như chị thích trẻ con, hay chị cũng đã có tuổi. Nhưng chị lại không muốn con mình chào đời trong một hoàn cảnh thế này.

Tuy nhiên hiện tại em chồng mang đến một tin tức tốt, chị lại cảm thấy đưa bé tới vừa đúng lúc

“Cha mẹ cũng không biết ả?”

Lâm Mai cười: “Ngoài chị và bác sĩ ra thì em vẫn là người đầu tiên đấy.” Chị tìm tờ giấy khám thai, đưa cho Phí Nghê xem. “Hơn một tháng chị không thấy chu kỳ tới, tuần trước đến bệnh viện kiểm tra thử, quả nhiên là đã có rồi.”

Phí Nghê trầm nghĩ trong lòng, anh trai em cũng biết rồi, cho nên anh ấy mới muốn đóng nội thất kiếm tiền thuê. Mấy cái lý do kiếm tiền mà anh trai nói với cô đều là sự thật, nhưng vẫn chưa phải lý do quan trọng nhất. Quan trọng nhất là vợ anh đã mang thai, mà vì nhà ở quá chật cho nên vẫn chưa xác định muốn giữ đứa bé hay không. Lòng tự trọng và tinh thần trách nhiệm buộc anh ấy phải tìm một nơi ở rộng rãi hơn cho vợ mình.

Phí Nghê lấy ba trăm tệ từ túi ra. Đây là tiền thuê nhà cô chuẩn bị cho anh trai và chị dâu mình, nhưng cô không nói ra mục đích sử dụng cụ thể của nó.

Lâm Mai kiên quyết không nhận, vẫn dùng câu từ chối kia của Phí Đình: cứu nguy chứ không cứu nghèo. Hơn nữa chị cũng không cho rằng mình nghèo, tiền lương hiện tại của họ đủ để hai người sinh sống, sau này có con thì lương cũng tăng theo số tuổi của con. Vấn đề duy nhất chính là nhà ở, nhưng hiện tại nhà ở cũng không còn là vấn đề lớn nữa rồi.

“Tiền lương của chị và anh em vẫn đủ dùng, khi nào chị cần tiền gấp thì chắc chắn sẽ tìm em. Giờ em cứ cần tiền về đi đã.”

Phí Nghê đành phải cất tiền lại.

Phương Mục Dương đã đến nhà cha mẹ anh nên Phí Nghê cũng ở lại đây ăn cơm tối.

Nấu cơm xong, Lâm Mai bảo mọi người ăn trước, không cần phải chờ Phí Đình. Nhưng Phí Nghê lại nói cứ chờ thêm một chút.

Lâm Mai nói: “Anh ấy chắc chắn là ăn bên nhà bạn học rồi, người ta nhờ anh ấy đóng đò hộ, đã không cho tiền thì thôi, chẳng nhẽ còn mặt dày không thèm mời cơm nữa ư? Để mai chị bảo anh ấy đừng đi nữa, đi làm không thôi đã đủ mệt rồi. Phí Đình đúng là chẳng biết nghĩ gì cả, ở xưởng cũng thế, lấy có một phần tiền lương, lại làm việc của hai người.” Những lúc Lâm Mai xót chùng mình nhất, chị luôn mắng anh không biết nghĩ.

Phí Nghê nói: “Này em ăn dưa hấu nhiều quá, giờ vẫn chưa ăn cơm được, hay cứ đợi lát nữa rồi ăn sau nhé.”

Khi Phí Đình quay trở về thì cả đầu đầy mồ hôi, trong tay còn xách theo một túi mơ vàng. Sáng nay Lâm Mai nói với chồng là muốn ăn mơ, không ngờ tối anh mua thật. Phí Đình cũng bảo em gái ăn chung với chị.

Phí Nghê nói: “Anh, anh mau đi rửa tay đi, khi anh trở lại em và chị dâu có tin vui muốn thông báo với mọi người.”

Lâm Mai kể chuyện mình đã có thai trên bàn cơm, mọi người trong nhà đều rất vui mừng. Bọn họ kết hôn muộn nhất, nhưng lại có con sớm nhất. Phí Nghệ cũng cảm thấy rất mừng cho họ. Tuy rằng trong mừng có lo, nhưng cô cũng không biểu hiện sự lo âu ra bên ngoài.

Lúc ăn cơm, Lâm Mai nói rất nhiều.

“Mẹ, con còn một ít vải may quần áo chưa dùng, mai mẹ đưa cho cha mẹ chồng của em gái để làm quà gặp mặt nhé. Chỗ con còn ít phiếu điểm tâm nữa, mẹ mua cho họ một hộp điểm tâm to vào, không thể để nhà họ coi thường chúng ta được.”

Phí Nghệ cười: “Chị dâu, chị cứ để lại cho mình dùng đi, chị đang mang thai, chỉ sợ quần áo cũ sắp mặc không được nữa rồi. Phiếu điểm tâm lần trước chị cho em vẫn thừa nhiều, lần này chưa cần phải lấy thêm đâu.”

Mẹ Phí nói: “Hai đứa đều không cần can thiệp vào, mẹ đã chuẩn bị hết rồi.”

Phương Mục Dương tới đón Phí Nghệ, mang theo chiếc quạt điện mà anh mua.

Cha Phí bật quạt, cảm thán: “Quạt điện đúng là tốt hơn quạt nan thật nhỉ.”

Phương Mục Dương ngẩng hóng gió với cha vợ, tiện thể truy vấn đặt lại sắp xếp của ông già nhà mình.

“Ông... cha mẹ con định là tới nhà thăm hỏi mọi người trước, sau đó sẽ đón cả nhà ra tiệm ăn cơm, ăn cơm xong rồi lại đến nhà mới của họ tham quan, cuối cùng tài xế sẽ đưa mọi người trở về.”

Cha Phí nghe nói còn có cả tài xế thì cả kinh, nhin không được hỏi: “Ông thông gia đang làm công việc gì thế?”

Phương Mục Dương nói: “Ở nhà chờ sắp xếp việc làm thôi ạ, xe cũng là xe taxi thuê.”

Mặc dù người quen cũ của ông Phương có nói với ông nếu cần xe thì cứ bảo, nhưng ông Phương thực sự chưa dùng lần nào, việc công còn không cần đến, nói chi là việc riêng như gặp gia đình thông gia. Phương Mục Dương đã trực tiếp gọi điện thoại đến công ty xe taxi, đặt trước giúp ông hai chiếc xe Warszawa. Xe thuê phải đặt trước một ngày, một chiếc xe Warszawa thuê một ngày hai mươi tệ, đi quá bốn mươi kilômét tính thêm tiền. Ông Phương cũng rất buồn bực, nghịch tử xuống nông thôn rèn luyện biết bao nhiêu năm, vừa trở về có mấy ngày mà đã tiêu tiền thuận tay thế rồi.

“Sao phải tốn kém thế, chắc mất nhiều tiền lắm hả?”

“Chuyện tiền nông cha không cần phải lo đâu. Ngày mai cha bảo anh cả chị dâu, chị hai anh rể cùng đi luôn nhé. Không phải là con và Phí Nghê vẫn chưa làm tiệc cưới sao? Nhân dịp này chúng ta tụ tập một chút.”

Lâm Mai cười nói: “Một cái xe có thể ngửi được nhiều người như thế à? Không ngửi được là chị không đi đâu đấy.”

“Chắc chắn ngửi được.”

Thống nhất xong vấn đề gặp mặt, Phí Nghê và Phương Mục Dương cùng rời khỏi nhà họ Phí.

Phí Nghê không đưa tiền cho anh trai, cô biết có đưa anh cũng không cần.

Lâm Mai vừa ăn mớ Phí Đình mua cho, vừa luôn miệng phát biểu suy nghĩ của mình: “Lúc trước em đã nói với anh rồi, em gái không phải là vì muốn giúp anh về nên mới kết hôn bừa đâu, con bé cẩn thận lắm đó, hiện tại còn tốt hơn những gì em tưởng tượng nhiều. Mà Phí Nghê cũng sắp chuyển qua ở cùng cha mẹ chồng rồi. Căn nhà hiện tại để trống, chắc chắn em ấy cũng sẽ không để người ngoài chiếm mất, chúng ta cũng có nhà ở. Giờ cứ nghĩ đến mấy thứ đótốt biểu cho bọn họ là em lại tức, chẳng thà để lại cho em gái mình còn hơn.”

“Em ấy nói chuyện với em rồi à?”

“Chưa nói, nhưng chẳng phải là sẽ thế sao? Nhà của xưởng may mũ các anh sao có thể so với nhà cha mẹ ch ồng Phí Nghệ được phân cho chứ, bếp thì ở ngoài hành lang, đến cái phòng vệ sinh riêng cũng không có.”

“Phí Nghệ tự có cân nhắc của mình mà, em ấy chưa chắc đã muốn ở cùng với cha mẹ ch ồng đâu. Những lời vừa nói với anh, em chưa nói với con bé đấy chứ?”

“Em đâu có thiếu suy nghĩ như vậy, làm thế chả hóa ra ép người ta nhường nhà lại cho mình à? Nhưng em không nghĩ ra được vì lý do gì mà em ấy lại không muốn ở cùng nhà ch ồng cả.”

“Chuyện T ề đại phi ngẫu(2) chắc em biết chứ?”

(2) Thời Xuân Thu, Tê Hi Công muốn gả con gái cho Thái Tử nước Trịnh, nhưng vị Thái tử kia đã từ chối bằng câu “Nhân các hữu ngẫu, Tê đại, phi ngô ngẫu dã” (Mỗi người đều có phối ngẫu thích hợp với mình, Tê Quốc là nước lớn, không phải phối ngẫu thích hợp với ta). Về sau câu nói “Tê đại phi ngẫu” cũng thường được dùng khi người ta muốn từ chối kết hôn vì địa vị thấp hơn đối phương, không dám trèo cao.

“Ý anh là gì cơ?”

“Trước khi nghỉ học em không học trung học hay sao, câu ấy mà cũng không biết?”

Lâm Mai có hơi xấu hổ: “Anh không thể nói thẳng hơn một tí à?”

“Em ở nhà cha mẹ ch ồng không giống em ấy ở nhà cha mẹ ch ồng, em lấy anh là cưới thấp, cha mẹ anh cảm thấy em về đây phải chịu khổ, đối xử với em còn tốt hơn đối với anh...”

Lâm Mai cười: “Anh không cần phải khiêm tốn như thế đâu, hai chúng ta cũng xem như môn đăng hộ đối mà. Chúng ta tuổi tác tương đ ồng, đều tốt nghiệp cấp ba như nhau, ngay cả công việc của cha mẹ cũng không khác

nhau là mấy. Mà trùng hợp nhất chính là, bố cục nhà ở cũng y chang nhau nữa chứ.”

Phí Đình nhin không được mà bật cười, bọn họ quả thật là rất môn đăng hộ đối.

Anh lại tiếp tục nói: “Em gái anh và Tiểu Phương cũng không chênh lệch gì, nhưng em không thể không thừa nhận, hiện tại khoảng cách giữa hai nhà chúng ta rất lớn. Nếu em ấy trả lại nhà cho xưởng, cũng chính là giao nhà cho chúng ta, dọn qua ở cùng bọn họ, chẳng may có gì mâu thuẫn thì cãi nhau cũng sẽ không được tự tin. Tới lúc đó, em bảo em ấy biết đi đâu về đâu chứ?”

“Có gì mà không tự tin? Có mâu thuẫn cũng không đi, cứ ở lì trong nhà họ, chiếm luôn cái phòng tốt nhất. Phải rồi, Phí Nghê cưới Tiểu Phương chính vào lúc cậu ta sa sút nhất, lúc cậu ấy nằm viện Phí Nghê còn đi chăm sóc, mà khi bọn họ lấy nhau Tiểu Phương còn chưa có công việc nữa cơ. Tranh liên hoàn của Tiểu Phương cũng là Phí Nghê viết cảm nghĩ cho, còn mua không ít quyền về ủng hộ. Làm người thì có ân phải báo chứ. Nếu cậu ta không báo, chúng ta cũng bắt cậu ta phải báo.” Lâm Mai nghĩ ngợi một thoáng, lại nói: “Cái người này, chưa biết chừng cũng thật tâm đấy. Mấy hôm trước em vừa gặp Vương Văn Học ở điểm thanh niên trí thức của chúng ta đến chỗ bọn em mua điểm tâm, cậu ta đã ly hôn người vợ ở quê, trở về thành phố rồi. Hồi trước để được ăn một quả trứng gà mỗi ngày mà theo đuổi người ta gặt gao, còn bây giờ thì sao nào, chỉ vì một cái chỉ tiêu về thành phố, không kèm nhà ở công việc mà cũng bỏ vợ bỏ con. Nếu như có thể phát đạt giống nhà Tiểu Phương, còn chẳng biết sẽ điên rồ tới mức nào. Nhưng mà em thấy gia đình Tiểu Phương cũng được, chẳng phải hôm nay còn tặng quạt điện cho cha mẹ chúng ta sao?”

Lâm Mai tự giả thiết mình là Phí Nghê, nói rất nhiều lời xả giận. Nhưng trên thực tế, chị không phải là Phí Nghê. Chị phát hiện nhà ở cũng không gần như mình tưởng tượng. Nói không chừng, con của chị vẫn sẽ phải chào đời trong căn nhà này.

Phí Đình an ủi Lâm Mai: “Nếu thật sự không được phân nhà, anh sẽ đưa em ra ngoài thuê. Em đừng buồn vì chuyện này nữa.”

“Trong nhà có phòng anh còn muốn ra ngoài thuê? Thế mà anh cũng nghĩ ra được à? Anh là địa chủ hay là nhà tư bản hả? Ở chật thì ở chật thôi, tiền còn khối việc để làm, em còn đang tiết kiệm tiền để mua cái TV xem đấy.”

Phí Nghê ngồi sau xe đạp, chuyện nhà cửa chiếm trọn tâm trí của cô. Gió đêm luồn vào cổ áo của Phương Mục Dương, khiến chiếc sơ mi trắng phồng lên trong nháy mắt. Phí Nghê ôm eo Phương Mục Dương, dán đầu lên lưng anh, đẩy ngược gió ra ngoài.

Người này thật tốt. Nhưng anh càng tốt, cô càng không thể khảo nghiệm anh. Gửi gắm mọi hi vọng về cuộc sống lên con người trước mắt này, bất kể đối với cô hay với anh thì cũng đều là một gánh nặng lớn. Chị dâu của cô, thậm chí là cha mẹ cô cũng nghĩ cô lấy được Phương Mục Dương thì chính là cô may mắn. Nói cách khác, ở trong mắt người ngoài, hiện tại điều kiện của cô và Phương Mục Dương không hề bình đẳng với nhau...

“Sao hôm nay em lại không vui thế?”

“Đâu có, em vui lắm chứ, chị dâu có em bé rồi, chẳng mấy nữa là em sẽ được làm cô.”

“Em vẫn thấy tiếc căn nhà này à?”

Phí Nghê im lặng. Bất kể thế nào, cô cũng vẫn phải giữ lại căn nhà ở của mình. Một khi đã từ bỏ, sau này xưởng may mũ phân nhà chỉ sợ sẽ không có phần của cô nữa, mà anh trai cô tuy rằng trước mắt chưa có nhà ở được ngay nhưng mà sau này thế nào cũng có... Nhưng bây giờ chị dâu lại mang thai rồi, bọn họ quả thực cần một chỗ ở rộng hơn một chút.

“Căn nhà này em cũng không ở được lâu đâu, mai sau kiểu gì em chẳng rời khỏi xưởng may mũ.”

Phí Nghê cười: “Rời xưởng may mũ thì em đi đâu được chứ?”

“Em có thể làm được nhiều thứ như thế, nhất thời anh đoán không ra là em sẽ đi đâu.”

“Anh chỉ biết trêu em thôi.”

Phí Nghệ để cho Phương Mục Dương ôm vai mình vào khu nhà. Trông thấy thông báo đổi nhà ngoài hành lang, cô tìm không được mà tiến về phía ấy một bước.

Hầu hết người dân ở thành phố này đều sống trong những ngôi nhà công cộng, chỉ có quyền sử dụng chứ không có quyền sở hữu. Nếu bọn họ cảm thấy nhà quá chật, giao thông đi lại bất tiện, không thích tầng mình đang ở, muốn đổi từ một gian sang hai gian hay hai gian sang một gian thì chỉ có thể đến trạm đổi nhà đăng ký thông tin đổi nhà, hoặc dán thông báo muốn đổi nhà ở nhiều nơi. Nếu như hai bên thống nhất, họ chỉ cần ký vào một biên bản đổi nhà là sẽ có thể đổi nhà cho nhau.

Bên cạnh thông báo đổi nhà còn có một tờ thông báo đổi chỗ công tác.

Tuy nhiên trong mắt Phí Nghệ chỉ có mỗi thông báo đổi nhà mà thôi. Có người đang muốn đổi căn nhà hai gian hiện tại thành hai căn nhà độc lập bởi vì con trai lấy vợ, trên thông báo cũng ghi rõ đây là một căn nhà có phòng vệ sinh riêng.

Phí Nghệ bóc thông báo xuống, đọc kỹ lại một lần nữa từ trên xuống dưới, trong lòng thầm mắng mình ngốc, đáng nhẽ cô phải nghĩ tới chuyện đổi nhà từ lâu rồi mới phải.

Căn nhà này của cô và căn nhà của cha mẹ có thể đổi được một căn nhà hai gian, hai phòng ngủ, còn có phòng vệ sinh riêng. Nếu như đổi nhà thì xưởng sẽ không thể nào thu hồi nhà của cô được, biên bản đổi nhà đương nhiên cũng viết tên cô, anh trai cô có thể vào ở trước, chờ phân nhà sau cũng được. Đợi đến khi anh trai cô được phân nhà, căn nhà hai gian kia vẫn sẽ thuộc về cô và cha mẹ, tới lúc đó cho dù cô muốn về ở với cha mẹ hay là đổi lại thành hai nhà đơn thì đều khả thi.

Cô có thể giữ được căn nhà của riêng mình, lại giải quyết được khó khăn trước mắt của anh chị.

Phí Nghệ mang tờ thông báo về nhà, định bụng ngày mai sẽ liên hệ với đối phương qua số điện thoại đơn vị ghi ở trên đó. Thông báo này cũng đã nêu rõ rằng bảy ngày trong tuần, có thể liên lạc lúc nào cũng được.

Phương Mục Dương có vẻ cũng đoán được ý định của Phí Nghệ, anh hỏi cô: “Chuyện thuê nhà em đã quyết định xong xuôi rồi à?”

Phí Nghệ gật đầu: “Nhưng mà căn nhà như lúc trước anh nói thì đắt quá, chúng ta vẫn nên tìm một căn nhà nhỏ hai gian thì hơn, một gian làm phòng ngủ, một gian để anh làm phòng vẽ tranh.” Cô vẫn cần phải có ít tiền tiết kiệm trong tay. Hiện tại nguồn thu ổn định duy nhất của cô chỉ có tiền lương, cô không thể đổ toàn bộ lương tháng vào tiền thuê nhà được. Loại nhà riêng một mình một vùng trời mà Phương Mục Dương nói, đối với cô quá xa xỉ.

“Nếu vẫn chỉ là kiểu nhà như thế thì chúng ta cần gì phải chuyển?”

“Tất nhiên là cần chứ, có thêm một gian phòng, có thể dùng làm phòng khách kiêm phòng vẽ tranh của anh. Căn nhà này quả thực hơi bé, anh vẽ tranh không tiện. Hơn nữa nếu có khách đến, chỉ cần liếc mắt một cái là trông thấy giường, cũng chẳng hay ho gì. Em biết anh thích nhất là tiền trăm hậu tấu, em phải nói trước cho anh biết, nhà ở mà vượt quá tiêu chuẩn của em thì anh không cần tìm đâu, có tìm được thì em cũng không ở.”

“Nhưng mà anh không muốn chuyển.”

“Anh phải chuyển. Nếu không phải là anh đề cập trước thì em đâu có nghĩ tới việc chuyển nhà cơ chứ.”

“Anh không chuyển, chẳng nhẽ em lại ném anh ra ngoài được à?”

Phí Nghệ nhéo tai anh: “Em sẽ bảo bên chuyển nhà chở cả anh lẫn đồ đi, phí chở anh chịu.”

Tuy rằng căn nhà này có vô số khuyết điểm, nhưng vì sắp sửa phải từ biệt nó, Phí Nghệ hiện tại chỉ có thể nhìn thấy điểm tốt của nó mà thôi. Đây là căn nhà đầu tiên thuộc về cô, là ngôi nhà nhỏ mà cô và Phương Mục Dương cùng nhau vun đắp. Cô nhớ tới những ngày mới dọn vào ở, trong nhà chẳng có thứ gì, chỉ có thể tạm gọi là một chỗ ở mà thôi. Sau đó cô mua thêm vài món đồ cũ, nơi này mới có thể miễn cưỡng gọi là nhà. Sau đó nữa, Phương Mục Dương trở về, nhà càng lúc càng hoàn thiện. Cô đã quá quen với nó, cho dù có nhắm mắt lại cũng không thể bước nhầm được.

Hôm nay bọn họ lại quên không mua nhang muỗi, vì đèn phòng muỗi đốt nên chỉ có thể bôi nước hoa. Phí Nghệ không mấy tình nguyện mà bôi qua loa cho Phương Mục Dương, song Phương Mục Dương lại bôi cho cô rất cẩn thận.

Bonus

Xe FSO Warszawa

Chương 76: Họp gia đình

Buổi sáng, Phí Nghê dậy soi gương, chăm chú nhìn vào những vết hằn hằn trên cổ. Cũng may là cúc áo sơmi trên cùng có thể miễn cưỡng che kín được hết những dấu vết đó.

Cô nghĩ, hôm nay nhất định phải đi mua nhanh muối thôi.

Mùa hè cà chua giá rẻ, hai người bọn họ ai cũng mua một ít. Khi nấu mì, Phương Mục Dương bỏ rất nhiều cà chua vào. Ăn mì cà chua xong, Phí Nghê bảo Phương Mục Dương lấy xe đạp đèo cô sang nhà cha mẹ.

Chuyện đổi nhà liên quan tới cả nhà của cha mẹ, cô phải bàn bạc trước với bọn họ.

Vì nhà thông gia chuẩn bị tới chơi nên từ sáng sớm nhà họ Phí đã bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, lúc Phí Nghê rời nhà, bọn họ mới đang ăn sáng. Mẹ Phí đã về hưu, giờ chỉ ở nhà nên cơ hội kiếm thêm thu nhập rất ít, chỉ có thể nghĩ cách tiết kiệm, toàn bộ trí tuệ của bà đều tập trung cho việc làm thế nào để tiêu thật ít tiền mà cả nhà vẫn ăn ngon. Bà không đi mua đồ ăn ở cửa hàng thực phẩm phụ mà chỉ mua đồ ở chợ, hơn nữa còn rất chú ý thời gian, luôn canh được lúc các mặt hàng giảm giá nhưng vẫn chưa hư hỏng hẳn. Đương nhiên, cũng có những lúc bà cố ý dậy từ sớm để đến chợ mua rau tươi. Mẹ Phí chưa bao giờ bỏ phí đồ ăn mình mua, rễ cần tây cho vào xào, mà lá cần tây cũng cho vào trộn.

Bữa sáng ngày hôm nay cũng đòi hỏi nhiều trí tuệ của mẹ Phí. Dưa hấu hôm qua đã ăn hết ruột, phần cùi dư lại bà mang đi rửa sạch, cho thêm gia vị, thế là đã có món nộm dưa hấu lạnh trên bàn. Dạo này Lâm Mai thích ăn chua, cho nên cùi dưa hấu bà cũng trộn thêm nhiều giấm. Kể từ khi mang thai, Lâm Mai chẳng những không ốm nghén như những người khác mà khẩu vị còn tốt lên nhiều. Sáng nay chị ăn một bát cháo và một cái mìn

thần lớn, mà thần thì bỏ ra từng miếng nhỏ rồi chấm nước đậu phụ lên men. Chị cũng có trí tuệ đời sống giống với mẹ chồng, mỗi lần đi mua đậu phụ lên men đều bảo người ta tưới thêm cho ít nước, mà đối phương thì luôn tưới nước nhiều hơn yêu cầu của chị. Thường thì ăn xong đậu phụ lên men, phần nước dư lại vẫn có thể ăn thêm một ngày nữa. Lâm Mai làm việc tại tiệm điểm tâm, lúc người bán đậu phụ lên men mua điểm tâm thì chị cũng cho thêm ít vụn bánh thừa. Chỗ vụn bánh ấy chẳng đáng bao nhiêu, chủ yếu là giao tình giữa đôi bên, có qua có lại. Những người ở cửa hàng thực phẩm phụ hay xưởng chế biến thịt cũng có cùng loại giao tình như thế với Lâm Mai, mà cũng chính nhờ mấy mối giao tình này, chị không chỉ có thể xin nước đậu phụ lên men thoải mái mà còn ăn được trứng gà chưa hư, lấy được nội tạng lợn miễn phí khi tổ chức tiệc cưới. Từ khi Lâm Mai có em bé, mẹ Phí cũng đã quyết định toàn bộ lượng trứng gà cung ứng mỗi thành đều để dành hết cho chị, đảm bảo mỗi ngày chị đều ăn được ít nhất một quả trứng gà. Hôm nay Lâm Mai luộc năm quả trứng, những người khác mỗi người một quả, riêng chị thì được ăn hai.

Ăn hết một quả trứng rươi, Lâm Mai không ăn nổi nữa, định nghỉ ngơi một chút rồi ăn tiếp.

Phí Đình lấy nửa quả trứng trên tay chị: “Em đừng ăn nữa, quả trứng của anh để lại, tối em lại ăn.”

Lâm Mai vươn tay, muốn lấy lại trứng gà của mình: “Không được, phần của anh anh ăn đi, em sẽ ăn nốt quả này.”

Phí Đình không nghe lời chị, trực tiếp bỏ thẳng nửa quả trứng của Lâm Mai vào miệng.

Mẹ Phí đưa quả trứng chưa bóc vỏ của mình cho con dâu, nhin không được mà dạy dỗ con trai: “Mai Mai ăn hai quả trứng thì làm sao nào? Ăn thì ăn thôi, chỗ mẹ vẫn còn. Nếu con thích ăn trứng gà thì sau này bữa nào mẹ cũng mua cho, cửa hàng thực phẩm phụ mà hết chỉ tiêu, mẹ về quê mua trứng gà ta là được.”

“Chẳng nhẽ con lại sợ cô ấy ăn trứng gà à? Mẹ nhìn cô ấy đi, làm sao nuốt trôi được nữa?”

Lâm Mai tỏ vẻ thực sự không ăn thêm nữa.

“Đạo này sáng nào con cũng ăn rất no, nhưng chưa tới giờ cơm trưa đã đói bụng, cứ thấy đói ăn lại thêm. Bình thường thì cũng không vấn đề gì, nhưng chẳng phải hôm nay cha mẹ chồng của em gái mời cơm sao? Vậy nên con mới nghĩ sáng cứ ăn nhiều một tí, buổi trưa có nhìn thức ăn cũng quản được cái miệng mình, chỉ tùy tiện động đũa một chút thôi, như thế mới thể hiện là chúng ta chẳng hiếm lạ gì mấy món đó, nhà bọn họ cũng không thể coi thường nhà ta được nữa.”

Phí Đình cười nhạo Lâm Mai: “Có hiếm lạ thì cũng chẳng có gì mất mặt, buổi trưa ăn nhiều một chút thì làm sao nào? Gia đình Tiểu Phương hiện tại đi đâu kiện tốt hơn nhà ta, nhưng chỉ cần chúng ta không lợi dụng gì họ thì cũng tuyệt đối không thấp hơn họ một cái đầu.”

Cha Phí nói: “Thằng cả nói đúng đấy, cha rất tán thành.”

Lúc Phí Nghê tới nơi thì bữa cơm cũng vừa kết thúc.

Lâm Mai ra cửa đón họ: “Hai đứa ăn sáng chưa? Nếu chưa thì vào nhà ăn chút đi, trong nhà còn màn thầu đấy, để chị đi rán lên cho mấy đứa ăn.”

“Không cần đâu chị dâu, bọn em ăn rồi ạ. Hôm nay em đến từ sớm, là có việc muốn bàn với cả nhà.”

Phí Nghê đi thẳng vào vấn đề đổi nhà. Ngay từ lúc mở đầu, cô đã nhắc tới tờ thông báo kia, nói gần đây có một gia đình con trai sắp sửa lấy vợ nên muốn đổi căn nhà có phòng vệ sinh riêng thành hai nhà đơn độc lập. Nhà của Phí Nghê, cộng thêm với căn nhà này, vừa hay thỏa mãn đi đầu kiện của họ.

“Căn nhà kia ở ngay gần nhà chúng ta, anh trai chị dâu đi làm vẫn tiện, mà cha mẹ chuyển qua đó rồi nếu muốn nói chuyện cùng hàng xóm cũ thì cũng chỉ cần đi hơn mười phút thôi. Nhà con không ở, nhưng trên biên bản vẫn viết tên con và tên cha, như thế sau này anh trai con vẫn có thể tiếp tục chờ phân nhà ở xưởng.”

Cha Phí tức khắc nghĩ đến một vấn đề “Thế hai đứa ở chỗ nào?”

“Bọn con ra ngoài thuê nhà.”

Phí Đình lập tức nói: “Em không cần vì bọn anh...”

“Em đã nghĩ tới chuyện đổi nhà từ lâu rồi.” Còn về lý do đổi nhà, Phí Nghê nói Phương Mục Dương không thể nào yên tâm vẽ tranh trong căn nhà hiện tại được, nhưng bọn họ sợ chuyển ra ngoài thì xưởng sẽ thu lại nhà, cho nên mới nghĩ đến việc đổi nhà để giữ lại căn nhà kia. Hiện tại đã tìm được một phương án đẹp cả đôi đường, vừa bảo vệ được căn nhà của cô, vừa giúp cha mẹ và anh chị ở được rộng rãi hơn một chút.

Lâm Mai là người đầu tiên không đồng ý.

Việc đổi nhà quả thực có lợi cho chị, có thể được ở trong một căn phòng ngủ độc lập, dùng nhà vệ sinh độc lập. Đương nhiên cũng vẫn có một số nguy cơ tiềm tàng, chẳng hạn như sau khi đổi nhà Phí Nghê và Tiểu Phương cũng chuyển tới căn nhà hai phòng ngủ đó, như thế đối với chị và Phí Đình mà nói, chẳng thà duy trì tình trạng hiện tại còn hơn. Tuy nhiên, Lâm Mai tin tưởng vào nhân phẩm của Phí Nghê, cho nên nguy cơ đó coi như không tính.

Thế nhưng chị không thể vì việc đổi nhà có lợi cho mình mà để Phí Nghê ra ngoài thuê nhà sống được. Nếu Phí Nghê ở cùng với cha mẹ chồng, chị sẽ đồng ý đổi nhà. Thực ra những vấn đề mà Phí Đình nói đúng là có tồn tại, nhưng Lâm Mai vẫn cho rằng Phí Nghê mà ở với cha mẹ chồng thì sẽ được nhiều hơn mất. Nếu không phải sợ Phí Nghê hiểu lầm mình muốn chiếm nhà ở của em ấy, Lâm Mai nhất định sẽ khuyên Phí Nghê đến sống với cha mẹ chồng. Chị luôn cảm thấy cô em chồng này là một cô gái rất được lòng người, nếu cha mẹ chồng em ấy là người hiểu lý lẽ thì chắc chắn sẽ không làm khó em ấy. Mà cho dù có mâu thuẫn thật thì cũng có sao đâu, sáu ngày làm một ngày nghỉ, thời gian đụng mặt nhau chẳng bao nhiêu, nhin một chút là qua hết. Nếu ngay cả Chủ nhật cũng không muốn thấy mặt đối phương thì có thể lấy tiền tiết kiệm được đi dạo phố mua sắm, vui vẻ biết bao nhiêu, hà cớ gì phải ném tiền qua cửa sổ chứ.

Đối với Lâm Mai mà nói, đi thuê nhà chính là ném tiền qua cửa sổ.

Từ trước đến nay Lâm Mai chưa bao giờ đồng tình với việc bỏ tiền riêng ra thuê nhà, chị luôn cho rằng việc làm đấy không có lợi. Trong mắt chị, tiền mua trứng gà, mua cá hồ, mua TV, thậm chí là mua điếm tâm trong cửa tiệm chị làm, đều là những đồng đáng tiêu. Duy chỉ có tiền thuê nhà trong khi đang có nhà là không đáng.

Hơn nữa, đi ra ngoài thuê nhà thì có thể thuê được căn nhà nào tốt cơ chứ? Hiện tại những căn nhà có thể dùng tiền thuê được đều là nhà đất nhỏ, mà trong mắt chị nhà đất bất kể thế nào so ra cũng kém nhà tầng. Lâm Mai là một trong số những người nhiệt thành ủng hộ nhà tầng, đối với nhà đất thì phải nói là căm ghét tới tận xương tủy. Hồi bé chị đã từng sống trong một căn nhà đất nhỏ một thời gian, mùa hè mới mưa một tí mà nhà đã dột, hở ra là lại phải gọi người bên Cục Quản lý Bất động sản tới sửa chữa, còn mùa đông thì không thể ấm áp như nhà tập thể, buộc phải bật bếp lò lên, mà cái loại bếp lò kia thì dễ trúng độc khí than vô cùng. Ngay cả phòng vệ sinh cũng nằm tít tận ngoài cổng, nhà tập thể cho dù có dùng phòng vệ sinh công cộng thì vẫn tiện hơn nhà đất rất nhiều. Khoảng thời gian xuống nông thôn, chị cũng phải ở nhà đất. Trong ký ức của chị, bất cứ cái gì mà gắn liền với nhà đất thì đều chẳng liên quan gì tới tốt đẹp. Nếu là chị, người ta mời chị đến ở nhà đất miễn phí chị cũng sẽ không đồng ý, nói gì bỏ tiền ra thuê.

Hôm qua chị đã nói những suy nghĩ ấy cho Phí Đình, hôm nay chị lại lặp lại một lần nữa.

“Chị dâu, nhà đất cũng không tệ như chị nói đâu.” Phương Mục Dương định nói, nhà đất cũng có thể sửa chữa để cho phòng vệ sinh vào trong, mùa đông muốn ấm thì có thể dùng nỡ hơi của mình cũng được. Nhưng có Phí Nghệ ngỗ cạnh, anh không tiện nói ra kế hoạch cải tạo nhà thuê của mình, bởi vì cái kế hoạch ấy vượt xa dự chi của cô, nếu như để cô biết trước thì cô chắc chắn sẽ không đồng ý.

Lâm Mai nói với Phí Nghệ: “Em chưa ở bao giờ nên chưa biết đó thôi, chị nói cho em hay, ở rỗi thì kiêu gì em cũng hối hận.”

Phương Mục Dương vẫn ở nhà đất từ bé tới lớn, anh cũng chẳng cảm thấy có gì bất tiện. Nhưng bây giờ anh chẳng tiện trình bày gì, chỉ có thể lẳng lẳng uống trà cha vợ pha cho mà thôi.

Mà Phí Nghê thì quả thực chưa ở nhà đất bao giờ, nhất thời không tìm ra cơ sở nào để phản bác.

Lâm Mai cảm thấy lựa chọn tốt nhất của Phí Nghê là đổi nhà rồi chuyển sang nhà cha mẹ chồng ở, tốt nhì là duy trì tình trạng hiện tại, còn ra ngoài thuê nhà đất thì dĩ nhiên xếp cuối cùng.

Nếu như Phí Nghê không muốn ở cùng cha mẹ chồng, lựa chọn tốt nhất chính là duy trì tình trạng hiện tại.

Lâm Mai mơ hồ cảm thấy Phí Nghê đột nhiên đưa ra ý kiến đổi nhà là vì mình, để chứng minh mình không phải một bà chị dâu độc ác, chị phản đối cũng gay gắt hơn bình thường. Chị còn bày ra một phương án mới để giúp Phương Mục Dương giải quyết vấn đề vẽ tranh: “Tiểu Phương, cậu có công việc chính thức, thỉnh thoảng còn phải vẽ tranh liên hoàn, không thể ngày nào cũng đi vẽ loại tranh rắc rối tốn kém kia được. Khi nào cậu muốn vẽ mấy bức tranh phiến phức đó thì có thể đến nhà cha mẹ, bọn họ chắc chắn sẽ bằng lòng thôi. Mọi người đã nhiều năm không gặp nhau rồi, họ hẳn là cũng nhớ cậu không chịu nổi.”

Mẹ Phí vốn cũng không mấy đồng ý để con gái ra ngoài thuê nhà, lúc này cũng phụ họa cho quan điểm của con dâu: “Mẹ thấy Mai Mai nói có lý lắm, chuyện nhà ở con cứ suy nghĩ thêm đi.”

Phí Nghê cứ ngỡ rằng đây đã là một biện pháp đẹp cả đôi đường, không ngờ người nhà lại chẳng có ai ủng hộ. Người chị dâu đang cần nhà gấp của cô còn phản đối quyết liệt hơn.

Cô nhìn về phía Phương Mục Dương, chỉ thấy anh đang cúi đầu uống trà.

Phí Đình gọi Phí Nghê ra ngoài cửa, thấp giọng nói: “Chuyện lúc trước anh muốn đi thuê nhà chỉ là hứng chí nhất thời thôi, hôm qua chị dâu của em đã

phê bình anh, nói là chị ấy thực ra rất thích nơi này. Những gì ban nãy chị dâu em nói cũng không phải không có lý, chuyện nhà ở em cứ suy nghĩ lại, đừng có quyết định vội vàng. Em cứ nghĩ kỹ xem nhu cầu của mình là gì, không cần vì bọn anh mà làm khó bản thân đâu.”

“Em không hề làm khó bản thân. Anh, anh cũng đừng đóng đờ cho người ta nữa, anh đâu thể nào lừa gạt chị Mai mãi được.”

Thỉnh thoảng quen miệng Phí Nghệ vẫn gọi chị dâu là chị Mai, trước khi Lâm Mai kết hôn với Phí Đình, cô đã gọi như thế nhiều năm rồi.

“Làm nốt hai nhà này anh sẽ không làm nữa, đã giao hẹn trước với người ta xong xuôi rồi, bỏ ngang thì không được. Chuyển đổi nhà em đừng gấp gáp, cứ cân nhắc cho thật kỹ, dù sao muốn đổi thì lúc nào đổi cũng được mà.” Làm xong hai cái nhà này, cũng vừa đủ tiền mua một chiếc TV chín inch.

“Nhưng muốn đổi được căn nhà thích hợp như thế thì đâu dễ dàng. Hai gian phòng ngủ, còn có phòng vệ sinh riêng, lại còn gần đây. Lần sau không biết bao giờ mới chờ được một căn nhà như thế.”

“Nếu em thực sự muốn đi thuê nhà thì thuê căn nào tốt tốt một chút, anh sẽ trả tiền thuê nhà cho em.”

“Nhà là em thuê, anh trả tiền làm gì?”

“Không phải anh ở trong nhà của em rồi sao?”

“Anh không ở thì nhà cũng để trống thôi.”

“Đâu thể nói như vậy được.”

Đến khi chị gái và anh rể Phí Nghệ xuất hiện, cô vẫn chưa thống nhất được chuyện đổi nhà với mọi người.

Ông Phương nghĩ ô tô nghịch tử thuê cho đi gặp gia đình thông gia, tiền thuê xe quả nhiên ông vẫn phải trả. Lát nữa sẽ còn một chiếc xe khác tới.

Ông cũng cảm thấy thuê xe ô tô đi đón gia đình nhà gái ăn cơm có vẻ hơi quá khoa trương, nhưng nghịch tử lại tiêu tiền quá thành thạo. Ông lầm bầm với bạn già: “Cái thằng bé này, chẳng biết là giống ai nữa.”

“Đúng là không biết giống ai,” bạn già đáp lại.

Ông Phương cảm thấy nghịch tử quả thực có hơi giống mình, nhưng cha của ông và cha của nghịch tử không phải là cùng một tầng lớp giàu có như nhau. Bản thân ông là thành phần vô sản, không nắm giữ bất cứ tư liệu sản xuất nào, cho dù tiền lương có cao hơn người khác một chút thì đó cũng là vinh quang của giai cấp vô sản. Phương Mục Dương có cha thuộc giai cấp vô sản, về sau còn xuống nông thôn tiếp nhận sự tái giáo dục của tầng lớp bần nông và trung nông, sao có thể ưa hưởng thụ giống ông hồi đó cơ chứ.

Ngày xưa ông không biết tiết kiệm là do nguyên nhân lịch sử lưu truyền, hơn nữa sau này ông cũng đã sửa chữa khuyết điểm ấy rồi.

Ông Phương vốn đã định cho nghịch tử sáu ngàn tệ để bồi thường. Mặc dù con trai cả và con gái thứ hai cũng bị ông liên lụy một chút, nhưng dù sao ông cũng đã kết thúc nghĩa vụ nuôi nấng chúng nó. Chỉ có với con trai út, bọn họ vẫn chưa hoàn thành được nghĩa vụ này.

Nhưng lòng ông vẫn nghi ngờ, đưa nghịch tử sáu ngàn tệ, chỉ cần không đến nửa năm là nó sẽ xài hết trơn. Mà con dâu lại rất mềm lòng với nghịch tử, cho dù có trực tiếp đưa toàn bộ tiền cho con dâu thì nghịch tử cũng sẽ có thể lấy số tiền ấy bất cứ lúc nào.

Thế là ông tạm thời từ bỏ ý định cho tiền.

Trước lúc chuẩn bị quà gặp mặt, ông Phương từng hỏi nghịch tử xem có ý tưởng gì không, nghịch tử nói tốt nhất là đừng có viết thư tặng người ta. Ông Phương nghe xong thì vừa phẫn nộ vừa kinh ngạc, bởi vì ông thực sự đã viết một bài thơ, tuy không định mang ra thật. Sau đó nghịch tử lại nói, cũng đừng tiêu tiền quá mức, tránh cho người ta áp lực, cha mẹ vợ nó đều là người coi trọng thể diện, không thích lợi dụng người khác. Vậy là cuối cùng ông mang cho thông gia một sọt dưa hấu và một sọt dưa vàng, dưa

vàng là cố ý nhờ một đội vận chuyển mang từ quê lên. Ngoài ra còn có cả một ít vải nhỏ còn xanh, vải là người khác tặng cho, họ chỉ giữ lại cho mình vài quả.

Ông Phương tự nhận mình vẫn trẻ trung khoẻ mạnh, tự vác cả sọt dưa hấu, còn sọt dưa vàng ông nhờ tài xế vác hộ, sỏi bước về phía khu nhà. Đúng lúc này, Phương Mục Dương xuống dưới sân, thấy vậy thì liền nhận lấy sọt dưa trong tay cha mình: “Đỡ con bê cho.”

“Tôi tự làm được.”

Phương Mục Dương cũng không quan tâm ông có làm được hay không, trực tiếp vác sọt dưa lên vai, đi về phía trước.

Chiếc ô tô Warszawa đỗ dưới sân, nhất thời thu hút sự chú ý của một số người. Ông Phương cũng không muốn khiến cho người ta để ý, nhưng ông không thể không tới thăm hỏi thông gia, sau đó mời gia đình họ cùng mình đi ăn cơm được.

Hội hàng xóm cũng không biết chiếc xe này là do ông Phương đang ở nhà đợi sắp xếp công việc thuê tới, còn tưởng ông có xe chuyên dùng cho lãnh đạo. Trong số đó có một chàng thanh niên trông rất hoạt bát năng động, thấy ông Phương đang chuẩn bị đi lên gác thì trực tiếp ngăn ông lại, nhờ ông giải quyết vấn đề khó tìm việc của những thanh niên trí thức mới về thành phố. Ông Phương cũng đang ở nhà chờ việc làm, có thể hiểu được cái cảm giác không ai cần mình này, cho nên đã nói sẽ giúp bọn họ phản ánh lên với cấp trên, song ông không phải lãnh đạo, chỉ có thể phản ánh, không thể giải quyết, ông chỉ đến gặp gia đình thông gia mà thôi.

Ngay cả những người ngoài cuộc cũng không tin ông không phải là lãnh đạo, có cái xe kia làm chứng. Người bình thường sao có thể đi ô tô được chứ?

Mãi đến khi thấy ông dẫn theo người vác trái cây đến trước cửa nhà họ Phí, mọi người mới tin là ông thật sự đang đi thăm nhà thông gia.

Thì ra cái cậu Tiểu Phương từng giúp bọn họ dựng lều chống dư chấn có một người cha có cả ô tô chuyên dụng.

Đối với những người hàng xóm trong khu tập thể mà nói, sau khi ngạc nhiên qua đi, mọi chuyện lại trở nên hợp tình hợp lý đến lạ. Số phận của những cô gái xinh đẹp, chung quy luôn khó đoán hơn người bình thường.

Ông Phương bước vào cửa nhà họ Phí trong sự hiểu lầm của một đám người. Căn nhà này đã từng trang hoàng lại một lần khi Phí Đình kết hôn, những món đồ quá cũ đều bị vứt đi, vậy nên cho dù hơi bé nhưng không có vẻ tũn tã, thậm chí trong khoảng không gian hữu hạn này còn tròng rất nhiều hoa cỏ. Mẹ Phí cũng rất biết cách làm đẹp mặt con gái, mặc dù thường xuyên ra ngoài chợ mua rau héo nhưng đồ chiêu đãi thông gia thì không hề cắt xén để tiết kiệm tí tiền chút nào. Hai cái xô thiếc ở nhà cũng đang chứa đầy nước lạnh, một xô để đựng dưa hấu, xô còn lại đựng nước ngọt vị quýt và thanh mai. Phí Nghê mở một chai nước ngọt vị thanh mai, mời tài xế uống: “Nhà chật quá, không mời anh vào trong ng ồi được ạ.”

Cha mẹ nhà họ Phương đến, căn nhà vốn đã nhỏ bé lại càng trở nên chật chội hơn. Mùa hè đúng là khoảng thời gian nóng nhất trong năm, cha Phí bật chiếc quạt điện con r ẽ mới mua về.

Phương Mục Dương giới thiệu hai bên gia đình với nhau.

Hai nhà trao đổi quà tặng, đều nói đối phương đã tốn kém r ồi. Mẹ Phí chuẩn bị hai cuộn vải lụa và một tráp điểm tâm, bà đã tốn rất nhiều công sức mới mua được hai cuộn vải này.

Lâm Mai nhanh nhẹn vớt dưa hấu trong xô lên, bỏ r ồi bê ra ngoài bàn, còn những người khác thì cũng lấy nước ngọt ra. Nước ngọt ngâm trong nước lạnh, uống cũng không khác với để tủ đá là mấy. Trên bàn còn có kẹo Lâm Mai mua từ cửa tiệm của mình về, chị đã mua loại đắt nhất theo yêu cầu của mẹ chồng.

Người nhà của Phí Nghê đều muốn giữ thể diện cho cô.

Chương 77: Gặp phụ huynh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai nhà khen ngợi lẫn nhau.

Cha mẹ nhà họ Phương đều nói con dâu rất tốt, đồng thời ngỏ ý cảm ơn ông bà thông gia vì đã dạy dỗ ra một đứa con tốt như vậy, mà cha mẹ nhà họ Phí cũng khen con rể không ngớt miệng.

Khi khen người nhà mẹ Phí có sở thích mượn lời người khác, bà không nói con rể của mình tốt đẹp thế nào, mà toàn bảo những người khác đều ghen tị với bà vì có một cậu con rể tốt như thế. Để chứng minh cho cách nói của bạn già, cha Phí còn nêu ra nhiều nhiều ví dụ, chẳng hạn như khi Phương Mục Dương giúp nhà họ dựng lều chống dư chấn, không chỉ giúp mỗi gia đình bên vợ mà còn giúp cả hàng xóm xung quanh. Chuyện này ông Phương chưa từng nghe con trai nhắc đến, giờ biết được qua miệng của thông gia thì liền cảm thấy thằng bé rất giống với mình, vừa khiêm tốn vừa trọng nghĩa, thích giúp đỡ người khác, tác dụng của gen di truyền quả nhiên mạnh mẽ khôn tả. Lúc này ông Phương cũng coi Phương Mục Dương như tài sản riêng của mình, trực tiếp thay con trai tỏ ra khiêm tốn, nói những chuyện đó đều không có gì đáng kể, toàn là chuyện nó nên làm, gia phong nhà họ vốn là như thế.

Cha Phí lại khen Phương Mục Dương vẽ đẹp, năm “con dơi”(1) treo ở cửa phòng khách cũng là Phương Mục Dương vẽ, khách đến nhà ai thấy cũng khen. Đối diện với năm “con dơi” ở cửa chính là bức vẽ “hồng hồng” như ý(2), cũng là tác phẩm của Phương Mục Dương. Ông Phương nhìn hai bức tranh vẽ năm con dơi cùng với với một đồng quả hồng, thở dài thườn thượt. Với tiêu chuẩn của ông Phương, hai bức tranh này đương nhiên không lọt nổi vào mắt ông, nghịch tử đúng là mất hết mặt mũi trước mặt

cha vợ mất rồi. Ông thẫn thờ nhìn con trai không biết cố gắng trong lòng. Năm xưa nghịch tử phá hỏng hết tường trong nhà, ông không còn cách nào khác nên đành phải mời cho nó một vị thầy giáo đến từ Quốc họa viện, để sau này nó có bơi bả tường thì cũng bơi đẹp hơn một tí. Thế nhưng học tranh truyền thống chưa được bao lâu, nó đã tự chuyển sang tranh sơn dầu. Nếu nó chịu khó học lâu hơn một chút nữa thì đã chẳng đến mức vẽ vờ tộ lậu như vậy.

(1) Chữ “dơi” (蝠 – fú) đồng âm với chữ “phúc” (福 – fú). Năm con dơi tượng trưng cho ngũ phúc trong “Kinh Thư” của Khổng Tử, bao gồm: trường thọ; phú quý; khang ninh (thân thể khỏe mạnh, tinh thần yên ổn); hiếu đức (tính cách thiện lương, đằm thắm); và thiện chung (ra đi nhẹ nhàng, có thể tiên liệu cái chết của mình).

(2) Chữ “hồng” (柿 – shì) đồng âm với chữ “sự” (事 – shì). “Hong hong như ý” là cách chơi chữ của “sự sự như ý”, tức là vạn sự như ý, cho nên quả hồng cũng được coi như đem lành vào đâu năm mới.

Ông vừa bỏ tiền, vừa nợ ân tình người khác để con trai học vẽ tranh. Vậy mà ngày Tết đến, ông không thèm chê nó vẽ xấu thì chớ, bảo nó vẽ hộ mình mấy cái thiệp chúc Tết thôi mà nó cũng nhất định không đồng ý, khăng khăng đòi mua giày trượt băng mới cùng ăn cơm Tây một bữa thì mới chịu cầm bút lên. Ông không quen với tật xấu của con trai mình, vì muốn cho thằng nhóc biết thế giới này không vận hành theo ý muốn của nó nên mua mỗi giày trượt băng, không cho nó đi ăn cơm Tây mà chỉ đến nhà hàng Trung Quốc. Sau đó ông lại cảm thấy cách giáo dục của mình chưa đủ nghiêm khắc, vì muốn con trai biết tự thỏa mãn nên đã đưa nó đi học nội trú ở trường, không cho về nhà ăn cơm. Sau khi trải nghiệm phương pháp giáo dục đó một thời gian, nghịch tử cũng trở nên ngoan ngoãn hơn, không yêu cầu bậy bạ nữa, thậm chí còn chủ động tỏ ý giúp ông vẽ thiệp chúc Tết. Ông Phương cảm thấy cách dạy dỗ mới của mình đã có tác dụng, hỏi nghịch tử có muốn phần thưởng gì không, nghịch tử nói không cần phần thưởng, được vẽ tranh cho cha là đủ rồi. Ông Phương cực kỳ vui mừng, vì muốn khen thưởng con trai nên đã dẫn nó tới tiệm cơm Tây ăn một bữa no nê, còn tặng cho nó một cây đàn tốt.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, vậy mà so với đồng thiệp chúc Tết ông đang giữ kia, những bức tranh này chẳng có tiến bộ gì đáng kể. Nó không học được cách vẽ sao cho tốt hơn, chỉ học thêm được mấy trò khôn vặt. Tranh truyên thống vẽ xấu thì thôi đi, lại còn không chịu giấu dốt, không biết xấu hổ mà treo thành phẩm tệ hại của mình lên trước phòng khách kiêm phòng ngủ nhà người ta.

Nếu những bức tranh trước kia ông sưu tập vẫn còn thì ông nhất định sẽ tặng cho thông gia hai bức, đổi tranh của con trai về. Treo ở nhà mình, có mất mặt thì cũng không sao.

Song hiện tại tất cả tranh vẽ ông có đều đã thất lạc, trước mắt chỉ còn mỗi cách lấp liếm khuyết điểm thay nó: “Từ nhỏ nó đã học tranh sơn dầu, tranh Trung Quốc vẽ không đẹp lắm.”

Mẹ Phí nói: “Tôi chẳng hiểu tranh Trung Quốc với tranh nước ngoài có gì khác nhau, nhưng cứ nhìn mấy bức tranh này là tôi lại thấy vui vẻ.”

Ông Phương rất hài lòng với nhà thông gia, nhưng đồng thời ông cũng nhìn ra gia đình này không giàu có. Nhà thông gia đã về hưu, chỉ ở nhà lĩnh chút lương hưu ít ỏi, vất vả lắm mới dành dụm được một phần hũ môn cho con gái, cuối cùng lại bị nghịch tử dụ tiêu hết lên người nó, không chỉ tiêu lên người nó mà còn tiêu cả lên người mình, thật là nực cười biết mấy. Hũ trẻ dù có tiêu xài hoang phí đến cỡ nào thì ông cũng chỉ dùng tiền trong nhà, sau đó tuy có những lúc vì việc nghĩa mà phải giở tay xin gia đình, nhưng ông cũng chỉ xin mỗi cha ruột và ông nội, chưa từng nhắm nhe của nả nhà cha mẹ vợ bao giờ, cho dù bọn họ có giàu nứt đố đổ vách. Cái thằng nghịch tử này, không biết học từ ai nữa. Ông vừa cảm thấy buồn cười, lại vừa thấy nghịch tử hiếu thảo đáng khen, dù sao thì nó lấy tiền cũng để mua thêm đồ cho cha mẹ.

Gia đình thông gia càng không dư dả, ông Phương lại càng cảm thấy lẩn cấn. Bởi vì lẩn cấn, ông càng khách sáo với họ, biết người ta cố ý chuân bị đồ ăn mời mình thì liền liên tục khen ngợi, ngay cả dưa hấu cũng khen ngon hơn dưa hấu mình mua.

Sau khi khen nhau một hồi thì cũng đã gần tới giờ cơm trưa, ông Phương đề nghị cả nhà ra ngoài tiệm cơm dùng bữa.

Hai chiếc ô tô taxi Phương Mục Dương đã sớm sắp xếp xong xuôi, cha mẹ và cha mẹ vợ ngồi chung một chiếc, anh chị ngồi một chiếc, còn anh với Phí Nghê thì sẽ không chen chúc lên đó, hai người bọn họ tự đạp xe đến tiệm ăn.

Phương Mục Dương vừa nói xong, mọi người chưa kịp từ chối thì Phí Nghê đã nhảy lên sau xe anh. Phí Nghê vẫn nhớ khi còn nhỏ cô từng ngồi xe từ nhà bà ngoại Phương Mục Dương về nhà mình, thân của chiếc xe ngày đó còn dài hơn cả hai chiếc xe hôm nay.

Phương Mục Dương đạp xe theo sau, tuy tốc độ không hề chậm nhưng vẫn bị ô tô bỏ lại.

“Hôm trước ông già nhà anh biết chuyện anh đạp xe đạp của em, nói nhất định phải mua cho anh một cái xe mới. Nhưng anh đã bảo là không cần mua xe rồi, cứ trực tiếp đưa tiền cho anh là được. Nếu như anh mua xe mới, ai sẽ làm tài xế chuyên dụng cho em đây?”

“Vị tài xế này, anh có thể đạp nhanh hơn một chút được không?”

“Tuân lệnh.”

Phí Nghê bật cười, cô bàn bạc chuyện đổi nhà với Phương Mục Dương: “Gia đình em chẳng ai đồng ý đổi nhà cả, anh xem phải làm thế nào bây giờ?”

Nói là không đồng ý đổi nhà, thực ra là không đồng ý cho bọn họ đi thuê nhà.

“Em muốn đổi nhà lắm hả?”

“Không phải anh cũng muốn chuyển ra ngoài ở sao?”

“Anh đúng thật là muốn chuyển, nhưng em cứ vội vã như thế, chúng ta sẽ ở chỗ nào?” Anh đã sớm tính xong chuyện ra ngoài thuê nhà, nhưng anh không ngờ Phí Nghê lại sấm rền gió cuốn như vậy, hôm trước anh vừa mới nêu ý kiến, hôm sau cô đã đòi đổi nhà luôn.

Phí Nghê cũng cười: “Anh đừng có giả vờ, em thừa hiểu anh ấy chứ. Anh chắc chắn đã đi xem mấy cái nhà, có khi còn quyết xong rồi cũng nên.”

Anh quả thật đã đi xem mấy căn nhà, hơn nữa còn xác định được ngôi nhà nào họ sẽ thuê, tuy nhiên ngôi nhà ấy lại không thể vào ở ngay được.

Ngôi nhà mà anh chọn là một ngôi nhà có ba gian phòng nhỏ, tuy không phải là biệt viện nhưng cũng có nguyệt môn(3), cũng tạm xem như ngăn cách với thế giới bên ngoài. Chủ nhà đã đồng ý để anh phá cái nguyệt môn này, trở một cái cửa nhỏ ở phía đông, hơn nữa cũng sẵn lòng cho anh thuê nhà dài hạn. Bọn họ là một đôi vợ chồng già, mới lấy lại quyền sở hữu ngôi nhà chưa lâu, mà gia đình sống trong nguyệt môn cũng phải đợi một tháng nữa mới dọn vào căn nhà mới mà Cục Quản lý Bất động sản tìm cho được. Hơn nữa cho dù người bên trong có rời đi, anh cũng không thể lập tức chuyển vào ở, bởi vì ngôi nhà kia quả thực có mấy khuyết điểm giống như Lâm Mai đã nói, cần phải được cải tạo lại.

(3) Nguyệt môn (cổng mặt trăng): Lối đi hình tròn dành cho người đi bộ, một đặc trưng trong kiến trúc Trung Quốc.

Phí Nghê muốn đổi nhà gấp như thế, chỗ ở kế tiếp của họ chính là một vấn đề

Phương Mục Dương cười: “Sao em lại hiểu anh thế nhỉ? Anh đã lựa được một nơi để ở, nhưng không mấy phù hợp với yêu cầu của em, không chỉ nhiều hơn em cần một gian phòng mà còn đắt hơn hai tệ. Nhưng nếu cha mẹ và anh chị em nhìn thấy căn nhà đó, họ sẽ bằng lòng cho chúng ta đến ở thôi.”

Phương Mục Dương mô tả sơ qua căn nhà, đồng thời cũng nêu rõ tiền thuê nhà.

“Rẻ như vậy á? Anh lại lừa em chứ gì?”

“Chủ nhà muốn tìm người trung thực, đáng tin cậy để cho thuê, gặp được người đáng tin cậy thì cho thuê rẻ một tí cũng được.”

“Anh mà trung thực đáng tin cậy à?”

“Không phải là vì anh trung thực đáng tin cậy nên em mới lấy anh sao? Còn chuyện anh có lừa em hay không, đến lúc đó em xem hợp đồng thuê nhà là biết. Chỉ có đi đâu, phải hơn tháng nữa căn nhà này mới để trống. Nếu như em không muốn anh lại đi tìm thêm xem, nhưng mà căn nhà thích hợp như thế chắc là không thể nào tìm thấy trong một sớm một chiều, mà cho dù có tìm thấy thì cũng chưa chắc có thể dọn vào ngay được.”

“Nhưng em thấy người muốn đổi nhà sốt ruột lắm, chắc họ sẽ không cho chúng ta nhiều thời gian đâu.”

“Nếu như thật sự không được thì mình qua nhà cha mẹ anh ở tạm mấy ngày. Khi nào nhà bên kia sẵn sàng, chúng ta lại chuyển ra là được.”

“Cứ chuyển vào chuyển ra như thế có được không?”

“Mẹ anh chắc chắn sẽ hiểu thôi. Còn cha anh ấy à, hiện tại ông ấy không có việc làm, muốn chứng minh sự tận tâm của mình nên chỉ ước gì anh vào ở để dạy dỗ thôi. Đến khi nào ông ấy có việc làm trở lại, người thăm hỏi đập vỡ cả ngạch cửa để chen vào nhà, kiểu gì cũng sẽ chê anh phiền phức cho xem. Khi ấy chúng ta lại dọn ra ngoài. Anh không ở nữa, cũng tương đương với làm được một việc thiện, ông ấy sẽ thấy biết ơn anh lắm.”

Phải đến lúc vào thăm nhà mới của thông gia, mẹ Phí mới chính thức ý thức được sự chênh lệch giữa hai gia đình. Thuê xe đương nhiên là đắt, nhưng với một người hấp tấp ra chợ bán hàng như bà, nếu thật sự quyết tâm thôi phờng con cái thì món tiền kia cũng không phải không thể chi. Nhưng nhà ở thì quả thật là không thể.

Chỉ riêng cái phòng khách nhà người ta đã to bằng cả gian nhà của mình. Phòng bếp cũng không hề nhỏ, thậm chí còn ngăn ra được một không gian

để ng ỡ ăn.

Mẹ Phí tuy âm thầm kinh ngạc trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ ra quá mức sửng sốt, chỉ khéo léo khen căn nhà này t ầng đẹp mà hướng cũng tốt. Điều khiến cho bà vui vẻ chính là, bên thông gia cũng không hề vì mình được ở nhà tốt mà kiêu căng một chút nào.

Ông Phương rất tự hào về tài văn chương của mình, nhưng bị người ta phê phán là kẻ vô dụng ng ần ấ y năm, hiện tại cũng cảm thấy một văn nhân vô dụng như ông không xứng đáng được ở căn nhà to thế này. Thế nên ông chỉ nói căn nhà này vốn là phân cho vợ ông, ông chẳng qua là hưởng ké chút phúc của bà mà thôi. Mười mấy năm trước, ông không hề cảm thấy nhà mình rộng rãi, chẳng qua chỉ là đủ ở. Nhưng sau nhiều năm cải tạo trong xưởng sản xuất máy móc nông nghiệp, ông bây giờ đã học được thế nào là biết đủ.

Bonus

Biểu tượng “ngũ phúc” hình 5 con dơi

Tranh vẽ “h ồng h ồng như ý” mừng năm mới

Nguyệt môn

Chương 78

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giáo sư Mục không phải là một nữ chủ nhà giỏi việc giao tiếp, ngày xưa những lúc khách khứa đầy nhà, bà cũng chỉ lánh mặt trong phòng sách, bên ngoài nói gì làm gì đều chẳng liên quan tới bà.

Nhưng hôm nay thông gia tới, trong nhà lại không có người giúp việc, bà đành phải tự mình thu xếp. Kẹo đã mua sẵn từ hôm qua, giờ chỉ cần pha trà. Bình thường uống trà bà không để ý gì nhiều về loại trà hay dụng cụ pha trà, cho dù là uống Chính Sơn Tiểu Chủng, Đại Hồng Bào hay Bích Loa Xuân thì đều dùng một cái ấm tráng men như nhau. Gần đây chuyển nhà, bắt đầu có khách tới thăm, bà cũng chỉ mang ra một bộ cốc thủy tinh để mời họ uống trà xanh. Nhưng hôm nay bà đã cố ý chuẩn bị hai loại trà, còn mua một bộ trà cụ riêng cho Đại Hồng Bào nữa.

Phí Nghê tự nhận nhiệm vụ pha trà, giáo sư Mục cũng không khách sáo, chỉ dạy luôn cách thức pha trà mà mình thường dùng cho cô.

Giáo sư Mục bảo Phương Mục Dương đạp xe đi lấy cái bánh kem trái cây hôm qua bà đặt trước, hình như là sợ con trai quên địa chỉ, bà còn đột nhiên dặn thêm một câu: “Cái tiệm mà hồi còn sống bà ngoại con thích ăn nhất ấy.”

Tiệm đã đổi tên, cũng đã đổi người làm bánh, nhưng mỗi khi cần mua bánh kem, bà sẽ lập tức nhớ tới cái cửa tiệm đó.

Phương Mục Dương nghi ngờ mình đã nghe nhầm, theo như những gì anh nhớ, quan hệ giữa mẹ và bà ngoại không tốt lắm. Hai người phụ nữ gần

như công khai tuyệt giao với nhau, mà hiển nhiên, đây chỉ là sự tuyệt giao đơn phương từ phía mẹ anh.

Song anh vẫn nhanh chóng phản ứng lại, đáp một tiếng “ạ”.

Trước khi đưa con út chào đời, giáo sư Mục và mẹ đã công khai từ mặt nhau, cho dù xã hội thời bấy giờ vẫn còn đối xử khá ưu đãi với mẹ bà. Tuy nhiên bà không cấm con trai qua lại với mẹ, anh trai bà sống tại nước ngoài xa xôi, con trai út chính là niềm an ủi duy nhất của mẹ bà. Hơn nữa người ngoài đâu biết, con trai bà thuộc thành phần bất hảo, tuy bọn họ quản lý và giáo dục đứa con này rất nghiêm khắc, nhưng nó vẫn chẳng nghe lời ai trong nhà cả.

Sự thận trọng khiến bà luôn chú ý tới những gì mình nói trước mặt các con. Đến khi chính bản thân bà cũng xảy ra vấn đề, bà nghiêm nhiên cho rằng con cái cũng sẽ tuyệt giao với mình, hơn nữa còn cảm thấy hẳn là nên như thế. Bọn nó muốn có tiền đồ xán lạn, ít nhất cũng phải vạch rõ ranh giới với bọn họ trên giấy tờ. Trước khi mưa gió ập tới, bà uyển chuyển nói với ba đứa con của mình, khi buộc phải lựa chọn giữa lẽ phải và cha mẹ, cần phải cố gắng để đứng về phía lẽ phải. Như thế cho dù bà xảy ra chuyện, bà cũng không phải lo lắng về tương lai nữa. Thế nhưng đứa con út này lại không hiểu được cái lợi và hại trong đó, ngay cả ranh giới trên giấy tờ cũng lười viết. Điều ấy đã trở thành tâm bệnh của bà, cũng khiến bà nảy sinh một nỗi áy náy chưa từng có.

Mãi đến khi Phương Mục Dương cưới được vợ, tìm được công việc để sống, bà mới hoàn toàn yên tâm. Con trai đi làm phục vụ, bà cũng chẳng có gì không hài lòng.

Đối với Phí Nghê, người bằng lòng kết hôn với Phương Mục Dương, đồng thời còn đưa nó trở lại quỹ đạo bình thường, bà vô cùng cảm kích.

Bánh kem được mang về nhà, giáo sư Mục cắt bánh, Phí Nghê rất tự nhiên mà chia bánh cho mọi người.

Trong nhà không có người giúp việc, nhiệm vụ phục vụ khách liền rơi xuống đầu Phương Mục Dương.

Ai bảo công việc chính của anh là b ồi bàn cơ chứ?

Cha Phí khen chữ treo trên tường đẹp, ông Phương thấy rất phấn khởi, vì đó là chữ ông viết.

Ông rất khách sáo nói nếu như nhà thông gia thích, ông có thể viết một bộ chữ đưa qua đó.

Trong toàn bộ quá trình tiếp khách, cha mẹ nhà họ Phương đều luôn có vẻ cực kỳ khách sáo như thế. Đi ều này khiến cha Phí thấy rất khó hiểu, ông không biết tại sao những người tốt như bọn họ lại phải cải tạo nhi ều năm đến vậy.

Lúc đang trò chuyện, ông Phương lại nhắc tới việc muốn con trai về ở cùng.

Nếu con trai và con dâu cũng sống ở đây, ông li ền có lý do để tìm người giúp việc.

Ông Phương tự biết mình không phải người giỏi quán xuyến việc nhà, tuy đã cải tạo nhi ều năm nhưng khi cải tạo cũng chỉ ở trong một gian phòng nhỏ, không nhi ều việc cần xử lý, cho nên cũng chẳng rèn luyện thêm được gì. Ông rất không hài lòng với lớp sàn gỗ trong nhà, nếu là sàn xi măng thì chỉ cần tùy tiện quét qua là được, nhưng sàn gỗ thì lại phải lau thêm nữa. Hai ngày nay ông lúc nào cũng nghĩ tới chuyện thuê giúp việc, chủ yếu lo việc quét dọn nhà cửa, nấu cơm cho ông, còn quần áo thì ông có thể tự mình giặt cũng được. Phần lớn các hộ gia đình trong khu nhà này đều có người giúp việc, chỉ là công việc cụ thể thì hơi khác nhau mà thôi. Cũng đã từng có người giới thiệu giúp việc cho ông, nhưng ông cũng tự nhận thức được hiện tại mình đang thất nghiệp, lo liệu việc nhà cũng chẳng có gì bất tiện, nên đã uyển chuyển từ chối. Nếu như con trai và con dâu chuyển vào đây, một gia đình bốn người cần thêm người giúp việc cũng là chuyện chấp nhận được.

Đ ồng thời, ông cũng sẽ có lý do để mua TV, tủ lạnh và máy ghi băng cassette. Con trai đã tặng ông một chiếc máy quay đ ĩa và vài đ ĩa nhạc, cần

nhà này cũng không thiếu âm thanh, nhưng chỉ một cái máy quay đĩa thì còn lâu mới đủ với ông. Máy món đồ ngày xưa cũng chưa được trả lại hết, nhưng đối với ông chúng đều là tất yếu. Khi ông hỏi bà xã nhà mình có muốn mua TV để xem tin tức hay máy quay đĩa để nghe đĩa nhạc hay không, giáo sư Mục luôn đáp là ông muốn thế nào cũng được. Chính do những lời này, ông vẫn luôn chần chừ chưa dám mua gì, bởi vì ông cảm giác tất cả những thứ đó đều có vẻ như chỉ mình ông hưởng thụ. Tuy rất nhiều người trong khu nhà này cũng đang hưởng thụ như thế, nhưng ông vẫn cảm thấy mình cần một lý do toàn vẹn hơn. Nếu con trai và con dâu chuyển đến đây, máy món đồ điện kia đương nhiên phải mua thêm về

Hơn nữa con trai ở đây, ông còn có thể giám sát và giáo dục nó.

Tóm lại, ông rất cần bọn nó đến đây sống với mình.

Phương Mục Dương gật đầu: “Cha xem tuần sau bọn con có dọn qua được không?”

Ông Phương không ngờ con trai đồng ý thoải mái như thế, thán nghĩ xa nhau nhiều năm, chắc là nó cũng nhớ mình, thế nên sẵn khoái nói “được”.

“Nhưng phòng của hai đứa vẫn chưa đặt mua đồ đạc gì đâu.”

“Bọn con sẽ chuyển đồ từ căn nhà đang ở tới.”

Nhà họ Phí thấy thông gia gần gũi và hiểu lý lẽ, hơn nữa nhà ở còn tốt như vậy, liền tán thành chuyện để cho Phí Nghệ chuyển sang. Chuyện đổi nhà cũng nhờ thế mà thống nhất.

Phí Nghệ và người nhà đi xem qua căn hộ đang cần đổi kia, thấy rất hài lòng, đúng thực là có hai phòng ngủ cùng một phòng vệ sinh riêng. Thế nhưng đối phương lại không hài lòng với nhà của họ Phí cho lắm, bởi vì nhà bọn họ so về diện tích thì vẫn nhiều hơn một cái phòng vệ sinh, tuy phòng vệ sinh này không tắm rửa được, nhưng cũng cảm thấy nhà mình thiệt hơn nhà họ. Phí Nghệ bỏ thêm hai trăm tệ để bù vào, song thái độ rất cứng rắn, muốn đổi thì đổi, không muốn thì chúng tôi tìm nhà khác. Gia

đình bên kia đang vội vì sắp kết hôn, thế nên cũng đành phải nhận, dù sao bọn họ cũng không tìm thấy nhà nào thích hợp hơn cả.

Trước ngày chuyển nhà một ngày, Phí Nghê theo Phương Mục Dương đi xem nhà ở tương lai, phía bên trong nguyệt môn là ba gian phòng nhỏ, trước sân có một cây đào, một cây hòe, đằng sau còn có một cái sân khác thông ra một căn bếp nhỏ.

Phí Nghê hỏi chủ nhà căn nhà này bao nhiêu tiền.

“Cái căn nhà ba gian này à?”

Phí Nghê nói “vâng”.

Chủ nhà nói một con số, không hề khác với con số Phương Mục Dương bảo chút nào.

Phí Nghê không ngờ căn nhà này lại có thể rẻ đến vậy.

Chủ nhà chưa từng gặp ai giống như Phương Mục Dương, nhà ở với sân còn muốn tách riêng ra tính tiền, tách riêng ra viết hợp đồng. Nhưng tổng số tiền phải trả thì vẫn như nhau, còn phương thức trả thế nào, bọn họ đều nghe Phương Mục Dương cả.

Bonus

Máy ghi băng cassette

Chương 79: Mưa

Trước ngày chuyển nhà một ngày là thứ Bảy, theo như thông lệ, Phương Mục Dương yêu cầu Phí Nghệ hoàn thành nghĩa vụ với anh.

“Đừng, mai còn phải dậy sớm mà.” Ngại lý do này không đủ, cô lại nói thêm: “Hôm nay cũng là ngày cuối cùng rồi, đừng làm phiền người ta nữa.” Đêm nay chắc hẳn ấn tượng bọn họ để lại sẽ càng khắc sâu trong lòng hàng xóm hơn bình thường, nếu trước ngày chuyển nhà bọn họ còn hoạt động đến nửa đêm, cái ấn tượng ấy một hai năm chắc cũng không phai nhạt nổi, có khi còn lâu hơn chưa biết chừng.

Hơn nữa Phương Mục Dương còn mượn hộ cô rất nhiều sách, cứ đọc xong một quyển là ngay lập tức có quyển tiếp theo, quyển nào cô thấy hay cũng đưa cho anh đọc cùng. Hôm nay cô cũng muốn đọc sách thêm một lát.

“Chúng ta lúc nào cũng im lặng, không nói tiếng nào, sao có thể làm phiền người ta chứ? Có làm phiền cũng là người ta làm phiền chúng ta.”

“Người ta bao lâu, anh bao lâu hả?”

Phương Mục Dương vươn tay quệt mũi Phí Nghệ, cười nói: “Anh bao lâu nào? Em thấy anh lâu quá hả? Vậy mà anh luôn thấy đêm đẹp mà quá ngắn, anh còn tưởng em cũng nghĩ giống như anh chứ.”

Phí Nghệ cúi đầu, không để anh nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của mình. Cô hất ngón tay anh ra: “Ngồi xa em một chút, em còn muốn đọc sách nữa.”

Bình thường Phương Mục Dương chắc chắn sẽ không đồng ý, bởi vì hôm nay là thứ Bảy.

Nhưng lần này anh lại không phản đối: “Cũng được, anh bằng lòng ng ồi xa em một chút, cũng bằng lòng để em đọc sách, chỉ có đi ầu em phải giúp anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Phương Mục Dương tiến đến bên tai cô, nói nhỏ một câu.

Phí Nghê vẫn cúi đầu.

Phương Mục Dương hỏi cô: “Em có bằng lòng giúp anh không?”

Ánh mắt của anh rất đứng đắn, giọng điệu rất đứng đắn, động cơ nghe cũng có vẻ rất đứng đắn.

Hơn nữa anh nói cô có thể dùng áo sômi che đi những chỗ quan trọng. Sau một hồi im lặng, Phí Nghê gật đầu. Cô biết bộ môn này trong hội họa là bắt buộc, hơn nữa bọn họ còn là vợ chồng chính thức, anh muốn tìm người khác giúp thì chính là yêu râu xanh.

Thấy Phí Nghê đã đồng ý, Phương Mục Dương liền tới cửa sổ kéo rèm. Động tác của anh rất thông thả, lúc kéo rèm hoàn toàn quay lưng về phía Phí Nghê, cho cô thời gian để cởi quần áo. Anh nghe thấy tiếng sột soạt rất khê của vải vóc khi va chạm với thân thể. Đến khi tất cả những âm thanh ấy biến mất, Phương Mục Dương mới xoay người. Phí Nghê đang nằm dưới chiếc chiếu trên mặt đất, trên người chỉ còn một cái áo sômi, ngay cả đồng hồ trên tay cô cũng tháo ra. Cô nằm đọc sách trên chiếu, tay cầm sách giờ rất cao, che khuất toàn bộ gương mặt của cô.

Phương Mục Dương vẫn chưa vội về, anh đốt nhang muỗi, sau đó lại tắt đèn trần đi, bật đèn bàn lên.

Ánh sáng trong nhà nhất thời tối đi, phần da thịt hở ra dưới ánh đèn của Phí Nghê trông càng trắng trẻo hơn trước, trong trắng còn phớt chút hồng, cũng không biết là do đèn bàn ánh hồng hay là nguyên nhân gì khác.

Phương Mục Dương quan sát cô dưới ánh đèn, có lẽ đang phân vân không biết nên hạ bút từ đâu. Đôi mắt Phí Nghệ dán chặt vào những hàng chữ, nhưng tốc độ giở sách của cô lại chậm hơn bình thường rất nhiều. Cô không nhìn Phương Mục Dương, song vẫn biết Phương Mục Dương đang nhìn cô. Phí Nghệ nhin không được mà kéo áo sơmi lên một chút, nhưng độ dài của cả chiếc áo chỉ có vậy, che trên thì lại hở dưới, hai bắp đùi của cô không khỏi càng dán sát vào nhau hơn. Từ đầu ngón chân tới những sợi tóc trên đầu cô đều căng lên. Phí Nghệ chỉ mong sao chuyện này qua thật mau, để cô còn có thể an lòng mà đọc sách. Lúc này trong sách cô chỉ nhìn thấy toàn chữ, dù có cố gắng cách mấy cũng không thể gắn chúng lại thành câu hoàn chỉnh được.

Phương Mục Dương vẫn chưa bắt đầu vẽ, anh chỉ đi rót một cốc nước cho mình, sau đó vừa uống nước vừa ngắm cô, còn mở lời giải thích: “Không biết tại sao mà cổ họng đột nhiên khô khốc. Em có muốn uống nước không?”

“Không cần đâu.”

Ánh mắt Phí Nghệ trộm liếc từ những câu chữ trong sách sang Phương Mục Dương, cô thấy vết hằn của anh nảy lên.

“Anh mau vẽ đi.”

“Trước khi vẽ dù sao cũng phải có thời gian quan sát đã chứ. Em nằm nghiêng người đi, đối diện với anh.”

Phí Nghệ làm theo lời anh nói, các ngón tay bám chặt vào áo sơmi, cứ như thể nếu không bám thì chiếc áo của cô sẽ tuột ra vậy.

Phương Mục Dương ngẩng ở trên ghế, người khẽ nghiêng về phía trước, quan sát cô càng kỹ lưỡng hơn.

Phí Nghệ một tay túm lấy áo sơmi, tay khác cầm sách, cố gắng không xoắn hai chân vào nhau.

Đã vậy Phương Mục Dương còn chẳng sốt ruột tẹo nào. Anh ghé đầu tới, hỏi cô: “Em đang đọc gì thế, kể anh nghe một tí đi.”

“Anh mà không vẽ nữa thì em đi ngủ đây.”

Phương Mục Dương liền bắt đầu lấy dao ra gọt bút chì, anh gọt rất chậm.

Phí Nghê có chút khó chịu: “Sao trước lúc vẽ anh không chuẩn bị bút đi?”

Phương Mục Dương chủ động nhận lỗi: “Lần sau vẽ em, anh nhất định sẽ gọt bút chì trước.”

Khoảng thời gian này với Phí Nghê như kéo dài vô tận. Ngày hôm nay quá oi ả. Trời rất nóng, chiếc quạt điện trong nhà lại không được bật. Giờ của sổ đang kéo rèm, khiến cho căn nhà lại càng trở nên bức bối hơn.

Một lớp mồ hôi mỏng dần dần thành hình trên sống mũi và trán cô. Người cô cũng toát mồ hôi, cả người dính dính, chẳng hề dễ chịu chút nào. Bàn tay đang túm chặt áo sơ mi của cô cũng bị ướt mồ hôi, tạo thành một vết tay mờ mờ trên vạt áo.

Phí Nghê đọc sách ngắt quãng, nhưng lật sách thì lại rất mau lẹ. Âm thanh lớn nhất trong nhà chính là tiếng lật sách của cô.

Cô càng lúc càng bức bối. Đối với Phí Nghê mà nói, việc khó khăn nhất không phải giữ nguyên tư thế, mà là cố gắng kiềm chế không nghĩ về mình trong bức tranh của Phương Mục Dương. Cô nhin không được mà hỏi: “Vẽ xong chưa?”

Phương Mục Dương không trả lời cô.

Một lát sau, đôi mắt của Phương Mục Dương chuyển từ giấy vẽ tới Phí Nghê: “Em có muốn xem không?”

Phí Nghê đương nhiên muốn, nhưng lại ngượng không dám xem. Song cuối cùng, mong muốn xem tranh đã lấn át hết tất thảy: “Anh đưa cái chần trên giường cho em.”

Cô nhận lấy chiếc chăn mỏng từ tay Phương Mục Dương, nhanh chóng quấn mình lại. Sau khi đã che chắn bản thân kín mít, Phí Nghê quên cả xô dép, trực tiếp đi tới chỗ cây quạt điện, bật quạt lên. Gió mát dần dần thổi bay mồ hôi và hơi nóng trên mặt cô.

Khi người không còn nóng nữa, cô mới đi xem bức tranh Phương Mục Dương vẽ.

Cô nghi ngờ bản thân đã nhìn nhầm, xong lại nghi ngờ Phương Mục Dương vừa mới động tay động chân.

“Đây chính là bức tranh anh vừa vẽ xong à?”

Trên tranh nào có Phí Nghê. Không chỉ không có Phí Nghê, ngay cả một cái bóng người cũng chẳng thấy, chỉ thấy mưa rơi xối xả. Những giọt mưa đáp xuống lòng sông khô cạn, khiến cho lòng sông lăn tăn gợn sóng.

“Em có thích không?”

Phí Nghê vừa thẹn lại vừa bực, dùng chân trần đá mạnh vào chân Phương Mục Dương một cái: “Anh lại lừa em.”

Chỉ vì cái bức tranh này mà cô đã duy trì tư thế suốt cả một thời gian dài, mồ hôi trên người cũng đã thấm ướt nửa cái áo sômi.

Phương Mục Dương cười: “Anh sao dám lừa em chứ? Nếu không phải em truyền cảm hứng cho anh, anh thật sự không vẽ được màn mưa này đâu. Lúc trước vẽ chỉ toàn cảm thấy không thích hợp thôi.”

Nếu như Phương Mục Dương thành thật tả thực, chỉ vẽ mỗi Phí Nghê thì chắc cô cũng sẽ không đỏ mặt, bởi vì cô đã sớm có chuẩn bị trong lòng rồi. Nhưng Phương Mục Dương lại cố tình vẽ có mỗi một cơn mưa. Cơn mưa này không thể nào dập tắt ngọn lửa đang cháy hừng hực của cô mà chỉ khiến nó càng bùng lên dữ dội hơn, đốt từ mang tai tới tận khoe miệng.

“Sao anh không nói thẳng ra là anh muốn vẽ cái gì?”

Phương Mục Dương nhìn cô cười: “Thế thì đâu còn ý nghĩa gì nữa.”

Phí Nghê lại đến trước quạt điện hứng gió. Phương Mục Dương bước tới sau lưng cô, cấu vào vai cô một cái.

“Đừng đứng gần em như thế, nóng!”

Phương Mục Dương tựa như chẳng nghe thấy gì, vẫn hôn lên vành tai cô: “Anh rất thích màu đỏ tằm này.”

Anh kéo mặt cô sang, hôn lên môi cô, bàn tay thuần thục di chuyển tới chỗ anh muốn. Phí Nghê ban đầu còn tránh anh, nhưng rồi cũng dần cam chịu.

Gió từ cây quạt vẫn vù vù thổi. Phí Nghê kiễng chân, ôm lấy cổ Phương Mục Dương, chiếc chăn trên người cô rơi xuống đất.

Thôi nóng thì nóng vậy!

Một hồi hai người dính cả vào nhau, không phân biệt được là của ai với ai nữa.

Đúng là về cái gì thì cái nấy tới, sau nửa đêm, trời bắt đầu đổ mưa. Mưa càng rơi càng nặng hạt, không ngừng va đập bộp vào cửa sổ. Song Phí Nghê vẫn hi vọng cơn mưa này có thể càng lớn hơn nữa, như vậy sẽ át được tất thảy những thanh âm trong nhà.

Bởi vì cần phải chuyển nhà, Phí Nghê thức dậy sớm hơn nhiều so với những Chủ nhật khác. Cô mặc một chiếc áo sơ mi mới, còn váy thì vẫn là chiếc váy may từ năm ngoái, có thể che khuất toàn bộ vết bầm tím trên đầu gối.

Phương Mục Dương hôm qua hoạt động tới hơn nửa đêm, vậy mà sáng sớm vẫn rất có tinh thần.

Anh mở ngăn kéo, lấy thuốc nước ra, nói với Phí Nghê: “Đêm qua có phải đau lắm không? Em ngã xuống đi, anh thoa chút thuốc lên đầu gối cho em.”

“Không cần đâu.” Phí Nghệ nói rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có Phương Mục Dương mới có thể nghe thấy được.

“Chuyện này có gì mà phải xấu hổ đâu.” Phương Mục Dương ấn Phí Nghệ xuống ghế, bắt đầu xoa thuốc lên đầu gối cô.

Tủ quần áo, bàn làm việc, máy may và đàn đầu sẽ được chuyển tới nhà họ Phương, tạm thời chưa chuyển tới chỗ nhà thuê của họ. Chủ nhà cũng đã đồng ý để dành cho họ nửa gian phòng để chứa đồ.

Những người làm dịch vụ chuyển nhà đến từ rất sớm. Trưởng phòng Từ nhà bên cạnh thấy họ sắp sửa chuyển đi, bỗng nhiên nhiệt tình hiếm thấy, hỏi bọn họ có cần hỗ trợ gì không.

Khi Phí Nghệ cảm ơn rồi nói không cần, trưởng phòng Từ cười nói: “Khách sáo gì chứ.”

Uông Hiểu Mạn đang tựa người vào cửa thấy trưởng phòng Từ cười toe toét với Phí Nghệ thì dần sự không vui trong lòng xuống, lớn tiếng gọi: “Lão Từ, vào nhà đi, em có việc muốn nói với anh.”

Trưởng phòng Từ vào nhà rồi, Uông Hiểu Mạn liến nhéo tai anh ta: “Cái điệu cười của anh đúng là làm tôi ghê tởm, anh đang thấy tiếc Phí Nghệ chứ gì?”

“Anh tiếc gì bọn họ? Anh còn ước gì họ đi thật nhanh ấy chứ! Bọn họ mà không đi, anh sẽ đi.”

Phí Nghệ có đi hay không cũng không sao cả, nhưng chông Phí Nghệ thì phải đi. Nếu bọn họ không chuyển đi, trưởng phòng Từ sẽ đổi nhà với người ta, anh ta chịu đựng đủ rồi.

Uông Hiểu Mạn thả tay, cười nhạt một tiếng: “VẬY mà anh còn hăng hái thế?”

“Đấy là phép lịch sự! Phép lịch sự em hiểu không!”

Vì phép lịch sự, Uông Hiểu Mạn ra khỏi nhà, nói lời tạm biệt với Phí Nghê.

“Sao tự nhiên cô lại muốn đổi phòng?”

“Bọn em định ở cùng với cha mẹ.”

“Thế không chặt à?” Uông Hiểu Mạn trực tiếp coi “cha mẹ” là cha mẹ của Phí Nghê.

“Cũng tạm ạ.”

“Chuyên đi rồi, thỉnh thoảng có rảnh thì cứ về chơi một tí. Bọn tôi làm hàng xóm với cô cũng chưa đủ lâu, cô đi tôi còn thấy tiếc đó.”

Phí Nghê biết chị ta đang khách sáo, cũng chỉ mỉm cười đáp lại.

Nhưng thực ra Uông Hiểu Mạn cũng không hẳn là khách sáo. Chị ta không lưu luyến gì Phí Nghê, nhưng cô dọn đi thì chị ta cũng chẳng có gì vui, bởi vì dù sao Phí Nghê cũng là một hàng xóm chuẩn mực, đổi lại thành người khác đến thì chưa chắc sẽ tốt hơn bọn họ. Hơn nữa, thời điểm bọn họ chuyển nhà cũng không mấy thích hợp. Tuần trước Uông Hiểu Mạn đến nhà cô mình, trông thấy em họ đang xem tranh liên hoàn trên báo, mà bộ tranh liên hoàn ấy lại là Phương Mục Dương vẽ. Chị ta nhin không được, buột miệng khoe: “Đây là hàng xóm nhà chị vẽ đấy.” Cũng bởi vì những lời này, cô em họ đột nhiên quan tâm đặc biệt tới Uông Hiểu Mạn, cứ bám theo chị ta hỏi chuyện miết, hỏi từ tuổi tác đến diện mạo của Phương Mục Dương, cuối cùng còn nói chiêu Chủ nhật này sẽ qua xem hàng xóm nhà chị ta một cái. Chị ta khi ấy cũng không từ chối.

Phí Nghê và ch ồng chuyển đi buổi sáng, buổi chiêu cô nhóc kia còn đến xem ai được chứ? Chưa biết chừng còn tưởng chị ta khoác lác cũng nên. Mà thật ra cái này cũng có gì để khoác lác đâu, cũng đâu phải chị ta nói mình làm hàng xóm với xưởng trưởng.

Chương 80

Phương Mục Dương nhờ người ta chuyển chiếc giường cao của mình đến chỗ chứa đồ của chủ nhà.

Phí Nghê nhỏ giọng hỏi anh: “Chuyển đi rồi thì chúng ta ngủ chỗ nào?”

“Lát nữa dọn nhà xong anh đưa em đến cửa hàng nội thất mua một cái giường mới, cái giường này ngủ một người còn được, hai người ngủ hơi bất tiện.”

Phí Nghê không trả lời, xem như chấp nhận. Cái giường này tuy tiết kiệm không gian nhưng quả thực không tiện lắm.

Đồ đạc chuyển đến nhà họ Phương không chỉ có nội thất mà còn cả hoa cỏ trồng trong nhà. Phòng ngủ của bọn họ không bé lắm, có thể để được tủ quần áo, bàn làm việc và máy may, còn cả chỗ để chứa thêm một cái giường lớn nữa. Đàn dương cầm thì được kê ngoài phòng khách.

Cha mẹ nhà họ Phương biết nghịch tử không thích dương cầm, cây đàn này không cần đoán cũng biết là của con dâu.

Giáo sư Mục hỏi Phí Nghê học đàn với ai, Phí Nghê biết mẹ chồng cũng không phải đang hỏi cô giáo dạy đàn ở trường là ai. Cô cười nói mình chỉ biết đàn chơi chơi, ngay cả cách đàn cũng là hồi tiểu học học với cô giáo dạy đàn, trình độ hoàn toàn nghiệp dư. Cô không giống Phương Mục Dương, khi học vĩ cầm còn có người đứng đầu dàn nhạc tới dạy.

Ông Phương nói: “Mẹ con đàn cũng khá lắm, sau này cứ để bà ấy dạy con.”

Ông Phương mời phu khuân vác uống nước ngọt, ông nói với con trai: “Nước này chẳng mát gì cả, nếu trong nhà có tủ lạnh thì tiện hơn nhiều.” Phòng khách vẫn không có TV. Ông Phương có thể lấy được phiếu TV nếu như hạ mình một chút, nhưng ông không muốn mặt dày đi xin xỏ người ta cho mình một chỉ tiêu mua TV, vậy nên TV, tủ lạnh hay đài cassette đời mới đều nằm ngoài tầm với của ông.

Những món đồ gia dụng ông muốn mua đều cần có phiếu mới mua được, thế nên ông đành phải cần tiền đi mua tranh chữ. Tất cả những gì ông mua đều được đặt trong phòng sách, ông không kìm lòng được mà muốn khoe hết chúng ra. Vậy nên phu khuân vác vừa đi, con trai và con dâu còn chưa kịp sắp xếp đồ đạc, ông đã vội vàng gọi họ vào trong phòng sách, lấy một bức tranh sơn thủy của Thạch Đào(1) ra cho họ xem. Ông Phương trước nay đều phản cảm với việc gắn thi họa vào tiền bạc, nhưng vì cảm thấy mình đã mua được một bức tranh giá trị với giá rất rẻ, ông bảo bọn họ đoán giá.

(1) Thạch Đào (1642 – 1708): Họa sĩ nổi tiếng vào cuối thời nhà Minh đầu thời nhà Thanh, được xưng là một trong là “Tứ Tạng” thời kỳ Minh mạt Thanh sơ.

Phương Mục Dương cố ý nói một cái giá thật cao, ông Phương vui sướng, cười tùm tùm không nói gì. Ngày xưa cứ hễ có lương là ông Phương lại đi mua tranh chữ, đi đâu duy nhất nghịch tử làm khiến ông cảm thấy vui mừng chính là, tuy nó thường xuyên mang đồ trong nhà ra cửa hàng ủy thác bán lấy tiền, nhưng chưa từng động vào tranh chữ của ông. Tuy nhiên, những bức tranh chữ đó dù không biến thành màu vẽ, điểm tâm và giày trượt băng của con trai, nhưng đến giờ cũng chẳng giữ được, có thể thấy vật ngoài thân khó tin cậy đến cỡ nào. Năm ngoái ông Phương vẫn còn rất thờ ơ với mấy vật ngoài thân như thế, nhưng năm nay lại có tiền, lại bị tư bản dụ dỗ, trông thấy liền nhịn không được mà mua về. Trải qua nhiều năm rèn luyện, giờ ông đã học được cách mặc cả, chuyện này trước kia ông luôn xấu hổ không làm. Ông lại cho con trai xem thêm một bức tranh cuộn mình mua, nghịch tử tuy học vẽ tranh truyền thống chẳng đâu vào đâu, nhưng năng lực giám định và thưởng thức thì vẫn phải có. Ông Phương bây giờ chẳng có ai khác để giao lưu, đành phải gọi con trai vào nói chuyện.

Ông đưa cho Phí Nghệ một bức tranh họa hoa cỏ và chim chóc, bảo cô mang sang nhà thông gia, đổi bức tranh vẽ năm “con dơi” ngoài cửa về.

Không ngờ Phương Mục Dương lại tìm tía bức tranh sơn thủy của Chu Đạp(2) thay cha mẹ vợ của mình: “Cha, đổi mỗi một bức thì hơi khó coi thì phải, hay là dứt khoát đổi cả hai, đem tặng cả bức này đi.”

(2) Chu Đạp (1626 – 1705): Một bậc thầy hội họa khác thời kỳ Minh mạt Thanh sơ, cũng được xưng là một trong “Tứ Tăng” giống Thạch Đào.

Ông Phương nghe thấy nghịch tử nói thế thì đau lòng một chập, thẩn nghĩ sao mình có thể nuôi được một thằng con hoang đàng đến vậy cơ chứ. Thế nhưng trước mặt con dâu ông lại không tiện ra vẻ, chỉ đành giữ nguyên nụ cười trên mặt, vát óc nghĩ cách chối từ.

Phí Nghệ cũng biết Chu Đạp, cảm thấy món quà này quá quý báu, vội nói: “Bức tranh này cha cứ giữ lại đi ạ. Phòng khách nhà cha mẹ con không thiếu tranh, chữ thiếu mỗi ít chữ thôi, bọn họ vẫn còn đang đợi cha viết cho mấy chữ đó.”

Ông Phương nhớ mình quả thực đã nói sẽ viết cho nhà thông gia một bức tranh chữ, may mà con dâu cũng nhớ, nếu không phải mang tặng bức tranh này mất rồi. Giữa tranh Chu Đạp và chữ của mình mà con dâu chọn cái sau, cũng khiến ông rất cảm động.

Ông bảo Phí Nghệ đợi thêm một thời gian nữa, bởi vì hiện tại ông không có giấy tốt hay mực tốt, tạm thời vẫn chưa viết được, đợi đến khi nào mua được giấy mực vừa ý thì ông sẽ viết, viết rồi lại mang qua nhà thông gia sau.

Sau đó ông Phương lại bảo con trai và con dâu xem qua một quyển sách cổ ông mới mua về. Ông đã sớm đoán hai đứa nó sẽ không hiểu, cho bọn nó xem cũng chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, nhưng có trâu làm khán giả thì vẫn tốt hơn là không có khán giả nào cả. Song Phí Nghệ lại có thể hiểu một chút. Những năm vừa qua cô luôn ở trong tình trạng đói chữ, bất cứ cuốn sách nào đào được ở bãi phế liệu cũng cầm về đọc, không kén chọn một tí

nào. Cô không rành về văn cổ, nhưng nếu đào được một cuốn sách cổ thì cô vẫn sẽ đọc không sót chữ nào.

Chút hiểu biết ít ỏi của Phí Nghệ đã đủ để khiến ông Phương giật mình. Ông biết rõ nền giáo dục trung học của thế hệ Phí Nghệ thiếu trung thực, vậy nên khả năng đọc hiểu hiệu đính của cô thực sự nằm ngoài dự kiến của ông. Ông Phương kiểm được được một khán giả vừa ý, liên hứng chí chỉ thêm một số thông tin vụn vặt, mặc kệ nghịch tử có thích nghe hay là không.

Phương Mục Dương biết ông già nhà mình bị tảng lờ suốt nhiều năm, bây giờ có cơ hội để thể hiện thì chắc chắn sẽ không ngừng lại. Anh ngả người trên ghế, lật giở cuốn tranh phong cảnh mà cha mình mua. Nếu Phí Nghệ muốn vào đại học, trong nhà có người gấp rút dạy bù cũng tốt.

Nhà vẫn chưa thuê thêm người giúp việc, bình thường ông Phương vẫn hay ra tiệm ăn cơm hoặc ăn đồ ăn mà giáo sư Mục mang từ nhà ăn về. Nếu một mình đi ra tiệm, ông thường chỉ gọi mỗi một bát mì, thỉnh thoảng mới gọi thêm một món ăn kèm, cho dù có ăn được nữa thì ông cũng sẽ ngại không dám ăn, đi có một mình mà gọi tận hai món ăn thì đúng là quá xa xỉ.

Hiện giờ con trai và con dâu đã về đây, ra ngoài tiệm ăn cũng có thể gọi tới mấy món một lúc. Ông Phương lên tiếng nói trước, bữa cơm này nhất định phải là ông mời. Đầu tiên ông đưa thực đơn cho bà bạn già của mình, bạn già lại đưa thực đơn cho con dâu, con dâu lại đưa lại thực đơn cho cha mẹ chồng. Nhường nhau một hồi, Phương Mục Dương liên tục tiếp cướp thực đơn về tay mình.

Anh cười: “Cứ đưa đây mãi thế thì rốt cuộc là chúng ta có ăn không đây? Thế này đi, cứ để con làm chủ, mọi người có gì không hài lòng thì lại nói.”

Phương Mục Dương cũng không hỏi bọn họ muốn ăn gì, trực tiếp gọi hai món ăn dựa theo khẩu vị của họ, sau đó lại chọn thêm một món canh. Ông Phương thấy rất cảm động, không ngờ xa nhau nhiều năm như thế mà nghịch tử vẫn nhớ rõ mình và bạn già thích ăn gì.

Chương 81: Ôi chao

Ông Phương sớm đã chuẩn bị chuẩn bị tư tưởng mời cơm, nhưng không ngờ lại bị con trai giành trả tiền trước.

“Không phải đã nói là để tôi mời rồi sao?” Ông là bề trên, thu nhập lại cao hơn con trai rất nhiều, ra ngoài ăn cơm theo lý mà nói hẳn nên là do ông chi mới đúng.

Phương Mục Dương cười: “Đấy là cha tự nói thôi, bọn con cũng đâu đồng ý.”

Ra khỏi tiệm cơm, Phương Mục Dương bảo Phí Nghê đi cùng mình tới cửa hàng nội thất chọn giường.

“Anh cứ đi mua là được.”

“Không được, em nhất định phải đi cùng, nhờ anh mua phải cái em không thích thì sao?”

Phí Nghê cảm thấy giường chẳng qua chỉ dùng để ngủ, chọn đại một cái chắc chắn, rẻ rẻ là được. Không ngờ Phương Mục Dương lại không đồng ý với lựa chọn của cô.

Phí Nghê cười nói: “Không phải anh nói muốn mua giường theo sở thích của em à? Em thích cái này.”

“Em chỉ thích ở chỗ nó rẻ thôi. Nhưng giường trong cửa hàng này cũng đâu có đắt. Em cứ chọn cái em thích nhất đi, anh có tiền mà.” Cửa hàng nội thất này không bán mấy loại đồ gỗ quý giá, đắt nhất cũng chỉ là gỗ tẻch mà thôi.

“Chúng ta còn nhiều việc cần tiêu tiền lắm, anh đừng có kiêu cứ cần được chút tiền trong tay là lại xài hết.” Sắp tới sẽ phải bỏ ra một khoản tiền cố định hàng tháng để thuê nhà, hơn nữa Phí Nghệ cảm thấy Phương Mục Dương cũng không thể làm bõ bàn mãi, cha mẹ anh đâu đã khôi phục đất ngộ, anh vẽ tranh lại có chút thành tích, sớm muộn gì cũng sẽ được vào đại học. Vào đại học tuy rằng có trợ cấp, nhưng vẫn không bằng được với tiền lương, hơn nữa anh lại học vẽ tranh, mua giấy hay màu vẽ đâu cần tiêu tiền, tới lúc đó trợ cấp chắc chắn là không đủ dùng. Bất kể thế nào, tốt nhất vẫn cần phải có ít tiền tích trữ.

Phương Mục Dương cười nói: “May là có em giám sát anh đấy, hay về sau tiền nhuận bút anh cũng đưa em hai phần ba nhé?”

“Cái đó thì không cần, nhưng anh tiêu xài cũng phải liệu cơm gắp mắm mới được.”

Cuối cùng Phương Mục Dương vẫn chọn một chiếc giường gỗ tẻch, giá cả cao hơn dự chi của Phí Nghệ rất nhiều.

Phí Nghệ thẳng thắn nói: “Tiền em cần theo không đủ, còn phải đi chọn quà cho cha mẹ anh nữa.”

“Giường là hai ta cùng ngủ, sao có thể bắt em trả tiền một mình được? Chúng ta chia đôi nhé. Cưới em đúng là có nhiều lợi ích thật đấy, nếu muốn mua giường thì chỉ cần trả một nửa giá là được.”

“Anh không thấy cái giường này hơi đắt sao?”

“Anh thấy cái giường này còn rẻ hơn cải thảo ấy chứ. Ngày nào em cũng ăn cải thảo, mỗi ngày sẽ hết ít nhất một hào, cái giường này nếu dùng bõ thì chúng ta có thể ngủ bảy tám chục năm, em lấy giá của nó chia cho ba mươi ngàn ngày, sẽ phát hiện nó cực rẻ.”

Phí Nghệ phì cười: “Làm gì có ai tính như anh chứ.”

“Em cứ ngủ lâu một chút, vậy là có thể kiếm lại được số tiền bỏ ra để mua giường rồi. Nếu em thật sự tiếc chỗ tiền này, ngày nào cũng nằm trên

giường lâu hơn một lát là được.”

Giọng của Phương Mục Dương chỉ có Phí Nghê nghe thấy, nhưng cô vẫn nhin không được mà liếc mắt nhìn khắp xung quanh, sợ anh lại nói thêm mấy lời không đứng đắn. Cô đành chấp nhận: “Vậy anh mua cái giường này đi.”

Tiền mua giường mỗi người chỉ một nửa, bởi vì giường này cũng là mỗi người ngủ một nửa.

Bọn họ để lại địa chỉ, chủ cửa hàng nội thất nói chiều tối sẽ chuyển giường tới nhà họ.

Phí Nghê không tìm thấy món quà nào thích hợp ở cửa hàng bình thường, Phương Mục Dương đề nghị đi tới cửa hàng hữu nghị, trong tay anh vẫn còn ít phiếu kỉ niệm. Mua cho giáo sư Mục một cái khăn lụa, mua cho ông Phương một cái thắt lưng, lại mua cho Phí Nghê một chiếc áo sơmi tơ tằm nữa, chỗ phiếu của Phương Mục Dương vừa lúc hết.

“Em có mấy cái áo sơmi rồi, không cần cái này nữa đâu.”

Phương Mục Dương cười: “Anh cũng đâu phải là người có cha mẹ li hôn quên vợ.”

Phí Nghê biết chỗ tiền kia của anh nhất định phải tiêu, bèn nói: “Đổi áo sơmi thành đồ hộp đi, em muốn ăn bào ngư đóng hộp.” Đồ hộp thì mọi người đều có thể ăn, Phương Mục Dương cũng có phần.

Nhưng Phương Mục Dương lại nói: “Ông già cũng thích ăn đồ hộp, thôi bỏ thắt lưng lại đi.”

Phí Nghê không còn cách nào với anh, đành phải lấy áo sơmi, thắt lưng của ông Phương cũng giữ lại.

Lúc nhận quà, ông Phương có hơi ngại ngùng. Trước đó ông không chuẩn bị quà, chỉ nghĩ mời con trai con dâu ăn cơm, kết quả tiền cơm là con trai trả, mà con trai con dâu còn tặng ông quà ra mắt nữa.

Ông là bề trên, tiện nong lại dư dả hơn hai đứa nó một chút, hiển nhiên là nên tặng quà đáp lễ. Khi ông Phương vẫn chưa nghĩ ra nên tặng quà gì đáp lễ, Phương Mục Dương đã lên tiếng nhắc nhở ông: “Cha có thể cho con mượn cuốn tranh phong cảnh để vẽ lại không?”

Ông Phương tức thì trở nên cảnh giác: “Cuốn đó không hợp với anh, đợi hôm nào kiếm được một cuốn tranh sơn dầu tôi sẽ đưa anh vẽ lại.”

Song Phương Mục Dương lại cảm thấy tập tranh phong cảnh của Thạch Đào đã rất tốt rồi: “Nghệ thuật đều như nhau cả.”

Nghịch tử đã nói thế, ông Phương cũng không tìm ra lý do nào để từ chối. Ông thấy rất hối hận vì lúc trước không trả tiện, nếu như chủ động mời cơm, giờ đã không phải bị động như vậy.

Phương Mục Dương lại nói: “Cha cứ yên tâm, con sẽ trả lại mà.”

“Tôi cũng không sợ chuyện ấy.” Đã nói đến nước này rồi, cho dù sau này nó không trả thì ông cũng phải cho mượn.

Tối buổi đêm, Phương Mục Dương và Phí Nghê cùng nhau kiểm tra chiếc giường mới mua xem có chắc chắn hay không. Giữa phòng bọn họ và phòng cha mẹ Phương còn cách nhau một phòng khách, tường ngăn cũng dày dặn hơn trước rất nhiều, nhưng Phí Nghê vẫn cố không phát ra âm thanh giống như lúc trước. Phòng vệ sinh nằm ở phía bọn họ, nếu hai vị nhà họ Phương có nhu cầu thì sẽ đi về phía bên này.

Vì kiên nén âm thanh của mình, Phí Nghê để lại rất nhiều dấu tay trên người Phương Mục Dương.

Ngày đầu tiên ngủ phòng mới, Phí Nghê tỉnh dậy rất sớm. Mới mở mắt ra, cô đã trông thấy những vết đỏ trên vai và lưng của Phương Mục Dương. Ngón tay cô khẽ chạm lên những dấu vết đó, trong lòng có chút ngượng ngùng.

Kể từ hồi mới kết hôn, Phương Mục Dương và Phí Nghê đã thay phiên nhau nấu bữa sáng. Nếu như không chuyển đến đây, hôm nay hẳn là tới lượt Phí Nghê.

Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Hôm nay anh muốn ăn gì? Có muốn chuẩn bị luôn cả phần của cha mẹ không?”

“Thôi hôm nay cứ để anh nấu đi, không bọn họ lại bảo là anh bạc đãi em,” Phương Mục Dương nói. “Chúng ta và mẹ anh đều là người có công việc, theo lý thuyết mà nói thì bữa sáng hẳn là ông già chuẩn bị.”

“Anh đừng có nói như thế.” Phí Nghê nghĩ ngợi một chút, lại nói: “Dù sao cũng phải nấu bữa sáng, nấu thêm cho hai người nữa cũng chẳng sao.” Phí Nghê cho rằng cô và Phương Mục Dương ở nhờ nhà cha mẹ chồng, theo lý thì nên gánh vác trách nhiệm chuẩn bị bữa sáng. Hơn nữa nấu cho hai người là nấu, nấu cho bốn người cũng là nấu.

Phòng bếp của nhà họ Phương rất to, nhưng dụng cụ nấu nướng thì lại chẳng nhiều hơn của Phí Nghê và Phương Mục Dương bao nhiêu cả.

Bởi vì đang thất nghiệp nên ông Phương cũng phụ trách luôn cả bữa sáng. Bình thường ông chỉ đặt sữa bò và mua thêm ít điếm tâm, đủ để lót dạ buổi sáng, thì thoảng cần thay đổi thì mới đến cửa tiệm bán đồ ăn sáng gần đó mua ít đồ về.

Bởi vì con trai và con dâu sắp đến ở, ông đã cố ý đặt thêm một cân sữa bò. Buổi sáng ông Phương đi thị sát phòng bếp, lại trông thấy Phương Mục Dương đang đứng nấu mì ở đó.

Hai cha con chạm mặt nhau dưới bếp, ông Phương thấy con trai dậy sớm nấu ăn, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Vì mong muốn chăm sóc con trai con dâu, ông Phương đưa ra đề nghị thuê người giúp việc.

“Nếu cha chỉ định thuê giúp việc để làm bữa sáng thì có thể đưa khoản tiền ấy cho con, ngày nào con cũng chuẩn bị bữa sáng cho cha, đảm bảo cha sẽ

hài lòng.”

Chương 82: B ỉ bàn

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bữa ăn của ông Phương gần đây đã được cải thiện rõ rệt. Lúc trước cơm tối của ông phần lớn là giáo sư Mục mang từ nhà ăn về nhà, nhưng hiện tại ông đã có ba nguồn thức ăn chính: nhà ăn của bạn già, nhà ăn của con dâu, và cả bếp ăn chỗ con trai út. Những món ăn ngon nhất đều đến từ nhà hàng nơi con trai đang làm việc, có đưa con trai đi làm b ỉ bàn cũng chẳng phải là không được lợi ích gì.

Một ông bạn cũ của ông Phương ở Mỹ gần đây có dịp đến thăm Trung Quốc, cả ông bạn này và người tiếp đón ông ấy đều muốn gặp mặt ông Phương. Ông bạn này của ông Phương cũng là một người đặc biệt, lúc ông Phương quen ông ấy, ông ấy vẫn là người Mỹ, một thời gian sau gặp lại thì đã đổi thành quốc tịch nước Pháp, sống ở Paris một thời gian, thành phố xa xôi trong tưởng tượng lúc trước bỗng nhiên trở nên thật gần, ở lâu rồi lại cảm thấy cùng lắm cũng chỉ đến thế, hiện tại lại về định cư nước Mỹ.

Sau khi chuyển việc thăm được xác nhận, người trong bộ phận liên lạc với ông Phương, nhắn ông chuẩn bị cho buổi gặp mặt.

Địa điểm gặp mặt được thông báo cho ông Phương vào cùng ngày. Xe Volga đã chờ dưới sân từ sáng sớm, sẵn sàng để đưa ông đi.

Nhà hàng nơi họ hẹn nhau là một địa điểm mà ông Phương rất quen thuộc, không phải vì trước kia ông thường hay ăn ở đó, mà là vì con trai ông công tác tại đây.

Dù là gặp mặt bạn cũ nhưng ở giữa vẫn có vài người phụ trách tiếp đãi đi cùng, trong đó có cả một phiên dịch viên tiếng Anh.

Với tính tình h ồi trước của ông Phương, chắc chắn sẽ nói một loại ngôn ngữ khác cùng bạn cũ, khiến cho phiên dịch nghe không hiểu nổi. Nhưng giờ ông đã qua cải tạo nên cũng hiểu được hậu quả của vấn đề, khi có phiên dịch thì cũng phát huy tối đa tác dụng của phiên dịch. Ông chào người bạn cũ bằng tiếng Trung, cũng nhờ phiên dịch dịch lại, mà toàn bộ cuộc trò chuyện về sau cũng đều dùng tiếng Trung cả. Ông bạn cũ rất ngạc nhiên vì ông Phương có thể nói tiếng Anh thuần thục như tiếng mẹ đẻ, nhưng vẫn kiên trì dùng một ngôn ngữ ông ấy không hiểu để giao tiếp với ông ấy, lại còn mời cả phiên dịch, vì quá khó hiểu nên bật hỏi ra thành lời. Phiên dịch dịch câu hỏi sang tiếng Trung cho ông Phương, ông Phương lại dùng tiếng Trung để đáp: “Năm ấy tôi đi Mỹ du học, dùng ngôn ngữ nước các ông, bây giờ ông tới Trung Quốc, nên nói tiếng Trung Quốc mới phải.” Phiên dịch liếc nhìn về phía lãnh đạo, ý hỏi: “Câu này có thể dịch được không?” Vị lãnh đạo phụ trách đi cùng sợ sau khi dịch lại những lời ấy thì câu chuyện sẽ chuyển sang một hướng khó có thể khống chế được, bèn nói: “Ông Phương, ai mà chẳng biết trình độ tiếng Anh của ông kia chứ? Ông cũng nên quan tâm tới khách nước ngoài một chút.”

Người ta đã nói như vậy, ông Phương cũng đành đồng ý, lập tức chuyển sang chuyện trò bằng tiếng Anh. So với tiếng Anh của ông, tiếng Anh của cậu phiên dịch li ền có vẻ kém thành thạo.

Trải qua nhiều năm giáo dục, ông Phương cũng hành xử cẩn thận hơn trước, khi nói chuyện thường cố gắng kiểm soát nhịp độ câu chuyện, tránh cho người đi cùng nghe không hiểu, sinh ra những hiểu lầm không đáng có.

Hai người đã mười mấy năm không gặp, đúng ra là có rất nhiều chuyện để nói, nhưng vì có mặt những người khác ở đây nên họ chỉ hỏi thăm gia đình nhau. Ông bạn cũ bất chợt nhớ tới lần hai gia đình gặp mặt khi ông vẫn là người Pháp, nhân tiện nhắc tới cậu con trai út của ông Phương. Năm đó, cả nhà họ Phương đều tiếp đón ông ấy bằng tiếng Anh rất lưu loát. Cũng giống như anh chị mình, Phương Mục Dương học tại một ngôi trường tiểu học có nền giáo dục nhất quán, ngay từ lớp một đã học tiếng Nga, sau đó khi tiếng Nga được thay thế bằng tiếng Anh thì vẫn có thể tiếp thu suôn sẻ. Mà cho dù ở trường không dạy, sống trong một gia đình như thế này thì

cũng khó có thể kém tiếng Anh. Phương Mục Dương cũng học được một ít tiếng Anh ở trường, nhưng thẳng bé lại khăng khăng chào hỏi ông ấy bằng tiếng Anh, bởi vì nó đang đại diện cho người dân trong nước chào đón người bạn đến từ phương xa này. Ông Phương nghe nghịch tử nói thế thì rất đặc ý, còn dịch lại cho bạn nghe. Ai ngờ Phương Mục Dương lại dùng một thứ tiếng Anh sứt sẹo để nói, người nước ngoài tới Trung Quốc, tốt nhất là nhập gia tùy tục mà nói tiếng Trung, ít nhất cũng phải dùng tiếng Trung Quốc chào một câu mới được.

Ông bạn biết Phương Mục Dương đang học vẽ tranh sơn dầu, liền nói theo như lý luận của cháu, cháu là người Trung Quốc, lại sống ở Trung Quốc, tại sao lại muốn học tranh sơn dầu của phương Tây? Phương Mục Dương nghe vậy liền đáp: “Ai nói tranh sơn dầu thuộc về Tây mũi lõ các chú? Nghệ thuật thuộc về toàn thế giới, không phân biệt quốc gia, giống như vịt nướng cả thế giới đều ăn được ấy. Để cháu và cha mẹ mời chú đi ăn vịt quay, chú nhất định thích cho xem.” Ông Phương rất hài lòng với câu trả lời của nghịch tử, đổi “Tây mũi lõ” thành một từ ngữ tương đối nhã nhặn hơn rồi dịch lại cho bạn nghe. Sau đó Phương Mục Dương lại tiếp tục thể hiện phong thái hiếu khách của mình, không chỉ muốn cùng cha mẹ mời người ta đi ăn vịt quay, lẩu nhúng, gà om hạt dẻ, cá hấp... mà còn muốn mời người ta ăn điếm tâm, điếm tâm kiểu Việt, điếm tâm kiểu Tô, các kiểu điếm tâm khác nhau. Nó không biết dùng tiếng Anh để mô tả những thứ đó nên đã đặc biệt vẽ một bức tranh, tranh còn phân loại rõ ràng, vừa đơn giản vừa dễ hiểu. Ông Phương thấy nghịch tử tìm mọi cách để quảng bá mỹ thực thì vừa tức vừa buồn cười, biết thẳng bé dạo này bị đói nên đã thèm đến phát điên. Nhưng nó đã nói thế, không mời cũng không phải phép. Trước lúc về nước ông bạn còn được Phương Mục Dương tặng tranh, trong tranh vẽ món vịt quay của Trung Quốc, bức tranh đấy đến nay ông ấy vẫn còn giữ kỹ.

Ông bạn cũ hỏi Phương Mục Dương dạo này còn vẽ tranh không.

Ông Phương nói vẫn còn vẽ. Vẽ tranh nghiệp dư, nghề chính là làm bả bìn, nhưng nửa câu sau thì ông không nói.

Đúng lúc này, Phương Mục Dương xuất hiện để phục vụ món ăn cho bạn bè quốc tế. Bày đ òan lên bàn xong, anh giới thiệu qua một lượt. Làm việc tại nhà hàng một thời gian, anh đã có thể giới thiệu các món ăn trong thực đơn cho mọi người một cách vô cùng trôi chảy.

Đang đi làm đột nhiên lại thấy ông già nhà mình, song Phương Mục Dương không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào. Ông Phương đã biết trước nghịch tử công tác tại nhà hàng này, cũng không quá đỗi kinh ngạc.

Hai cha con ứng xử theo thân phận hiện tại của mình, rất ăn ý mà không nhận nhau.

Ông Phương cảm thấy nghịch tử nhất định sẽ xấu hổ vì cuộc gặp mặt bất ngờ này. Cha ruột ra nhà hàng dùng bữa với người ta, còn mình thì xuất hiện với tư cách người phục vụ. Mặc dù nó chẳng hề biểu hiện ra ngoài mặt chút nào.

Còn ông bạn cũ thì rất hài lòng với màn giới thiệu ngắn gọn vừa rồi, khi thanh toán còn trả thêm một khoản tiền boa rất hào phóng.

Ông Phương thấy con trai nhận tiền boa, đột nhiên chua xót trong lòng.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, ông bạn cũ còn nói trước khi về nước nhất định phải gặp gia đình ông Phương một lần.

Sau khi tạm biệt bạn cũ, ông Phương liên tục đau đầu về vấn đề công việc của nghịch tử. Về đến nhà rồi, ông cũng không nhắc lại chuyện tình cờ chạm mặt con trai út ở nhà hàng. Thấy mặt ông cứ đăm đăm, giáo sư Mục cứ tưởng rằng buổi gặp mặt có vấn đề, còn hỏi ông xem có chuyện gì xảy ra.

Ông Phương lại chẳng nói gì về chuyện gặp mặt, chỉ nói: “Nếu không phải tại tôi, con trai hiện tại cũng không đến mức phải đi làm b ả̀n bàn.”

Giáo sư Mục an ủi ông: “Làm b ả̀n bàn cũng tốt mà, có thể tự nuôi sống mình, đâu có gì phải xấu hổ.”

“Mọi người nên được phát huy sở trường của mình mới đúng.” Tuy rằng con trai ông là một b ả bàn với nghiệp vụ khá tốt, nhưng ông Phương vẫn thấy buồn. Ông rất tôn trọng những người làm phục vụ, song thành kiến với ngành dịch vụ thì lại không thay đổi được.

Trước nay ông Phương vốn luôn khinh thường những kẻ dựa vào quan hệ để nhờ vả người khác, nhưng giờ thấy nghịch tử như thế này, cũng không khỏi có ý tưởng tương tự. Tuy nhiên nguyên tắc của ông đã giữ vững hàng chục năm, không phải nói bỏ là có thể bỏ ngay được.

Buổi tối, ông Phương vẫn ăn đồ ăn nghịch tử mang từ bếp của nhà hàng về, nhưng những món ăn lúc trước vốn rất ngon miệng giờ lại nhạt như nước ốc.

Trong bữa cơm, ông Phương nói đã tìm được người giúp việc, ngày mai sẽ bắt đầu làm, sau này con trai con dâu không cần mang đồ ăn về nhà nữa.

Từ ngày Phí Nghê và Phương Mục Dương chuyển đến, Phí Nghê đã bắt Phương Mục Dương gánh trách nhiệm rửa bát cùng cô. Sau vài lần như thế, giáo sư Mục li ền bảo ông Phương đi tìm giúp việc. Ông Phương sớm có chuẩn bị nên chẳng mấy chốc đã kiếm được người, còn hẹn người ta từ mai tới làm việc luôn.

Ăn cơm xong, ông Phương gọi nghịch tử vào phòng sách: “Việc b ả bàn anh tạm thời đừng làm nữa, nếu thiếu tiền tiêu thì tôi có thể đưa anh tạm một ít trước.”

“Cha nói thật đấy ạ?”

Ông Phương dùng sự im lặng để bày tỏ thái độ khinh bỉ đối với câu hỏi này của con trai, cái thẳng nhóc này, vậy mà dám nghi ngờ cha nó sẽ lừa gạt nó.

“Thế cha ứng cho con một ngàn tệ trước đi.”

Ông Phương không ngờ nghịch tử sẽ nhận lời nhanh như thế, lại còn trực tiếp đòi tiền, mà một ngàn tệ đâu phải là con số nhỏ.

“Anh muốn ngân ấy tiền làm gì?” Hỏi rồi, ông Phương lại nói: “Anh ở nhà của tôi, không cần phải nộp tiền ăn, vè lý mà nói thì chẳng tiêu bao nhiêu mới đúng. Nếu có việc cần tiền thì cứ nói, tôi sẽ xem xét xem có nên đưa cho anh không.”

Phương Mục Dương cười cười: “Vay tiền cha phiền phức như thế, thôi cha cứ giữ lấy mà tiêu đi. Con biết thừa chuyện cho vay tiền chẳng qua chỉ là nói mồm thôi mà, đến khi con thất nghiệp thật, một xu tiền chắc cũng chẳng xin nổi ấy chứ.”

Bonus

Vịt quay

Lẩu nhúng

Gà om hạt dẻ

Điểm tâm kiểu Việt (Quảng Đông, Quảng Tây)

Điểm tâm kiểu Tô (Tô Châu, Giang Tô)

Chương 83: Công việc

Ông Phương không biết nghịch tử chỉ đang khích tướng hay nó thực sự không tin mình, cuối cùng quyết định giảm một nửa số tiền nghịch tử đòi, đưa trước cho nó năm trăm tệ.

Ông cứ tưởng rằng con trai sẽ chê ít, không ngờ Phương Mục Dương lại nói: “Vừa rồi con chỉ nói giỡn với cha thôi, bây giờ con đã thành niên, đương nhiên là phải tự nuôi lấy bản thân mình, sao có thể vô cớ lấy tiền của cha được chứ?”

Anh nói thế, ông Phương lại thành ra người tính toán chi li. Ông nói: “Nếu anh thật sự gặp khó khăn, phận làm cha mẹ cũng nên nâng đỡ một chút mới phải.”

“Mới rồi cha nhắc tới tiền ăn, con cũng đột nhiên nhớ ra.” Phương Mục Dương rút ra năm mươi tệ, đưa cho ông Phương. “Đây là tiền ăn tháng sau của con và Phí Nghê, con đưa cha trước nhé.”

Ông Phương nói: “Hai đứa ăn cơm ở nhà không cần phải đưa tiền đâu.”

“Cha chê ít à?” Thực ra Phương Mục Dương và Phí Nghê cũng chỉ ăn đôi bữa cơm ở nhà, tiền ăn một tháng căn bản không thể hết nhiều như vậy.

“Mau cần lại đi, anh chị ăn cơm ở nhà, chẳng nhẽ tôi còn bắt anh chị trả tiền được sao?”

“Cha nên để bọn con trả tiền chứ,” Phương Mục Dương nói. “Con đã thành niên rồi, sao có thể ăn cơm của cha mà không trả tiền, sau này mỗi tháng con đều nộp tiền ăn cho cha.”

Ông Phương không có kinh nghiệm xử lý những kiểu tình huống thế này, đa phần ông luôn từ chối.

Song những gì Phương Mục Dương nói tiếp theo đó lại thuộc kinh nghiệm của ông.

Phương Mục Dương hỏi cha mình một cách hợp tình đúng lý: “Phải rồi, tiền lương cũ của cha cũng đã được trả lại một thời gian, có phải là cha nên bù cho con tiền ăn trước khi con thành niên không? Cha chỉ cần đưa tiền ăn là được rồi, những khoản chi phí sống khác con sẽ không lấy của cha, mà cha cũng chỉ cần đưa gốc thôi, con sẽ không lấy lãi đâu. Dù sao phần lương cha nhận cũng không có lãi.” Hồi trước anh chỉ ăn cơm nhà đến hết tiểu học, lại còn bữa đói bữa no, cha anh cũng nên bù lại cho anh tiền ăn của ít nhất sáu năm trung học. Lương của ông Phương có một phần là tiền ăn của anh trước khi thành niên, giờ lương đã được phát về, tiền ăn của anh cũng nên đưa lại cho anh mới đúng.

Tâm trạng của ông Phương tức khắc đảo chiều. Ông chủ động đưa nghịch tử tiền và nghịch tử đòi ông đưa tiền, chung quy vẫn là hai chuyện khác nhau, về sau nghe cứ như thế ông nợ tiền con trai vậy, tuy rằng trên thực tế cũng có thể lý giải như thế, suy cho cùng thì năm xưa ông cũng không hoàn thành được nghĩa vụ nuôi nấng nó. Song để giành thế chủ động, ông vẫn âm thầm suy tính một biện pháp có thể miễn cưỡng đối phó được.

“Sáu năm tới anh ăn cơm ở nhà đi, tiền ăn sẽ miễn.”

“Toàn bộ tiền lương của cha là được phát bù một lần đúng không?”

“Thế anh muốn bao nhiêu tiền?”

“Chuyện ấy còn phải xem tiêu chuẩn nuôi con của cha ra sao. Cha cứ suy nghĩ thêm mấy ngày đi ạ, tiền con cũng đâu cần gấp.” Phương Mục Dương lại bỏ năm mươi tệ vào túi mình. “Cha tính xong rồi, trừ đi năm mươi tệ rồi đưa cho con là được.”

Lúc Phương Mục Dương trở lại phòng ngủ, Phí Nghê đang ngồi bên bàn đọc sách. Nghe tiếng mở cửa phòng, cô quay đầu hỏi Phương Mục Dương:

“Anh nói chuyện gì với cha mà lâu thế?”

“Cha muốn trả lại tiền ăn sáu năm trung học cho anh.”

“Tiền ăn học trung học?” Phí Nghệ ngạc nhiên hỏi lại. “Anh không lấy thật đấy chứ?”

“Đương nhiên phải lấy, nếu không cha sẽ thấy thẹn với lòng. Anh lấy cũng chỉ để cha được yên tâm thôi.”

“Anh cứ cần một hai trăm triệu trung là được rồi.” Phí Nghệ cảm thấy khoản lương phát bù của cha chắc chắn sẽ không trụ nổi, đầu tiên là đưa cô hai ngàn tệ, sau đó lại mua toàn các tuyệt phẩm tranh chữ, cho dù giá cả có hời thì cũng là một khoản chi không hề nhỏ, mà bây giờ lại còn phải thuê người giúp việc nữa.

Phương Mục Dương cười: “Thế thì chẳng phải ông già ngược đãi anh à? Mỗi tháng bỏ ra chưa tới một phần trăm tiền lương để nuôi con sao?”

Phí Nghệ kiễng chân, lấy ngón tay gãi gãi tai Phương Mục Dương: “Anh ấy à, lúc nào cũng có lý.”

Phương Mục Dương cần lấy ngón tay Phí Nghệ, đặt lên môi mình. Phí Nghệ nhanh chóng liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ.

“Anh khóa cửa rồi.”

“Hôm nay thì thôi đi, anh làm lụng cả ngày rồi, không thấy mệt à?” Ban ngày Phương Mục Dương làm việc ở nhà hàng, buổi tối về nhà nếu không phải vẽ tranh liên hoàn lấy tiền nhuận bút thì chính là vẽ những bức tranh anh thích nhưng không ra tiền. Hôm nay lúc tỉnh giấc, cô phát hiện Phương Mục Dương không ở trong phòng ngủ mà đang ở trong căn phòng nhỏ bên cạnh, dùng sơn dầu để chép lại những bức tranh phong cảnh Trung Quốc kia.

“Em đang nghi ngờ thể lực của anh đúng không?”

“Anh nghĩ đi đâu thôi?” Phí Nghê nhéo cánh tay anh. “Em đang nói nghiêm túc đấy, nếu anh thấy làm quá mệt thì nghỉ việc ở nhà hàng đi, người có khỏe mấy thì thời gian dài cũng sẽ không chịu nổi.”

Phương Mục Dương cười: “Anh nghỉ việc rồi thì sống bằng gì?”

“Không phải anh có tiền nhuận bút sao? Nhà ta cũng còn ít tiền tiết kiệm nữa mà. Với lại, cũng đâu phải là anh sẽ không đi làm mãi.”

“Nhưng anh cảm thấy làm bồi bàn cũng khá tốt.” Bản thân Phương Mục Dương cũng không ghét làm bồi bàn, ở nhà hàng luôn có vô số kiểu người, mỗi lần gặp được những người thú vị anh luôn nhanh chóng phác họa họ lại trong đầu, nếu về đến nhà mà ấn tượng còn khắc sâu thì sẽ trực tiếp vẽ ra trên giấy.

Hơn nữa, làm việc ở nhà hàng, ngoài nhận lương ra thì anh còn có thể gọi cơm ngay trong bếp, nhờ đầu bếp chính nấu cơm cho mình ăn, thì thoảng còn lấy được ít phiếu khuyến mãi, mua thêm vài món mình cần.

“Anh đã mua bảo ngư đóng hộp rồi, ngày mai anh sẽ làm cho em ăn.” Phương Mục Dương gác cằm lên vai Phí Nghê. “Lúc trước anh thể hiện thế nào mà lại khiến em nghi ngờ sức lực không đủ dùng thôi?”

Để xoa tan nghi ngờ của Phí Nghê, Phương Mục Dương buộc phải chứng minh bản thân một chút. Phí Nghê không thể không thừa nhận, Phương Mục Dương quả thật đủ sức để làm nhiều việc.

Ông Phương còn chưa sử dụng tới mạng lưới quan hệ của mình, công việc của nghịch tử đã tự đưa đến cửa.

Lần trước Lăng Y bị mất mặt trước mặt Phương Mục Dương và Phí Nghê, tâm trạng suy sụp mất khoảng vài ngày. Cha cô ta bèn an ủi: “Mục Dương làm như thế càng chứng minh thằng bé là chàng trai tốt hiếm có, trong khoảng thời gian con cực khổ nhất nó nhường lại tiền đò xán lạn cho con, đến khi hoàn cảnh của con tốt lên thì nó lại không nhờ con giúp đỡ. Giữ khoảng cách với con, cũng là vì nó đã kết hôn, là đàn ông đã có vợ mà lại tỏ ra quá thân mật với con thì mới là có vấn đề.” Cha của Lăng Y đánh giá

rất cao cách sống của Phương Mục Dương, mỗi khi thời đại biến động thì hôn nhân cũng dễ đổi thay, nhưng Phương Mục Dương lại có thể xa cách con gái mình mà gắn bó với người vợ thuở hàn vi, quả là hiếm thấy.

Mẹ của Lăng Y lại khuyên: “Bây giờ con đừng có suy nghĩ gì với Mục Dương nữa, nếu truy ền ra ngoài thì cũng không tốt cho thanh danh của con. Dù sao khoảng thời gian nó khó khăn nhất, người chăm sóc nó cũng là người vợ hiện tại.”

“Con chỉ coi cậu ấy là bạn bè thôi, cũng như hồi trước ấy,” Lăng Y nói với cha mình. “Cha mau nghĩ cách tìm cho cậu ấy một công việc chính thức đi. Bác trai và bác gái Phương quá thanh cao, sẽ không sắp xếp công việc cho con trai của mình đâu, mà nhà vợ của cậu ấy cũng không có năng lực đó. Công việc lần trước cha tìm Mục Dương từ chối cũng chẳng có gì là lạ, đến biên chế cũng chẳng có, với tài năng của cậu ấy, chẳng nhẽ không xứng đáng có một công việc được bên chế hay sao?”

Phương Mục Dương giúp đỡ con gái của mình, đến khi gặp phải khó khăn con gái lại đi tránh né, chuyện này luôn khiến người nhà họ lăng cảm thấy vô cùng có lỗi với Phương Mục Dương.

Mẹ của Lăng Y lén nói với chồng: “Tiểu Y nhà chúng ta từ nhỏ đã thích Phương Mục Dương rồi, nếu không phải vì... Có lẽ hiện giờ hai đứa đã ở bên nhau.”

“Ai bảo lúc Mục Dương gặp chuyện nó còn chẳng chịu nhìn mặt người ta vài lần cơ chứ? Người ta nhường cơ hội học đại học cho nó, nó lại như thế, chẳng trách đối phương thất vọng, nếu là tôi tôi cũng chán. Hồi bé Mục Dương thường xuyên tới nhà chúng ta ăn cơm, vậy mà lần trước một miếng cơm cũng chẳng ăn, đưa tiền cho lại không nhận, lần sau cũng không đến nữa. Cũng tại nó mà giờ tôi còn xấu hổ, không dám gặp mặt lãnh đạo cũ của mình.”

“Cũng không thể hoàn toàn trách Y Y được. Ngày xưa nuôi chi ều con bé quá, không dạy nó học cách sống sót trong nghịch cảnh, sau này chúng ta lại liên lụy nó, khiến nó rớt xuống đáy vực. Nếu thời đại không khảo nghiệm hai đứa nó, bây giờ có lẽ đã là một đôi trẻ hạnh phúc rồi. Mục

Dương lúc trước thân thiết với nhà chúng ta bao nhiêu, giờ lại xa lạ tới vậy.”

Dứt lời, cả hai người đều im lặng, chỉ biết cất tiếng thở dài.

Vì sự day dứt trong lòng và cũng vì sự tán thưởng tài hoa của Phương Mục Dương, ông Lăng quyết định dựa vào quan hệ của mình để tìm cho Phương Mục Dương một công việc có biên chế. Ông tuy đã khôi phục đãi ngộ nhưng vẫn nghiêm khắc với bản thân mình, với những chuyện như thế này luôn luôn cực kỳ cẩn thận, sợ bị người ta nắm được nhược điểm. May mà Phương Mục Dương đã xuất bản sách, được đăng bài dài kỳ trên báo, trước kia còn có chiến tích cứu người, một người như vậy đi làm họa báo cũng là hợp tình hợp lý. Sắp tới còn có một vị lãnh đạo mời ông Phương đi ăn cơm, nếu có thể khiến mọi người cho rằng ông Phương sắp được cất nhắc thì chuyện công việc cũng sẽ dễ dàng giải quyết.

Sau khi giải quyết xong vấn đề công tác, nhà họ Lăng quyết định tới thăm hỏi nhà họ Phương. Trước kia cha mẹ Lăng Y đã từng đến nhà họ Phương một lần, nhưng lần ấy quá vội vàng, chỉ kịp hỏi thăm lãnh đạo cũ và biểu đạt lòng biết ơn với Phương Mục Dương. Chuyện Phương Mục Dương nhường lại suất vào đại học cho Lăng Y, Lăng Y cha mẹ cảm ơn rất mờ hồ, ông Phương cứ tưởng nghịch tử ở nông thôn giúp Lăng Y sơ sơ mấy việc nhà nông, còn nói là chuyện nên làm, chẳng qua chỉ là việc nhỏ không tốn sức gì mà thôi. Chuyện liên quan đến cả tương lai mà ông Phương nói ra nhẹ nhàng như thế, cha mẹ Lăng Y lại càng thấy áy náy hơn.

Ngày Chủ nhật, Phương Mục Dương tặng ca, Phí Nghê đánh đàn ở trong phòng khách. Cô vốn ngồi trong phòng ngủ của mình đọc sách mẹ chồng mượn cho, nhưng đến khoảng hai giờ chiều, giáo sư Mục bồng gõ cửa hỏi cô có bận gì không. Sau đó, giáo sư Mục nói: “Phòng khách bây giờ thuộc về con, con có thể đi luyện đàn.”

Từ khi chiếc dương cầm kia được chuyển tới phòng khách của nhà họ Phương, Phí Nghê chưa từng động đến nó, giáo sư Mục nghĩ có lẽ cô sợ làm phiền người khác nên không dám đàn.

Phí Nghê đành nói cảm ơn. Cô ngồi trong phòng khách luyện đàn một mình, còn dì Dương giúp việc thì ngồi ngủ gật dưới bếp. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Phí Nghê liền ra mở cửa.

Cô lại trông thấy Lăng Y và mẹ, cùng một người đàn ông khác, nếu như cô đoán không nhầm thì hẳn là cha Lăng Y.

Lăng Y thấy người ra mở cửa là Phí Nghê thì cũng có hơi bất ngờ, theo như hiểu biết của cô ta về Phương Mục Dương thì anh không thích ở cùng cha mẹ. Song cô ta vẫn nhanh chóng đi đầu chỉnh biểu cảm, nở một nụ cười với Phí Nghê. Đối với Phí Nghê, Lăng Y luôn có chút sợ hãi, bởi vì Phí Nghê là người khôn ngoan trong cuộc sống, lại biết được quá khứ không mấy tốt đẹp của mình, là người mà Lăng Y không đắc tội nổi. Lăng Y vẫn luôn cho rằng Phí Nghê sẽ kể chuyện trước kia của cô ta ra ngoài. Nhưng hôm nay cô ta mang tới một tin tức tốt, mà cái tin tức tốt này cũng khiến cho cô ta tự tin hơn. Hơn nữa cô ta còn mang cho bác gái Phương và Phí Nghê một ít kem bôi, phấn nền, dầu gội và dầu xả. Người cậu ở nước ngoài của Lăng Y đã nối lại liên lạc với nhà cô ta, cho nên gia đình cô ta cũng dư dả thiếu gì tiền hối lộ xài. Cô ta tin Phí Nghê sẽ không từ chối ý tốt của mình. Lăng Y không mong gì khác, chỉ hi vọng Phí Nghê cho Phương Mục Dương một chút không gian, để anh có thể tiếp tục duy trì tình bạn với cô ta.

Lăng Y vẫn nghĩ rằng lần trước Phương Mục Dương cư xử lạnh nhạt như thế là do Phí Nghê có ý kiến với cô ta, Phương Mục Dương buộc phải vỗ về Phí Nghê nên không thể không làm vậy. Cô ta không muốn khiến Phương Mục Dương khó xử, cô ta cảm thấy anh đã đủ khó khăn rồi.

Phí Nghê không thích Lăng Y, nhưng đây không phải nhà cô, cô không có quyền đuổi khách, cho nên đành phải khách sáo chào đón bọn họ.

Mẹ của Lăng Y đã từng gặp Phí Nghê ở cửa hàng hữu nghị một lần, ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì với diện mạo này thì không cần thấy tiếc cho tình yêu và hôn nhân của Phương Mục Dương. Thế nên từ sự tiếc nuối của con gái, bà có thể nhìn ra vài điểm khác thường, mà cái “khác” ấy khiến cho lòng bà bất an.

Phí Nghê mời người nhà họ Lăng vào trong, dặn dì Dương giúp việc đi pha trà, sau đó đi thông báo cho cha ch ồng trong phòng sách và mẹ ch ồng đang đọc sách trong phòng ngủ.

Chương 84: Không hợp

Lần này người nhà họ Lăng tới có mang theo món “bánh cuộn bơ”, theo như mẹ Lăng Y nói thì là loại bánh ngọt Phương Mục Dương thích ăn nhất khi còn nhỏ.

Lăng Y dè dặt, khách sáo biểu quà, đều là các loại sản phẩm dưỡng da dưỡng tóc, có cả phần của giáo sư Mục lẫn phần của Phí Nghê. Sự khách sáo của Lăng Y khiến Phí Nghê thấy hơi không quen. Lần cuối cô ta khách sáo như thế, vẫn là khi cô đến sân trường đại học đợi cô ta, đợi hết cả thầy ba bốn tiếng đồng hồ thì Lăng Y mới xuất hiện. Phí Nghê nói với Lăng Y là Phương Mục Dương đã tỉnh, về mặt sâu thẳm của Lăng Y rất cuộc cũng lộ ra một nụ cười, cô ta cảm ơn Phí Nghê đã tới thông báo, còn muốn mời cô uống nước ngọt nữa. Chỉ có đi đâu nụ cười kia chẳng duy trì được bao lâu, bởi vì Phương Mục Dương sau khi tỉnh khiến cho cô ta thất vọng.

“Cảm ơn nhé, nhưng tôi không quen dùng mấy món này, tặng tôi thì cũng lãng phí, cô cứ giữ mà dùng đi.” Từ chối quà người ta mang đến nhà tặng thì ít nhiều gì cũng hơi ngại, lại còn có vẻ bất lịch sự nữa. Để bớt đi cảm giác ngại ngùng đó, Phí Nghê đành phải mỉm cười từ chối.

Lăng Y không ngờ Phí Nghê sẽ từ chối, những món đồ này đều không dễ mua, cũng không dễ mang tặng cho người khác.

Song Lăng Y cũng không nài ép Phí Nghê, chỉ quay đầu nói với giáo sư Mục: “Bác gái Phương, thế thì bác chỉ có thể nhận cả hai phần này thôi ạ.”

Giáo sư Mục vốn không thích người khác gọi mình là bác gái Phương hay là bà Phương này nọ, bà họ Mục, đâu có họ Phương. Ngày trước mà nghe người ta giới thiệu mình là phu nhân của hiệu trưởng Phương, kiểu gì bà cũng nhú mày, bà có họ riêng, mà nghề nghiệp của bà cũng không phải là làm phu nhân của ông Phương. Nhưng hiện tại bà không muốn so đo

nhì ầu, người khác có gọi như thế, bà cũng chỉ cười cười cho qua, bởi vì ch ờng bà đang đợi sắp xếp việc làm ở nhà, bà sẵn lòng giữ thể diện cho ông một chút.

Từ nụ cười của Phí Nghê, giáo sư Mục có thể phát hiện ra điểm khác thường. Bà nhạy bén phát hiện Phí Nghê không thích Lăng Y. Phí Nghê và Lăng Y vốn không quen thân là mấy, sợi dây duy nhất liên kết bọn họ chính là Phương Mục Dương. Có lẽ là vì Phương Mục Dương quá thân thiết với Lăng Y, khiến cho Phí Nghê ghen tị.

Giáo sư Mục nhớ tới ông Phương hồi trước.

Ông Phương thời trẻ là một người rất nổi bật, những bài thơ lãng mạn của ông được lưu truyền khắp mọi nơi, thậm chí còn thu hút không ít người hâm mộ, và tất nhiên trong số những người hâm mộ đó có cả những cô gái trẻ trung. Nếu bọn họ trực tiếp thổ lộ tình cảm, ông Phương cũng sẽ trực tiếp từ chối, nhưng ngoài thành phần ấy ra, những người âm thầm ái mộ ông thì ông lại chẳng xa cách bao giờ, vẫn cứ truy ền thụ kiến thức hoặc giải thích nghi vấn cho họ, phô trương kiến thức và phong thái tao nhã của mình hết như mấy con công đực xòe đuôi trên màn ảnh. Nếu bọn họ gặp khó khăn, ông Phương cũng sẽ hỗ trợ tận tình trong khả năng cho phép. Giáo sư Mục đã từng vì chuyện ấy mà cãi nhau với ông Phương không dưới một lần, nhưng lần nào ông Phương cũng bày ra vẻ mặt vô tội, tự nhận mình tuyệt đối chung thủy với bà, sau khi kết hôn thì sự tiếp xúc thân mật nhất với phái nữ chỉ là bắt tay mà thôi. Đã thế ông còn hỏi lại, chẳng nhẽ bà không có sinh viên nam hay sao, thậm chí còn tuyên bố hùng hồn rằng giới tính không nên trở thành chướng ngại trong chuyện học hành mới phải. Tuy nhiên những cuộc cãi vã kiểu ấy đã kết thúc sau khi có Phương Mục Dương không lâu. Mỗi khi ông Phương khoe mẽ khiến thức và phong thái tao nhã trong phòng khách trước một đám người hâm mộ, Phương Mục Dương sẽ bất thành lình xuất hiện, đập tan phong thái, phá hủy hết sự tao nhã của ông Phương, mà kiến thức của ông thì hoàn toàn vô dụng trong việc dạy dỗ trẻ nhỏ, những lời ông có thể nói rất hữu hạn, thậm chí là cằn cỗi. Thứ Phương Mục Dương hủy hoại không chỉ là hình tượng của cha mình, mà còn cả sự ngưỡng vọng về một người đàn ông hoàn hảo trong mắt những người vốn hâm mộ ông. Bọn họ bỗng phát hiện ra, người bọn

họ hâm mộ thì ra cũng có một mặt như vậy, chẳng khác với đàn ông bình thường là bao, nhiệt tình xin chỉ bảo cũng vì thế mà giảm sút.

Vì đã trải qua hết những chuyện kia, giáo sư Mục cũng hiểu được tâm tình Phí Nghê phần nào.

Bà cười nói: “Ý tốt bác xin nhận, nhưng quà cáp thì thôi đi. Người nhà bác chẳng ai để tâm đến những chuyện này, lần trước Phí Nghê đưa bác một hộp kem dưỡng da, bác mới dùng được có đôi ba bận, có khi phải mấy năm sau mới dùng hết ấy chứ. Cháu cứ cần về để hai mẹ con dùng đi.”

Lăng Y không thể không nghe ra sự phân biệt xa gần trong câu nói ấy, Phí Nghê là “người nhà bác”, bác Mục muốn ưu tiên kem dưỡng da của Phí Nghê. Cô ta nghĩ cái gọi là kem dưỡng da Phí Nghê đưa chắc chỉ là chanh mật ong linh tinh gì đó, không thể so với đồ của mình được, song còn chưa kịp uyển chuyển chỉ ra sự khác biệt thì ông Phương đã lên tiếng.

Ông Phương muốn chứng minh về chuyện chăm sóc da dẻ thì vợ mình quả thực không quan tâm gì: “Mười mấy năm trước bác thăm Liên Xô cùng với phái đoàn, cũng có mua cho bác Mục của cháu một hộp kem dưỡng, mấy hôm trước đột nhiên thu được trả về, cũng có hộp kem ấy luôn, mở ra mới thấy chưa hề động đến lần nào.” Ông còn mua cả một chai nước hoa, song nước hoa đã bị Phương Mục Dương trộn vào màu nước, nghịch tử lăng phí nửa chai nước hoa của ông, chỉ để người xem sau khi trộn vào màu nước nước hoa có thể giữ nguyên mùi hương của nó hay không.

Lăng Y phát hiện, Phí Nghê đã mau chóng hòa nhập vào gia đình này, mà gia cảnh và bằng cấp của Phí Nghê cũng không hề gây trở ngại gì cho quá trình hòa nhập ấy.

Quà tặng tử mĩ chuẩn bị lại bị người ta từ chối, Lăng Y không khỏi có chút xấu hổ. Cô ta nghĩ, bác Mục lạnh nhạt với mình như thế, rất có thể là Phí Nghê đã nói gì đó với cha mẹ Phương Mục Dương.

Tất nhiên là giáo sư Mục cũng không hoàn toàn phớt lờ Lăng Y, bà vẫn hỏi cô ta công tác ở đâu, làm việc có thuận lợi không. Tình hình của Lăng Y gần đây thế nào, bà không hề biết gì cả.

Lăng Y đáp từng câu một, lúc này mới biết thì ra Phí Nghê không hề nhắc tới cô ta trước mặt bác Mục, thì ra người ta cũng không xấu xa như mình tưởng tượng.

“Mục Dương hôm nay không ở nhà ạ?”

“Nó đi làm rồi, hôm nay tăng ca.”

“Mục Dương vẫn đi làm ở nhà hàng ạ?”

Ông Phương âm ừ.

Cha Lăng Y nói: “Mục Dương làm việc ở nhà hàng đúng là nhân tài không được trọng dụng, tranh thặng bé vẽ hồi nhỏ tôi rất thích. Lúc trước nó còn tặng chúng tôi một bộ tranh, tiếc là thất lạc mất rồi.”

Ông Phương thay nghịch tử khiêm tốn mấy câu, sau khi khiêm tốn xong lại nhịn không được mà nói: “Riêng về khoản này thì nó quả thực có chút tài năng bẩm sinh.” Cho nên khi không cho Phương Mục Dương ăn cơm, ông vẫn sẽ mua dụng cụ vẽ tranh cho nó.

Phương Mục Dương nhanh chóng trở thành đề tài nói chuyện chính của mọi người.

Hai gia đình ôn chuyện, nhắc tới Phương Mục Dương ngày xưa, hồi ấy Phương Mục Dương rất thích sang chơi nhà họ Lăng.

Ông Phương thầm nghĩ trong lòng, nó đâu phải chỉ thích sang chơi nhà mấy người chứ, nhà ai trong khu mà nó chẳng thích sang chơi, theo nhận định của nghịch tử, cơm nhà ai cũng ngon hơn cơm nhà mình. Nghịch tử đi ăn chùa khiến ông mất mặt, ông đành phải cho con trai ăn đủ no, đến kì nghỉ dài thì gửi nó xuống nông thôn rèn luyện.

Song việc này lọt vào tai Phí Nghê lại biến thành câu chuyện khác. Phương Mục Dương nhường cơ hội vào đại học cho Lăng Y, chỉ sợ không phải chỉ

là xuất phát từ lòng thương hại. Nhưng cô cũng không thích đắm chìm trong quá khứ, hiện tại Phương Mục Dương là của cô.

Hàn huyên một hồi, cha Lăng Y liền nhắc tới chuyện công việc của Phương Mục Dương, nói là bên họa báo hiện đang trống một vị trí, nếu Phương Mục Dương không ngại thì có thể lập tức đi làm. Ngụ ý là, kể cả có đi làm họa báo thì vẫn không xứng với tài năng của Phương Mục Dương.

Tuy người nhà họ Lăng không hề đề cập tới vai trò của chính mình, nhưng người có tâm chỉ cần nghe qua sẽ biết, mối này là do họ dặt.

Ông Phương có thừa tự tin với nghịch tử ở khoản này, cũng không cho rằng ng ỡ được vào vị trí ấy là Phương Mục Dương trèo cao. Chỉ có đi đầu số lượng khách đến thăm nhà đạo này bỗng nhiên tăng vọt, thậm chí còn có tin đồn ông chuẩn bị được cất nhắc, không ít người nghe xong còn đến đây chúc mừng ông. Ông Phương dở khóc dở cười, không thể không giải thích với người ta, bản thân ông không hề nghe được tin tức cất nhắc gì cả, nhưng giải thích xong bọn họ vẫn cho là ông cố tình giữ bí mật. Mỗi lần tiễn khách, ông Phương đều bảo người ta cầm quà biếu về. Ông biết những người này tuy là nghe thấy tin đồn nên chủ động tới tặng quà, quà tặng cũng rất bình thường, ông cũng đã phủ nhận cái tin đồn kia, nhưng nếu sắp tới ông không bắt đầu làm việc thì những người tặng quà đó chắc chắn sẽ khinh bỉ, nhục mạ sau lưng ông, thậm chí còn khẳng khẳng rằng ông tự mình tung tin đồn. Kiểu mưu hại người khác này thực ra cũng rất bình thường, không lúc nào là thiếu cả.

Cha của Lăng Y tuy là cấp dưới kiêm bạn cũ của ông Phương, nhưng vào khoảng thời gian này, ông thực sự không dám mạo hiểm nhận quà cáp từ người khác, mà công việc của con trai cũng coi như một loại quà.

Ông Phương biểu đạt lòng biết ơn với cấp dưới cũ, song cũng bày tỏ rằng mình sẽ không can thiệp vào công việc của con trai, mọi chuyện đều do Phương Mục Dương tự quyết định.

Ông nêu ra quan điểm: “Cho dù công tác ở nơi nào, thì cũng đều là vì nhân dân phục vụ.”

“Chuyện ấy là đương nhiên rồi.”

Ông Phương lại cười cười: “Còn chuyện nó phục vụ ở đâu, thì cứ để nó tự quyết. Ông cũng biết thằng nhóc này rất không nghe lời tôi mà.” Nói xong, ông lại dùng giọng điệu đùa cợt để nói: “Dạo này mọi người đều bảo tôi sắp đảm nhiệm chức vụ quan trọng, chuyện này hoàn toàn không có, tôi chỉ đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở trong nhà thôi, có mỗi lãnh đạo Tiêu Dương làm chút việc nhà, truyền tới truyền lui lại thành tam sao thất bản.”

Cha mẹ Lăng Y phải mất một lúc mới chợt hiểu ra, Tiêu Dương là giúp việc nhà họ Phương. Thế là bọn họ liền nói sếp cũ đúng là vui tính, đồng thời lại cam đoan với tài năng của ông Phương, việc đảm nhiệm chức vụ cao cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Ông Phương xua tay: “Tôi vốn là thư sinh quen, chỉ hợp yên vị trong phòng sách thôi, trước mắt chuyện quan trọng nhất với tôi chính là hoàn thiện bản thảo.”

Lăng Y chủ động nhận nhiệm vụ sửa bản thảo giúp ông Phương: “Bác Phương, nếu bác không chê thì để cháu giúp bác sửa bản thảo nhé.” Nói rồi cô ta lại tiếp tục bổ sung, hiện tại cô ta đang làm biên tập viên tại nhà xuất bản, sửa bản thảo chính là chuyên môn của cô ta.

Ông Phương không mấy tin tưởng vào năng lực của Lăng Y, nhưng với thái độ của cô ta thì vẫn tương đối tán thưởng.

“Bác có thể cho cháu thử một lần xem sao mà, nếu cháu làm không được thì bác lại tự mình làm, có được không ạ?”

Giáo sư Mục liếc nhìn Phí Nghệ, thầm nghĩ nếu như ông Phương đồng ý thì Lăng Y sẽ thường xuyên đến nhà mình.

Ông Phương nhớ Lăng Y từng học đại học, xuất thân của Lăng Y và nghịch tử không khác nhau là bao, vậy mà vẫn được đề cử vào đại học, chắc là một người cực kỳ tiến bộ.

Ông biểu đạt sự khích lệ qua lời nói.

Cha của Lăng Y cho rằng ông Phương đang châm biếm, vội vàng bày tỏ: “Nếu không nhờ Mục Dương nhường lại chỉ tiêu của mình, Tiêu Y có ưu tú tới mấy cũng không vào được đại học.”

Một lúc sau, người nhà họ Lăng mới phát hiện, cha mẹ Phương không hề hay biết gì về chuyện Phương Mục Dương nhường lại cơ hội vào đại học cho Lăng Y.

Người ta hy sinh nhiều như thế, mà ngay cả cha mẹ ruột cũng không hề hé nửa lời. Lăng Y từ bỏ về ngoài mà bản thân cố biểu hiện khi cô ta vừa tới đây, lại trở về với dáng vẻ ngày xưa khi đến bệnh viện nhìn Phương Mục Dương một cái. Khi ấy, Lăng Y đã nghĩ mình mất Phương Mục Dương rồi, mà hôm nay, cái cảm giác đó lại càng lúc càng rõ rệt hơn. Cô ta đã hoàn toàn bỏ lỡ mất Phương Mục Dương, sau này sẽ không bao giờ gặp được người đàn ông nào tự nguyện hy sinh tương lai của mình để giúp đỡ cô ta, lại còn vì cô ta mà giữ kín như bưng nũa. Người theo đuổi Lăng Y rất nhiều, nhưng cô ta biết, sẽ chẳng có ai đối xử tốt với cô ta như thế. Cô ta đột nhiên hận sự yếu đuối trước kia của mình, giá mà hồi đó cô ta có thể kiên cường một chút, kiên trì một chút, kiên trì đến lúc Phương Mục Dương tỉnh lại, kiên trì đến lúc hai người họ ở bên nhau.

Lăng Y nghĩ, nếu như Phí Nghê có thể xấu xa một tí thì tốt biết bao. Nếu như Phí Nghê sống tệ, cô ta sẽ có lý do để cướp lấy Phương Mục Dương từ Phí Nghê. Nhưng Lăng Y không thể không thừa nhận, Phí Nghê không hề xấu như những gì cô ta tưởng tượng. Phí Nghê biết hết về quá khứ của cô ta, sao lại không nói gì với cha mẹ Phương cơ chứ?

Sự thừa nhận ấy khiến ánh mắt Lăng Y trở nên bi ai.

Điều khiến ông Phương kinh ngạc không phải là nghịch tử nhường lại suất vào đại học cho người khác, mà là với xuất thân như thế mà nghịch tử vẫn được đề cử vào đại học, chuyện ấy khó khăn đến đâu, dĩ nhiên là ông hiểu rõ. Trong kinh ngạc, ông còn có phần mừng rỡ, nghịch tử tuy rằng bất hảo, nhưng dù sao cũng là con của ông. Mà trong mừng rỡ, ông lại có phần vui sướng, hơn nữa còn không thể kiềm chế được mà để sự vui sướng ấy lan

tràn ra khắp khuôn mặt. Ông vốn dĩ còn đang đau đầu vì chuyện cho nghịch tử bao nhiêu tiền, nhưng vì phát hiện mới này, ông quyết định sẽ hào phóng hơn một chút.

Cha mẹ Lăng Y vốn đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị đối phương lạnh nhạt, lại không ngờ rằng sắp cũ hình như còn vui mừng hơn lúc này.

Bọn họ không sao hiểu nổi.

Biểu hiện của giáo sư Mục lại giống với những bậc phụ huynh bình thường hơn. Là một người có giáo dục, bà không tiện thể hiện sự lãnh đạm ra ngoài mặt, vậy nên chỉ mỉm cười rồi xin lỗi, nói không tiếp chuyện được nữa, cần về phòng mình soạn bài, sau đó gọi Phí Nghê đi theo mình.

Hồi Phương Mục Dương còn nhỏ, giáo sư Mục không hề bận tâm tới chuyện anh có thể vào đại học hay không, trong nhà không thiếu sinh viên, Phương Mục Dương lại không có hứng thú gì với việc vào đại học, vậy nên anh học hành lớt phớt, bà cũng chẳng uốn nắn gì. Thế nhưng khi ở nông thôn, chỉ tiêu vào đại học cũng đồng nghĩa với tương lai, bao nhiêu nỗ lực mới đổi được một cơ hội vào đại học, vậy mà lại nhường hết cho Lăng Y. Lăng Y có tay có chân, dựa vào đâu mà dám nhận một món quà lớn như thế từ người khác chứ? Những người sống có nguyên tắc, được giáo dục tử tế chắc chắn sẽ không thể nhận. Vì chuyện này, bà khinh thường Lăng Y. Bà cho rằng việc nhường lại suất học đại học là do con trai không biết nhìn người, yêu nhầm Lăng Y, mà Lăng Y lại không đáp lại tình cảm của con trai bà, vào thời khắc mấu chốt thì người chăm sóc nó vẫn là cô con dâu hiện tại. Bà có thể thương cảm cho những gì con trai trải qua, song lại không thể đồng tình với cách nhìn người của nó.

Bà hoàn toàn có thể hiểu được thái độ hồ hững và thiếu thân thiện của Phí Nghê với Lăng Y.

Giáo sư Mục lấy ra một chiếc đồng hồ, đồng hồ này vốn là bà mua cho con trai, nam hay nữ đều đeo được, bây giờ bà quyết định tặng lại nó cho Phí Nghê.

“Mẹ, con có đồng hồ rồi mà.”

“Đeo thay đổi cũng được mà.”

“Con vất vả rồi.”

“Sao mẹ lại đột nhiên nói thế ạ?”

Giáo sư Mục đổi đề tài: “Con muốn mượn những sách gì? Liệt kê ra đi, mẹ đến thư viện mượn giúp con.”

Người nhà họ Lăng cảm nhận được sự lạnh lùng của nữ chủ nhà, cho dù sắp cũ vẫn cứ khách sáo với họ thì họ vẫn biết đi đâu mà tạm biệt. Trước khi ra về, cha của Lăng Y lại nhắc tới chuyện công việc, nói nếu như Mục Dương bằng lòng, vấn đề thủ tục đổi việc ông ấy có thể tìm người giúp đỡ.

Ông Phương vẫn đáp như cũ: “Đợi Mục Dương về rồi quyết định sau nhé.”

Khách vừa ra khỏi nhà, giáo sư Mục đã gọi chồng vào phòng sách: “Ông đừng nhờ Lăng Y sửa bản thảo giúp, tôi không hoan nghênh cô ta tới nhà chúng ta.”

Ông Phương không mấy khi thấy vợ kích động như thế, bèn lựa lời khuyên giải: “Mục Dương vốn không muốn vào đại học, Lăng Y lại lớn lên từ nhỏ với nó, hơn nữa còn là con gái, yếu mềm từ bé, không làm được những công việc đòi hỏi thể lực. Việc Mục Dương nhường lại chỉ tiêu vào đại học cho con bé, thật ra tôi cũng hiểu được.”

“Cứ là con gái thì sẽ phải yếu mềm sao? Xin hỏi lúc hai chúng ta lao động tại xưởng sản xuất máy móc nông nghiệp, ông làm được nhiều hơn tôi ở chỗ nào?”

“Bà đừng nhắc tới chuyện cũ được không?”

“Nếu như có chút nguyên tắc thì Lăng Y đã chẳng chấp nhận việc người khác hy sinh tương lai để đổi lấy cơ hội cho mình. Loại người này tôi không ưa, cũng không hi vọng Mục Dương tiếp tục qua lại với cô ta.”

“Rõ ràng là làm việc tốt mà lại sinh ra thù hận, tôi cảm thấy đây không phải là mong muốn ban đầu của Mục Dương đâu. Hay là chúng ta cứ thuận theo tự nhiên nhé?”

“Thuận theo tự nhiên?” Giáo sư Mục nhếch môi cười. “Tại sao con trai ông lại nhường cơ hội vào đại học cho Lăng Y? Không phải là ông không nghĩ ra đúng không. Nếu lúc thằng bé khó khăn Lăng Y đi thăm nó thêm vài lần, ông cho rằng con dâu hiện tại của ông sẽ là ai hả? Chúng ta không thể làm chuyện có lỗi với Phí Nghê được.”

Ông Phương không khỏi cảm thấy nghịch tử có hơi đáng thương, không thể ngờ được nó lại là một kẻ si tình, lại còn bị người ta phụ bạc nữa.

Phương Mục Dương tan làm về nhà đúng giờ, trông thấy ông già nhà mình ngồi ngoài phòng khách. Ánh mắt ông già nhìn anh hôm nay trông rất lạ lùng, rất quái dị, nếu như anh đoán không sai, ông già đang thương hại anh.

Ông già mà cũng thương hại anh ư?

Không chỉ có mình ông già, ngay cả ánh mắt mẹ anh nhìn anh cũng hơi quái lạ. Còn Phí Nghê thì lại lạnh nhạt với anh hơn trước.

Trước bữa tối, anh vào phòng vệ sinh rửa tay. Phí Nghê cũng vừa vào trong, còn chưa kịp đóng cửa thì Phương Mục Dương đã len vào, đóng cửa lại, nắm lấy tay Phí Nghê, giúp cô xoa xà phòng, xoa ra một lớp bọt xà phòng thơm thoang thoảng: “Hôm nay em làm sao thế? Anh phạm sai lầm gì à?”

Anh rửa tay cho Phí Nghê, rửa cực kỳ cẩn thận: “Hay là ông già làm em tức giận? Anh không tưởng tượng được mẹ anh lại chọc giận em.”

“Anh nói cái gì vậy? Em đâu có giận đối gì.” Phí Nghê xả sạch tay mình. “Lát nữa có một tin tốt muốn nói cho anh biết.”

“Nhưng nhìn vẻ mặt này của em thì thực sự không giống tin tức tốt chút nào cả.”

“Chút nữa anh biết ngay thôi.” Tin tức tốt duy nhất có thể khiến cho Phí Nghệ không vui mà Phương Mục Dương nghĩ được chính là cô đã mang thai, cô chưa muốn sinh em bé sớm như thế này, mà anh cũng chưa hề muốn. Nhưng bọn họ đã phòng ngừa rất cẩn thận, chuyện ấy căn bản không thể xảy ra.

Phí Nghệ vội vàng ra khỏi phòng vệ sinh, tới cửa rồi liền hít sâu một hơi, đợi đến khi hơi nóng trên mặt tản bớt, cô mới quay lại phòng ăn.

Giữa bữa cơm, ông già bất chợt gấp một đĩa thức ăn cho Phương Mục Dương, bảo anh ăn nhiều một chút.

Cơm nước xong xuôi, ông Phương mới đề cập tới chuyện nhà họ Lăng tìm cho anh một công việc.

Phương Mục Dương chưa nói mình có muốn làm hay không, ông Phương đã nói: “Cha và mẹ anh hi vọng anh có thể từ chối công việc này, cha mẹ sẽ cố gắng tìm cho anh một công việc tương đương với nó.”

Phí Nghệ lúc này bỗng nhiên lên tiếng: “Con cảm thấy Phương Mục Dương nên đi làm bên họa báo ạ.”

Chương 85: Dang dở

Giáo sư Mục liếc mắt ra hiệu cho ông Phương, ông Phương lập tức nói: “Mục Dương, anh vào phòng sách với tôi một lát.”

Trong phòng khách chỉ còn lại giáo sư Mục và Phí Nghê.

Phí Nghê đoán lý do cha mẹ nhà họ Phương không muốn để Phương Mục Dương đến chỗ họa báo làm việc, có một nửa là vì cô.

Việc cô không mấy chào đón Lăng Y vốn lộ rõ ở trên mặt, cho nên hiện tại cô không thể không giải thích kỹ hơn một chút. Cô không mong Phương Mục Dương vì mình mà từ bỏ một công việc tương đối tốt như thế, hơn nữa bản thân anh cũng thừa khả năng đảm nhiệm nó. Nếu anh vì sở thích cá nhân của cô mà từ bỏ cả tương lai, cô không gánh nổi trách nhiệm.

Trong những chuyện liên quan đến tương lai, yêu hay ghét chưa bao giờ quan trọng.

“Con cảm thấy anh ấy làm họa báo rất thích hợp, ít nhất là thích hợp hơn làm ở nhà hàng. Anh ấy hoàn toàn có thể đảm nhiệm được công việc bên họa báo. Nhà họ Lăng vẫn luôn muốn báo đáp anh ấy, anh ấy đừng ý, mọi việc coi như xí xóa. Một nắm gạo ân một gánh gạo thù(1), nếu như ân tình quá nặng, báo đáp không nổi, lúc nào cũng sợ ân nhân sẽ đem chuyện cũ truyề ra thì sẽ sinh ra thù hận. Bỏ qua hết thảy, qua lại với nhau cũng sẽ tự nhiên hơn một chút. Anh ấy làm việc chỗ họa báo, cũng là việc có lợi cho cả đôi bên.”

(1) Một câu nói cổ dân gian, có nghĩa việc giúp đỡ vừa phải là ân huệ, còn giúp đỡ quá nhiều thì dễ nuôi ra kẻ thù.

Thực ra Phí Nghê cũng không cảm thấy Lăng Y sẽ oán hận Phương Mục Dương, nhưng rất có khả năng cô ta sẽ hận cô. Đương nhiên, nếu Phương Mục Dương đi làm họa báo, cũng rất có khả năng Lăng Y lại sinh ra ảo giác rằng mình là người thượng đẳng.

Giáo sư Mục không ngờ Phí Nghê lại suy nghĩ chu toàn đến vậy. Bà chưa nghĩ sâu tới thế, nhưng chuyện ân lớn cũng như thù lớn, bà vẫn có thể hiểu được. Bà có thể nhìn ra được Phí Nghê không thích Lăng Y, nhưng lý trí của Phí Nghê đã buộc con bé từ bỏ yêu ghét của bản thân mình.

Từ lúc Phương Mục Dương về nhà, không khí đã rất kỳ quái.

Ông Phương gọi Phương Mục Dương vào phòng sách, cũng không trực tiếp nhắc đến Lăng Y mà chỉ hỏi dò: “Anh có biết đi đâu đúng đắn nhất trong đời tôi đã làm là gì không?”

Hỏi xong, ông Phương im lặng chờ con trai nêu ra đáp án, ông tự tin rằng vấn đề mình đưa ra có sức hấp dẫn vô cùng.

Vậy mà Phương Mục Dương lại chẳng phối hợp chút nào, cứ như thể nó chả có tí hứng thú gì với cái vấn đề đó vậy.

Ông Phương chỉ đành phải tự hỏi tự trả lời: “Chuyện đúng đắn nhất tôi từng làm trong đời này chính là cưới mẹ của anh. Không có mẹ anh, chưa chắc tôi đã sống sót được tới lúc thấy anh chào đời. Những mối tình không thể chung hoạn nạn đầu là phù phiếm, Tiểu Phí chăm sóc anh trong lúc anh khó khăn nhất, mới có thể là người bên anh cả đời. Lựa chọn bạn đời, phải lựa chọn người có thể ở bên mình trong quãng thời gian gian khó, người mà bản thân có thể hoàn toàn tin tưởng.”

“Con cảm thấy cha nói rất có lý, giữa vợ chồng mà nói hẳn là nên giúp đỡ nhau, nhưng tìm bạn đời mà chỉ dựa vào việc lúc bản thân chịu khổ người ta giúp mình một phen thì đâu có gì thú vị. Cha lựa chọn mẹ của con, cũng đâu chỉ vì bà ấy có thể chung hoạn nạn với cha.”

“Tất nhiên không phải chỉ có thế.” Ông Phương tạm thời không so đo chuyện nghịch tử xuyên tạc lời mình, chỉ hỏi: “Vậy anh cảm thấy lựa chọn

bạn đời, chuyện gì mới quan trọng nhất?”

“Đầu tiên phải là con thích người đó mới được. Nếu đã không thích người ta mà lại lựa chọn ở bên chỉ vì người ta có lương tâm, có trách nhiệm, sẽ giúp đỡ con những lúc khó khăn thì chẳng phải là quá ích kỷ ư? Hơn nữa chẳng có ai là khó khăn cả đời cả.”

Ông Phương cảm thấy nghịch tử nói không phải không có lý, nhưng sau đó lại tức thì đờ cao cảnh giác, uyển chuyển ám chỉ: “Nhưng làm người thì phải học cách biết ơn, anh đã kết hôn, quan trọng nhất chính là phải có tinh thần trách nhiệm.”

“Phí Nghê không cần con chịu trách nhiệm với cô ấy, cha lại xem thường cô ấy quá rồi. Là con không bỏ được cô ấy, chứ không phải là cô ấy không bỏ được con. Không phải là cha cho rằng Phí Nghê nặng nề đòi cưới con, con cố chấp nhận đấy chứ?” Phương Mục Dương cười. “Chuyện gì đã khiến cha hiểu lầm như thế vậy?”

Ông Phương lúc này mới nhớ tới mục đích chính khi gọi nghịch tử vào đây, nghiêm túc tuyên bố: “Tôi đã bảo mà, anh nhường chỉ tiêu vào đại học cho Lăng Y, chỉ đơn thuần là đồng cảm, không có suy nghĩ sâu xa gì khác. Nhưng những người khác, có khi lại không nghĩ vậy... Công việc nhà họ Lăng giới thiệu cho anh, tốt nhất là anh nên từ chối đi.”

Phương Mục Dương lại hỏi vặn lại: “Sao phải từ chối chứ? Con thấy công việc ấy rất tốt mà.”

“Có thể là Phí Nghê có chút hiểu lầm về chuyện giữa anh và Lăng Y, anh tốt nhất nên ít tiếp xúc với người nhà họ Lăng đi, đừng vì người ngoài mà làm ảnh hưởng đến sự bình yên trong gia đình. Anh bớt qua lại với Lăng Y, thậm chí là chẳng qua lại gì hết nữa cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của anh.” Nhưng trong nhà có bà vợ thích ăn giấm ngày nào cũng lên cơn ghen vì mấy việc vặt vãnh này thì cuộc sống chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, đây là bài học kinh nghiệm nằm lòng ông Phương tự đúc rút được, song vì sĩ diện của bậc làm cha, ông không tiện nêu ra làm ví dụ.

“Phí Nghê tuyệt đối tin tưởng con.”

“Hôm nay Phí Nghệ gặp Lăng Y, cảm xúc không tốt lắm.” Ông Phương chắc mẫm rằng nghịch tử đang nói điều, bởi vì năm đó ông cũng nói câu tương tự, nhưng trên thực tế, phu nhân của ông hoàn toàn chẳng tin tưởng ông tí nào.

“Thế cũng không phải vì ghen, cha nghĩ về Phí Nghệ quá nhỏ nhen rồi.” Phương Mục Dương hỏi ông Phương: “Cha nghĩ năm sau kỳ thi đại học có thể khôi phục lại không?”

“Hiện tại vẫn đang trong cuộc họp thảo luận. Thành tích để được trúng tuyển chắc chắn sẽ tăng, còn kỳ thi đầu vào có thể được khôi phục hay không thì tạm chưa nói chắc được. Sao, anh muốn tham gia thi đại học à?” Ông vẫn nhớ rõ, nghịch tử chẳng có tí hứng thú nào với đại học.

“Có lẽ là cha không hiểu Phí Nghệ rồi. Từ hồi tiểu học cô ấy đã dịch được sách hướng dẫn sử dụng tiếng Nga, mấy từ tiếng Anh cơ bản cũng biết, nếu kỳ thi đại học được khôi phục, bất kể là khối xã hội hay khối tự nhiên, cô ấy thích thi đâu thì chắc chắn sẽ trúng đó. Nhưng hiện tại, cô ấy chỉ có thể làm công việc mình không am hiểu.” Chưa nói tới Lăng Y, ngay cả anh bây giờ cũng là tương lai ngày càng tươi sáng, còn con đường phía trước của cô thì hiện tại vẫn mù mịt, cảm xúc của cô có tốt mới lạ. Chỉ là anh không nghĩ tâm trạng của cô lại xuống dốc tới mức biểu hiện ra cả ngoài mặt, có lẽ đang thấy rất tệ.

“Tôi đương nhiên tin là con dâu rất ưu tú, nhưng những gì anh nói thì vẫn hơi khoa trương đấy, nền giáo dục trung học của thế hệ các anh thế nào, tôi cũng nắm được ít nhiều.” Ông Phương khá bất ngờ về chuyện con dâu đọc được sách cổ, nhưng ông vẫn cảm thấy lời của nghịch tử không thể hoàn toàn chính xác. Không phải là ông không tin tưởng Phí Nghệ, mà là khoảng thời gian ấy, chuyện gì cũng quan trọng hơn học văn hóa, mà các trường học cũng không phải là ngoại lệ. Trong một môi trường như thế, ông rất khó tin rằng Phí Nghệ học được thành tài, cho dù có khả năng thật thì cũng không có biện pháp.

Phương Mục Dương cười: “Nền giáo dục của Phí Nghệ, hơn nửa đến từ mấy quyển sách giáo khoa nhặt ở ngoài bãi phế liệu.” Anh quả thực thấy

tiếc cho Phí Nghê vì cô không vào được đại học, nhưng nếu cô đỗ đại học sớm một năm, chắc chắn sẽ không kết hôn với anh, mà nếu sớm một năm nữa, cô lại càng không đến bệnh viện chăm sóc anh.

Ngay từ đầu anh đã biết, vì muốn học đại học nên cô mới thường xuyên đến bệnh viện. Cô thực sự là quá khao khát vào đại học.

Ngay cả chuyện anh nhường lại cơ hội học đại học cho Lăng Y, anh cũng cảm thấy trọng tâm Phí Nghê chú ý đến không phải Lăng Y, mà là đại học.

Tuy rằng thỉnh thoảng Phí Nghê cũng ăn ít giấm, nhưng đối với cô mà nói, đại học còn quan trọng hơn Lăng Y nhiều.

Chỉ sợ giữa anh và đại học, Phí Nghê cũng sẽ lựa chọn đại học.

Chương 86: Ai trèo cao ai

Phí Nghê đọc sách trong phòng ngủ, còn Phương Mục Dương đã đến nhà họ Lăng nói chuyện công việc.

Cô mở ngăn kéo, xem thư độc giả gửi cho Phương Mục Dương. Những bức thư như vậy chất kín trong ngăn kéo bàn của họ. Phí Nghê chọn một bức thư để đọc, trong thư, sự yêu mến dành cho tranh liên hoàn của Phương Mục Dương được bày tỏ bằng những nét chữ mảnh mai thanh tú.

Chẳng bao lâu nữa, Phương Mục Dương sẽ có được một công việc càng phù hợp với anh hơn, anh sẽ càng ngày càng tốt. Còn cô thì vẫn quần quanh với may mũ thôi. Chủ nhật tuần trước, một vị hàng xóm cũ đến thăm nhà mới của cha mẹ cô, từng câu từng chữ đều nhận định Phí Nghê thật sự may mắn, cũng bởi vì hai chiếc xe Warszawa kia. Cô biết lời khen của người nọ mang ý tốt, nhưng trọng điểm vẫn là Phí Nghê trèo cao nhà họ Phương.

Trong phòng khách nhà họ Lăng chỉ còn lại Phương Mục Dương và Lăng Y, bởi vì Lăng Y muốn nói chuyện riêng với Phương Mục Dương.

Ly cà phê Lăng Y pha riêng cho Phương Mục Dương vẫn còn chưa được đụng đến. Ngay cả chiếc ly kia cũng mới cóng, trước đó chưa từng có ai sử dụng.

Từ lúc Phương Mục Dương vào nhà, Lăng Y vẫn luôn bận rộn liên hồi như vậy, ngay cả mẹ của Lăng Y cũng cảm thấy con gái quá mức nhiệt tình. Lần trước bà đưa một cậu trai cùng lứa đến gặp Lăng Y, con bé chưa nói được mấy câu đã tiễn khách.

Sự nhiệt tình này vẫn luôn kéo dài đến khi Phương Mục Dương từ chối đi làm việc bên họa báo. Trước hết là anh biểu đạt sự biết ơn, sau đó mới nói

anh vẫn thích công việc hiện tại hơn.

“Tôi cũng không biết tại sao trước kia mình lại yếu đuối như vậy nữa, nếu đổi thành tôi hiện tại, tôi nhất định sẽ đến bệnh viện chăm sóc cậu...”

Phương Mục Dương thực sự không tưởng tượng nổi Lăng Y mà đi chăm sóc mình thì sẽ là cảnh tượng như thế nào, nếu như cô nàng đi thật, đó chắc chắn sẽ là cả một áp lực với anh.

“Tôi chưa từng trách cậu.” Anh vẫn luôn biết Lăng Y là người yếu đuối, nếu không phải Lăng Y yếu đuối như thế, anh cũng chưa chắc sẽ nhường suất vào đại học cho cô ta. Tuy nhiên anh vẫn chu đáo viện cho đối phương một cái cớ: “Hoàn cảnh của cậu lúc ấy không tốt, mà chắc cậu cũng cho rằng tôi ở bệnh viện đã được chăm lo tốt rồi. Hơn nữa, Phí Nghê quả thực đã chăm lo rất tốt cho tôi.”

Đôi môi Lăng Y hết đóng lại mở, cuối cùng chỉ bật ra được một tiếng “ừm”. Anh đã chịu cho thể diện, mình không thể không nhận được.

Phương Mục Dương cười: “Nhưng cũng may là cậu không đi chăm sóc tôi đấy, nếu không Phí Nghê sẽ hiểu lầm hai chúng ta mất. Cô ấy mà hiểu lầm thì lại không chăm sóc tôi nữa, sao tôi có thời gian để phát triển tình cảm với cô ấy được chứ? Thật ra hai chúng ta cũng coi như có số mệnh riêng thôi, nếu như tôi vào đại học thì rất có thể sẽ bỏ lỡ Phí Nghê mất. Chắc là cậu chưa biết nhỉ, từ trước khi cấm đội tôi đã thích cô ấy rồi.”

“Cậu thích cô ấy từ trước khi cấm đội?”

Phương Mục Dương vốn không muốn tiết lộ nhiều về con đường tình cảm của mình cho người khác nghe, nhưng anh vẫn cảm thấy Lăng Y cần biết một chút.

“Tôi và Phí Nghê học chung một trường tiểu học. Từ hồi ấy tôi đã cảm thấy cô ấy rất thú vị, nhưng Phí Nghê thì lại không thèm để ý đến tôi. Tôi mời cô ấy ăn điểm tâm, cô ấy không ăn. Tôi tặng quà, cô ấy cũng nhất định không nhận.” Anh tặng một cái túi đầy ruồi cho Phí Nghê, không ngờ cô lại òa khóc, còn sợ hãi tới mức ném cả túi ruồi xuống đất.

Lăng Y nhớ tới một Phương Mục Dương vẫn luôn hờ hững với mình khi còn bé, không ngờ lại có người không thêm để ý đến anh.

“Con người của Phí Nghê không thích thêu hoa trên gấm, vẫn là thích đưa than ngày tuyết hơn, phải đến tận lúc tôi gặp khó khăn mới chịu để tâm tới tôi một tí. Cha cho tôi vào trường học nội trú, tôi bị đói, Phí Nghê liền chủ động đưa tiền tiêu vặt của mình cho tôi mua thức ăn. Sau đó tôi ngồi xe lửa đi khắp nơi, cô ấy lại tự mình giúp tôi bảo quản sách ảnh. Cậu cũng biết đấy, người bình thường đều tránh xa loại người có xuất thân như tôi. Khi ấy tôi cứ ngỡ Phí Nghê có ý với mình, trước khi xuống nông thôn cắm đội còn hỏi cô ấy muốn đến chỗ nào, tôi muốn đi cắm đội chung một chỗ với cô ấy, nhân cơ hội phát triển tình cảm một chút, thuận tiện giúp cô ấy rèn thể lực, nhưng cô ấy lại bảo mình muốn học lên cấp ba. Thế là tôi lại hỏi học xong cấp ba cô ấy muốn đi cắm đội ở đâu, kết quả cô ấy lại bảo, có lẽ cô ấy muốn vào xưởng làm. Tôi nghĩ nếu đã không phải người chung một đường, thì cũng thôi đừng trèo cao người ta...”

Những chuyện Phương Mục Dương nói cơ bản đều là sự thật, song chỉ là một phần của sự thật mà thôi. Phí Nghê nói mình không đi cắm đội, Phương Mục Dương quả thực thấy rất hụt hẫng, bởi vì sau này sẽ không gặp Phí Nghê nữa. Nhưng sự hụt hẫng ấy cũng chẳng kéo dài được bao lâu, bởi vì nếu Phí Nghê đi cắm đội cùng anh, anh sẽ không thể chuyển tới chỗ cắm đội tiếp theo được. Hoàn cảnh nơi ấy tương đối gian khổ với các cô gái, nhưng lại là thiên đường của Phương Mục Dương, anh có thể thỏa sức vẽ vờn trời mây, núi non rừng rú bạt ngàn, và quan trọng nhất là, chẳng bao giờ bị thiếu cái ăn cả.

Ăn cho no bụng chính là đi đầu quan trọng nhất với Phương Mục Dương lúc bấy giờ. Nếu như bụng đói thì tranh không thể vẽ được, một ngày hai ngày không sao, chứ để dài ngày thì sẽ là cả vấn đề. Hồi ấy anh hay ngồi vẽ trong một căn nhà đất nhỏ, cái đĩa cơm duy nhất bị chùng dẹt để đựng màu vẽ, có hôm đói quá, suýt chút nữa đã ăn luôn màu cho qua bữa.

Lăng Y không ngừng dùng thìa để khuấy cà phê, mãi một lúc lâu sau mới thốt ra được một câu: “Hồi đó Phí Nghê có biết cậu thích cô ấy không?”

“Tất nhiên là không biết rồi, nếu biết thì cô ấy chắc chắn sẽ coi tôi là phường háo sắc...” Anh vẫn nhớ rõ một lần tan học, anh bắt gặp một tên bất hảo tò tò đi theo Phí Nghệ, nói muốn kết bạn với cô. Song anh còn chưa ra tay, cô đã chủ động tìm được một bà cụ đeo băng tay đỏ để phản ánh tình hình.

Lăng Y thầm nghĩ, Phí Nghệ đúng là không biết, người ta còn tưởng nhầm rằng cô mới là bạn gái của Phương Mục Dương. Phí Nghệ cố ý đợi cô ở trường mấy tiếng đồng hồ, chính là để nói cho cô biết Phương Mục Dương đã tỉnh lại, bảo cô đến bệnh viện ôn chuyện tình cảm với Phương Mục Dương, để Phương Mục Dương có thể mau chóng tìm về ký ức.

Mà Phí Nghệ cũng không phải là người duy nhất hiểu lầm.

Lăng Y không phải bị phân đến cùng một điểm thanh niên trí thức với Phương Mục Dương một cách bị động, mà là cô tự chủ động xin đi. Cô từng hỏi Phương Mục Dương xem mình nên đến chỗ nào, Phương Mục Dương nói ngoài ngoại ô ra thì những chỗ khác tốt nhất đừng đến, cậu là con gái, lại còn là con một, xuất thân không tốt lắm thật, nhưng chỉ cần kiên trì thì vẫn có thể được phân tới ngoại ô. Anh đã giải thích những vùng quê nghèo xa xôi hẻo lánh đời sống khó khăn cỡ nào, song Lăng Y lại không tin. Vì có thể được ở bên cạnh Phương Mục Dương, cô đã cố ý yêu cầu được đến cùng một địa điểm với anh. Lăng Y không biết các “nông thôn” khác nhau thế nào, cô đơn thuần nghĩ nông thôn để đi cắm trại cũng không khác gì nông thôn ngoài rìa thành phố, nhưng đi rồi mới thấy rất khác. Thanh niên trí thức đi cắm trại vùng ngoại ô, trại sản xuất còn giúp họ dựng hai gian nhà ngói, mà ở chỗ cô cắm trại, thanh niên trí thức buộc phải tự mình xây nhà, chưa kể môi trường sống cũng khắc nghiệt hơn hẳn. Tuy nhiên, Lăng Y vẫn coi đó là sự hy sinh cô dành cho Phương Mục Dương.

Song Phương Mục Dương lại chẳng hề cảm động chút nào, mặc dù bình thường anh vẫn làm mấy việc tay chân giúp cô. Điểm thanh niên trí thức đầu tiên là bọn họ yêu nhau, Phương Mục Dương lại luôn chủ động bác bỏ với lý do tin đầu đó cản trở anh phát triển tình cảm với các cô gái khác, thậm chí còn nói ai mà tiếp tục tung tin anh sẽ xử đẹp người đấy.

Cô tới một nơi gian khổ thế này vì Phương Mục Dương, nhưng hết thấy đâu là vô ích. Phương Mục Dương không cảm động, còn cô thì ngày nào cũng phải đối mặt với vô số công việc cực nhọc nặng nề Tương lai bỗng nhiên trở nên vô định, và rồi trong lúc vô định, cô nảy sinh ý định kết thúc cuộc sống của mình.

Chính vào lúc ấy, Phương Mục Dương đã nhường cho cô chỉ tiêu học đại học, mang đến cho cô chút hy vọng vào tương lai. Đồng thời cũng khiến cho cô cảm thấy, Phương Mục Dương vẫn còn có tình cảm với mình.

Nếu như không có tình cảm, sao có thể nhường cả cơ hội đại học của bản thân được chứ?

“Cậu nhường suất vào đại học cho tôi, cũng chỉ là vì tôi...” Lăng Y đổi tư sát thành gặp khó khăn.

“Lúc trước tôi ăn nhiều cơm ở nhà cậu như thế, cậu gặp khó khăn, tôi sao có thể khoanh tay đứng nhìn.” Cũng không chỉ là bởi mấy bữa cơm, Lăng Y vì anh mà mới đến nơi ấy cảm động, tuy rằng anh không tán thành, chỉ thấy áp lực chứ chẳng hề vui vẻ gì cho cam, nhưng dù sao thì cũng không thể nào trở mặt nhìn cô ta gặp chuyện được.

Lăng Y tiếp tục khuấy cà phê, Phương Mục Dương lại nói: “Cậu không cần cảm thấy mắc nợ tôi đâu, cuộc sống của tôi hiện tại còn tốt hơn học đại học nhiều.”

Nói xong, anh cũng đứng dậy, cất lời chào tạm biệt.

Lăng Y đưa Phương Mục Dương ra cửa. Khi anh quay người định đi, cô lại nhìn không được mà nói: “Cậu không đi làm họa báo là vì sợ Phí Nghệ hiểu lầm à? Nếu như Phí Nghệ hiểu lầm, tôi có thể giải thích với cô ấy.”

“Không liên quan gì đâu, là tự bản thân tôi không muốn làm thôi. Tôi đi làm vì kiếm tiền, chỉ cần có thể ra tiền thì làm việc ở đâu với tôi cũng như nhau cả. Tôi chưa bao giờ cho rằng công việc phục vụ hèn kém hơn công

việc khác. Nhưng dù sao cậu đã giúp tôi tìm công việc mới, tôi cũng rất cảm ơn.”

Anh chỉ muốn được vẽ tranh theo ý thích, ngoài chuyện ấy ra, những việc làm khác đều là vì kiếm tiền để sống một cuộc sống tốt hơn. Ngay cả việc vẽ tranh liên hoàn theo chủ đề lúc trước, cũng hơn nửa vì nhuận bút.”

Nếu đổi thành người khác nói như thế, Lăng Y sẽ cho rằng người ta không ăn được nho nên chê nho chua, nhưng những lời này phát ra từ miệng của Phương Mục Dương, cô lại tin rằng đây là sự thật.

“Nhưng hai công việc này ở trong mắt người ngoài...”

“Người ngoài nghĩ sao tôi không quản được, chỉ cần Phí Nghê có thể hiểu là được rồi.”

Lăng Y nhìn bóng dáng của Phương Mục Dương biến mất ở cuối hành lang, nước mắt lăn chã rơi hai bên má.

Phương Mục Dương vẫn luôn giữ thể diện cho cô. Anh quả thật không thích cô, từ trước đến nay chưa bao giờ thích cô cả.

Cô quay người vào nhà, trông thấy cha mẹ ngồi ngoài phòng khách.

Cô biết cha mẹ đã nghe được cuộc hội thoại giữa cô và Phương Mục Dương.

Lúc Phương Mục Dương về đến nhà, cha anh đang ngồi ở phòng khách rà lại mạng lưới quan hệ của mình trong đầu, muốn lo liệu một công việc cho nghịch tử.

“Chuyện họa báo từ chối rồi à?”

“Từ chối rồi.”

“Anh đừng có vội, tôi sẽ sắp xếp cho anh một công việc khác tương đương.” Cùng lắm thì hy sinh cái bản mặt già nua này vậy.

“Con thấy công việc hiện tại của mình rất tốt, thi thoảng còn có thể nhờ đầu bếp xào giúp hai ba món ăn, mấy món ăn đó cha cũng thấy ngon đúng không?”

Ông Phương đúng thật là cảm thấy ngon, có ăn từ ngày này qua ngày nọ cũng không chán, hôm trước ông còn đưa nghịch tử một ít tiền, dặn nó mua về nhà hai món ăn. Thế nhưng ông không thể vì cái miệng của bản thân mà hy sinh tiền đồ của con trai được.

“Bình thường chúng ta vẫn có thể ra ngoài tiệm ăn mà. Tôi cảm thấy làm phục vụ không phải phương án lâu dài.”

“Cha chê công việc của con khiến cho cha mất mặt ạ?”

Ông Phương vội vàng phủ nhận.

“Con biết ngay là cha không nông cạn như thế mà. Con chẳng thấy làm họa báo tốt hơn làm phục vụ tí nào hết, tiền lương còn chưa bằng nữa.” Phương Mục Dương lại thuyết minh lại một lần nữa lý thuyết làm việc kiếm tiền vừa trình bày chỗ Lãng Y.

“Sao anh lại có thể thô tục như thế hả? Đi làm chẳng nhẽ chỉ vì kiếm tiền thôi sao?” Ông Phương không thể đồng ý với ý kiến này của nghịch tử.

“Dung tục?” Phương Mục Dương cười. “Cha cảm thấy việc kiếm tiền dung tục, hay là tiền bạc dung tục?”

Ông Phương nhất thời không trả lời nổi.

“Nếu cha thấy việc kiếm tiền dung tục, sao lúc đi làm cha không từ chối nhận lương đi? Nếu là về sau, con không chê dung tục đâu, cha có thể đưa hết tiền mình kiếm được cho con, con chẳng chê chút nào cả.”

Chương 87: Có phúc (1)

Ông Phương im lặng, sự im lặng này có nghĩa, ông cũng không vì tiền dung tục mà mất đi sự yêu thích đối với nó.

Ông gọi con trai vào phòng sách, lấy ra một phong bì khá dày, bên trong là một trăm tờ mười tệ.

“Đây là tiền ăn bổ sung cho anh.”

Phương Mục Dương nhận lấy phong bì, chỉ cần sờ qua một cái là đã đoán được số lượng, cười nói với cha: “Chỗ tiền còn lại cha không cần đưa gấp đâu, con cũng không vội.”

Nhưng ông Phương không định tiếp tục đưa tiền nữa. Ông vẫn đề thêm một khoản tiền khác cho nghịch tử, nhưng số tiền đó sẽ được chi vào chi phí sinh hoạt hàng ngày.

Ngay khi ông định giải thích ý tưởng của mình, Phương Mục Dương lại hỏi: “Bản thảo của cha sửa sang đến đâu rồi ạ?”

Ông Phương thở dài, bác sĩ bảo ông không được dùng mắt quá độ, nhưng giao bản thảo cho người khác sửa thì ông lại không yên tâm, kết quả là cả tháng rồi chẳng sửa được bao nhiêu cả.

“Hay để con sửa giúp cha nhé? Không bả bác sĩ khuyên cha không nên dùng mắt quá độ hay sao?”

Ông Phương không ngờ nghịch tử lại hiếu thảo như vậy, nhưng nghĩ đến năng lực của nó, ông chỉ có thể uyển chuyển từ chối: “Anh đi làm đã đủ bận rộn rồi, về nhà còn phải vẽ tranh, thôi cứ để tôi tự làm thì hơn.”

“Cho dù có bận mấy thì con cũng không thể quên chuyện báo hiếu cha. Nếu cha như không yên tâm thì cứ đưa trước cho con bản thảo cha đã sao chép xem sao, cha mà vừa lòng thì con lại tiếp tục sửa, còn không thì thôi cũng được.”

Ở trong phòng sách, ông Phương đưa nghịch tử xem một tờ bản thảo, chỉ vào một chữ phồn thể trên đó, hỏi: “Anh có biết đây là chữ gì không?” Ông Phương không mong đợi nhiều ở nghịch tử, nó vốn là cá thể đặc biệt trong gia đình mình, không chỉ không được đào tạo đại học chính quy mà ngay cả cấp hai cũng chưa tốt nghiệp. Thậm chí hồi còn đi học nó cũng học hành ất a ất ơ, trình độ văn hóa chắc cũng chỉ dừng ở chỗ nhận ra được mấy con chữ thường dùng.

“Cha cũng coi thường con quá rồi.”

Ông Phương đành phải giải thích cho mình: “Ý tôi là chữ nhỏ qua, tôi sợ anh nhìn không rõ.”

“Chuyện ấy cha không cần lo đâu ạ, thị lực của con tốt lắm.”

Ông Phương đắn đo hồi lâu rồi mới đưa cho con trai một tờ bản thảo, bảo nó ưu tiên công việc, nếu không muốn sửa thì cứ đưa lại cho ông. Tờ bản thảo này lúc trước ông đã sao chép thành một bản chữ to hơn rồi.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở, Phí Nghê tức khắc đi đầu chỉnh cảm xúc của mình. Cô không muốn Phương Mục Dương cho rằng cô không vui vì anh đi làm họa báo. Cuối cùng anh cũng đã có được một công việc phù hợp với sở trường của mình, sao cô có thể không mừng cho anh được chứ? Ngược lại, nếu như Phương Mục Dương thực sự nghe lời cha mẹ mà từ bỏ công việc ấy, cô sẽ cảm thấy có lỗi. Cô biết việc anh từ bỏ hoàn toàn là do quan tâm tới tâm tình của cô, bởi vì thực sự anh chẳng có lý do nào khác để từ chối cả. Phương Mục Dương tuy không coi nghề nghiệp là thể diện như những người khác, nhưng anh đã đi làm bõ bõ bàn lâu như vậy, giờ có cơ hội để đổi sang một chỗ khác, chẳng có lý do gì mà anh lại không muốn cả.

Phương Mục Dương không nói gì đến chuyện công việc, anh chỉ đưa phong bì kia cho Phí Nhê.

Phí Nghê mở phong bì, thấy được chỗ tiền bên trong.

“Tiền này ở đâu ra đây?”

“Không phải là anh đã nói với em rồi à, cha anh cứ nằng nặc đòi bù lại tiền ăn trước kia cho anh ấy.”

Phí Nghê trả lại phong bì cho Phương Mục Dương: “Hai ta đều có công việc, nếu như có thể không lấy tiền của cha mẹ thì tốt nhất là đừng lấy.”

Phương Mục Dương cười: “Anh cũng nói thế, nhưng cha cứ nhất định đưa cho bằng được, anh cũng không thể không nhận, không nhận thì lại đâm ra xa cách. Anh nghĩ gần đây ông đang sao chép bản thảo, nhưng mà mắt lại không tốt, anh định dùng số tiền này để tìm một người chép bản thảo giúp ông ấy, em thấy thế nào?”

Phí Nghê nhớ Lăng Y cũng muốn giúp đỡ sửa sang chỗ bản thảo này: “Anh định tìm ai?”

Phương Mục Dương mở lòng bàn tay Phí Nghê, nhét phong bì vào tay cô: “Không biết em có thời gian giúp anh một chút được không? Nếu em nhận được chỗ tiền này, anh cũng sẽ được hưởng ké một tí.”

Phí Nghê nhận lấy tờ bản thảo mà Phương Mục Dương đưa tới, nhìn những chữ nhỏ bên trên: “Giúp thì em giúp được, chỉ là, cha có tin được em không?”

“Chúng ta là người một nhà, sao lại không thể tin chứ? Chỗ nào em không chắc chắn thì cứ để trống là được. Bây giờ cha đang phải rất cẩn thận, các loại văn bản cũng không dám đưa cho người ngoài, tiếc là trình độ của anh có hạn, chỉ có thể làm phần em. Nếu dạo này em không bận thì có thể làm trước tờ này cho ông ấy xem sao.”

Phí Nghê dùng tay gãi gãi vành tai của Phương Mục Dương: “Anh lại khách sáo rồi.”

“VẬY em cất tiền đi, sau này tiền thuê nhà của chúng ta đều dựa vào em cả đấy.”

“Nhỡ cha không hài lòng thì sao?”

“Cha nhất định sẽ hài lòng.”

Phí Nghê không coi đây là tiền của mình, nhưng về vấn đề tiền bạc thì cô lại không tin tưởng Phương Mục Dương, chỉ sợ tiền vừa rơi vào tay anh là sẽ lập tức biến thành thứ khác. Thế nên cô đành phải nhét phong bì vào ngăn kéo, khóa lại.

Tất nhiên, Phí Nghê cũng không quên chuyện họa báo: “Khi nào thì anh đi làm bên họa báo vậy?”

“Anh vẫn thích công việc hiện tại hơn, anh đoán đồ ăn trong nhà ăn chỗ họa báo không ngon đâu.”

“Anh không muốn đi chỉ vì lý do này thôi á?” Phí Nghê đương nhiên không tin lý do thoái thác của Phương Mục Dương.

“Lý do này vẫn chưa đủ quan trọng à? Em thấy việc ăn không quan trọng sao? Nếu vì đi làm họa báo mà anh ăn uống không vào, cả người gầy rộc hết đi, chắc là em cũng đau lòng lắm nhỉ?” Phương Mục Dương đưa tay nhéo má Phí Nghê. “Anh cũng đau lòng lắm, anh sợ em bị cộm đau.”

“Anh muốn ăn cái gì, em mua cho anh. Chuyện này anh chưa nói rõ với nhà họ Lăng đấy chứ? Nếu như họ vẫn khuyên anh đi làm họa báo thì anh cứ đi đi.”

“Lúc này anh từ chối thật sự dứt khoát lắm, người ta tuyệt đối sẽ không khuyên gì nữa đâu.”

Phí Nghê vỗ lên tay anh: “Sao anh cứ như thế nhỉ? Sao trước khi từ chối anh không bàn bạc với em? Không phải em đã nói rồi ư, em ủng hộ anh đi làm họa báo, sao anh lại không hiểu vậy? Em thực sự nghĩ như thế, không phải là chỉ giả bộ khách sáo đâu.” Cô biết, Phương Mục Dương không

nhận công việc này, suy cho cùng vẫn là vì cô, nếu không anh đã không từ chối nhanh đến thế. Công việc của cô chẳng tiến triển gì cũng không sao, nhưng cô không thể để Phương Mục Dương đánh mất cơ hội vì mình được. Nếu không, cô sẽ trở thành một con người thế nào cơ chứ?

So sánh với tiền đề, sự yêu ghét cá nhân của cô thật sự là bé nhỏ không đáng kể.

Bởi vì quá mức sốt sắng, giọng của Phí Nghệ còn hơi nghèn nghẹn.

“Anh hiểu, sao anh lại không hiểu chứ?” Nụ cười trên khuôn mặt Phương Mục Dương bỗng nhiên biến mất. “Bởi vì đây là công việc nhà họ Lăng giới thiệu nên em càng kiên trì muốn anh làm, cho dù lý do anh từ chối công việc này chỉ có một phần trăm là vì em thì em cũng sẽ cho rằng em đang cản trở tiền đề của anh, vậy nên em cần phải ủng hộ đi làm họa báo. Nhưng mà thực ra tiền đề của anh chẳng liên quan gì tới việc không đi làm họa báo cả.”

Phí Nghệ bị nói trúng tim đen, chỉ quay mặt đi nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

“Anh không cảm thấy đi làm họa báo tốt hơn đi làm bồi bàn, hơn nữa đã nhận ân tình của người ta, mai sau dù có không muốn làm nữa cũng không thể trực tiếp bỏ việc được.” Phương Mục Dương ôm lấy Phí Nghệ từ đằng sau. “Tin anh đi, anh không hề hy sinh gì vì em cả, anh chỉ đơn thuần cảm thấy công việc đó không tốt bằng việc làm hiện tại của anh mà thôi.”

Anh xoay mặt Phí Nghệ lại, hôn lên đôi mắt hoen đỏ của cô. Phí Nghệ nhắm mắt, một giọt nước mắt rơi xuống, đậu lại trên bờ môi Phương Mục Dương.

Phí Nghệ cũng không phải hoàn toàn tin những gì Phương Mục Dương, nhưng chính là vì không tin, cho nên mới càng cảm động.

Phương Mục Dương hôn Phí Nghệ, Phí Nghệ rất nhiệt tình đáp lại anh. Hai người đưa đẩy tới tận mép giường, ngã nhào xuống giường, khiến ga trải giường nhăn nhúm. Những ngón tay của Phương Mục Dương quen đường quen nẻo cởi từng chiếc cúc trên áo Phí Nghệ, song Phí Nghệ đã lập tức

tỉnh táo lại từ mê loạn, túm chặt lấy cổ áo mình: “Hôm nay không được, hôm nay em còn phải sửa bản thảo cho cha nữa.”

Phương Mục Dương hôn lên nốt ru ồi trên xương quai xanh của cô: “Chuyện ấy không vội đâu.” Nốt ru ồi trên xương quai xanh của Phí Nghê càng đỏ rực. Mùa hè vẫn còn chưa qua, chóp mũi Phí Nghê lấm tẩm mồ hôi. Cô hớn hển thở gấp. Theo như kinh nghiệm từ quá khứ, lúc này bất kể là Phương Mục Dương làm gì, Phí Nghê cũng sẽ không phản đối.

Nhưng lần này Phí Nghê lại rất kiên quyết từ chối: “Em cần phải làm xong trong hôm nay.” Cô đoán nếu không phải vì bận tâm cảm nhận của mình, ông Phương chắc sẽ thật sự để Lăng Y giúp ông sửa lại bản thảo. Bây giờ nếu có người khác muốn tìm người sửa bản thảo thì cô cũng không tiện giúp. Hơn nữa cô còn muốn chứng minh ngoài thay chân cha mẹ làm việc trong xưởng may mũ, cô vẫn còn năng lực khác, cô cũng xứng đôi với Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương nhìn Phí Nghê vuốt lại mái tóc bị anh làm cho rối bù bên cạnh, chỉ biết cười khở. Ngay cả bản thảo của ông già cũng hấp dẫn Phí Nghê hơn anh.

Phí Nghê dùng thời gian hai ngày để sao chép giúp ông Phương một tờ bản thảo, để tiện cho ông nhìn rõ nên cô viết chữ rất to, đầu là chữ khải(1) ngay ngắn thẳng hàng. Những từ phiên âm tiếng Anh cô đều đổi thành từ đơn. Có hai chỗ cô không hiểu rõ, không biết là tiếng gì nên để trống. Sau khi sửa xong, cô đưa tờ bản thảo cho Phương Mục Dương, bản anh giao lại cho ông Phương.

(1) Chữ khải (còn gọi là chính thư): Là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

Phương Mục Dương hỏi ông Phương: “Cha có hài lòng với bản thảo con sửa không?”

Ông Phương nhìn một lượt từ trên xuống dưới, thi thoảng gật đầu, nhưng vẻ mặt tức thì trở nên nghiêm túc: “Anh tìm ai giúp đây?”

“Sao cha lại nghĩ như thế?”

“Đây đâu phải chữ của anh.”

“Cha đã nhìn chữ con viết bao giờ đâu? Sao biết đây không phải là chữ con?”

“Anh quá nóng nảy, không thể viết ra loại chữ như thế này được.” Hồi xưa ông cũng từng rèn nghịch tử luyện thư pháp, nhưng nó căn bản chẳng ng ửi im được.

Ông Phương thầm nghĩ trong lòng, với khả năng của nghịch tử thì không thể sửa sang được chính xác như thế này. Nó nói tiếng Anh lưu loát, nhưng chủ yếu vẫn là những câu đối thoại thông dụng, hoàn cảnh đối thoại còn tập trung ở nhà hàng, mấy từ lạ lạ đa phần nó đều không biết, chứ đừng nói là viết ra. Có vài thông tin ông cố ý viết cho sai đi, người sao chép lại tự sửa lại thành đúng. Người khác ông không dám nói, nhưng trình độ của con trai ông không thể không biết được. Chỉ có những thứ liên quan đến lịch sử mỹ thuật thì may ra nó mới biết một ít.

Phương Mục Dương nói: “Phí Nghê có giúp con một chút.”

“Còn có người khác phải không?”

“Có mỗi hai ngày, cha bảo con tìm ai chứ?”

“Bản thảo này thực sự là con dâu sửa?” Ông Phương nhìn kỹ những nét chữ kia, trang nhã mà không hoa mỹ, quả thực là giống với bản tính của con dâu ông.

Phương Mục Dương cười nói: “Con cũng làm một ít mà.”

“Anh làm cái gì?”

“Con đưa bản thảo của cha cho cô ấy. Cha có hài lòng với công việc con làm không?”

Ông Phương thở dài, mỉm cười nói: “Không ngờ thằng nhóc nhà anh lại có phúc đến vậy.” Cưới được một người vợ không chỉ tình nghĩa với mình mà lại còn rất tài hoa.

“Chẳng nhẽ Phí Nghệ không sửa bản thảo cho cha thì con không có phúc sao? Xem ra phúc của bọn con chỉ là sửa bản thảo cho cha thôi.” Phương Mục Dương không hề cảm thấy sửa lại bản thảo cho cha mình là cái phúc gì, hai ngày nay trong mắt Phí Nghệ chỉ toàn bản thảo, căn bản là không có anh.

“Anh đừng có mà xuyên tạc ý tứ của tôi.”

Chương 88: Có phúc (2)

Bởi vì con dâu sửa sang bản thảo cho mình, ông Phương đã tặng lại cây bút máy ngòi vàng mà mấy ngày trước bạn cũ tặng cho Phí Nghê. Lúc ấy ông nhận cây bút vàng này, quà đáp lễ tặng bạn cũ là một cặp chén trà sứ quan diêu(1) màu phấn có nắp mua ở cửa hàng di vật văn hóa.

(1) Quan diêu: Những lò sứ chính thức do triều đình đặc biệt thiết lập trong các triều đại trước, đồ sứ sản xuất từ đây được gọi là “sứ quan diêu”.

Phí Nghê liền dùng cây bút này để sửa bản thảo cho ông Phương. Gặp phải những chỗ mình không nắm chắc, cô sẽ chủ động đi hỏi ý kiến của ông. Phương Mục Dương phát hiện, Phí Nghê dạo này còn nói chuyện với ông Phương nhiều hơn cả nói với anh.

Rất nhiều hôm trời còn chưa sáng hẳn, Phương Mục Dương tỉnh giấc, đã thấy Phí Nghê đang ngồi bên bàn viết chữ. Anh nói cô đi ngủ thêm một lát, cô lại bảo mình đã ngủ đủ rồi.

Từ sau khi chuyển đến ở cùng cha mẹ, bởi vì tường và sàn nhà cách âm đều tương đối tốt, tần suất sinh hoạt vợ chồng của họ cũng tăng thêm một ít. Thế nhưng cả tuần gần đây họ đã không làm gì rồi. Phí Nghê làm việc từ tờ mờ sáng, buổi tối chỉ ngã lưng xuống giường là đã thiếp đi. Phương Mục Dương thương cô không ngủ đủ giấc, cũng không hề tỏ ra bất mãn gì.

Mới đầu lúc nhận được nhiệm vụ này, Phí Nghê đã dồn hết tâm sức để chứng minh năng lực bản thân. Nhưng dần dần, cô đã bị hấp dẫn bởi chính nội dung của bản thảo. Ông Phương là một người thích khoe khoang, nhưng quả thật ông có vốn liếng để khoe khoang, chỉ phân tích một câu thôi ông cũng có thể viết kín được hai tờ giấy. Cùng là một luận điểm, ông không chỉ có khả năng ngược dòng lịch sử đến thời kỳ tiền Chu mà còn có

thể tìm ra dấu tích tận thời Hy Lạp cổ đại. Ông Phương không nhắc đến những thứ như tính dân tộc hay là khác biệt văn hóa, ông chỉ bàn về nhân loại nói chung. Phí Nghệ rất khâm phục học thức của cha chồng mình, đờng thời cũng rút ra được một kết luận: nói dễ hơn làm. Trong những bản thảo của mình, ông Phương thường nhắc nhở bản thân họa từ miệng mà ra, nói cần phải chậm nhưng hành động phải nhanh chóng, lại còn dẫn ra rất nhiều ví dụ, song khi đến lượt chính ông thì cứ hễ có cơ hội là lại khoe khoang học vấn, hơn nữa còn không tìm mòm được mà khen chê những văn nhân sống cùng thời đại với mình. Theo như lời của ông Phương, những tác giả lớn cùng một thế hệ với ông có nhiều khuyết điểm, lại thiếu thốn phát kiến mới, Phí Nghệ hoàn toàn không cần đọc sách của bọn họ. Ngụ ý là, Phí Nghệ chỉ cần đọc sách của ông là được.

Ông Phương khuyên Phí Nghệ sửa sang bản thảo không cần quá gấp, nhưng Phí Nghệ lại nói cô nóng lòng muốn sửa xong những bản thảo này.

Cô đã nói thế, ông Phương cũng không còn cách nào khuyên nữa, ai bảo bản thảo của mình lại cuốn hút như vậy chứ.

Phí Nghệ chỉ nói những điều mình tán đờng trước mặt ông Phương, gặp phải những chỗ cô không đờng ý thì chỉ im lặng, cũng không phụ họa. Ông Phương không để ý tới sự im lặng này, chỉ thấy con dâu khen mình rất đúng chỗ, những điều hỏi han cũng có thể làm nổi bật trình độ cao của mình, thế là lại càng thấy con dâu là nhân tài có thể đào tạo. Nghịch tử đúng là có phúc.

Phí Nghệ vội sửa bản thảo như vậy, thật ra cũng có một suy nghĩ sâu xa nữa.

Ông Phương đã nói sẽ giới thiệu cho Phương Mục Dương một công việc khác tương đương với làm họa báo, nhưng mấy ngày nay lại chẳng thấy ý kiến gì, mà cô thì cũng không tiện đề cập. Đợi khi sửa hết chỗ bản thảo này, cô sẽ nói chuyện công việc của Phương Mục Dương với ông Phương, khi ấy mở lời cũng có chút tự tin hơn. Cô vẫn luôn cảm thấy Phương Mục Dương từ chối công việc họa báo, ít nhất có một nửa là vì cô, cho nên vẫn

cứ bản khoản trong lòng. Nếu Phương Mục Dương đến một đơn vị ngang tầm công tác, cô cũng có thể hoàn toàn yên tâm.

Lại là một thứ Bảy nữa, khi về nhà Phương Mục Dương đã mang theo một đĩa nhạc, còn chắc mẫm rằng Phí Nghê sẽ thích. Lúc trước khi nghe thấy ca khúc này trên đài, Phí Nghê nhất thời quên mất tường nhà họ không cách âm, thậm chí còn muốn mở lớn âm lượng thêm một chút nữa. Làm việc vất vả cả tuần, anh muốn giúp cô thả lỏng tâm trí một tí. Khi nhìn thấy đĩa nhạc ấy Phí Nghê quả thực cũng có chút vui mừng, nhưng Phương Mục Dương còn chưa kịp đặt đĩa vào trong máy quay, cô đã nói: “Anh sang phòng bên cạnh nghe đi, trang bản thảo này em vẫn còn đang sửa dở.”

“Ông già cũng đâu có cần gấp đâu.”

“Vẫn nên sửa nhanh cho xong thì hơn.”

“Thế ngày mai chúng ta cùng nhau nghe nhé.”

Phương Mục Dương rời khỏi Phí Nghê, sang phòng bên cạnh vẽ tranh. Từ khi Phí Nghê giúp ông Phương sửa bản thảo, thời gian Phương Mục Dương ngồi trong căn phòng tranh tạm thời này càng lúc càng dài. Thế nhưng hôm nay là thứ Bảy, cho nên anh cũng không nấn ná ở đây lâu, đúng mười giờ là đã đi về phòng ngủ.

Anh bước tới sau lưng Phí Nghê, nhéo vai cô một cái, cười nói: “Có phải hôm nay chúng ta nên nghỉ ngơi sớm một chút không?”

Phí Nghê biết hôm nay là thứ mấy, nghe xong liền hiểu Phương Mục Dương ám chỉ gì: “Anh đợi một lát nhé, em sắp làm xong rồi. Anh đi tắm trước đi.”

Phương Mục Dương cúi xuống hôn lên má của Phí Nghê, ngón tay lèn vào trong cổ áo cô. Phí Nghê vỗ lên tay anh: “Anh đừng làm loạn được không?”

Trước kia Phí Nghê cũng từng nói những lời này, nhưng Phương Mục Dương biết khi ấy cô chủ yếu chỉ thẹn thùng, còn hiện tại thật sự có hơi

không vui, cảm thấy anh đang phá rối chính sự của cô.

Tắm rửa xong, Phương Mục Dương trở về phòng, lại nghe Phí Nghê nói: “Hay là anh đi nghỉ trước đi, trang này của em vẫn còn một đoạn chưa sửa xong.”

“Anh đợi em.”

Phương Mục Dương tựa vào thành giường, lật xem bản thảo mà Phí Nghê đã biên soạn. Thông qua những chữ ở trên trang giấy, anh hoàn toàn có thể hình dung ra giọng điệu của ông già. Anh không thể không thừa nhận, ông già thực sự tài hoa.

Đến mười một giờ, Phương Mục Dương lại hỏi: “Vẫn chưa xong sao?”

“Em xong ngay đây.”

Phương Mục Dương dùng bút chì phác họa một bức chân dung nhỏ của Phí Nghê trong sách, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô một cái.

Phí Nghê đã ngủ thiếp đi, một bên mặt dán lên bàn.

Phương Mục Dương khẽ cười gượng, đứng dậy bế Phí Nghê từ ghế về giường, cởi bớt quần áo cho cô, giúp cô đắp lên một tấm chăn mỏng.

Anh lắng nghe tiếng thở đều đều của Phí Nghê, ngắm khuôn mặt cô lúc ngủ, trong sự đau lòng còn pha thêm chút bất mãn, không chỉ bởi vì nhu cầu sinh lý không được thỏa mãn, mà còn là vì bản thân hoàn toàn bị cô phớt lờ.

Trong lúc mơ màng ngủ, Phí Nghê cảm giác như có người đang hôn mình. Dựa vào ký ức của cơ thể, cô biết những nụ hôn kia là của Phương Mục Dương. Cô cứ ngỡ mình đang mơ, thậm chí còn bởi vì giấc mộng này mà sinh ra chút ngượng ngùng. Cô không phải là kiểu người luôn có ham muốn như Phương Mục Dương, chỉ những khi anh ôm cô hay hôn cô thì cô mới muốn phối hợp cùng anh. Song cô vẫn đáp lại anh, là theo bản năng chứ không phải theo lý trí.

Một lúc sau đó, Phí Nghệ mới ý thức được rằng đây là thực tại. Phương Mục Dương càng hôn càng mạnh bạo, cắn đến mức cô phát đau. So sánh với đôi môi kia, bàn tay của anh lại dịu dàng hơn rất nhiều. Bởi vì đã lâu không gần gũi với nhau như vậy nên Phí Nghệ cũng hơi kích động, lần nào sự nhiệt tình của cô cũng bị kích thích bởi những ngón tay của Phương Mục Dương, lần này cũng không ngoại lệ. Cô luồn tay vào mái tóc của anh, hơi thở dần dập, chờ anh chủ động tiến thêm bước nữa.

Nhưng Phương Mục Dương lại chẳng hề tỏ ra sốt ruột. Anh không nóng lòng thỏa mãn Phí Nghệ, cũng không vội chiều chuộng bản thân mình.

“Anh biết em không muốn, anh cũng không miễn cưỡng em.” Lời nói của Phương Mục Dương cũng dịu dàng như những ngón tay của anh, anh nói về chuyện bài trí nơi ở mới cùng cô. “Em có còn nhớ bức tranh ngày ấy anh vẽ cho em không? Anh định sẽ mua một khung tranh có kính, lồng vào cho nó, treo lên phòng ngủ của chúng ta. Em thấy thế nào?”

Phí Nghệ cắn chặt răng, không để những âm thanh khác lọt ra khỏi miệng. Cô lại nhớ tới cảnh tượng ngày hôm đó, Phương Mục Dương vừa gọt bút chì trước khi vẽ, vừa quan sát cô.

“Có phải em quên mất anh vẽ cái gì rồi không, để anh giúp em nhớ lại chút nhé.”

Những ngón tay của Phương Mục Dương bỗng nhiên biến thành cọ vẽ, mà Phí Nghệ thì trở thành một tờ giấy vẽ trong tay anh.

Bờ eo của Phí Nghệ cũng là một phần của giấy, mà phần này chẳng mấy chốc đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp.

“Nếu như em không muốn, anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng em.” Tuy rằng cơ thể Phí Nghệ không hề có ý tỏ ra cự tuyệt, nhưng chỉ cần cô chưa nói, Phương Mục Dương cũng sẽ không chủ động đi xa hơn nữa.

Phí Nghệ vòng tay ôm lấy Phương Mục Dương, đầu lưỡi hơi lộ ra, liếm lên đôi môi khô khốc của anh: “Anh có phải đang khát không? Em đi rót

cho anh cốc nước nhé.”

Đến tận rạng sáng, Phương Mục Dương vẫn chưa uống được nước Phí Nghệ rót cho. Chẳng mấy khi Phí Nghệ được ngủ đến tận giờ này, Phương Mục Dương dùng ngón tay lờ theo những đường nét trên gương mặt cô. Đêm qua Phí Nghệ hưng phấn trong chốc lát, rất nhiệt tình đáp lại anh, nhưng chỉ làm được một lần là cô đã lại ngủ mất.

Phương Mục Dương cũng không biết nên thấy thương Phí Nghệ, hay là thương cho chính mình.

Anh phát hiện, sức hấp dẫn của đồng bản thảo này thực sự rất lớn, Phí Nghệ không chỉ phớt lờ anh mà còn quên luôn cả căn nhà bọn họ muốn thuê. Hộ gia đình ở đây trước đó đã chuyển đi, chủ nhà bảo bọn họ có thể dọn đến, nhưng vì cần phải dọn dẹp lại nhà cho nên anh vẫn chưa báo cho Phí Nghệ. Anh nghĩ khi nào chuẩn bị xong xuôi thì thông báo với cô, để dành cho cô một niềm vui bất ngờ. Vậy nên khi lấy được tiền nhuận bút mới, anh dùng khoản nhuận bút này đi mua ít đồ, vừa tan làm là đã đạp xe đến căn tiểu viện tương lai của bọn họ để quét dọn qua một lượt, cũng nói với người nhà là mình tặng ca, không cần đợi mình về ăn cơm tối.

Trong lúc sửa chữa bản thảo, Phí Nghệ cũng không quên mất công tác chính thức của mình, vẫn cứ đúng giờ đến xưởng may mũ, chăm chỉ chịu khó làm việc. Điểm duy nhất khác với trước kia là cô không còn xếp hàng đợi tắm trong nhà tắm của xưởng nữa.

Có hôm, một nữ công nhân cùng phân xưởng với Phí Nghệ đang tắm ở trong nhà tắm thì bất chợt hỏi: “Sao dạo này tôi chẳng thấy Phí Nghệ đâu nữa nhỉ?”

Lúc này mọi người mới phát hiện, Phí Nghệ quả thực đã một thời gian không đến đây. Nếu là trước kia thì Phí Nghệ luôn xuất hiện đúng giờ nhà tắm mở cửa.

Lại có người nhắc đến chuyện đổi nhà gần đây của cô.

“Có khi căn nhà Phí Nghệ mới đổi có thể tắm được cũng nên.”

Phí Nghê đột nhiên không đi tắm nữa, khả năng duy nhất chính là cô đã đổi được một căn nhà có phòng tắm.

Hàng xóm cũ Uông Hiểu Mạn của Phí Nghê đúng lúc này cũng ở đây, nghe người kia nói thế liền nói: “Nhà Phí Nghê ở hình như có phòng vệ sinh, nhưng tôi nghe người đổi nhà với Phí Nghê bảo, gia đình bọn họ trước kia cũng tắm bên ngoài.”

Một nữ công nhân khác phỏng đoán: “Có phải chồng của Tiểu Phí động tay động chân với cô ấy, khiến cô ấy bị thương không?”

Chị Lưu tức khắc biện minh cho Phí Nghê và chồng mình: “Cô không biết thì đừng đoán bậy, tôi đã gặp chồng Phí Nghê vài lần rồi, cậu ta nhìn không giống kiểu người thế đâu.”

“Biết người biết mặt không biết lòng mà. Chồng của Tiểu Dương đeo kính, thoát nhìn cũng có vẻ là người rất có văn hóa, thế mà vẫn đánh vợ đấy. Mấy ngày trước anh ta ra tay đánh Tiểu Dương, Tiểu Dương cũng đã vài ngày nay không đi tắm rồi.”

“Không phải chứ, chồng của Tiểu Dương đang nằm trong bệnh viện mà, sao có thể đánh vợ được?”

“Tiểu Dương bị đánh nên về nhà mẹ đẻ tìm cha và ba anh trai mình, mấy người anh trai của cô ấy nghe xong thì trực tiếp đánh em về nhập viện luôn, nghe bảo hiện giờ vẫn chưa xuống giường được đấy.”

Câu chuyện lại vòng về chủ đề Phí Nghê. Uông Hiểu Mạn cũng không tin Phí Nghê bị chồng mình đánh, hai người họ lúc trước ngọt ngào ồng ẹo đến mức chị ta còn thấy phát ngấy, nhưng nhất thời chị ta cũng không nghĩ được nguyên nhân nào khác.

Người đầu tiên lên tiếng hỏi Phí Nghê về vấn đề này chính là chị Lưu. Chị Lưu là tổ trưởng của Phí Nghê, đương nhiên không thể giương mắt lên nhìn cô bị chồng của mình bắt nạt.

Chị nhìn thấy sự khác thường qua chiếc áo cao cổ của Phí Nghê, trực tiếp hỏi: “Tiểu Phí, sao dạo này không thấy em đến nhà tắm nữa?”

“Giờ em tắm ở nhà ạ.”

Chị Lưu dĩ nhiên không nghĩ Phí Nghê có sẵn nước ấm để tắm rửa ở nhà, lúc trước Phí Nghê không bao giờ tắm ở nhà, sao hiện giờ lại đột nhiên không tới nhà tắm của xưởng nữa chứ? Chính chị cũng không thể không nghi ngờ, không biết có phải Phí Nghê thực sự bị chèn ép hành hung hay không.

“Em và Tiểu Phương dạo này vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt, sao vậy ạ?”

“Nếu em gặp chuyện gì thì đừng giấu chị, xưởng mình sẽ đứng ra đòi lại công bằng cho em.”

Phí Nghê nhất thời không thể hiểu nổi chị Lưu đang nói gì: “Chị nói thế là sao ạ?”

“Có phải Tiểu Phương đánh em không?”

Chương 89: Thăm nhà (1)

“Tuyệt đối không có chuyện đó, sao chị lại nghĩ thế ạ?”

Chị Lưu nhất thời không biết Phí Nghê đang nói thật hay nói dối: “Trời nóng thế này, em mặc áo cổ cao vậy làm gì?”

Phí Nghê thầm oán trách Phương Mục Dương trong lòng, nhưng trước mặt chị Lưu thì vẫn phải nói: “Quần áo mùa rùi đâu thế để trong tủ mãi được.”

Chị Lưu cũng không tin cách giải thích của Phí Nghê: “Lúc trước em luôn tới nhà tắm, sao gần đây lại không đi tắm nữa?”

Những vấn đề như thế này nếu đổi lại là người khác hỏi thì ít nhiều gì cũng hơi quá giới hạn, Phí Nghê chưa chắc sẽ trả lời. Nhưng sự nhiệt tình quan tâm của chị Lưu vẫn luôn thành lập trên cơ sở quá giới hạn, nếu khi ăn cơm đã nhận thịt kho tàu trong hộp cơm của chị, nướng bánh ở nhà đã dùng mỡ lợn chị đưa, khi cưới chồng cũng lấy nội tạng chị cho thì không thể không tiếp nhận những dò hỏi mang tính thiện ý của chị. Phí Nghê tuy rằng chưa từng nhận mấy món kia, nhưng cũng không tiện từ chối trả lời chị Lưu, bởi vì chị Lưu thường xuyên chia sẻ thịt kho tàu với cô, mặc dù cô chẳng hề muốn tí nào. Hơn nữa, sau đó chị Lưu còn định giới thiệu Phương Mục Dương đi làm ở lò mổ thịt.

Phí Nghê không ngờ chị Lưu lại hiểu nhầm vì chuyện đó, không thể không giải thích: “Bọn em đang ở tạm nhà cha mẹ chồng, bên ấy tắm rửa cũng tương đối tiện.”

Chị Lưu vừa nghe đã biết nhà chồng cha mẹ Phí Nghê khá tốt, cái cô Phùng Lâm được phân đến xưởng bọn họ hồi trước, ngày nào cũng tỏ ra mình thượng đẳng mà vẫn phải tắm rửa ở trong xưởng.

Chị Lưu nghĩ gì nói nấy: “Cha mẹ Tiểu Phương làm gì mà được phân nhà ở tốt như thế?”

Phí Nghê nghĩ ngợi một chút rồi nói, cha anh trước mắt đang đợi sắp xếp công việc, còn mẹ anh thì đi dạy ở trường.

“Họ hàng của chị có người dạy cấp ba, đến bây giờ cũng chỉ được phân cho một căn nhà nhỏ một gian mà thôi. Mẹ Tiểu Phương hẳn là dạy đại học nhỉ?”

Phí Nghê nói “vâng”.

“Thế thì tốt quá, có thể tắm rửa ở nhà mỗi ngày. Sao lúc trước chị chưa nghe em kể bao giờ?”

“Bọn em cũng chỉ đang tạm thời ở nhờ nhà cha mẹ ch ờng thôi ạ, mấy hôm nữa sẽ dọn đi.”

“Làm sao mà phải dọn đi? Em cứ ở hẳn đấy, người ngoài cũng chẳng có ai nói gì. Quy định là quy định, ân tình là ân tình chứ.”

Chị Lưu biết anh trai Phí Nghê cũng làm việc trong xưởng may mũ, vẫn chưa được phân nhà, Phí Nghê đổi nhà tám phần là để anh trai đến ở. Chị đoán Phí Nghê sợ người khác nói nhà mình được phân ở không nổi nên mới sang ở nhà cha mẹ ch ờng, cho nên phải nói mình ở nhà cha mẹ ch ờng chỉ là tạm thời, ý là về sau vẫn sẽ chuyển về căn nhà đã đổi. Thật ra cho dù Phí Nghê không ở thì người ta cũng không thể thu hồi căn nhà đã phân cho con bé được, thứ nhất là Phí Nghê đã đi đổi nhà, mà người đổi cùng thì lại thuộc đơn vị khác, thứ hai là anh trai của Phí Nghê vẫn chưa được phân nhà riêng.

Là người biết chuyện, chị Lưu tất nhiên không thể mặc kệ lời đồn lan truyền. Bởi vậy chị đã kể cho mọi người chuyện Phí Nghê đang ở tạm bên nhà cha mẹ ch ờng.

Song vẫn có người không tin: “Nhưng tôi nghe nói rất nhiều giảng viên đại học vẫn đang sống trong nhà tập thể đấy. Chuyện này chỉ có hai khả năng

thôi, một là cha mẹ chồng của Tiểu Phí đoán chừng không phải giảng viên bình thường, nhà được phân cho thật sự có thể tắm được nước nóng hàng ngày, hai là Tiểu Phí xấu hổ, không dám nói thật.”

“Theo như cô nói thì kiểu gì Tiểu Phí cũng phải vào viện làm cái xét nghiệm thương tích, mấy người mới tin phải không?”

Thực ra Chị Lưu không hoàn toàn tin tưởng lời Phí Nghê nói, cũng không phải là không tin nhà ở của cha mẹ chồng Phí Nghê thực sự rất tốt, mà chủ yếu bởi dạo này Phí Nghê luôn mặc kín mít mà thôi. Thế là chị Lưu nảy ra một ý tưởng, chị hỏi Viên Hồng Hương bên công đoàn xưởng: “Hồng Hương, không phải là sắp tới Trung thu rồi sao, bên công đoàn các cô sẽ tới thăm nhà của công nhân viên trong xưởng nhỉ? Cô cho Tiểu Phí vào danh sách đi, đến nhà em ấy xem thử, xem quan hệ gia đình bên ấy thế nào. Nếu như Tiểu Phí thực sự bị bắt nạt, chúng ta cũng tiện ra mặt đòi lại công bằng. Mấy năm nay Tiểu Phí làm việc ở xưởng luôn luôn cần cù chăm chỉ, chưa từng đến muộn ngày nào, ai có vấn đề gì cần giúp đỡ em ấy cũng luôn hỗ trợ trong điều kiện cho phép. Lần nào bình bầu công nhân viên chức ưu tú Tiểu Phí cũng không có phần, cô bảo luôn có người xứng đáng hơn, tôi cũng có thể hiểu được, nhưng các cô không phải nên đi thăm hỏi con bé chút sao? Tôi là cấp trên trực tiếp của Tiểu Phí, đến lúc đó tôi cũng sẽ đi với mọi người.”

Chị Lưu đã nói thế, Viên Hồng Hương cũng không tiện từ chối.

Mọi người đều cảm thấy biện pháp này rất tốt, thăm hỏi gia đình, đồng thời cũng tiện tìm hiểu tình hình thực tế.

Ngày thứ Bảy, chị Lưu nói với Phí Nghê chuyện ngày mai đồng nghiệp muốn đến thăm gia đình cô.

Phản ứng đầu tiên của Phí Nghê là: “Hay là mọi người cứ thăm gia đình khác đi, em chưa đủ tư cách mà.” Phí Nghê không có cố gắng đặc biệt gì cho xưởng may mũ, hoàn cảnh cũng không đặc biệt khó khăn, vênh vênh mà nói thì cô không nên có tên trong danh sách thăm hỏi.

Chị Lưu lại nói: “Sao em lại chưa đủ tư cách chứ? Mấy năm nay em luôn nỗ lực làm việc, mọi người đều thấy hết mà.”

Phí Nghệ đi đến địa chỉ nhà cha mẹ mình.

Chị Lưu nhìn địa chỉ, hỏi: “Cha mẹ ch ồng em sống ở đây à?”

“Lúc trước không phải em đã nói với chị r ồi sao, em chỉ ở tạm nhà cha mẹ ch ồng thôi.”

“Em ưu tú thế nào cha mẹ em đã biết r ồi, cũng nên để cha mẹ ch ồng em nhận thức một chút chút. Yên tâm đi, chị sẽ nói rõ với người bên công đoàn là em chỉ ở tạm nhà cha mẹ ch ồng thôi. Chuyện em đổi nhà sẽ không có ai nói nhăng nói cuội đâu.”

Phí Nghệ đương nhiên không thể ngăn chị Lưu tới nhà cha mẹ ch ồng mình thăm hỏi.

Trong bữa cơm tối ngày thứ Bảy, Phương Mục Dương vẫn không về nhà ăn cơm, trên bàn ăn chỉ có Phí Nghệ và cha mẹ ch ồng.

Có người tặng cho bạn của ông Phương một cái chân giò hun khói Vân Nam, người bạn này lại cắt nhỏ chân giò ra để chia cho người khác, ông Phương cũng được một phần. Ông bảo dì Dương chia chân giò hun khói ra làm hai nửa, một nửa để nhà mình ăn, còn nửa còn lại phần cho thông gia.

Lúc đang ăn cơm, ông Phương thắc mắc: “Sao Mục Dương dạo này tặng ca nhi ều thế nhỉ?”

Phí Nghệ cũng cảm thấy cứ tặng ca suốt cũng chẳng phải là chuyện hay, cô phát hiện Phương Mục Dương đi làm về muộn còn nấu mì ăn khuya, có lẽ tặng ca rất mệt. Bản thảo sách vẫn chưa sửa xong, cô không có cách nào hỏi cha ch ồng bao giờ sẽ tìm được công việc tương đương với làm họa báo, chỉ đành im lặng.

Bữa cơm kết thúc, ông Phương mở TV ra xem tin tức. Phiếu TV là Phương Mục Dương kiếm được, tiền mua là ông Phương chi. Từ lúc có

TV, cứ tới giờ là ông Phương lại ngồi trước TV để xem chương trình này.

Trước khi phần tin tức chính thức được lên sóng, Phí Nghệ nói chuyện công đoàn muốn tới thăm nhà mình cho cha mẹ chồng biết.

Ông Phương tỏ vẻ hoan nghênh như thường lệ, còn giáo sư Mục hỏi: “Có cần chuẩn bị cơm không?”

Phí Nghệ vội nói: “Không cần đâu ạ, họ chỉ ngồi một lúc rồi đi thôi.”

Phải mười giờ Phương Mục Dương mới về đến nhà, Phí Nghệ thấy anh về thì khẽ gật đầu, sau đó đi xuống dưới bếp, thái hạt lựu mấy miếng chân giò hun khói thừa từ bữa tối, bóc vỏ đậu Hà Lan rồi rang cơm. Phương Mục Dương cũng theo cô xuống bếp, khi ở ngoài phòng ngủ anh luôn cư xử đúng mực, không hề tiếp xúc da thịt với cô, chỉ kéo cái ghế bên bàn ăn ra ngồi, nhìn Phí Nghệ nấu nướng.

“Sao hôm nay anh có lộc ăn thế? Còn được em tự xuống bếp nấu ăn cho nữa?”

“Ai nói là nấu cho anh?”

“Khẩu vị của em dạo này thanh đạm, sao có thể nuốt trôi cái món này? Anh còn tưởng em định ăn chay luôn rồi đấy. Thật ra anh cũng muốn em khai trai(1) lắm chứ.”

(1) Khai trai: Người theo đạo bắt đầu ăn mặn sau thời kỳ ăn chay, cũng có nghĩa khác là thử nghiệm những điều mới mẻ lần đầu tiên (thường chỉ chuyện trai gái).

Một câu hai nghĩa.

“Anh đừng có mà nhiều chuyện, dạo này sao anh bận rộn suốt thế?”

“Em đoán thử xem.”

“Em không đoán đâu.” Phí Nghệ bày cơm rang ra đĩa, bưng đến trước mặt Phương Mục Dương rồi đưa cho anh một cái thìa: “Anh mau ăn đi.”

Phương Mục Dương xúc một thìa cơm, đưa đến bên miệng Phí Nghê: “Em nếm thử thành phẩm của mình xem, anh chưa từng ăn món cơm rang nào ngon tới mức này.”

Phí Nghê nói: “Là do chân giò hun khói ngon thôi.”

Nhân lúc Phí Nghê nói chuyện, Phương Mục Dương đút thìa cơm vào miệng cô: “Em cũng khiêm tốn quá.”

“Anh phì ền ghê!” Phí Nghê đánh vào tay Phương Mục Dương. “Ban nãy em đánh răng rồi.” Nhưng mà món cơm rang của cô quả thực không tệ, nấu ngon hơn trước kia nhiều.

“Thế để ền tội, lát nữa anh giúp em đánh lại một lần nữa nhé.”

“Anh mau ăn đi.” Phí Nghê rót một cốc nước cho Phương Mục Dương, đặt xuống trước mặt anh rồi xoay người toan rời đi.

“Lại vội vàng đi sửa bản thảo cho ông già sao? Bản thảo đó hấp dẫn với em thế sao?”

“Anh không thấy những gì cha viết rất thú vị à?”

Phương Mục Dương cười: “Càng thú vị càng phải chậm rãi thưởng thức, em cứ vội vã như vậy sẽ đánh mất lạc thú đó.”

Ông Phương đang định xuống bếp uống nước, chân còn chưa bước vào trong đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa nghịch tử và cô dâu. Không ngờ nghịch tử học hành chẳng có tí thành quả gì mà vẫn có thể hiểu được cái hay trong kiến thức của mình. Ông còn chưa kịp cảm khái, đã nghe thấy nghịch tử biểu đạt sự bất mãn với việc con dâu giúp mình sửa sang bản thảo. Ông không ngờ bản thảo của mình lại có sức cuốn hút tới vậy, còn khơi dậy cả mâu thuẫn giữa nghịch tử và con dâu. Là tác giả của bản thảo, có lẽ ông nên đứng ra khuyên giải một chút. Nhưng nếu tùy tiện bước vào thì sẽ giống như mình đang nghe lén nghịch tử nói chuyện, vậy nên ông bèn

lặng lẽ quay về phòng sách, lúc đóng cửa phòng sách cũng rất khẽ khàng, giống như sợ người ta biết ông vừa mới ra khỏi phòng.

Cuộc tranh luận về bản thảo không tiếp tục trong phòng ngủ.

Để Phí Nghê có thể tắm trong ngôi nhà tương lai, Phương Mục Dương đã tiêu gần hết số tiền mình có. Anh mua một cái nồi hơi cũ be bé, xây một cái bể tắm nhỏ cho Phí Nghê. Còn phòng vẽ tranh của anh thì vẫn chưa tu sửa xong. Chủ nhà đã cho phép anh tạo một cái giếng trời ở đây, miễn sao trước khi rời đi khôi phục nguyên trạng toàn bộ là được. Phương Mục Dương định sẽ lấy một phần tiền từ chỗ Phí Nghê để sửa lại căn phòng này. Trình tự sửa sang nhà cửa, anh cũng đã cân nhắc kỹ. Nếu như anh sửa phòng vẽ tranh trước thì Phí Nghê sẽ nói chẳng phải ở xưởng cũng tắm được sao, không cần phải phí tiền mua nồi hơi làm gì. Nhưng nếu anh đã sửa xong phòng tắm mà lại chưa sửa được phòng vẽ tranh, dù có bằng lòng hay không thì Phí Nghê vẫn sẽ đưa anh một khoản tiền. Mức độ rộng rãi trong cuộc sống của Phí Nghê vẫn còn thua xa mức độ rộng rãi trong sự nghiệp, cho dù đó là sự nghiệp của anh hay sự nghiệp của chính cô.

Vì chuyện sửa chữa nhà cửa mà Phương Mục Dương cũng rất mệt mỏi, nhưng anh không giống Phí Nghê, cứ mệt là muốn đi ngủ. Anh muốn làm gì đó cho thư giãn hơn.

Mười một giờ đêm, Phí Nghê vẫn đang ngồi sửa bản thảo.

“Không phải chúng ta đã thống nhất là hôm nay em sẽ đi ngủ trước mười một giờ sao?”

Phí Nghê hiểu ẩn ý của Phương Mục Dương, cô không trả lời thẳng vào vấn đề mà chỉ nói: “Ngày mai công đoàn xưởng em muốn tới thăm nhà chúng ta.”

“Tới thì tới thôi, có cần anh ở nhà đón khách cùng với em không?”

“Anh có biết tại sao họ lại muốn tới nhà thăm em không?”

“Bởi vì em ưu tú.”

“Làm gì có chuyện đó.”

Phương Mục Dương cười: “Thế thì là bởi vì sao?”

Đôi môi Phí Nghê hết mở lại đóng, cuối cùng cô vẫn nói ra suy đoán của mình: “Các đồng nghiệp trong xưởng nghi ngờ anh đánh em.”

Chắc chắn chị Lưu không phải là người duy nhất hoài nghi giữa cô và Phương Mục Dương đã xảy ra xung đột bạo lực với nhau, nếu không công đoàn sẽ không đặc biệt đến nhà thăm cô. Cô cũng không thể c ởi đ ò đ ể tự chứng minh, cô không muốn dùng cách đó, cũng không thể dùng cách đó, bởi vì trên người cô quả thực có những dấu vết khác.

Chương 90: Thăm nhà (2)

Phương Mục Dương nhất thời không biết hỏi gì, anh thật sự không thể tưởng tượng được đờng nghiệp Phí Nghê lại có thể phỏng đoán như thế.

Phí Nghê cũng không hiểu sao trí tưởng tượng của đờng nghiệp mình lại phong phú đến vậy, chỉ đành đơn giản giải thích: “Trong xưởng em có một nữ đờng nghiệp sau khi bị chờng đánh vẫn không tới nhà tắm tắm, các chị ấy nghi ngờ dạo này em không xuất hiện ở nhà tắm cũng là vì lý do này.”

Phí Nghê lược đi chi tiết tên đàn ông vũ phu kia lúc này đang nằm bệnh viện.

“Em không nói với các chị ấy là bây giờ mình tắm ở nhà à?”

“Em nói rồi, bởi vì không biết em nói thật hay nói dối nên ngày mai bọn họ mới muốn tới nhà thăm em.”

Phương Mục Dương không khỏi hỏi: “Anh nhìn giống người có thể đánh vợ lắm sao? Anh sợ em đến thế kia mà.”

“Anh mà sợ em á? Lần trước nếu anh nghe em thì đã không có chuyện này rồi.”

“Lần nào cơ?”

Phí Nghê biết anh hiểu mà còn cố tình hỏi vặn, trực tiếp phớt lờ anh.

Phương Mục Dương nhìn Phí Nghê một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại trên chiếc sơmi của cô: “Anh nào có dám đánh em? Nếu có đánh cũng là em đánh anh mới đúng.”

Anh c ầm tay cô, đặt lên ngực mình: “Em có còn nhớ rõ em ra tay với anh như thế nào không? Những vết tích trên người anh giờ còn chưa biến mất nè.” Phí Nghệ bị ép phải cảm nhận những dấu vết cô để lại trên người Phương Mục Dương và mấy chỗ khác, bàn tay đang kéo tay cô của anh vẫn không ngừng hướng lên trên. “Em muốn đánh chỗ nào? Anh tuyệt đối không đánh lại.”

“Anh biết em không nõ mà.” Phương Mục Dương đặt tay Phí Nghệ lên trên môi mình. Đôi môi của anh nóng bỏng, khiến bàn tay cô cũng nóng lên theo.

Phí Nghệ đưa tay kia lên toan vỗ vào tay Phương Mục Dương, nhưng tay còn chưa kịp vỗ thì đã bị Phương Mục Dương nắm lấy.

“Đừng miễn cưỡng bản thân mình. Anh biết em xót anh mà.”

Phí Nghệ phủ nhận: “Ai xót anh chứ?”

“Nếu không xót thì em còn rang cơm cho anh làm gì?” Anh hứa với Phí Nghệ: “Hôm nay nhất định sẽ không để lại dấu vết gì đâu.”

“L ần trước anh cũng nói thế.”

“L ần này thật sự không mà.”

Nửa đêm, Phương Mục Dương khoe thành tích với Phí Nghệ: “Có phải không có gì không?” Để chứng minh với Phí Nghệ, ngón tay anh trượt từng chút một đến những địa điểm dễ để lại dấu vết nhất: “Có khả năng có không nào?”

“Sao anh phiền phức thế nhỉ?” Phí Nghệ đành phải chặn miệng anh lại.

Lúc trước, những lúc Phí Nghệ muốn khống chế âm thanh của mình, cô đều ôm Phương Mục Dương thật chặt, hệ quả là để lại vài vết móng tay trên người anh. Nhưng hôm nay cô lại không lưu lại bất cứ vết tích gì trên người anh.

Cô chỉ siết chặt lấy ga trải giường.

Sáng sớm, khi nắng mai rọi vào phòng, Phương Mục Dương kể cho Phí Nghệ nghe về phát hiện mới của anh: “Anh phát hiện ga trải giường có nhiều câu chuyện hơn hẳn những vật dụng khác trong phòng ngủ, có đôi khi mỗi nếp nhăn cũng là một câu chuyện rồi. Có lẽ anh phải vẽ tranh ga trải giường mới được.”

Một tấm ga trải giường sạch sẽ có câu chuyện của riêng nó, mà một tấm ga trải giường vương tóc, hằn dấu tay, xuất hiện đủ lại nếp nhăn lại càng khơi dậy trí tưởng tượng vô biên của con người hơn.

Phí Nghệ lờ anh đi, vội vàng thu ga trải giường lại, thay cái mới.

Phương Mục Dương bước lên lấy chiếc ga trải giường trên tay cô: “Để anh giặt cho.” Quần áo và ga trải giường của họ đều là tự mình giặt, chưa từng làm phiền dì Dương. Ga trải giường và chăn mỏng thường là Phương Mục Dương giặt, thỉnh thoảng Phí Nghệ giặt thì cũng sẽ bảo Phương Mục Dương vắt cho cô. Kỹ năng giặt giũ của anh không tốt, nhưng lại dãi dàu sức lực, chuyện vắt quần áo chăn ga với anh chỉ là chuyện nhỏ.

“Dạo này anh tặng ca nhiều rồi, hôm nay để em giặt cho.” Phí Nghệ sợ anh lại tìm được cái cảm hứng gì đó từ ga trải giường, mang ra trêu cô.

“Hôm nay anh nhất định phải giặt, nếu không đừng nghiệp của em trông thấy em đi giặt ga thì lại cho rằng ngày nào em cũng phải sống trong cảnh cơ cực đấy.”

“Làm gì mà phóng đại thế?”

“Có thể phóng đại hơn tin đồn anh đánh em không?”

Phương Mục Dương lại đặt tay lên vai của Phí Nghệ: “Em mang cả quần áo chưa giặt của em ra đây, đợi đến khi đừng nghiệp của xưởng em tới, anh sẽ vào phòng vệ sinh giặt quần áo cho em, cũng coi như là em gián tiếp giúp anh minh oan.”

Khi chị Lưu và người bên công đoàn tới nhà, Phí Nghệ đang ngồi sửa bản thảo trong phòng ngủ, còn Phương Mục Dương thì ở trong phòng sách nghe ông già dạy bảo.

Ông Phương hôm qua tình cờ nghe được nghịch tử và con dâu phát sinh một vài mâu thuẫn vì bản thảo sách của mình, cuối cùng quyết định xử lý bên phía nghịch tử, chẳng nhẽ ông có thể khuyên con dâu đừng vội vàng xem bản thảo của mình sao? Con dâu ham học hỏi như thế, chuyện này không thể khuyên được.

Ông chỉ có thể đi khuyên con trai của mình, bảo nó không nên ngăn cản con dâu học tập.

Phương Mục Dương đang ở phòng vẽ tranh tạm thời của mình, nghe thấy cha gọi thì liền đi sang phòng sách với đôi tay đầy mùi nhựa thông. Ông muốn Phương khoe với nghịch tử bộ sưu tập mới nhất của mình, một cuốn sĩ nữ đồ(1) từ thời Thanh. Người thấy mùi nhựa thông, lại nhìn thấy tay của anh, ông Phương yêu cầu trước khi lật sách anh phải đeo găng tay đã.

(1) Sĩ nữ đồ: Một dòng tranh phát triển vào thời nhà Tấn và nở rộ trong thời Đường, thường mô tả cuộc sống của những người phụ nữ thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội phong kiến.

Ông Phương không trực tiếp hỏi Phương Mục Dương và Phí Nghệ có mâu thuẫn gì với nhau hay không mà chỉ lấy mình và bà bạn già ra làm ví dụ, nói bản thân ngày trước đã từng ủng hộ việc học tập và làm việc của mình như thế nào, đồng thời cũng bày tỏ hi vọng Phương Mục Dương có thể ủng hộ Phí Nghệ học tập.

Phương Mục Dương hiểu Phí Nghệ, cho dù hai người có mâu thuẫn thật thì cô cũng sẽ không đi kể với ông già.

“Cha nghe chuyện con không ủng hộ Phí Nghệ học tập ở đâu ra thế?”

Vì thể diện của bậc làm cha, ông Phương không thể nói hôm qua vô tình nghe lỏm dưới bếp, đành phải bảo: “Có sai thì sửa, không sai thì nhớ.”

“Cha đang hiểu lầm con rồi,” Phương Mục Dương nhân cơ hội nói. “Con rất ủng hộ Phí Nghệ học tập, việc sửa bản thảo cho cha không phải con giới thiệu sao? Không phải con không ủng hộ cô ấy, ngược lại, con thấy cô ấy chăm chỉ học tập như vậy, cũng bất giác muốn phấn đấu học hành giỏi giang hơn nữa.”

“Thế thì tốt.”

“Cuốn sách này cha có thể cho con mượn để học tập không?”

Ngoài dự kiến của ông Phương, lần nói chuyện này suôn sẻ đến lạ, ngoại trừ việc tạm thời tổn thất một bộ sưu tập.

“Anh trai và chị gái con khi nào thì về đây ạ?” Ông Phương có điện thoại trong nhà, nhưng khi muốn liên lạc với con cái thì vẫn thường dùng phương pháp nguyên thủy nhất là viết thư. Hôm trước ông viết một bức thư cho con trai cả và con gái thứ hai, hi vọng hai đứa có thể về nhà đoàn tụ một lần nhân dịp Trung thu sắp tới. Đi kèm với phong thư ấy còn có thêm một khoản tiền, số tiền này dùng làm phí đi đường thì dư dả. Trong thư còn nói, nếu như bận không quá không thể về được, ông sẽ thay mặt mẹ, em trai và em dâu ngỏ ý xe lửa tới thăm họ. Sau đó ông đã nhận được thư hồi âm, con trai cả tạm thời không thể về được vì lý do công việc, nhưng con dâu cả sẽ đưa cháu trai về trong một ngày gần đây, mà con gái thứ hai cũng sẽ về một chuyến trước Trung thu.

Ông Phương kể lại tình hình với con trai, Phương Mục Dương hỏi: “Cha định để chị dâu và chị hai con ở chỗ nào?”

“Phòng sách đã có sẵn giường, cái phòng anh đang dùng để vẽ tranh cũng có thể kê thêm một chiếc giường nữa.”

Phương Mục Dương nói: “Như thế cũng chỉ có thể ở tạm mấy ngày được thôi, nếu chị gái con ở lâu thì vẫn nên có một phòng ngủ tử tế thì hơn. Chị ấy bên ba bên ngoài nhiều năm như vậy, cũng đến lúc về nhà rồi.” Phương Mục Dương cũng là mấy hôm trước tình cờ gặp bạn trai cũ của Mục Tĩnh trên phố mới biết chị gái anh đã sớm chia tay người đàn ông mình yêu từ thời đại học, bạn trai cũ đã được đi đâu về từ lâu, còn Mục Tĩnh thì mấy năm

nay vẫn luôn lẻ bóng, mà chuyện này anh chưa từng nghe chị gái nhắc gì cả.

“Tôi và mẹ anh cũng nghĩ thế, nếu như gọi chị anh về, tôi sẽ chuyển phòng sách ra phòng khách, để căn phòng này lại cho chị anh làm phòng ngủ.”

“Không cần phải phiền phức như vậy đâu, con và Phí Nghê chuyển đi là được.”

“Sao lại phải chuyển đi? Phòng trong nhà vẫn đủ để hai đứa ở mà.”

Chị Lưu không ngờ Phùng Lâm cũng đi cùng họ. Phùng Lâm rèn luyện trong phân xưởng một thời gian, sau đó đã vào công đoàn. Lúc đầu Viên Hồng Hương đưa Phí Nghê vào danh sách thăm hỏi, Phùng Lâm còn không đồng ý, nói Phí Nghê bất kể là tuổi nghề hay cống hiến đều không đủ tư cách được đến thăm. Nếu như đi thăm Phí Nghê, vậy thì có phải cũng cần đi thăm những người cùng thâm niên với Phí Nghê hay không, nếu như không đi, người khác nghi ngờ tiêu chuẩn thăm hỏi của công đoàn thì phải giải thích thế này, sau này triển khai công tác gì cũng bất lợi. Viên Hồng Hương bị đả kích như thế thì cũng nhất thời luống cuống, chị ta không biết xích mích trước đây của Phí Nghê và Phùng Lâm, cho nên đã kể với Phùng Lâm chuyện mọi người nghi ngờ Phí Nghê bị bạo hành. Lúc này Phùng Lâm mới không ý kiến gì nữa, trực tiếp cho tên Phí Nghê vào danh sách. Phùng Lâm luôn chú ý đến Phí Nghê hơn những người khác trong xưởng, biết chông của Phí Nghê vẽ tranh liên hoàn, trước mắt đang công tác tại nhà hàng. Cô ta còn nghe nói tranh liên hoàn của chông Phí Nghê vừa xuất bản, Phí Nghê đã mua một đóng đi tặng người khác, chỉ sợ người ta không biết chông mình đang làm gì, tục tằn đến không chịu nổi. Phí Nghê nịnh nọt như thế, kết quả vẫn bị chông đánh, câu đầu tiên xuất hiện trong đầu Phùng Lâm chính là, kẻ đáng thương tất có chỗ đáng giận.

Chị Lưu nghi ngờ Phùng Lâm đến để chế giễu, có chút hối hận vì đã kiến nghị công đoàn đi thăm hỏi Phí Nghê. Sớm biết thế này, chị đã một mình tới trước xem thật giả ra sao rồi.

Còn chưa vào trong khu nhà, Phùng Lâm đã hỏi: “Phí Nghê sống ở đây sao? Cô ta không nói dối đấy chứ?”

Chị Lưu không vui nói: “Phí Nghê đâu có ngốc, nói dối trắng trợn như thế làm gì, chẳng phải lên trên là biết hay sao?”

Người ra mở cửa cho bọn họ là dì Dương. Chị Lưu nhìn tuổi dì Dương, đoán dì là mẹ ch ồng của Phí Nghê.

“Đây là nhà Phí Nghê ạ?”

Nghe thấy đối phương xác nhận, chị Lưu lại nói: “Bác là mẹ ch ồng Phí Nghê đúng không?”

Dì dương vội vàng phủ nhận, phủ nhận xong lại giải thích một chút nữa, nói với bọn họ mẹ ch ồng thực sự của Phí Nghê đang ở đâu: “Giáo sư Mục hôm nay đã tới trường từ sớm r ồi.”

Chị Lưu vừa đến đã biết là Phí Nghê không nói dối, một căn nhà như thế này thì phòng vệ sinh có thể tắm được nước nóng cũng chẳng có gì là lạ. Đây vẫn là lần đầu tiên chị trông thấy một căn hộ lớn đến thế.

Dì Dương mời khách ng ồi, sau đó li ền đi báo với ông Phương và Phí Nghê là có khách tới nhà chơi. Ông Phương đã nói trước với dì Dương, nếu người trong đơn vị Phí Nghê đến thì nhất định phải báo cho ông ngay lập tức.

Chị Lưu liếc nhìn Phùng Lâm một cái, ý là vừa nãy cô còn nghi ngờ người ta nói dối hả?

Lúc dì Dương gõ cửa, ông Phương vừa mới từ chối Phương Mục Dương xong, còn chưa cho anh cơ hội trình bày quan điểm thì đã đi ra ngoài tiếp khách.

Hôm nay vì gặp chị Lưu lên Phí Nghê đã cố ý mặc một cái áo cổ tròn với đường viền cổ rất thấp. Mấy hôm nay trời trở gió, mặc áo cao cổ đã là chuyện bình thường r ồi, có người sợ lạnh còn mặc thêm cả áo khoác nữa.

Phí Nghê trông thấy Phùng Lâm thì cũng bất ngờ, lần cuối gặp mặt cô ta đã là chuyện của năm ngoái, nhưng việc Phùng Lâm phê bình, chỉ trích chỗ sai của cô, cô vẫn còn chưa hề quên. Ngoài Phùng Lâm ra, chưa từng có ai bắt bẻ Phí Nghê tới vậy. Phí Nghê ban đầu còn định giải thích với Phùng Lâm, nhưng sau đã mặc kệ hết, lần đầu tiên cô hiểu được, ngu dốt cùng kiêu ngạo đặt cạnh bên nhau có tính hủy diệt thế nào. Từ khi Phùng Lâm được đi đầu từ phân xưởng qua công đoàn, cô chưa từng gặp lại cô ta, không ngờ hôm nay lại chạm mặt ở đây. Cô cũng không biết lần gặp mặt này chỉ là trùng hợp, hay còn lý do gì khác.

Sau chút kinh ngạc ngẩn ngui thì Phùng Lâm đã cảm thấy đây hẳn là chuyện hợp tình hợp lý. Việc Phí Nghê dám trực tiếp chống đối cô ta, hơn nữa còn có thể thay cô ta chỉ huy dàn hợp xướng tức khắc đã được lý giải. Lúc ấy cô ta còn thắc mắc Phí Nghê sao dám bỏ ngang công việc, sao nhận chỉ huy hợp xướng giữa chừng mà còn làm tốt hơn mình, hóa ra là gia đình cũng có chút nền tảng. Cô ta cười với Phí Nghê, cứ như thể trong quá khứ chẳng có chuyện gì xảy ra giữa họ.

Chị Lưu lấy gói bánh Trung thu thăm hỏi của xưởng ra đưa cho Phí Nghê, gói bánh được buộc bằng dây gai, bên trong có bốn chiếc Phiên Mao Nhi. Ngoài bánh Trung thu, chị Lưu còn mang theo thịt thủ của nhà mình.

Khách vừa ng ồi xuống, Phương Mục Dương đã đi ra từ phòng vệ sinh. Anh vừa mới rửa tay mấy lần bằng xà phòng thơm, mùi nhựa thông dính trên tay khi vẽ tranh cũng đã bay gần hết.

Tuy rằng ban nãy nhận sai mẹ ch ồng của Phí Nghê, nhưng từ ánh mắt đầu tiên trông thấy Phương Mục Dương, Phùng Lâm đã biết đó chính là ch ồng của cô, bởi vì trong xưởng đồn rằng anh ta khá là đẹp trai.

Quả thực là khá đẹp trai, hơn nữa còn rất cao ráo.

Trong số mấy người tới chơi thì Phương Mục Dương chỉ biết chị Lưu, anh chào hỏi chị và gật đầu với những người khác.

Phùng Lâm chủ động nói: “Các tác phẩm tranh liên hoàn của anh tôi đầu đã xem hết rồi, kể cả tập tranh dài kỳ trên báo nữa, tôi rất thích phong cách vẽ

của anh.” Cô ta cũng không nói dối. Nếu không phải Phí Nghệ lúc nào cũng tuyên truyền tác phẩm của ông mình trong xưởng khiến cho cô ta phản cảm, cô ta cũng chưa chắc đã để ý Phương Mục Dương vẽ cái gì. Phùng Lâm vốn xem tranh của Phương Mục Dương với thái độ phê phán, nhưng cô ta lại chẳng tìm được lỗi sai nào trong tranh mà chỉ tìm thấy sai sót trên chữ thôi, mà theo như phần ký tên thì những chữ kia không liên quan gì đến Phương Mục Dương cả. Có lẽ Phí Nghệ sẽ không bao giờ biết, bởi vì sự tuyên truyền của cô mà Phùng Lâm đã trở thành độc giả của Phương Mục Dương, mỗi lần anh ra tranh mới là cô ta đều phải xem cho bằng được.

Phương Mục Dương cũng không biết chuyện giữa Phí Nghệ và Phùng Lâm, chỉ coi cô ta như là một người bạn đồng nghiệp của Phí Nghệ. Anh thầm nghĩ, vậy từ tác phẩm tranh liên hoàn nào của tôi mà cô nhìn ra được tôi là một kẻ đánh vợ vậy?

Còn dì Dương thì lại nghĩ bụng hai cha con này đúng là thú vị, khách tới nhà họ tuy không nhiều lắm nhưng hơn nửa đều là những người có tên tuổi, nhưng cả ông Phương lẫn Tiểu Phương đều cảm thấy rất bình thường. Hiện giờ chỉ là một tổ trưởng nhỏ trong một phân xưởng tới thăm, mà lại trịnh trọng như chuyện lạ hiếm gặp vậy. Trái cây và điểm tâm thì thôi không cần phải nói, ngay cả trà cũng phải pha tận hai loại.

Là bề trên trong gia đình, nhiệm vụ tiếp chuyện khách vẫn do ông Phương đảm nhận là chính.

Những người trong xưởng của Phí Nghệ thì do chị Lưu dẫn đầu, chủ yếu bày tỏ Phí Nghệ ở xưởng chăm chỉ chịu khó, cần thận tỉ mỉ cỡ nào.

Trong lúc lắng nghe ông Phương vẫn luôn gật đầu, giống như hoàn toàn chẳng có gì ngạc nhiên với chuyện ấy cả. Chờ khách nói xong, ông mới khách sáo cảm ơn xưởng đã bồi dưỡng Phí Nghệ. Tuy rằng khách sáo, nhưng giọng điệu của ông nghe không hề giống người nhà công nhân viên chức đang được thăm hỏi, mà là giống với một vị lãnh đạo đang đi thị sát nghe báo cáo công việc hơn, bên kia báo cáo xong xuôi, bên này lại nói cũng được, vẫn có chỗ để tiến bộ. Những lời khách sáo kiểu ấy rất phù

hợp với phong cách của ông Phương, không hề gây phản cảm chút nào, thậm chí còn khiến cho người đối diện muốn hỏi ngài còn đi đâu gì muốn chỉ dạy không.

Chị Lưu và mấy người bên công đoàn liếc nhìn nhau, ngoài chị Lưu ra, tất cả đều quên sạch ý định ban đầu của mình, cứ như thể bọn họ thực sự tới đây là để báo cáo công việc, à không, để thăm hỏi vậy.

Sự hoài nghi của chị Lưu đã giảm từ sáu phần xuống còn một phần, nhưng xét cho cùng thì vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Chị vẫn cảm thấy nên nhắc nhở Tiểu Phương đối xử với Phí Nghệ tốt một chút.

Không có ai phối hợp cùng, chị Lưu nói chuyện cũng có vẻ hơi đột ngột, song lại không thể không nói: “Tiểu Phương này, cậu có được thành tựu như hôm nay, chị cho rằng một phần vẫn là nhờ có công lao của Phí Nghệ.”

Phương Mục Dương không cho rằng mình có thành tựu gì to tát cả, nhưng vì trọng điểm nằm ở câu cuối, anh vẫn dứt khoát đáp “vâng”.

“Tiểu Phương, tay của cậu khéo như vậy, vừa vẽ được tranh, vừa đóng được đồ gỗ,” chị Lưu nhìn chiếc dương cầm trong phòng khách, bổ sung, “lại vừa đánh được đàn, nhất định phải quý trọng đôi bàn tay mình. Nếu như cậu không quý trọng, sau này không thể vẽ tranh hay chơi đàn nữa thì không chỉ là mất mát của cá nhân cậu, mà còn là tổn thất của tất cả chúng ta.” Ý của chị Lưu chính là, tốt nhất là đừng có dùng đôi bàn tay kia mà đánh vợ, hậu quả sẽ nghiêm trọng đấy, cậu dám đánh vợ, sau này cũng đừng hòng vẽ tranh nữa.

Phương Mục Dương không thể không khâm phục bản lĩnh nói bóng nói gió của chị Lưu, nhưng anh vẫn phải giải thích rõ ràng một chút: “Em không biết chơi đàn đâu, là Phí Nghệ chơi đấy ạ.”

Lưu tỷ này nói bóng nói gió bản lĩnh, nhưng hẳn hơi chút làm một chút làm sáng tỏ: “Ta không thể nào sẽ đánh đàn, cầm là Phí Nghệ.”

Còn ông Phương thì lại nghe ra tin tức khác, không ngờ nghịch tử còn biết đóng cả đồ gỗ. Đơn vị công tác của con dâu làm việc quả thực trách nhiệm,

ngay cả con trai ông cũng nắm được rất tường tận, ông còn không hiểu con trai mình bằng đ ồng nghiệp của con dâu nữa.

Phương Mục Dương dùng đôi bàn tay khéo léo của mình để lạng lẽ gọt vỏ táo cho Phí Nghê. Anh gọt táo rất thu ần thực, giống như thường xuyên làm vậy, gọt xong cũng rất tự nhiên đưa vào tay của Phí Nghê.

Phí Nghê không nhận, Phương Mục Dương không biết thật sự hiểu l ần hay là giả vờ hiểu l ần, cố ý biện bạch: “Tay anh không còn mùi nhựa thông nữa đâu, lúc này giặt đ ồ cho em anh đã cố ý xoa tay tận mấy l ần r ồi.”

Để ngăn không cho Phương Mục Dương tiếp tục l ảm nh ảm, Phí Nghê đành phải nhận táo.

Ông Phương cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ qu ần áo của con dâu bây giờ là nghịch tử giặt, ông nhớ h ồi mới về đây, con dâu vẫn luôn tự mình giặt qu ần áo. Ông nghĩ có lẽ con dâu dạo này bận bịu sửa sang bản thảo cho mình, thế nên nghịch tử đã chủ động gánh vác việc nhà giúp vợ.

Phương Mục Dương đặt con dao gọt hoa quả xuống cạnh đ ĩa trái cây, xong r ồi lại rót thêm ít trà cho chị Lưu, nói xin lỗi không tiếp được, còn phải tiếp tục đi giặt đ ồ cho Phí Nghê nữa.

Chương 91

Phí Nghê biết anh đang làm trò, cũng mặc kệ cho anh diễn.

Thế là mọi người đều biết quần áo của Phí Nghê là Phương Mục Dương giặt.

Chị Lưu nhìn Phí Nghê một lượt từ trên xuống dưới, nghĩ thầm Tiểu Phương đúng thật là có năng lực, không chỉ biết vẽ tranh và đóng đồ đạc, giặt quần áo giày dép cũng sạch sẽ như vậy nữa. Đôi giày thể thao năm ngoái Phí Nghê mua năm nay vẫn trắng y nguyên. Mà cha chồng của Phí Nghê cũng chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên tẹo nào, chứng tỏ Phương Mục Dương thường xuyên giặt quần áo, người trong nhà đều đã quen.

Trong lòng chị Lưu, Phương Mục Dương đã gần như là hoàn mỹ, chỉ trừ chứng sợ máu ra. Tuy nhiên so sánh với một đồng ưu điểm kia, cái khuyết điểm này chẳng nhằm nhò gì, cũng không ảnh hưởng mấy tới cuộc sống.

Chị Lưu biết mình đã hoàn toàn hiểu lầm, mục đích đến thăm cũng đã đạt được, liếc nhìn những người cùng đi với mình, ý bảo chúng ta về thôi.

Đồng nghiệp của Phí Nghê còn chưa tạm biệt thì nhà đã có khách mới tới chơi. Vị khách mới này tuổi còn trẻ, tay đang xách một giỏ lựu, nói là giám đốc Chu gửi bọn họ. Dì Dương pha trà mời khách, nhưng người nọ lại nói trước khi đi giám đốc Chu đã dặn dò, bảo anh ta đưa quà xong phải đi luôn.

Ra khỏi nhà Phí Nghê rồi, lúc xuống dưới sân, Phùng Lâm trông thấy một bóng người quen thuộc bước lên một chiếc ô tô màu đen. Cô ta hỏi: “Đây có phải người ban nãy đưa lựu cho nhà Phí Nghê không?”

“Hình như thế.”

Phùng Lâm th ần nghĩ, chắc là tài xế của vị giám đốc gì gì kia.

Đến tận khi đã đi r ồi, Phùng Lâm vẫn không hiểu nổi, rốt cuộc ch ồng của Phí Nghệ coi trọng cô ta ở điểm nào chứ? Với gia thế, năng lực và diện mạo của anh ta, tìm một người phụ nữ tốt hơn Phí Nghệ chẳng phải là khó khăn gì. Mà cho dù có cưới Phí Nghệ thì cũng coi như cưới thấp, thật sự không cần phải suốt ngày h ầu hạ cô ta, ngay cả quần áo cũng đi giặt hộ. Trong mắt Phùng Lâm, Phí Nghệ ngoài cái khuôn mặt miễn cưỡng chấp nhận được ra thì chẳng còn một ưu điểm nào đáng khen nữa. Cô ta nghĩ, toàn bộ năng lực của Phí Nghệ đại khái đều đã d ồn vào việc lựa chọn đối tượng kết hôn thích hợp. Phùng Lâm biết có những loại đàn bà coi đàn ông như sự nghiệp cả đời của mình, coi thành tựu của ch ồng như thành tựu của bản thân, mà đi đâu ấy cũng có thể giải thích vì sao Phí Nghệ lại ra sức tuyên truyền tranh liên hoàn của ch ồng mình, không chỉ là vinh dự chung, mà rõ ràng đã coi đó như vinh dự của riêng cô ta. Phùng Lâm thực sự muốn nhắc nhở Phí Nghệ, trên phần chữ ký của tranh liên hoàn chỉ in có mỗi tên của Phương Mục Dương, hoàn toàn không liên quan gì tới Phí Nghệ hết, bất kể là nam hay nữ thì đều nên có sự nghiệp của bản thân mình, không phải một lần kết hôn là sẽ được hưởng thành quả trọn đời.

Nhưng mà Phùng Lâm cũng không nói những suy nghĩ ấy ra, cô ta và Phí Nghệ chưa thân thiết tới mức ấy.

Phùng Lâm nói với chị Lưu: “Chị Lưu, vừa nãy chị nói chuyện có phải khoa trương quá không? Mấy chuyện như đến không muộn về không sớm, tăng ca để hoàn thành công việc, tích cực tham gia các hoạt động do tập thể tổ chức đều là việc mỗi người công nhân viên nên làm, sao đến miệng chị lại thành phẩm chất ưu tú khó có được thế, nghe cứ như là công nhân viên xưởng chúng ta chẳng mấy ai có thể làm được ấy. Chị khen Phí Nghệ thì cũng không sao, nhưng đừng hạ thấp những người khác trong xưởng ta chứ.” Phùng Lâm đặc biệt bất mãn với việc chị Lưu kể lại chuyện Phí Nghệ thay cô ta chỉ huy giàn hợp xưởng và đạt giải nhất toàn xưởng như một vinh dự lớn lao.

“Tôi hạ thấp công nhân viên của xưởng chúng ta khi nào? Đến không muộn về không sớm quả thực là ai cũng nên làm được, nhưng vẫn có

người làm không nổi đấy. Tôi vẫn nhớ có cái cô sinh viên đại học công nông binh nào đó đến phân xưởng chúng tôi rèn luyện, đã nhiều lần đi trễ rồi, lại còn thường xuyên tìm lý do để về sớm, cô ta tên gì ấy nhỉ, tự nhiên tôi quên mất tiêu...”

Trí nhớ của chị Lưu tất nhiên không tệ đến mức ấy, cái người chị nói đang đi ở ngay cạnh chị.

Là kiểu người một đi đầu nhìn chín đi đầu lành, Viên Hồng Hương đi cùng họ vội vàng thay đổi đề tài: “Hai người nói xem cha chồng Tiểu Phí làm gì nhỉ, sao có thể ở căn nhà to như vậy?”

“Tiểu Phí nói cha chồng em ấy chưa đi làm, có lẽ nhà là phân cho mẹ chồng.”

Phùng Lâm thán kinh bỉ chị Lưu thiếu kiến thức, Phí Nghe nói gì cũng tin. Lúc này tài xế kia còn đi đưa lựu cho cha chồng Phí Nghe, sao có thể là một ông già thất nghiệp được.

Viên Hồng Hương nói: “Chị nói xem, Tiểu Phí ở tại một nơi tốt thế mà cũng chẳng thấy kể nhỉ.”

Chị Lưu phụ họa: “Đúng vậy, không giống mấy cái người lúc nào cũng hận cả xưởng không biết cha mẹ cô ta làm gì.”

Người nói có tâm người nghe có ý, Phùng Lâm lập tức hiểu được ẩn ý của chị Lưu, chị đang châm chọc cô ta.

Cô ta thức khắc phản bác: “Nếu Phí Nghe không muốn ai biết thật thì các chị đã mãi mãi không biết rồi.” Cô ta không hề cảm thấy Phí Nghe là người khiêm tốn, người khiêm tốn sẽ không nhân lúc chồng mới ra tranh liên hoàn mà mua mấy chục cuốn tặng người khác, chỉ sợ người ta không biết chồng mình đang làm gì.

Đến khi khách đã đi hết, Phí Nghe mới vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, cười nói: “Đi rồi, không cần giả vờ giả vịt nữa đâu.”

“Sao lại giả vờ giả vịt? Anh giặt quần áo cho em không phải rất bình thường sao? Nếu em thấy vui, ngày nào anh cũng sẽ giặt.”

Phí Nghê cười: “Em cũng không dám làm phiền anh, quần áo của em mà qua tay anh chắc chỉ vài bữa nữa là hỏng hết.”

“Thế thì em dạy anh đi, dạy cho kỹ vào, ngày nào anh cũng sẽ giặt cho em.” Nói rồi, Phương Mục Dương liền ấn tay Phí Nghê vào nước, bàn tay đầy bọt xà phòng của anh phủ lên trên tay Phí Nghê. Anh muốn cô tay trong tay chỉ dạy anh.

Phí Nghê chê học sinh này quá ngốc, dạy mới chưa được ba phút đã từ phòng vệ sinh về phòng ngủ. Cô đứng vuốt tóc trước gương, muốn phải sạch đồng bọt xà phòng trên tóc mình.

Ngày hôm sau, vì cảm ơn chỗ thịt thủ chị Lưu mang đến, Phí Nghê lại mua cho chị ít điếm tâm.

Lần thăm hỏi gia đình này hoàn toàn dập tắt những đồn đoán trước đó, song lại làm dấy lên lời đồn mới.

Người ta đồn rằng Phí Nghê sống trong một căn hộ rất lớn, ngày nào cũng chơi đàn dương cầm ở nhà. Nhà là đơn vị của mẹ chồng Tiểu Phí phân cho, mẹ chồng Tiểu Phí cấp bậc rất cao, công việc rất bận, đến Chủ nhật cũng không được nghỉ. Người ta cũng đồn rằng, chồng của Phí Nghê, cũng chính là cậu Tiểu Phương đã ra mấy quyển tranh liên hoàn kia, sợ giúp việc giặt không sạch nên đã chủ động dùng đôi tay biết vẽ tranh và làm mộc của mình để giặt quần áo cho Phí Nghê. Vì thế mọi người đều biết Phí Nghê có một người chồng cao lớn biết đóng đồ, biết vẽ tranh, còn biết cả giặt quần áo, mà người chồng này ngày nào cũng hầu hạ cô.

Bây giờ nhìn quần áo giày giếp của Phí Nghê, thứ đầu tiên mà bọn họ để ý không phải là có vừa người không hay có đẹp không, mà là có sạch sẽ không. Chồng của Tiểu Phí đúng là giỏi giang, có thể giặt quần áo của Tiểu Phí sạch đến mức này.

Ngày thứ Ba lúc tan làm, Phí Nghệ đi đôi giày trắng tinh tươm mà thiên hạ đồn thổi là Phương Mục Dương giặt cho cô, nhảy lên sau xe đạp anh.

Kể từ khi chuyển tới nhà cha mẹ chồng, Phí Nghệ đã bắt đầu đi làm bằng xe buýt. Đã lâu như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên Phương Mục Dương đạp xe đến đón cô về.

Phí Nghệ nhìn những hàng quán và nhà cửa hai bên đường, ngạc nhiên hỏi: “Đây đâu phải là đường về nhà chúng ta, anh muốn đi đâu thế?”

“Em thật sự quên rồi à?”

“Em làm sao mà quên được, đây rõ ràng không phải...” Nhưng con đường trước mắt này cô vẫn nhớ mang máng là từng đi qua một lần, hình như lần trước đi xem căn nhà định thuê, bọn họ cũng đi đường này.

“Nhớ ra chưa? Nhà tương lai của chúng ta chính là ở gần đây đây.”
Phương Mục Dương nghĩ, sức mê hoặc của bản thảo kia đúng là quá lớn, ngay cả nhà ở của chính mình mà Phí Nghệ cũng quên. Anh vốn dĩ muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng giờ xem ra niềm vui này cũng chẳng to tát được như anh tưởng.

Chương 92: Xa xỉ

Ba gian nhà nhỏ đã được Phương Mục Dương cải tạo thành một căn nhà chung.

Có một con đường sỏi dẫn thẳng vào trong nhà chính, lần trước Phí Nghê tới con đường này chưa xuất hiện.

“Anh lấy đâu ra nhiều sỏi thế?”

“Cái này dễ tìm mà.”

Dễ bao giờ mà dễ, Phí Nghê nghĩ.

Thấy Phương Mục Dương cởi giày bước vào đường sỏi, Phí Nghê nhìn không được hỏi: “Anh không thấy đau chân à?”

“Em cứ đi thử là biết.”

Phí Nghê cởi giày theo Phương Mục Dương, chỉ đi mỗi tất mà bước trên con đường sỏi, mỗi bước chân đều nhún nhót tới mức cô muốn bật cười. Phí Nghê chịu không nổi, đang định xỏ giày lần nữa thì Phương Mục Dương đã ôm cô lên: “Để anh bế em vào.”

“Không cần đâu, cũng có mấy bước thôi mà.”

“Anh cũng chỉ đi có mấy bước thôi.”

Vào trong nhà rồi, Phương Mục Dương mới thả Phí Nghê xuống. Căn nhà chính rất rộng rãi, ở giữa có một tấm bình phong ngăn cách, bên trong là phòng ngủ, bên ngoài là phòng khách. Khung cửa bức bình phong này được làm từ gỗ bách, bên trên là lụa trắng thêu, mặt lụa có thêu nhiều kiểu hoa cỏ khác nhau.

Phương Mục Dương nói với Phí Nghệ dương cần sẽ để chỗ nào, bàn ăn sẽ để chỗ nào, tủ thấp thì đặt ở đâu. Tuy nơi này vẫn trống không, nhưng trong đầu anh đã có dự liệu cả rồi.

“Thế còn tấm bình phong này là anh lấy ở đâu ra?”

“Của chủ nhà đây, bọn họ chê nó vướng, anh nghĩ là em sẽ thích nên mua lại. Em thích đúng không?” Phí Nghệ mân mê những đường thêu trên mặt lụa, thích thì đúng là có thích, nhưng cô nghi ngờ Phương Mục Dương đã xài hết sạch tiền rồi. Phí Nghệ đột nhiên nhớ tới nhiều ngày liên tiếp anh tặng cơm về nhà nấu mì ăn, có lẽ tiền ăn cơm ở bên ngoài đầu đã tiêu cả vào đây.

Cô lại chạm tay lên tường, sơn tường vẫn chưa khô hẳn, có lẽ mới chỉ được sơn lên trong khoảng hai ngày thôi.

“Một mình anh làm tất cả những thứ này à? Sao anh không nói với em, nói ra em còn có thể giúp anh một chút.”

“Vì chuyện sửa bản thảo cho ông già mà em thiếu ngủ trầm trọng, nếu anh còn gọi em tới đây hỗ trợ nữa, liệu em còn có thể chớp mắt tí nào hay không?”

“Nhưng căn nhà này là của cả hai chúng ta mà, em không thể không bỏ tí công sức nào được.”

“Em chịu trách nhiệm trả tiền thuê nhà là được. Em sửa bản thảo, chẳng phải là kiếm tiền thuê nhà cho chúng ta sao? Hơn nữa, ngay từ đầu anh đã nhờ người giúp rồi.”

Phí Nghệ cười: “Tiền em kiếm chẳng phải tiền của anh sao?” Chỗ tiền kia bản chất vẫn là ông Phương cho Phương Mục Dương, Phương Mục Dương chẳng qua chỉ tìm một lý do để đưa tiền cho cô mà thôi.

“Em nói thế là sai rồi, nếu em không giúp ông già sửa bản thảo, số tiền ấy sẽ thuộc về người khác, bất kể thế nào cũng không nằm trong tay anh.

Đương nhiên, nếu em bằng lòng đưa chỗ tiền đó cho anh tiêu thì anh cũng rất sẵn sàng.”

Căn phòng phía tây là phòng tắm, Phương Mục Dương chỉ cho Phí Nghê xem bể tắm mà anh xây: “Cái này là anh làm cho em đấy, em có thích không? Sau này chuyển tới đây rồi, em sẽ không cần phải đến nhà tắm công cộng nữa.” Căn bếp nhỏ bên ngoài cũng đã đổi thành phòng chứa nồi hơi, hai người bọn họ không nấu cơm nhiều, chỉ cần một cái bếp cần là đủ. Có cái nồi hơi nhỏ này, về sau Phí Nghê sẽ có thể tắm nước nóng mỗi ngày.

“Đây không phải là nhà của chúng ta, chủ nhà cho phép anh tự sửa chữa vậy sao?”

“Anh đã sớm bàn bạc với bọn họ rồi.”

“Thế thì khi nào trả nhà là sẽ nhiều việc lắm nhỉ?”

“Anh đã ký hợp đồng ba năm với họ, em cứ yên tâm ở đi.”

Hiện tại chỉ còn mỗi phòng vẽ tranh là chưa sửa.

“Anh không muốn mở một cái giếng trời trong phòng vẽ à?” Theo những quyển sách mà Phí Nghê đọc, đa phần họa sĩ đều thích một phòng vẽ tranh có giếng trời.

“Cái đấy làm sau cũng được.”

“Có phải là anh hết tiền rồi không?”

“Sao em lại nghĩ như thế?”

“Nếu anh có tiền thì làm gì đến nỗi bỏ ăn tối rồi mười giờ đêm về nhà mới nấu mì ăn? Anh ấy, chẳng bao giờ biết tiêu tiền đúng chỗ gì cả.” Nếu không mua bình phong hoặc là nồi hơi, anh đã có tiền để trang hoàng phòng vẽ tranh rồi.

“Căn nhà này đã giống với ngôi nhà lý tưởng của em chưa?”

Phí Nghê mỉm cười, im lặng. Thật sự là nó đã vượt qua ngôi nhà lý tưởng của cô. Bao nhiêu năm nay cô chỉ muốn có nhà ở, còn hình hài của căn nhà ấy như thế nào, thực ra cô không nghĩ kĩ.

“Anh nói đi, sửa phòng vẽ tranh cần bao nhiêu tiền, bây giờ em đưa anh tiền, anh không được tiêu vào mục đích khác đâu đấy.”

“Lần này chắc chắn anh sẽ nghe em.”

Phí Nghê lúc này vẫn chỉ đi tất trên sàn xi măng, Phương Mục Dương cũng để chân trần, thỉnh thoảng lại giẫm phải chân của cô. Anh giẫm không đau, nhưng rất nhột.

“Anh đừng làm loạn nữa!”

Phương Mục Dương không nghe cô, thỉnh thoảng vẫn giẫm lên chân cô một cái. Phí Nghê bực mình, cũng giẫm lại vào chân anh.

Phương Mục Dương để mặc Phí Nghê làm bậy, nhưng Phí Nghê lại không nổi giẫm mạnh khiến anh đau, thành ra lại giống như cô đang tán tỉnh anh hơn. Lúc phát hiện ra điểm này, cô không thèm để ý tới anh nữa, toan bước ra ngoài. Song chỉ vừa mới xoay người, Phương Mục Dương đã ôm chầm lấy cô.

“Em cứ xem kĩ lại đi, có gì không hài lòng thì anh sẽ sửa. Anh đã báo với ông già rồi, tối nay chúng ta không về ăn cơm.”

“Em hài lòng mà.” Phí Nghê giẫm hai chân lên chân Phương Mục Dương, ngửa đầu lên nói với anh. “Hôm nay em mời anh ăn cơm tối nhé.”

Hai người bọn họ lại đến quán Nga ngày trước ăn cơm. Phương Mục Dương không hỏi ý kiến Phí Nghê mà trực tiếp gọi lại những món mà họ từng ăn trong lần đầu tiên tới đây.

Trong lúc đợi đồ ăn lên, Phương Mục Dương vẫn luôn nhìn Phí Nghê. Mới đầu Phí Nghê còn nhìn lại anh, xong rồi bị nhìn lâu quá lại đâm ra ngượng.

Cô cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Anh đừng nhìn nữa.”

“Em có còn nhớ lần đầu tiên hai ta đến chỗ này không?”

Phí Nghê đương nhiên vẫn nhớ, khi ấy cô vội vàng muốn ăn bữa cơm chia tay với Phương Mục Dương, thẫn nghĩ xong bữa cơm này, hai người đầu sẽ ai đi đường nấy. Nếu không phải Phương Mục Dương lại đi tìm cô, duyên phận giữa bọn họ sẽ hoàn toàn chấm hết ở đó.

Lần thứ hai tới đây, Phí Nghê đi cùng Diệp Phong, mà Phương Mục Dương thì ngồi ở bàn khác cùng một người khác.

Phương Mục Dương không nhắc tới tình cảnh lần thứ hai tới chỗ này ăn cơm, cũng không đề cập đến tâm trạng của anh khi gặp Phí Nghê hôm ấy. Cả đời này anh chưa từng ghen với ai, nhưng lúc đó anh đã có chút ghen tị ngấn ngui với người đàn ông ngồi ăn cơm đối diện cô. Phí Nghê không vì lời nói của anh mà tạm dừng việc hẹn hò với người khác. Khi đi ăn cùng người kia, cô cũng sẽ không vì sợ tổn kém mà chẳng ăn chút gì cả. Điêu ấy quả thực là cả một sự kích thích với anh.

Đương nhiên anh không hề thấy Phí Nghê có gì không tốt, anh đâu thể trông mong cô nảy sinh tình cảm với mình sau khi đã chăm sóc anh suốt thời gian dài như vậy, bỏ cả tiền tiết kiệm vào mà chẳng thu lại được gì. Cho tới bây giờ, anh vẫn không biết nguyên nhân cụ thể khiến Phí Nghê và Diệp Phong chia tay, nhưng anh biết bất kể cái nguyên nhân đó là gì, nó cũng đều chẳng liên quan gì tới anh cả.

Hai người bọn họ rất ăn ý mà không nhắc tới tình cảnh của lần thứ hai gặp nhau tại đây, hôm đó bọn họ thậm chí còn chẳng nói chuyện với nhau, mọi sự truyền lời đầu thông qua người phục vụ.

Phí Nghê không nhắc tới là bởi vì cô thật sự không biết nói gì. Khi đến đây cùng Diệp Phong, cô vẫn xem anh ta là đối tượng kết hôn thích hợp nhất mà cô có thể chọn, tuy mẹ Diệp Phong không chào đón cô, nhưng cô đã nghĩ có lẽ anh ta sẽ bằng lòng dọn ra ngoài. Lúc cô biết được Diệp Phong không có ý định rời cha mẹ ra ở riêng, cô liền quyết định kết thúc hẳn với anh ta. Cô cũng không hề có chút lưu luyến gì với đoạn tình cảm đó, cô

biết chẳng bao lâu sau Diệp Phong sẽ tìm được đối tượng kết hôn phù hợp với mình. Mà Diệp Phong quả nhiên là đã nhanh chóng tìm được thật, thậm chí anh ta còn cố ý viết một phong thư để giải thích tình trạng yêu đương và hôn nhân của mình với cô.

Khi đọc lá thư ấy, cô đã cảm giác thất bại lớn nhất chính là vợ của Diệp Phong học đại học, còn cô thì không.

Cô không biết yêu một người là thế nào, cô chỉ biết mình không phản cảm với Diệp Phong, thậm chí còn có chút thích, nhưng cái thích ấy chắc chắn cách yêu một khoảng rất xa, mà Diệp Phong đối với cô cũng là như thế. Loại cảm tình như vậy, nếu như thiên thời địa lợi, môn đăng hộ đối thì rất dễ tiến tới hôn nhân, có lẽ còn khiến người ta lầm tưởng rằng đó là một mối tình thế gian hiếm thấy. Thế nhưng trên thực tế, kiểu tình cảm ấy cực kỳ tùy tiện, vừa không đậm sâu, vừa chẳng thế nào kéo dài.

Nhưng đối với cô mà nói, kết hôn vì một mối tình sâu sắc là đi đâu quá xa xỉ, còn xa xỉ hơn cả kê đàn dương cầm trong nhà nhỏ hay làm phòng vệ sinh riêng trong nhà đất. Những người như cô, thường không thể nào tiêu xài trên năng lực kinh tế của mình.

Phương Mục Dương gọi một chai rượu, anh chỉ rót một ít vào trong ly của Phí Nghê: “Em dễ say lắm, uống ít thôi.”

“Em muốn uống nhiều với anh, anh cứ rót cho em thêm nữa đi.”

Phương Mục Dương rất khó từ chối Phí Nghê, đặc biệt là khi cô nhìn anh như vậy. Thế nhưng anh cũng không dám để cô uống quá nhiều, chỉ rót thêm một chút chút.

Phí Nghê cụng ly với Phương Mục Dương, cười nói: “Em cảm thấy có thể kết hôn với anh đúng là may mắn của em.”

Lúc này cô thậm chí còn hơi biết ơn Lăng Y, nếu như trước kia người chăm sóc Phương Mục Dương là Lăng Y thì Phương Mục Dương bây giờ đã chẳng có quan hệ gì với cô rồi. Tuy rằng cô từng mắng nhiếc Lăng Y trong lòng không chỉ một lần, mắng cô ta vong ân phụ nghĩa, thậm chí còn

không thèm đến thăm anh, nhưng nếu Lăng Y thực sự tới viện thường xuyên, chỉ sợ người Phương Mục Dương muốn cưới sẽ là Lăng Y. Theo như quan điểm của cô, Phương Mục Dương là một người chồng tốt, mà cái tốt này chẳng liên quan gì tới việc kết hôn với ai. Cho dù là anh cưới ai, anh cũng vẫn sẽ là một người chồng tốt.

Phương Mục Dương nói: “Anh cũng cảm thấy mình rất may mắn.”

Phí Nghê uống một hơi cạn ly rượu, nhìn Phương Mục Dương cười, rồi lại với lấy chai rượu, định tự rót thêm cho mình.

Phương Mục Dương nắm lấy tay cô: “Đừng uống nữa.”

“Em vẫn muốn uống mà.”

“Thế thì chúng ta về nhà rồi uống.”

Khi có tí men vào, Phí Nghê hoàn toàn không giống ban nãy. Cô không còn tránh né ánh mắt của Phương Mục Dương nữa mà lại nhìn anh đăm đăm, trong mắt vương vấn ý cười, nét cười đó còn mang theo chút mê hoặc, song đương sự lại không hề phát hiện.

Phương Mục Dương vội vàng dùng tiệp Phí Nghê đưa anh thanh toán, sau đó nắm lấy tay cô, dẫn cô ra khỏi quán ăn.

Khi ngồi sau xe đạp, Phí Nghê cũng không giống bình thường lắm. Lần này cô nắm áo anh rất chặt, chặt như thể sợ anh sẽ bỏ trốn mất vậy.

Khuôn mặt của cô dính sát vào lưng Phương Mục Dương. Hai mắt của cô nhắm nghiền, hoàn toàn lơ đi ánh trăng vắng vặc.

“Phương Mục Dương, chúng ta đã kết hôn hơn một năm rồi.”

“Tổng cộng là bốn trăm hai một ngày.”

Phí Nghê sửng sốt, nhắm tính trong đầu một chút, phát hiện Phương Mục Dương nói không sai.

“Không ngờ anh còn học giỏi Toán đến thế.”

Phương Mục Dương không đáp lại, cũng không biết là phủ nhận hay chấp nhận lời khen của cô.

Trước kia, bất kể Phí Nghê có thân mật với Phương Mục Dương trong phòng ngủ như thế nào thì khi ở ngoài bọn họ vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định. Thế nhưng hôm nay lại khác, hai người ôm nhau lên tầng. Tới cửa nhà rồi, Phương Mục Dương bỏ tay của Phí Nghê trên vai anh xuống, để cô vào trong nhà trước: “Ông già đang ngồi ngoài phòng khách đấy.” Đây chính là sự bất tiện khi sống cùng với phụ huynh, Phương Mục Dương biết một khi hoàn toàn tỉnh táo, Phí Nghê sẽ hối hận vì không làm tròn vai một người con dâu đoan trang đứng đắn trước mặt cha chồng. Bởi vậy, anh không thể không suy nghĩ thay cô.

Ông Phương quả nhiên đang đọc sách ngoài phòng khách. Phương Mục Dương và Phí Nghê cùng cất tiếng chào cha, sau đó bọn họ nối nhau trở về phòng mình.

Tới phòng ngủ rồi, Phương Mục Dương thậm chí còn chưa kéo rèm mà đã hôn lên môi cô, vừa hôn vừa dẫn cô đến mép giường.

Phí Nghê một mặt ngoan ngoãn hôn lại anh, mặt khác lại náo loạn đòi uống rượu.

“Chúng ta uống thêm chút nữa được không?”

Phương Mục Dương không biết tại sao một người tửu lượng kém như Phí Nghê mà lại nghiện rượu tới thế.

Anh đành đi lấy hai cái ly, lần lượt rót rượu vào từng cái một. Rượu trong ly của Phí Nghê rõ ràng ít hơn một chút.

Phí Nghê quơ quơ ly rượu của mình: “Hai chúng ta uống rượu giao bôi được không? Em nghe nói ai kết hôn cũng uống cả, chúng ta đã kết hôn lâu như thế, có phải cũng nên uống một lần không?”

Phí Nghê đưa ly rượu của mình tới bên môi Phương Mục Dương, Phương Mục Dương lại rót rượu từ ly của mình sang chiếc ly Phí Nghê cầm.

“Cái đồ gian trá!”

“Nếu uống nhiều quá người khó chịu chính là em.”

Phí Nghê hớp từng hớp rượu trong ly của Phương Mục Dương, uống hết vẫn thấy thòm thòm: “Anh rót thêm cho em chút nữa đi.”

Phương Mục Dương nhấp một ngụm rượu, đưa một chút qua miệng của Phí Nghê. Phí Nghê ôm lấy Phương Mục Dương, lục tìm rượu trong miệng anh, vẫn luôn cảm thấy mình có thể uống nhiều hơn nữa.

Hình như nhận ra cô cắn đau Phương Mục Dương, nụ hôn tiếp theo của Phí Nghê trở nên dịu êm hơn hẳn: “Anh không đau chứ?”

Lời say là lời thật.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Sao ngày trước em lại đến bệnh viện chăm sóc anh?”

“Em đọc được một tin tức trên báo, cái tin ấy nói là có một cô nữ công nhân kiên trì chăm sóc một công nhân trẻ cùng xưởng, sau đó được bình bầu tiên tiến, được vào đại học...” Cô quá mong vào đại học, vậy nên tất cả biện pháp có thể thử cô đều thử, cho dù tỉ lệ thành công không cao. Để được học đại học, cô quyết định đi chăm sóc anh. Sở dĩ cô lựa chọn anh chứ không lựa chọn người khác là bởi trong số những người vì cứu người mà bị thương mà lại không có người nhà ở bên như anh, cô chỉ quen mỗi mình anh.

Đáp án này không nằm ngoài dự liệu của Phương Mục Dương, anh cũng hoàn toàn không bởi vậy mà thất vọng.

“Cuối cùng vẫn không được vào đại học, em có thấy thất vọng không?”

“Cho em uống chút nữa đi...”

Phương Mục Dương biết, cô thực sự rất thất vọng.

“Lúc ấy có phải em cũng hối hận vì đã chăm sóc anh không?”

Phí Nghê lắc đầu: “Nếu như không làm em mới hối hận, cho dù xác suất chỉ có một phần mười thôi, em cũng phải thử một lần.”

Từ trước đến nay cô vẫn luôn biết cơ hội học đại học không thể cao, nhưng nếu không thử thì cô sẽ không cam lòng, rất không cam lòng. Bất kể kết quả thế nào, cô cũng nhất định phải thử. Cho dù thử xong kết quả không được như ý, cô cũng hoàn toàn chấp nhận.

“Thế bây giờ em có cảm thấy lấy anh cũng khá tốt không?”

Phí Nghê phì cười, lại quay ra nhìn chai rượu: “Chúng ta uống thêm chút đi, cái hũ kết hôn vẫn còn chưa mời ai uống rượu mừng nữa, rượu hôm nay cứ tính là rượu mừng nhé.”

Phương Mục Dương tự mình uống hết rượu mừng của hai người họ, Phí Nghê chỉ có thể đi cướp đoạt từ miệng anh.

Hôm nay Phí Nghê đặc biệt chủ động so với mọi ngày, nhưng mà chưa được bao lâu thì cô đã ngủ thiếp đi. Khi say rượu cô cũng không giống người khác, chỉ đơn thuần chìm vào giấc ngủ, không hề huyền tha huyền thuyên, hoàn toàn tĩnh lặng.

Phương Mục Dương đỡ cô lên giường, giúp cô tháo giày tháo tất.

Trong cơn mơ, Phí Nghê nghe thấy Phương Mục Dương nói: “Phí Nghê, khi em còn thắt hai cái bím tóc nhỏ, đeo cặp sách hoa cặm vĩ đập ruồi, thì anh đã thích em rồi.”

Phí Nghê đương nhiên không tin, nếu hồi ấy anh thích cô, sao có thể cho cô leo cây, lại còn đưa vòng tay cô tết cho Lăng Y nữa. Nhưng cô không hề nói ra, nếu Phương Mục Dương đã quên chuyện trước kia mình thích người khác, sao cô phải mất công nhắc nhở anh chứ.

Chương 93: Lén la lén lút

Khi Phí Nghệ tỉnh lại vào sáng hôm sau, cơn say trước đó dường như chưa từng xảy ra. Cô vẫn sửa bản thảo cho ông Phương như thường lệ.

Phí Nghệ và Phương Mục Dương bàn bạc chuyện chuyển nhà với nhau, hai người thống nhất sẽ chuyển đi trước khi chị dâu cả và chị hai về đây, như thế bọn họ ở cũng sẽ thoải mái hơn một chút. Khi Phương Mục Dương nằm viện Phí Nghệ từng dùng một khoản tiền của Mục Tĩnh, hiện tại bọn họ đã dư dả về mặt tiền nong, hẳn là cũng nên bày tỏ tấm lòng, mà đã tặng quà cho chị hai thì đương nhiên không thể quên anh cả chị dâu được. Phí Nghệ đưa tiền cho Phương Mục Dương, bảo anh đi đổi ít phiếu kì ầu hối, ra cửa hàng hữu nghị mua vài món quà cho chị hai, chị dâu và cả cháu trai của họ. Ngoài ra sau khi bọn họ chuyển đồ đạc đi thì phòng ốc sẽ để trống, mua thêm ít đồ cũng là một ý tưởng hay.

Phí Nghệ hỏi Phương Mục Dương: “Chuyện chúng ta chuyển nhà anh đã nói với cha chưa?”

“Nói rồi, ông ấy không đồng ý. Anh đoán hơn nửa là vì em, ông già lúc nào chả muốn cách ly anh ra.”

“Anh lại nói linh tinh rồi, anh là con của cha, cho dù cha có không muốn chúng ta chuyển ra ngoài thì đó cũng là vì anh.”

Phương Mục Dương cười: “Đó là do em chưa hiểu ông già đấy thôi, đối với ông ý mà nói, bản thảo quan trọng hơn việc giữ anh bên cạnh mình nhiều.”

“Anh bảo cha cứ yên tâm, cho dù em có chuyển đi thì cũng vẫn sẽ lo chuyện bản thảo cho cha.” Nếu nói về việc sửa sang bản thảo thì hiển nhiên không chuyển nhà sẽ tốt hơn, muốn hỏi han ông Phương lúc nào cũng

được, nhưng chuyển đi rồi thì có thể đợi khi nào về nhà hỏi một thế cũng không sao, vẫn không ảnh hưởng gì tới việc hiệu đính bản thảo cả.

“Ông ấy coi trọng em không phải vì em có thể giúp ông ấy sửa bản thảo, mà là bởi vì em có thể hiểu được ông ấy viết cái gì. Tìm được một người có thể giao lưu với mình chưa bao giờ là chuyện dễ dàng cả.”

Bởi vì con dâu và con gái sắp về, ông Phương đưa Phương Mục Dương một khoản tiền, dặn anh đi đặt hai cái giường. Hai cái giường này một cái kê ở phòng sách, cái còn lại sẽ kê ở phòng vẽ của Phương Mục Dương.

“Chị dâu và chị hai con vất vả lắm mới về được một lần, có phải nên để bọn họ ở thoải mái hơn chút không?”

“Ở trong nhà đúng là hơi bất tiện, nhưng dù sao cũng đâu là người một nhà cả, đã về nhà thì đâu thế bảo mấy đứa đi ở nhà khách.”

Phương Mục Dương cười cười, nói với ông Phương: “Con đến đây ở cùng cha chủ yếu là vì sợ cha cô đơn thôi, giờ chị dâu và chị hai con đều về, sau này chưa biết chừng chị hai con còn ở hẳn, con và Phí Nghê cũng không nhất thiết phải ở lại nữa. Con đã tìm xong nhà bên ngoài rồi, mấy hôm tới sẽ dọn sang bên ấy cùng Phí Nghê. Phí Nghê rất thích bản thảo của cha, sau này cô ấy vẫn sẽ giúp cha sửa bản thảo, nếu như có vấn đề gì con sẽ lại đưa cô ấy về đây hỏi cha.”

Ông Phương không mong nghịch tử và con dâu chuyển đi, nghịch tử tuy rằng thường xuyên làm trái ý ông, nhưng đã nhiều năm không gặp, sự bất mãn của ông cũng chưa tích tụ đến độ muốn nó dọn ra khỏi nhà. Con dâu sống chung cùng họ cũng rất hòa hợp, đặc biệt là người con dâu này lại cực kỳ hiểu ông, không chỉ nắm bắt được hết những cái hay trong văn chương của ông mà còn có thể đặt câu hỏi rất đúng chỗ, khiến ông luôn được bộc lộ những điều mình muốn tỏ bày.

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Chị anh về đây, tôi sẽ nhường phòng sách lại cho con bé ở, không gian của phòng sách này cũng đâu phải là nhỏ.”

“Nhưng con vẫn mong cha có thể giữ được phòng sách của mình, nếu chỉ vì con mà cha bỏ cả phòng sách thì con sẽ thấy áy náy lắm.”

“Tôi chưa đạt tới cái cảnh giới đọc sách giữa phố xá sầm uất, nhưng mà đọc sách ở ngoài phòng khách thì vẫn làm được. Phí Nghệ ham học như thế, ở đây có thể hỏi han tôi và mẹ anh lúc nào cũng được, sau này chị anh về ở Phí Nghệ cũng có thể hỏi cả chị của anh. Chị anh đúng là đáng tiếc, nếu không phải tại tôi...” Khi còn nhỏ Mục Tĩnh hoàn toàn trái ngược với Phương Mục Dương, mà nói đúng hơn là tất cả người nhà họ Phương bọn họ đều hoàn toàn trái ngược với Phương Mục Dương. Người nhà họ Phương thích đọc sách từ tấm bé, chỉ có Phương Mục Dương hễ con nít là ngoại lệ, thấy sách chẳng những không hề muốn đọc mà còn tươi cười hớn hở xé cho tan tành. Lớn hơn một tí, tuy rằng cũng khá hơn nhiều, nhưng để tu thành chính quả thì vẫn còn cả chặng đường dài để đi. Còn Mục Tĩnh và anh trai con bé thì khác, từ nhỏ chuyện học hành đã là sở thích chứ không phải là mục đích. Mục Tĩnh tuy không giống như anh trai từ tiểu học đã học chương trình trung học, nhưng con bé rất có năng khiếu về mặt ngôn ngữ, có thể nói tiếng nước ngoài như tiếng mẹ đẻ, ông Phương cũng từng vì thế mà đặc ý suốt cả một thời gian dài. Điều duy nhất khiến cho ông Phương chưa hài lòng lắm chính là, những đứa con của ông chẳng đứa nào nối nghiệp ông. Bọn nó không mấy hứng thú với học vấn của ông, mà bà bạn già thì luôn khuyến khích chúng nó theo đuổi khoa học. Nhưng thực tế đã chứng minh giáo sư Mục là người đúng, khoa học quả thực đã cứu vãn tiền đồ của chúng trong một mức độ nào đó. Nếu Mục Tĩnh học khoa Văn, tình cảnh chắc chắn sẽ còn kém lạc quan hơn cả hiện tại.

Mục Tĩnh học đại học từ năm mười sáu tuổi, sau khi tốt nghiệp thì đi dạy học, đã dạy được rất nhiều năm, nhưng bởi vì xuất thân mà đến nay vẫn chỉ được làm trợ giảng, bởi thế nên ông Phương vẫn luôn cảm thấy nuối tiếc cho con gái mình.

“Cha đừng nói nữa, chị của con vẫn còn trẻ mà cha thì cứ sầu não như thế cả đời chị ấy đã định sẵn như thế ấy, chị ấy vẫn còn cả chặng đường dài để đi mà. Bây giờ cha mau mau bỏ sĩ diện đi, nghĩ cách đón chị về nhà mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Tất nhiên là tôi muốn đón chị anh về, nhưng mà chuyển sang công tác ở đơn vị nào thì vẫn phải thương lượng với con bé một chút.” Ông Phương thấy rất cảm động, nghịch tử đi làm bõ bàn ở nhà hàng bấy nay mà chưa từng yêu cầu ông đổi việc cho mình bao giờ, thế nhưng bây giờ lại thấy sốt ruột thay chị gái.

Ông nói: “Tôi biết anh thấy thương cảm cho chị mình, muốn con bé được ở trong một căn phòng rộng rãi, nhưng mà...”

“Thôi để con nói thẳng với cha nhé, con muốn một căn phòng vẽ tranh có giếng trời, con cần phải ra ngoài thuê nhà ở.”

“Tôi biết ngay mà!” Tất cả đều là vì bản thân, hoàn toàn chẳng thêm đếm xỉa gì đến chuyện con dâu muốn cùng học tập với bọn họ tới mức nào. Mới có tí tiền trong tay mà đã tiêu xài phung phí. Nhưng nếu vậy thì ông Phương cũng chẳng cách nào ngăn cản nghịch tử, bởi vì nhà của ông quả thực không thể thiết kế một cái giếng trời cho nó.

“Con dâu đừng ý để anh dọn ra ngoài sao?”

“Để con có thể có một phòng vẽ tranh tốt hơn, cô ấy sẵn lòng chuyển ra ngoài ở với con.”

“Anh không cảm thấy anh quá ích kỷ à? Sao anh không nghĩ cho Phí Nghê một tí chứ? Có lẽ con bé sẽ muốn ở lại nơi này, học thêm cùng với tôi và mẹ anh. Đi với anh thì con bé học được gì chứ?” Một đứa đến cấp hai còn chưa tốt nghiệp, Phí Nghê liệu có thể học được gì cùng nó đây?

Phương Mục Dương lại nhắc lại chủ đề cũ: “Theo những tin tức mà cha biết được, cha thấy liệu năm sau kỳ thi đại học có thể khôi phục lại không?”

Ông Phương vẫn nói chuyện này ông không hề biết gì cả.

“Với trình độ của Phí Nghê thì dư sức học đại học, cha cũng biết mà, sinh viên bình thường đâu đủ năng lực để sửa bản thảo cho cha.” Phương Mục

Dương cũng không nói tiếp, nói sâu hơn thì lại thành ra Phí Nghê sửa bản thảo cho ông già là có ý đồ, tuy rằng ngoài việc giúp đỡ cha mình, anh quả thực có toan tính khác.

Ông Phương hết cách với nghịch tử, chỉ đành đồng ý để anh chuyển nhà. Khi còn trẻ, ông cũng không muốn suốt ngày chạm mặt cha mình. Hồi ấy nhà bọn họ cũng khá lớn, hoàn toàn có thể cả tuần chỉ gặp mặt nhau một lần để ăn chung một bữa cơm theo thông lệ, nhưng ông vẫn muốn tìm nhà khác để chuyển đi.

Phương Mục Dương lại nói lại chuyện chuyển nhà với mẹ mình một lần. Giáo sư Mục cũng từng trải qua thời trẻ, có thể hiểu được suy nghĩ muốn ra ngoài tự lập của hội thanh niên.

Bà không nói nhiều, lập tức đồng ý.

Ông Phương trao đổi ý kiến với giáo sư Mục, giáo sư Mục khuyên ông, chúng ta không thể hồi trẻ ngại con cái nghịch ngợm hiếu động nên tổng nó về nông thôn dạy dỗ, bây giờ cô đơn trống vắng lại đòi giữ nó bên cạnh mình được, cho dù chúng ta có muốn, con trẻ cũng chưa chắc đã chiều theo ý chúng ta.

Ông Phương bèn giải thích rằng, lý do muốn giữ nghịch tử bên cạnh cũng không phải vì cô đơn.

“Nhưng từ nhỏ nó đã quen tự do rồi.” Phương Mục Dương chủ động xin về đây ở, giáo sư Mục mới thấy lạ.

Ông Phương vẫn cảm thấy con dâu không muốn chuyển đi, tuy rằng vừa mới tan ca là Phí Nghê đã đi giúp Phương Mục Dương dọn dẹp nhà mới.

Phương Mục Dương bảo Phí Nghê đứng xem, anh nói anh tự làm được.

“Anh coi em là gì chứ?”

“Am nói xem anh coi em là gì?”

“Bất kể là gì đi nữa thì em cũng phải làm cùng.” Phí Nghê không muốn bàng quan đứng nhìn, cô lấy báo gấp thành mũ, đeo tạp dề rồi bắt đầu việc quét tước. Khi làm việc Phí Nghê rất nhanh nhẹn, cô dùng hành động để chứng minh mình cũng chẳng kém Phương Mục Dương là mấy.

Sau khi lau hết một lượt ba gian phòng ở, Phí Nghê đang định tiếp tục làm tiếp thì Phương Mục Dương đã tháo mũ của cô xuống: “Lại đây ăn đã.”

Phương Mục Dương mở một lon đào vàng đóng hộp, dùng đĩa xiên đào đưa tới bên miệng Phí Nghê hết miếng này tới miếng khác, không chừa thời gian cho cô tạm nghỉ. Phí Nghê ăn một mạch hết ba miếng đào, Phương Mục Dương lại đưa cái lon đến bên miệng cô: “Em uống chút nước đi.”

“Sao anh không ăn?”

“Ngọt lắm, em ăn là được rồi.” Phương Mục Dương ăn bánh quy. Phí Nghê rất thích mua loại bánh này bởi vì nó rẻ, so với sachima hay bánh ngàn lớp thì đều rẻ hơn rất nhiều, một tệ cũng đã mua được tương đối. Khoảng sáu năm trước, Phương Mục Dương nhận được một gói hàng, trong cái gói ấy đều là loại bánh quy này. Bánh quy gửi từ quê nhà của anh đến tận nơi anh cắm trại. Khi ấy cha mẹ và anh chị đều ở nơi khác, anh thật sự nghĩ không ra ai lại tới bưu điện để gửi bánh quy cho anh. Gói bánh quy ấy cũng chỉ gửi tới một lần, từ đó về sau không hề thấy nữa, có lẽ là do nhầm lẫn.

Phí Nghê đưa lon nước đào đến bên miệng Phương Mục Dương, nhấn mạnh rằng anh cần uống một chút nước, bởi vì bánh quy quá khô.

Một lon đồ hộp chỉ có chút nước như thế, hai người uống qua uống lại vài ngụm, uống chưa hết nước đã lại chia nhau bánh quy, một cái bánh quy cũng bẻ làm đôi, anh một miếng em một miếng.

Phương Mục Dương cũng coi đôi môi của Phí Nghê như một loại điểm tâm, nhưng bây giờ anh chưa tới mức quá đói, chỉ ăn vài miếng rồi chuyển sang nói chuyện với cô, cùng cô thảo luận xem sắp tới nên bố trí nhà cửa thế nào.

Bọn họ ng ỡ ăn được một lúc, vẫn là Phí Nghệ nói: “Muộn r ỡ đấy, chúng ta làm nốt r ỡ về nhà thôi.”

Phương Mục Dương mua kính mới, muốn thay kính cũ trên cánh cửa sổ. Thay kính xong, Phương Mục Dương mang kính cũ đi, bất cẩn bị cửa vào tay.

Phí Nghệ thấy vậy thì li ền sốt sắng nhìn ngón tay anh.

Phương Mục Dương cười nói: “Không sao đâu, chỉ tr ầy xước tí thôi, em đừng động vào.”

“Thế này mà kêu tí thôi?”

“Vậ chẳng nhẽ phải kêu là rất nhi ều à?”

Phương Mục Dương dùng nước rửa sạch vết thương, Phí Nghệ lấy khăn tay ra băng cho anh: “Chúng ta về nhà đi, em đèo anh về, tay anh như thế này chắc không lái xe được đâu.”

“Làm gì mà tới mức ấy? Vớ lại, em đèo được anh sao?” Phương Mục Dương dùng tay còn lại để bỏ chiếc khăn tay kia ra. “Bây giờ lành r ỡ, không tin em nhìn thử xem.”

Phí Nghệ nắm lấy tay anh: “Anh đừng có mà chủ quan.”

“Thật sự không sao mà.”

Phí Nghệ chặn miệng Phương Mục Dương lại, không cho anh nói nữa.

Cô vốn hành động dưới tình thế cấp bách, nhưng một khi đã bắt đầu, thì không cách nào dừng lại.

Hai người qu ẫn lấy nhau từ gian ngoài vòng vào sau tấm bình phong, tựa như là chuyện riêng tư đ ầu c ần nói trong phòng ngủ.

Cách một lớp lụa, từ bên trong nhìn ra ngoài không rõ ràng, mà từ ngoài nhìn vào trong lại càng mờ mịt, chỉ có hoa cỏ trên mặt lụa là vẫn sinh động rõ nét. Tấm bình phong này có thể ngăn đôi hai gian nhà, song lại không thể cách âm.

“Đừng! Ngứa lắm!”

Phương Mục Dương duỗi tay đi gỡ chỗ ngứa cho cô. Cả người Phí Nghê bị ôm trọn trong vòng tay anh, chẳng có chỗ nào để trốn, chỉ đành xin anh đừng làm loạn nữa. Phương Mục Dương đồng ý, ngón tay cũng trở nên dịu dàng hơn.

Những âm thanh sau tấm bình phong biến mất, chỉ còn lại tiếng thở của hai người họ. Phương Mục Dương đã thay một bóng đèn mới trong phòng ngủ, ánh sáng của nó chói mắt, rực rỡ lạ thường. Hiện tại phòng ngủ được ngăn cách bởi bình phong vẫn còn trống không, hoàn toàn không có gì cả, không có tủ quần áo, không có bàn làm việc, đương nhiên cũng không có giường.

Phí Nghê không biết tại sao họ lại đi tới bước này, nhưng cô biết ở chỗ này thì không được, không chỉ không có giường, ngay cả một cái ghế tựa cũng không có, mà quan trọng nhất là không có thứ kia. Cô có hơi chút tự trách, nếu không phải cô chủ động hôn anh thì đã chẳng đến nông nỗi này rồi.

Nhưng khi Phí Nghê phát hiện Phương Mục Dương đã chuẩn bị sẵn thứ đó, khát vọng của cô bỗng chốc giảm sút vì sự mưu tính của anh. “Anh đã sớm chuẩn bị làm ở nơi này rồi à?” Cô cảm thấy như mình bị anh lừa gạt.

“Chỉ là hôm nay thuận tiện mua trên đường về nhà thôi, không phải lần trước chúng ta dùng hết rồi sao?” Phương Mục Dương vẫn hôn cô, lần này không còn quá mạnh mẽ nữa mà chừa lại cho cô chút không gian để từ chối. “Anh sẽ không miễn cưỡng em.”

Phí Nghê không trả lời Phương Mục Dương. Sơn tường trong phòng ngủ vẫn chưa khô hẳn, cô không dám tựa sát vào tường mà vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định.

Trên mặt tường ẩm ướt, bàn tay của Phí Nghệ lưu lại một dấu tay mờ mờ.

“Ôm anh chặt một chút.”

Phí Nghệ không thể không ôm chặt lấy anh, nhưng cho dù là vào thời khắc ấy, cô cũng không quên việc ngăn cản Phương Mục Dương lưu lại dấu vết trên người mình. Cô không muốn trong xưởng lại lưu trữ ền bất cứ câu chuyện gì nữa.

Trong khi Phí Nghệ cài cúc áo sau bình phong, Phương Mục Dương mang nước đến để cho cô rửa tay. Trên tay Phí Nghệ có lem một ít sơn lót, ban nữa khi chống tay lên tường cô bất cẩn bị dính phải, sau đó vết sơn kia lại dính lên áo sơmi của Phương Mục Dương.

Thế nên bây giờ trên áo Phương Mục Dương đã có dấu tay của Phí Nghệ, nhưng dĩ nhiên là dấu tay này cũng không rõ ràng lắm, nếu không để ý kỹ thì người ta cũng chỉ nghĩ là áo anh dính chút vôi trắng.

Phí Nghệ cúi đầu, để Phương Mục Dương rửa tay cho mình. Ánh mắt của cô di chuyển đến dấu tay ở trên tường, có vài chỗ còn in cả vân tay của cô, tuy nhiên dấu vết không rõ ràng lắm.

Cô cụp mắt, khuôn mặt đỏ ửng, dù trời mấy hôm nay đã chuyển lạnh nhưng trên mặt cô vẫn còn lấm tẩm mồ hôi.

Lúc chuẩn bị rời đi, cô chỉ vào những vết tích không mấy rõ ràng trên tường, nói: “Anh sơn lại chỗ này một lần nữa đi.”

“Sao phải sơn lại chứ? Anh thích để thế này.” Phương Mục Dương vươn tay ra, in lên đúng vị trí đó một dấu tay khác, bao trùm lấy dấu tay của Phí Nghệ. Nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy được đó là hai dấu tay khác biệt.

Lúc bọn họ đến đây trời còn chưa tối, nhưng khi trở về trăng sáng đã treo cao trên bầu trời đêm xanh thẳm.

Tóc tai Phí Nghệ tương đối chỉnh tề, nhưng hai hàng lông mày thì vẫn còn vương mồ hôi. Bởi vì vừa mới tiếp xúc thân mật với Phương Mục Dương

nên khi gió thu thổi qua, gò má của cô lại càng đỏ lựng. Ban nãy hai người gần gũi với nhau là thế, nhưng khi ngồi lên xe đạp của Phương Mục Dương, Phí Nghệ lại giữ một khoảng cách với anh.

Tới dưới chân nhà, Phí Nghệ không đi thẳng lên mà vượt lại tót một chút.

Lúc hai người lên trên gác vẫn đi cách nhau khá xa, Phí Nghệ bước đi rất nhanh, cứ như thể muốn vút Phương Mục Dương lại vậy. Tới cửa nhà rồi, cô vào trong nhà trước, chỉ chào cha chồng một câu ngắn gọn rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

“Hai đứa đi đâu mà về muộn thế?”

“Đi dọn nhà mới ạ.”

Rõ ràng là chuyện vợ chồng bình thường mà cứ phải lén la lén lút.

Khi đầu gối của Phí Nghệ bị hôn lên, mi mắt của cô giật giật. Cô nhắm mắt lại, nói với Phương Mục Dương: “Hôm nay chúng ta ở đây bao lâu mà mới chỉ dọn dẹp được một chút, ngày mai không thể như thế nữa đâu.”

“Bà phê bình chính xác lắm.”

“Ngày mai chúng ta dọn bên phòng vẽ tranh đi.”

“Em không cần làm đâu, ngày mai anh sẽ đi dọn, giờ em cũng đủ bận rộn rồi, còn phải sửa lại bản thảo cho ông già nữa chứ.”

“Ngày mai em vẫn nên đi cùng anh thì hơn, tranh thủ xong việc càng sớm càng tốt.”

“Em mà đi, có khi tiến độ còn chẳng nhanh bằng anh tự làm một mình.”

Phí Nghệ nghe vậy thì không nói gì, bởi vì khối lượng công việc bọn họ làm được hôm nay đúng là không bằng lúc trước Phương Mục Dương làm một mình. Nhưng đây nào có phải lỗi sai của mình cô đâu?

Nói xong những lời đó, Phương Mục Dương lại giải thích: “Không phải là anh trách em, anh chỉ là không tin nổi bản thân mình thôi.”

Ngày hôm sau, Phương Mục Dương không đến xưởng mỹ đón Phí Nghệ, cô tự bắt xe buýt đến. Lúc Phí Nghệ tới nơi thì Phương Mục Dương đang thu dọn phòng vẽ tranh. Anh không chỉ muốn mở giếng trời, mà còn muốn đổi cái cửa sổ hiện tại thành cửa sổ sát đất. Cửa sổ sát đất đối diện cây đào ngoài sân. Công trình này cũng không thể xem là nhỏ.

Phí Nghệ bảo Phương Mục Dương đi rửa tay, hôm nay ở nhà ăn cô đã giành được một ít thịt viên. Từ hồi ông Phương mời dì Dương đến nhà, khi tan làm Phí Nghệ đã không còn phải suy nghĩ xem tối nay ăn gì nữa, đã rất lâu rồi cô không đi tranh đoạt thịt với người ta. Thế nhưng hôm nay tham gia cuộc đua, tốc độ của cô vẫn chẳng hề kém ai cả.

Phương Mục Dương đã chuyển bộ bàn ghế và giường cao lúc trước anh gửi tạm bên chỗ chứa đồ của chủ nhà sang đây. Giờ bọn họ đã có giường mới, cái giường cao kia trở nên vô dụng, bị vứt chỏng chơ ở ngoài sân không thương tiếc. Ba gian phòng này của bọn họ vốn là một phần của sân vườn nhà chủ nhà, những hộ gia đình trước kia thuê nhà ra vào đều phải đi qua khu nhà chính, thường xuyên chạm mặt gia đình nhà chủ, nhưng giờ Phương Mục Dương đã bịt kín nguyệt môn nối giữa hai bên, tự trở một cái cổng khác. Anh không dùng gạch lấp nguyệt môn lại mà chỉ dùng ít gỗ thừa lấp thêm cánh cửa vào đó. Gỗ này chưa qua xử lý, vẫn giữ nguyên được màu sắc nguyên bản của mình. Trên cửa gỗ còn gắn khóa, bình thường vẫn luôn khóa chặt, nếu như họ cần đi lại thì sẽ đi qua cái cổng mới mở kia. Chỉ trong những trường hợp đặc biệt, chẳng hạn như hôm nay Phương Mục Dương muốn chuyển đồ của mình từ nhà của chủ nhà sang, anh mới mở cái cửa này.

Phí Nghê để hộp cơm đựng mìn th ầu và thịt viên lên trên bàn, mở bình bi đông quân đội ra, gọi Phương Mục Dương tới ăn. Phương Mục Dương gấp một viên thịt, đưa đến bên miệng Phí Nghê, cô hé môi, cắn một miếng.

Thấy Phương Mục Dương vẫn nhìn mình chăm chú, Phí Nghê nói: “Anh ăn đi, ăn xong chúng ta lại cùng nhau dọn.”

“Không phải đã nói em không cần đến rồi sao?”

“Em nghĩ hai người làm dù sao cũng nhanh hơn chút.” Chuyện hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, hôm nay chắc chắn sẽ không như vậy. Chẳng bao lâu nữa chị hai và chị dâu sẽ về, Phí Nghê muốn dọn nhà xong thật nhanh. Hôm nay dù bị đau chân nhưng vừa tan ca là cô đã chạy thẳng tới nhà ăn, cướp được thịt viên thì vội vàng bắt xe buýt tới nhà mới, lúc này bắp chân vẫn còn đang hơi đau nhức.

“Chuyện ấy cũng chưa chắc đâu.”

Phí Nghê sợ Phương Mục Dương lại nói mấy câu không đứng đắn, không thèm tiếp chuyện anh nữa. Cô vẫn chưa đi xem phòng ngủ, không biết những dấu tay kia có còn hay không, định bụng sẽ treo gì đó lên để che đi

một chút, nếu không cứ nhìn thấy chúng là Phương Mục Dương sẽ lấy ra trên gheo cô. Phí Nghê cúi đầu, vội vàng ăn cơm, chỉ lát sau đã đứng dậy.

Cô đi ngắm thử cái cổng mới Phương Mục Dương vừa trở, quanh cổng còn quần dây leo. Cũng chỉ có anh mới có thể làm được một cái cổng như vậy.

Trên cánh cổng có khắc hình một cô gái. Cô gái này còn rất trẻ, mà Phí Nghê cũng biết rất rõ.

Cô nghĩ, cô nào phải thần giữ cửa, nếu người ta biết anh khắc hình cô lên cửa nhà thì chắc sẽ cười chết mất. May là cái hình này cũng rất nhỏ, người bình thường sẽ không nhìn ra được.

Phương Mục Dương hôm nay không đùa giỡn với Phí Nghê nữa, vì anh cũng muốn mau chóng hoàn thành việc dọn dẹp nhà cửa. Nếu Phí Nghê không tới, anh còn định sẽ ngủ luôn ở đây, bản thân anh thì ngủ chỗ nào mà chẳng được. Nhưng giờ Phí Nghê đã tới, anh phải để cô nghỉ ngơi chu đáo, bởi vậy hơn chín giờ tối anh đã đưa cô về nhà.

Trên đường về, Phương Mục Dương nói với Phí Nghê: “Ngày mai anh sẽ ngủ bên phòng ngủ mới của chúng ta, tan làm em cũng đừng đến nữa. Không phải dạo này em đang bận sửa bản thảo cho ông già hay sao, chuyện trang trí nhà cửa em không cần bận tâm đâu.” Phương Mục Dương bết trước khi chuyển hẳn vào ở, Phí Nghê sẽ không qua đêm với anh ở đó.

Phí Nghê quả thực đang bận rộn chuyện bản thảo của ông Phương, nhưng mà đây là nhà của hai bọn họ, cô không thể để Phương Mục Dương bận bịu một mình được.

“Anh cũng không cần gấp gáp quá đâu, cùng lắm thì chúng ta chuyển sang bên ấy ở trước rồi tu sửa phòng vẽ tranh sau cũng được.”

“Nếu như hoàn thiện phòng vẽ tranh trước Trung thu, em còn có thể nhìn qua giếng trời để ngắm ánh trăng ngày rằm.”

Phí Nghê phì cười: “Không phải là ngắm ngoài sân cũng được à? Sao cứ nhất định phải ngắm từ trong phòng chứ.”

“Khác nhau mà.”

Chị gái của Phương Mục Dương về vào chiều Chủ nhật, buổi sáng Phí Nghệ và Phương Mục Dương đã bắt đầu chuyển nhà. Tất cả hoa cỏ cô mang đến đều để lại cho cha mẹ chồng, bọn họ chỉ dọn mấy món đồ nội thất cùng dương càn và máy may đi, thay đồ đạc mới vào đó. Nói là “mới” nhưng thực ra chỉ có giường mới, còn bàn làm việc và tủ quần áo đều là đồ cũ Phương Mục Dương đào được trong cửa hàng ủy thác, nhưng cả chất liệu lẫn chất lượng đều tốt hơn đồ mới trong cửa hàng nội thất rất nhiều. Những món đồ này Phương Mục Dương mua nhưng người chi tiền lại là ông Phương, khoản tiền còn thừa, Phương Mục Dương và Phí Nghệ lại thêm vào một ít, mua cho gia đình một cái máy ghi băng cassette đời mới nhất. Cái máy ghi băng này để ở nhà, Phương Mục Dương chỉ mang cuốn sách tranh của ông Phương đi, anh muốn sao chép lại để học hỏi.

Hai người còn chưa kịp ngắm nhà mới của mình thì đã phải đi ra ga xe lửa. Bọn họ đã thuê trước một chiếc taxi để đi về từ nhà ga, còn đến nhà ga thì họ vẫn bắt xe buýt. Phí Nghệ không nhớ thuê cả taxi chiều đi, một kilômét cũng tốn bốn hào, còn chưa kể chi phí đỗ xe trong lúc chờ đợi, cộng lại cũng mất mấy ngày tiền lương của cô. Người đầu tiên bọn họ đợi được là Mục Tĩnh. Đã hơn một năm không gặp, nhưng Mục Tĩnh không thay đổi gì nhiều. Mấy năm này cô và em trai chẳng gặp nhau được mấy lần, mà mỗi lần gặp nhau cũng khác.

Lần đầu tiên Phương Mục Dương gọi cô là chị vẫn là khi ngồi xe lửa đi đó đây. Trước kia, Phương Mục Dương luôn gọi thẳng tên của anh chị. Lúc Phương Mục Dương năm tuổi, cậu đột nhiên đi đến một kết luận, bởi vì năm sinh của cậu lớn hơn năm sinh của tất cả mọi người trong nhà cho nên ở nhà cậu là lớn nhất, ông chỉ ông Phương nhỏ hơn cậu mà mấy vị cố nhân ông Phương vẫn sùng bái kia cũng nhỏ hơn cậu rất nhiều, càng cố càng nhỏ, chỉ có mình cậu là đang trong độ chín của nhân loại. Cậu khẳng khái bảo vệ luận điểm của mình, không ai thuyết phục được cậu, nhưng khi những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn gọi cậu là anh, cậu cũng kiên quyết đồng ý, không hề giảng giải lại những lý thuyết kia cho người khác. Những ký ức của Mục Tĩnh về em trai cũng bắt đầu khi cậu năm tuổi, trước đó bọn họ ở

trong một căn nhà rất to, Phương Mục Dương luôn chạy tung tăng khắp nơi, ngoài giờ ăn ra thì chẳng bao giờ thấy mặt.

Lần đầu tiên Mục Tĩnh nghe Phương Mục Dương gọi chị là sau khi cha mẹ họ xảy ra chuyện, Phương Mục Dương ng ỡ xe lửa miễn phí tới thành phố nơi cô sống, đến trường đại học gặp cô. Ban đầu cô còn cho rằng em trai đến là để nhờ cậy mình. Cha mẹ của họ đều bị đi ều tra, anh cả thì do tính chất công việc nên thông tin đưa cho họ đều là giả, nếu liên lạc theo cái địa chỉ đó thì không thể tìm được anh, mà Phương Mục Dương lại nhỏ như vậy, không ai chăm sóc, tìm đến cô cũng là đi ều tất yếu. Mục Tĩnh cảm giác được một áp lực lớn chưa từng thấy đè nặng lên đôi vai mình, vì chuyện của cha mẹ nên cô cũng rất gian nan, căn bản không có khả năng tiếp nhận em trai của mình. Quan hệ giữa hai người họ không thân thiết, thế nhưng cậu ng ỡ xe lửa xa như thế tới tìm cô, cô cũng nhất thời không thể nào từ chối được. Dù dáng vóc cậu không nhỏ nhưng sâu bên trong vẫn chỉ là một đứa bé, Mục Tĩnh không khỏi cảm thấy có chút xót xa thay em, nhưng cậu thì lại chẳng mảy may lo lắng tí nào, thậm chí còn hơi có phần hưng phấn vì cuối cùng cũng tự do. Sự hưng phấn ấy khiến cho Mục Tĩnh tức giận, cô cho rằng nguyên nhân khiến em trai mình vui vẻ như thế là bởi vì cậu chẳng biết gì về tương lai, sớm muộn gì cậu cũng sẽ hiểu ra đi ều gì chờ đợi phía trước, không phải là sự tự do khi không có cha mẹ quản thúc, mà là sự bất lực khi không thể làm chủ cuộc sống của mình. Trong cơn tức giận, cô đã nói với em trai cô không thể lo cho cậu, bảo cậu nhanh chóng về nhà, ít nhất về nhà còn được nhận sinh hoạt phí hàng tháng, cho dù không nhiều nhưng cũng đủ sống qua ngày.

Phương Mục Dương lúc ấy đã rất ngạc nhiên, cậu ng ỡ xe lửa tới thành phố nơi chị sống, được nhiên là muốn gặp chị chứ không phải là muốn chị chăm lo cho mình, không ngờ lại bị coi như một gánh nặng tự tìm đến. Cậu nói cậu không định đi về ngay, cậu còn muốn tham quan vài địa điểm nổi tiếng của thành phố này, tiện thể vẽ mấy bức ảnh, chỗ ngủ cậu cũng đã tìm xong, lúc ng ỡ xe lửa cậu có gặp một người rủ cậu tới nhà mình ở. Sau đó cậu mở túi, lấy lọ rau củ muối chua ra đưa Mục Tĩnh, nói món này ăn kèm với cháo trắng thì ngon hơn là cháo kê. Lúc nói những lời ấy, Phương Mục Dương đã rất nhiều ngày không được ăn cả cháo kê lẫn cháo trắng, thứ anh ăn chỉ là cháo râu ngô, thỉnh thoảng còn độn được hai miếng khoai lang

vào đó. Từ khi dọn đến căn nhà đất nhỏ kia, cậu đã nhận sinh hoạt phí hàng tháng, số tiền nhận được không nhiều nhưng nếu không tiêu gì khác thì cũng đủ để ăn lưng lửng bụng mỗi ngày. Thế nhưng cậu muốn vẽ tranh, muốn mua giấy mua màu vẽ, cho nên càng ăn càng gầy. Phương Mục Dương nói với Mục Tĩnh, địa chỉ anh cả đưa cậu không đúng, cậu cũng tốn chút công sức mới tìm được địa chỉ của chị dâu, chị dâu hiện đã mang thai. Nói rồi cậu đưa địa chỉ mới của chị dâu cho Mục Tĩnh, sau đó định rời đi ngay.

Mục Tĩnh gọi Phương Mục Dương lại, mời cậu ăn một bữa cơm, những món Mục Tĩnh gọi đều là thịt. Lúc ăn cơm, Phương Mục Dương cũng không hề khách sáo chút nào. Mục Tĩnh tiễn em trai ra ga tàu, lại cho cậu thêm một ít tiền và phiếu lương thực, dặn cậu mau ngồi xe lửa về nhà, một đứa trẻ chưa biết gì như cậu, đi lung tung khắp nơi cũng không phải là chuyện tốt. Phương Mục Dương không lấy phiếu lương thực, tiền cũng chỉ lấy một nửa, cậu dùng chỗ tiền ấy để mua mấy chục cái bánh nướng ở nhà ga, mua bánh nướng bán ở nhà ga không cần phiếu. Mục Tĩnh tận mắt nhìn em trai mình lên xe lửa, cô không biết Phương Mục Dương vừa lên cửa này đã nhảy xuống từ một cửa khác. Thực sự có người rủ Phương Mục Dương về nhà ở, người đó cùng đi xe lửa với Phương Mục Dương, nhưng buổi tối Phương Mục Dương không đến nhà người ta mà ngủ lại luôn tại chỗ cậu vẽ tranh. Trên người cậu bôi rất nhiều tinh dầu, không con muỗi nào dám lại gần cả, còn khi đói bụng thì sẽ ăn bánh nướng dự trữ trong túi. Một tuần sau cậu mới rời khỏi thành phố nơi Mục Tĩnh sinh sống, mang theo những bức tranh mình vẽ, đến một thành phố còn xa xôi hơn nữa.

Lần tiếp theo Mục Tĩnh gặp em trai mình, là ở bệnh viện. Cô không ngờ, cô gái Phí Nghệ chăm sóc em trai cô khi ấy cuối cùng lại trở thành em dâu của cô.

Ở trong phòng bệnh lúc đó chỉ có ba người bọn họ, Phí Nghệ giới thiệu Mục Tĩnh cho Phương Mục Dương: “Đây là chị hai của cậu.”

Mục Tĩnh còn nhớ rõ em trai đang nằm giường bệnh đã nói với cô, cậu muốn về nhà. Nhưng khi ấy, bọn họ căn bản là không có nhà.

Còn hiện tại, cậu lại là người đón cô về nhà. Chỉ có đi đâu Phương Mục Dương còn phải ở lại ga tàu hỏa đón chị dâu, cho nên Phí Nghê ngồi xe cùng Mục Tĩnh về nhà trước.

Bọn họ trò chuyện cũng rất thân mật với nhau, chẳng mấy chốc đã nhắc đến chuyện cả nhà đều mong Mục Tĩnh về ở.

Nhưng Mục Tĩnh lại nói, cô không có ý định quay về ở hẳn.

Chương 95: Bù đắp

“Chị kết hôn rồi.”

Mục Tĩnh kết hôn còn sớm hơn em trai mình một chút. Chỉ có điều cô không trở về đây cũng không phải vì kết hôn, mà vì sắp tới cô sẽ trở thành giảng viên chính thức. Nếu như trở về đây mà cũng được làm giảng viên thì cô cũng không ngại chuyển đi, nhưng mà khả năng này là cực thấp.

Vào ngày cưới, Mục Tĩnh mới biết chồng của mình muốn lấy mình là bởi vì cô trông giống người bạn gái cũ đã mất của anh. Lúc phát hiện ra chuyện ấy, Mục Tĩnh vẫn rất bình tĩnh chấp nhận. Cô cần một người chồng xuất thân tốt, còn về việc người chồng đó có yêu cô hay không thì cũng chẳng quan trọng lắm, cô không bận tâm gì nhiều. Từ ngày chia tay với mối tình đầu, Mục Tĩnh cảm thấy tình yêu cũng chỉ có vậy, kết hôn với người nào cũng đều như thế cả thôi. Nhưng khi em trai gửi thư, nói cậu đã cưới cô gái từng chăm sóc mình, Mục Tĩnh vẫn cảm thấy mừng cho cậu. Rốt cuộc trên đời này vẫn có những người kết hôn chỉ đơn thuần vì tình cảm.

Cha chồng của Mục Tĩnh từng học việc trong công xưởng ông ngoại cô mở, tuy nhiên không có mấy hảo cảm với gia đình cô. Ông ấy là người thô lỗ, trên đời này ghét nhất mấy tên văn nhân cổ hủ. Thế nhưng ông ấy lại tán thưởng cậu em trai từng cứu người của Mục Tĩnh, thậm chí còn chủ động đưa ra đề nghị đón Phương Mục Dương đang nằm viện về ở cùng, bởi vì sau khi kết hôn thì chính là người một nhà, người nhà gặp nạn thì đương nhiên cũng nên giúp đỡ một tay. Gia đình nhà chồng Mục Tĩnh sống trong một căn nhà hai tầng, cũng đủ phòng cho Phương Mục Dương ở.

Sau khi nhận được thư của Phương Mục Dương, Mục Tĩnh mới biết em trai mình đã hồi phục, không cần phải đến sống cùng mình nữa. Cha chồng

cô biết tin Phương Mục Dương khỏe lại thì cũng bảo Mục Tĩnh chuyển lời tới Phương Mục Dương, nói cả nhà họ đều hoan nghênh cậu tới, tới ở hẳn luôn cũng được. Mục Tĩnh khi ấy không truyền đạt lại ý kiến của cha ch ồng cho Phương Mục Dương, cũng không báo chuyện mình đã kết hôn cho cha mẹ ruột. Đối với vấn đề kết hôn, cô không được hứng khởi như em trai, cũng không cảm thấy đó là tin tức tốt gì đáng để chia sẻ. Cuộc sống sau khi lấy ch ồng của cô rất đối bình lặng, không bàn tới chuyện có hạnh phúc hay không, nhưng cũng không có gì đến mức phải ly hôn cả.

Khi biết chuyện Mục Tĩnh muốn về thăm nhà, cha ch ồng tuy không thích gia đình cô nhưng vẫn dặn mẹ ch ồng chuẩn bị vài thứ cho cô, trong đó có ít đặc sản địa phương, cũng có vài vốc, rượu và thuốc lá. Ông ấy còn bảo Mục Tĩnh chuyển lời cho cha mẹ và em trai rằng ông ấy rất hoan nghênh bọn họ đến đây gặp mặt, đặc biệt là em trai cô. Còn bản thân ông ấy thì, tất nhiên sẽ không hạ mình qua đó.

Phí Nghê tuy rất kinh ngạc nhưng cũng không biểu hiện gì ngoài mặt. Kết hôn trong một thời kỳ như vậy, lại còn không nói gì với người nhà. Phí Nghê đoán Mục Tĩnh nhất định có nỗi khổ riêng, nhưng cô không truy hỏi, chỉ nói mọi người trong nhà đều rất nhớ Mục Tĩnh, lúc nào cũng mong Mục Tĩnh về nhà. Mục Tĩnh hiểu ý của Phí Nghê, bất kể thế nào thì cô vẫn có một ngôi nhà để trở về. Khi còn bé Mục Tĩnh vẫn luôn muốn có em gái, nhưng đợi mãi mà em gái chẳng thấy đâu, cuối cùng chỉ đợi được một cậu em trai. Có lẽ nếu hồi nhỏ Phương Mục Dương chịu để Mục Tĩnh trang điểm thành một bé gái thì tình cảm giữa hai chị em bọn họ sẽ thân thiết hơn một chút, nhưng mà cậu lại không chịu. Hiện tại Phương Mục Dương vẫn đẹp mắt, nhưng hồi nhỏ cậu mới đúng là xinh xẻo, một kiểu xinh xẻo phi giới tính. Cậu cũng không phải là sinh ra đã khó ưa, sau ngày vì quá ảm ỉ nên cậu mới khiến cả nhà nhức đầu như vậy.

Mục Tĩnh nói với Phí Nghê: “Mục Dương có thể gặp được em đúng là may mắn, thời điểm nó khó khăn nhất chính em đã kéo nó dậy.” Không phải ai cũng có được may mắn như thế. Những lúc khó khăn cũng chính là lúc yếu đuối nhất, nếu không có ai vực dậy thì rất có thể sẽ mãi mãi ngã trên mặt đất. Chuyện người nhà không thể làm, Phí Nghê lại làm được.

Phí Nghê nghe thế thì chỉ cảm thấy xấu hổ. Cô nhớ khi Phương Mục Dương nằm viện, cô đã nói toàn những lời ba hoa với Mục Tĩnh, trong đó có câu: “Có thể chăm sóc một anh hùng như Phương Mục Dương chính là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của em.”

Đối mặt với lời khen này, Phí Nghê chọn giữ im lặng. Dù sao cô cũng không thể nói với Mục Tĩnh, khi ấy cô đi chăm sóc Phương Mục Dương phần lớn đều là vì cơ hội vào đại học.

Mục Tĩnh gặp mặt cha mẹ, ba người ngồi điện nhau, song lại chẳng ai lên tiếng. Những người quá thân thiết không nói nổi lời xã giao, nhưng dù sao cũng đã xa cách nhiều năm như vậy, tuy rằng vẫn hay thư từ qua lại nhưng không thể so với gặp mặt trực diện được. Khi ông Phương rời xa con trai út thì thằng bé mới học tiểu học, về sau tất nhiên là sẽ thay đổi hàng ngày, nhưng sự thay đổi ấy vẫn là kiểu thay đổi tốt, nói chung là càng thay đổi sẽ càng tốt, tuy vẫn có nhiều đi đâu không vừa ý nhưng về tổng thể ông vẫn thấy rất vui mừng. Ngược lại, sự thay đổi của cô con gái thứ hai không nhiều nhận gì, chủ yếu chỉ là thay đổi về mặt khí chất mà thôi. Nó đã không còn vẻ kiêu ngạo của ngày xưa, cũng mất đi sự khí phách và hăng hái tuổi thiếu thời. Nhìn thấy con mình, ông Phương lại càng cảm thấy áy náy trong lòng.

Cuối cùng vẫn là Phí Nghê phá vỡ sự im lặng trước, cô bảo Mục Tĩnh đi xem căn phòng mà gia đình đã chuẩn bị cho chị ấy, trên chiếc bàn sách trong phòng có bày một chiếc bình sứ cắm đầy những bông cúc trắng loại to. Chỗ cúc này là do Phương Mục Dương mua, anh mua rất nhiều, còn để cả một bó bên nhà mới của mình. Món quà Phí Nghê và Phương Mục Dương mua cho chị hai cũng được để ở trên bàn. Phí Nghê đã cố ý tìm một cuộn giấy màu sắc rực rỡ để gói nó lại, sau đó bảo Phương Mục Dương thắt một cái nút xinh đẹp. Cô còn sử dụng cây bút máy ông Phương cho để viết thiệp gài lên đó.

Mục Tĩnh thấy món quà này thì quay đầu sang một bên, cố kìm nén không cho nước mắt rơi xuống. Hơn một năm nay, bất kể gặp phải chuyện gì, cô cũng chưa bao giờ khóc. Nhưng trông thấy căn phòng mà cha mẹ và em trai chuẩn bị cho mình, cô lại cảm thấy nghẹn ngào trong lòng ngực.

Mục Tĩnh tham quan căn hộ mới của cha mẹ, xem qua một lượt các phòng, không khỏi hỏi Phí Nghê: “Hai đứa ở phòng nào thế?” Theo như những gì cha nói trong thư thì ông đang sống cùng Phương Mục Dương.

“Bọn em đi thuê một tiểu viện ạ.”

Mục Tĩnh mơ hồ cảm thấy chuyện em trai và em dâu dọn ra khỏi nhà cha mẹ có liên quan đến mình. Nếu như cô sớm thông báo chuyện mình kết hôn, có lẽ em trai đã không chuyển ra khỏi đây.

Ông Phương biết chuyện con gái đã kết hôn được hơn một năm thì nhất thời không khống chế nổi biểu cảm, cả kinh ngạc lẫn hết hồn đều viết hết lên trên mặt. Song nhờ sự giúp đỡ của bà bạn già, ông đã nhanh chóng khôi phục lý trí của mình.

“Sao Tiểu Cù không đi cùng con?”

“Anh ấy đợt này kín lịch phẫu thuật rồi ạ.” Chồng của Mục Tĩnh – bác sĩ Cù là một nhân tài trẻ tuổi đầy triển vọng, quả thực là rất bận rộn.

Về công việc của con rể, ông Phương về cơ bản là hài lòng.

Mục Tĩnh không đề cập đến mối quan hệ cũ giữa ông ngoại và cha chồng mình, nhưng nghe xong tình hình chung của nhà thông gia, ông Phương liền biết hai bên sẽ không hợp nhau, cũng chẳng hỏi thêm nhiều nữa.

Mục Tĩnh lấy quà cha chồng chuẩn bị sẵn ra cho mọi người, không chỉ có quà cho ông bà Phương mà còn có quà cho Phương Mục Dương và Phí Nghê.

Ông Phương không ngờ nhà thông gia lại chu đáo như vậy, cả nghịch tử cũng nhớ đến.

Thế nhưng ông không hề biết, những món quà kia chủ yếu đều là tặng Phương Mục Dương, còn quà của ông chẳng qua chỉ là tiện thể mang kèm. Cũng tới gần đây Mục Tĩnh mới biết được, cha mẹ chồng không hài lòng

với cha mẹ ruột của cô nhưng vẫn đồng ý cho con trai cưới cô về, là bởi vì cô có một cậu em trai anh hùng đang nằm bệnh viện. Nhờ có người em này, họ mới nhận định Mục Tĩnh không giống với cha mẹ mình.

Ông Phương hỏi Mục Tĩnh: “Khi nào thì nhà thông gia tới đây gặp mặt chúng ta?” Bản thân ông vẫn cho rằng trong những chuyện như thế này, phía nhà trai nên chủ động.

Mục Tĩnh không nói cho cha biết, cho dù có gặp mặt thật thì nhà bên kia cũng muốn nhà bên này tự đi sang.

“Mọi người đều đang bận rộn, tạm thời chưa cần gặp nhau đâu ạ.” Phụ huynh hai bên gặp gỡ, ngoại trừ khinh bỉ lẫn nhau thì đại khái là cũng chẳng được thêm gì khác.

Mục Tĩnh tặng riêng cho Phí Nghê và Phương Mục Dương một cái máy ảnh, coi như là quà cưới muộn.

Từ miệng con gái, ông Phương đã moi được thông tin chi tiết về con rể. Ông đánh giá con rể là một người đáng tin cậy, nhưng dù sao cũng không thể yên tâm tuyệt đối, vẫn băn khoăn trong lòng không biết có nên thử đi sang đây để khảo sát một chút hay không. Bận già, nghịch tử và con dâu đều có việc làm, chỉ có mình ông là vẫn đang chơi không ở nhà. Nhưng nếu ông đi một mình thì lại có vẻ hơi quá tùy tiện. Tính đi tính lại, cuối cùng chỉ có mỗi cách bảo nghịch tử xin nghỉ phép để đi cùng mình một chuyến.

Khi ông đang nghĩ về Phương Mục Dương, Phương Mục Dương đã đưa chị dâu cả và cháu trai mình về nhà.

Mặc dù nhiều năm không gặp nhưng chị dâu của Phương Mục Dương vẫn có thể nhận ra anh giữa đám đông, không chỉ bởi mỗi nét mặt mà còn là vì khí chất. Những người khác đều quá nóng vội, vội vã đón người nhà đi, chỉ duy có Phương Mục Dương là vẫn đứng yên quan sát, cứ như thể anh không phải đi đón ai mà chỉ đang đến nhà ga để vẽ tranh tả thực. Năm đó gặp Phương Mục Dương mới tốt nghiệp tiểu học chưa được bao lâu, chị

còn cảm thấy bu òn bực, cha mẹ vừa mới xảy ra chuyện lớn, không hiểu sao đứa nhỏ này vẫn thản nhiên như không có việc gì vậy.

Đến bây giờ chị dâu cả vẫn chưa biết chuyện Phương Mục Dương cứu người xong phải nằm viện, tin tức anh bị hôn mê được đưa đến địa chỉ giả của anh trai Phương Mục Dương, những người khác trong nhà cũng không ai kể với chị. Chị không biết Phương Mục Dương và Phí Nghê gặp nhau thế nào, cũng chẳng biết Phí Nghê mặt mũi trông ra làm sao, nhưng từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Phí Nghê, chị đã biết đây chính là em dâu của chị. Cho dù không phải ở nhà mà là đang ở bất kỳ một chỗ nào khác, chị cũng có thể nhận ra. Phí Nghê vội vàng bước ra mở cửa, khi mở cửa cô thoáng nhìn Phương Mục Dương một cái, sóng mắt lưu chuyển, chẳng cần phải nói ra lời mà hết thảy đều lộ rõ. Trong ánh mắt Phí Nghê còn lấp lánh chút ý cười, mà ý cười ấy chỉ dành cho Phương Mục Dương, khi sự nhớ ra sự tồn tại của những người xung quanh, ý cười ấy mới tản mát, phân ra đều đều cho những người khác.

Phí Nghê mỉm cười chào chị dâu và cháu trai nhỏ.

Cháu trai nhỏ gọi Phí Nghê là chị gái, mẹ cậu bé lập tức sửa lại, bảo cậu phải gọi Phí Nghê là thím.

Song cháu trai nhỏ lại nhất định không chịu sửa, cậu gọi Phương Mục Dương là chú, nhưng vẫn gọi Phí Nghê là chị gái.

Phí Nghê đưa bao lì xì màu đỏ đã chuẩn bị sẵn cho cháu trai.

Trước khi cậu nhóc kịp nhận lì xì, Phương Mục Dương đã duỗi tay cướp lấy nó: “Ngang hàng với nhau thì không có lệ tặng lì xì.” Chị em đương nhiên ngang hàng.

Phí Nghê lại vươn tay lấy lại cái bao lì xì từ chỗ của Phương Mục Dương. Vì người nhà đều đang đứng cả đây, anh cũng dễ dàng để cô lấy được.

Phí Nghê cười nói với Phương Mục Dương: “Anh đừng có mà phá đám.”

Cô cúi đầu giải thích với cháu trai nhỏ, cô và Phương Mục Dương là vợ chồng, nếu đã gọi Phương Mục Dương là chú thì phải gọi cô làm thím.

Tất cả gia đình bọn họ đều chuẩn bị quà cho nhau, cũng phải mất một thời gian mới tặng đi tặng lại hết.

Cơm tối là ăn ở nhà, dì Dương tự tay nấu nướng toàn bộ. Ăn cơm xong, giáo sư Mục lấy ra ba phần quà gói giấy báo, lần lượt tặng cho hai người con dâu và cô con gái của mình. Trong báo toàn là tiền mặt. Tiền lương phát bù của giáo sư Mục và ông Phương là ai nhận phần người nấy. Lương của giáo sư Mục cao hơn lương của các con, mà bà cảm thấy mức lương hiện tại của mình đã là đủ dùng, nếu như không phải chia sẻ gì với ông Phương. Bởi vì vấn đề của bà và ông Phương mà ba đứa con đều bị liên lụy cả, hiện giờ đã nhận được lương bổ sung, bù đắp một chút cho mấy đứa nhỏ hiển nhiên là chuyện phải làm.

Chương 96: Nghĩ nhiều

Chị dâu cả rất thích mối quan hệ trong gia đình họ Phương, so với gia đình chị thì thực sự thoải mái vô tư hơn nhiều.

Cha của chị nhìn bên ngoài thì chỉ có mỗi mẹ chị là vợ, nhưng trên thực tế lại đồng thời nhận cả ba bà vợ bé, trong nhà có tới mười mấy anh chị em. Từ nhỏ chị đã luôn thấy ồn ào, từ lúc đi lấy chồng mới cảm giác được yên ổn. Gần đây nhà cha mẹ chị được trả lại sổ tiết kiệm cũ cùng với số lợi tức cố định đã bị ngừng phát trước đó, vì khoản tiền lớn này mà cả gia đình cãi nhau ồn ã cả lên. Chị lười tranh giành, cũng tranh không nổi.

Đến nhà họ Phương, cha mẹ chủ động đưa tiền, các con lại không chịu nhận. Chị hiện tại không có việc gì cần tiền gấp, cũng nói không cần.

Giáo sư Mục đã gói tiền xong xuôi, lại chẳng đưa nào chủ động nhận lấy.

Phương Mục Dương biết tiền mẹ cho khác với tiền của cha cho. Cha anh nói cho tiền nhiều lúc chỉ là nói hươu nói vượn, nếu như anh mà cần thật thì có khi lại bị ông Phương chửi mắng là kẻ dung tục, nhưng may mà Phương Mục Dương quả thực là người dung tục, cũng thích cái nhận xét ấy. Song mẹ anh thì lại thực lòng muốn cho. Gắng nặng tâm lý của bà quá lớn, bà cảm thấy có lỗi với các con mình, muốn dùng tiền bạc để bù đắp, nhưng con của bà lại không ai nhận.

Phương Mục Dương chủ động nhận lấy một gói tiền, cười nói: “Cảm ơn mẹ ạ.”

Phí Nghê trừng mắt nhìn Phương Mục Dương một cái, anh giả bộ như chẳng thấy gì, lại còn lấy một gói khác đưa cho cháu trai nhỏ: “Đây là quà bà nội đưa cho nhà con, con cần giúp mẹ đi.”

Chị dâu cả vôi vàng lấy tiền từ chỗ con trai, toan trả lại.

“Nếu như chị dâu không cần thì để hôm nào em đến nhà đưa cho chị vậy.”

“Cái thằng nhóc này.” Cho dù Phương Mục Dương đã kết hôn, chị dâu vẫn coi anh như đứa trẻ.

Giáo sư Mục cười nói: “Mấy đứa cứ cần đi, tiền để ở chỗ mẹ cũng chẳng dùng làm gì cả.”

Phương Mục Dương lại bỏ gói tiền cuối cùng vào tay Mục Tĩnh: “Chị, chị cũng nhận đi, coi như giữ tiền cho mẹ, nếu như chị không lấy tiền thì mấy ngày nữa kiểu gì cha cũng sẽ lừa tiền của mẹ đi mua tranh giả...”

Ông Phương nghe thấy nghịch tử vu khống mình thì tức khắc phủ nhận: “Tôi mua tranh giả khi nào hả? Tranh tôi mua đều là bút tích thực!”

Dưới tình thế cấp bách, ông Phương chỉ phủ nhận cái cáo buộc quan trọng nhất trong mắt mình. Với ông mà nói, bị buộc tội lừa tiền vợ còn lâu mới bằng với chuyện bị nói đi mua tranh giả.

Cháu trai nhỏ nói: “Vậy là ông nội thường xuyên lừa tiền của bà nội nhỉ.”

Chị dâu vôi vàng dạy dỗ con trai: “Không được nói bậy.”

“Nhưng ông nội có phủ nhận đâu ạ.”

Ông Phương thở dài, cái thằng nghịch tử này, ở trước mặt cháu trai mà cũng đào hố chôn mình, hoàn toàn chẳng có dáng vẻ của người làm chú gì cả.

Trong bữa cơm, Phương Mục Dương vẫn luôn bóc vỏ cua cho Phí Nghê. Phí Nghê nhin không được nói: “Anh cứ ăn đi, để em tự làm được rồi.”

Cháu trai nhỏ thấy vậy thì nói với Phương Mục Dương: “Chú nhỏ, chú bóc cua cho con đi, con không chê đâu, con thấy chú bóc cua cừ lắm.” Điều luyện hơn những người khác trên bàn rất nhiều.

Phương Mục Dương cười nói: “Nhưng ai chê chú thì chú lại muốn bóc cho người đấy.”

Cháu trai nhỏ le lưỡi, tiếp tục tự bóc cua ăn.

Phí Nghê gấp một ít thịt cua Phương Mục Dương bóc vào trong bát của cháu trai.

Cháu trai nhỏ tức thì phẫn chẫn: “Cám ơn thím ạ.”

Chị dâu cả cũng đưa cua mình bóc cho con trai: “Ăn chỗ này đi, chú nhỏ của con còn chưa được ăn đâu đấy.”

“Mẹ ăn đi ạ, nếu con muốn ăn thì con sẽ tự bóc tiếp.” Ý là, phần thím cho cậu nhóc, cậu nhóc vẫn muốn ăn.

Ông Phương cảm thấy rất vui, đứa nhỏ này đúng là biết thương mẹ, không hề giống với nghịch tử, trong mắt chỉ có vợ mình, làm ông phải đi bóc cua cho bà bạn già bên cạnh.

Cua ngon xứng với rượu vàng, Phương Mục Dương biết Phí Nghê tửu lượng kém nên chỉ rót cho cô non nửa ly. Phí Nghê hiện giờ cũng đã biết rõ khả năng của mình, cho nên không dám uống nhiều.

Cơm nước xong xuôi, Phương Mục Dương lấy máy ảnh chị hai tặng ra, chụp mấy kiểu ảnh cho cả gia đình.

Thấy Phương Mục Dương đã chụp hơn mười pô liên tiếp, ông Phương nói: “Đế đấy tôi chụp một tấm cho anh.”

“Không cần đâu ạ, khi nào rửa ảnh xong con sẽ tự vẽ mình vào.”

“Thế mà anh cũng nghĩ ra được.”

Sau khi ở lại phòng khách hàn huyên với mọi người một lát, Phí Nghê và Phương Mục Dương chào tạm biệt về nhà. Mục Tĩnh tiễn bọn họ xuống dưới tầng.

“Hai đứa dọn về đây đi.” Mục Tĩnh nghi ngờ em trai và em dâu chuyển đi là vì muốn nhường phòng ở cho mình.

“Em vẫn luôn muốn một căn phòng vẽ tranh có giếng trời, giờ rốt cuộc cũng có rồi, em không định dọn về đâu. Căn phòng kia từ hướng phòng đến đồ đạc đều là chuẩn bị cho chị, chỉ có chị mới ở được trong đó thôi, cho dù một năm chị ở bao nhiêu ngày cũng thế.”

Mục Tĩnh biết ý em trai mình là cô sẽ mãi mãi có một mái nhà để về. Vì muốn em trai và em dâu không lo lắng nữa, cô mỉm cười, nói với bọn họ: “Anh rể các em lần này tuy không tới được nhưng món quà kia là anh chị cùng chọn đấy, hai đứa có thích không?”

Bác sĩ Cù không đích thân chọn quà cưới cho em vợ, nhưng dù sao anh cũng là người chi tiền.

Phương Mục Dương nói: “Đúng lúc lắm ạ, em cũng đang muốn mua một cái.”

Trên đường về nhà, một cơn gió thổi qua khiến cho Phí Nghệ chệnh choáng.

Cô hỏi Phương Mục Dương: “Chị hai ở bên kia có phải chịu ấm ức không?” Mục Tĩnh kết hôn hơn một năm mới báo cho người trong nhà, Phí Nghệ cảm thấy chuyện này nhất định là có vấn đề.

“Chị của anh bây giờ nếu như cảm thấy ấm ức thì nhất định sẽ ly hôn. Nếu không bỏ đi, chứng tỏ là sống vẫn ổn.” Anh không biết tình cảm giữa chị gái và anh rể như thế nào, nhưng anh có thể chắc chắn, sau khi kết hôn cái tay Cù gì gì kia không ức hiếp chị gái anh, nếu không với tính cách của chị ấy, cho dù có thể nhịn thì cũng lắm cũng chỉ nhịn đến khi cha mẹ khôi phục đãi ngộ mà thôi. Nếu tên bác sĩ Cù đó động tay động chân với Mục Tĩnh, anh có thể lập tức bắt xe lửa, lao đến nhà hắn ta tấn cho hắn ta một trận, để hắn ta biết người nhà họ Phương không dễ bắt nạt. Nhưng chuyện tình cảm, anh thực sự không quản được.

“Sao ban nãy anh lấy tiền hăng hái thế?”

“Em không thấy sao? Chúng ta lấy tiền, gánh nặng tâm lý của mẹ mới coi như được giải tỏa. Chỗ tiền này, dù sao cũng phải có người cần đầu đi nhận. Mẹ anh cho em nhiều tiền như vậy, em định dùng số tiền đó làm gì?”

“Cái gì mà cho em tiền? Rõ ràng là cho anh, chẳng qua là đi vòng qua tay em một chút thôi.”

Phương Mục Dương cười: “Cho anh á? Cho anh thì cần gì phải đưa cho em. Đã đưa cho em rồi, thì chính là tiền của em. Nhưng mà giữa anh và em cũng không cần phải phân chia rạch ròi quá. Em đã dự định tiêu chỗ tiền ấy thế nào chưa?”

“Tiền vừa mới cần mà anh đã đòi tiêu rồi?”

“Không phải em vẫn luôn muốn có một ngôi nhà của mình sao? Chúng ta dùng chỗ tiền này mua lại căn hai ta đang ở, em thấy thế nào?” Tuy căn nhà này chỉ là một phần của một cái đại viện, nhưng hiện tại đã được cải tạo thành một cái tiểu viện riêng, so với căn nhà lúc trước anh mô tả cùng Phí Nghê thì không khác mấy.

Phí Nghê có hơi do dự.

Phương Mục Dương lại nói: “Em cho rằng mình sẽ ở xưởng may mũ mãi sao? Căn nhà kia của em, sớm muộn gì cũng phải cho anh trai em thôi.”

“Không ở xưởng may mũ thì em đi đâu được chứ? Anh trai em sau này cũng sẽ được phân nhà khác.” Nghe thấy ý kiến của Phương Mục Dương, Phí Nghê quả thực dao động, song cô đã phủ định nó ngay lập tức. Nếu như cô mua nhà riêng, theo lý thuyết mà nói sẽ phải nhường nhà ở lại cho người khác, sau này cũng không thể được phân nhà nữa. Nhà được phân tuy vẫn thuộc về Nhà nước, nhưng dù sao vẫn là tài sản quan trọng nhất của cô, cô không nỡ từ bỏ nó.

“Anh cá với em, muộn nhất là năm sau, em sẽ rời xưởng may mũ.”

Phí Nghê cũng không quá tin, cô không biết tại sao Phương Mục Dương lại có thể nói chắc nịch như thế.

“Nếu em không đi được thì sao?”

“Thì anh làm trâu làm ngựa cho em.”

Phí Nghê cười: “Không cần đâu.”

“Thế nếu em thua thì sao?”

Phí Nghê thực ra rất sẵn lòng thua, cô nói: “Nếu như em thua, anh bảo em làm gì cũng được.”

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật.”

“Vậy thì em cứ đợi đi.” Cho dù không thể vào đại học, Phí Nghê tận tâm tận lực sửa bản thảo cho ông già, lại còn sửa tốt như vậy, đến khi ông già có việc, về công về tư thì đầu nên đổi cho Phí Nghê một công việc khác thích hợp hơn. Trước kia Phương Mục Dương muốn Phí Nghê sửa bản thảo cho ông Phương cũng vì không ít nguyên nhân, đây là một trong số đó. Ông già khuyết điểm vô vàn, nhưng dù sao cũng là người biết quý trọng nhân tài.

Phí Nghê cuối cùng cũng đưa ra quyết định: “Chỗ tiền này tạm thời chưa mua nhà vội, để em giữ giúp anh đã.”

Phương Mục Dương đành bất đắc dĩ chấp nhận.

Vào ngày đầu tiên chuyển tới nhà mới, cái nồm hơi be bé mà Phương Mục Dương mua đã phát huy tác dụng. Phí Nghê đến gian nhà nhỏ kia tắm nước nóng. Cô ngồi trong chiếc bể tắm Phương Mục Dương xây cho mình, cả cơ thể bị nước hun đến nóng rục, toàn bộ khuôn mặt như phủ một lớp sương mù. Cửa ở đây không có khóa, người bên ngoài có thể mở cửa bước

vào bất cứ lúc nào. Tuy rằng trong căn nhà này ngoài cô ra cũng chỉ có Phương Mục Dương, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi căng thẳng.

Cô chỉ tùy tiện ngâm mình một lát rồi chuẩn bị đứng lên mặc quần áo.

Ngay khi cô vừa đứng dậy thì cửa đã bị mở ra, Phí Nghệ đành phải ngửa mặt xuống bết mắt.

Phương Mục Dương pha một cốc sữa bột cho Phí Nghệ, còn chưa kịp đưa đến tay cô thì Phí Nghệ đã nói trước: “Cám ơn, không cần đâu.”

“Em khách sáo như thế từ bao giờ vậy?”

Phí Nghệ dùng hai tay che người lại, Phương Mục Dương lấy thìa, dứt từng thìa sữa một cho Phí Nghệ, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn vào nốt ruồi trên xương quai xanh của cô, ánh mắt không hề di chuyển xuống dưới.

Phí Nghệ bị dứt sữa thì cũng cảm thấy hơi phiền, bèn lấy đi chiếc cốc trong tay anh: “Anh ra ngoài đi, để em tự uống là được.”

“Em uống đi, xong anh cần cốc ra luôn.”

Phí Nghệ ngửa đầu uống sữa, vì uống quá vội nên một chút sữa không may tràn ra khỏi khe môi cô. Phương Mục Dương cúi đầu, liếm chỗ sữa bên môi cô, bảo cô từ từ mà uống.

Cả người Phí Nghệ nóng ran. Cô uống một mạch hết sữa rồi đưa cốc cho Phương Mục Dương: “Anh đi được rồi đấy.”

Phương Mục Dương hôn lên trán cô một cái: “Em tắm rồi đi ngủ sớm đi nhé, anh qua dọn phòng vẽ tranh một lát.”

“Hôm nay bận cả ngày rồi, anh cứ đi nghỉ sớm tí đi, phòng vẽ tranh mai lại dọn cũng chưa muộn.”

Phương Mục Dương cười: “Nhưng có lên giường anh cũng không ngủ được.” Anh ghé vào tai Phí Nghệ, hỏi cô: “Em có thích nhà mới của chúng ta không?”

Phí Nghê không thể nói dối, cô quả thực là rất thích.

“Sau này em sẽ càng thích hơn.” Phương Mục Dương cằn cộc ra ngoài, chỉ để lại cho Phí Nghê một bóng lưng.

Trên đường về phòng ngủ Phí Nghê đi qua khoảnh sân nhỏ trong nhà họ. Đã sắp sửa tới Trung thu, trăng vừa sáng lại vừa tròn. Cô cố ý duỗi chân giẫm lên con đường đầy sỏi, tuy rằng rất cộm, nhưng lại có một loại cảm giác vui sướng khác.

Phí Nghê chui vào chăn, chừa một nửa giường cho Phương Mục Dương, nhắm mắt lại đợi anh tới, tim đập thành thịch trong ngực. Ngày đầu tiên dọn đến nhà mới, Phí Nghê cho rằng anh sẽ càng làm bậy hơn lúc trước, bởi vì không biết anh sẽ làm bậy đến mức nào nên trong lòng cô có hơi thấp thỏm. Thế nhưng mãi mà Phương Mục Dương vẫn chưa xuất hiện. Đến tận mười hai giờ đêm, anh vẫn còn đang bận bịu với phòng vẽ tranh. Phí Nghê thầm cười nhạo mình, cô đúng là đã nghĩ nhiều rồi.

Chương 97

Một ngày trước Tết Trung thu, Phí Nghê và Phương Mục Dương đi mua bánh Trung thu, trái cây đóng hộp và sữa bột đến nhà cha mẹ Phí Nghê, ăn Trung thu sớm với bọn họ. Hai túi sữa bột là mua cho chị dâu, chị mang thai không hay bị nôn mửa như những người khác, ngược lại còn ăn nhiều hơn ngày trước. Phí Đình thường xuyên mua trứng gà thả vườn dưới quê để cho chị ăn bổ, lúc mua cũng để một phần cho hai vợ chồng Phí Nghê.

Trong bữa cơm, chị dâu nói: “Lần trước món trứng luộc nước trà của Tiểu Phương ăn ngon lắm, cậu luộc kiểu gì thế, dạy chị đi.”

Phí Nghê thầm nghĩ trong lòng, người bình thường có dạy cũng không thể nào học được, ai mà nữ dùng lá trà ngon như vậy để luộc trứng chứ.

Trong hai ngày liên tiếp, Phương Mục Dương đầu loay hoay ở phòng vẽ tranh, còn Phí Nghê vẫn sửa bản thảo cho ông Phương trong phòng ngủ. Sửa hết cả tờ bản thảo, Phương Mục Dương vẫn chưa về. Cô sang phòng vẽ tranh nhìn Phương Mục Dương, nói với anh: “Anh nghỉ ngơi đi, mai lại làm tiếp.”

“Ngày mai là Trung thu rồi, hôm nay anh phải làm xong mới được. Nhưng mà nếu không có anh em không ngủ được thì anh đi ngủ với em cũng không sao. Đợi em ngủ rồi, anh lại qua bên này.”

Phí Nghê vốn định nói không cần đâu, cô còn đang vận dụng hết sức mạnh ý chí để giữ cho mí mắt không sập vào nhau, làm gì có chuyện không có anh không ngủ được. Thế nhưng cô thương anh đến giờ này rồi vẫn còn bận bịu, cho nên lời nói ra lại biến thành: “Cũng được, anh đi rửa mặt trước đi.”

Phương Mục Dương không ngờ Phí Nghệ sẽ nói như vậy, không thể không đồng ý.

Phí Nghệ chui vào chần, cố căng mắt lên đợi Phương Mục Dương lên giường. Đến khi anh đã nằm bên cạnh cô, cô lập tức thả lỏng, chưa đến hai phút đã thiếp đi mất. Phương Mục Dương hôn lên mắt cô một cái, rồi lại về phòng vẽ tranh.

Vào ngày Trung thu, vừa tan làm là Phương Mục Dương đã đến xưởng của Phí Nghệ đón cô. Phí Nghệ còn chưa kịp leo lên sau xe anh đã nghe thấy có tiếng người chào mình, là đầu bếp chuyên làm các món điểm tâm của nhà ăn, ông Hồ.

Phí Nghệ đương nhiên là biết ông Hồ, người trong xưởng chỉ cần từng đến nhà ăn lấy cơm thì chẳng ai là không biết ông ấy. Mà ông Hồ biết Phí Nghệ, hơn nữa là vì vẻ ngoài của cô. Trong xưởng có không ít lời đồn thổi về Phí Nghệ, ông Hồ tuy biết Phí Nghệ, nhưng sự tiếp xúc giữa hai người họ chỉ giới hạn trong nhà ăn, còn hiểu biết của ông và Phí Nghệ thì đều tạo thành từ vô số những đồn đoán. Những lời đồn này thậm chí còn có rất nhiều phiên bản khác nhau trong những thời kỳ khác nhau, vô cùng hỗn loạn: chồng của Phí Nghệ họ Diệp, công tác tại Cục Công nghiệp Vô tuyến điện, có thể lấy được phiếu TV, nghề tay trái là vẽ tranh liên hoàn, trước mắt đã xuất bản vài cuốn sách, còn mẹ chồng của Phí Nghệ là giảng viên đại học, sống trong một căn nhà rất lớn, ra vào có ô tô đưa đón.

Trùng hợp là ông Hồ đang muốn mua một cái TV, ngặt nỗi không kiếm được phiếu. Ông thấy chồng của Phí Nghệ, trong lòng nghĩ cho dù người ta có không giúp mình thì hỏi một câu cũng chẳng mất gì.

Ông Hồ còn thầm cảm thán Phí Nghệ đúng là may mắn, tìm được một người chồng tốt như vậy, dáng vóc cao lớn, khuôn mặt đẹp trai, gia đình tốt, còn có được một chức mà ai nấy đều yêu thích và ngưỡng mộ – làm trưởng phòng tại Cục Công nghiệp Vô tuyến điện, cũng đồng nghĩa với việc mua mấy thứ như TV, đài đóm, máy quay đĩa đều không cần dùng đến phiếu. Lại còn có nghề tay trái là vẽ tranh liên hoàn, thật là đa tài đa nghệ.

Vì muốn nhờ đối phương giúp đỡ nên ông Hồ chủ động chào Phương Mục Dương: “Đây là trưởng phòng Tiểu Diệp đúng không, đúng là tương lai rộng mở, còn trẻ tuổi như vậy mà đã là trưởng phòng tại Cục Công nghiệp Vô tuyến điện...”

Phương Mục Dương cười nói: “Chú có phải nhận nhầm người rồi không ạ?”

Ông Hồ biết thủ đoạn khách sáo này, đơn giản là vì người tìm cậu ta xin phiếu TV quá nhiều, cậu ta sợ bị người khác nhờ vả nên mới nói bọn họ nhận nhầm người.

“Chẳng lẽ cậu không phải là chồng của Phí Nghê à? Tôi biết bình thường có rất nhiều người nhờ cậu giúp đỡ...”

Ông Hồ trong xưởng có tiếng là lắm cảm, Phí Nghê biết ông ấy đang nhớ sai người nên vội vàng đính chính thay Phương Mục Dương: “Chồng của cháu họ Phương, đang làm việc trong nhà hàng ạ.”

Nói rồi, Phí Nghê ngẩng lên sau xe Phương Mục Dương, để cho ông Hồ một mình xấu hổ đứng đó.

Phương Mục Dương không hỏi kỹ chuyện vừa rồi, Phí Nghê cũng coi như đấy là đi đầu hiển nhiên. Trong trí nhớ của cô, Phương Mục Dương từng gặp mặt Diệp Phong hai lần nhưng lại không biết anh ta họ gì, cũng không biết được công việc của Diệp Phong. Chuyện bị nhận nhầm thành đối tượng hẹn hò cũ của vợ mình chẳng có gì là hay ho, nhưng may mà Phương Mục Dương không hiểu lắm.

Mục Tĩnh và chị dâu cả chỉ ở nhà đến hết Trung thu là đi, buổi tối trước lúc chia xa cũng nói nhiều hơn một chút. Khi cùng nhau ngắm trăng, bọn họ ăn bánh Trung thu Phương Mục Dương mang từ nhà hàng về, do đầu bếp mới nướng xong, ngon hơn bánh bán ngoài tiệm khá nhiều. Ông Phương nhận được không ít quà cáp trong dịp lễ này, bản thân mình ăn không hết, cũng chỉ đành nhờ nghịch tử ăn giúp một phần.

Đến gần nửa đêm, Phí Nghệ mới cùng Phương Mục Dương rời khỏi nhà họ Phương. Từ trong khu nhà đi ra, chỉ ngẩng đầu lên là đã thấy trăng rằm vàng vạc.

Trong bữa cơm tối Phí Nghệ có uống chút rượu, gió mát thổi qua khiến cơ thể cô lâng lâng. Cô ngồi sau xe đạp nhìn ngắm vầng trăng giữa trời, hai chân tùy ý đung đưa. Phí Nghệ nói với Phương Mục Dương: “Chị hai kết hôn, anh nói xem chúng ta nên tặng quà gì?” Bọn họ tuy đã tặng quà cho Mục Tĩnh, nhưng Phí Nghệ vẫn cảm thấy quà cưới thì nên tặng nhiều hơn một chút.

“Tặng cho chị ấy một bức tranh đi.”

“Tranh gì cơ?”

“Anh vẫn còn chưa nghĩ xong.”

“Bây giờ anh vẽ liệu có kịp không?” Phương Mục Dương đã hai đêm không ngủ tròn giấc, Phí Nghệ vẫn mong anh có thể nghỉ sớm một chút. “Hay là chúng ta cứ tặng quà gì khác đi.”

“Nếu như em giúp thì sẽ kịp thôi.”

“Em giúp gì được anh chứ?”

“Uống rượu với anh.”

Phòng vẽ tranh đã hoàn thiện. Phí Nghệ đứng bên cửa sổ sát đất nhìn ra, ngoài cửa sổ chính là cây đào kia, đáng tiếc là đã sớm qua mùa hoa rồi. Phương Mục Dương chỉ rót cho Phí Nghệ một ít rượu gần đầy ly.

Phí Nghệ đỡ lấy tay anh, rót cho mình thêm một chút: “Ở nhà của mình, uống nhiều hơn tí cũng không sao cả.”

Chương 98: Vô tư

Phí Nghê cũng biết mình tửu lượng kém, sợ say nên cố ý uống thật chậm.

Phương Mục Dương thấy cô uống quá chậm thì tự mình nhấp một hớp rượu rồi đưa vào miệng cô. Sau vài hớp như thế, Phí Nghê dần thấy choáng váng: “Em muốn tự uống cơ.”

Phương Mục Dương lại rót một ít rượu xuống đáy ly cho Phí Nghê: “Thế thì em tự uống đi.”

Phí Nghê nhấp môi một cái, nhìn Phương Mục Dương cười: “Anh đợi tí, để em mang máy quay đi ã đến đây.” Bây giờ cuối cùng thì cũng không cần phải sợ làm phiền người khác nữa.

“Để anh đi cho.”

Phí Nghê cởi giày, ng ồi ngả người trên chiếc chăn Phương Mục Dương mua, cái miệng nhỏ vẫn uống tiếp.

Chỉ một lát sau, Phương Mục Dương đã mang máy quay đi ã và đi ã nhạc trở lại, chiếc máy quay đi ã phát bản “Ánh trăng” của Debussy.

Phương Mục Dương lấy chiếc ly trong tay Phí Nghê, một hơi cạn sạch chỗ rượu còn sót lại.

“Sao anh lại cướp rượu của em?”

Phương Mục Dương lại rót nửa ly cho Phí Nghê. Hai người ng ồi nhâm nhi rượu trên chăn, ngắm đ ầu nhìn v ầng trăng sáng trên giếng trời.

Phí Nghê để chân trần đi tắt đèn, sau đó lần theo ánh trăng để về bên cạnh Phương Mục Dương.

“Chủ Nhật này chúng ta đến cửa hàng nhạc cụ mua một cây vĩ cầm đi, về sau anh kéo em nghe.”

Phương Mục Dương lấy tay quệt mũi Phí Nghê: “Em biết hưởng thụ thật đấy.”

Phí Nghê tưởng tượng bản thân uống rượu ngắm trăng, còn Phương Mục Dương đứng ở một bên kéo đàn cho mình nghe, đúng là mãn nguyện đến không tả nổi. Quả thực có hơi ham hưởng thụ, cô ngượng nghịu cười cười.

Phí Nghê gối đầu lên đầu gối Phương Mục Dương, ngẩng đầu ngắm trăng, nghe tiếng nhạc phát ra từ máy quay đĩa. Phương Mục Dương vuốt tóc Phí Nghê, thi thoảng lại đặt ly rượu bên môi cô.

Cuộc sống này thật quá tốt đẹp. Phí Nghê nghĩ, có lẽ cô say thật rồi.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Sao em lại kết hôn với anh?”

“Hai chúng ta kết hôn thì sẽ có nhà để ở. Chỉ có kết hôn với anh, em mới có thể có một căn nhà thuộc về mình.”

“Thế kết hôn cùng người khác thì em không có nhà sao?”

“Nhưng đấy không phải là nhà của em.”

“Thế nếu là nhà của em thì em li hôn bằng lòng đúng không?”

Phí Nghê không nói gì, Phương Mục Dương cho là cô đồng ý.

“Nếu em đã muốn có nhà như vậy, hay là chúng ta mua lại ngôi nhà này đi.”

Phí Nghê gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Nếu anh muốn mua đương nhiên có thể mua được, nhưng nếu mua thì em sẽ ngại lấy lại căn nhà được phân kia.”

“Chẳng nhẽ căn nhà hiện tại này không bằng được căn nhà hồi đầu đó?”

“Không giống nhau mà.”

“Sao lại không giống nhau chứ? Nhà này mua r ồi cũng là của em.”

Phí Nghê phì cười: “Nếu thế thì em lợi dụng anh nhiều quá.”

“Chúng ta kết hôn, nhà của em anh có thể ở cả đời, anh không thấy mình thiệt thòi gì cả. Chỉ có đi đâu anh vẫn mong em lợi dụng anh nhiều lên, anh chỉ sợ em lợi dụng không đủ ấy chứ.”

Phí Nghê đếm đếm ngón tay của Phương Mục Dương: “Anh đúng là đồ ngốc.”

Phương Mục Dương lại hỏi: “Lúc trước em muốn kết hôn thật với anh hay vẫn là kết hôn giả?”

Phí Nghê im lặng.

“Nếu là giả thì lúc kết hôn với anh em cũng yên tâm về anh quá nhỉ, không sợ anh muốn biến giả thành thật với em à?”

“Em biết, anh không phải loại người như thế. Chỉ cần em không đồng ý, anh sẽ không làm.”

“Nhưng nếu như anh đúng là loại người như thế thì sao? Em định sẽ làm thế nào? Chẳng nhẽ vấn đề này em chưa từng nghĩ qua à?”

Phí Nghê chỉ lặp lại: “Anh sẽ không đâu.”

“Thế thì em vẫn chưa hiểu anh lắm r ồi.” Phương Mục Dương cầm lấy chai rượu, ngửa đầu lên uống một ngụm, sau đó lại hỏi Phí Nghê: “Em có muốn uống không?”

Ánh trăng tràn vào phòng, Phương Mục Dương dùng đầu ngón tay phác họa lại bờ môi của Phí Nghê. Khóe môi cô hơi nhếch lên, như là đang đợi rượu đưa đến miệng.

“Nếu như anh thực sự biến giả thành thật với em, em có còn cảm thấy kết hôn với anh tốt hơn là kết hôn với người khác nữa không?”

Phương Mục Dương đưa chai rượu đến bên môi Phí Nghê, Phí Nghê đặt môi lên miệng chai, đợi mãi mà vẫn không thấy rượu chảy vào miệng mình. Cô nghiêng người lên để uống, nhưng Phương Mục Dương lại đưa chai rượu sang miệng anh.

“Cho em uống một tí với.”

“Em trả lời anh, anh sẽ cho em uống ngay.”

Phí Nghê gật gật đầu: “Anh biết hết rồi thì còn hỏi em làm gì?”

“Em kết hôn với anh, cũng không hoàn toàn là vì nhà ở đúng không?”

“Cho dù kết hôn cùng ai cũng không tự tại bằng ở cạnh anh.” Phí Nghê cười. “Ở cạnh người khác, có đọc bức thư cũng phải lén la lén lút. Đàn một bản nhạc, không phải để bản thân vui, mà chỉ là để chứng minh mình không kém cõi đến thế mà thôi. Chẳng có gì thú vị cả. Nhưng mà kết hôn với em anh cũng không bị thiệt mà, anh đâu cần phải vênhông thôn nữa.”

“Nói vậy thì kết hôn với anh cũng một phần là vì anh?”

“Đương nhiên anh cũng phải có chút lợi ích chứ, nếu toàn là thiệt hại thì anh cũng đâu đồng ý, phải không?” Phí Nghê lắc lắc cái ly, trong ly đến một giọt rượu cũng chẳng còn. “Không phải anh đã nói nếu em trả lời thì anh sẽ rót rượu cho em sao?”

“Uống nữa là say đấy. Để anh bóc lựu cho em ăn.”

Phương Mục Dương dứt từng hạt lựu vào miệng Phí Nghê. Phí Nghê nhắm mắt lại, chỉ cần ngón tay Phương Mục Dương chạm vào môi cô, cô sẽ mở miệng chờ lựu đi vào.

Động tác của Phương Mục Dương rất chậm chạp, anh bỏ từng hạt lựu một vào trong miệng của Phí Nghê.

Phí Nghê với lấy quả lựu: “Anh chậm quá, cứ để em tự ăn đi.”

Phương Mục Dương đưa lựu cho Phí Nghê. Phí Nghê cầm lựu trong tay, vừa ăn vừa đút vào miệng Phương Mục Dương. Bọn họ ngắm trăng qua khung cửa sổ sát đất, nhưng mặt trăng lại đang náu mình sau cây đào.

“Chúng ta ra ngoài ngắm trăng đi.”

“Ở trong này ngắm không được sao?”

“Khác nhau chứ.” Phí Nghê đã ngà ngà say nên cả dép cũng quên xỏ, cầm lựu bước chân trần ra ngoài sân ngắm trăng. Phương Mục Dương cũng đi cùng cô.

Phí Nghê đứng dưới ánh trăng, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng, miệng cũng không quên ăn lựu. Minh cô ăn thôi thì vẫn chưa đủ, thỉnh thoảng cô lại nhón chân đưa lên miệng Phương Mục Dương.

Bờ môi của Phương Mục Dương lần tìm môi của Phí Nghê, không biết có phải là do ánh trăng không đủ sáng không mà mãi vẫn không tìm thấy, chỉ cọ cọ bên khóe miệng. Phí Nghê bị nhột, đành phải kiễng chân vòng tay qua vai Phương Mục Dương, giúp anh chỉnh lại vị trí cho đúng, trong khi tay cô vẫn cầm quả lựu đang ăn dở. Hai bàn tay cô dần dần chạm đến sau gáy Phương Mục Dương, quả lựu dở dang kia rơi xuống khi vẫn còn một nửa.

Phí Nghê bị buộc phải ngửa đầu lên nhìn vầng trăng treo trên không, còn Phương Mục Dương hôn lên nốt ruồi trên xương quai xanh của cô. Tiếng trò chuyện ngoài tiểu viện vang lên rất rõ ràng, hiện đang là Tết trung thu, hàng xóm của họ cũng đang ra sân ngắm trăng.

Cô nghe thấy tiếng một đứa trẻ nói: “Con không ăn Tụ Lai Hồng đâu, con muốn ăn Phiên Mao Nhi.”

Phí Nghê ngẩng đầu, không chỉ thấy mỗi trăng rằm mà còn bắt gặp một cặp mắt mèo, cặp mắt kia giữa màn đêm còn sáng hơn cả ánh trăng. Con mèo

đó nằm trên một cành đào đối diện cửa sổ sát đất, vẫn luôn m òm kêu meo meo, tiếng kêu the thé, âm cuối còn kéo rất dài.

Phí Nghê cắn răng, tránh để một số âm thanh buột ra: “Vào trong nhà đi.”

“Không phải em thích ra đây ngắm trăng sao? Giờ anh cũng thích ngắm trăng ngoài này hơn r ồi.”

Con mèo kia nhảy phóc từ trên cây xuống, bước tới bên chân Phí Nghê, nghịch quả lựu mà cô bất cẩn đánh rơi trên đất.

Phí Nghê không đi dép, móng vuốt của con mèo nhỏ thỉnh thoảng lại chạm vào những ngón chân của cô, hết cào cào móng lại cọ cọ đầu, thỉnh thoảng còn thể hiện tài năng âm nhạc bằng những tiết tấu của mình.

Ngón chân Phí Nghê co quắp, con mèo vẫn cứ vô tư cạ mình vào cô.

“Vào trong đi mà.” Trong giọng nói của Phí Nghê đã hàm chứa chút nài nỉ.

“Vào trong là anh không ki ềm chế được mình đâu. Em có chịu không?”

Phí Nghê không nói gì, vậy nên Phương Mục Dương cũng không tỏ vẻ định đi vào.

Mãi đến khi cô “ừ” một tiếng, anh mới bế cô vào phòng vẽ tranh.

Phí Nghê chống tay lên cửa sổ sát đất, vẫn có thể trông thấy cặp mắt mèo sáng quắc kia, ngay cả ánh trăng cũng bị cô bỏ quên. Cô nhắm mắt lại, đến trăng cũng không ngắm nữa.

Từ phòng vẽ tranh, cô vẫn có thể nghe thấy những âm thanh ở bên ngoài. Cậu bé kia đang tìm mèo, tiếng gọi rất lớn, chỉ sợ người trong ngõ nhỏ không nghe thấy.

Phí Nghê đoán đó là con mèo trong sân nhà cô.

Nhưng con mèo ấy vẫn không rời đi, nó lại trèo lên cây nằm, vẫn chăm chăm nhìn vào nhà, thi thoảng lại meo một tiếng, âm điệu không còn cao

vút như ban nãy, nhưng lại khiến cho lòng cô rối loạn hơn cả lúc trước.

Phí Nghê vươn một tay ra kéo rèm, ngăn cách phòng tranh với thế giới ở ngoài kia.

Toàn bộ ngu ồn sáng trong căn phòng chỉ còn lại ánh trăng rọi từ trên giếng trời xuống đất.

Phí Nghê cho dù đang say nhưng vẫn cắn răng theo bản năng. Phương Mục Dương đưa ngón tay qua, để cho cô cắn.

Có lẽ là không nở lòng nên Phí Nghê cắn không quá mạnh, khiến cho tiếng rên vô thức tràn ra, vừa đứt quãng vừa lác điếu.

Con mèo bên ngoài cuối cùng đã nghe lời gọi của chủ, nhảy xuống dưới đất, ra khỏi nhà của Phí Nghê. Trông thấy cậu chủ nhỏ, nó lăn một vòng, để lộ cái bụng tròn tròn mềm mềm. Cậu chủ ôm nó vào lòng, nó lại meo meo mấy tiếng, lần này tiếng kêu rất có vẻ đang làm nũng.

Buổi sáng ngày mười sáu, Phương Mục Dương cho Phí Nghê xem tranh anh vẽ, là một vầng trăng. Vầng trăng trong giếng trời.

Nó nhìn như bưu thiếp của một nhiếp ảnh gia hạng ba, máy ảnh lúc nào cũng rung lắc, hình ảnh nhìn không rõ nét. Mà cũng chẳng hợp với ý nghĩa cao đẹp của sự đoàn viên.

Nhưng vầng trăng này đúng là thứ Phí Nghê đã trông thấy, hiện tại nhìn lại, thậm chí còn có thể nhớ được cảm giác chệnh choáng của ngày hôm đó. Người say rượu không kiểm soát được thăng bằng, ánh trăng trong mắt đại khái cũng là thế này.

“Em thấy lấy bức tranh này làm quà cưới cho chị hai có được không?”

Phí Nghê lạnh mặt: “Không được.”

“Ý em là tranh vẽ không đẹp à?”

“Vẫn nên đưa quà khác thì hơn.”

“Hay là anh lấy cây bút mua cho em tặng họ nhé?”

“Tặng mỗi một cái thôi cũng được sao?”

“Anh tặng luôn cả cái mua cho mình nữa, gộp chung lại với nhau luôn.”

Phí Nghệ biết Phương Mục Dương không đời nào sẽ mua bút viết cho mình, cho nên món quà này sớm đã chuẩn bị xong xuôi rồi, tặng tranh chẳng qua chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi.

Bức họa mặt trăng kia sau khi hoàn thiện cuối cùng được treo trong phòng ngủ của Phí Nghệ, khiến cô không thể không cảm nhận cái cảm giác say khướt đó mỗi ngày trước khi đi ngủ.

Ông Phương vốn định đi gặp nhà thông gia, nhưng vẫn còn chưa kịp đi thì công việc đã được xác định. Tuy nhiên đó cũng chỉ là một công việc trên hình thức, không cần phải đi làm đúng giờ hàng ngày. Đơn vị phân ô tô cho ông, ông cũng không nhận, thỉnh thoảng có phải đi họp thì cũng bắt xe buýt đi.

Nhà họ Phương lại trở nên náo nhiệt trở lại. Ông Phương lúc trước chê nhà cửa quá vắng vẻ, giờ lại chê quá ồn ào, tóm lại là vẫn không đúng ý của ông. Ngoài phòng khách treo tranh của nghịch tử, khách tới nhà thấy không khỏi khen ngợi vài câu, lần nào ông Phương cũng khiêm tốn thay con trai, nói là chẳng qua chỉ là tùy tiện vẽ bậy mà thôi. Khi có người hỏi về công việc của Phương Mục Dương, ông Phương cũng thẳng thắn nói nó làm bìa bàn ở nhà hàng. Ông không trốn tránh vấn đề này, bởi công việc của nghịch tử phần nào có thể thể hiện sự chí công vô tư của ông.

Chương 99: Chuẩn bị thi đại học

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tin tức về việc khôi phục kỳ thi đại học xuất hiện trên tiêu đề của các tờ báo lớn vào một ngày thứ Sáu của tháng Mười.

Khi loa thông báo của xưởng liên tục nhắc lại thông tin về việc khôi phục kỳ thi đại học, chị Lưu phát hiện đôi mắt đen láy của Phí Nghê sáng lên một cách kỳ lạ.

Buổi trưa Phí Nghê hào phóng một cách hiếm thấy, mua món thịt duy nhất trong nhà ăn, mời chị Lưu và tất cả mọi người trong tổ.

“Tiểu Phí, hôm nay sao cô vui thế?”

“Tất nhiên là vì có thể thi đại học rồi. Tiểu Phí biết nhiều lắm đấy, tôi thấy chỉ cần thi là đỗ ngay. Theo như quy định thì tuổi nghề trên năm năm là có thể đi học có lương rồi, trong lúc học xưởng cũng phát tiền lương cho, đỗ đại học thì phát theo chuẩn sinh viên, học xong rồi còn được tăng lương nữa, đúng là chuyện tốt, nếu như chưa con cái gì tôi cũng muốn tham gia thi đại học.”

Phí Nghê nói: “Có con cũng có thể đi thi mà, không liên quan gì đâu.” Khó khăn lắm mới có được một cơ hội, không thể chỉ vì đã phân nhà rồi mà từ bỏ được.

Nữ công nhân kia cười hì hì: “Trong bụng tôi chả có mấy con chữ, bộ cô không biết hay sao? Từ hồi học xong tiểu học tôi đã chả học hành nghiêm túc nữa rồi, ngay cả kiến thức tiểu học cũng đã chữ thây trả thây rồi ấy. Trên đời này tôi chả sợ gì cả, chỉ sợ mỗi thi cử thôi.”

Chị Lưu nói với Phí Nghê: “Hay là chị duyệt cho em hai ngày phép nhé, em cứ an tâm ôn bài đi.”

Phí Nghê cảm ơn chị Lưu, xong rồi lại nói: “Không cần đâu ạ, công việc của xưởng em sẽ không bỏ ngày nào.”

“Mọi người xem Tiểu Phí giác ngộ thế nào kìa.” Chị Lưu khen ngợi Phí Nghê trước mặt mọi người, xong rồi lại quay qua nói với cô: “Có khó khăn gì thì cứ nói nhé.”

Vừa mới tan làm là Phí Nghê đã đến nhà ăn tranh cướp thịt viên. Cô cầm hộp cơm ra cổng xưởng, vẫn còn chưa ra khỏi cổng thì đã trông thấy Phương Mục Dương. Anh đang cầm một tờ báo, vẫy tay chào cô.

Tiêu đề của tờ báo chính là tin tức về việc khôi phục kỳ thi đại học.

Từ tuần trước Phương Mục Dương đã nói với Phí Nghê về việc kỳ thi tuyển sinh đại học chuẩn bị được khôi phục lại, còn đưa cho cô một đồng sách lấy từ chỗ giáo sư Mục, bảo cô ôn tập cho tốt. Phí Nghê chưa đọc được tin chính thống trên báo nên vẫn còn thấy nghi ngờ, hôm nay nghe được thông báo từ loa đài công suất lớn, ngay cả tóc trên đầu cũng run lên vì vui sướng.

Cô nhanh nhẹn bước về phía Phương Mục Dương, nhảy lên sau xe của anh.

“Em lấy thịt viên cho anh đấy.” Trong giọng nói của Phí Nghê cũng chất chứa sự hứng khởi. Cô mong đợi kỳ thi đại học đã quá nhiều năm, rốt cuộc cũng chờ được nó. Cuối cùng cô cũng có cơ hội để chứng minh mình, chỉ cần thành tích đủ cao, là cô sẽ được đi học. Cô không hề ghen tị với những sinh viên đại học công nông binh kia, bọn họ tuy cũng có bằng đại học nhưng chẳng được tiếp thu kiến thức gì ở trên giảng đường đại học. Lăng Y, Phùng Lâm và con gái của trưởng phòng tài vụ có thể vào đại học, cô cũng có thể, hơn nữa cô chẳng cần phải dựa dẫm vào bất cứ ai, cô chỉ dựa vào chính mình.

Khoảng thời gian trước khi kỳ thi đại học được khôi phục lại, cô thấy cuộc sống của Phương Mục Dương ngày càng tốt lên, đương nhiên vui mừng thay anh, nhưng khi nghĩ đến công việc của bản thân vẫn luôn dậm chân tại chỗ, sự lo âu của cô lại càng tăng thêm theo những tiến triển của anh.

Hiện tại đã được thi đại học, cô rất cuộc cũng có cơ hội chứng minh khả năng của mình. Những lời xì xào về chuyện cô may mắn cỡ nào khi lấy được Phương Mục Dương, cô đã chịu đựng đủ rồi. Anh dĩ nhiên là rất tốt, nhưng cô cũng đâu phải là không xứng với anh.

“Tin tức tốt như thế, không đáng ra ngoài tiệm ăn mừng sao?”

“Được.” Chữ “được” này của Phí Nghê cực kỳ dứt khoát. Gió thu thổi qua cổ cô, đôi tay cô siết chặt chiếc áo len cô đan cho Phương Mục Dương.

Bọn họ lại đến quán ăn Nga lần trước. Phí Nghê gọi món thực sự hào phóng, chỉ là khi Phương Mục Dương định gọi rượu, Phí Nghê đã cản anh lại.

“Hôm nay chúng ta đừng uống rượu, về nhà em còn phải ôn bài nữa.” Thực ra Phí Nghê cũng không lo lắng cho mình, cô lo Phương Mục Dương thi không nổi hơn.

“Với trình độ của em thì không ôn một ngày cũng không sao đâu.” Phương Mục Dương hiểu rõ năng lực của Phí Nghê, cũng không lo lắng cho việc thi đại học của cô.

Phí Nghê lắc đầu: “Đợi khi nào thi xong rồi hãy uống đi, đến lúc đó chúng ta muốn uống bao nhiêu cũng được.”

“Muốn uống bao nhiêu cũng được?”

“Em còn lừa anh được chắc?”

“Em có còn nhớ không? Lần trước em đã nói với anh, nếu em có thể rời xưởng may mũ, anh bảo em làm gì cũng được.”

“Thế à?”

“Em tự nghĩ lại đi.”

Phí Nghê không nói gì, hôm ấy cô chỉ cho là Phương Mục Dương đang nói giỡn.

“Nếu như bây giờ em chưa muốn nghe anh bảo, tối về anh lại nói với em sau.”

“Sao anh lại nhớ kỹ thế?”

“Những gì em từng nói anh đều nhớ kỹ cả mà.”

“Em không tin.” Anh hẹn cô đi xem phim, cô đợi anh cả ngày, cuối cùng anh vẫn lỡ hẹn.

“Thế có chuyện gì em nói mà anh lại quên mất nào?”

Phí Nghê không muốn nhắc lại chuyện cũ, đã từ lâu vậy mà vẫn nhớ rõ, không khỏi có vẻ quá là nhỏ nhen

“Bên học viện Mỹ thuật cũng sẽ thi cùng đợt với bọn em. Anh nghĩ việc chỗ nhà hàng đi, ở nhà chuyên tâm ôn tập.”

Phương Mục Dương cười: “Em cũng tin tưởng anh quá.” Ngay chính bản thân Phương Mục Dương cũng không cho rằng anh có thể qua được kỳ thi văn hóa.

“Chuyên môn của anh không có vấn đề gì, chỉ thi văn hóa là có hơi khó khăn thôi, em có thể dạy kèm thêm cho anh. Cho dù năm nay anh không đỗ thì sang năm thi lại vẫn được, anh vẫn có thể thi đỗ. Nhà mình có tiền để dành, dù không có phần lương bên nhà hàng của anh thì cuộc sống của chúng ta cũng không ảnh hưởng mấy đâu.”

“Nếu năm nào anh cũng thi trượt thì sao?”

“Không thể nào, anh đâu có ngốc như vậy.” Phí Nghê chăm chú nhìn Phương Mục Dương. “Anh nghe em, nghỉ việc đi, chuẩn bị thi đại học nhé,

được không?”

Cho dù Phí Nghệ không nói, Phương Mục Dương cũng sắp sửa nghỉ việc. Cấp trên ở nhà hàng chuẩn bị thăng chức cho anh, nhưng anh tự nhận mình không thuộc tuýp người có thể lãnh đạo người khác, mà ngoài bản thân mình ra anh cũng chẳng định lãnh đạo ai cả. Hơn nữa, thời gian này làm việc ở nhà hàng, nhiệt huyết của anh đã dần cạn kiệt. Anh càng muốn dành phần lớn thời gian của mình vào công việc vẽ tranh hơn.

Phương Mục Dương nói với Phí Nghệ: “Được.”

Phí Nghệ thẫn thờ, lúc này mà có chút rượu thì tốt biết bao, tiếc là không có, nhưng đôi khi súp củ dền cũng khiến người ta say được.

“Nghỉ việc rồi phải tập trung ở nhà ôn bài đấy, ngày mai em sẽ ra hiệu sách xem xem có quyển sách mới nào không.”

“Em cứ ôn bài đi, không cần quan tâm đến anh đâu, đừng để anh cản trở việc học hành của em.” Với Phương Mục Dương mà nói, có thể thi đỗ học viện Mỹ thuật dĩ nhiên là tốt, nhưng thi không đỗ cũng chẳng sao, học vẽ không nhất thiết phải vào học viện Mỹ thuật.

Phí Nghệ cảm thấy lời này của Phương Mục Dương có hơi khách sáo: “Lúc em kèm anh cũng coi như ôn lại kiến thức một lần, chẳng có gì là cản trở hay không cản trở cả.”

Trên đường về nhà, Phí Nghệ ôm Phương Mục Dương rất chặt, mặt dán sát vào lưng anh: “Ngày mai em sẽ ra hiệu sách Tân Hoa(1) xem xem giáo trình thế nào. Hôm nay chúng ta cứ ôn môn Toán trước đi.” Phí Nghệ vẫn rất tự tin vào bản thân mình, cô đoán năm đầu tiên thi sẽ không quá khó. Trong nhà cô vẫn còn giữ sách giáo khoa cấp ba của anh trai cô Phí Đình, sách giáo khoa năm ấy được in và phát hành trước khi kỳ đại học bị hủy bỏ, cô đã học qua một lượt, chỗ kiến thức đó cũng đủ để đối phó với thi tuyển sinh đại học. Cô định bụng sẽ ôn lại kiến thức trong sách giáo khoa cho Phương Mục Dương một lần, sau đó trả lại sách cho anh mình.

(1) Hiệu sách Tân Hoa: Chuỗi cửa hàng sách thuộc sở hữu Nhà nước lớn nhất Trung Quốc, nhà phân phối độc quyền các tài liệu giảng dạy tiếng Trung.

Phí Nghê rất hi vọng anh trai có thể tham gia kỳ thi đại học, trước khi kỳ thi này bị hủy bỏ anh ấy đã từng học hết cấp ba, lại còn là học sinh giỏi của trường cấp ba trọng điểm, thi đại học chắc chắn không có gì khó khăn cả. Vấn đề của Phí Đình không nằm ở chỗ có thể thi được hay không, mà là anh có đi thi hay không. Làm thanh niên trí thức không tính tuổi nghề, anh trai mới chỉ đi làm một năm, không thể đi học hưởng lương như cô, mà chị dâu lại có thai, rất nhiều chỗ cần tiêu tiền. Cũng may cô và Phương Mục Dương có một ít tiền tiết kiệm, có thể cho anh chị vay một phần, đợi khi nào anh trai cô tốt nghiệp đại học, tiền lương cao hơn, tình hình cũng sẽ khả dĩ hơn rất nhiều.

Dọc đường, Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Em có còn nhớ mình từng đánh cuộc với anh không? Em nói thua thì sẽ nghe anh. Không thể đổi ý được đâu.”

“Anh định bảo em làm gì?”

“Anh muốn em làm gì em cũng sẽ làm hết sao?”

Thấy Phí Nghê im lặng, Phương Mục Dương lại nói: “Yên tâm. Chuyện này em làm dễ thôi.”

Phí Nghê không tin: “Là chuyện gì?”

“Thi vào trường đại học trong thành phố này đi, anh muốn ngày nào cũng được gặp em.”

Phí Nghê không ngờ Phương Mục Dương sẽ nói vậy, không phải là vì nó dễ làm, mà là vì cô cũng định làm như thế.

Cô muốn cùng đi học với Phương Mục Dương, tốt nhất là tại hai trường học gần nhau, như thế bọn họ có thể gặp nhau mỗi ngày.

“Được, chúng ta đầu thi vào trường trong thành phố này nhé.”

Sự phấn khích của Phí Nghệ lan tràn đến tận phòng ngủ, đây là lần nhiệt tình nhất của cô khi tỉnh táo. Nhưng mà nếu là trước kia, một lần còn lâu mới đủ.

Song lúc này đây, khi Phí Nghệ gối đầu lên cánh tay của Phương Mục Dương, sự then thừng trên mặt cô đã chẳng còn thấy đâu nữa. Ráng đỏ nơi gò má cô không chỉ xuất hiện vì Phương Mục Dương, mà còn là vì cả tin tức đăng trên báo.

Phí Nghệ cũng bắt chước Phương Mục Dương, thỉnh thoảng hôn lên môi anh một cái. Nhưng giữa những nụ hôn, cô lại nói về các vấn đề liên quan tới thi đại học, nào là môn Toán có thể thi dạng bài gì, nào là môn Văn nên ôn phần gì. Nói đến đoạn cao trào, Phí Nghệ thậm chí còn khoác áo ngỗng đây, đi đến bàn làm việc, tìm kiếm những thông tin cô cho rằng sẽ ra.

Phí Nghệ trước mắt lại trở thành tư liệu sáng tác cho Phương Mục Dương.

Lúc Phí Nghệ lật sách trên bàn, đưa mắt rà soát trọng điểm ôn tập, Phương Mục Dương họa lại hình ảnh của cô.

“Có thể đợi thi đại học xong rồi vẽ được không? Trước mắt thi cử vẫn quan trọng nhất, nếu hôm nay anh không học thì có thể đi ngủ trước.”

“Nhưng anh đâu thể quyết định khi nào thì cảm hứng xuất hiện chứ, cảm hứng tự nhiên tới, anh không thể nói là không cần được.”

Bonus

Hiệu sách Tân Hoa tại Thượng Hải (1952)

Chương 100: Đại học và cao học

Buổi tối thứ Bảy, vừa tan làm là Phí Nghê đã đến nhà cha mẹ, đưa tài liệu ôn tập cho anh trai.

Thế nhưng tới nơi rồi, Phí Nghê lại không gặp được anh trai. Chị dâu thấy cô thì gọi cô vào phòng nhỏ, đóng cửa lại nói: “Giúp chị khuyên anh trai em, bảo anh ấy đi thi đại học đi. Ngày trước thành tích của anh ấy tốt như vậy, không thi thì tiếc lắm.”

“Anh trai em không muốn thi đại học ạ?”

“Đứa bé này của chị đến thật là không đúng lúc.”

“Chị dâu, chị đừng nói vậy.”

“Chắc chắn vì lý do này, anh của em nhất định cảm thấy nếu anh ấy đi học thì gánh nặng của chị quá lớn. Thật ra khó khăn đến mấy thì cũng chỉ là chuyện vài năm thôi, hơn nữa chị còn cha mẹ đỡ đần. Em khuyên anh em nhiều hơn chút nhé.” Lâm Mai liếc nhìn cánh cửa, rồi lại lấy ra một cái phong bì, đưa cho Phí Nghê: “Đây là anh trai em cho em và Tiểu Phương.”

Phí Nghê mở phong bì ra, thấy bên trong là ba mươi tệ.

“Chị dâu, chị đưa em tiền làm gì?”

“Tiền này vốn là các em nên có.” Phí Đình vốn đã nói đợi đến cuối năm gom được nhiều tiền hơn chút rồi đưa Phí Nghê luôn một thể, nhưng Lâm Mai vốn là người thiếu kiên nhẫn, kiếm được tiền liền muốn chia sẻ niềm vui với em gái nhỏ.

“Sao chị lại nói vậy được.”

“Nhận đi, đừng chê ít. Anh trai em tìm thợ mộc đóng đồ gỗ theo kiểu dáng Tiểu Phương vẽ, kéo đi bán, trừ đi tiền nguyên vật liệu và công thợ thì chỗ tiền lời cũng đủ mua một cái TV. Nếu không nhờ Tiểu Phương vẽ giúp, anh chị cũng không kiếm được khoản tiền này. Anh trai em nói, sau này mỗi lần bán đồ nội thất đều sẽ chia cho hai đứa một phần.”

“Chuyện này còn có ai khác biết không?” Tìm thợ mộc đóng đồ gỗ để chính mình dùng và để đi bán là hai chuyện khác nhau, anh trai cô mà tiếp tục làm như thế thì sẽ trở thành tiểu chủ của xã hội cũ, tuy rằng hiện tại xã hội đã thoáng hơn trước nhiều rồi nhưng nếu người ta tố cáo thì ít nhất cũng sẽ bị dán thông báo phê bình công khai, còn nghiêm trọng hơn, cô càng không dám tưởng tượng.

“Yên tâm đi, ngay cả cha mẹ cũng không biết đâu. Phía thợ mộc thì vẫn nói là đóng cho người thân dùng, đóng xong một bộ lại thuê một nhóm thợ khác, người ta không phát hiện được.”

“Chẳng may bị phát hiện thật thì sao? Chuyện khác chưa nói, trong xưởng sợ là sẽ bị xử phạt.” Phí Nghê đưa lại phong bì cho chị dâu. “Tiền này em không nhận được, tạm thời anh chị đừng đóng đồ mang đi bán nữa, ngộ nhỡ bị người ta tố cáo, nói mình đầu cơ trục lợi thì biết làm sao? Em vẫn còn ít tiền để dành, nếu anh chị cần...”

“Chị và anh trai em đâu có gì cần tiêu tiền. Thôi được rồi, em nói cũng có lý, để chị bảo anh em làm nốt bộ này rồi không làm nữa.”

Nhân dịp Phí Nghê đến nhà, khi rán trứng gà mẹ Phí còn cố ý cho thêm một quả. Tới giờ cơm tối thì Phí Đình mới về nhà, trông thấy Phí Nghê, anh lập tức đưa hai cuốn tài liệu ôn tập từ trong túi ra cho cô. Hai cuốn sách này là trưa nay anh cướp được ở hiệu sách Tân Hoa, đi mượn chắc chắn sẽ hết.

Phí Nghê thấy hai cuốn tài liệu ôn tập kia thì không khỏi bật cười. Sách cô định đưa cho Phí Đình, cũng chính là hai cuốn này.

“Anh, anh định thi khối tự nhiên hay là khối xã hội?”

“Anh đã bằng này tuổi rồi, nếu như đi học thì tốt nghiệp xong cũng phải ngoài ba mươi, còn thi thố cái gì?” Phí Đình vẫn kiên trì đưa tài liệu cho Phí Nghệ. “Cái này em đưa Tiểu Phương dùng đi.”

“Sách em cũng mua cho anh ấy rồi. Anh, anh đi báo danh đi, vất vả lắm mới có được cơ hội như thế này, chị dâu cũng ủng hộ anh mà. Cho dù có khó khăn cũng chỉ là tạm thời thôi, hơn nữa nhà chúng ta đông người như vậy, cho dù có nhọc nhằn thêm một tí thì cũng chẳng đáng là gì. Anh đừng có một mình gồng gánh mãi thế.”

Phí Đình vốn định nói mình sẽ cân nhắc thêm, nhưng lời tới bên miệng lại biến thành “được”. Anh hiểu em gái của mình, nếu anh không đồng ý đi thi đại học thì chắc chắn con bé sẽ dùng đủ loại biện pháp để thuyết phục anh, mãi cho đến khi anh gật đầu mới thôi. Chi bằng trước mắt cứ đồng ý trước, sau này không đi học được thì cứ bảo thi không đỗ. Anh biết chuyện thi đại học quan trọng với Phí Nghệ thế nào, nhưng anh không giống Phí Nghệ, anh đã sắp sửa đầu ba mà mới có một năm tuổi nghề, không thể đi học hưởng lương. Trong quãng thời gian bốn năm học hành này, tài chính gia đình sẽ rất thiếu thốn, mà quan trọng nhất là vợ anh còn đang mang thai. Nếu như không có con cái, việc gì cũng dễ nói chuyện, nhưng anh không thể đẩy toàn bộ trách nhiệm nuôi con cho vợ mình được. Đương nhiên nếu như bọn họ khó khăn thì cha mẹ và em gái cũng sẽ hỗ trợ, nhưng một người đàn ông đã trưởng thành như anh, sao có thể không biết xấu hổ mà quăng gánh nặng nuôi dưỡng gia đình cho người khác được chứ?

Phí Nghệ thấy anh trai nhận lời thì lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô lại khẽ nói với Phí Đình: “Anh, anh đừng thuê thợ mộc đóng đồ gỗ cho mình nữa, nếu bị tố cáo là đầu cơ trục lợi thì hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm.”

Phí Đình tiếp tục nói “được”, anh biết là vợ mình lại bị lỡ miệng mất rồi. Từ xưa đến giờ Lâm Mai vẫn luôn là người không thể kín miệng, chưa từng giữ bí mật được chuyện gì. Năm ấy ở điểm thanh niên trí thức, Lâm Mai đã không giấu nổi chuyện trong lòng, hai người bọn họ cứ vậy mà hôn nhau lần đầu ở bên bờ sông. Hôn xong, câu đầu tiên anh nói với Lâm Mai chính là tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này cho người ngoài biết, những chuyện như thế này ở nông thôn sẽ gây tổn hại con gái nhiều hơn là

với con trai. Nhưng Lâm Mai nghe anh nói xong, phản ứng đầu tiên chính là: “Em càng muốn để mọi người biết anh hôn em, nếu như anh hôn người khác thì anh chính là Trần Thế Mỹ(1) mà ai ai cũng muốn đánh.” Nói đi nói lại một hồi, kết quả đây lại là chuyện duy nhất Lâm Mai có thể giữ kín như bưng, cuối cùng vẫn không ai biết bọn họ thường xuyên ôm hôn ở bên bờ sông hoặc là trong rừng cây nhỏ.

(1) Trần Thế Mỹ: Một nhân vật trong kịch dân gian gắn với giai thoại xử án của Bao Công, kẻ đã ruồng bỏ vợ con ở quê nhà để cưới công chúa sau khi thi đỗ Trạng Nguyên. Trên thực tế Trần Thế Mỹ là một nhân vật có thật, nhưng câu chuyện trong kịch thì lại là do kẻ thù bịa đặt, khiến ông bị mang tiếng oan suốt hàng trăm năm.

Hôm nay Phương Mục Dương từ chức ở nhà hàng, trước khi nghỉ việc anh còn tặng ca một tối, nộp lại khoản tiền boa cuối cùng. Anh dặn đầu bếp phần cho mình hai món chính, nhưng tiếc là xong việc quá muộn nên không kịp ăn. Ngoài hai món chính ra còn có hai lon thịt bò và hai lon bào ngư đóng hộp.

Từ sáng Phí Nghê đã nói với Phương Mục Dương tan làm cô sẽ tới nhà cha mẹ, cho nên sau khi làm xong, anh cũng đạp xe thẳng đến nhà họ Phí.

Phương Mục Dương đưa hai hộp cơm cho mẹ Phí, bảo bà ngày mai hâm nóng lại rồi ăn sau. Hiện giờ trời lạnh, đồ ăn có để qua đêm cũng không sợ hỏng. Mẹ Phí mở hai hộp cơm ra, trông thấy một hộp đựng tôm nõn xào, còn hộp kia thì đựng cá chua ngọt.

“Hai đĩa giữ lại mà ăn đi,” mẹ Phí nói.

“Phí Nghê vẫn thích ăn cơm con nấu hơn ạ, đúng không?”

Phí Nghê vừa cười vừa “ừm” một tiếng.

Phí Nghê ngồi sau xe đạp của Phương Mục Dương, nói với anh chuyện Phí Đình đóng đồ nội thất để bán.

Khi không có tiền Phương Mục Dương cũng nghĩ như vậy. Anh định sẽ tự mua gỗ rồi thuê thợ mộc đóng đồ theo bản vẽ của mình, đóng xong anh phụ trách bán, chỗ tiền kiếm được cũng đủ nuôi sống anh và Phí Nghê. Thế nhưng khi chưa làm anh đã biết Phí Nghê sẽ không đồng ý, hơn nữa sau đó tiền cũng vừa may đủ dùng, anh không cần phải làm như thế nữa.

“Em cũng đừng lo lắng quá, hiện giờ không còn nghiêm ngặt như hồi trước nữa rồi. Anh trai em tự có chừng mực, chuyện quá nguy hiểm, anh ấy cũng không làm đâu,” Phương Mục Dương nói. “Chỉ có đi đâu tạm thời khoan hãy làm tiếp, đồ anh ấy đã đóng để đấy anh bán hộ cho, lúc bán bảo lỗ đóng nhiều quá không đủ chỗ kê là được.”

“Anh định bán cho ai?”

“Đồ đạc anh thiết kế em còn sợ không có ai mua sao?”

“Anh nhớ cẩn thận một chút đấy.”

“Anh biết rồi.”

Về tới nhà, Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Anh đã ăn tối chưa?”

“Vẫn chưa, bây giờ anh sẽ nấu.”

“Anh đi ôn bài đi, để đấy em nấu cho.” Phí Nghê đưa những trọng điểm kiến thức hôm qua cô đánh dấu lại cho Phương Mục Dương, bảo anh xem cho thật kỹ.

Nền tảng của cô tốt hơn Phương Mục Dương rất nhiều, cho dù có phải thi ngay lập tức cô cũng tự tin mình có thể đỗ. Nhưng Phương Mục Dương thì không được vậy, nền tảng của anh quá yếu. Để Phương Mục Dương có thêm thì giờ ôn tập, trong khoảng thời gian này, Phí Nghê chấp nhận gánh vác nhiều việc nhà hơn một chút.

Phí Nghê dùng toàn bộ chỗ bào ngư trong lon để nấu mì bào ngư cho Phương Mục Dương, sau đó bưng ra bàn rồi bảo anh ăn. Phương Mục Dương nhìn vào những phần trọng điểm hôm qua Phí Nghê đánh dấu cho

anh, bên cạnh mấy chỗ đánh dấu ấy còn có những dòng chú thích nhỏ nhưng ngay ngắn của cô, tất cả đều là cô cố ý viết cho anh, sợ anh đọc mà không hiểu.

Trình độ của hai người họ không hề tương đương với nhau, với trình độ của Phí Nghệ thì hoàn toàn không cần phải xem lại những phần này. Ban ngày cô đã đi làm, buổi tối còn phải giúp anh sàng lọc lại kiến thức.

Phí Nghệ giám sát Phương Mục Dương đến khi anh ăn xong bát mì bào ngư, sau đó lại pha một cốc sữa bột cho anh.

Phương Mục Dương không thể nào nói với Phí Nghệ những chỗ em muốn anh học anh đều không có hứng học, vậy nên anh chỉ có thể nghiên ngẫm từng phần gạch chân trong sách.

Sau khi học liên tục hơn mười trang, Phương Mục Dương đứng dậy, nói với Phí Nghệ: “Anh qua phòng tắm một lát, về lại học tiếp.”

Phí Nghệ biết Phương Mục Dương sang phòng tắm là vì muốn chuẩn bị nước ấm cho cô tắm.

“Anh không cần làm gì đâu, hôm nay em đun ít nước nóng để lau mình là được, sau này em cũng sẽ đi tắm ở nhà tắm của xưởng.” Cô cũng biết Phương Mục Dương không giống mình, anh tắm rửa rất nhanh nhẹn, mùa đông có tắm nước lạnh hàng ngày cũng không sao.

“Mấy chị đồng nghiệp kia của em hay tò mò lắm, nếu em tự nhiên lại đến nhà tắm trong xưởng, chưa biết chừng bọn họ sẽ nghi ngờ...”

“Nghi ngờ thì nghi ngờ thôi.” Phí Nghệ lần đầu tiên tỏ ra thờ ơ trước những lời đồn. “Chẳng có gì quan trọng cả, so với chuyện anh đi thi đại học thì càng chẳng đáng là gì. Hiện tại đi đâu anh cần làm nhất chính là yên tâm học tập.”

Phí Nghệ kèm Phương Mục Dương ôn bài đến tận gần một giờ sáng mới đi ngủ. Vừa mới ngã người lên giường, Phí Nghệ đã thiếp đi mất. Phương Mục Dương nghe tiếng thở đều đều của cô, hôn lên trán cô một cái. Với

trình độ của Phí Nghệ, đêm hôm còn kèm cặp anh ôn bài thì càng ảnh hưởng đến việc thi cử của cô. Kiến thức cô có hiện giờ đã dư dả rồi, đi đâu cần thiết nhất chính là phải nghỉ ngơi thật đi đâu đó.

Anh chỉnh lại góc chần cho Phí Nghệ rồi đi sang phòng vẽ tranh. Hôm trà ông Phương cho anh một cuộc cũng đã phát huy tác dụng, nó có thể giúp anh thức đến tận hai giờ sáng. Tuy nhiên thứ khiến cho anh tỉnh táo lúc ba giờ sáng thì lại không phải là trà, mà là sự thôi thúc khi đang cầm bút vẽ tranh. Một khi bắt đầu vẽ tranh, anh sẽ không thể ngừng lại.

Khi học bài anh cũng có niềm thôi thúc riêng, đó là niềm thôi thúc muốn xé nát hết sách vở. Cũng không phải là vì anh đọc không hiểu, nếu đọc không hiểu thì đọc thêm vài lần nữa sẽ hiểu, nhưng ngày một chỗ đọc sách cả ngày, với anh thực sự là một sự giày vò cực độ.

Tuy nhiên ánh mắt Phí Nghệ đã cố định anh trên ghế. Anh ăn mì Phí Nghệ nấu, uống sữa bột Phí Nghệ pha, cho nên cũng có nghĩa vụ đáp ứng một số kỳ vọng của cô.

Ngày Chủ nhật, ông Phương lần theo địa chỉ Phương Mục Dương đưa cho mà gõ cửa nhà nghịch tử. Phương Mục Dương đã đi thăm người thầy ngày trước dạy mình vẽ tranh, hiện giờ đang không ở nhà, người mở cửa cho ông chính là Phí Nghệ.

Phương Mục Dương không chỉ không muốn bản thân mình làm phiền Phí Nghệ mà ngay cả ông Phương anh cũng đã nói chuyện qua trước, nhờ ông gác lại chuyện bản thảo, đợi Phí Nghệ thi đại học xong rồi tính.

Ông Phương thoải mái nhận lời, việc sửa sang bản thảo hiện tại ông cũng không hề sốt ruột. Lần này ông Phương không mang bản thảo đến cửa, mà mang theo một thùng sách, sách trong đó ông đều đã đọc qua, cảm thấy có thể đưa cho Phí Nghệ đọc được. Lúc này đi đâu ông quan tâm nhất chính là Phí Nghệ học chuyên ngành gì. Giáo sư Mục khuyên Phí Nghệ nên đi theo con đường nghiên cứu khoa học, với những đứa con của mình bà cũng từng khuyên như vậy, và lời khuyên ấy đã phát huy tác dụng vào thời khắc máu chốt. Ông Phương sợ Phí Nghệ cũng nghe lời bạn già của mình, ông biết nếu học khoa học Phí Nghệ vẫn sẽ học tốt. Ông nghe bà bạn già bảo,

sách bà đưa cho Phí Nghê mượn đọc, Phí Nghê gần như hiểu hết. Nếu như Phí Nghê chỉ có thể mạnh ở mảng văn chương thì ông sẽ không cần phải lo lắng như thế này. Là người toàn diện cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, sẽ phải phân vân lựa chọn, mà một khi đã chọn sai thì sẽ tiếc nuối cả đời. Để con dâu chọn được chuyên ngành thực sự phù hợp với bản thân, ông Phương cảm thấy mình cần đích thân tới đây một chuyến, xóa tan sương mù trước mắt con bé.

Ông hi vọng Phí Nghê có thể tìm được nguyện vọng đích thực của bản thân mình thông qua những quyển sách này.

Thấy cha chồng đến, Phí Nghê tức khắc mời ông vào nhà, pha trà cho ông uống.

“Mục Dương đang đi vắng rồi, cha tìm anh ấy có việc gì không ạ?”

“Cha không tìm nó.” Ông Phương hỏi Phí Nghê: “Sắp tới con định thi khối tự nhiên hay là khối xã hội?”

“Khối xã hội ạ.” Mới đầu Phí Nghê cũng cân nhắc lời khuyên của giáo sư Mục, nhưng sau khi xem qua những cuốn sách chuyên ngành mà bà đưa cô, ý định của cô đã thay đổi. Sách của giáo sư Mục cô có thể đọc hiểu, nhưng cũng chỉ dừng ở mức hiểu mà thôi. Cô phát hiện bản thân mình vẫn thích đọc bản thảo của ông Phương và những loại sách liên quan hơn. Số bản thảo và sách đó, cho dù lúc đang ôn tập cô cũng sẵn lòng dành chút thời gian đọc thêm một chút, không phải là để trau dồi kiến thức, mà vì thư giãn nhiều hơn. Những kiến thức đó thực sự có thể giúp cô thư giãn.

Ông Phương không ngờ con dâu lại dứt khoát như vậy, tức thì cảm thán: “Tốt lắm, con nhớ kiên định với chủ kiến của bản thân đấy, ý kiến của những người khác chỉ có thể tham khảo thôi, tuyệt đối phải nghe theo nguyện vọng từ trong lòng mình.”

Dưới sự dẫn đường của con dâu, ông Phương đi tham quan nhà mới của nghịch tử và con dâu của mình, trong lòng không khỏi cảm thán, nghịch tử đúng là biết cách hưởng thụ.

Ông đặc biệt thích căn phòng vẽ tranh với khung cửa sổ sát đất, cả tấm bình phong ngoài phòng khách nữa, mà cánh cửa gỗ thô sơ nghịch tử tự làm cũng có cái hay riêng. Sống trong kiểu nhà nhỏ này, vẫn thú vị hơn ở nhà chung cư rất nhiều.

Nhưng một người trẻ tuổi mà biết hưởng thụ như thế, cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

Phí Nghệ nói với cha chồng, Phương Mục Dương cũng sắp sửa thi đại học.

“Nó định thi đại học á?” Trong ấn tượng của ông Phương, nghịch tử vẫn luôn không có hứng thú gì với việc học đại học. Mà cho dù có hứng thú, nước đến chân mới nhảy thì cũng khó mà đỗ được. Ông Phương thận trọng, thảo nào nghịch tử lại không có nhà, chắc là không muốn học bài nên mới tìm cách trốn tiệt.

Ông Phương uyển chuyển nói với Phí Nghệ: “Hình như Mục Dương không mấy hứng thú đối với việc vào đại học.” Ông dùng “không có hứng thú” để lấp liếm cho tương lai thi không đỗ.

“Mục Dương muốn vào đại học lắm ạ, từ tối qua anh ấy đã bắt đầu ôn tập, ôn đến tận gần rạng sáng, sáng dậy lại bắt đầu đọc sách, ngay cả bữa sáng cũng không buồn ăn.”

Cả buổi sáng Phương Mục Dương đều ngồi trong phòng ngủ làm toán. Ông Phương không ngờ nghịch tử trong miệng con dâu lại là một người đam mê học hành đến thế, từ lúc ăn xong bữa sáng thì chưa từng rời khỏi bàn lấy một lần.

Phương Mục Dương không thể nào không đam mê học hành được, bởi vì Phí Nghệ thường xuyên ra đề bài kiểm tra anh. Anh trả lời câu hỏi của Phí Nghệ, nếu như đáp đúng thì cô sẽ hôn anh một cái, còn nếu như anh đáp sai, anh sẽ hôn cô một cái.

Chính bản thân Phương Mục Dương cũng không ngờ Phí Nghệ nghe xong lại đồng ý với hiệp ước này của anh. Ban đầu Phí Nghệ chỉ chịu hôn lên má anh, nhưng khi anh chủ động bày tỏ ý kiến muốn cô hôn môi, Phí Nghệ

cũng không phản đối, chỉ là thời gian hôn có ngắn đi một chút. Mỗi lần Phương Mục Dương trả lời sai, anh sẽ hôn cô rất mãnh liệt, bởi vì anh cho rằng đó là sai lầm nghiêm trọng, không thể cứ bỏ qua một cách nhẹ nhàng thế được. Anh nồng nhiệt hôn Phí Nghê hai lần, Phí Nghê trốn ra khỏi vòng tay anh, đưa tay sửa sang tóc tai, sau đó không tiếp tục kiểm tra anh mà chỉ bảo anh tập trung ôn bài, cố gắng lần sau không làm sai nữa.

Khi giải thích với ông Phương, Phí Nghê cố tình bỏ qua chi tiết này, khiến cho ông Phương cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Chẳng nhẽ nghịch tử đã thay đổi tính nết rồi ư? Không phải vẽ tranh mà vẫn có thể ng ồ lâu như vậy ư?

Ông Phương thấy cả nghịch tử lẫn con dâu đều đang phấn đấu học hành cho nên cũng không tiện quấy r ầy nữa, ra về từ sớm.

Đến giờ cơm tối Phương Mục Dương mới về nhà. Phí Nghê thấy anh về thì định đi nấu mì cho anh.

Bởi vì trình độ của cô cao hơn hẳn Phương Mục Dương nên cô bằng lòng đảm đương hầu hết mọi việc, để anh có thêm nhiều thời gian học tập.

Phương Mục Dương nói: “Anh không định thi đại học.”

“Không phải hôm qua anh đã đ ồng ý rồi sao?” Giọng của Phí Nghê rõ ràng là cao hơn hẳn ban nãy, từng câu chữ đều gấp gáp.

“Anh định sẽ thi cao học. Ngoài kỳ tuyển sinh đại học thì kỳ tuyển sinh sau đại học cũng đã được khôi phục lại, chỉ có đi đầu thi luôn năm nay thì không kịp, phải đợi sang năm sau.”

“Cao học? Anh thi lên cao học?” Khi hỏi câu thứ hai Phí Nghê phải đè giọng xuống, cố gắng không để Phương Mục Dương cảm nhận được sự kinh ngạc của mình, sợ sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Nhưng ngay cả đại học anh đã chưa chắc thi nổi, sao có thể thi lên cao học chứ?

“Kỳ thi này không giới hạn trình độ học vấn, anh cũng có thể thi mà.”

Có thể thi và thi được là hai chuyện khác nhau.

“Nghê, em có tin rằng anh sẽ đỗ không?”

Phí Nghê chầm chậm cup mắt, trên bờ môi hằn lên một dấu răng. Cô mỉm cười, nhìn Phương Mục Dương: “Em tin. Nhưng việc tuyển sinh cao học không phải là chuyện của năm sau sao? Năm nay anh cứ thử thi đại học trước đi.”

“Thi đại học và thi cao học không giống nhau, thi cao học chủ yếu là xem khả năng chuyên môn, đặc biệt là học viện Mỹ thuật, thi văn hóa cũng không quá quan trọng. Anh có tiếp tục ôn tập cũng chỉ lãng phí thời gian.”

“Nhưng nhớ anh không thi đỗ thì sao?”

“Thì lại tiếp tục thi thôi,” Phương Mục Dương cười nói. “Kỳ thi cao học còn xa, hiện tại quan trọng nhất là việc thi đại học của em. Từ hôm nay trở đi, ngoài những lúc đi làm thì em cứ chuyên tâm ôn tập, tất cả những việc khác cứ để đó mình anh lo. Đợi khi nào em thi xong, e muốn săn sóc anh như thế nào, anh cũng sẽ không ngăn cản.” Đâu chỉ là không ngăn cản, phải là mong còn chẳng được ý chứ.

Phương Mục Dương đứng sau lưng Phí Nghê, bóp bóp vai cô: “Em thấy thế này đã đủ mạnh chưa?”

Phương Mục Dương không cho rằng mình chắc chắn sẽ đỗ cao học, nhưng tỉ lệ đỗ của anh cũng không thấp hơn so với thi đại học. Hơn nữa nếu anh thực sự chuẩn bị cho kỳ thi đại học, Phí Nghê sẽ quá bận rộn. Thời gian chẳng còn bao nhiêu, anh vẫn hi vọng cô có thể dồn toàn bộ sức lực vào việc thi đại học của bản thân mình, chứ không phải là vào anh.

Phương Mục Dương nấu mì bào ngư cho bữa tối, bản thân anh ăn mì, còn bào ngư thì để Phí Nghê ăn.

“Em muốn ôn tập thế nào thì cứ ôn tập thế ấy, không cần phải bận tâm đến anh đâu.” Trình độ của hai người họ hoàn toàn không giống nhau. Phí

Nghê vật và tóm lược kiến thức giúp anh, mà những kiến thức đó lại chẳng hề hữu ích gì với cô cả.

Chương 101: Chê

Phí Nghê kiên trì khuyên Phương Mục Dương thử thi vào đại học trước.

“Thế nếu như anh thi đỗ thì có đi học không đây?”

“Nhưng em đâu có thấy tin tức tuyển sinh cao học trên báo.”

“Đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, đã khôi phục tuyển sinh đại học thì không thể không khôi phục giáo dục cao học được.”

“Nhưng anh có chắc anh đủ điều kiện đăng ký thi tuyển sinh cao học không?” Phí Nghê chưa đọc được những thông tin liên quan trên báo, hơn nữa thi cao học dù sao cũng khác với thi đại học, mà Phương Mục Dương thì ngay cả cấp ba cũng chưa tốt nghiệp.

Phương Mục Dương đưa tay gãi gãi vành tai Phí Nghê: “Có phải em chê anh chưa tốt nghiệp cấp ba không?”

“Anh nghĩ đi đâu thế? Ý em là...”

Phương Mục Dương không cho Phí Nghê cơ hội giải thích, vẫn tiếp tục nói: “Thật ra em vẫn luôn chê anh, nhưng vì sợ tổn thương lòng tự trọng của anh cho nên không nói thẳng ra, chuyện này thì anh hiểu được, dù sao so sánh với em thì anh chẳng có...”

Lời buộc tội này quá mức trầm trọng, khiến Phí Nghê quên bẵng mất Phương Mục Dương vốn là người như thế nào. Cô phủ nhận theo bản năng: “Sao em có thể chê anh được chứ?”

“Em chê anh cũng là chuyện bình thường mà, nếu không phải vì kỳ thi đại học này thì anh cũng không phát hiện thì ra sự chênh lệch giữa hai chúng ta lại lớn đến thế, em chỉ cần liếc mắt một cái là giải được bài, còn anh thì

đọc năm lần vẫn chưa hiểu...” Thực ra cũng không tới mức phóng đại như thế, sự kiên nhẫn của anh không ủng hộ anh đọc đi tới tận năm lần. Phương Mục Dương không phải người giỏi diễn kịch, nói xong câu này liền đi pha sữa cho Phí Nghệ.

Anh để lại cho Phí Nghệ một bóng lưng, nhìn vào rất dễ hiểu lầm rằng lòng anh đang rất buồn.

Phương Mục Dương vừa định xoay người cười với Phí Nghệ, bảo cô uống sữa anh pha thì Phí Nghệ đã vòng tay ôm lấy anh từ sau lưng, ôm rất chặt.

“Từ trước đến nay em chưa bao giờ chê anh, dù là thời gian anh đang nằm viện cũng không.” Lúc Phương Mục Dương chưa tỉnh lại, anh chính là hi vọng của Phí Nghệ, Phí Nghệ chờ mong anh tỉnh, chỉ cần anh tỉnh là cô sẽ có khả năng được bình bầu tiên tiến, được vào đại học. Đến khi anh tỉnh lại rồi, Phí Nghệ lại chờ mong anh khôi phục trí nhớ, chỉ cần anh khôi phục trí nhớ, cô sẽ lại có khả năng được bình bầu tiên tiến, được vào đại học. Anh mãi vẫn chưa nhớ lại, Phí Nghệ không chê anh phiền phức, song cô cũng không có tư cách để thương hại anh. Tình cảnh của cô tuy tốt hơn anh một chút, nhưng chỉ cần đi sai một bước thôi là tương lai sẽ càng ngày càng tệ hại... Một người con trai không có công dụng thực tế mà chỉ mang đến cảm giác an ủi là một thứ rất xa xỉ, còn xa xỉ hơn dương cầm rất nhiều, người bình thường căn bản không thể mua nổi, trước khi cân nhắc xem có nên lấy hay không thì cũng phải có tiền đồ xán lạn, nhà cửa khang trang, tiền nong dư dả, song cô lại chẳng có gì. Đã không có thì thôi, ngay cả suy nghĩ cũng không cần suy nghĩ nữa, trực tiếp quyết định không lấy là được.

“Anh biết.” Anh chẳng qua chỉ là đang đùa với cô chút thôi.

Phí Nghệ nghi là anh không hiểu rõ lắm.

“Em thích tranh của anh, từ trước khi anh vẽ tranh liên hoàn em đã thích rồi.” Cô thích ngay cả khi anh chưa kiếm được nhuận bút và trở nên nổi tiếng nhờ việc vẽ tranh liên hoàn, cô cũng hi vọng sẽ có nhiều người nhìn được tài năng của anh. Cho dù cô không kết hôn với anh, cô cũng mong anh tiền đồ rộng mở, bởi vì anh xứng đáng được như thế. Việc cô tán

thường anh, không liên quan gì tới chuyện anh có phải là chồng cô hay không.

“Trước bao lâu cơ?”

“Anh có còn nhớ hồi xưa anh từng vẽ một bức tranh người tuyệt không? Chắc chắn là anh quên rồi, khi ấy chúng ta vẫn học tiểu học.” Người tuyệt đó là cô và mấy bạn nhỏ khác trong trường cùng lớp, cô phụ trách mặt và cổ, còn dùng vải vụn trong nhà thắt một cái nơ cho nó. Có lẽ Phương Mục Dương không biết, cô cảm thấy anh vẽ rất đẹp, đẹp đến không gì sánh được. Những người khác đều không nhìn ra cô đắp một chú người tuyệt trần tư, bọn họ đều cảm thấy người tuyệt này trông hơi ngốc. Duy chỉ có anh nhận ra, lại còn vẽ lại trên giấy, ngay cả máy ảnh cũng không thể làm được điều ấy, máy ảnh chỉ có thể lưu lại hình ảnh của một người tuyệt ngốc nghếch mà thôi. Phí Nghê không hiểu sao anh có thể biết được, bởi vì không hiểu nên lại càng thấy anh thông minh. Cô rất muốn đem bức vẽ ấy về nhà để khoe với gia đình người tuyệt mà mình đã đắp ở trường, nhưng vì không thân với anh cho nên cũng ngại không xin.

“Em thích... tranh của anh từ tận hồi đấy cơ à?”

“Ừm.” Khi ấy cô thích tranh của anh, còn bản thân anh thì chưa nói được có thích hay không. Bởi vì thích tranh của anh nên cho dù có nghi ngờ Phương Mục Dương bỏ túi ruồi chết vào bàn để bỡn cợt mình, cô vẫn không mách với thầy cô giáo, nhưng hảo cảm cũng vì vậy mà tụt dốc không phanh.

Phí Nghê áp má vào lưng Phương Mục Dương. Cô không nói cho Phương Mục Dương biết, lúc đó cô đã rất nghi ngờ câu nói “người như thế nào thì tranh thế ấy”, cô cảm thấy con người Phương Mục Dương còn lâu mới xứng với tranh của anh. Nếu không phải từng tận mắt thấy Phương Mục Dương vẽ tranh, cô thậm chí còn nghi ngờ bức tranh kia là có người thay anh vẽ.

“Khi thấy anh vẽ hải đường, em thực sự đã thấy mừng cho anh, bởi vì có trải qua bao gian nan thì anh cũng không từ bỏ hội họa.” Anh từ bệnh viện tới nhà tìm cô, Diệp Phong ngồi ở trên gác, Phương Mục Dương đứng

dưới sân cho cô xem tranh hải đường. Anh vẽ còn đẹp hơn xưa. Thật ra khi đó cô đã rất khâm phục anh, anh không hề vì cuộc sống khó khăn mà từ bỏ sở thích của mình. Cô biết, chuyện ấy chẳng hề dễ dàng chút nào. Phương Mục Dương sẽ mãi mãi không biết, giờ phút đó, cô đã từng vì anh mà vừa tiếc nuối lại vừa cảm thấy may mắn. Mặc dù anh đã mất đi trí nhớ, nhưng chỉ cần anh vẫn còn vẽ tranh, anh sẽ vẫn có tương lai.

Song cảm giác nuối tiếc và may mắn ấy đều không liên quan gì đến tình cảm nam nữ cả.

Khi đó cô rất tán thưởng anh, mong anh sẽ càng lúc càng tốt lên, nhưng cũng sẽ tuyệt đối không kết hôn với anh, bởi vì anh là một người con trai không có công dụng thực tế, lại còn có cả một cô bạn gái cũ nữa, cho dù sau này cô đã biết bạn gái cũ chỉ là cô tưởng tượng ra.

So với Phương Mục Dương, điều kiện của Diệp Phong càng thích hợp kết hôn hơn. Từ lâu cô đã biết trên thế giới này không bao giờ có chuyện đẹp cả đôi đường, có đánh đổi mới có được, nhưng đã có được thì cũng có mất. Thế nhưng Diệp Phong lớn tuổi hơn cô, kinh nghiệm sống cũng dày dặn hơn cô mà lại chẳng hiểu được chân lý này, anh ta đã muốn hưởng thụ sự thoải mái cha mẹ mang đến, lại không muốn cưới một người con dâu phù hợp với yêu cầu của cha mẹ mình. Phí Nghê biết, Diệp Phong sớm muộn gì cũng sẽ vì sự thoải mái của bản thân mà từng bước cải tạo cô, cải tạo không được thì sẽ đổ lỗi cho cô, gán ghép hoặc phát hiện ra đủ loại khuyết điểm trên người cô hòng chứng minh lúc trước mắt mình bị mù, cho nên mới không nghe lời của cha mẹ. Nếu đã như vậy, chẳng thà anh ta cưới một người vợ cha mẹ vừa ý ngay từ đầu còn hơn. Cô chia tay với Diệp Phong, đương nhiên là vì chính mình, nhưng khách quan mà nói thì cũng có lợi cho hạnh phúc của Diệp Phong.

Vậy mà bản thân Diệp Phong lại không hiểu được ý tốt của cô, còn viết cả một bức thư để nhục mạ cô.

Bức thư của Diệp Phong không làm tổn thương tình cảm của Phí Nghê, thứ bị thương chính là lòng tự trọng của cô. Thế cho nên khi nhà họ Phương ngày càng tốt lên, Phí Nghê lại nhớ tới bức thư đó. Cô không phải không

hài lòng với bản thân, cô chỉ cảm thấy mình thiếu một cơ hội mà thôi. Khoảng thời gian ấy cô thực sự rất nhạy cảm, chỉ cần Phương Mục Dương thoáng lộ ra một xiu cảm giác ưu việt, cho dù chỉ là vô tình, thì Phí Nghê đều sẽ cảm nhận được. Thế nhưng chuyện đấy lại chưa từng xảy ra.

Nếu đổi lại là cô, cô chưa chắc đã làm được như vậy.

Chương 102: Ấm áp

“Anh vẫn nên thử thi đại học thì hơn, kết quả thế nào cũng không quan trọng.” Một bên má Phí Nghê vẫn dán lên lưng Phương Mục Dương. “Thi không đỗ cũng không sao, dù sao anh vẫn có thể vẽ tranh mà. Đợi khi nào anh vẽ đủ nhiều, chúng ta có thể mở một triển lãm nhỏ trong nhà. Bây giờ hai ta đã khá hơn trước nhiều rồi, em có thể đi học hưởng lương, ra trường lương còn tăng nữa, ngoài việc vẽ tranh liên hoàn lấy tiền nhuận bút ra thì anh không cần làm thêm mấy việc không liên qua đâu, cho dù bây giờ anh có thôi vẽ tranh liên hoàn thì cuộc sống của chúng ta cũng không ảnh hưởng gì cả. Chúng ta có tiền tiết kiệm, sau khi tốt nghiệp lương tháng của em cũng sẽ được hơn năm mươi tệ, hai người tiêu vẫn thoải mái...”

“Em đang chuẩn bị làm nhà tài trợ cho anh đấy à?”

Phí Nghê xoa bóp cánh tay của Phương Mục Dương. “Làm gì có nhà tài trợ nào nghèo thế?” Cô xem sách của Phương Mục Dương đựng trong hòm, biết có những họa sĩ cần phải dựa vào nhà tài trợ riêng để duy trì cuộc sống. Cô có thể nuôi anh một hai năm, nhưng lâu hơn nữa thì không được. Cái miệng của anh cực kỳ kén chọn, sau khi làm trong nhà hàng yêu cầu với việc ăn uống càng cao, cứ thi thoảng lại phải ăn cá hấp với mì bào ngư đóng hộp... Nếu như tháng nào cũng ăn cải thảo, cô có nuôi anh cả đời cũng không thành vấn đề

“Hàng tháng chỉ cần có cải thảo ăn là được, anh không kén ăn đâu. Em thấy được không?”

Phí Nghê cho rằng anh đang đùa, liền đồng ý: “Thỉnh thoảng cũng sẽ có bữa cải thiện, không nhất thiết phải ăn cải thảo mãi đâu.”

Phương Mục Dương lập tức cho là thật: “Thế em muốn anh vẽ gì cho em nào? Anh có nghĩa vụ thỏa mãn yêu cầu của em.”

Phương Mục Dương bày tỏ, ngoài vẽ tranh ra, anh còn có thể giúp Phí Nghệ trả chần dọn giường, bất kể cô muốn gì anh cũng sẽ đáp ứng cả.

Phí Nghệ hỏi: “Anh nói thật hả? Em muốn anh làm gì anh cũng làm à?”

“Đương nhiên là thật.”

“Em hi vọng anh tham gia thi đại học cùng em, có anh thì em sẽ yên tâm hơn.” Cô nghĩ với nền tảng của Phương Mục Dương thì nước đến chân mới nhảy thế này chưa chắc đã thi đỗ nổi, nhưng sang năm vẫn còn có thể thi tiếp, lần này coi như thử sức xem sao. Lỡ như may mắn thi đỗ, thì lại càng tốt.

Phương Mục Dương nắm chặt lấy tay Phí Nghệ, nói: “Em ôm anh chặt quá.”

Phí Nghệ ngượng ngùng thả lỏng vòng tay, Phương Mục Dương xoay người, ôm lấy cô: “Cũng nên đến lượt anh ôm em rồi.”

Phương Mục Dương ôm Phí Nghệ còn chặt hơn, anh giữ lấy khuôn mặt cô, hôn lên trán cô một cái, rồi dần dần hôn xuống dưới.

Phí Nghệ ngẩng đầu lên phối hợp với những nụ hôn của Phương Mục Dương. Đến khi đôi môi anh chuyển tới tai cô, Phí Nghệ không thể không nói: “Chúng ta đi ôn bài đi.” Cô sợ cứ tiếp tục như thế này thì cô sẽ không thể từ chối anh được nữa. Từ giờ đến kỳ thi đại học chỉ còn có hơn một tháng, ngoài thời gian nghỉ ngơi ra thì còn lại đều phải dùng để ôn tập.

Phương Mục Dương dán môi lên tai Phí Nghệ, cuối cùng nói một tiếng “được”.

Anh sờ nắn vành tai cô: “Chỉ có đi đâu khi nào thi đại học xong, anh phải bù đắp lại tất cả phần nghĩa vụ mình thiếu sót.”

Phí Nghệ “ừm” một tiếng, tiếng ừm này rất khẽ, nhưng vẫn truyền đến tai Phương Mục Dương một cách vô cùng chuẩn xác.

Phương Mục Dương đành phải tiếp tục chuẩn bị cho kỳ tuyển sinh đại học. Anh chỉ có một yêu cầu với Phí Nghê, đó là không ai được phép lo việc cho ai. Nếu Phí Nghê dùng thời gian của mình để rà soát trọng điểm ôn tập cho anh, anh sẽ không tham gia thi đại học nữa. Thấy anh kiên quyết như vậy, Phí Nghê đành phải mặc anh. Yêu cầu của cô với Phương Mục Dương không cao, chỉ cần lần này anh đi thi, tìm chút cảm giác là được.

Phương Mục Dương mặc dù nói không ai được phép lo việc cho ai nhưng anh vẫn dùng mọi cách để tìm ra đề thi đại học mười mấy năm trước, đưa cho Phí Nghê. Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Đề này của anh từ đâu ra đây?”

“Chuyện này em không cần quan tâm, chỉ cần biết đây là đề thật là được.”

Đi kèm với đề còn có đáp án tiêu chuẩn.

Đáp án là cha mẹ ông Phí Nghê viết. Vốn dĩ loại việc như thế này chỉ cần đàn em trong trường bọn họ phụ trách là được, bọn họ không cần phải đích thân làm. Thế nhưng hiện tại họ rất sợ làm phiền người khác, vậy nên cả hai đều tự mình soạn đáp án cho các con.

Hai vị bề trên đã hạ mình giải đề, Phương Mục Dương còn có thái độ nghi ngờ với đáp án của ông Phương, khiến ông cực kỳ khó chịu: “Anh quá coi thường cha anh rồi đấy, chẳng nhẽ loại đề đơn giản như đề thi đại học này tôi lại không làm nổi ư?” Đúng là nực cười.

Phương Mục Dương kịp thời trấn an cha mình: “Văn chương tiểu học cha lại càng không viết được. Học sinh trung học bình thường sao có thể đạt tới trình độ của cha chứ, không những không đạt được, mà còn không thể hiểu nổi.”

Chẳng mấy khi được nghịch tử khen, ông Phương cho rằng nó nói cũng khá có lý, bèn giúp Phương Mục Dương tìm một người trẻ tuổi, làm lại bài thi lần nữa. Lần này Phương Mục Dương không xem đáp án nữa, cứ thế cầm về đưa cho Phí Nghê.

Phí Nghệ bảo Phương Mục Dương cùng làm thử đề một lần, làm xong hai người sẽ cùng nhau so với đáp án.

Phương Mục Dương từ chối rất dứt khoát, lý do là anh không muốn hủy hoại hình tượng của mình trong lòng cô. Còn nguyên nhân thực sự là anh lười làm, cho dù đáp án có bày trước mắt anh cũng chẳng muốn chép lấy một chữ.

Phí Nghệ ngại không dám nói với Phương Mục Dương, kỳ thực cô chẳng hề trông đợi gì ở anh, cho dù anh có làm kém đến mấy thì cô cũng không bất ngờ.

Thế nên cô đành phải đổi sang một cách nói khác: “Em thích anh cũng đâu phải vì thành tích của anh tốt. Cho dù anh có làm bài thế nào cũng không ảnh hưởng gì tới cách nhìn của em về anh.” Cách nhìn của cô về anh chính là, anh căn bản sẽ chẳng làm được mấy bài.

Nhưng cuối cùng Phương Mục Dương vẫn khiến Phí Nghệ bất ngờ, anh làm bài tốt hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Rất nhiều kiểu đề đối với người khác là kiến thức, nhưng đối với Phương Mục Dương mà nói chính là thường thức(1). Tuy anh chẳng có bao nhiêu kiến thức, nhưng lại có rất nhiều thường thức.

(1) Thường thức: Những tri thức, hiểu biết phổ thông về một vấn đề, một chuyên ngành nào đó. (Theo “Từ điển tiếng Việt thông dụng”, Nguyễn Như Ý chủ biên, NXB Giáo Dục, 2005)

Phí Nghệ sao chép chỗ đề Phương Mục Dương lấy được cho anh trai mình, trong quá trình sao chép lại làm lại một lần nữa.

Phí Đình vốn không định tham gia kỳ thi đại học, nhưng lại không chịu nổi việc Lâm Mai tranh cãi với mình. Lâm Mai nói nếu Phí Đình không ghi danh để đi thi, chị sẽ bỏ đứa nhỏ kia, dù sao Phí Đình cũng là vì con nên mới không đi thi đại học.

Phí Đình cũng không hoàn toàn nhượng bộ: “Nếu em cảm thấy học đại học tốt như thế thì em tự đi thi đi. Năm nay không được thì năm sau thi lại. Em đi học đại học, anh ở nhà trông con.”

“Anh cứ bắt ép em đi, đâu phải anh không biết chỉ cần thấy sách là em đã đau đầu rồi. Hồi cấp ba lúc nào em cũng mong người ta hủy bỏ việc thi đại học, hủy bỏ rồi em sẽ không cần phải giải thích với cha mẹ tại sao mình lại thi không đỗ nữa. Lúc kỳ thi đại học thật sự bị hủy bỏ, anh không biết em vui mừng đến cỡ nào đâu, vui chẳng khác nào đang nằm mơ ý, còn thảnh thơi rồi cuộc cũng tránh được một kiếp nạn. Nhưng mộng đẹp thành sự thật cũng chẳng phải là chuyện tốt, em vốn chờ tốt nghiệp cấp ba xong là sẽ tham gia tuyển dụng công nhân để đi làm xưởng, cuối cùng chỉ chờ được xuống nông thôn cắm đội. Đi cắm đội gặp anh, em còn nghĩ thì ra phần tốt đẹp đang đợi mình ở nơi này, ông trời đối xử với mình cũng không tệ lắm. Kết quả kỳ thi đại học hủy một mạch suốt nhiều năm, cũng cản trở luôn cả anh. Có đôi khi em vẫn nghĩ, nếu không bỏ thi đại học thì tốt biết bao, anh sẽ không cần phải chật vật như vậy nữa.” Nếu không nhờ có Phí Nghê giúp đỡ, Phí Đình hiện giờ cũng chưa chắc có thể trở về.

“Em ấy.” Phí Đình vốn định nói “em ấy, sao có thể thiên cận đến mức đấy chứ”. Nhưng anh lược bỏ vế sau, chỉ nói: “Chuyện này đừng có nói với người khác.” Đây chẳng phải là hoạt động tinh thần vinh quang gì, vậy mà vẫn có thể vô tư nói ra, chẳng thêm giấu giếm gì cả.

“Em đâu có ngốc, em chỉ nói với anh thôi.” Lâm Mai nhin không được mà suy diễn. “Nếu việc thi đại học không bị hủy bỏ, anh hẳn là cũng sẽ không kết hôn với em.”

“Cho dù có thế nào anh cũng sẽ kết hôn với em. Anh thích những người thông minh như em mà.”

“Anh mà còn chọc em nữa là em không thèm để ý tới anh đâu. Anh đi đăng ký đi, cứ thi ở học viện Kỹ thuật gần nhà mình cũng được, dù đi học thì buổi trưa cũng có thể về nhà ăn cơm.”

Phí Đình không định thi đại học là vì không muốn tăng thêm gánh nặng cho Lâm Mai, giờ Lâm Mai đã tỏ thái độ như vậy, anh cũng không còn lý do để

không tham gia thi nữa, sau khi ghi danh liền dành hết thời gian ôn tập. Phí Đình không giống với Phí Nghệ và Nghệ Phương Mục Dương, anh đã sắp ba mươi rưỡi, không có vốn liếng để thử lỗi rưỡi sửa sai, cần phải thi đỗ ngay lần đầu tiên mới được.

Buổi trưa Phí Nghệ thường đi tìm anh trai mình, đưa anh sữa bột, sữa mạch nha, trứng luộc nước trà của Phương Mục Dương, và cả bài thi cô đã làm cùng với tài liệu ôn tập.

Ngoài tài liệu ôn tập ra thì những thứ khác Phí Đình đều không nhận. Sau một khoảng thời gian tiếp xúc, Phí Đình có ấn tượng rất tốt với chồng của em gái mình. Tuy nhiên đọc anh đóng gôn đây đều là Phương Mục Dương bán hộ, Phí Nghệ lại còn mang không ít thứ sang nhà cha mẹ, cho dù nói là mua bằng lương của Phí Nghệ thì vẫn là tài sản chung của gia đình, đôi ba lần thì không sao, nhưng mà quá nhiều lần thì... Phí Đình không muốn vì mình mà tình cảm vợ chồng của em gái bị sút mẻ, không muốn Phương Mục Dương coi nhà họ như gánh nặng của Phí Nghệ.

“Những thứ này đều là để biếu cha mẹ chị dâu, anh không thể từ chối thay bọn họ được.”

Phí Nghệ đã nói đến thế, Phí Đình cũng không thể từ chối nữa. Mùa đông đến, Phí Đình lại mua một sọt than tổ ong lớn, mang qua nhà em gái và em rể mình.

Chất than rất tốt, lửa cháy rất mạnh. Phương Mục Dương không phải người tiết kiệm gì, nhưng ở nhà anh cũng chẳng dùng bao nhiêu than, bởi vì anh cảm thấy không cần thiết.

Ban ngày Phương Mục Dương không đi làm, nhưng cũng không ôn bài mấy. Anh dành phần lớn thời gian vào việc vẽ tranh, mà không gian vẽ cũng không giới hạn trong tiểu viện của mình, nơi nào đi được anh đều đi cả. Có hôm anh còn ra tận ngoại thành, ngả bên cánh đồng vẽ tranh, gió lớn vù vù thổi, luồn cả vào cổ áo anh, song anh cũng không để ý. Vẽ tranh xong, anh lại mua ít trứng gà dân làng bán, trứng gà ở cửa hàng thực phẩm phụ vốn chẳng đủ ăn. Phương Mục Dương đạp xe trở về thành phố, gió trên đường thậm chí còn khiến anh thấy nóng hơn, anh quá sốt ruột về nhà.

Mỗi lần ra ngoài, bất kể có đi bao xa thì anh vẫn luôn cố gắng quay về trước lúc Phí Nghê tan làm. Trong những ngày lạnh lẽo này, anh luôn giúp cô làm ấm nhà thêm một chút.

Có đôi khi Phương Mục Dương ngồi trong phòng vẽ vẽ tranh cả ngày, đến lúc Phí Nghê sắp về, anh lại mau chóng đi tắm, gột sạch mùi dầu thông trên người mình. Khi nhà đã ấm áp hơn, anh liền ngồi bên bàn học để đợi Phí Nghê. Phí Nghê về nhà sẽ thấy Phương Mục Dương đang đọc sách. Mỗi lúc như thế, cô đều bảo Phương Mục Dương đừng học nữa, nghỉ ngơi một chút để còn chuẩn bị ăn cơm. Cô luôn luôn cướp được những món có thịt.

Thỉnh thoảng có không cướp được thì thức ăn của bọn họ cũng không tệ. Tuy Phương Mục Dương không làm việc ở nhà hàng nữa nhưng Phí Nghê còn ăn ngon hơn hồi ấy một chút. Thịt dê ít được cung ứng, thời gian cung ứng cũng thất thường, từ hơn bốn giờ sáng Phương Mục Dương đã xếp hàng để mua thịt dê. Thịt mua về rồi được thái lát mỏng rồi nhúng trên bếp cồn để ăn. Dầu kho tôm, tương vừng, đậu phụ lên men hay gia vị đều không có, chỉ ăn mỗi thịt không nhưng cũng đã rất ngon rồi. Bọn họ không thiếu thịt ăn, cả mì cũng ăn to lớn.

Có khi Phí Nghê ôn bài xong muốn thư giãn một chút, liền thái màn thầu thành nhiều miếng nhỏ, bọc trứng và bột rồi chiên lên. Bữa khuya của Phương Mục Dương chính là nửa đĩa màn thầu chiên như thế kèm theo một ly hồng trà.

Khi Phí Nghê ôn tập vào buổi tối, trong lòng cô thường có một cái túi chườm nóng, còn bên cạnh là một cái bếp than nhỏ. Bếp than có thể dùng để sưởi ấm, cũng có thể nướng hạt dẻ hoặc nướng khoai.

Phí Nghê vừa ăn khoai lang nướng, vừa giúp Phương Mục Dương học thuộc lòng.

Mặc dù Phí Nghê không mong Phương Mục Dương có thể thi một lần là đỗ, nhưng cô cũng không hoàn toàn từ bỏ anh. Bọn họ lại trở thành bạn học của nhau lần nữa. Hai người xuống giường là bạn học, cùng nhau làm bài, cùng nhau ôn tập, lên giường vẫn là bạn học. Phí Nghê ở trên giường vừa là thầy vừa là bạn của Phương Mục Dương, chỉ mỗi không phải là vợ. Ban

đêm, khi đã tắt đèn, những lời Phí Nghê muốn nói với Phương Mục Dương bỗng lại trở nên dào dạt. Cô không hề ngại phiền hà, luôn giảng giải lại những điểu tâm đắc của mình trong quá trình ôn tập với anh. Đôi khi Phương Mục Dương cảm thấy đây chính báo ứng của anh vì năm xưa đã không tập trung nghe giảng, cho nên hiện tại kết hôn, lên giường rồi vẫn còn phải nghe giảng bài. Để đôi bên không quấy rầy lẫn nhau, Phí Nghê yêu cầu chia chăn với Phương Mục Dương, Phương Mục Dương ôm lấy Phí Nghê qua lớp chăn, Phí Nghê lại bắt anh rút tay về. Nhiệt độ bây giờ rất thấp, nhưng Phương Mục Dương vẫn không chịu cho tay vào chăn. Mùa đông quá lạnh, một người không thể nào ấm áp bằng hai người sát bên nhau được.

Chương 103: Trắc trở

Phí Nghệ phát hiện dù trong nhà rất ấm cúng nhưng số lượng than tổ ong lại chẳng thấy thay đổi nhiều.

“Có phải những lúc em vẫn chưa về anh đâu nghĩ chịu rét trong nhà hay không?”

Phương Mục Dương cười: “Anh mà lại là người tiết kiệm như thế à?” Anh không phải người tiết kiệm, nhưng ban ngày phần lớn thời gian anh đâu không ở nhà, đợi đến khi cô về rồi thì mới đốt than cho nhà ấm lên một chút.

“Vậy sao còn thừa nhiều than tổ ong thế?”

Phương Mục Dương không thể nói dối là anh đi mua thêm than, số lượng than họ mua đâu được ghi chép rõ ràng trong sổ than của người bán.

“Em biết mà, anh đâu sợ lạnh, chỉ sợ nóng thôi.”

Phí Nghệ sờ sờ quần áo của Phương Mục Dương: “Anh giặt quần áo không thể cẩn thận hơn chút à?” Áo bông sao chịu nổi kiểu giặt như vậy, giặt vài lần là sẽ chẳng giữ ấm nổi nữa. Cô đưa tiền và phiếu vải cho Phương Mục Dương, dặn anh mua thêm một chiếc áo khoác bông nữa.

Khi cách kỳ thi đại học còn có nửa tháng, rất nhiều người xin nghỉ ở nhà để ôn tập, nhưng Phí Nghệ vẫn kiên trì đi làm đầu đặn mỗi ngày. Tuy cô không thích công việc của mình, nhưng dù sao thì tiền lương và nơi ở đầu tiên của cô đều đến từ xưởng may mũ, cho nên cô cũng phải xứng đáng với công việc này. Trong phân xưởng đã không ít người xin nghỉ để học bài, nếu cô cũng xin nghỉ nữa thì những đồng nghiệp còn lại sẽ phải tăng ca để hoàn thành khối lượng công việc.

Phương Mục Dương chỉ ôn tập vào buổi tối, phần lớn thời gian của anh vẫn để dành để vẽ tranh. Anh ra ngoài vẽ vật thực dưới cái rét âm mười mấy độ, vậy mà không cảm lạnh, cũng không bị sốt.

Đến khi chỉ còn một tuần nữa là thi đại học, chị Lưu cảm thông cho Phí Nghệ nên chủ động tìm chủ nhiệm phân xưởng, xin ông ấy chấp thuận cho Phí Nghệ nghỉ phép. Phí Nghệ không viết đơn xin nghỉ phép mà lại bị cho nghỉ, song cô vẫn làm đến tận lúc tan ca mới rời đi. Vừa hết giờ làm, cô đã chạy đến nhà ăn tranh đoạt cải thìa và thịt viên chay, mua về cùng ăn với Phương Mục Dương. Nhưng hôm nay Phí Nghệ ăn uống rõ ràng kém hơn bình thường, chỉ ăn vài miếng đã bảo no rồi.

Phương Mục Dương để ý thấy Phí Nghệ không giống thường ngày thì giờ tay sờ lên trán cô, sau đó lại dùng chính trán mình chạm thử một lần. Anh bỏ đĩa xuống, lấy nhiệt kế trong ngăn kéo ra, bảo cô đo thử.

Quả nhiên là bị sốt, ba tám độ rưỡi.

Phương Mục Dương lấy thuốc hạ sốt cho Phí Nghệ uống, sau đó lại lấy đường đỏ đi pha nước đường cho cô.

Phí Nghệ cầm cốc nước đường đỏ, mí mắt rũ xuống. Phương Mục Dương phát hiện Phí Nghệ thực sự đã ốm, đôi mắt của cô không còn sáng rõ như trước kia.

Anh rót đầy nước nóng vào túi chườm, đưa Phí Nghệ ôm, rồi lại vươn tay gãi gãi vành tai của cô: “Ngủ một giấc dậy là khỏe ngay thôi.”

Tối nay Phí Nghệ lên giường sớm hơn mọi hôm, Phương Mục Dương cũng đi ngủ sớm với cô. Anh ôm Phí Nghệ qua chăn, trán áp lên trán cô, tự biến mình thành một cái nhiệt kế sống.

Ngày hôm sau, Phương Mục Dương tỉnh giấc từ sớm, lấy trán mình thăm dò nhiệt độ cơ thể Phí Nghệ. Cơn sốt của cô vẫn chưa giảm. Lúc trước Phí Nghệ vừa tỉnh là muốn học bài, nhưng hôm nay tỉnh dậy, cô lại chỉ thấy đầu đau như búa bổ.

Câu đầu tiên cô nói với Phương Mục Dương là: “Em bị cảm rồi, anh tránh xa em một chút, đừng để lây bệnh của em.”

“Anh đâu có yếu ớt như vậy.”

“Nếu lây thật thì anh sẽ bị chậm đi đấy.” Kỳ thi đại học đã cận kề, nên tảng của Phương Mục Dương lại yếu kém, một chút sai sót cũng không chịu nổi. Tuy nói năm sau vẫn có thể thi lại được, nhưng nếu anh vì cô mà thi trượt, cô sao có thể xứng với anh đây.

Phương Mục Dương hoàn toàn không coi đó là vấn đề gì to tát. Anh lại cần nhiệt kế để đo nhiệt độ cho Phí Nghệ, lần này vẫn là hơn ba tám độ.

Phương Mục Dương an ủi Phí Nghệ: “Không sao, lát nữa anh đưa em đến bệnh viện. Uống chút thuốc là được rồi.”

“Để em tự bắt xe buýt đi khám, anh cứ ở nhà học bài đi.” Phí Nghệ tìm lại chiếc khẩu trang y tế dày của mình để đeo lên, chiếc khẩu trang gần như che hết toàn bộ khuôn mặt cô.

“Anh cũng muốn ra ngoài hít thở không khí một tí.”

Phương Mục Dương pha sữa bột và luộc trứng gà cho Phí Nghệ, sau đó lại giúp cô cuốn thêm một lớp khăn quàng cổ ngoài khẩu trang, che mặt cô đến kín mít, chỉ còn hở ra đôi mắt.

Phí Nghệ ngồi sau xe đạp của Phương Mục Dương, vì cả người mới rời ròi nên chỉ có thể ngả đầu lên lưng anh.

“Nếu như em lạnh thì cứ ôm anh chặt một tí.”

Phí Nghệ bị phát sốt, đau đầu và chán ăn, tai cũng sưng hơn bình thường một chút. Dựa trên các triệu chứng ban đầu, bác sĩ chẩn đoán sơ bộ là cô mắc bệnh quai bị.

“Đấy chẳng phải bệnh của trẻ em sao?” Hừ Phí Nghệ học tiểu học, các bạn học của cô cũng thường xuyên xin nghỉ học ở nhà vì bị quai bị.

Bác sĩ nói với Phí Nghê, người trưởng thành cũng có khả năng mắc quai bị.

Ra khỏi phòng khám, Phí Nghê lập tức lấy khăn quàng cổ quấn kín cả mặt, chỉ để hở mỗi đôi mắt. Cô hỏi Phương Mục Dương: “Hồi trước anh từng bị quai bị bao giờ chưa?”

“Bị rồi.” Nếu chưa từng bị thì sẽ có nguy cơ lây nhiễm, mặc dù bây giờ nguy cơ này đối với anh mà nói gần như bằng không, nhưng Phí Nghê vẫn không tin lắm.

“Anh bị bao giờ?”

Phương Mục Dương thuận miệng đáp: “Tiểu học thì phải.”

“Anh chỉ biết gạt em thôi, hồi tiểu học anh căn bản là chưa từng bị.”

“Làm sao em biết?”

“Em và anh là bạn học, tại sao lại không biết chứ?”

“Ngày xưa em để ý đến nhanh tới vậy cơ à, ngay cả chuyện này mà cũng nhớ kỹ thay anh.”

“Em chỉ nhớ những ai từng mắc bệnh thôi.” Cô đơn thuần là trí nhớ tốt, có thể dùng phương pháp loại trừ để loại trừ Phương Mục Dương, cũng không phải là đặc biệt chú ý tới anh.

“Những ai cơ?”

“Dù em có nói cho anh anh cũng không nhớ rõ đâu. Anh cứ tránh xa em ra chút đi, bệnh này lây đấy.”

“Anh đã lớn thế này rồi, sao có thể lây bệnh được?” Thể chất của anh cũng tốt hơn người bình thường, từ bé tới giờ, ngoài cái sự cố bất ngờ kia ra thì anh vẫn chưa từng nằm viện lần nào, cho dù có đến bệnh viện thì cũng chỉ là đi thăm người khác mà thôi. Phí Nghê lớn rồi mà còn mắc loại bệnh này,

có lẽ là do g ãn đây quá mệt mỏi, áp lực ch òng chấ t, sức đ ềkháng cũng không còn tốt như trước nữa.

“Không sợ nhất v ạn, chỉ sợ v ạn nhất.” Phí Nghê tức thì âm th ần quyết định trong lòng. “Lát nữa em bắt xe buýt v ề, anh không c ần lo lắng cho em đâu, em vẫn ổn, bây giờ đã không còn khó chịu nữa r ồi. Anh v ềdọn dẹp một chút r ồi sang nhà cha mẹ ở đi, thi đại học xong r ồi lại v ềnhà. Mấy hôm tới chúng ta cũng đừng có gặp nhau nữa.”

Với trình độ hiện tại của anh, đ ầi óc tởn táo cũng chưa chắc thi đ ỗ được, nếu còn sốt đến mơ mơ màng màng thì càng xôi hỏng bỏng không. Anh đã dốc sức nhi ều ngày như vậy, cho dù đi thi có trượt thì cũng không thể là vì cô được.

Vì ngăn ch ặn loại khả năng này, Phương Mục Dương và cô nhất định phải tách nhau ra. Mà trước mắt cũng đã có chỗ tốt để lánh r ồi, đó chính là nhà cha mẹ Phương Mục Dương.

Tiểu viện có ấm đến mấy thì cũng không thể bằng với nhà chung cư có hệ thống sưởi riêng được, hơn nữa khi ôn tập gặp vấn đềPhương Mục Dương còn có thể đi hỏi cha mẹ mình. Lúc này anh v ềnhà cha mẹ, chỉ có trăm lợi mà không một hại. Còn cô, tự mình sống ở tiểu viện mấy ngày cũng không thành vấn đề

“Em coi anh là người thế nào vậy? Em bị ốm, anh không chăm sóc, lại còn đi chỗ nào nữa? Hơn nữa, cái bệnh này chẳng khác gì cảm cúm thông thường cả, em không c ần phải lo lắng quá đâu.”

“Không phải anh nói chuyện gì cũng nghe em sao? Để tốt cho cả hai chúng ta, anh cứ v ềnhà cha mẹ ở vài hôm đi.”

“Ngoài chuyện này ra thì chuyện gì anh cũng nghe em.” Cứ mỗi lần anh không muốn làm gì là lại nói ngoài chuyện này ra anh đ ều sẽ nghe cô tất, Phí Nghê đã không đếm nổi anh “ngoài” tổng cộng là bao nhiêu chuyện nữa r ồi.

“Vậy anh cứ cách em ba mét đi.”

Phí Nghê tiến lên vài bước, Phương Mục Dương lại bắt kịp cô: “Anh cũng muốn nghe em lắm, nhưng chân anh không nghe anh.”

Thế là hai người bọn họ lại sóng vai nhau. Cô đi nhanh anh đi nhanh, cô bước chậm anh cũng bước chậm. Phương Mục Dương giúp Phí Nghê bôi thuốc ngoài da và cho cô uống thuốc viên.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Phí Nghê rốt cuộc cũng không kiên chế nổi nữa: “Sao anh cứ như thế nhỉ? Nếu em lây bệnh cho anh, ảnh hưởng đến thi đại học, em sẽ thấy áy náy lắm.” Giọng nói của cô cũng không vì căn bệnh kia mà trở nên yếu đuối, mỗi chữ thốt ra đều rất mạnh mẽ.

Sự mệt mỏi của cô chỉ toát ra từ ánh mắt mà thôi.

“Em đã bị kín thế rồi, làm gì còn ai lây bệnh được nữa, đặc biệt là những người trưởng thành như anh.” Phí Nghê đã đeo khẩu trang, trên mặt lại quấn một lớp khăn dày, Phương Mục Dương không thấy rõ biểu cảm của cô, chỉ có thể nhìn vào mắt cô. Cô đã mong đợi kỳ thi đại học nhiều năm như thế, đến khi hết thấy đầu đã sẵn sàng thì lại đột nhiên mắc bệnh. Loại bệnh này không nghiêm trọng, nhưng tới quá không đúng lúc. Nó đã hủy hoại tất cả tâm tình tốt đẹp khoảng thời gian này của cô.

Phương Mục Dương đưa tay sờ đầu Phí Nghê, Phí Nghê liếc né tránh anh. Nếu Phương Mục Dương không dọn đi, một ngày hai mươi tư giờ, hai người bọn họ sẽ phải cùng ăn cùng ở cùng ngủ, như thế khả năng lây bệnh chắc chắn cũng sẽ tăng cao. Kỳ thi đại học đã sát nút rồi, cô không muốn khiến anh mạo hiểm như vậy, cho dù xác suất nhiễm bệnh có cực kỳ thấp đi nữa.

“Cách xa em ra một chút.” Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Nếu hiện giờ người bị bệnh là anh, có phải anh cũng hi vọng em một mình về nhà cha mẹ ôn bài không?” Cô tin tưởng Phương Mục Dương nhất định cũng sẽ có lựa chọn giống mình.

“Tất nhiên anh không hi vọng rồi, anh hi vọng em ở nhà chăm nom anh. Dù em có rời khỏi anh, anh cũng nhất định sẽ bám theo em.”

“Cái miệng này của anh chẳng nói được câu nào thật lòng cả.” Phí Nghê bất đắc dĩ cười cười. Đúng vào lúc cô ngập tràn hi vọng về tương lai, bỗng nhiên lại có sự kiện khiến tâm trạng của cô xáo trộn. Nhưng cô sẽ tuyệt đối không để chuyện nhỏ nhất này ảnh hưởng tới việc thi đại học của mình.

“Anh không cần lo lắng cho em đâu, em biết em chắc chắn sẽ thi đỗ. Anh có tin không?” Phí Nghê vẫn không đánh mất sự tự tin, cô tin cho dù có tham gia thi đại học với cái đầu sốt hừng hực thì cô vẫn sẽ thi đỗ. Lúc nói những lời này, đôi mắt Phí Nghê rất sáng, ánh sáng trong mắt cũng không vì căn bệnh bất ngờ kia mà trở nên ảm đạm.

“Anh tin.”

“Nếu anh tin em có thể tự lo được cho mình, mấy hôm tới anh chuyển sang nhà cha mẹ ở đi.” Cô bị bệnh, không chỉ không thể giúp Phương Mục Dương mà còn phiền anh phải săn sóc mình. Nếu là bình thường thì cô vẫn sẽ yên tâm thoải mái tiếp nhận, nhưng đã sắp phải thi đại học rồi.

Phương Mục Dương lần này không nói anh mà chuyển đi thì ai đun nước nóng, ai chăm lo cho em, anh chỉ nói: “Anh mà đi, sẽ không có lòng dạ nào ôn bài nữa.”

“Anh có gì không hiểu có thể hỏi bài cha mẹ, bọn họ hiểu biết hơn em nhiều lắm.”

“Đó mới chính là vấn đề, bọn họ học sâu hiểu rộng, anh mà hỏi bọn họ cái gì, bọn họ đều sẽ nghĩ có thể mà cũng không biết, sẽ chê anh kém thông minh.” Phương Mục Dương tiếp tục bán đứng cha mẹ ruột của mình. “Bọn họ kiên nhẫn với em, không phải là vì em là con dâu của họ, mà vì em thông minh đấy.”

Phí Nghê không hoàn toàn tin những gì Phương Mục Dương nói: “Nếu anh thực sự mang bài đi hỏi, chẳng nhẽ bọn họ lại mặc kệ anh?”

“Nhưng bọn họ có nói thì anh nghe cũng đâu hiểu. Lượng kiến thức trong đầu anh hiển nhiên không nằm trong phạm vi bọn họ có thể lí giải. Đề cập

tới chuyện đề thi, bọn họ có thể trao đổi với em, anh và em cũng có thể trao đổi với nhau, nhưng anh và họ thì hoàn toàn không trao đổi nổi. Đạo g ần đây em giúp anh ôn bài, anh mới tìm được chút niềm vui trong học tập. Anh mà bị họ đả kích đôi lần, có khi đến thi đại học cũng không muốn tham gia nữa. Với lại, cho dù anh có muốn bỏ em về nhà cha mẹ, ông già thấy anh vì chuyện vụn vặt như thế mà bỏ rơi em thì cũng sẽ đuổi anh ra khỏi nhà thôi.”

Phí Nghê rốt cuộc cũng không còn kiên định như trước: “Nhưng hai ta ở bên nhau, em cũng đâu thể tiếp tục giúp anh ôn tập như vậy được nữa.”

“Có em ở bên cạnh thì anh mới có thể yên tâm học bài được.” Nếu lược bỏ hai chữ “học bài”, thì đó sẽ là lời nói thật lòng của Phương Mục Dương.

Anh kịp thời nắm lấy tay Phí Nghê: “Nghê, đừng giằng co mãi vì chuyện này nữa, nếu như người ngoài biết được thì kiểu gì cũng chê cười chúng ta không hiểu sự đời, chỉ có mỗi cái căn bệnh nhỏ xíu như cảm cúm mà cứ làm như bệnh nan y không bằng ấy.”

Phí Nghê không thuyết phục được Phương Mục Dương chuyển qua sống nhờ nhà cha mẹ mình, chỉ đành phải chú ý tới những phương diện khác: “Lát nữa về nhà, dụng cụ ăn uống tắm giặt chúng ta đều phải chia ra.”

Phương Mục Dương đồng ý rất dứt khoát. Anh lột một cái đệm ở sau xe đạp, bảo Phí Nghê mau ng ồi lên. Ban nãy họ đã bôi thuốc lên vùng tai phải của Phí Nghê. Phương Mục Dương cẩn thận quan sát mặt cô: “Đúng thật là có tròn lên một chút.”

Về tới nhà, Phương Mục Dương thu lại hết các loại tài liệu ôn tập của Phí Nghê: “Em ôn bài thế là đã đủ lắm rồi, bây giờ quan trọng nhất là thả lỏng.”

Anh lấy máy ảnh chị hai tặng ra, chụp một bức ảnh Phí Nghê với thuốc ở bên tai phải.

“Hình tượng hiện giờ của em thực ra cũng xứng đôi với anh lắm, bình thường lúc nào anh cũng cảm thấy là anh không xứng với em.”

“Anh cứ nói nhảm nữa đi.” Phí Nghệ cảnh cáo Phương Mục Dương: “Bức ảnh này không được phép rửa đâu đấy.”

“Thực ra giờ em trông cũng khá xinh mà, mặt tròn một chút nhìn mới gần gũi, anh thích em gần gũi với anh hơn.”

Phương Mục Dương lại chụp cho Phí Nghệ mấy pô ảnh nữa.

Phí Nghệ vừa tức vừa buồn cười, sự khó chịu và lo âu khi mắc bệnh cũng vơi đi một nửa. Cô nói với Phương Mục Dương: “Đừng làm loạn nữa, mau đi ôn bài đi.”

Anh bật đài rồi bỏ túi chườm nóng vào trong chăn cho Phí Nghệ, bảo cô vừa nằm vừa nghe.

“Trên đài có khi lại giảng đề thi thử đấy, em cứ coi như đang ôn bài đi.” Anh dém chăn cho Phí Nghệ, lại nói: “Em nằm đây một tí, lát nữa là anh về ngay.”

“Anh đi đâu đấy?”

“Đi chuẩn bị bữa cải thiện cho mình. Em cứ nằm trên giường nghỉ ngơi nhé.” Phương Mục Dương cảnh cáo cô: “Nếu như em lén đọc sách, anh sẽ tự động mặc định là em cho phép anh hôn em. Em biết rồi đấy, anh không chịu nổi nhất chính là em tự chủ động, đến lúc đó em có bệnh hay không thì anh cũng không quan tâm đâu.”

Phí Nghệ đương nhiên không thể để Phương Mục Dương hôn mình, ngay cả nói chuyện cô cũng phải đeo khẩu trang, chỉ sợ lây bệnh cho anh.

“Anh ra ngoài, em cứ bỏ khẩu trang ra đi.” Phương Mục Dương đưa máy ảnh cho Phí Nghệ. “Nếu như em không muốn ngủ thì có thể chụp thử mấy tấm, đợt khi nào thi đại học xong anh sẽ đi rửa cho em.”

Vì lời cảnh cáo của Phương Mục Dương nên Phí Nghệ đành phải kìm nén xúc động muốn đọc sách. Cô nằm trên giường nghe đài, chắc bao lâu đã

thiếp đi.

Khi ngủ, Phí Nghê bỏ khẩu trang ra.

Những ngón tay của Phương Mục Dương còn chưa chạm được vào mặt Phí Nghê thì cô đã tỉnh lại. Thấy Phương Mục Dương đã về, Phí Nghê vội vàng đeo khẩu trang lên.

“Làm gì mà nghiêm trọng thế? Chỉ trẻ con mới sợ lây bệnh thôi.”

“Chỉ mấy ngày này thôi mà.”

Trở về cùng Phương Mục Dương còn có một đồng hồ hộp.

Phương Mục Dương kéo ghế tựa, ngồi bên mép giường Phí Nghê: “Em bỏ khẩu trang ra đi, ăn ít đồ đồng hồ này.”

“Anh ăn đi, em không ăn đâu.”

“Anh biết em không muốn ăn nên mới mua cái này mà.”

Phương Mục Dương mở một lon dứa.

“Em không ăn hết nhiều như vậy đâu, anh đi lấy thêm cái bát nữa đi.” Hiện tại hai người bọn họ không thể ăn chung với nhau, chỉ có thể chia ra ăn.

“Anh không thích ăn dứa.” Phương Mục Dương mở lon xong, để ở đâu giường rồi lại quay về bàn học xem tài liệu ôn tập, cứ như thế trước đây anh cũng thường xuyên làm thế vậy.

Phí Nghê cầm máy ảnh, chụp được một bức hình của Phương Mục Dương khi anh ngồi bên bàn học.

Khoản thời gian kế tiếp, hầu như Phương Mục Dương luôn duy trì tư thế trong bức hình kia. Anh không ra ngoài vẽ tranh nữa mà chỉ ở yên trong nhà, tập trung ôn bài.

Chương 104: Thi đại học

Một ngày trước kỳ thi đại học, mặt Phí Nghê rất cuộc cũng đã hết sưng, không cần phải bôi thuốc nữa.

Phương Mục Dương néo má Phí Nghê, nói: “Mặt em gầy đi rồi.”

“Tránh xa em ra chút đi, em chưa chắc đã khỏi bệnh hoàn toàn đâu.”

“Lúc bệnh nặng nhất em còn không lây cho anh, giờ càng không thể lây được.”

“Vẫn nên để ý một chút thì hơn.” Phí Nghê chủ động giữ khoảng cách với Phương Mục Dương, quan sát anh từ xa: “Mặt anh cũng hóp lại đấy.”

Phương Mục Dương quả thực có sút cân sau nhiều ngày học hành vất vả, anh không giống với những người khác, đã gầy là sẽ gầy mặt.

Hai người chụp ảnh cho nhau, giữ lại hình tượng của đối phương vào giờ khắc này.

Phí Nghê lại dùng máy ảnh chụp lại hình ảnh của bữa tối nay. Mấy hôm nay cô thực sự xa xỉ, không hề sợ tốn phim một chút nào, đã chụp tới vài chục tấm.

Từ sau khi Phí Nghê bị chẩn đoán mắc quai bị, hai người bọn họ đã tách nhau ra theo yêu cầu của cô, ai ăn phần người nấy, bát đĩa đều được đánh dấu. Tối nay nếu không phải Phương Mục Dương quyết liệt đòi hỏi thì hai người họ vẫn sẽ cách ly như cũ. Phí Nghê đáp ứng một phần yêu cầu của Phương Mục Dương, cùng ăn tối với anh, nhưng khi gấp đồ cô muốn sử dụng đĩa phục vụ(1).

(1) Đũa phục vụ: Đũa chuyên dùng để phục vụ các món ăn chứ không phải để ăn trực tiếp, là một trong những biểu tượng của văn hóa ẩm thực Trung Quốc.

Có mỗi hai người mà cũng phải thêm một đôi đũa phục vụ, thà cứ ăn riêng còn hơn, ít nhất ăn riêng không phải phiền phức như vậy. Nhưng dù trong lòng không vui, Phương Mục Dương vẫn đồng ý.

Trong bữa cơm, Phí Nghê dùng đũa phục vụ gấp một miếng thịt bò cho Phương Mục Dương, Phương Mục Dương lại dùng đũa phục vụ gấp một viên thịt cho Phí Nghê. Ai cũng không ngừng gấp thức ăn cho đối phương, chẳng ai nhớ đến chuyện ăn phần mình. Phí Nghê nhìn bát thức ăn đã chất chông như ngọn núi, lại nhìn đống thức ăn đầy ụ trên bát Phương Mục Dương, nói: “Chúng ta nên ăn mau thôi.”

Hai người dùng nước lọc thay rượu, cụng ly một cái.

Phí Nghê chúc Phương Mục Dương ngày mai thi cử phát huy vượt xa bình thường.

Phương Mục Dương chúc Phí Nghê ngày mai thi cử phát huy như bình thường.

Ngày mai là thi đại học, nhưng Phương Mục Dương sau đó không hề đề cập tới thi đại học mà trực tiếp bàn đến sau kỳ thi. Anh hỏi Phí Nghê thi xong muốn đi du lịch chỗ nào, anh sẽ tập hợp lại những điểm hai người muốn đi, sau khi thi xong sẽ lên hành trình du lịch.

Phương Mục Dương kể cho Phí Nghê nghe về những nơi mình từng đi qua, anh quen thuộc với phong tục và cảnh quan của những chỗ đó tới mức nói không hề giống với khách du lịch mà cứ hệt như dân bản địa ở đó vậy.

Phương Mục Dương nói với Phí Nghê: “Chỗ tiền năm ấy em cho anh anh đầu mua giấy vẽ cả. Nếu không có những tờ giấy đó, ấn tượng của anh cũng không thể sâu đậm đến thế.” Lúc trước khi Phương Mục Dương ngồi xe lửa miễn phí đi khắp nơi, anh đã được nhìn ngắm một lượt vẻ đẹp non sông đất nước, cũng đã biến toàn bộ chỗ giấy trắng thành tranh vẽ. Những

bức vẽ ấy khi cấm đội anh đầu mang tặng dân làng, có gia đình treo lên tường, cũng có những người dán cửa sổ, nhưng anh lại không hề thấy không vui. Lúc vui vẻ nhất mãi mãi là lúc đang vẽ, anh từng vẽ rất nhiều tranh, nhưng số tranh muốn giữ lại thì chẳng hề nhiều nhận gì.

Phí Nghê nhớ tới khoản tiền kia, đó là thù lao cô trả cho Phương Mục Dương để cảm ơn anh đã cho cô một hòm sách, giúp cho đời sống tinh thần cần cỗi của cô trở nên nhiều màu sắc hơn. Song khi mở hòm, cô lại phát hiện những cuốn sách đấy với cô hoàn toàn vô dụng.

Khi Phương Mục Dương tiếp tục kể cho Phí Nghê về chuyến du lịch năm đó, Phí Nghê thực sự nuối tiếc vì anh không còn giữ lại những bức tranh mình từng vẽ.

“Lúc có xe lửa miễn phí em đã từng đi đâu thế?”

Phí Nghê nói: “Em chưa đi được đâu cả.” Năm đó cả nước kéo nhau đi bắt xe lửa tới những tỉnh thành xa lạ, cô cũng muốn thử đi một lần cho biết, nhưng cha mẹ không yên tâm về cô, anh trai chị gái cũng không đưa cô đi cùng, cô đành phải buồn thui ở nhà một mình. Sau đó không có cơ hội khác để đi xa, ngay cả xe lửa cũng chưa được ngửi lần nào, cô vẫn luôn vì vậy mà tiếc nuối.

“Chưa đi thì càng tốt, lần này chúng ta sẽ ngồi xe đến tất cả những nơi mà em muốn đi.” Năm ấy Phương Mục Dương cũng từng nghĩ tới chuyện đi cùng Phí Nghê, nhưng chỉ là nghĩ mà thôi, chưa từng thực sự mở lời. Người lớn trong nhà Phí Nghê chỉ cần có chút trách nhiệm thì sẽ tuyệt đối không cho phép con gái mình đi xa nhà với một thằng nhóc vừa mới tốt nghiệp tiểu học chưa lâu. Mà theo như sự hiểu biết của Phương Mục Dương về Phí Nghê, cho dù cha mẹ cô có đồng ý thì bản thân cô cũng sẽ không chịu.

“Thì xong em còn phải đi làm.” Phí Nghê lại gấp một viên thịt cho Phương Mục Dương. “Đợi khi nào hai chúng ta cùng đi học thì sẽ có nghỉ đông và nghỉ hè, vào kỳ nghỉ rồi hãy đi. Anh còn có thể đi nơi khác về vật sống nữa.”

Lần này nhất định phải giữ lại tranh của Phương Mục Dương mới được.

Dưới sự dẫn dắt của Phương Mục Dương, còn chưa thi đại học mà Phí Nghệ đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng về cảnh tượng sau khi thi đại học, giọng nói càng lúc càng nhẹ nhàng, cứ như thể không phải cô đang uống nước lọc mà là uống rượu thật vậy.

Phí Nghệ nhìn Phương Mục Dương cười, song nụ cười ấy đã biến mất trong tích tắc. Chúc mừng trước những chuyện còn chưa xảy đến, rất có khả năng sẽ nói trước bước không qua, rồi lại đắm ra vui quá hóa buồn. Để bản thân đỡ hụt hẫng, tốt nhất là trước khi có kết quả chính thức không cần phải vui mừng quá.

“Những việc này khi nào thi xong chúng ta lại nói sau.” Phí Nghệ tức khắc thay đổi đề tài, bắt đầu kiểm tra Phương Mục Dương, muốn giúp anh ôn kiến thức.

Thái độ của cô biến đổi quá nhanh, Phương Mục Dương không thể không nhắc nhở: “Nghê, chúng ta ăn cơm trước đã.”

“Ừm.” Phí Nghệ lấy đũa phục vụ gấp cho mình ít đồ ăn, sau đó lại để đũa về phía Phương Mục Dương. “Còn lại đều là của anh hết đấy, anh ăn nhiều một chút đi, dạo này anh gầy đi rồi.”

Việc ôn tập kéo dài từ bàn ăn đến tận giường. Phí Nghệ vẫn lo lắng mình sẽ truyền bệnh cho Phương Mục Dương, khi nói vẫn nằm quay lưng về phía anh.

“Chẳng phải ban nãy ăn cơm chúng ta vẫn ngẩng đối diện nhau à?”

“Ăn cơm thì mất bao lâu đâu chứ.” Phí Nghệ cũng cảm thấy khả năng lây bệnh của Phương Mục Dương cực kỳ thấp, nhưng cô không muốn mạo hiểm. “Thi đại học xong anh muốn thế nào cũng được, hiện tại chúng ta vẫn nên cách xa một tí thì hơn.” Cho dù bọn họ cách nhau chục mét thì lòng vẫn ở bên nhau.

“Thật sự muốn thế nào cũng được à?”

“Thật sự.”

“Đến lúc đó em đừng có đổi ý đấy.”

“Em không đổi ý đâu.” Bày tỏ thái độ xong, Phí Nghê lại giúp Phương Mục Dương ôn lại kiến thức. Kiến thức đầu đã ở trong đầu cô, hoàn toàn không cần nhìn sách.

Phí Nghê càng giảng bài càng hưng phấn, nhưng vì không muốn quấy rầy Phương Mục Dương nên đến mười rưỡi là cô đã ngưng nói chuyện, và như mình ngủ mất rỗi. Phương Mục Dương biết cô vẫn chưa ngủ, ước m hỏi: “Em ngủ rỗi à?”

Phí Nghê nói: “Ngủ đi.”

“Nhưng anh không ngủ được, em nói chuyện với anh tiếp đi.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện em muốn nói nhất ấy.”

“Thế để em nói cho anh một chút về cấp số nhân nhé.”

“Cũng được.”

Phí Nghê lại bắt đầu giảng bài, giảng một mạch đến khi thực sự thiếp đi mới thôi.

Giấc ngủ của Phí Nghê ngắn nhưng ngọt ngào, cháo trắng buổi sáng cũng rất ngọt, Phương Mục Dương đã bỏ một ít đường vào trong đó.

Phương Mục Dương chuẩn bị cho Phí Nghê hai cây bút máy dự phòng, để phòng có gì bất trắc. Trước khi lên đường, Phương Mục Dương dùng khăn quàng cổ quấn kín quanh mặt Phí Nghê, còn đội mũ lên đầu cho cô. Toàn bộ những thứ trên người cô, từ quần áo đến giày dép găng tay đều là Phương Mục Dương vừa mua mới. Phí Nghê ngồi sau xe đạp của Phương

Mục Dương, được anh đèo tới điểm thi. Hôm nay là một ngày gió lớn, bên tai gió thổi vù vù, nhưng cô lại chẳng hề thấy lạnh chút nào.

Các môn thi trong hai ngày đầu tiên đều là những môn bắt buộc. Xung quanh phòng thi vô cùng náo nhiệt, vừa bước chân ra khỏi cửa là đã thấy người nhà thí sinh nô nức đợi ở bên ngoài. Phương Mục Dương có chút giật mình trước cảnh tượng này, anh cảm thấy nó rất hợp vẽ thành tranh, khung cảnh ở ngoài phòng thi hấp dẫn anh hơn khung cảnh bên trong phòng thi rất nhiều. Tìm được nhau giữa cả biển người như vậy không phải là chuyện dễ dàng, nhưng vừa thi xong là Phí Nghệ đã có thể nhận ra Phương Mục Dương trong đám đông, đứng từ xa cười với anh.

Bọn họ lách qua những người khác để tới bên nhau, cùng nhau đi ăn trưa, ăn xong cùng nhau trở về điểm thi, thi xong cùng nhau về nhà, về nhà lại quay lưng về phía nhau ôn luyện bài tập, Phí Nghệ giảng bài cho Phương Mục Dương nghe.

Phí Nghệ không ngờ đề thi lại dễ đến thế, nếu sớm biết vậy cô đã dùng toàn bộ thời gian của mình để ôn bài cho Phương Mục Dương. Thi môn nào cô cũng làm xong bài sớm, nhưng vẫn chờ đến phút cuối mới nộp bài thi, khoảng thời gian dư ra cô đều dùng để kiểm tra lại bài thật kỹ.

Sau khi kết thúc bài kiểm tra cuối cùng của ngày thứ hai, Phí Nghệ nộp bài, ra khỏi phòng thi, lúc đi xuyên qua đám đông thì thấy Phương Mục Dương đang đứng bên cạnh một cô gái. Người nói chuyện với Phương Mục Dương tên Hứa Tuệ, hồi nhỏ từng học vẽ tranh cùng Phương Mục Dương. Lúc bé cô theo cha mẹ tới Đông Bắc, sau đó lại đổi vài chỗ ở khác nhau, mãi đến gần đây cha mẹ được gọi về thì mới quay lại cùng họ, vừa vặn tham gia cùng một kỳ thi đại học với Phương Mục Dương. Hứa Tuệ là người chủ động chào hỏi Phương Mục Dương trước. Lần cuối bọn họ gặp nhau là hồi mới mười mấy tuổi, bây giờ nét mặt và dáng người của cả hai đều đã thay đổi ít nhiều. Ban đầu Hứa Tuệ chỉ cảm thấy Phương Mục Dương trông quen quen, không lập tức nhận ra anh, nhận ra anh cũng là chuyện của sau đó. Lần nào Phương Mục Dương cũng là người đầu tiên nộp bài trong phòng thi của họ, Hứa Tuệ không thể nào không để ý được. Sau khi ra khỏi phòng thi, Hứa Tuệ thấy Phương Mục Dương đang đứng

ký họa, mà dáng vẽ của anh lúc ký họa cũng trùng khớp với hình bóng người bạn học cũ của cô.

“Phương Mục Dương!” Sợ Phương Mục Dương không nhận ra mình, Hứa Tuệ còn giới thiệu trước. Thấy cậu bạn cũ trong lớp vẽ của mình bây giờ vẫn còn vẽ tranh, Hứa Tuệ lại nhớ tới khoảng thời gian bọn họ cùng nhau học vẽ. Đấy chính là những ngày cô sống vô ưu vô lo nhất, nỗi buồn lớn nhất chỉ là bản thân không có tài năng bẩm sinh như Phương Mục Dương, không thể vẽ đẹp bằng cậu. Bởi vì tức giận nên cô thường xuyên chọc phá Phương Mục Dương, nhưng ở phương diện quấy rối, cô lại càng không tài năng bằng cậu. Vì sự tẫn tụy của Phương Mục Dương, Hứa Tuệ đã từng một lần muốn từ bỏ việc vẽ tranh. Nhưng rồi những ngày sau đó, niềm an ủi lớn lao nhất của cô vẫn là cậu vẽ. Trong khoảng thời gian khó khăn nhất, Hứa Tuệ đã nhớ tới Phương Mục Dương. Cô vẫn luôn thầm nhủ với chính mình, không thể thua dưới tay người này được. Sau khi trở về, cô mua được tranh liên hoàn của Phương Mục Dương ngoài hiệu sách, lật xem từng trang từng trang một, còn hình dung ra dáng vẽ lúc vẽ của Phương Mục Dương trong đầu.

Dưới sự nhắc nhở của Hứa Tuệ, Phương Mục Dương lập tức nhận ra cô, rất khó tìm được cô nhóc thứ hai nào có thể om sòm được đến cỡ ấy. Hứa Tuệ nói với Phương Mục Dương cô đã nộp đơn vào học viện Mỹ thuật, còn hứng chí kể lại một lượt mấy chuyện đã qua. Hứa Tuệ miêu tả rất sống động, cũng gọi lên trong đầu Phương Mục Dương ít hồi ức.

“Cậu cũng cừ thật đấy, lần nào cũng nộp bài nhanh như vậy.” Hứa Tuệ toàn chờ đến tận khi chuông kêu mới nộp bài mà vẫn có lần không làm bài xong. Cô để ý nhất là hội họa, còn ở những phương diện khác Phương Mục Dương vượt qua cô thì cô cũng hoàn toàn chẳng có cảm giác gì.

Phương Mục Dương cười: “Đấy là vì tôi biết ít quá, lãng phí thời gian cũng chẳng có gì thú vị.”

Hai người bọn họ đã nhiều năm không gặp nhưng khi gặp lại cũng không hàn huyên, họ đều không phải là kiểu người đó. Hứa Tuệ có rất nhiều lời muốn nói với Phương Mục Dương, nhưng bây giờ Phương Mục Dương

đang vẽ tranh, cô quá muốn xem tận mắt trình độ của anh cho nên chỉ im lặng nhìn anh vẽ, cũng quên bémng mất ban nãy mình định hỏi đối phương cái gì.

Người khác coi thi đại học như một chuyện lớn có thể thay đổi cả số mệnh của bản thân, nhưng Phương Mục Dương đi thi đại học thì lại chẳng khác với đi du ngoạn mùa thu là mấy, còn đeo cả máy ảnh trở trên cổ. Chiếc máy ảnh này trong lúc thi vẫn luôn để ở chỗ giám thị, thi xong Phương Mục Dương mới cầm đi.

Phương Mục Dương vẫn luôn đứng ký họa tại chỗ, ngòi bút không ngừng chuyển động. Anh liếc mắt nhìn đám đông, nhìn trước nhìn sau một hồi, cây bút trên bay bỗng nhiên khựng lại. Hứa Tuệ nhìn theo ánh mắt của Phương Mục Dương, trông thấy một cô gái. Cô gái nọ đeo chiếc khẩu trang to đùng cho nên không thấy rõ mặt, đang kiểng chân vẩy tay với họ. À không, là đang vẩy tay với Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương cầm máy ảnh, chụp được Phí Nghệ đang vẩy vẩy tay chào mình. Anh còn chụp mấy tấm hình liên tiếp.

Phí Nghệ bước tới, Phương Mục Dương giới thiệu bọn họ với nhau.

Khi giới thiệu Phí Nghệ, anh nói: “Đây là vợ tôi Phí Nghệ, chúng tôi kết hôn năm ngoái.”

Thi cử xong xuôi, Phí Nghệ rất cuộc cũng yên tâm bỏ cái khẩu trang to đùng trên mặt mình xuống, cô không cầm phải lo lắng sẽ truyền bệnh cho ai nữa.

Qua lời giới thiệu của Phương Mục Dương, Phí Nghệ biết cô gái đứng bên cạnh anh ngày bé từng cùng học vẽ với anh. Cô mỉm cười chào hỏi Hứa Tuệ.

Hứa Tuệ nói với Phí Nghệ: “Hình như tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải, cô học trường nào thế?” Lời này nghe thì giống mấy câu dò đưa của hội con trai khi muốn tiếp cận cô gái nào đó, nhưng Hứa Tuệ thực sự cảm thấy như mình đã từng gặp mặt Phí Nghệ.

Phí Nghê chưa từng rời khỏi thành phố này, h ồi tiểu học cũng không học chung một trường với Hứa Tuệ.

Hứa Tuệ tự giải thích với mình: “Chắc là mấy người xinh đẹp đều có những nét giống nhau.”

Cô nghe mọi người xung quanh thảo luận về bài cuối cùng trong đề thi Toán sáng nay, phát hiện đáp án của bản thân không giống họ, liền hỏi đáp án của Phương Mục Dương và Phí Nghê là gì. Phương Mục Dương nói anh không làm bài đó. Phí Nghê đã sớm đoán được Phương Mục Dương sẽ bỏ qua bài này, cũng không ngạc nhiên, bình tĩnh nói đáp án cho Hứa Tuệ.

Hứa Tuệ thấy đáp án Phí Nghê nói khác hẳn đáp án của mình, nhưng đáp án của Phí Nghê lại nghe có vẻ rất giống với đáp án đúng.

Tính logic khi giảng bài của Phí Nghê làm Hứa Tuệ cảm thấy rất tin tưởng, cô lại kiểm tra một lượt các bài tập khác trong đề với Phí Nghê một lần nữa. Kết quả so đáp án khiến Hứa Tuệ rất vui vẻ, phần chênh lệch đáp án giữa cô và Phí Nghê chiếm chỉ khoảng 20 điểm, theo như phán đoán của Hứa Tuệ về Phí Nghê, Phí Nghê ít nhất cũng phải được 90 điểm, cho nên cô đại khái cũng sẽ thi qua. Trước kỳ thi mẹ Hứa Tuệ đã cố ý mời giáo viên dạy Toán tốt nhất trong trường trung học trực thuộc(2) về dạy kèm cho cô, Hứa Tuệ vắt hết óc lên cần mẫn học hành một tháng, quả nhiên là có hiệu quả.

(2) Trung học trực thuộc: Trường cấp ba trực thuộc một số đại học lớn (ở đây chỉ trường cấp ba trực thuộc học viện Mỹ thuật mà Hứa Tuệ muốn thi vào), sinh viên muốn vào các đại học trên vẫn cần tham gia kỳ thi tuyển sinh bình thường chứ không được tuyển thẳng.

Hứa Tuệ hỏi Phí Nghê: “Ai giúp cô học thêm thế?” Nên giáo dục trung học Phí Nghê tiếp thu không tốt hơn so với cô, có thể thi được như vậy chắc chắn phải có giáo viên dạy kèm. Hứa Tuệ không chắc năm nay có thể thi đỗ đại học hay không, nếu năm sau phải thi lại thì sẽ cần Phí Nghê giới thiệu gia sư của cô ấy cho mình.

“Tôi tự ôn lấy.”

Hứa Tuệ lại nhắc lại: “Cô tự ôn lấy á?”

Phí Nghe một lần nữa đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Chắc hẳn trước đây tôi từng thấy cô trên mấy bài báo về tấm gương học tập gì đó nên mới cảm giác quen như thế. Có phải cô từng lên báo giảng giải kinh nghiệm học tập của bản thân không?”

“Không có.”

“Thế tôi gặp cô ở đâu được nhỉ?” Hứa Tuệ hỏi Phí Nghe. “Nguyện vọng một của cô là trường nào?”

Phí Nghe đáp đúng sự thật, Hứa Tuệ nói: “Chỉ dựa vào thành tích kiểm tra môn Toán của cô, tôi đã có thể kết luận cô chắc chắn thi đỗ rồi.”

Hứa Tuệ huyền thuyên quá nhiều, Phương Mục Dương vẫn chưa có chỗ để lên tiếng. Đầu cô vẫn luôn lẩn tránh chuyện không biết mình đã từng thấy Phí Nghe ở đâu, đôi mắt lúc thì nhìn Phương Mục Dương, lúc lại đảo qua Phí Nghe, sau một hồi rất cuộc cũng có đáp án.

Khoảng thời gian cùng nhau học vẽ, Phương Mục Dương từng vẽ chân dung một cô bé. Cậu vẽ không ít bạn cùng trang lứa, nhưng Hứa Tuệ vẫn cho rằng bức chân dung đó là đẹp nhất, không hẳn là vì chủ thể của bức họa đẹp, mà vì nó quá sống động.

Cô bé trong tranh sống động tới mức chẳng khác nào đang đứng đối diện với cô. Cô nói với Phương Mục Dương, cô bằng lòng đổi bức tranh đẹp nhất của mình lấy bức tranh đó của cậu, nhưng Phương Mục Dương lại không đồng ý, thậm chí còn từ chối dứt khoát đến mức lòng tự trọng của Hứa Tuệ bị tổn thương. Song Hứa Tuệ quá muốn nó cho nên lại đành đổi một số tập tranh mà cha tặng mình với Phương Mục Dương. Cha Hứa Tuệ rất kỳ vọng vào việc vẽ tranh của cô, mọi vật dụng mua cho cô đều là tốt nhất, không chỉ giấy vẽ, màu vẽ mà còn cả những tập tranh người bình thường không thấy được và những bản sao 1:1 của nhiều bức tranh nổi

tiếng. Lần này Phương Mục Dương không dứt khoát từ chối nữa, mà đã do dự hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn không đổi. Mãi đến tận ngày Hứa Tuệ theo cha đến Đông Bắc Phương Mục Dương mới đồng ý trao đổi cùng cô, còn dặn dò cô phải giữ tranh của cậu cẩn thận.

Hứa Tuệ mang bức họa Phương Mục Dương đưa cho mình rời khỏi quê hương, nhiều năm đã qua, cô cũng đổi hết nơi ở này đến nơi ở khác, nhưng nó thì vẫn còn đó. Những năm gần đây cô luôn cố gắng trau dồi kỹ năng của mình, cách vẽ của Phương Mục Dương hồi bé đối với cô bây giờ đã trở nên quá non nớt, nhưng cô vẫn cảm thấy bức tranh kia rất sống động.

Bởi vì quá sống động nên nó vẫn luôn khơi gợi trong cô những hồi ức về quá khứ, khiến cô nhớ đến tuổi thơ tràn ngập niềm vui của mình. Khi đó cô cũng có một đôi mắt luôn tò mò với thế gian.

Hứa Tuệ xem bức tranh ấy rất nhiều, các đặc điểm của người trong tranh cũng khắc sâu, bởi vậy từ ánh mắt đầu tiên trông thấy Phí Nghệ khi trưởng thành, cô đã cảm thấy quen thuộc.

Hứa tuệ lại một lần nữa cảm thấy Phương Mục Dương rất may mắn, không ngờ lại có thể kết hôn với cô bé trong tranh.

Cô nói với Phương Mục Dương: “Cậu có còn nhớ bức tranh hồi xưa cậu đưa tôi không? Tôi vẫn còn giữ đấy, đến tận giờ tôi vẫn cảm thấy vẽ rất đẹp.” Tài nghệ đương nhiên là quan trọng, nhưng thứ chạm tới trái tim người xem thường không phải là kỹ thuật.

Những lời này lọt vào tai Phí Nghệ lại hàm chứa ý nghĩa khác, bạn học vẽ cùng vẫn còn giữ bức tranh của Phương Mục Dương khi còn bé, song hai người trước mắt cô lại quá mức thản nhiên, cô cũng không tiện nghĩ nhiều.

Hứa Tuệ nhìn sang Phí Nghệ: “Khi nào cô rảnh thì để tôi vẽ một bức tranh cho cô nhé.” Cô cũng không còn là Hứa Tuệ của ngày trước nữa, cô muốn cho Phương Mục Dương thấy, hiện tại cô vẽ không hề kém anh bao nhiêu. Năm đó anh khinh thường cô như vậy, lại còn dám bảo tranh cô vẽ còn thua xa mấy bản sao kia? Nhưng cô lại không thể nói Phương Mục Dương có

mắt mà như mù được, cho dù là vẽ tranh hay kết hôn, thẩm mỹ của anh đều rất tốt.

Phí Nghệ chỉ có thể làm người mẫu cho Phương Mục Dương, cô không quen để người khác chăm chú nhìn mình, nên đã uyển chuyển từ chối.

Hứa Tuệ nói: “Cô đừng từ chối nhanh như thế, cứ nhìn tranh vẽ hiện tại của tôi đã rồi hãy quyết định. Ngày mai cô có rảnh không?”

Phí Nghệ nói với Hứa Tuệ, ngày mai cô còn phải thi Tiếng Anh. Hai ngày đầu tiên thi môn bắt buộc, đến ngày thứ ba các thí sinh xét tuyển chuyên ngành Ngoại ngữ phải thi thêm Tiếng Anh nữa.

“Cô đăng ký chuyên ngành Ngoại ngữ à? Hiện tại đất nước chúng ta quá thực là thiếu nhân tài ngoại ngữ.” Hứa Tuệ ca ngợi chuyên ngành Phí Nghệ muốn báo danh, sau đó lại quay về chủ đề ban đầu. “Thế là chiều mai cô rảnh đúng không? Nếu như cô không muốn đến nhà tôi thì để tôi cần tranh sang nhà cô.”

Phí Nghệ không hiểu sao mới vừa gặp mặt mà Hứa Tuệ lại khẳng khái đòi vẽ tranh cho mình, song Phương Mục Dương lại hiểu. Đã nhiều năm không gặp mà cái người này vẫn ganh đua háo thắng như vậy, cứ nhất định phải trên cơ anh, mỗi lần vẽ tranh đều trở thành một cuộc đua. Anh vẽ Phí Nghệ hời hợt, cô nàng một mực đòi vẽ Phí Nghệ hời hợt, đã vậy còn muốn vẽ đẹp hơn anh.

Hứa Tuệ vẫn tiếp tục hỏi: “Nếu ngày mai cô không rảnh thì hôm nào...”

Phí Nghệ đành phải đáp: “Ngày mai tôi rảnh.”

“Thế để mai tôi tới nhà hai người nhé, tôi vẫn còn chưa tặng quà cưới cho hai người đâu.” Hứa Tuệ nhìn xuống chiếc máy ảnh trên cổ Phương Mục Dương: “Đưa máy ảnh cho tôi đi, tôi chụp cho hai người một tấm, vợ chồng cùng đi thi đại học với nhau, rất có ý nghĩa kỷ niệm mà.”

Phí Nghệ liếc nhìn Phương Mục Dương, Phương Mục Dương đưa máy ảnh cho Hứa Tuệ. Anh quàng tay qua vai Phí Nghệ, nhưng sợ cô ngượng

ngừng giữa đám đông nên cuối cùng lại đút tay vào túi quần. Trong phòng ngủ bọn họ có thể gần gũi, nhưng đã ra ngoài thì buộc phải giữ khoảng cách. Hai người cùng nhìn nhau cười, Hứa Tuệ đã dùng máy ảnh chớp lấy được khoảnh khắc này.

Lúc chính thức chụp ảnh, Phí Nghệ không nhìn Phương Mục Dương, nửa người trên cũng cách anh một khoảng, nhưng vị trí của bàn chân đã tiết lộ mối quan hệ giữa hai người.

Phí Nghệ nhận lấy máy ảnh trong tay Hứa Tuệ: “Tôi cũng chụp cho hai người một tấm nhé.”

Nhiều năm không gặp, thấy nhau ở điểm thi đại học cũng là duyên phận.

Hứa Tuệ phát hiện giờ Phương Mục Dương đã cao hơn mình khá nhiều, lần trước hai người gặp nhau, Phương Mục Dương cũng chỉ cao hơn cô mấy xentimét.

Chụp ảnh xong, Hứa Tuệ nói với Phương Mục Dương: “Cậu cũng chụp cho bọn tôi một tấm đi.”

Hứa Tuệ ôm lấy vai Phí Nghệ một cách rất tự nhiên, hai người đều là nữ nên không có gì phải ngại.

Hứa Tuệ chủ động đề nghị rửa cả cuộn phim cho họ.

Phương Mục Dương từ chối lời đề nghị này: “Để tôi tự rửa được rồi.”

Hứa Tuệ viết địa chỉ nhà và số điện thoại của mình cho Phí Nghệ, mời họ tới nhà làm khách, đồng thời cũng nhờ Phí Nghệ viết lại địa chỉ nhà họ cho mình để ngày mai tiện đến thăm.

Phí Nghệ viết địa chỉ xong rồi nói với Hứa Tuệ, nhà họ không có điện thoại.

Hứa Tuệ nhìn địa chỉ, kết hợp với chuyện bọn họ không có điện thoại, đoán chừng Phí Nghệ và Phương Mục Dương đang không ở cùng cha mẹ.

Hai người trao đổi địa chỉ xong thì liền nói lời tạm biệt. Chẳng mất bao công sức mà Hứa Tuệ đã thân với Phí Nghê.

Đợi đến khi Hứa Tuệ đi rồi, Phí Nghê mới ngẩng lên sau xe đạp của Phương Mục Dương, hỏi anh: “Anh thấy mình thi thế nào?” Cô muốn hỏi Phương Mục Dương tặng Hứa Tuệ bức tranh gì, nhưng thi đại học vẫn quan trọng hơn rất nhiều.

“Cũng không tệ lắm, khá tốt.” Thực ra Phương Mục Dương cảm thấy mình thi cũng chỉ vậy vậy, nhưng nếu nói là không tốt thì về nhà Phí Nghê sẽ bắt anh học bù ngay lập tức, để anh chuẩn bị luôn cho kỳ thi tiếp theo. Đối với anh mà nói, việc ấy quá khó chấp nhận.

“Em mời anh ăn cơm tiệm nhé.”

Kết thúc hai ngày thi, Phương Mục Dương đã được giải phóng hoàn toàn. Phí Nghê đăng ký chuyên ngành Ngoại ngữ và Văn học, ngày mai vẫn phải thi thêm Tiếng Anh, gánh nặng vẫn chưa trút hết. Cô vốn định đợi đến khi xong hẳn mới rủ Phương Mục Dương tới đây ăn mừng một chút, nhưng lại thực sự muốn cái người gây rộc này có được một bữa ăn ngon, vậy nên đành đẩy thời gian chúc mừng sớm lên so với dự tính.

Lúc gọi món Phí Nghê rất hào phóng, còn gọi cả một chai rượu. “Chúng ta mang về nhà mai uống, ngày mai em muốn cùng anh uống hết chai rượu này.”

Phương Mục Dương tuy không thi Tiếng Anh nhưng còn thức dậy sớm hơn Phí Nghê. Lúc tỉnh giấc, Phí Nghê đã ngủ thấy mùi thơm của cà chua.

Phương Mục Dương đang nấu mì cà chua cho cô ăn.

Cà chua mùa đông không phải là thứ dễ mua, cũng không biết Phương Mục Dương kiếm được từ đâu nữa.

Phí Nghê đã hoàn toàn khỏi bệnh, mà Phương Mục Dương cũng đã thi xong, cô rất yên tâm ăn chung một bát mì cà chua với anh.

Ăn xong mì Phương Mục Dương nấu, Phí Nghê lại ngồi sau xe Phương Mục Dương tới điểm thi.

Đề thi Tiếng Anh hôm nay cũng đơn giản như đề thi mấy môn khác, chẳng mấy chốc mà Phí Nghê đã làm xong. Tuy cô rất có niềm tin, nhưng vẫn kiểm tra thật kỹ mấy lượt mới nộp bài cho giám thị.

Ra khỏi phòng thi ngay sau cô là một cậu trai. Cậu trai này tên Tô Cảnh, lúc thi chỉ cần liếc mắt một cái là cậu ta đã nhận ra Phí Nghê chính là cô gái năm ngoái cậu ta gặp trên sân băng. Bàn cậu ta ở ngay cạnh bàn Phí Nghê, có thể nhìn thấy tiến độ làm bài của cô bất cứ lúc nào. Cậu ta còn chưa làm đến đề dịch mà Phí Nghê đã hoàn thành bài thi. Tô Cảnh tự nhận tiếng Anh của mình không kém, nhưng tốc độ làm bài của Phí Nghê đã khiến cậu ta rất áp lực. Nhưng mãi đến khi cậu ta làm hết đề thi, Phí Nghê mới nộp bài mình.

Tô Cảnh hỏi Phí Nghê thi thế nào, Phí Nghê nói cũng tạm được. Chuyện thi xong người xa lạ hỏi han tình hình thi cử của nhau là rất bình thường. Phí Nghê nhìn cậu nhóc chưa đến hai mươi tuổi này, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đó là kỳ thi đại học khôi phục quá muộn. Cô rất hâm mộ cậu trai đứng trước mắt mình, vừa học hết cấp ba là có thể tham gia thi đại học. Nếu kỳ thi đại học chưa từng gián đoạn, cô đã sớm học lên cao học rồi. Phí Nghê nhớ tới chuyện Phương Mục Dương nói với cô là muốn thi vào cao học...

“Có phải em cảm thấy đề Tiếng Anh hôm nay rất dễ không?”

“Tạm tạm.” Dù sao cũng không khó.

“Sắp tới em sẽ vào trường nào?”

Nghe xong câu trả lời của Phí Nghê, Tô Cảnh nói: “Sau này rất có thể chúng ta sẽ là bạn học.” Khả năng cao là cùng chuyên ngành nữa.

Chương 105: Mặt dày

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phí Nghê xuất hiện trong khung hình máy ảnh của Phương Mục Dương. Hôm nay cô không đeo cái khẩu trang to đùng kia nữa, chiếc khăn len quàng cổ sợi to quấn quanh cằm cô, khiến khuôn mặt cô trông càng nhỏ nhắn. Cảm giác đầu tiên của Phương Mục Dương chính là Phí Nghê thi rất tốt, nếu như cô thi không tốt thì thứ nhất là sẽ không nộp bài khi chuông chưa kêu, và thứ hai là sẽ không nói nhiều như vậy.

Tô Cảnh chủ động đề cập đến cuốn tiểu thuyết cậu ta đang đọc với Phí Nghê, trùng hợp là Phí Nghê đã đọc bản gốc bằng tiếng Anh của cuốn tiểu thuyết đó. Khi kể cho Phí Nghê nghe về nội dung tiểu thuyết, Tô Cảnh bất cẩn nói nhầm tên của một nhân vật phụ, Phí Nghê đã rất uyên chuyên mà sửa lại giúp cậu ta.

Bị mất mặt trước người mình thích thì bao giờ cũng buồn bực gấp đôi, mà ngoài buồn bực ra lại còn có xấu hổ nữa. Song Phí Nghê lại không hề cảm thấy Tô Cảnh có gì mà phải xấu hổ, cô lớn hơn cậu nhóc trước mặt mấy tuổi, hiểu biết nhiều hơn cậu ta một chút thì cũng là chuyện rất đời thường.

Nhưng Tô Cảnh lại vẫn đỏ mặt một cách yếu kém, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài kinh nghiệm của Phí Nghê. Phương Mục Dương chưa từng đỏ mặt trước mặt cô, chỉ có cô là đỏ mặt khi đối diện với anh mà thôi.

Phí Nghê lựa lời khuyên nhủ Tô Cảnh, nói nhớ nhầm tên là chuyện bình thường, sau đó nhanh chóng bỏ qua vấn đề này, chuyển sang chia sẻ phân tích của bản thân với cậu ta, thỉnh thoảng còn trích dẫn một số câu trong sách nữa.

Tô Cảnh ban đầu chỉ cảm thấy Phí Nghệ xinh xắn hiền hòa, lúc thảo luận về cuốn tiểu thuyết đã đọc với cô còn có ý muốn khoe mẽ, muốn chứng tỏ rằng tôi nhỏ tuổi hơn em nhưng tri thức thì không kém gì em, em không cần phải coi tôi như trẻ nít, đồng thời cũng muốn lấy đó làm cơ hội để giao lưu một cách bình đẳng với Phí Nghệ.

Nhưng sách cậu ta đang đọc, Phí Nghệ không chỉ đã đọc mà còn đọc cả bản gốc, phát âm tiếng Anh cũng chuẩn hơn cậu ta rất nhiều, không chỉ giỏi hơn cậu ta mà còn giỏi hơn cả người chị gái từng học đại học của cậu ta. Tô Cảnh ở trước mặt Phí Nghệ, chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ.

Cậu ta vừa thấy xấu hổ, vừa thêm ngưỡng mộ Phí Nghệ, ngoài xấu hổ và ngưỡng mộ ra thì còn cảm thấy cô rất dễ gần. Ngữ điệu và phong thái của cô vẫn luôn rất mực ôn hòa, khi chỉ ra điểm sai của cậu ta cũng rất tế nhị, rất dễ tâm tới lòng tự trọng của cậu ta. Nếu không phải vì Tô Cảnh đặc biệt nhạy cảm khi đứng trước người mình thích, cậu ta cũng sẽ cho rằng đó chẳng qua là chuyện nhỏ không đáng bận tâm mà thôi.

Dù sao Tô Cảnh cũng còn trẻ tuổi, sự tán thưởng trong mắt hoàn toàn không che giấu được. Phí Nghệ cũng chỉ xem cậu ta như là con nít, sở dĩ ngưỡng mộ cô như vậy chẳng qua chỉ do chưa đủ trải đời mà thôi, nhưng cái sự ngưỡng mộ nhất thời ấy vẫn khiến cho cô vui vẻ. Mấy năm nay cô vẫn luôn may mắn ở xưởng may, tất cả sách vở từng đọc đều phải tự mình nghiên cứu, chưa từng chia sẻ cùng ai, cứ kiên chế mãi như vậy cho nên khát vọng được giao lưu cùng người khác rốt cuộc cũng dần tiêu tán. Thế nhưng gặp được người mình có thể chia sẻ, mong muốn thể hiện bản thân lại cứ thế mà bùng phát. Phương Mục Dương chính là thánh giả đầu tiên của cô, và cũng là thánh giả duy nhất trong suốt một thời gian dài.

Vị thánh giả này đã từng mang đến cho cô một niềm an ủi lớn lao.

Trước kia khi cô biểu đạt kiến giải của mình cho Phương Mục Dương nghe, Phương Mục Dương luôn có thể hiểu được những lời cô nói. Thậm chí nhiều lúc cô còn băn khoăn, không hiểu sao Phương Mục Dương có thể theo kịp suy nghĩ của cô khi còn chưa đọc cả sách chứ?

Song Phương Mục Dương hiểu cô, nhưng lại không ngưỡng mộ cô. Cái hũ thành tích của cô hoàn toàn áp đảo Phương Mục Dương, Phương Mục Dương đã không hề ngưỡng mộ cô, thậm chí còn vứt ruồi chết vào trong ngăn bàn của cô. Sau đó Phương Mục Dương có chút tiếng tăm, thư từ của độc giả lũ lượt gửi đến nhà họ, anh lại càng không ngưỡng mộ cô nữa. Cô căn bản không thể tưởng tượng được liệu có ngày Phương Mục Dương ngưỡng mộ ai đó hay không.

Tô Cảnh tuy không hoàn toàn hiểu hết những lời cô nói, nhưng lại là một thánh giả tuyệt vời, bởi vì từ ánh mắt đến cái gật đầu của cậu ta đều bộc lộ sự tôn sùng đối với Phí Nghê một cách tuyệt hảo. Tô Cảnh đã tìm được những thứ mình chưa từng kỳ vọng ở Phí Nghê, cậu ta không lường trước được cô gái dịu dàng và xinh đẹp này lại có thể mang đến nhiều niềm vui bất ngờ như vậy.

Tô Cảnh mời Phí Nghê tối nay cùng đi xem phim với mình, một bộ phim điện ảnh của Mỹ những năm 1940. Vé xem phim cực khó kiếm.

Khi nghe tên phim Phí Nghê có hơi do dự, cô biết bộ phim đó từng được đánh giá rất cao. Nhưng ngay sau đó cô đã cảm ơn lòng tốt của cậu ta, đồng thời báo rằng tối nay mình bận.

Không phải Phí Nghê không muốn đi, nhưng tối nay cô chỉ muốn ở bên Phương Mục Dương. Người ta rủ cô đi xem phim, cô cũng không thể nói xin lỗi có thể cho tôi hai vé không, chờng tôi cũng phải đi cùng được.

Tô Cảnh rất thất vọng: “Nếu em đổi ý thì cứ đến thẳng Viện Lưu trữ(1) nhé, trước khi phim chiếu tôi sẽ đợi em ngoài cổng.”

(1) Viện Lưu trữ phim Trung Quốc: Đơn vị thành lập năm 1958 bởi Ban Tuyên giáo Trung ương của Đảng Cộng sản Trung Quốc với nhiệm vụ bảo tồn những bộ phim hiện có và phục hồi những bộ phim đã thất lạc.

Phí Nghê cảm thấy Tô Cảnh hơi nhiệt tình quá mức với mình, nhưng trong mắt cô Tô Cảnh vẫn còn nhỏ, cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là cậu ta đọc sách nên cần một người trao đổi cảm nhận với mình, cũng giống như cô vậy.

Phí Nghê nói với Tô Cảnh: “Buổi tối tôi và chồng đã có kế hoạch trước rồi.”

“Chồng? Em còn trẻ vậy mà đã lấy chồng rồi sao?” Tô Cảnh không phải là không kinh ngạc. Trong mắt Tô Cảnh thì Phí Nghê quả thực nhìn trưởng thành hơn cậu ta, nhưng cô cùng lắm cũng chỉ ngoài hai mươi là cùng.

Phí Nghê cười: “Tôi đã sớm qua tuổi lấy chồng rồi.” Chẳng bao lâu nữa sẽ là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của cô.

Tô Cảnh biết Phí Nghê đã kết hôn thì không giấu nổi sự mất mát. Cậu ta còn trẻ, vẫn luôn cảm thấy mấy chuyện dựng vợ gả chồng rất đổi xa xôi, cho nên với Phí Nghê cũng là xa xôi như thế.

Phí Nghê chỉ về phía Phương Mục Dương đang chụp ảnh cách đó không xa, giới thiệu với Tô Cảnh: “Đó chính là chồng tôi.”

Cô nghiêng đầu, thầm nghĩ nếu cứ chụp tiếp thế này thì chắc phải mua cuộn phim mới mất.

Chỉ cần liếc mắt một cái là Tô Cảnh đã nhận ra Phương Mục Dương, chính là người đi cùng Phí Nghê đến sân băng, sau đó còn giúp cậu ta một bận. Thì ra bọn họ vẫn ở bên nhau, thậm chí còn kết hôn rồi.

Thế nhưng Tô Cảnh không thể không thừa nhận, hai người bọn họ đứng cạnh nhìn quả thật rất đẹp đôi.

Cũng chỉ có thể trách mình còn quá nhỏ tuổi, nếu lớn hơn hai tuổi nữa thì kết quả chưa chắc đã như thế.

Tô Cảnh miễn cưỡng nở một nụ cười: “Hi vọng lần tới gặp mặt chúng ta sẽ là bạn học.”

Phí Nghê chào Tô Cảnh, ngẩng lên sau xe đạp Phương Mục Dương: “Anh đợi lâu rồi đúng không?” Nếu không phải Phương Mục Dương chờ cô ở

ngay gần đây thì khéo có khi cô phải kiểm tra cuộn phim một lần, cô chỉ sợ anh đợi mình quá lâu.

“Vừa rồi nói chuyện gì mà vui thế?”

“Nói về một cuốn sách,” Phí Nghe đáp.

“Anh đã đọc chưa?”

“Chưa đâu.” Thật ra là có nhìn qua rồi, còn giả bộ như không biết chữ nào trong sách, dù cô đọc cho anh nghe.

“Về nhà em nhất định phải kể cho anh nghe đấy nhé.” Phương Mục Dương cười. “Đợi khi nào về nhà anh sẽ làm cho em một cái ghim cài áo, bên trên khắc ba chữ “đã kết hôn”. Nếu sau này có ai muốn tiếp cận em, nhìn thấy ba chữ trên áo thì sẽ biết đi đâu mà rời đi ngay lập tức.”

“Anh đúng là không đứng đắn.” Phí Nghe cảm thấy Phương Mục Dương nghĩ quá nhiều. “Đối phương nhỏ hơn chúng ta bao nhiêu tuổi chứ, căn bản là không hề có ý gì đâu. Cậu ta chỉ muốn thảo luận với người khác về sách mình đã đọc mà thôi.” Hơn nữa việc cậu ta chọn bắt chuyện với cô vì ngoại hình càng khiến Phí Nghe cảm giác thành tựu.

Phương Mục Dương cười nói: “Hồi anh bằng tuổi cậu ta còn nghĩ nhiều hơn thế ấy.”

Phí Nghe cũng cười: “Người bình thường da mặt đâu dày như anh.” Cô nhớ đến dáng vẻ của Tô Cảnh lúc đỏ mặt, thậm chí không biết vào tầm tuổi ấy Phương Mục Dương có đỏ mặt hay không, mà nếu có thì đỏ mặt với ai. Cả đời này của cô có lẽ không có cơ hội nhìn thấy Phương Mục Dương đỏ mặt rồi.

Tuy cô thực sự rất muốn chứng kiến một lần.

Bài thi Tiếng Anh càng làm tăng thêm sự tự tin của Phí Nghe, bây giờ cô gần như đã xác định mình chắc chắn vào đại học, chỉ còn thiếu một tờ thư báo trúng tuyển nữa thôi. Nhưng sự chắc chắn này còn pha lẫn chút tiếc

nuôi: “Người ta mười tám tuổi là có thể học đại học, chúng ta lớn hơn bọn họ nhiều tuổi như vậy mà vẫn còn phải làm bạn học với họ.”

Phương Mục Dương thầm nghĩ, Phí Nghê nói thế cũng có nghĩa ngầm cho rằng anh sẽ vào đại học, nhưng dù sao thư báo trúng tuyển cũng là chuyện của năm sau, anh hầu như không bao giờ đau đầu vì chuyện tận năm sau cả.

Từ lâu ông Phương đã dặn, hôm nào Phí Nghê thi xong thì bọn họ phải về nhà ăn cơm. Hai người vừa lúc gặp quầy bán kẹo hồ lô trên đường, Phương Mục Dương mua bốn xâu, cả dì Dương cũng có phần, chỉ bản thân anh không có. Phí Nghê cắn một miếng kẹo hồ lô xong liền đưa cho Phương Mục Dương, bảo anh ăn cùng. Lúc đến cửa nhà họ Phương, một xâu kẹo hồ lô đã bị bọn họ ăn qua ăn lại hết sạch.

Ông Phương hỏi mấy câu về tình hình thi cử của Phí Nghê, thấy yên tâm thay cô. Ông biết với trình độ của con trai thì đỗ đại học là chuyện khó khăn, cân nhắc đến lòng tự trọng của nghịch tử nên một chữ cũng không hỏi. Trước khi thi ông và bạn già vốn đã định giới thiệu mấy thầy cô dạy thêm cho Phương Mục Dương, nhưng nghịch tử lại trực tiếp từ chối.

Ông Phương lúc ấy còn phê bình Phương Mục Dương, nếu không thi thì thôi, còn đã thi thì phải học hành cho tử tế, cố gắng đỗ ngay lần một. Cùng làm một bài thi, kém con dâu tận mấy chục điểm thì làm sao mà coi nổi? Phương Mục Dương lập tức sửa lời ông, nói sao có thể kém mấy chục điểm được, nếu như tính toán cẩn thận, phải kém đến cả trăm điểm ấy chứ. Ông Phương thấy nghịch tử không biết xấu hổ như vậy thì không khỏi thàn thở sao mình lại sinh ra được một đứa con trai thế này, nếu bản thân ông mà thua bà xã xa như vậy thì chắc là đã chết vì ngượng mặt rồi.

Trong bữa cơm, ông Phương lại tự kiểm điểm một lần, chủ yếu nói mình đã ghì chân Phương Mục Dương thế nào, Phương Mục Dương hồi bé thông minh đến độ nào, hiểu học ra làm sao, nếu không phải vì ông thì Phương Mục Dương chắc chắn có thể học hết cấp ba, mà đã học hết cấp ba thì thi đại học hẳn cũng chẳng vấn đề gì. Những lời này, chủ yếu là để rào trước cho tương lai Phương Mục Dương trượt đại học.

Phí Nghê thực sự nghi ngờ lời cha ch ồng nói, bảo Phương Mục Dương thông minh thế nào cô còn tin, chứ bảo Phương Mục Dương hiểu học thì đã hoàn toàn trái ngược với sự thật r ồi.

Phương Mục Dương nhắc nhở cha: “Con và Phí Nghê học cùng tiểu học.”

Ông Phương tức khắc im thin thít, chỉ hận con trai không nhắc sớm hơn một chút, mấy lời ba hoa chích chòe kia chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của ông trong lòng con dâu.

Song Phí Nghê cũng rất sẵn lòng bao biện cho ch ồng mình: “Mục Dương đúng thật là rất thông minh, chỉ tiếc lần này ôn tập hơi vội vàng một tí.”

Hai người đầu thay Phương Mục Dương tìm cách cho việc anh không đỗ được đại học.

Phí Nghê cũng không vì chuyện thi đại học mà bỏ quên kế hoạch hàng ngày của mình, cô lại tiếp tục lấy bản thảo từ chỗ ông Phương về sửa chữa.

Ông Phương cảm thán trong lòng, không biết nghịch tử có tài đức gì mà cưới được một người vợ như vậy. Để tránh cho việc nghịch tử quá thiếu thể diện trước mặt con dâu, ông quyết định sẽ mời thêm mấy giáo viên dạy kèm cho nghịch tử, tranh thủ đỗ đại học vào lần sau, chứ còn lần nào ông hoàn toàn chẳng có tí hi vọng gì.

Trước khi đi, ông Phương đưa cho Phí Nghê hai tấm vé xem phim, nói là tu ần trước Phương Mục Dương đã nhờ ông giữ hộ.

Phí Nghê nhìn tên phim trên vé, đúng là bộ phim mà ban nãy Tô Cảnh rủ cô đi xem.

Phí Nghê cầm bản thảo của ông Phương về tiểu viện nhà mình, Phương Mục Dương cười cô: “Em đúng là không để bản thân rảnh rỗi được phút nào nhỉ, vừa mới thi xong đã kiếm việc cho mình làm r ồi.”

Phí Nghê vốn định để Phương Mục Dương thảnh thơi mấy ngày, nhưng vì tiện ích của anh, nếu lần này anh thực sự thi không tốt thì đây chính là khoảng thời gian tốt nhất để học bù. Đợi đến khi cô đi học thì sẽ không thường xuyên ở tiểu viện, cả tuần mới trở về được một lần, lúc ấy dù có muốn kèm cặp Phương Mục Dương ôn bài thì cũng không thể nữa. Nghĩ đến đây, Phí Nghê cảm thấy tốt nhất cô nên so đáp án với Phương Mục Dương, nắm được tình hình của anh, nếu anh làm đúng phần lớn thì đương nhiên là tốt, nhưng nếu anh làm không được thì cô sẽ tận dụng khoảng thời gian trước khi nhập học để bù đắp những lỗ hổng kiến thức giúp anh.

Phí Nghê đoán Phương Mục Dương sẽ không mấy sẵn lòng, vậy nên trước khi đi vào chủ đề chính, cô mỉm cười, nói với anh: “Mấy ngày này anh chăm sóc em vất vả rồi, hôm nay đến lượt em chăm lo cho anh nhé.”

Cô ấn vai Phương Mục Dương, để anh ngả xuống ghế: “Em đi pha trà cho anh.”

Pha trà xong, Phí Nghê lại bóc quýt cho Phương Mục Dương. Cô bóc phần xơ trắng bỏ vào miệng mình rồi đưa múi quýt sạch sẽ đến bên miệng Phương Mục Dương, giống như trước kia anh từng làm với cô.

Cô hỏi anh: “Có ngọt không?”

Dĩ nhiên là ngọt.

Cô lại đưa thêm vào múi quýt nữa đến sát miệng Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương nắm lấy tay Phí Nghê, bỏ múi quýt vào miệng mình.

Phí Nghê vốn đang chủ động nay lại biến thành bị động.

Hai người bạn họ bạn rộn ăn quýt, đã quên bém chuyện Hứa Tuệ sắp đến nhà.

Bọn họ quên, nhưng Hứa Tuệ lại không thể nào quên.

Tới đúng giờ, Hứa Tuệ gõ cửa nhà họ, gõ liên tiếp mấy tiếng liền. Phí Nghệ đứng lên khỏi cái ghế hình người là Phương Mục Dương, bước tới trước gương chải chuốt đầu tóc, sau đó áp tay lên má, đợi cho mặt mình nguội bớt.

Vừa vào cửa là Hứa Tuệ đã để ý tới con đường trải sỏi và nguyệt môn đã bị lấp kín, cô đặc biệt thích những kiểu cổng xưa cũ này.

Khi nhiệt độ trên mặt Phí Nghệ đã trở lại bình thường, cô bước ra ngoài đón khách.

“Nhà của hai người đẹp thật đấy.”

Lần này đến chơi, Hứa Tuệ mang theo một chai rượu và hai bức tranh, một bức là bùa vẽ mà Hứa Tuệ vừa lòng nhất, còn bức còn lại chính là tờ tranh mà năm ấy Phương Mục Dương đổi với cô. Cô cảm thấy cả Phương Mục Dương lẫn Phí Nghệ đều rất nên thấy bức tranh này.

Song phòng vẽ tranh của Phương Mục Dương đã khiến Hứa Tuệ tạm thời quên mất ý định của mình. Cô không thể nào không chú ý tới khung cửa sổ sát đất trong phòng vẽ, theo cửa sổ sát đất đi vào, Hứa Tuệ phát hiện một phòng vẽ tranh trong lý tưởng của chính mình: có giếng trời, có cửa sổ sát đất, đến mùa hoa đào nở rộ thì có thể ngắm được sắc đào tỏa khắp tán cây qua cửa sổ sát đất này, thật là một khung cảnh mỹ lệ xiết bao. Cái tên Phương Mục Dương kia đúng là quá biết hưởng thụ.

So với phòng vẽ tranh của Phương Mục Dương, phòng vẽ tranh của cô thực sự quá mức đơn sơ. Tất cả những gì Phương Mục Dương có ở đây đều lý tưởng. Cậu ta có tiểu viện độc lập, có phòng vẽ tranh với giếng trời và cửa sổ sát đất, còn có cả một người vợ.

Ích lợi lớn nhất của việc kết hôn mà Hứa Tuệ có thể tưởng tượng ra được chính là có một người mẫu đáng tin cậy. Ngoại trừ chính vợ hoặc chồng mình ra, có ai bằng lòng đi làm mẫu vẽ cho người khác không? Đáp án chắc chắn là không. Hứa Tuệ rất cần một người mẫu, nhưng nếu cô bày tỏ nguyện vọng của mình với người khác, rất có thể người đó sẽ cho rằng cô là một nữ d3 x ồm. Song Phương Mục Dương lại chẳng cần bận tâm

chuyện này, cậu ta lúc nào cũng có thể nhờ Phí Nghê, mà cho dù Phí Nghê không đồng ý thì cũng chẳng có hiểm nguy tiềm tàng nào cả.

Nhưng cô cũng không thể kết hôn chỉ vì cần mẫu vẽ được, như thế nghe có vẻ không sáng suốt mấy. Cô càng nghĩ càng cảm thấy Phương Mục Dương may mắn, cưới được cô gái mình thích từ nhỏ, có thể vẽ cô ấy trong phòng vẽ tranh của mình bất cứ lúc nào.

Thấy Hứa Tuệ hâm mộ mình như vậy, Phương Mục Dương nhất thời cũng có chút không đành lòng, định nói nếu Hứa Tuệ cần thì có thể mượn phòng vẽ tranh của anh dùng tạm cũng được. Nhưng anh quá hiểu tính cách Hứa Tuệ, biết một khi cô nàng đã quấn lấy thì phòng vẽ này sẽ không chỉ là dùng tạm thôi đâu. Hứa Tuệ là một người ngoài vẽ tranh ra thì hoàn toàn không có cuộc sống cá nhân, nếu để cho Hứa Tuệ mượn phòng vẽ thì cuộc sống sau này của anh và Phí Nghê cũng chẳng còn gì riêng tư nữa.

Hứa Tuệ không chỉ bày tỏ sự tán thưởng với phòng vẽ tranh của Phương Mục Dương mà còn thể hiện cả niềm yêu thích với phòng ngủ, phòng khách, thậm chí là phòng vệ sinh nhà anh. Cô đặc biệt thích bức họa mặt trắng trong phòng ngủ.

Cô hỏi Phương Mục Dương bức họa mặt trắng ấy là vẽ khi nào ở đâu, cô thực sự thích loại cảm giác này.

Phí Nghê nghĩ đến cảnh tượng lúc Phương Mục Dương vẽ bức tranh mặt trắng kia, lại nhớ tới cái cảm giác choáng váng đó, bất giác vuốt vuốt tóc, che giấu sự ngỡ ngàng của bản thân.

Phương Mục Dương nói với Hứa Tuệ, đó là trăng rằm nhìn qua giếng trời vào ngày mười lăm tháng Tám.

“Lúc vẽ bức tranh này cậu hẳn là vừa mới uống rượu đúng không?”

Phương Mục Dương không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhìn thấy bức tranh kia, Hứa Tuệ hơi có chút cảm giác thất bại. Cô không cho rằng kỹ thuật của Phương Mục Dương hơn mình bao nhiêu, nhưng sự

huyền diệu trong lối suy nghĩ của cậu ta thì lại là thứ cô không có được.

Phí Nghệ đổ trà nguội đi, lại rót cho Hứa Tuệ trà mới, sau đó bê hoa quả và điếm tâm bọn họ đã mua sẵn từ trước ra.

Hứa Tuệ cảm giác thời gian quả thực diệu kỳ, cô gái nhỏ trong tranh năm ấy bây giờ đã trưởng thành rồi, lại còn trở thành nữ chủ nhà tiếp đãi khách là mình nữa.

Không chỉ Hứa Tuệ không tưởng tượng được, Phương Mục Dương gần như cũng không thể tưởng tượng nổi.

Phí Nghệ hỏi: “Tôi có thể xem tranh của cô được không?”

“Tất nhiên rồi.” Cô tới đây chính là để cho họ xem tranh mà.

Hứa Tuệ đưa bức vẽ của bản thân cho Phí Nghệ xem trước.

Phí Nghệ phát hiện tranh vẽ đúng là giống người. Trong tranh của Phương Mục Dương cô luôn thấy sự tự do phóng khoáng, còn tranh của Hứa Tuệ thì lại ẩn chứa một loại tham vọng, mà tham vọng này hoàn toàn không sợ bị người khác nhìn thấu. Ngược lại, chủ nhân của nó còn có vẻ sợ người khác nhìn không thấu, cho nên bản thân nó ít nhiều gì cũng có chút đơn thuần.

Phí Nghệ trình bày suy nghĩ của mình cho Hứa Tuệ nghe, Hứa Tuệ ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: “Cô nói có lý lắm.”

Phí Nghệ không khỏi nhoen cười, cô gái này quá thực có hơi đơn thuần.

“Vậy là cô đồng ý làm người mẫu cho tôi hả?”

Phí Nghệ nhin không được hỏi: “Sao nhất định phải là tôi chứ?”

“Chuyện ấy à... Cô cứ xem bức tranh này là biết.”

Hứa Tuệ lại đưa bức tranh còn lại cho Phí Nghệ xem. Dù đã qua mười mấy năm, Phí Nghệ vẫn có thể nhận ra bức tranh này vẽ chính mình.

Người trong tranh vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. H ồi ấy cô vẫn còn tết tóc hai bên, mặc sômi trắng váy hoa, trong mắt là sự kiêu ngạo pha lẫn hi vọng, cảm thấy chỉ cần nỗ lực, dù có muốn gì thì cũng có thể đạt được bằng chính sức mình.

Ảnh chụp không thể chụp được biểu cảm của tranh vẽ, hơn nữa cô cũng chẳng có bao nhiêu tấm ảnh, so sánh với bức tranh này thì đúng chẳng đáng là gì. Cô vẫn nhớ thời thơ ấu của mình, nhưng rất nhiều năm tháng đã mờ nhạt đến mức chỉ còn lại mỗi cái vỏ.

Song bức tranh này đã khơi gợi ký ức trong cô.

Hiển nhiên đây không phải tranh của Hứa Tuệ, có thể vẽ được thế này, ngoài Phương Mục Dương, cô không thể nghĩ được ra ai khác.

Nhưng cô cũng thật sự không nghĩ ra lý do gì có thể khiến Phương Mục Dương vẽ cô vào thời điểm ấy.

Cô không nhớ h ồi tiểu học, Phương Mục Dương đã từng có tình cảm đặc biệt gì với mình.

Từ bức tranh này cô có thể thấy, Phương Mục Dương chắc chắn là không ghét cô, nếu vẽ người mình không ưa thì kết quả tuyệt đối không thể như thế này được. Thậm chí còn có chút thích, bởi nếu không thích, cũng không thể nắm giữ từng chi tiết một cách chuẩn xác như vậy.

Có lẽ là khiếu thích giữa người vẽ tranh và người mẫu, Phí Nghê nghĩ.

Phí Nghê cảm ơn Hứa Tuệ, Hứa Tuệ lại áy náy nói: “Tranh này Phương Mục Dương đã đổi với tôi rồi, tôi vẫn định mang đi.” Tuy cô biết bức tranh này rất quan trọng với Phương Mục Dương và Phí Nghê, nhưng nếu tranh đã đưa cho cô rồi, cô nhất định phải tự mình bảo quản, trừ khi...

Phí Nghê hỏi theo bản năng: “Đổi lấy cái gì vậy?”

“Mấy tập tranh cha cho tôi.” Lúc trước vì bức vẽ này mà Hứa Tuệ đã đổi hơn nửa số tập tranh cha cô tặng với Phương Mục Dương, cô vốn cho rằng sẽ luôn có tập tranh mới, hơn nữa rốt cuộc những bức tranh đó cũng chỉ là bản sao mà thôi. Nhưng sau đó chuyện vẽ những gì mình muốn cũng trở nên khó khăn với cô, mà những tập tranh tương tự cô cũng không thấy được nữa.

Phương Mục Dương đề nghị: “Không thì chúng ta đổi lại đi, dù sao bức tranh này cậu cũng đã nhìn nhiều năm như thế rồi.”

Hứa Tuệ cười: “Bức tranh này ở trong lòng cậu giá trị chỉ bằng mấy tập tranh đấy thôi sao?” Có Phí Nghê ở đây, Hứa Tuệ tin Phương Mục Dương nhất định không dám nói “đúng”.

“Vậy cậu còn muốn gì nữa?”

“Tôi muốn bức họa mặt trăng treo trong phòng ngủ của cậu, còn nữa, tôi hi vọng có thể vẽ cho Phí Nghê một bức tranh tương tự trong phòng vẽ tranh của cậu. Nếu như cậu đồng ý, tôi sẽ để bức tranh này lại cho hai người.”

Điều kiện Hứa Tuệ đề ra quả thực hợp tình hợp lý, không hề quá đáng chút nào.

Bức tranh cô gái nhỏ kia Hứa Tuệ không chỉ xem mà còn chép lại không dưới một lần, cố gắng tìm cảm giác của Phương Mục Dương khi vẽ, song cuối cùng cô đã phát hiện bản thân không cách nào khôi phục lại tâm trạng của Phương Mục Dương khi vẽ bức tranh này, bởi vì cô không có tình cảm đặc biệt gì với người trong tranh. Chỉ khi nào người cầm cọ áp ủ một loại cảm xúc hân hoan từ tận trái tim thì mới có thể họa được như thế.

Hứa Tuệ hỏi Phương Mục Dương: “Có phải cậu đã sớm thích Phí Nghê từ lâu rồi không?”

Nếu Hứa Tuệ không nhắc đến thì Phương Mục Dương có lẽ cũng sắp quên mất, năm ấy anh vẽ Phí Nghê hoàn toàn là bởi vì nhìn cô khiến anh thấy vui, mà niềm vui ấy chẳng khác gì khi trông thấy một bông hoa hay là một đám mây cả. Có thể nói anh đã nhìn Phí Nghê dưới góc độ thẩm mỹ hóa.

Một người trưởng thành hơn hai mươi tuổi như anh bây giờ rất khó lấy lại được xúc cảm của cậu nhóc hơn mười năm trước kia, khi đó anh chỉ đơn thuần là cảm thấy cô thú vị, nhìn cô thì cũng vui lên.

Đương nhiên, cảm xúc ấy cũng có thể gọi là thích, nhưng cái thích đó hoàn toàn không đi kèm với cảm giác muốn chiếm hữu, chỉ cần nhìn là đủ rồi, làm gì có ai lại muốn chiếm hữu một đám mây chứ? Song hiện tại, anh lại muốn chiếm hữu tất cả của cô. Anh không thể nào vẽ được bằng cảm giác năm đó nữa. Vì vẽ không được, cho nên càng muốn lưu lại, coi như là một kỷ niệm.

Phương Mục Dương nói rất kiên quyết: “Tranh trong phòng ngủ không thể cho cậu được, những bức tranh khác cậu có thể tùy chọn một bức mang đi.”

“Nhưng tôi chỉ muốn bức tranh mặt trăng kia thôi.” Hứa Tuệ đã nhận định trong cái nhà này lời nói của Phí Nghệ càng có trọng lượng hơn. “Cô có bằng lòng đổi với tôi không? Không đổi cũng không sao đâu, tôi sẽ giữ gìn thật cẩn thận giúp hai người.”

Tâm tình của Hứa Tuệ năm đó đã được tái hiện lần nữa khi nhìn thấy mặt trăng trong phòng ngủ của Phương Mục Dương, đó chính là vừa muốn vượt qua đối phương, lại vừa muốn giữ lại tranh của đối phương để sưu tập. Vì mặt trăng kia, cô sẵn sàng hy sinh bức hoa mình rất có cảm tình này.

Phí Nghệ cứ nhìn bức tranh mặt trăng là lại nhớ đến cái cảm giác chệnh choáng hôm đấy, tất nhiên không thể để bức tranh đó rơi vào tay người khác. Còn bức vẽ cô hồi nhỏ, chỉ đành phải để Hứa Tuệ giữ thôi, ai bảo Phương Mục Dương bán tranh của cô cho Hứa Tuệ vì mấy tập tranh kia chứ.

Bonus

Một trong hai kho lưu trữ của Viện Lưu trữ phim Trung Quốc

Chương 106: Chuyện tốt

Phương Mục Dương thấy Phí Nghê cũng không nỡ từ bỏ bức tranh kia thì nói với Hứa Tuệ: “Vậy làm phiền cậu cất giữ giùm chúng tôi nhé. Nếu như cậu cần thì tôi có thể làm một khung tranh lồng kính cho cậu.” Anh nhận định Hứa Tuệ nếu đã mang tranh tới đây rồi thì sẽ không dễ dàng mang đi nữa, chẳng qua nấn ná với họ là có điều kiện, anh đợi Hứa Tuệ đưa ra điều kiện mới.

“Tôi cũng đâu phải kiểu người vô lý như vậy, bức tranh này tuy thuộc về tôi nhưng nếu hai người đã yêu thích nó thì tôi cũng sẵn lòng để nó lại cho hai người. Chỉ là tôi có một điều kiện...” Sợ bọn họ không chịu hỏi, mình không có cơ mở lời, Hứa Tuệ đành trực tiếp nói với Phí Nghê: “Tôi muốn vẽ một bức tranh tương tự cho cô ở phòng vẽ tranh bên cạnh, nếu như cô đồng ý, bức tranh này hai người có thể giữ lại thay tôi trước.”

Hứa Tuệ nghĩ khi còn chưa ở bên cạnh Phí Nghê mà Phương Mục Dương đã vẽ người ta, vậy thì sau khi kết hôn hẳn là phải vẽ tiếp không ít bức. Cô cũng phải vẽ cho Phí Nghê một bức chân dung, thắng được bức tranh gần nhất của cậu ta.

Vì chuyện vẽ tranh Phí Nghê mà hôm nay Hứa Tuệ còn cố ý mang theo chút rượu. Vẻ đẹp của Phí Nghê quá đóan chính, thêm một chút nữa là thành nghiêm chỉnh, nhưng ngay từ ánh mắt đầu tiên trông thấy Phí Nghê, Hứa Tuệ đã biết đằng sau sự đóan chính kia còn có một chút tinh nghịch, linh động nhẹ nhàng. Sự linh động nhẹ nhàng này gần như chỉ khi ở gần Phương Mục Dương mới có, cô vẫn nhớ rõ dáng vẻ của Phí Nghê khi nhón chân, vẫy tay với Phương Mục Dương. Nếu muốn nhìn lại dáng vẻ ấy một lần nữa, cô cần có một chút cần.

Hứa Tuệ thích tìm kiếm sự quyến rũ ẩn sau đóan trang, chân thật ẩn sau tinh ranh. Cô không thích vẽ những hình tượng bình thường, mà thích đôi

chút khác thường toát ra trong lúc lơ đãng. Cho dù không có Phương Mục Dương, cô vẫn rất muốn được vẽ tranh cho Phí Nghê.

Phí Nghê rất muốn lấy lại bức tranh thời thơ ấu của mình. Để có được nó, cô bằng lòng làm người mẫu cho Hứa Tuệ một ngày. Chỉ có đi đâu hôm nay thì không được, mai cô còn phải đi làm, cho nên bọn họ rời đến Chủ Nhật.

Ước định xong xuôi, Hứa Tuệ vẫn chưa có ý định đi. Cô hỏi Phương Mục Dương: “Có thể cho tôi xem những bức tranh khác của cậu được không?”

Hứa Tuệ lật xem từng bức một. Cô vốn dĩ định chọn một tấm để đổi với Phương Mục Dương, nhưng lại muốn hơn một tấm, nhất thời không quyết định được.

Cô hỏi Phương Mục Dương hiện tại đang làm gì. Biết Phương Mục Dương đang ở nhà chờ sắp xếp công việc, lòng lại càng thấy hâm mộ. Có một căn phòng vẽ tranh như vậy, có thể tùy ý vẽ tranh bất cứ lúc nào, đúng là cuộc sống thần tiên. Vậy mà Phí Nghê cũng không giục cậu ta tìm một công việc chính thức.

Có một người vợ như thế, mới có thể vẽ được những bức tranh mà thời đại không chào đón, chỉ vì thỏa mãn cơn nghiện vẽ của chính mình.

Hứa Tuệ không ngạc nhiên vì chuyện Phương Mục Dương dùng sơn dầu để sao chép tranh của văn nhân thời xưa, cũng không ngạc nhiên vì chuyện Phương Mục Dương vẽ lại vợ mình trên chiếc khăn mặt vứt đi. Thứ khiến Hứa Tuệ ngạc nhiên chính là trong tranh của Phương Mục Dương, một ông lão nông dân ngoại thành gặm bánh bột bắp uống nước suông, khi ngắm ruộng lúa trước mặt cũng là dáng vẻ dương dương tự đắc, ánh mắt nhìn đồng lúa kia trông chẳng khác nào ánh mắt của một lãnh chúa thời phong kiến lúc đi tuần tra lãnh địa của mình.

Cô cũng từng vẽ những người nông dân lao động, cũng họa được những quang cảnh tươi vui. Nhưng khi vẽ, cô đều coi chúng là giả.

Song sự vui sướng trong tranh của Phương Mục Dương lại là sự thật, bởi thứ cậu ta vẽ chính là khoảnh khắc giải lao giữa giờ lao động.

Hứa Tuệ đã từng làm thanh niên trí thức hai năm, đó là khoảng thời gian khó khăn nhất của cô. Trước khi đi xuống nông thôn, cô có rất nhiều mơ ước tượng hình về cảnh đồng quê, nhưng đến khi thật sự ở nông thôn rồi, lại chỉ cảm thấy khổ sở, chẳng giây phút nào là không muốn rời đi. Công việc đồng áng đối với cô quá cực nhọc. Cũng may sau đó tổ sản xuất đã để cho cô vẽ áp phích tuyên truyền lấy điểm công, nhờ vậy mà cô thoát được khỏi những tháng ngày lao động cực khổ. Thi thoảng khi vẽ cảnh người nông dân hăng say cày cừa lao động trên áp phích tuyên truyền, Hứa Tuệ đều cảm thấy rất có lỗi với dân làng, bởi vì báo cáo kết quả công tác mà cô đã lảng tránh sự gian khổ của bọn họ. Trong mắt cô, lao động quả thực không có niềm vui gì đáng nói.

Nếu không nhờ tranh của Phương Mục Dương, Hứa Tuệ đã quên hẳn việc mình cũng từng có những lúc vui vẻ trong quãng thời gian lao động. Lúc vui vẻ nhất chính là lúc được nghỉ ngơi sau khi lao động, lao động càng vất vả, nghỉ ngơi lại càng vui, ngay cả khi chỉ ngồi uống nước ngắm mây cũng có cảm giác mây trời đẹp hơn thường ngày, bởi những giờ phút nhàn rỗi như thế quá hiếm. Ngày thường nhọc nhằn cơ cực, cuối năm tính điểm công chia hoa hồng lại hạnh phúc không tả xiết, sự cày cừa cả năm trời cuối cùng cũng thành trái ngọt, cô rốt cuộc cũng đã kiếm được tiền bằng chính bàn tay của mình.

Chỉ khi chính bản thân Phương Mục Dương có được loại trải nghiệm này, mới có thể nắm giữ chính xác cái niềm vui ấy.

Hứa Tuệ nghĩ, Phương Mục Dương quả thực rất biết hưởng thụ, khi vừa nhàn rỗi vừa dư dả tiền nong hưởng thụ không khó, nhưng khi lao động khổ cực mà vẫn có ý thức hưởng thụ thì lại cực kỳ hiếm gặp. Trước kia Hứa Tuệ luôn muốn rời xa nông thôn, rời xa đội tuyên truyền, muốn được vẽ theo ý thích. Còn Phương Mục Dương thì không cần phải rời xa thứ gì cũng có thể vẽ những gì mình muốn vẽ, cậu ta có thể hưởng thụ vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu.

Hứa Tuệ nói với Phương Mục Dương: “Cậu có bằng lòng đổi bức tranh này với tôi không?”

Trong số tất cả những bức tranh hiện tại của Phương Mục Dương, chỉ có bức tranh này là thích hợp để tham gia triển lãm mỹ thuật nhất, những bức tranh khác đẹp thì có đẹp, nhưng lại không phù hợp với thẩm mỹ đương thời. Nếu Phương Mục Dương dự định mang bức tranh này đi tham dự triển lãm mỹ thuật, cậu ta nhất định sẽ không cho cô.

Phương Mục Dương do dự vài giây, cuối cùng vẫn đồng ý.

Hứa Tuệ thu hoạch được khá nhiều, sung sướng mãn nguyện rời đi. Tiền Hứa Tuệ đi rồi, Phương Mục Dương cùng Phí Nghệ chiêm ngưỡng tác phẩm của chính mình khi còn bé.

Phí Nghệ nhìn ngắm bản thân trong tranh, hỏi Phương Mục Dương: “Sao hồi ấy anh lại vẽ tấm này thế? Theo như em nhớ thì anh đâu nhìn em nhiều lắm.” Cô rất thích bức tranh này, nếu như không quan sát cô đủ nhiều thì chắc chắn không vẽ nổi. Nhưng nếu Phương Mục Dương vẫn luôn quan sát cô, sao cô lại không hề phát hiện ra nhỉ?

“Đừng nói là ngày xưa, ngay cả mấy ngày trước thôi, trong lúc em sửa bản thảo cho cha thì anh vẫn luôn nhìn em từ đằng sau, em thực sự không biết à?”

Càng đừng nói tới cái hồi cô cần ví đi đập ruồi, trong mắt cô chỉ có ruồi, sao mà chứa nổi anh chứ?

“Thế sao anh lại vẽ em?” Cô cũng lờ mờ đoán được, nhưng cô muốn nghe Phương Mục Dương chính miệng nói.

“Bởi vì em thú vị, anh không kiềm chế được nên cứ suốt ngày dán mắt vào em.” Thật ra Phí Nghệ là người nhìn anh trước, mới đầu anh còn tưởng Phí Nghệ là gián điệp giáo viên phái tới, cứ tan học là lại nhìn anh chăm chăm. Mãi sau đó anh mới biết Phí Nghệ đang quan sát xem anh đập ruồi như thế nào để học đi đôi với hành, bởi vì anh luôn bắt được rất nhiều ruồi. Song bản thân Phương Mục Dương thì lại không đi đập ruồi, anh chỉ đơn giản bỏ mồi vào chai rồi chờ ruồi tự sa lưới. Nếu không phải vì Phí Nghệ vẫn luôn chăm chăm nhìn anh, anh còn không biết cái cô bé thoát nhìn thông

minh này lại ngốc đến đáng yêu như vậy, ngày nào cũng nỗ lực đi đập ruồi, kết quả là một con ruồi cũng không đập nổi.

“Hồi đó chắc anh vẽ không ít người phải không?”

“Em chính là người anh vẽ đẹp nhất.” Khi Phí Nghệ xuất hiện trên giấy vẽ, Phương Mục Dương mới ý thức được cô gái nhỏ này xinh xắn đến cỡ nào. Trong mắt Phương Mục Dương khi ấy chỉ có hai loại người, người anh muốn vẽ và người anh không muốn vẽ, không phân biệt giới tính, cũng chẳng cần biết xấu đẹp ra sao. Nếu đã có h@m muốn tìm hiểu nghiên cứu, anh không chỉ muốn nhìn nhiều hơn mà còn muốn vẽ lên giấy, không có giấy thì anh sẽ vẽ vào chỗ trống trên sách giáo khoa, thậm chí không giấy không bút, anh vẫn có thể phác họa trong đầu. Còn đã không có h@m muốn tìm hiểu nghiên cứu, cho dù ngoại hình có đẹp đến đâu thì cùng lắm anh cũng chỉ ngó thêm một cái mà thôi, còn lâu mới vẽ, không phải vì màu vẽ và giấy vẽ có hạn, mà là bởi vì thiếu mất sự nhiệt tình. Người thiếu kiên nhẫn như anh cần sự nhiệt tình cực lớn thì mới có thể làm một việc gì đó liên tục mấy tiếng đồng hồ, nếu đã không có nhiệt tình, căn bản là làm không được.

“Anh chỉ biết nịnh em thôi.”

“Sao em lại không tin anh thế?” Phương Mục Dương kiên nhẫn dùng ngón tay chải tóc giúp Phí Nghệ. “Cho dù em không tin anh thì cũng phải tin vào chính mình chứ, em đã thấy ai nhìn còn xinh đẹp hơn em chưa?”

“Lại nói nhảm rồi.” Phí Nghệ lấy đầu ngón tay chọc chọc trán Phương Mục Dương. “Có phải những lúc em đi làm anh đều ra ngoài vẽ tranh không?” Bức tranh ban nãy Hứa Tuệ muốn lấy đi, xem thời gian vẽ tranh thì có thể thấy Phương Mục Dương đã vẽ lúc đang ôn thi đại học.

Phương Mục Dương hôn lên mắt Phí Nghệ: “Em quả là có đôi mắt tinh tường.” Trước khi thi, anh chăm sóc Phí Nghệ mấy ngày, mỗi khi nhắc tới chuyện ấy Phí Nghệ lại rất xấu hổ. Nếu anh thi trượt, có khi cô sẽ cảm thấy bệnh của cô làm hại anh. Chi bằng cứ để cho cô nghĩ là anh không ôn tập nghiêm chỉnh. Cho dù có thi không đỗ, cũng chẳng liên quan gì tới bệnh tật của cô cả.

“Cả ngày anh đi vẽ tranh bên ngoài, đến lúc em sắp tan làm mới ng ồi vào bàn đồ em sao?”

“Anh đâu có đồ em.”

Phương Mục Dương cũng chưa từng nói ban ngày anh ở nhà học bài, chỉ là khi đi làm về thì Phí Nghệ luôn thấy anh ng ồi bên bàn học nên tự cảm thấy như thế.

Phí Nghệ không so đo chuyện cũ với Phương Mục Dương nữa, dù sao anh cũng chỉ đi vẽ tranh chứ không phải làm gì khác.

“Em thấy khả năng đồ của anh lần này không cao đâu.” Vì để tâm tới lòng tự trọng của Phương Mục Dương nên Phí Nghệ rất cân nhắc cách dùng từ. “Nhân lúc em vẫn còn nhớ được đề thi đại học, để em viết lại cho anh, anh làm lại lần nữa đi, em xem anh yếu chỗ nào thì sẽ giúp anh ôn tập phần đó.”

Phí Nghệ chủ động hôn lên má Phương Mục Dương một cái: “Em đi viết luôn giờ đây, bằng không lát lại quên mất.”

Phí Nghệ sáng vừa thi xong, chiều đã ng ồi vào bàn học chăm chỉ viết bài.

Phương Mục Dương thấy xót, chủ động nhắc tới lời hứa lúc trước với Phí Nghệ: “Em có còn nhớ không? Em nói thi xong rồi anh bảo em làm gì thì em sẽ làm cái đấy.”

“Đợi đến buổi tối được không?” Phí Nghệ nhỏ giọng nói với Phương Mục Dương. “Tối em sẽ nghe anh hết, anh muốn nói sao cũng được.”

Phương Mục Dương đứng sau lưng Phí Nghệ, bóp vai cho cô: “Anh chỉ muốn em nghỉ ngơi chút thôi.”

Mặt Phí Nghệ thoáng đỏ lên, trong lòng không khỏi nghi ngờ có phải cô thực sự ham thích chuyện kia hay không, bởi vì cứ mỗi lần Phương Mục

Dương đưa ra yêu cầu với cô là cô lại nghĩ tới cái chuyện ấy, mặc dù chưa chắc Phương Mục Dương đã có ý tưởng tương tự.

Lực tay của Phương Mục Dương rất vừa phải, sự căng thẳng của Phí Nghệ được giải tỏa, cả người mềm nhũn, gần như mất đi ý chí.

Cô vẫn còn đang muốn nhân lúc còn nhớ rõ mà viết lại đề thi một lần, cho nên không còn cách nào khác ngoài đuổi Phương Mục Dương đi: “Không phải anh đang định rửa ảnh à?”

Phương Mục Dương pha trà cho Phí Nghệ, sau đó tạm thời thiết lập một căn phòng tối để rửa ảnh đã chụp. Rửa ảnh chỉ là thứ yếu, anh chủ yếu tranh thủ lúc này để nhớ lại bài thi mình đã làm. Trước khi thi anh nước đến chân mới nhảy nhưng cũng ôn được không ít, trong khi thi cũng phát huy tác dụng, song đồng kiến thức đó không thể lưu lại trong trí nhớ của anh lâu. Giờ Phí Nghệ kiểm tra anh, chỉ sợ mấy câu hỏi trong phòng thi anh cũng quên sạch mất rồi. Nếu anh không nhớ ra nổi, thứ đợi chờ anh phía trước chính là chuỗi ngày học bù dài đằng đằng.

Phí Nghệ dựa vào ký ức để viết lại đề thi đại học một lần. Phương Mục Dương vốn định nhân lúc còn nhớ mang máng để làm lại đề, không ngờ Phí Nghệ lại nổi lòng từ bi, cho anh nghỉ ngơi hai ngày rồi mới làm sau, lý do là khoảng thời gian này anh đã quá vất vả, không chỉ vừa vẽ tranh vừa ôn tập mà còn phải chăm sóc cho một người bệnh là cô.

Song Phương Mục Dương vẫn khẳng khẳng muốn làm bài luôn, ngay cả trên đường bọn họ đi xem phim Phương Mục Dương cũng làm bài. Phí Nghệ nói đề, anh nhanh chóng trả lời đáp án.

Dưới bầu trời đêm xanh thẳm, Phí Nghệ ngồi sau xe đạp, cả khuôn mặt bị khăn quàng cổ vây kín, chỉ hở ra mỗi đôi mắt.

Đôi mắt của cô đong đầy ý cười, thành tích của Phương Mục Dương cũng không đến nỗi bết bát như cô nghĩ, đúng là chuyện tốt.

Chương 107: Đỏ mặt

Khi bước vào trong phòng chiếu, Phí Nghê không trông thấy Tô Cảnh đã từng rủ mình đi xem cùng, thế nhưng lại thấy Tô Du.

Tô Du gần đây tuy không còn cộng tác với Phương Mục Dương nữa nhưng tranh liên hoàn nào anh ra chị ấy đều xem, chỉ có đi đâu khi lật phần bình luận tranh liên hoàn trên báo, Tô Du không thấy tên của Điên Tuyết Anh nữa. Có lẽ là bởi tranh liên hoàn của Phương Mục Dương giờ đã có chút danh tiếng, cho nên người nhà cũng không cần tận lực tuyên truyền như ngày trước.

Tô Du đã từng cố ý gọi điện đến xưởng may mũ hỏi thăm tình hình của Điên Tuyết Anh, Điên Tuyết Anh quả thực là công nhân của xưởng, chỉ là về hưu lâu rồi. Tô Du suy đoán được hai khả năng: một là “Điên Tuyết Anh” đăng cảm nhận trên báo thực sự là mẹ vợ của Phương Mục Dương, còn khả năng thứ hai, việc ký tên “Điên Tuyết Anh” chẳng qua là để che mắt người khác, tác giả chân chính hoặc là Phương Mục Dương, hoặc vợ của cậu ta, bởi vì sợ để tên thật thì sẽ thành tự khen mình quá lộ liễu cho nên mới dùng nhờ tên người nhà như vậy.

Tô Du thấy Phương Mục Dương và Phí Nghê thì chủ động chào hỏi Phí Nghê trước, rồi sau đó mới tới Phương Mục Dương. Chị ấy rất để ý đến việc giữ khoảng cách với đàn ông trẻ tuổi đã kết hôn, đặc biệt là sau khi đã từng coi trọng Phương Mục Dương trong một khoảng thời gian ngắn. Để chứng minh mình hoàn toàn không có gì với Phương Mục Dương, Tô Du còn nhiệt tình với Phí Nghê hơn với Phương Mục Dương nhiều. Hơn nữa chị ấy cảm giác Phí Nghê càng giống với “Điên Tuyết Anh” hơn.

Gần đây Tô Du đã viết một kịch bản cho tổ kịch nói, rất muốn được nghe cảm nghĩ của “Điên Tuyết Anh”.

Tô Du nói với Phí Nghệ, dạo này chị ấy không thấy bình luận của “Điền Tuyết Anh” trên báo nữa, cực kỳ tiếc nuối, muốn thông qua Phí Nghệ để truy vấn lời tới nữ sĩ Điền Tuyết Anh, nói ngoài tranh liên hoàn của Phương Mục Dương ra thì bà ấy cũng có thể bình luận các tác phẩm khác. Tô Du rất mong được đi thăm hỏi dì Điền một lần, không biết là dì có rảnh hay không.

Tất nhiên Phí Nghệ không thể để Tô Du đến thăm mẹ mình, nữ sĩ Điền Tuyết Anh mẹ cô càng sẵn sàng thảo luận cách muối rau củ chua ngon và các phương pháp đan áo khác nhau với người khác hơn. Còn chuyện Tô Du muốn hỏi, bà ấy tuyệt đối không có hứng thú.

Song cô cũng không muốn thừa nhận cảm nghĩ về bộ tranh kia thực ra chính là cô viết, việc mề khen mề dài đuôi bao giờ cũng làm giảm sức thuyết phục của văn chương. Trên thực tế, cho dù Phương Mục Dương không phải ch ờng cô, cô vẫn cảm thấy nó hay như cũ.

Phương Mục Dương thấy Phí Nghệ do dự thì trực tiếp thừa nhận thay cô, anh nói với Tô Du: “Người chị muốn thăm hỏi đang ở ngay trước mặt đây.”

Phí Nghệ ngượng ngịu cười cười.

Bởi vì mối quan hệ đặc biệt giữa Phí Nghệ và nữ sĩ Điền, Tô Du rất có hứng thú tán d ớc với cô.

Trong lúc chuyện trò, chị ấy hỏi Phí Nghệ: “Em có định đổi việc không? Có thể là chị giúp được một chút đây.” Tô Du không đảm bảo chắc chắn đổi việc, nhưng nếu Phí Nghệ bằng lòng thì chị ấy có thể giúp Phí Nghệ nghĩ cách, dù sao chị ấy cũng có nhiều mối quan hệ hơn một tí.

Phí Nghệ rất biết ơn ý tốt của Tô Du, tuy rằng Tô Du cũng chỉ có thể thử một lần, cũng chưa chắc đã thành công. Sau khi cảm ơn, Phí Nghệ nói với Tô Du, cô đã tham gia kỳ thi đại học hai ngày trước, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là cô có thể đi học, không cần phải phiền Tô Du giúp đỡ.

Tô Du liếc nhìn Phí Nghệ một lượt từ trên xuống dưới, trường học quả thực phù hợp với Phí Nghệ hơn những nơi khác.

Tô Du lại hỏi Phí Nghệ dạo này có đi xem kịch nói không. Ban đầu Phí Nghệ nói mình không xem, nhưng cô lập tức hiểu được ý định của Tô Du, lại hỏi chị ấy có đi xem vở kịch nào không.

Tô Du lúc này mới kể chuyện đoàn kịch gần đây sử dụng kịch bản của chị ấy viết, nếu Phí Nghệ có hứng thú thì chị ấy có thể cho cô hai vé đi xem.

Phí Nghệ nói: “Thế thì tốt quá ạ.” Cô cũng muốn được xem vài bộ kịch mới, những vở kịch cũ trước kia cô đều thuộc nằm lòng rồi.

Trên màn hình chiếu đến mấy cảnh thân mật. Tô Du tuy chưa từng chính thức yêu đương bao giờ nhưng đã từng xem nhiều phim chiếu nội bộ, hiện tại có thể thích ứng rất tốt với những cảnh này, lúc xem cũng rất thoải mái. Còn Phí Nghệ thì lại không được tự nhiên như chị ấy.

Tô Du ngồi bên trái Phí Nghệ, còn bên phải cô là Phương Mục Dương. Vừa rồi bị cúp điện một lần, Phương Mục Dương đã tranh thủ cơ hội cầm tay Phí Nghệ, ngón tay gãi gãi lòng bàn tay cô, thì thoảng lại cào nhẹ vài cái như có như không. Phí Nghệ nhột không chịu nổi, muốn giằng ra nhưng không được. Tuy bọn họ nắm tay nhau rất kín nhưng Phí Nghệ vẫn sợ Tô Du quay sang nhìn thấy. Khi thấy những cảnh nóng bỏng trên phim, trái tim Phí Nghệ loạn nhịp, tuy giờ đang là mùa đông nhưng lòng bàn tay của cô vẫn tứa mồ hôi.

Bộ phim rất hay, thuộc loại Phí Nghệ chưa từng được xem bao giờ. Sau khi phim kết thúc, Phí Nghệ và Tô Du trao đổi cảm nhận với nhau. Tô Du và Phí Nghệ vốn là có chuyện để nói, hơn nữa vì muốn giữ khoảng cách với Phương Mục Dương nên Tô Du không nói chuyện với anh, còn Phí Nghệ thì lại là vì cô và Phương Mục Dương là người một nhà, quá thân thuộc, cho nên cũng không vì phép lịch sự mà kéo anh vào cuộc trò chuyện. Kết quả là khi bọn họ nói chuyện, Phương Mục Dương hoàn toàn im lặng từ đầu đến cuối.

Phương Mục Dương nhân khoảng trống ấy mà nhớ lại bố cục của bộ phim, thẫn thờ nghĩ vị đạo diễn kia hẳn là rất có kỹ năng mỹ thuật. Việc suy nghĩ cũng không ảnh hưởng gì đến động tác của anh, anh sợ tay Phí Nghệ bị công nên dứt tay cô vào túi mình, bao bọc cho cô.

Trò chuyện được một hồi lâu, Phí Nghệ mới tạm biệt Tô Du, ngẩng lên đằng sau xe đạp.

Phương Mục Dương nói với cô: “Anh cứ tưởng em đã quên anh rồi chứ.”

Phí Nghệ không tiếp lời anh, thẫn thờ nghĩ cho dù cô có muốn quên anh thì anh cũng không cho phép, lòng bàn tay cô được anh ủ đến nóng sực cả lên.

“Sao lúc xem phim anh không nghe em?” Cô muốn anh buông tay ra mà anh cứ nắm chặt lấy.

“Nghe gì cơ?”

“Lại giả vờ nghe ngãng.”

“Lúc ấy anh rất thích một cảnh, sợ quên mất nên mới vẽ vào tay em.”

Phí Nghệ nhớ lại cảm giác kia, Phương Mục Dương quả thực giống như đang vẽ.

“Sao anh không tự vẽ vào tay mình ấy?”

“Bởi vì anh cảm thấy em cũng thích nó.”

“Da mặt anh dày thật đấy.” Phí Nghệ nhin không được mà phì cười, cô đúng là hoàn toàn hết cách với anh.

“Anh dạy em vẽ tranh được không?”

Buổi học đầu tiên, Phương Mục Dương để Phí Nghệ tùy ý phát huy, muốn vẽ thế nào thì vẽ thế nấy. Anh muốn dạy theo khả năng của cô.

“Thế để em vẽ anh nhé.” Phí Nghê mở chai rượu mới mua ngày hôm qua, rót cho chính mình non nửa ly, ngửa đầu hớp một hơi dài. Cô phác họa nét mặt của Phương Mục Dương lên vải vẽ tranh, mượn danh nghĩa quan sát để nhìn anh, nhìn trắng trợn hơn lúc bình thường rất nhiều. Nhưng Phương Mục Dương cũng thản nhiên đón nhận ánh mắt của cô, hoàn toàn không chút né tránh. Cũng may cô vừa uống rượu, nếu như vẫn là ngày thường thì đã sớm bị anh nhìn đến ngượng chín mặt rồi.

“Sao cái mặt anh không thể đỏ lên được chứ?”

“Đấy là do em không để ý thôi.”

Phí Nghê lại nhấp một ngụm rượu nhỏ. “Chuyện không tởn tại, em có để ý đến đâu cũng chỉ tổ mất công.”

“Em nói thế là chưa hợp lý rồi, em đã vận dụng hết khả năng chưa mà đã kết luận là chuyện ấy không tởn tại? Thật ra em chỉ cần hôn anh một cái, em sẽ phát hiện anh vô dụng đến cỡ nào.”

“Em cũng đâu phải chưa...”

Cô đã từng chủ động hôn anh.

Phương Mục Dương cười nói: “Hai chúng ta kết hôn đã hơn một năm, dĩ nhiên là anh cũng có tiến bộ một chút, không đến nỗi cứ động vào là đỏ mặt. Em phải chủ động hôn vào.”

Phí Nghê bước tới, chủ động biến Phương Mục Dương thành ghế ngồi. Khi có chút men trong người cô luôn luôn táo bạo hơn. Cô ngồi trên chiếc ghế mới, hôn lên má Phương Mục Dương, rồi lại cẩn thận đánh giá sắc mặt của anh, vươn tay gãi gãi lên vành tai anh: “Bây giờ mặt anh chẳng hề đỏ lên tí nào, ngay cả hai tai cũng là màu sắc bình thường...”

“Thật sao?” Bởi vì không có gương nên Phương Mục Dương chỉ có thể soi mình trong mắt Phí Nghê, cố gắng nhìn kỹ dáng vẻ của bản thân mình. Nhưng cái gương này, bất kể có nhìn thế nào cũng không rõ được.

Hai người quay mặt vào nhau, Phí Nghệ ôm lấy mặt Phương Mục Dương, nhắm vào miệng anh, cẩn thận in môi mình lên. Cô cứ hôn một cái là lại nhìn mặt anh một lần, hết hôn rồi đến nhìn mặt, vẫn thấy không đỏ như cũ. Phương Mục Dương néo má Phí Nghệ, má cô lại đỏ ửng lên, đại khái là do tác dụng của c ần.

“Em đã bảo rồi mà, anh căn bản là không thể đỏ mặt nổi.”

“Em thử hôn lên chỗ khác xem.” Phương Mục Dương c ần lấy tay Phí Nghệ, dẫn đến chỗ anh muốn được cô hôn.

Mặt Phí Nghệ tức khắc đỏ hơn hẳn lúc mới rồi.

Phương Mục Dương dùng ngón tay gãi gãi mặt Phí Nghệ: “Mặt em sao còn đỏ trước mặt anh thế, anh chỉ đùa với em thôi.”

Anh hỏi Phí Nghệ: “Không phải muốn học vẽ à? Anh dạy em nhé.”

Phí Nghệ tránh khỏi vòng tay của anh: “Không cần đâu, anh đi lấy đàn của anh đi.” Cô muốn nghe anh kéo đàn, cây đàn kia là Phương Mục Dương mua mấy hôm trước, khi cô vẫn đang bị bệnh. Cô đã muốn mua cho anh từ lâu rồi, nhưng lại bị trì hoãn bởi chuyện ôn tập. Có lẽ vì muốn cô vui lên trong lúc ốm đau nên Phương Mục Dương đã cố ý mua đàn, kéo cho cô nghe bản nhạc mà cô muốn nghe. Song thời gian ôn tập có hạn, lần nào cô cũng chỉ nghe một chút rồi bảo anh đi học bài. Hiện tại rốt cuộc cô đã có thể nghe thỏa thích rồi.

Phí Nghệ c ần cọ nhưng không vẽ, cô chỉ đơn thuần nhìn Phương Mục Dương, cuối cùng cũng có được một lý do chính đáng để ngắm anh cho thật kỹ. Hai người bọn họ tuy đã kết hôn hơn một năm, nhưng nhìn anh lâu thì cô vẫn thấy kỳ quái.

Phí Nghệ vừa uống rượu vừa ngắm Phương Mục Dương, giống hệt như ngắm người mẫu. Điểm khác biệt duy nhất chính là, người mẫu chỉ có thể để họa sĩ nhìn, nhưng Phương Mục Dương lại có thể nhìn lại cô.

Ánh đèn chột tắt, cả căn phòng chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt hắt vào từ cửa sổ.

Lại cúp điện rồi.

Phí Nghe không thể vẽ tranh được nữa. Cô uống hết rượu trong ly, nhưng lại không bảo Phương Mục Dương ngừng kéo đàn.

Cô hỏi Phương Mục Dương: “Anh có còn nhớ ngày chúng ta kết hôn anh đã kéo bản gì không? Em muốn nghe lại lần nữa.” Đã rất lâu rồi mà cô vẫn luôn nhớ kỹ, nhưng dạo gần đây cô nghe rất nhiều đĩa nhạc, vậy mà vẫn không nghe thấy đoạn nhạc của ngày hôm ấy.

Khúc nhạc đó rất đơn giản, là Phương Mục Dương tự biên soạn, không phải bản nhạc nổi tiếng gì, người mới học cũng có thể kéo được.

Thế nhưng ở trong lòng Phí Nghe lại là cả một kiệt tác.

Không ai trong số bọn họ nói muốn đi thấp nên lên.

Phí Nghe và Phương Mục Dương dựa vào chút ánh sáng le lói ngoài cửa sổ mà ngẩng đối diện nhau uống rượu. Phí Nghe lại rót cho mình non nửa ly. Cô vừa mới nhấp môi một chút, Phương Mục Dương đã lấy mất cái ly của cô, uống cạn.

“Anh lại cướp rượu của em.”

“Không phải em nói tối nay anh muốn gì cũng được sao?”

Phí Nghe cười cười. Cô có lẽ đã hơi say, nhưng trí nhớ thì vẫn còn tốt lắm. “Không phải anh nói muốn để em được nghỉ ngơi tử tế à? Bây giờ em muốn ngủ, anh mang chăn gối đến đây, đêm nay chúng ta ngủ luôn tại chỗ này đi, chỉ cần mở mắt ra là đã thấy trời sao rồi.”

Nói xong, Phí Nghe liếc nhắm mắt lại, đợi Phương Mục Dương dọn chăn gối sang. Cô lại rót cho mình ít rượu, cho dù đã ngà ngà say thì cô vẫn nhớ

rõ bản thân không thể uống nhiều. Phí Nghê ngửa đầu, đổ rượu vào bụng. Có đôi khi, cô cần dưỡng khí mà rượu mang lại cho mình.

Phí Nghê gối đầu lên cánh tay Phương Mục Dương, nhìn ngắm những ngôi sao trên bầu trời. Phương Mục Dương cũng cùng ngắm với cô, thi thoảng hôn cô một cái. Mấy ngày trước sợ lây bệnh cho anh nên Phí Nghê vẫn luôn cấm anh chạm vào mặt mình, hiện tại bệnh đã khỏi, cô bèn mặc kệ anh hôn, đôi lúc còn đáp lại anh, nhưng mắt vẫn ngó lên giếng trời để ngắm sao. Có lẽ là bởi hôm nay đã thi xong nên ánh mắt cô đượm ý cười. Phương Mục Dương duỗi tay cù cô, Phí Nghê ở trong chăn vừa lăn lộn xin tha vừa tận lực né tránh anh, song vẫn bị Phương Mục Dương bắt được. Con người của cô chỉ cần đụng trúng chỗ nhột là sẽ trở nên vô dụng đến cực điểm, ngay cả tiếng cười cũng không thể khống chế nổi. Ánh sáng từ giếng trời đáp xuống tẩm chăn lụa thêu hoa dành dành màu vàng nghệ, bị phá vỡ bởi tràng cười lạnh lạnh này. Tiếng cười kết thúc vội vàng, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một loại âm thanh khác, mà thứ âm thanh đó chẳng bao lâu sau cũng đã trở nên vụn vỡ như luồng sáng kia.

Sau đó, Phí Nghê rúc vào trong chăn, để mặc cho Phương Mục Dương một mình ở ngoài. Cô không nhìn được sao trời, cũng không thấy được Phương Mục Dương có thực sự đỏ mặt không.

Chương 108: Trúng tuyển

Vào ngày sinh nhật của Phí Nghê, cô phát hiện những đi ầu ước của mình năm ngoái g ần như đi ầu đã trở thành sự thật.

Cô vẫn ở bên Phương Mục Dương, hơn nữa năm sau cô sẽ được vào đại học. Chỉ là Phương Mục Dương có vào được đại học hay không thì vẫn còn chưa biết chắc.

Cô không phải người tham lam, năm nay chỉ ước duy nhất một đi ầu trong sinh nhật, đó chính là Phương Mục Dương có thể cùng học đại học với cô.

Năm ngoái Phương Mục Dương đón Tết cùng cha mẹ của Phí Nghê, cha mẹ anh vẫn còn đang ở xưởng sản xuất máy móc nông nghiệp. Năm nay trước khi Tết đến, mẹ Phí đã liệu sẵn việc con gái con rể sẽ ăn Tết ở đâu, còn chuẩn bị một đồng quà Tết để Phí Nghê mang sang nhà họ Phương vào đêm giao thừa. Lần đón năm mới này của Phí Nghê và Phương Mục Dương thực sự bận rộn, đi ầu tiên là ra bưu điện gửi quà cho anh chị, gửi xong không bao lâu lại cần phiếu gửi bưu kiện đi nhận hàng.

Ông Phương có ba đứa con, ngày ba mươi Tết năm nay, con trai cả và con gái thứ hai đi ầu gọi điện thoại về hỏi thăm, còn gửi quà về cho cả ông lẫn nghịch tử.

Nghịch tử út và con dâu cùng ăn Tết với ông, trong lòng ông rất vui mừng. Năm ngoái ông và bà bạn già ở xưởng sản xuất máy móc nông nghiệp, đồng nghiệp trong xưởng đi ầu rất nhiệt tình mới giáo sư Mục ăn Tết cùng với bọn họ, còn ông chẳng qua chỉ là mời thêm mà thôi. Bọn họ đi ầu nói “chị nhớ dẫn theo cả chồng mình nữa nhé”, lại còn dẫn theo, cứ như là ông chỉ hàng kèm theo của ai đó không bằng. Vẫn là nhà mình tốt hơn!

Nghịch tử và con dâu gói sủi cảo trong phòng ăn, bà bạn già cũng ở dưới bếp làm ít điếm tâm theo công thức.

Ông Phương thấy rất xúc động, cảm hứng thơ phú tuôn trào, còn chưa kịp về phòng cầm bút thì nghịch tử đã từ phòng ăn cất tiếng gọi: “Cha, cha mau xuống đây gói sủi cảo đi.”

Dì Phương đã về quê ăn Tết từ mấy ngày trước, toàn bộ việc nhà lại đổ lên đầu ông Phương. Ông Phương tự nhận là người đã có việc làm, có thể bỏ qua việc nhà một cách hợp tình hợp lý, nhưng trong nhà chỉ có mỗi ông và bạn già, ông không làm thì ai làm? Thế nên ông đành tặc lưỡi làm bừa cho xong, cũng may nhà ăn vẫn cung cấp đủ cơm canh vào khoảng thời gian đón Tết. Ngày hôm qua nghe chuyện nghịch tử và con dâu sẽ về đây, từ năm giờ kém ông đã một mình dọn nhà, còn lau sạch các góc ngách, chứng minh mình vẫn là một người cha chu đáo. Song sự vất vả của ông, nghịch tử hoàn toàn không thấy, nó chỉ thấy bây giờ ông đang vênh râu uống trà, nghe nhạc đọc báo mà thôi. Ông nào có sức lực mà gói sủi cảo nữa chứ?

Phí Nghê huých vào khuỷu tay Phương Mục Dương: “Anh để cha nghỉ ngơi đi.”

“Cha anh thích gói sủi cảo lắm, em không thể cướp mất niềm vui của ông được.”

Ai thích gói sủi cảo hả?

Ông Phương cũng thông cảm cho sự vất vả của nghịch tử và con dâu: “Không cần gói quá nhiều đâu, sủi cảo chỉ là hình thức thôi, quan trọng nhất là gia đình chúng ta quây quần đoàn tụ bên nhau.”

Phương Mục Dương gói sủi cảo rất khác với người thường, người khác luôn cố gắng gói sao cho mỗi viên sủi cảo của mình đều trông giống nhau, anh lại cố tình làm chúng trông càng khác nhau càng tốt. Gói sủi cảo với anh, có vẻ cũng là một chuyện thú vị.

Phí Nghê cho rằng anh làm quá chậm, nhưng cũng không giục anh, chỉ gia tăng tốc độ gói sủi cỏ của chính mình.

Phương Mục Dương bao sủi cỏ thành hình một con vật, đúng là loài vật Phí Nghê cần tìm. Anh hỏi cô: “Con này trông có giống em không?”

Phí Nghê cần lên nhìn nhìn, cảm thấy vẻ mặt của viên sủi cỏ này quả thật có hơi giống cô, giống cô lúc đang nghiêm túc. Nhưng cái biểu cảm nghiêm túc này bị đặt trên người động vật thì hoàn toàn chẳng thấy nghiêm túc đâu nữa, chỉ còn lại mỗi hài hước.

Lại lấy cô ra làm trò cười!

Nhưng vì có ông Phương ngoài phòng khách và mẹ chồng dưới bếp, Phí Nghê cũng không tiện náo loạn với anh.

“Anh toàn bêu xấu em thôi,” cô nhỏ giọng nói. “Mau gói đi, đừng đùa nữa. Có gói giống đến mấy thì thả vào n ồi cũng chẳng thấy gì đâu.”

“Thế bây giờ em tranh thủ ngấm cho kỹ kỹ tí đi.”

Phí Nghê lại liếc nhìn viên sủi cỏ kia, cảm thấy Phương Mục Dương quả thực gói rất đẹp, nấu lên thì thật đáng tiếc: “Hay chúng ta lấy máy ảnh chụp lại một tấm đi.”

Phương Mục Dương không ngờ Phí Nghê lại trịnh trọng tới thế.

Phí Nghê rất nghiêm túc lấy máy ảnh chụp hình cho viên sủi cỏ của Phương Mục Dương.

Ông Phương cảm thấy nghịch tử thật sự may mắn, gói có mỗi viên sủi cỏ mà con dâu cũng xem như bảo bối.

Phương Mục Dương gói bốn con vật, lần lượt là các loài vật mà bốn người họ cần tìm, anh và Phí Nghê giống nhau.

Phí Nghê cố ý thêm lạc vào bốn viên sủi cỏ này, ai ăn được lạc thì năm sau sẽ nhiều may mắn. Gia đình Phương Mục Dương lúc trước chẳng bao

giờ thêm gì vào sủi cảo, mỗi lần Tết đến chính là những lúc hỗn loạn nhất của nhà họ, bởi vì giúp việc về quê, cơm tất niên của cả nhà hơn nửa là đủ các kiểu đồ hộp. Mặc dù hỗn loạn nhưng không khí ngày Tết thì vẫn phải có, cứ đến gần Tết là Phương Mục Dương lại bắt đầu vẽ tranh Tết, Mục Tĩnh viết câu đối, anh cả của bọn họ phụ trách sửa chữa đồ đạc đồ đạc mà đưa em út phá hỏng, thuận tiện hướng dẫn em trai út làm pháo hoa. Sự hướng dẫn kia cũng không phải vô điều kiện, thiệp chúc Tết anh cả tặng thầy cô và bạn học đều là Phương Mục Dương vẽ. Để cho bà xã được vui, đêm giao thừa nào ông Phương cũng chỉ huy ba đứa con nhỏ hợp tấu cùng mình, ông chơi phong cầm(1), con trai cả đàn dương cầm, con gái thứ hai thổi sáo, còn con út kéo vĩ cầm. Tuy nhiên bọn họ đều là mệnh ai người nấy biểu diễn, hoàn toàn chẳng có chút tinh thần hợp tác nào. Biểu diễn xong cũng là lúc tặng quà và phát lì xì, Phương Mục Dương chỉ đợi đoạt được lì xì là sẽ chạy xuống dưới sân đốt pháo.

(1) Phong cầm: Accordion, hay còn gọi là đàn xếp.

Phương Mục Dương đến nông thôn thường chỉ được ăn sủi cảo nhân thịt lợn và cải thảo ở nhà dân làng, món duy nhất có thể tạm coi là mặn chính là tép khô, nhưng như thế cũng là hiếm thấy rồi, bình thường ngoài mì suông ra thì còn gì khác đâu chứ? Dân làng mời anh ăn sủi cảo, anh cũng rất ý tứ mà chỉ ăn đúng một viên, dù sao nhà người ta cả năm cũng chẳng được ăn sủi cảo đến hai lần.

Phí Nghê nói với Phương Mục Dương, nếu bỏ thịt lợn vào trong sủi cảo thì nhớ nuốt phải sẽ rất phiền phức, muốn có điếm may thì chỉ cần cho thêm lạc là được.

Mâm cơm tất niên phần lớn là do Phí Nghê và Phương Mục Dương lo liệu, hai người bọn họ chẳng phải là tay bếp cừ khôi gì, nhưng so với cái nhà này thì đã giỏi giang lắm rồi. Ông Phương cũng góp món cho bữa tất niên, khai hai lon đồ hộp.

Bốn người ngồi quanh bàn cơm, ông Phương nhìn một cái bàn đầy thức ăn, trước tiên cảm ơn con dâu đã phải vất vả, sau đó lại mời bạn già chia sẻ cảm nhận, định bụng đợi bà xã bày tỏ xong thì bản thân ông cũng sẽ phát

biểu cảm nghĩ trước thềm năm mới một phen. Năm vừa rồi đã trải qua rất nhiều chuyện, không phải chỉ mấy câu là có thể nói rõ được. Ai ngờ giáo sư Mục chỉ trực tiếp cảm ơn con trai con dâu, sau đó liền chỉ thị mọi người dùng bữa.

Phương Mục Dương cố vũ cha mình, bảo ông nói đôi lời trước khi ăn.

Ông Phương háng giọng một cái, xong rồi bắt đầu lên tiếng. Đầu tiên ông cảm ơn bà xã đã hết lòng nâng đỡ mình, nếu không có bà bầu bạn thì ông chưa chắc đã có thể bình tĩnh vượt qua khoảng thời gian khắc khổ kia. Nói đến đoạn xúc động, ông nắm lấy tay bạn già, giáo sư Mục ngại ông bày trò buồn nôn trước mặt con trẻ nên dùng dằng không phối hợp. Ông Phương thấy hơi mất mặt, nhưng cũng không quan trọng lắm. Cảm ơn bà xã xong, ông lại cảm ơn con dâu đã không rời bỏ nghịch tử lúc gian nan, lại còn giúp ông sửa sang bản thảo. Trên bàn cơm chỉ có bốn người, ông Phương không tiện nói chuyện với con trai của mình, đành nói về chuyện mình biết ơn nhất, đó chính là Phương Mục Dương đã giúp ông đặt mua TV, tủ lạnh và những món đồ gia dụng khác.

Phương Mục Dương đáp rằng ông không cần phải khách sáo, dù sao cũng đâu dùng tiền của ông.

Cảm ơn xong, ông lại phát biểu một loạt lời chúc đã chuẩn bị sẵn cho từng người một.

Cả nhà đều rất tôn trọng ông Phương, định đợi ông nói hết rồi mới động đũa, nhưng ông lại cứ một mực thao thao bất tuyệt không có ý định dừng lại, Phương Mục Dương đành phải ngắt lời ông: “Cha, cha nếm thử viên sủi cỏ này đi, con gói đấy.”

Ông Phương đành nuốt bài phát biểu đã chuẩn bị sẵn vào bụng cùng viên sủi cỏ.

Ăn xong bữa cơm tất niên, dĩ nhiên là đến công đoạn thu dọn. Ông Phương xung phong rửa bát.

Phí Nghê và Phương Mục Dương là b ề dưới, đương nhiên không thể để cha già rửa bát được, cả hai đều chủ động gánh lấy cái trách nhiệm này.

Bọn họ chen chúc ở dưới phòng bếp rửa bát, Phương Mục Dương xả tay bằng nước lạnh, nước rơi xuống cánh tay Phí Nghê.

“Lạnh!” Ngay cả khi bày tỏ sự bất mãn cũng phải nhỏ giọng, Phí Nghê có hơi bực bội, cố ý để tay dưới làn nước lạnh rồi véo lên cánh tay của Phương Mục Dương một cái. Cô nhớ tay véo hơi mạnh, véo xong lại hỏi Phương Mục Dương có đau không.

Phương Mục Dương nói c ầu còn chẳng được.

Phí Nghê cúi đầu, không thềm để ý tới anh nữa.

Phương Mục Dương xuống sân đốt pháo, bảo Phí Nghê ước nguyện.

Phí Nghê vẫn ước giống ngày sinh nhật, hi vọng có thể cùng vào đại học với Phương Mục Dương.

Cô hỏi anh: “Anh ước gì thế?”

“Anh mong rằng sang năm mới, em có thể yêu anh nhiều hơn chút nữa.”

“Chẳng đứng đắn gì cả!” Chẳng nhẽ bây giờ cô không yêu anh hay sao?

Vào giao thừa, cả Phí Nghê lẫn Phương Mục Dương đều nhận được một bao lì xì dày cộp. Cha mẹ ch ờng vẫn coi bọn họ như trẻ con.

Nhận nhiều quà của thông gia như vậy, ông bà Phương tự nhiên cũng phải đáp lễ.

Phương Mục Dương chở Phí Nghê và một đống quà lớn nhỏ đến nhà cha mẹ vợ.

Lâm Mai trông thấy Phí Nghê thì câu đầu tiên chính là: “Em đã nhận được thư báo trúng tuyển chưa?”

Từ ngày thi đại học xong, Lâm Mai vẫn luôn chờ đợi thư báo trúng tuyển của Phí Đình. Biết Phí Nghệ cũng chưa nhận được thư, Lâm Mai mới yên tâm hơn, chắc chắn thư báo trúng tuyển vẫn chưa chuyển đến, chứ không phải là Phí Đình không trúng tuyển.

Phí Nghệ và Phương Mục Dương tặng cho đứa cháu nhỏ chưa chào đời một phong bao lì xì lớn. Phí Nghệ cảm thấy anh trai mình nhất định sẽ đỗ đại học, đi học không có lương, kinh tế sẽ hơi eo hẹp, bình thường đưa tiền anh chị chắc chắn không nhận, chỉ có thể tặng tiền lì xì cho cháu, bày tỏ tấm lòng một chút.

Song Lâm Mai vẫn không nhận: “Làm gì có ai chưa ra đời đã nhận lì xì chứ? Hơn nữa năm nay hai đứa sẽ đi học, còn đi học thì trong mắt chị vẫn là trẻ em, trẻ em chỉ có nhận tiền lì xì chứ làm gì có chuyện phát?”

Phí Nghệ cười: “Hay là anh trai em cũng là trẻ em trong lòng chị?”

“Nếu anh ấy mà đi học, chị cũng sẽ không cho anh ấy ra ngoài phát lì xì nữa.”

Phí Nghệ kiên quyết đưa, Lâm Mai đành phải nhận. Đầu là người một nhà cả, vì chuyện này mà đẩy đưa thì lại có vẻ kỳ cục. Lâm Mai ước lượng độ dày của bao lì xì, biết trong này có không ít tiền, nói với đứa trẻ trong bụng: “Cô nhỏ chú nhỏ của con không chỉ cho con lì xì hai mươi năm tới thôi đâu, ngay cả tiền mừng cưới cũng tính cả luôn rồi đấy.”

Có lẽ ước nguyện đầu năm của Phí Nghệ đã linh nghiệm, Phương Mục Dương là người đầu tiên trong nhà nhận được thư báo.

Phương Mục Dương vốn định đợi thư báo của Phí Nghệ về rồi mới chia sẻ tin tức này với người nhà một thể, nhưng lại không ngăn được Hứa Tuệ đến nhà hỏi thăm.

Từ khi Phương Mục Dương nghỉ việc ở nhà đợi sắp xếp việc làm, ghế sau xe đạp của anh đã biến thành phương tiện di chuyển của Phí Nghệ. Phí Nghệ vừa rẽ vào ngõ, đã thấy Hứa Tuệ mỉm cười với họ.

Đây là lần thứ tư Hứa Tuệ đến nhà Phí Nghê và Phương Mục Dương, lần đầu tiên là sau khi thi đại học, lần thứ hai là lúc đến đây vẽ Phí Nghê, còn lần ba là đến để đưa tranh cho Phí Nghê xem khi đã đóng xong khung tranh. Tranh Hứa Tuệ vẽ Phí Nghê được treo ở phòng vẽ tranh của Phương Mục Dương, đi đâu này cũng có nghĩa chỉ cần vào trong phòng vẽ là Phương Mục Dương không thể không thưởng thức tác phẩm của cô. Điểm duy nhất chưa hoàn mỹ chính là, Hứa Tuệ chỉ vẽ được một Phí Nghê đoan trang. Phí Nghê không uống rượu mà cô đưa tới, thái độ biểu hiện ra ngoài cũng vẫn giống với thường ngày. Phương Mục Dương đã thấy bức tranh kia, nhưng nó còn lâu mới đạt đến trình độ đủ khiến cho anh xấu hổ. Cho dù Hứa Tuệ có muốn vẽ một bức khác, cũng sẽ không thể dễ dàng nhờ Phí Nghê làm mẫu tiếp được.

Ba lần trước Hứa Tuệ đến nhà chủ yếu là vì Phí Nghê, nhưng lần này lại là vì Phương Mục Dương. Hôm nay cô nhận được thư báo trúng tuyển của học viện Mỹ thuật thì rất vui mừng, rất muốn biết liệu Phương Mục Dương có trúng tuyển hay không. Nếu trúng đương nhiên là tốt, còn nếu không trúng, cô sẽ giới thiệu giáo viên phụ đạo của mình cho cậu ta. Kiến thức của Phí Nghê dày dặn hơn Phương Mục Dương quá nhiều, lại không có kinh nghiệm giảng dạy, cho dù có dạy kèm Phương Mục Dương thì cũng rất có khả năng dạy không đúng chỗ. Phí Nghê sao có thể hiểu được sự bất lực của những người như cô và Phương Mục Dương chứ?

Hứa Tuệ không chỉ mang đến tin tốt trúng tuyển, mà còn cần theo một cái bánh kem nhỏ làm quà kỷ niệm.

Vừa trông thấy Phương Mục Dương, Hứa Tuệ đã nói mình được học viện Mỹ thuật nhận rồi. Phí Nghê thầm than trong lòng, Phương Mục Dương và Hứa Tuệ cùng báo danh vào một trường, lại ở cùng một thành phố, theo lý thuyết mà nói thì nên nhận được thông báo cùng một ngày mới đúng.

Nhưng Phương Mục Dương lại không nói với cô chuyện trúng tuyển, có lẽ bị trượt mất rồi. Giờ đã có thông báo tuyển sinh cao học, Phí Nghê nhất thời không biết nên để Phương Mục Dương thi luôn cao học, hay là vẫn tiếp tục tham gia thi đại học.

Tuy cô thất vọng, nhưng vì đã sớm chuẩn bị tinh thần nên cũng không biểu hiện ra ngoài mặt. Chỉ có đi đâu, cô nên khuyên anh tiếp tục đi thi như thế nào đây? Cô biết, Phương Mục Dương hoàn toàn chẳng thích thi cử một tí nào.

Phí Nghê mời Hứa Tuệ vào nhà, pha trà rồi chia bánh kem Hứa Tuệ mang đến làm ba phần. Hứa Tuệ ăn bánh kem mình mang đến, uống trà Phí Nghê pha, cảm thán với Phương Mục Dương: “Cậu cũng hạnh phúc thật đấy.” Bấy phần hâm mộ, ba phần ghen tị.

Phí Nghê bình thường đâu uống trà Phương Mục Dương pha, nhưng mỗi lần Hứa Tuệ tới, cô lại tự mình pha trà. Cũng bởi vậy nên Hứa Tuệ hiểu lầm, cho rằng Phí Nghê là người chu cấp cho Phương Mục Dương từ tinh thần đến vật chất, còn kiêm luôn chức nàng thơ. Phương Mục Dương thì chẳng cần phải làm gì, lớp cũng không cần đến, chỉ cần vẽ tranh là được. Mỗi lần tới nhà bọn họ, Hứa Tuệ đâu phải cảm thán, Phương Mục Dương rốt cuộc có tài đức gì mà lại tìm được một người bạn đời vừa xinh đẹp lại vừa tâm lý đến thế? Sao cô lại chẳng được may mắn như vậy nhỉ?

Phương Mục Dương quả thực rất có cảm giác hạnh phúc, nhưng cũng không cần Hứa Tuệ phải cố ý nói với anh chuyện này.

Anh hỏi Hứa Tuệ: “Cậu tới đây làm gì?”

“Tôi muốn hỏi thử xem cậu có được học viện Mỹ thuật nhận không?”

Hứa Tuệ nói lời này có hơi thiếu suy nghĩ, nếu không phải Phí Nghê hiểu rõ tính cách Hứa Tuệ thì rất có thể cô sẽ cho rằng cô ấy tới đây là để khiêu khích Phương Mục Dương.

Phí Nghê còn đang định nói với Phương Mục Dương “không đỗ cũng không sao, năm nay vẫn còn có thể thi lại lần nữa” thì đã nghe anh nói: “Được nhận rồi.”

Khi nghe thấy ba chữ này, Phí Nghê đang châm thêm trà cho Hứa Tuệ, trà tràn ra ngoài mà cô cũng không phát hiện ra. Hứa Tuệ đang cầm chén trà, bị nước trà chảy xuống tay, nóng đến mức kêu một tiếng.

Phí Nghê tức khắc xin lỗi rồi dẫn Hứa Tuệ đi xa nước lạnh, nhưng ánh mắt cô vẫn ngập niềm vui vì Phương Mục Dương trúng tuyển, có làm cách nào cũng không giấu được.

Trước khi rời đi, Hứa Tuệ lại nói với Phương Mục Dương: “Cậu đúng là may mắn.”

Phí Nghê hiểu lầm ý Hứa Tuệ, còn giải thích trước khi thi Phương Mục Dương đã ôn tập rất chăm chỉ, có thể thi đỗ cũng không hoàn toàn nhờ may mắn.

“Ý tôi là, cậu ta thật may mắn vì đã cưới được cô.”

Phí Nghê cũng không dám nói với Hứa Tuệ, cả cô và Phương Mục Dương đều may mắn như nhau.

Đợi Hứa Tuệ đi rồi, Phí Nghê mới hỏi Phương Mục Dương: “Sao anh không nói sớm cho em biết?” Thực ra lúc hỏi, trong lòng cô đã có câu trả lời rồi.

“Anh vốn định sẽ ăn mừng cùng em.”

“Anh trúng tuyển, em sẽ chỉ vui mừng thay anh thôi, không có áp lực gì đâu.” Cô biết cô chắc chắn sẽ thi đỗ.

Phí Đình cũng nhận được thư báo trúng tuyển của học viện Kỹ thuật lâu đời. Sở dĩ anh chọn trường này làm nguyện vọng số một của mình không phải vì bản thân ngôi trường hay các giảng viên, mà bởi nó là trường gần nhất trong các trường đại học lớn của thành phố, thuận tiện cho anh về nhà thường xuyên để chăm sóc Lâm Mai đang mang bầu.

Phí Nghê biết anh trai mình được nhận thì lại vui sướng thêm ba phần nữa.

Cô vốn dĩ rất tin tưởng vào khả năng vào đại học của mình, nhưng thư báo mãi không đến, cô cũng không khỏi có chút hoài nghi. Có hôm nằm mơ, thậm chí cô còn mơ thấy mình làm bài xong nhưng lại không đề tên họ.

Phương Mục Dương vào đại học, còn cô vẫn đi làm việc trong xưởng may mũ.

Giấc mơ này quá khủng khiếp, còn khiến cho cô giật mình bừng tỉnh giữa đêm.

Phương Mục Dương ôm lấy Phí Nghê, hôn lên trán cô, an ủi cô: “Mộng đầu ngược với thực tế. Ngay cả người như anh mà còn đổ, em không thể nào trượt được.”

“Cái gì gọi là người như anh chứ? Em cảm thấy anh rất tốt, anh đừng hạ thấp chính mình.”

Loại ác mộng kia Phí Nghê chỉ mơ thấy có một lần, v ềsau đêm nào Phương Mục Dương cũng ôm Phí Nghê ngủ, nhiệt độ cơ thể của anh luôn kéo cô khỏi cơn mơ.

Phương Mục Dương an ủi Phí Nghê, đ ồng thời cũng đi tìm mẹ mình, nhờ ba kiểm tra giúp kết quả thi của cô.

Điểm thi đại học không công khai với thí sinh, các sinh viên trúng tuyển nếu không cố ý đi tra thì cũng sẽ không thể biết được điểm chính xác của mình.

Giáo sư Mục đi kiểm tra thành tích thi cử của con dâu, thuận tiện kiểm tra luôn thành tích con trai một phen. Quả nhiên giống như Phương Mục Dương đã từng nói, sự chênh lệch giữa họ không chỉ là mấy chục điểm.

Giáo sư Mục trực tiếp đến phòng tuyển sinh của đại học bên cạnh, hỏi bọn họ tại sao đến giờ vẫn chưa gửi thư báo cho Phí Nghê. Thành tích của Phí Nghê, chưa tính điểm thi Tiếng Anh thì cũng đã vượt qua điểm chuẩn của nguyện vọng một g ần bốn mươi điểm r ồi, không thể nào không đỗ được. Người của phòng tuyển sinh bày tỏ, bọn họ mãi chưa gửi thư báo trúng tuyển không phải vì điểm của bạn học Phí Nghê không đủ cao, mà là quá cao, Tiếng Anh còn được điểm tối đa nữa. Có trường đại học muốn b ấi dưỡng Phí Nghê thành nhân tài trong ngành, đã chuyển hồ sơ của cô đi từ sớm r ồi. Vì muốn Phí Nghê có thể vào được nguyện vọng một nên bọn họ

đã tiến hành trao đổi nhiều lần, cũng may vấn đề vừa giải quyết xong, thư thông báo cũng đã được gửi bưu điện. Nếu không có gì bất ngờ, trong ngày hôm nay thư sẽ đến tay bạn học Phí Nghệ.

Lúc nhận được thư thông báo, Phí Nghệ vừa mới ngồi xuống bàn ăn trong nhà ăn. Chị Lưu giờ thư lên cho cả đám người xem, đòi Phí Nghệ mời bọn họ ăn kẹo. Cả tên người gửi và dấu bưu điện đều đến từ một trường đại học mà chị Lưu đã nghe tiếng từ hồi còn học tiểu học, tuy chị chưa từng học đại học, nhưng cũng biết trường học chỉ cố ý gửi thư đến cho những sinh viên được nhận.

Lúc đi lấy thư của mình chị Lưu đụng phải Phùng Lâm, phát hiện Phùng Lâm cứ nhìn chằm chằm vào lá thư của Phí Nghệ. Vì thiếu tin tưởng Phùng Lâm, chị Lưu đã lấy luôn cả thư cho Phí Nghệ. Một bức thư quan trọng như thế này, không thể để thất lạc được.

Phí Nghệ ngồi cạnh các đồng nghiệp trong phân xưởng, bóc thư ra xem. Những người xung quanh cũng chẳng có tâm trạng ăn cơm, ai nấy đều lo quan sát biểu cảm trên mặt Phí Nghệ.

Phí Nghệ đọc từng chữ một, đọc xong lại nhét thư vào trong phong bì rồi cất đi, trên mặt không lộ ra chút vui mừng nào. Sau đó, cô rời khỏi chỗ ngồi, chạy đến cửa sổ nhà ăn, bỏ lại các nữ đồng nghiệp đang chờ ở đó.

Chị Lưu nghi ngờ mình đã hiểu lầm, nếu Phí Nghệ không trúng tuyển, chị lại rêu rao cho mọi người biết như vậy, chẳng phải đã làm khó Phí Nghệ sao.

Có nữ công nhân nói đỡ cho Phí Nghệ: “Tôi thấy với trình độ của Tiểu Phí, vào đại học không thành vấn đề, vấn đề là trường em ấy muốn vào, nhân dân cả nước cũng đều muốn vào, các cô nghĩ thử xem, cả nước có tổng cộng bao nhiêu thí sinh cơ chứ?”

“Tôi nghe người ta nói, hình như còn có nguyện vọng hai gì đó, chưa biết chừng Phí Nghệ có thể vào được đại học khác đấy.”

“Tiểu Phí có chí hướng lắm, nếu là trường khác, chưa chắc em ấy đã bằng lòng vào đâu.”

Đến lúc Phí Nghê quay lại, mọi người mới ngưng trò chuyện.

Phí Nghê bung một hộp cơm lớn toàn thịt đến, bác gái múc cơm còn phải trực tiếp đổ cả nĩa vào trong hộp cho cô. Cô nở nụ cười, nói với mọi người: “Hôm nay chỉ có thế này thôi, ngày mai em sẽ mời các chị ăn ngon hơn.”

Ý rất rõ ràng, Phí Nghê trúng tuyển.

Chị Lưu vỗ mạnh vào người cô một cái: “Em cũng biết nhịn thật đấy, ban này còn dọa chị sợ hết hồn.”

Phí Nghê có chuyện mừng lớn như vậy, mọi người đều cho rằng cô mời ăn là chuyện đương nhiên, chẳng có ai khách sáo với cô cả.

“Em đúng là khiến phân xưởng chúng ta nở mày nở mặt. Tiểu Lương ở phân xưởng bên cạnh trúng tuyển vào cái cao đẳng Sư phạm gì đấy, giờ nhìn mặt chị còn không thèm chào. Có đến cái mức đó không? Trường đại học của Tiểu Phí chúng ta tốt gấp mười lần cô ta, lại còn mời chúng ta ăn cơm nữa.”

Sự mừng rỡ của Phí Nghê phải đến lúc ra khỏi nhà ăn mới trôi dạt. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện những áng mây trôi hôm nay cũng tinh nghịch hơn thường ngày rất nhiều.

Trong lúc làm việc, Phí Nghê nhìn những chiếc mũ mà mình làm ra, mỉm cười. Cô chỉ mong được chia sẻ tin mình trúng tuyển với Phương Mục Dương ngay lập tức.

Chờ mãi cuối cùng cũng đến được giờ tan làm, Phí Nghê gần như phi thẳng ra cổng.

Phương Mục Dương đã nhận được tin từ mẹ, bà nói thư thông báo của Phí Nghê đã gửi qua bưu điện rồi. Vừa trông thấy vẻ mặt của cô, anh liền biết

Phí Nghê đã nhận được thư. Bước chân của cô nhanh nhẹn hơn hẳn ngày thường, g ãn như chạy về phía anh, tới g ãn anh lại chậm lại, nhưng ánh mắt thì không thể lừa được ai. Anh thấy được ánh mắt giống với Phí Nghê thời thơ ấu, vừa ngạo mạn vừa đơn thuần, lại vừa chất chứa niềm vui không thể che giấu.

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê: “Hôm nay có phải em nên khao anh một bữa hay không?”

“Sao anh viết vậy?”

“Đương nhiên là anh biết chứ. Nếu như em mà cũng trượt thì còn ai đỡ được nữa?”

Chương 109

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc ở trong xưởng Phí Nghê vẫn luôn kiêu kiêu chế sự hưng phấn của mình, nhưng trông thấy Phương Mục Dương thì không thể nào nén nổi nữa.

Bình thường Phí Nghê cứ thấy Phương Mục Dương là sẽ lập tức ngẩng lên đằng sau xe anh, nhưng hôm nay dường như cô đã quên mình còn phải về nhà, cứ đứng ở cổng nhà máy riu ra riu rít với anh về hành trình tinh thần của mình khi nhận được thư trúng tuyển. Lúc nói chuyện, cô vẫn luôn ngẩng đầu nhìn Phương Mục Dương. Lúc trước cô vốn đã thấy anh khôi ngô tuấn tú, hôm nay nhìn anh lại càng là cảnh đẹp ý vui, thấy anh ríu rít, sẽ không thể nào quan tâm sắc trời là cái màu gì, dáng mây trông ra sao nữa. Mỗi câu nói của cô đều rất nhẹ nhàng, hồn nhiên đến chẳng giống cô.

Đồng nghiệp trong xưởng thấy người ở đối diện Phí Nghê, cho dù có không quen biết thì cũng có thể đoán được là chồng của cô. Dù là những người chậm tiêu cũng có thể nhìn ra được tình cảm dạt dào trong mắt Phí Nghê, giống như người đứng đó không phải là chồng, mà là người yêu của cô, mà trong cái thế giới trắng đen rõ ràng này, chẳng có ai dám công khai ngắm người yêu như thế cả. Ánh mắt kia nếu như đặt trên người khác thì sẽ có phần buồn nôn, nhưng Phí Nghê còn trẻ tuổi, lại mang vẻ đẹp đoan trang xinh xắn, mà người cô ngắm cũng là một thanh niên tuấn tú trẻ trung, người không quen họ nhìn vào có khi còn tưởng đoàn phim đang lấy cảnh ngoài cổng xưởng.

Nếu không phải đồng nghiệp trong phân xưởng chào hỏi cô, Phí Nghê suýt chút đã quên mất cô vẫn đang đứng ở cổng. Cô cười cười chào đồng nghiệp ríu rít ngẩng lên sau xe đạp. Dọc đường, Phí Nghê nhớ lại những hành động của mình ở ngoài cổng xưởng, bất giác có chút thẹn thùng, chỉ nghĩ

thôi cũng đủ ngượng. Cô vốn định ôm lấy Phương Mục Dương, chỉ tiếc trời chưa tối hẳn, tay chỉ có thể nghiêm chỉnh mà giữ lấy gác бага.

Hai người bọn họ đi ăn cơm tiệm, Phí Nghệ bỗng nhiên hào phóng hiêm thấy, cô gọi quá nhiều đồ ăn, Phương Mục Dương đành phải ngăn cô lại, nói đã đủ rồi. Đến khi đồ được mang lên, Phí Nghệ lại không ăn mà chỉ ngắm Phương Mục Dương. Phương Mục Dương cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng ngẩng đầu nhìn cô. Hai người bọn họ cứ đối diện nhau như vậy, Phí Nghệ không kìm được nụ cười, niềm hân hoan tràn ra từ đôi mắt. Quanh họ vẫn có nhiều người, Phí Nghệ cảm thấy gọi đồ ăn nhưng không ăn mà chỉ nhìn thì đúng là điên độn, nếu để người ta phát hiện thì sẽ xấu hổ chết mất. Cô cúi đầu, giục Phương Mục Dương ăn nhanh lên, liên tiếp gấp cho anh mấy đĩa thức ăn, gấp xong lại nhin không được mà nhìn anh tiếp.

Phương Mục Dương ngẩng đầu, nhìn Phí Nghệ cười: “Anh đẹp trai đến thế cơ à?”

Phí Nghệ lại cúi đầu, gấp một ít thức ăn, bỏ vào miệng mình.

Khi nhai trong miệng, cô mới ý thức được mình vừa gấp một miếng ớt. Ớt rất cay, cay đến mức khiến cho cô trào nước mắt. Phương Mục Dương hỏi cô làm sao vậy.

Phí Nghệ không nói lời nào, đôi mắt vẫn hoe hoe đỏ.

Nếu không phải môi Phí Nghệ còn đỏ hơn cả mắt cô thì Phương Mục Dương đã cho rằng cô đang vui đến bật khóc, anh vội vàng đưa nước cho cô uống.

Phí Nghệ há cái miệng nhỏ, hớp một chút nước. Phương Mục Dương nhìn môi cô, phì cười. Phí Nghệ ngượng nghịu cúi đầu.

Phương Mục Dương chưa bao giờ thấy Phí Nghệ vui thế này, cứ như là mấy đứa bé con ăn Tết vậy.

Anh đạp xe đưa Phí Nghệ về nhà, đạp rất nhanh, nhanh như thể sau lưng có người đuổi theo bọn họ. Buổi tối trên đường không một bóng người, Phí

Nghê không e dè gì mà ôm lấy Phương Mục Dương. Cô ôm rất chặt, gần như chặt tới mức làm đau anh, giống như một cô bé nhỏ lần đầu nhìn thấy búp bê Tây Dương trong đời, không nỡ buông tay giây nào.

Cô cảm thấy thật may mắn vì Phương Mục Dương ở trước cô, như thế anh sẽ không thể nhìn thấy nụ cười ngây ngô của cô, chỉ có vầng trăng sáng trên cao kia mới thấy được.

Phí Nghệ đặc biệt mua sô cô la ở cửa hàng hữu nghị để chia cho các đồng nghiệp trong phân xưởng. Nhóm đồng nghiệp đầu nói Phí Nghệ hào phóng, người khác kết hôn cũng chỉ đưa chút kẹo linh tinh mà thôi. Vì bình thường chị Lưu vẫn luôn quan tâm chăm sóc cô, Phí Nghệ cố ý đưa riêng cho chị một túi kẹo sô cô la.

Xưởng may mũ đổi lãnh đạo, lãnh đạo mới khuyến khích công nhân viên chức trong xưởng thi đại học, những người thi đỗ không chỉ được vinh danh trên bảng tin mà còn được lên cả đài phát thanh của xưởng, mà phát thanh viên lại chính là Uông Hiểu Mạn. Uông Hiểu Mạn tuy không quá thân thiết với Phí Nghệ nhưng khi nói chuyện phiếm với người khác vẫn thường xuyên nhắc tên cô, nói chị ta từng có một người hàng xóm rất tốt, hiện tại đã thi đỗ đại học này đó, tựa như cùng chung vinh dự.

Cả xưởng may mũ đều biết Phí Nghệ đã đỗ đại học, hơn nữa còn là một đại học rất tốt.

Bác đầu bếp trong nhà ăn luôn luôn múc cho cô nhiều hơn một muống mỗi khi Phí Nghệ đi lấy đồ ăn, thậm chí còn bỏ bớt rau dưa, muống nào muống nấy đều đầy ắp thịt. Con gái nhà bác năm nay sẽ thi đại học, còn muốn mượn vở Phí Nghệ xem thử.

Mẹ Phí rất vui mừng vì con trai cả, con gái và con rể út đều được vào đại học. Niềm vui của bà không thể nào diễn tả được, không chỉ treo ở trên mặt mà còn truyền tới tất cả những người bà cùng chào hỏi trên đường đi chợ hoặc là lúc đang nấu nướng, chỉ sợ cái tin tốt này vẫn chưa đủ nhiều người biết. Lúc trước Phí Nghệ không tổ chức tiệc cưới, bà vẫn còn tiếc nuối mãi, hiện tại rốt cuộc đã tìm được một cơ hội để làm tiệc, bà phải mở tiệc ăn mừng bọn trẻ đi học đại học mới được. Sau khi nghe được tin này thì

Phí Đình vội vàng rút bản thân ra, anh nói với mẹ không cần phải nhét anh vào làm bóng đèn làm gì, làm tiệc cưới cho em gái thì anh tham gia cũng được. Mẹ Phí vì thế quyết định sẽ đặt tiệc cưới cho con gái và con rể út trước khi nhập học.

Trong lòng Phí Nghê thực ra không tán thành lắm, đã kết hôn hơn một năm, giờ lại làm tiệc thì cũng có vẻ kỳ quặc. Nhưng mẹ cô đã nói thế thì chứng tỏ đây vẫn là một khúc mắc lớn với bà, cô cũng không thể vì vậy mà khiến mẹ mất vui được. Cô nói với Phương Mục Dương về ý định của mẹ, vậy mà Phương Mục Dương lại ủng hộ.

“Anh chỉ muốn tất cả mọi người đều biết hai chúng ta đã kết hôn, cũng tiện thể làm quen với đồng nghiệp, người thân và bạn bè em một chút.” Anh đã chịu đựng đủ chuyện người ta gọi mình là trưởng phòng Diệp r ồi, một lần cũng là quá đủ.

Phương Mục Dương chủ động nhận nhiệm vụ tổ chức tiệc cưới, anh liên hệ với một đầu bếp chuyên các món chính và đội phụ tá của ông. Vị đầu bếp này là người quen cũ của Phương Mục Dương, vừa mới về hưu, bình thường không nhận tiệc gia đình, nếu không phải Phương Mục Dương tìm ông thì ông chắc chắn sẽ không làm kiểu tiệc tự tổ chức như thế. Ông không chỉ cho Phương Mục Dương thể diện mà còn định để anh thực sự nở mày nở mặt, còn thêm cả món canh hoa cải thảo(1) vào thực đơn. Phương Mục Dương nói với đầu bếp những món ăn cần kì kỹ thuật cao siêu như canh hoa cải thảo không cần thiết, những món ăn cần tỉa tót chạm trổ cũng không cần thiết, chẳng qua chỉ là một bữa cơm nhà mà thôi. Đầu bếp nhìn thực đơn, khinh bỉ nói, phong cách thế này mà cũng đòi mời tôi. Phương Mục Dương nói, càng là những món đơn giản lại càng thể hiện được trình độ của chú. Đầu bếp nghe vậy, liền nói với Phương Mục Dương, được, cậu cũng là người hiểu việc.

(1) Canh hoa cải thảo: Một món canh nổi tiếng của Tứ Xuyên với nguyên liệu chính là cải thảo và nước dùng gà trong vắt, được sáng tạo bởi một đầu bếp hoàng cung thời Thanh.

Sau khi lên xong danh sách khách mời, Phương Mục Dương liền bắt tay vào chuẩn bị thiệp. Trên mỗi tấm thiệp anh đều phác vài đường nét cơ bản vẽ hình anh và Phí Nghệ, dáng vẻ của các bức vẽ ấy đều khác nhau, biểu hiện đầy đủ sự đa dạng trong sách tác. Vẽ thiệp mời xong, anh lại đưa Phí Nghệ viết. Phí Nghệ nhìn tranh Phương Mục Dương vẽ, nhìn không được mà cười khúc khích. Anh vẽ quá sinh động, sinh động tới mức có hơi chút thiếu đứng đắn. Để giảm bớt cảm giác thiếu đứng đắn này, Phí Nghệ đành phải đề bút thật nghiêm chỉnh. Hình vẽ trên mỗi tấm thiệp đều khác nhau, song chữ viết thì lại y như khuôn đúc, thậm chí khoảng cách giữa các chữ cũng không đổi.

Phát xong thiệp mời, Phương Mục Dương lại bắt đầu trang trí nhà tân hôn. Anh mua giấy đỏ, còn Phí Nghệ dựa theo nét vẽ của anh mà cắt chữ hỉ, sau đó lại theo nét anh vẽ để cắt hình hai người họ. Phương Mục Dương vốn định nhờ người cắt cùng, Phí Nghệ lại nói cô có thể tự làm được. Phương Mục Dương biết trong việc cắt giấy cô không phải người khéo léo, cho nên hình vẽ cũng không tỉ mỉ, nhưng cái thần của bọn họ thì vẫn còn đó. Ba hình cắt không giống nhau, trong hình cuối cùng, tình yêu dành cho Phương Mục Dương trong ánh mắt của Phí Nghệ thực sự không che giấu được, mà ngày thường, cô vẫn luôn giấu rất tốt.

Phí Nghệ nói với Phương Mục Dương, tấm hình lộ liễu kia dán trong phòng ngủ là được, để người khác thấy thì xấu hổ lắm.

Phí Nghệ ban đầu nói không muốn làm tiệc cưới, nhưng một khi đã quyết làm thì cô nghiêm túc chẳng khác nào chuẩn bị đi thi đại học, cho dù có chút cầu thả cô cũng không chấp nhận được.

Tiệc cưới được tổ chức ở tiểu viện nhà họ, người lớn hai bên gia đình đều tới. Thời gian dành cho phụ huynh đôi bên trò chuyện vốn dĩ không nhiều, nhưng ông Phương lại kéo dài câu chuyện gấp đôi, khiến khách khứa phải chờ đợi lâu hơn hẳn.

Ông Phương hiện tại đã lấy lại địa vị trước kia, có rất nhiều người muốn lắng nghe ý kiến của ông, nhưng ông lại không muốn nói. Sự lấy lòng của

người ngoài còn khiến ông Phương hiểu lầm, ông cứ tưởng rằng con trai cũng thích nghe lời ông nói như bọn họ.

Ông Phương hoàn toàn không đề cập tới những nhược điểm của nghịch tử, chỉ nói nghịch tử và con dâu xứng đôi tới mức độ nào, cũng thuận tiện nhắc tới triển vọng tương lai của hai người họ. Nói đến đoạn xúc động, ông Phương không khỏi đỏ mắt, cứ như thể hôm nay ông mới là người gả con trai cho người ta.

Mà đứa con trai bị ông gả đi thoát nhìn chẳng có chút lưu luyến gì, cực kỳ nóng lòng chạy về phía cuộc sống mới.

Vừa mới tuyên bố thân phận trai đã có vợ với mọi người xong, Phương Mục Dương đã phải sống những tháng ngày không vợ.

Trường học của Phí Nghê cách nơi ở hiện tại khá xa, còn Phương Mục Dương lại học rất gần, muốn về nhà lúc nào cũng được.

Phương Mục Dương khuyên Phí Nghê nên ở lại nhà cha mẹ anh, nơi ấy cách trường học của cô không xa, anh lại có thể đến thăm cô bất cứ lúc nào anh muốn. Nếu cô ở lại ký túc xá của trường, phải đến cuối tuần họ mới có thể gặp mặt. Phí Nghê nghĩ ngợi một chút rồi đáp, ít nhất năm đầu tiên cô phải ở lại trong trường.

Phí Nghê kiên quyết như vậy, Phương Mục Dương cũng chỉ có thể chấp nhận, quay đầu đi giúp cô mua đồ đạc để sinh hoạt trong ký túc xá. Anh mua quá nhiều, xe đạp không chở hết được. Ông Phương bình thường đi làm vẫn không dùng xe chuyên dụng, nhưng lần này con dâu đến trường, ông lại kêu tài xế chở Phí Nghê đi. Song Phí Nghê cảm thấy như vậy thì quá phô trương, cuối cùng vẫn dùng xe đạp của Phương Mục Dương làm phương tiện di chuyển duy nhất của mình.

Trước hôm khai giảng một ngày, Phương Mục Dương chở Phí Nghê đến trường học báo danh.

Anh đưa Phí Nghê qua ký túc xá trước, bạn cùng phòng của cô đầu đã đến cả, chỉ còn có mỗi mình cô. Trong ký túc xá của Phí Nghê cũng có bạn học

nữ đã kết hôn, nhưng chỉ có mỗi cô là đưa chồng đến dọn giường đệm. Phương Mục Dương làm hết tất cả những việc Phí Nghê cần làm, Phí Nghê chỉ đành ngồi ở một bên nhìn anh. Nhớ ra trong túi mình vẫn còn có xô cô la, cô liền lấy ra chia cho các bạn.

Những người cùng ký túc xá đều đoán Phí Nghê khoảng chừng trên dưới hai mươi, còn Phương Mục Dương với cô cũng sêm sêm tuổi. Hai người tuy không giống nhau nhưng ngoại hình đều ưa nhìn, nếu đã kết hôn thì hơi nhỏ tuổi, hẳn là anh em hoặc là chị em. Nhìn anh sắc sảo Phí Nghê như thế, có lẽ là anh trai cô.

Có một cô gái nói với Phí Nghê: “Cậu có một người anh trai như vậy đúng là đáng ngưỡng mộ đó.” Đẹp trai còn chu đáo.

Phí Nghê đành phải tự mình chứng minh thân phận của Phương Mục Dương: “Anh ấy là chồng mình.”

Thế là còn chưa khai giảng, cả ký túc xá của Phí Nghê đã biết cô đã kết hôn, chồng tên là Phương Mục Dương, đối xử với cô rất tốt, ngay cả giường cũng dọn hộ.

Phương Mục Dương mua quá nhiều đồ cho Phí Nghê, sau khi thu xếp cho cô xong, anh lại về nhà lấy túi hành lý đang chứa những thứ còn sót. Vừa đạp xe quay lại cổng trường của Phí Nghê, Phương Mục Dương đã bị phóng viên chặn đứng.

Vị phóng viên họ hiểu lầm Phương Mục Dương là sinh viên mới của trường này, hơn nữa anh còn trông rất có tinh thần, rất phù hợp với đối tượng phỏng vấn trong dự định của anh ta. Anh ta cản đường Phương Mục Dương khi anh đang định rẽ sang ký túc xá nữ, còn hỏi anh về cảm nghĩ khi trúng tuyển.

Phương Mục Dương nói với phóng viên, anh không phải sinh viên ở đây, vợ anh mới là sinh viên ở đây, anh chẳng qua chỉ đến để đưa đồ cho vợ thôi.

Anh chỉ về hướng sau lưng anh ta: “Vợ tôi ở đằng kia kìa.”

Phóng viên vừa quay lại thì đã trông thấy một cô gái xinh đẹp đang cười, khung cảnh đằng sau vừa lúc là cổng chính của trường học, mà nụ cười ấy trong mắt anh ta chính là một nụ cười ngập tràn hi vọng. Anh ta kịp thời cầm máy ảnh bắt giữ được nụ cười này. Hôm nay thật là may mắn, chưa gì đã có luôn ảnh bìa rồi, mà còn chẳng tốn tí công sức nào.

Phí Nghê ban nãy nói với bạn cùng phòng cô muốn xuống sân đi dạo, thực ra là xuống sân chờ Phương Mục Dương quay lại. Trông thấy có người chụp ảnh, Phí Nghê có hơi sững sốt, nhưng sự sững sốt của cô cũng không kéo dài lâu lắm. Khi Phương Mục Dương bước tới, nụ cười trên mặt cô đã trở về.

Người phóng viên kia giới thiệu bản thân với cô. Anh ta là phóng viên của một tờ báo lớn, muốn thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền với Phí Nghê.

Bài báo ra ngày hôm sau đã chứng minh anh ta không hề nói dối. Phí Nghê xuất hiện trên trang nhất tờ báo với hình tượng một nữ sinh viên năm nhất trẻ trung phấn chấn, tràn đầy hi vọng. Nụ cười của cô ở trên mặt báo rực rỡ lạ thường, mà trong báo còn nhắc tới cô có một người chồng học ở học viện Mỹ thuật. Chỉ có đi đâu chồng cô chỉ chiếm có vài con chữ, còn phần còn lại đều là sự kỳ vọng vào kỳ thi đại học cũng như mong mỏi của cô về tương lai. Đọc bài báo đó, phần lớn mọi người sẽ không biết chồng của cô tên là gì, bọn họ chỉ có thể biết cô gái này ưu tú đến mức độ nào.

Tên tuổi của Phí Nghê thậm chí còn truyền tới cả học viện Mỹ thuật. Ngày Phương Mục Dương đến trường bao danh, anh đã không chỉ một lần nghe thấy sinh viên xung quanh suy đoán trong đám sinh viên mới này ai là chồng của Phí Nghê, lại còn đưa ra vô số phỏng đoán đa dạng. Cũng không biết ai lại thông minh như vậy, còn đưa cả anh vào danh sách ứng cử viên nữa.

Phương Mục Dương vừa đi trên đường nhỏ vừa lắng nghe mọi người xung quanh thảo luận. Hứa Tuệ chạy tới chỗ anh, vẫy vẫy phong thư trên tay: “Phương Mục Dương, tranh của cậu vượt qua vòng sơ tuyển của triển lãm mỹ thuật rồi!”

Bonus

Canh hoa cải thảo

Chương 110: Phiên bản thứ N của một câu chuyện

Ảnh của Phí Nghệ được đăng lên trang nhất báo, cô có không muốn cũng phải trở nên nổi tiếng.

Thứ chạm đến trái tim người ta nhất không phải hình tượng, mà là nụ cười của cô. Nụ cười này, có thể xua tan mọi loại mây mù.

Cô ban đầu là công nhân ở xưởng may mũ, hiện giờ tuy đã vào đại học nhưng xưởng may mũ vẫn coi cô như người mình, ảnh chụp trên báo của cô cũng được dán ở vị trí bắt mắt nhất trên bảng tin. Phí Nghệ đã không còn ở xưởng may mũ nữa, nhưng công nhân viên chức của xưởng vẫn có thể trông thấy ảnh cô mỗi ngày.

Phùng Lâm ngày nào cũng có thể nhìn thấy tấm ảnh và bài báo về Phí Nghệ trên con đường cô ta không thể không qua. Trong lòng cô ta thầm mắng xưởng may mũ nhạt nhẽo, dù sao Phí Nghệ cũng không về đây làm nữa, cần gì phải tuyên truyền chứ. Cô ta không thích Phí Nghệ, nhưng lại cứ phải nhìn thấy Phí Nghệ hàng ngày. Có hôm Phùng Lâm nhìn bảng tin, lại bất ngờ phát hiện Phí Nghệ rất ăn ảnh, nhưng Phùng Lâm vẫn cho rằng bản thân Phí Nghệ không được đẹp như trong ảnh, khí chất cũng không giống với ảnh chụp. Song không phải ai cũng từng gặp được Phí Nghệ ngoài đời, chẳng hạn như người thân và bạn bè của cô ta trông thấy ảnh trên báo thì đều nghĩ rằng Phí Nghệ thực sự là một người đẹp tuyệt sắc...

Phí Nghệ ngoài đời cũng có thể gọi là xinh xắn, nhưng không thể nào đẹp được như trên mặt báo. Song Phùng Lâm cũng không cách nào giải thích với từng người một rằng ảnh chụp có tính lừa dối, bởi vì nói nhiều, bọn họ sẽ cho rằng Phùng Lâm đang ghen tị với Phí Nghệ. Nếu là trước kia thì sẽ không có ai tin Phùng Lâm ghen với Phí Nghệ, gia thế, bằng cấp, công việc của cô ta, chẳng cái nào là không trội hơn Phí Nghệ cả. Nhưng mà thời thế đổi thay, hôn nhân và kỳ thi đại học đã hoàn toàn đưa Phí Nghệ lên tầm cao

mới. Chẳng nói đến những thứ khác, chỉ cần bàn về ngôi trường đại học danh giá mà Phí Nghệ đậu được vào bằng điểm thi của mình thôi, cái mác sinh viên đại học công nông binh của cô ta đã có vẻ yếu thế rồi.

Phùng Lâm còn bất ngờ phát hiện Phí Nghệ đã trở thành đề tài hàng đầu trong các cuộc tán gẫu hiện tại. Để câu chuyện của mình cũng được phong phú hơn, Phùng Lâm còn hơi điểm tô cho mối quan hệ giữa mình và Phí Nghệ, nói năm đó cô ta và Phí Nghệ từng cùng nhau làm bảng báo cáo, Phí Nghệ rất coi trọng ý kiến của cô ta, hơn nữa còn khiêm tốn tiếp thu phần lớn.

Cho dù Phí Nghệ có ở đây thì cũng không thể phủ nhận lời của cô ta. Khi đó làm bảng báo cáo được phát trợ cấp, Phí Nghệ quả thực rất coi trọng ý kiến của Phùng Lâm. Dù Phùng Lâm có nói sai, cô vẫn không định bỏ dở công việc giữa chừng. Nếu không phải Phùng Lâm đi quá xa, cô cũng sẽ không bỏ cả trợ cấp chỉ để sau này không phải thấy mặt cô ta nữa.

Đó là một khoảng thời gian tốt đẹp của Phùng Lâm, bởi vì quá mức tốt đẹp, nên cũng có vẻ quá mức ngắn ngủi. Hiện giờ thi thoảng liếc qua ảnh chụp Phí Nghệ, Phùng Lâm vẫn sẽ nhớ về cái thời kỳ tốt đẹp của riêng mình ấy.

Nhưng thời gian tốt đẹp đã một đi không trở lại, Phí Nghệ bây giờ sẽ không nghe lời cô ta nữa.

Những phong thư từ khắp mọi miền đất nước nối nhau bay đến trường đại học của Phí Nghệ, trên các bức thư đều để tên người nhận là Phí Nghệ, nội dung muôn màu muôn vẻ, nhưng tổng kết lại thì vẫn là một yêu cầu, đó là hi vọng được làm bạn qua thư với Phí Nghệ. Ban đầu Phí Nghệ còn viết thư trả lời, dù có từ chối cũng viết một phong thư ngắn, sau đó thư gửi quá nhiều, đến thời gian đọc cô còn chẳng có, đừng nói là hồi âm lại.

Chú Lục ở ký túc xá nói với Phí Nghệ: “Nếu trên báo không viết là cháu kết hôn rồi, chỉ sợ thư gửi đến còn nhiều hơn ấy.”

Cũng vì báo chí đưa tin mà Phí Nghệ trở thành nhân vật nổi danh ở trường đại học, dù có đi ăn cũng có người chủ động chào hỏi cô, cứ như thể là bạn

lâu năm của cô vậy. Đáp lại xong cô mới chợt nhớ ra, cô không hề quen cái người vừa chào cô kia. Mấy ngày đầu tiên Phí Nghê vẫn còn thấy chưa thích ứng kịp, thế nhưng sau đó những cuốn sách ở thư viện đã khiến cô quên đi tất cả. Các giảng viên trong khoa có không ít người quay trở lại giảng đường sau nhiều năm bị quên lãng, mà dưới bục giảng ngoài học sinh vừa tốt nghiệp cấp ba khóa này ra thì còn có rất nhiều người đã phải sống qua những ngày muốn đọc sách mà không cách nào đọc được. Một bên là nhiệt huyết giảng dạy tăng cao chưa từng có, chỉ hận không thể cống hiến sở học của cả đời mình, còn một bên là nhiệt tình học tập vô hạn. Đặt mình trong một bầu không khí như vậy, Phí Nghê cũng luôn ở trong trạng thái hận mình đọc sách không đủ nhiều.

Phí Nghê không ngờ các thầy cô trong khoa lại chú ý đến cô ngay từ ngày đầu tiên. Thực ra chuyện này cũng không phải bởi vì cô lên báo, mà là bởi vì hồ sơ của cô giành được không hề dễ dàng. Nếu không vì khoa kiên trì, hiện tại Phí Nghê đã bị một trường học khác cướp mất rồi.

Phí Nghê cũng không biết khoa đã cố gắng thế nào mới có thể giữ mình lại, cô chỉ biết chỗ trống cô cần lấp đầy quá nhiều. Không chỉ ban ngày cô lợi dụng hết thời gian mình có đọc sách, ban đêm tắt đèn rồi cũng phải chui vào chăn đọc. Hiện giờ cô ngủ ở giường tầng trên, phòng ký túc xá hai bên đầu là giường, ở giữa kê bàn ngăn cách, diện tích bị chiếm gần hết, không gian riêng của mỗi người rất ít, giường nhỏ cũng kém thoải mái hơn giường ở nhà rất nhiều. Nhưng tất cả những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là có sách đọc. Trong lúc đọc sách, đôi khi khuôn mặt của Phương Mục Dương đột ngột xuất hiện trong tâm trí cô, cô lại nghĩ xem lúc này anh đang làm gì. Vì sợ cô quên mất anh nên Phương Mục Dương cố ý chuẩn bị rất nhiều kệ sách cho cô, trên kệ sách đầu là tranh của anh vẽ, cho nên những khi đọc sách cô không thể nào không nhớ tới anh được.

Cô và Phương Mục Dương kết hôn hơn một năm, đã sớm quen có đối phương bên cạnh, cho dù có không làm gì, không nói gì, chỉ cần quay đầu lại thấy người kia là đã đủ. Bây giờ đột nhiên phải sống xa anh, cô cũng có hơi không quen.

Nhưng mà, tất cả những thứ này đều chỉ là tạm thời thôi. Đợi đến khi bọn họ tốt nghiệp xong, mọi chuyện sẽ khác. Phí Nghệ cũng không u sầu vì sự chia cách ngắn ngủi này.

Y tá Chu nhìn thấy ảnh Phí Nghệ ở trên báo, cảm thấy cực kỳ quen mắt, sau khi đọc tên thì liền liên tưởng đến Phí Nghệ ở trong trí nhớ của mình. Về ngoài của Phí Nghệ rất nổi bật, nhìn vài lần là khó quên. Mà thứ y tá Chu ấn tượng nhất ở cô chính là đôi mắt. Khi Phương Mục Dương còn đang nằm viện, cô ấy thường xuyên bắt gặp đôi mắt này.

Đi đâu y tá Chu nhớ rõ nhất ở Phí Nghệ chính là cô rất trầm tĩnh, hiếm khi nói chuyện, phần lớn thời gian đều chỉ mỉm cười, thế nhưng lại nói chuyện không ngừng với Phương Mục Dương đang hôn mê. Mỗi lần cô ấy mở cửa phòng bệnh, đều thấy Phí Nghệ đang đọc báo hoặc sách cho Phương Mục Dương nghe, còn cụ thể là đọc gì thì cô ấy nghe không rõ, bởi vì giọng của Phí Nghệ rất nhỏ, mà Phương Mục Dương thì vẫn nằm mê man trên giường, cho nên những câu từ ấy, đều có vẻ như Phí Nghệ đang đọc cho mình. Khi đó cô ấy luôn cảm thấy Phí Nghệ rất đáng thương, bởi vì rất có khả năng Phương Mục Dương sẽ không bao giờ tỉnh lại. Nhưng Phí Nghệ thì lại không hề thấy mình đáng thương chút nào. Phí Nghệ luôn đeo một cái khẩu trang rất to, che kín mũi miệng, chỉ để hở ra đôi mắt, mà trong đôi mắt của cô không hề có chút chán chường, giống như Phương Mục Dương đã tỉnh lại rồi, hoặc sẽ tỉnh ngay lập tức.

Nhưng khi Phương Mục Dương tỉnh thì Phí Nghệ lại rời đi, có lẽ là vì muốn vun đắp cho anh và người anh yêu. Lúc trước y tá Chu từng nghe người ta kể rằng, Phí Nghệ nói trong lòng Phương Mục Dương đã có người khác, vì hạnh phúc của anh nên cô không thể kết hôn với anh, cô thà đứng ở một bên nhìn anh hạnh phúc, cho dù mình có lẻ loi thì cũng không sao cả. Sau đó hai người kết hôn, có vẻ như Phương Mục Dương rốt cuộc cũng đã nhận ra ai mới là người thích hợp với mình nhất.

Y tá Chu kể lại câu chuyện tình yêu mình tưởng tượng ra với đồng nghiệp, người thân và cả bạn bè. Cô ấy lặp lại vô số lần về tình cảm không cần báo đáp của Phí Nghệ, những lúc đến đoạn xúc động còn rơi lệ. Giữa chừng câu chuyện, cô ấy còn phát hiện một số tình tiết, nào là Phương Mục

Dương đã nhường cô hội vào đại học cho bạn gái cũ, nào là cô bạn gái cũ kia còn chẳng đến chăm sóc anh được một lần. Vậy là ngoài xúc động, y tá Chu còn tức giận. Cô ấy kể chuyện hết mực sống động truyền cảm, nghe giống hệt như đang đặt mình trong câu chuyện. Y tá Chu càng kể càng trơn tru, càng kể càng lưu loát. Cô ấy không ngừng sửa lại những lỗi logic phát sinh, cuối cùng tìm được sự thật mình hằng mong mỏi. Vậy là y tá Chu quyết định biên soạn lại phiên bản mới nhất của câu chuyện thành văn bản, trong quá trình biên soạn còn không ngừng cảm động trước những gì mình viết. Một cô gái trẻ xinh đẹp, tốt bụng, vị tha và chăm chỉ, không những đã gạt hái được tình yêu mà còn thành công trên con đường học. Nước mắt của y tá Chu thấm ướt giấy viết, sau đó cô ấy đã gửi đi tờ bản thảo có cả nước mắt của mình.

Sau khi bản thảo gửi đi, chỉ mấy ngày sau ban biên tập đã liên hệ với tác giả để xác minh tính xác thực của thông tin, chủ yếu là muốn xác nhận tác giả của bài viết này đúng thực là y tá của bệnh viện nơi Phương Mục Dương từng nằm. Tiêu đề bài viết là “XXX trong mắt tôi”, mà một khi đã có “tôi” thì cũng có nghĩa bài viết mang tính chủ quan, cho nên ban biên tập cũng không xác nhận với đương sự nữa.

Bài viết kia lên báo xong, Phí Nghê cảm thấy gần như không quen biết mình. Quả thực là có những chuyện như thế, quả thực cô đã từng cắt tóc và bấm móng tay cho Phương Mục Dương, quả thực cô đã từng tiêu hết tiền tiết kiệm của mình để chăm sóc anh, ngay cả mấy câu như “có thể chăm sóc một anh hùng như Phương Mục Dương chính là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của em”, hay “vì hạnh phúc của Phương Mục Dương, tôi không thể nào cưới cậu ấy được” cũng đúng thực là cô nói, nhưng tâm trạng của cô hoàn toàn khác với những gì trên báo viết.

Cô không thể nào đi nói với mọi người rằng tôi không được cao thượng như mấy người tưởng tượng đâu, mong muốn ban đầu của tôi khi chăm sóc Phương Mục Dương chỉ là có cửa vào đại học thôi, hồi đấy tôi nói không muốn cưới Phương Mục Dương cũng không phải vì muốn vun vén cho anh ta đâu, mà là vì sợ anh ta liên lụy tôi đó. Những lời như thế, một câu cô cũng không thể nói công khai được, bởi vậy cô chỉ đành phải để mặc cho người ta đắp nặn mình thành cái hình tượng si tình kia.

Tô Cảnh thi vào cùng một khoa với Phí Nghê. Cậu ta đọc được trên báo rằng Phí Nghê đã hy sinh rất nhiều vì một người đàn ông khác, không khỏi tưởng tượng ra cảnh cô hể tan ca là đạp xe tới bệnh viện, vào những buổi tối tĩnh lặng đọc báo cho người đàn ông kia nghe, lòng đầy chờ mong anh ta tỉnh lại, quả thực là một cảnh tượng đẹp đẽ. Đến khi anh ta tỉnh rồi, cô lại vì hạnh phúc của anh ta mà rời đi. Tô Cảnh thậm mắng Phương Mục Dương có mắt như mù, chẳng ai xứng đáng để Phí Nghê làm vậy cả, xong rồi lại nghĩ, nếu tuổi tác cậu ta mà lớn hơn chút thì tốt, như vậy Phí Nghê sẽ không phải sầu đau chờ đợi một người như thế, tuy rằng cuối cùng cô cũng đã chờ đợi được.

Phí Nghê phát hiện cứ mỗi lần cô đọc xong một cuốn sách, không quá hai ngày là Tô Cảnh lại tìm cô để thảo luận. Ban đầu cô còn tò mò tại sao gu đọc sách của hai người họ lại giống nhau tới vậy, nhưng rồi sau đó cô cũng lười suy nghĩ nhiều, chỉ chuyên tâm thảo luận cùng cậu ta. Để không bị yếu thế trước mặt Phí Nghê, trước mỗi lần thảo luận Tô Cảnh đều tra cứu rất nhiều tư liệu, sắp xếp câu chữ trong đầu. Nhưng cho dù cậu ta có nghiêm túc chuẩn bị như thế, đôi khi vẫn không thể nào đuổi kịp suy nghĩ của cô. Vào những lúc như vậy, Tô Cảnh luôn luôn ảo não. Cậu ta hỏi Phí Nghê: “Có phải em cảm thấy tôi rất ngốc không?”

Phí Nghê nói: “Hồi bằng tuổi cậu tôi còn lâu mới được như cậu bây giờ.”

“Em mới có bao nhiêu tuổi mà đã nói chuyện xa xôi vậy?”

Phí Nghê nghĩ nghĩ một chút, lại nói: “Chỉ là tôi cảm thấy như thế thôi, cho dù hiện tại cậu không hiểu thì mai sau kiểu gì cũng sẽ hiểu.” Cô cũng từng có rất nhiều lúc ngây ngô, bởi vì đã từng trải qua quá trình từ “không biết” thành “có biết”, cho nên cũng nhận định Tô Cảnh cũng sẽ như vậy.

Tô Cảnh có chút bất an: “Tôi luôn cảm thấy em coi tôi như trẻ con, giữa chúng ta cũng chỉ cách nhau vài tuổi.”

“Đây không phải là vấn đề cách bao nhiêu tuổi. Có đôi lúc tôi rất hâm mộ cậu vì học trung học xong là có thể vào đại học, vào lúc tôi bằng tuổi cậu bây giờ, chỉ cảm thấy đó như một giấc mơ xa vời không thể nào với tới

nổi.” Phí Nghệ luôn cảm giác Tô Cảnh và cô không ở cùng một thế hệ, Tô Cảnh không giống với cô và Phương Mục Dương, cậu ta học xong cấp ba là có thể trực tiếp tham gia thi đại học, từ nhỏ đến lớn luôn là học sinh, giờ chẳng qua chỉ là chuyển từ học sinh sang sinh viên mà thôi. Những người luôn được đến trường bao giờ cũng đơn thu ần hơn. Những sinh viên lớn tuổi như cô không phải hoàn toàn không có lợi thế, các cô đã tích lũy nhiều kinh nghiệm trong công việc, mà kinh nghiệm cũng làm gia tăng hiểu biết. Hơn nữa sau khi bị đói kém suốt một thời gian dài, giờ gặp được những món ăn tinh thần này, bọn cô chỉ muốn tống hết vào trong bụng mình, cũng chẳng quan tâm bản thân có thể tiêu hóa hay không. Loại tâm trạng này, Tô Cảnh sẽ không hiểu được.

“Hồi ấy em rất muốn vào đại học sao?”

“Rất muốn.” Muốn đến phát điên.

“Vậy khi biết Phương Mục Dương nhường cơ hội vào đại học cho người khác, cảm giác của em thế nào?”

Chưa từng có ai hỏi Phí Nghệ về vấn đề này, cảm giác của cô thế nào? Phí Nghệ nhớ lại tâm tình của mình lúc đó, phản ứng đầu tiên chính là đấy hoàn toàn là chuyện bịa, cô không tin sẽ có người nhường chỉ tiêu học đại học của mình cho người khác, nếu đó mà là sự thật thì Phương Mục Dương chính là kẻ ngốc nhất trên đời này. Sau rồi cô lại cảm thấy có lẽ đấy là sự thật, bởi Lăng Y không phủ nhận, nếu như là giả, Lăng Y nhất định sẽ phủ nhận tin đồn kia.

“Em có cảm thấy đáng không?” Tô Cảnh cảm thấy không xứng đáng thay Phí Nghệ, nếu bạn gái cũ của Phương Mục Dương chịu quay đầu, người kết hôn với Phương Mục Dương chưa chắc đã là Phí Nghệ. Mà Phương Mục Dương quả thực mù rồi, Phí Nghệ căn bản không cần phải làm sự lựa chọn thứ hai của bất kỳ ai cả.

“Từ khi kết hôn đến nay, vào giai đoạn nào tôi cũng đạt được điều mà mình mong muốn nhất.”

Phí Nghệ không nói dối, nhưng Tô Cảnh vẫn hiểu sai.

Trong mắt người khác, Phí Nghê là một nữ chính bi thảm đợi đợc c ầu v ờng sau mưa.

Hàng xóm cũ của Phí Nghê – trưởng phòng Từ ở xưởng may mũ cũng đợc đợc bài văn y tá Chu viết. Anh ta cảm thán với vợ mình Ônng Hiều Mạn: “Anh thấy các nữ đ ờng chí đ ầu nên học tập Phí Nghê, em xem, cứ hết giờ làm là Phí Nghê lại đi chăm sóc Tiểu Phương còn chưa phải là ch ờng mình...”

Ônng Hiều Mạn nghe xong, lập tức nổi giận đùng đùng: “Có phải anh cũng muốn cưới một cô vợ giống Phí Nghê không? Tôi nói cho anh hay, đừng nói là anh không cưới nổi người như Phí Nghê, cho dù có cưới đợc đi chẳng nữa thì cô ta cũng sẽ không đối xử với anh giống như với Tiểu Phương đâu. Trước khi ôm mộng soi mói người khác thì tự nhìn lại bản thân anh xem. Anh có cứu người giống Tiểu Phương không? Anh có khôi ngô như Tiểu Phương không? Anh xuất bản đợc mấy quyển tranh liên hoàn r ấ? Anh đậu đợc đại học không? Anh có thương vợ như Tiểu Phương không? Điểm giống nhau duy nhất giữa anh và Tiểu Phương, chính là hai người đ ầu là đàn ông. Anh sẽ không cho rằng bất kỳ thằng đàn ông nào cũng xứng với một Phí Nghê đ ấy chứ?”

“Em đúng là không thể nói lý mà, anh chỉ muốn cùng em thảo luận báo chí tí thôi, sao em cứ phải nói nhiều như vậy!”

“Đừng cho là tôi không biết đàn ông các anh nghĩ gì. Anh đối xử với tôi thế nào, tôi sẽ đối xử lại với anh như thế ấy. Trong lòng tôi có một cái cân, anh tốt với tôi, tôi tất nhiên sẽ không tệ bạc với anh. Đừng có mãi so với vợ người khác nữa, trước khi so sánh tự nhìn lại bản thân đi, tôi thừa đ ủ xứng với anh!”

Trưởng phòng Từ bị vợ nói trúng tim đen, tự biến mình thành thằng ngốc, đành phải lấy lời hay ra dỗ ngọt. Vợ của anh ta tuy không thập toàn thập mỹ, nhưng cả thế giới rộng lớn, anh ta cũng chỉ có mỗi người vợ này thôi, tốt nhất là nên quý trọng.

Vợ của Diệp Phong đọc được câu chuyện cảm động kia trên báo, kể lại cho chồng và mẹ chồng mình nghe.

Cô nàng rất xúc động trước câu chuyện của Phí Nghệ và Phương Mục Dương, khi kể còn rơi mấy giọt nước mắt.

Mẹ của Diệp Phong hoàn toàn không thấy xúc động mà chỉ cảm thấy tức giận, nhưng sự tức giận này lại không thể nào giải thích với con dâu được. Nếu như Phí Nghệ đã yêu Phương Mục Dương như vậy, vì sao còn phải đi coi mắt rồi qua lại với con trai bà, cô ta coi con trai bà là gì chứ? Bà ta vẫn tưởng Diệp Phong chia tay với Phí Nghệ là vì mình vẫn chiếm vị trí đủ lớn trong lòng con trai mình, giữa bà ta và Phí Nghệ Diệp Phong đã lựa chọn bà ta. Giờ xem báo mới biết được, thì ra Diệp Phong chỉ là lựa chọn sau của Phí Nghệ, người quan trọng nhất đã đồng ý kết hôn với cô ta, đương nhiên lựa chọn kém quan trọng hơn có thể vứt bỏ được rồi.

Bà ta vốn định viết thư cho báo vạch trần chuyện Phí Nghệ đi gặp phụ huynh người đàn ông khác chỉ hơn một tuần trước khi kết hôn với Phương Mục Dương, căn bản không hề một lòng lưu luyến si mê Phương Mục Dương như báo nói. Nhưng cha của Diệp Phong lại ngăn cản vợ mình, nói không cần vì chuyện cũ mà đắc tội với nhà họ Phương. Trước khi nhà họ Diệp chuyển tới nhà mới, bọn họ vẫn luôn ở trong một gian đại trạch rất lớn, mà khu nhà đó vốn thuộc về nhà họ Phương, lúc trước là nhà họ Phương quyên góp nên nó mới được sung công, sau đó một phần của tòa đại trạch nằm dưới quyền quản lý của đơn vị ông, dùng để giải quyết vấn đề nhà ở cho công nhân viên chức. Mặc dù cho bọn họ ở trong nhà không phải là ý của nhà họ Phương, nhưng dù sao bọn họ cũng từng được hưởng ích lợi từ nhà họ Phương, hơn nữa cha chồng của Phí Nghệ vẫn còn đang đương chức, thật sự không nên đắc tội cô ấy.

Sau khi xem xét thời thế, mẹ của Diệp Phong lựa chọn một điếu nhịn chín điếu lành.

Diệp Phong bị vợ bắt phải lắng nghe câu chuyện tình yêu giữa Phí Nghệ và Phương Mục Dương. Lòng tự trọng của đàn ông không cho phép anh ta nói với vợ mình, nếu như lúc trước anh ta có thể quyết đoán hơn một chút thì

người kết hôn với Phí Nghệ đã là anh ta, chuyện trên báo chung quy cũng chỉ là một câu chuyện mà thôi, không thể xem như thật được. Anh ta nói không nên lời, đành phải để mặc vợ mình tô vẽ cho chuyện tình đẹp đẽ giữa Phí Nghệ và Phương Mục Dương trong tưởng tượng.

“Sau khi tan làm, lại bất chợt gió lạnh để đi đọc sách cho một người không thể nghe thấy mình nói. Cái cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy cảm động rồi.” Không nghe thấy Diệp Phong phụ họa, vợ anh ta lại truy hỏi: “Anh nói xem có đúng không?”

Để cho vợ đỡ hỏi nhiều, Diệp Phong thi thoảng cũng đem vào đôi ba câu “đúng vậy”.

Chuyện xảy ra ở những nhà khác đều chỉ là gợn sóng nhỏ, người bị ảnh hưởng nhiều nhất trong cuộc sống chính là Lăng Y. Số sách báo hay tạp chí mọi người đều có thể đọc chỉ có mỗi vài loại đó, bài báo kia không thể nào không xuất hiện trong thế giới của cô ta. Cô ta không đọc, người thân, đồng nghiệp, bạn bè cô ta sẽ đọc. Tuy trong báo không chỉ tên nói họ, nhưng những người ở điểm thanh niên trí thức năm đó đều biết Phương Mục Dương đã nhường lại cơ hội học đại học cho cô ta. Bây giờ bài viết của y tá tại bệnh viện Phương Mục Dương nằm vừa được đăng, tất cả mọi người đều biết cô ta không đi thăm anh. Đi đầu duy nhất Lăng Y có thể làm sáng tỏ chính là cô ta chưa bao giờ là bạn gái Phương Mục Dương, nhưng nếu cô ta đã không phải bạn gái của Phương Mục Dương, Phương Mục Dương nhường lại suất học đại học, không phải cô ta càng nên đi thăm hơn sao? Những người không biết nội tình xung quanh khi tò mò về chuyện Phương Mục Dương nhường lại chỉ tiêu đại học cho ai thì đều đi hỏi Lăng Y, bởi vì bọn họ từng cùng cắm đội. Lăng Y không thể tự nhận là mình, cũng không thể nào nêu tên người khác, chỉ đành nói là không biết. Mà đoán ra Phương Mục Dương nhường chỉ tiêu cho cô ta cũng chẳng phải chuyện khó khăn.

Bởi vì bài văn kia, Lăng Y liên tục mất ngủ suốt mấy ngày liền, lúc nào cũng cảm thấy sau lưng đang có người chỉ trỏ mình. Cha mẹ Lăng Y thương con, lại lo lắng nếu như chuyện này truyền đi có thể sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của con gái, sau khi nghĩ tới nghĩ lui, quyết định vứt bỏ thể

hiện, đi xin Phí Nghê và Phương Mục Dương lên tiếng làm rõ một chút, mặc dù họ biết chuyện duy nhất có thể làm rõ chỉ là Lăng y không phải bạn gái của Phương Mục Dương, còn những chuyện khác chỉ có thể nói qua loa. Song Lăng Y rốt cuộc cũng đã dũng cảm một lần, cô ta nói với cha mẹ: “Hai người không cần phải đi đâu ạ, con sẽ đi gặp Phí Nghê.”

Buổi chiều thứ Bảy, Phí Nghê chưa chờ được Phương Mục Dương tới đón mình, mà lại chờ được Lăng Y.

Cô đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc cô tới trường của Lăng Y tìm cô ta, muốn nhờ Lăng Y đến bệnh viện thăm Phương Mục Dương. Khi ấy cô đứng trong khuôn viên trường, quan sát sinh hoạt của các sinh viên khác, thầm nghĩ nếu cô có thể vào được đại học thì tốt biết bao. Nếu như được thi đại học, cô sẽ tuyệt đối không kém ai cả.

Hiện tại tình thế ấy đã đảo ngược, đổi thành Lăng Y tới trường tìm cô.

Phí Nghê không thể nghĩ ra Lăng Y đến tìm mình vì chuyện gì.

Lăng Y rõ ràng đã gầy hơn trước, trạng thái tinh thần cũng khá tệ. Nếu như chỉ nhìn diện mạo, Lăng Y không kém Phí Nghê bao nhiêu, nhưng ánh mắt của Lăng Y lại lộ rõ vẻ chán nản.

Lăng Y xin lỗi Phí Nghê.

“Cô đâu làm gì có lỗi với tôi.” Đây là lời thật lòng của Phí Nghê. Từ đầu đến cuối, người có quyền lựa chọn tha thứ cho Lăng Y hay không chỉ có mỗi Phương Mục Dương, mà Phương Mục Dương lựa chọn thế nào, cô cũng không định can thiệp.

Hai người bước đi trên con đường nhỏ trong trường, thỉnh thoảng lại có người cất tiếng chào hỏi Phí Nghê.

Lăng Y thấy rất ngạc nhiên, Phí Nghê rõ ràng vừa mới nhập học chưa lâu, vậy mà người ở đây gần như ai cũng quen biết cô ấy.

“Lúc trước Mục... Phương Mục Dương nhường cơ hội học đại học cho tôi, là bởi vì...”

Phí Nghê ngắt lời Lăng Y: “Anh ấy đã nói với tôi rồi, bởi vì thành tích học tập văn hóa của cô cao hơn anh ấy.” Không liên quan gì đến chỉ tiêu hay tình cảm cả.

Môi của Lăng Y không khỏi run lên: “Cậu ấy nói với cô như thế à?”

“Đúng vậy.”

Phương Mục Dương thực sự rất giữ thể diện cho cô, vậy mà cô lại xử lý mọi chuyện tệ hại như vậy.

Lăng Y lấy tay che mặt, giấu đi nước mắt. Cô cất bước trên con đường nhỏ, kể lại với Phí Nghê phiên bản của mình: “Cũng không phải vì thế đâu. Cô có còn nhớ Phương Mục Dương từng hỏi cô muốn cấm đội ở đâu không? Thật ra cậu ấy vẫn muốn cấm đội với cô. Đáng tiếc định mệnh trêu ngươi, người đi cấm đội với cậu ấy lại là tôi. Cậu ấy chưa đồng ý mà tôi đã tự đổi nơi mình cấm đội thành nơi cậu ấy đến, nơi ấy rất gian khổ, tôi không thể thích ứng nổi. Tôi cảm thấy đó là tôi hy sinh vì cậu ấy, nhưng cậu ấy lại hoàn toàn không cảm kích chút nào, tuy cậu ấy vẫn thường xuyên giúp tôi làm việc, nhưng lại luôn cố tình vạch rõ ranh giới với tôi. Thật ra bây giờ nghĩ lại, cái tôi gọi là hy sinh, với cậu ấy mà nói kỳ thực chỉ là gánh nặng. Cậu ấy chẳng được lợi gì từ sự hy sinh của tôi, lại còn phải làm thêm rất nhiều chuyện không cần làm. Cậu ấy chăm sóc tôi rất chu đáo, một nửa là vì tinh thần trách nhiệm, còn nửa còn lại là bởi vì bất đắc dĩ. Thật ra lúc đó tôi đã cảm giác được cậu ấy thực ra không hề thích mình, nhưng tôi không thể thừa nhận, bởi vì nếu như thừa nhận thì quyết định đi xuống nông thôn với cậu ấy sẽ trở nên cực kỳ hoang đường. Có thể chống chọi được ở đấy, hoàn toàn là vì cậu ấy cũng ở đấy, nhưng sau đó tôi lại phát hiện cậu ấy sắp vào đại học, mà tôi thì có lẽ sẽ phải ở lại cái vùng đất khổ cực kia mãi mãi. Tôi đã cảm thấy cuộc sống này thật vô vọng...”

Chương 111: Phương Mục Dương, anh ở đâu?

“Tôi biết, với biểu hiện của tôi, nếu như tiếp tục ở lại trong thôn mà không có Mục Dương giúp đỡ thì ngay cả công việc của bản thân cũng chẳng cách nào hoàn thành nổi. Cứ tiếp tục như thế thì đừng nói là về thành phố, ngay cả ở quê cuộc sống cũng rất gian nan. Mà tôi lâm vào tình cảnh thế này, chẳng liên quan gì đến Mục Dương cả, bởi vì cậu ấy chưa từng bảo tôi xuống nông thôn cùng cậu ấy, cậu ấy vẫn luôn khuyên tôi cắm trại ở vùng ngoại ô. Là tôi tự muốn đi cùng cậu ấy, cậu ấy bảo không cần, tôi tưởng cậu ấy sợ tôi chịu khổ, ai ngờ lại là thật sự không cần.” Lăng Y nhắm mắt. “Nếu cậu ấy không nhường cơ hội vào đại học cho tôi, có lẽ tôi đã không thể đứng đây nói chuyện với cô được rồi.”

Lăng Y không nói cho Phí Nghê biết những chi tiết cụ thể hơn, đến tận bây giờ cô vẫn cảm thấy khó mở miệng. Sau khi Phương Mục Dương được đề cử vào đại học, Lăng Y đã nghĩ tới cái chết. Trước nay Phương Mục Dương chưa từng vẽ tranh cho cô, bởi vậy cô rất muốn được anh vẽ cho một bức họa trước lúc lìa đời. Phương Mục Dương không biết dự tính của cô, nhưng cô lên tiếng nhờ anh vẽ tranh hộ trong một tình cảnh như vậy, Phương Mục Dương cũng không tiện từ chối. Vì muốn để lại ấn tượng thật sâu sắc cho Phương Mục Dương, cô quyết định cho anh vẽ một bức tranh thật đặc biệt. Ngày đó người của điểm thanh niên trí thức đầu đi xem phim, cô gọi Phương Mục Dương ở lại, đợi khi mọi người đi hết rồi, cô mới khóa cửa, cởi từng cúc áo của mình. Cô hỏi Phương Mục Dương trước đây đã từng vẽ cơ thể người bao giờ chưa, hiện tại anh đã có thể vẽ rồi, vẽ xong thì muốn chôn hay muốn đốt đều là tùy anh. Cô muốn anh nhớ kỹ dáng vẻ của mình lúc xinh đẹp nhất, cả đời này cũng không thể quên được. Song Phương Mục Dương lại không động bút. Anh xoay người bước ra ngoài cửa, đóng cửa lại, nói với bên trong, anh muốn đi xem phim, Lăng Y có đi hay không cũng không sao cả, bởi vì sau khi vào đại học rồi cô có muốn đi xem phim thì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Có sự hỗ trợ của Phương Mục Dương, Lăng Y luôn hoàn thành nhiệm vụ của mình đúng thời hạn và số lượng. Trong con mắt của dân làng, cô là một đối tượng cải tạo cực kỳ mẫu mực, từ một thanh niên trí thức ngày đầu tiên làm việc đã say nắng đến ngất đi rèn luyện được thành một người lao động chân chính. Phương Mục Dương đêcử cô, cũng chẳng mấy ai phản đối.

Phí Nghê rất muốn nói, lúc trước cô chịu đi tới nơi xa xôi đến thế để được cấm trại cùng Phương Mục Dương, về sau trường cô nằm ngay gần chỗ bệnh viện, sao cô lại không đi thăm anh ấy? Vì sao lại để tôi đến trường cô chờ lâu như vậy mới bằng lòng đi gặp anh ấy một lần, gặp xong lại còn mất tâm mất dạng? Phí Nghê không hỏi ra miệng, bởi cô đã có đáp án. Trước khi cấm trại, Lăng Y căn bản là chưa từng nếm trải khổ đau thực sự, đừng nói là chưa trải qua, ngay cả thấy cũng chưa thấy, cho dù có thấy thì cũng chỉ hư ảo như khói sương, bị sự lãng mạn che mờ. Một người từ nhỏ đã chứng kiến sự nhọc nhằn của người lớn trong nhà như cô chắc chắn sẽ không vì thứ gọi là tình yêu mà tới phương xa cấm trại với một ai đó mình có hơi chút cảm mến, cùng lắm cũng chỉ gửi cho người ấy một ít thực phẩm mà thôi, hơn nữa tên cũng sẽ không thể ký, bởi vì sợ đối phương sinh ra suy nghĩ gì đó không đáng có với mình. Người chưa từng chịu khổ đột nhiên lại phải chịu khổ, nỗi khổ sẽ lập tức nhân lên ngàn lần, về sau thấy chuyện khó khăn thì tránh né còn chẳng kịp, nói gì đến chuyện chịu đựng. Hơn nữa người Lăng Y đi theo ngày đó là một Phương Mục Dương ân cần thấu hiểu có thể giúp cô ta loại bỏ lo lắng giải quyết khó khăn, chứ không phải là một Phương Mục Dương nằm liệt trên giường bệnh, chẳng những không giúp được cô ta bất cứ chuyện gì mà còn có thể mang thêm phiền phức.

“Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ là bạn gái cũ của Phương Mục Dương, trước khi có cô, cậu ấy cũng chưa từng có bạn gái. Người cậu ấy thích vẫn luôn là cô. Cho nên, có thể nhờ hai người giúp đỡ làm rõ trên báo một chút, nói rằng bài viết kia không đúng với sự thật không?”

Lăng Y lí nhí nói những lời này, lúc nói đầu cũng cúi sụp. Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy yêu cầu của mình có chút vô liêm sỉ.

Nếu có sự thiếu chính xác nghiêm trọng trong phần thông tin quan trọng của một bài báo, độ tin cậy của toàn bộ bài báo sẽ bị nghi ngờ rất nhiều. Một tiêng đề mẩu chốt như có bạn gái cũ hay không còn có thể sai thì nói gì tới những chuyện khác? Cho dù tất cả các chi tiết khác đều là thật, người ta cũng khó có thể tin tưởng hoàn toàn.

Chuyện này, Lăng Y biết, Phí Nghê cũng biết, mà Phí Nghê cũng không thực sự tin vào những gì Lăng Y nói.

“Tôi không cần phải nói mấy lời thế này để lừa gạt cô, cậu ấy thích vẽ tranh như vậy mà chưa bao giờ vẽ cho tôi một bức nào.” Lăng Y cũng mong Phương Mục Dương từng thích cô, chứ không phải chỉ tự cô đa tình. Cô đã từng dành mấy tháng để ngẫm lại mối quan hệ giữa mình và Phương Mục Dương, cuối cùng phát hiện anh chưa bao giờ thích cô, từ nhỏ đến lớn đều vậy. Lúc trước anh thà vẽ gia đình của chú gác cổng còn hơn là vẽ tranh cô, mà cho dù có vẽ cô thì cô cũng chỉ là phong nền cho mèo, ngay cả mặt cũng không có. Cô nhìn tranh vẽ mèo, òa khóc, Phương Mục Dương bèn lấy vòng tay tết từ nhựa dẻo ra đỡ cô. Cô cứ tưởng vòng tay này là Phương Mục Dương cố ý tết cho mình, vẫn luôn gìn giữ cẩn thận, mãi lâu sau qua miệng Phương Mục Dương mới biết chiếc vòng đó là anh mua. Phương Mục Dương còn nói, nếu như cô thích thì anh lại giúp cô mua hai chiếc nữa, chỉ có đi đâu giá cả đã được định sẵn, không thể mặc cả. Phản ứng đầu tiên của Lăng Y chính là Phương Mục Dương đã bị người ta lừa rồi. Bình thường Phương Mục Dương nghịch ngợm lấu cá, nhưng tuyệt đối không lừa tiêng các bạn nữ bao giờ cả, cho dù có lừa thì cũng chỉ lừa đám con trai lớn tuổi hơn mình mà thôi. Cô không chịu mua, Phương Mục Dương cũng không quan tâm. Sau đó cô coi sự thương hại của Phương Mục Dương với cô trong hoàn cảnh khó khăn thành tình cảm nam nữ, bất kể Phương Mục Dương có khuyên cô cấm đội ở ngoại thành thế nào, cô cũng nhất định phải đi cùng Phương Mục Dương. Trước khi đi cô không ngờ cuộc sống nơi đó lại gian khổ như vậy, nhưng cho dù có ngờ trước thì cô vẫn sẽ đi. Khi ấy, cô tin tưởng tình cảm có thể bách chiến bách thắng, bất khả chiến bại, nhưng đi rồi mới biết, tình cảm của cô với Phương Mục Dương chỉ có thể chiến thắng tình cảm của cô dành cho những người con trai khác, còn những thứ khác thì chẳng thắng nổi thứ gì. Không chiến thắng được cảnh ngộ gian nan, không chiến thắng được công việc cực

nhọc, lại càng chẳng chiến thắng được sự mông lung của cô về tương lai phía trước.

Trước khi xuống nông thôn, cô ngưỡng mộ những người tài hoa nhưng lại không coi trọng sự tài hoa của bản thân, chẳng hạn như Phương Mục Dương, người có thể tùy tiện vẽ tranh trên giấy bồi hay bao tải dứa. Sau khi xuống nông thôn, cô phát hiện sự tài hoa mình hằng tán thưởng hoàn toàn trở nên vô dụng, không chỉ người ngoài đánh giá thấp, ngay cả bản thân cô cũng chẳng cảm thấy đây là bản lĩnh lớn gì. Cho dù kéo đàn có hay, cũng chẳng sánh bằng kéo cưa kéo khỏe. Trùng hợp là Phương Mục Dương cũng học nghề mộc, anh có thể vẽ tranh cho dân làng, nhưng cũng chẳng đáng được việc chân tay.

Hình tượng mà Lăng Y thích trước và sau khi xuống nông thôn là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, vậy mà Phương Mục Dương lại có thể thỏa mãn hết. Cho nên cô vẫn tiếp tục thích Phương Mục Dương. Nếu Phương Mục Dương chỉ biết kéo đàn và vẽ tranh, vậy thì sau khi xuống nông thôn anh sẽ thành người vô dụng, người như vậy cô tuyệt đối không thích nổi. Cô thích Phương Mục Dương ở mọi giai đoạn, chỉ trừ lúc anh đang nằm trên giường bệnh mà thôi. Về điểm này, có những khi cô cũng không dám tự thừa nhận với chính mình. Mà cô, ở bất cứ giai đoạn nào, Phương Mục Dương cũng không thích.

“Mục Dương nói... Cậu ấy cảm thấy rất may mắn vì người chăm sóc cậu ấy là cô, chứ không phải là tôi. Cậu ấy đã thích cô từ lâu rồi, còn muốn đi cắm trại cùng một địa phương với cô, nhưng cô lại nói với cậu ấy cô vẫn muốn đi học tiếp, sau này cũng không cắm trại. Bởi thế nên cậu ấy cảm thấy cậu ấy đang trèo cao cô. Sau đó cô tới bệnh viện chăm sóc cậu ấy, đối với cậu ấy mà nói là một niềm vui bất ngờ. Nếu người chăm sóc cậu ấy là tôi, cậu ấy cũng sẽ không kết hôn với tôi. Cậu ấy chưa từng thích tôi. Trước kia có mấy người trêu chúng tôi là bạn trai bạn gái, cậu ấy vẫn luôn phủ nhận.”

Phí Nghê nhớ ra Phương Mục Dương quả thực từng hỏi cô muốn đi cắm trại chỗ nào, còn cô đáp rằng cô vẫn muốn đi học. Khi đó cô còn cho rằng

Phương Mục Dương chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi, chắc hẳn cũng đã hỏi không ít người.

Chẳng nhẽ hồi ấy Phương Mục Dương thật sự muốn đi cắm trại với cô sao? Nhưng cho dù có thế thật, cô chắc chắn cũng không đi. Lăng Y có thể quyết định đi cắm trại với Phương Mục Dương mà tư liệu cũng chẳng thêm tra, chuyện ấy cô cả đời cũng không làm được. Mà chuyện Lăng Y có thể không thường xuyên tới thăm Phương Mục Dương sau khi tiếp nhận chỉ tiêu vào đại học mà anh nhường cho, cô cũng cả đời không làm được.

“Có phải cô cho rằng tôi đang nguy hiểm, viện đủ các loại cớ cho việc không đi chăm sóc cậu ấy khi cậu ấy nằm viện không? Thực ra lời cậu ấy nói, tôi cũng không tin hoàn toàn. Trước kia cậu ấy quả thực thích cô, nhưng chút tình cảm ấy còn chẳng đủ để cậu ấy tìm một nơi cắm trại nào đó gần cô. Cô vừa nói không cắm trại, cậu ấy liền đi thật xa, cũng chẳng quan tâm đến chuyện mai sau hai người còn có thể gặp lại không. Hồi không có cô bên cạnh, cậu ấy sống ở nông thôn cũng rất tốt.”

Lăng Y nghĩ, tình cảm giữa Phí Nghê và Phương Mục Dương chủ yếu được bồi dưỡng ở bệnh viện, nếu đổi thành cô đi chăm, cho dù lúc trước Phương Mục Dương có không thích cô thì ở cạnh thời gian dài, cũng sẽ nảy sinh tình cảm. Phương Mục Dương nói anh may mắn, tám phần là vì anh hài lòng với cuộc hôn nhân giữa anh và Phí Nghê, còn hai phần còn lại, hẳn là vì cho lương tâm cô một cái cớ để vin vào.

Cuối cùng Lăng Y vẫn không nói tại sao mình lại không đi thăm Phương Mục Dương, chuyện này cô chỉ có thể xin lỗi, không thể giải thích.

“Nếu hồi ấy được thi đại học thì tốt, tôi cũng sẽ không chiếm mất chỉ tiêu của Phương Mục Dương.” Tuy cô không thể thi tốt như Phí Nghê, nhưng với trình độ của cô, đỗ đại học không phải là vấn đề. Cô sẽ có thể đi học một cách đàng hoàng, quang minh chính đại. Song thời thế và vận mệnh lại nhất định phải thử thách cô, ép cô bộc lộ bộ mặt xấu xí nhất của mình. Nếu được thi đại học bình thường, cô và Phương Mục Dương đều sẽ vào đại học, cô sẽ luôn là một cô gái không biết thế gian khổ đau, sẽ luôn thể hiện khía cạnh dịu dàng của mình với tất cả mọi người, bốn chữ “vong ân phụ

nghĩa” sẽ chẳng liên quan gì tới cô cả. Nhưng vận mệnh không chỉ thử thách cô mà còn thử thách người khác, và sự thật đã chứng minh, lựa chọn của cô hoàn toàn không phải là sự lựa chọn duy nhất. Cô chẳng còn cách nào để biện minh cho chính mình.

Phí Nghê và Lăng Y tuyệt đối không phải là bạn cùng đường, nhưng câu nói này của Lăng Y, cũng là đi đầu mà Phí Nghê luôn nghĩ.

Cô vẫn luôn hi vọng được thi đại học sớm một chút. Nhưng nếu kỳ thi đại học chưa từng bị hủy bỏ, liệu cô và Phương Mục Dương có còn lấy nhau nữa không?

Đáp án có lẽ là không.

Lăng Y không nhận được câu trả lời khẳng định từ Phí Nghê về chuyện làm rõ trên báo. Nhưng một yêu cầu như vậy, cô cũng không thể nào hỏi lại lần thứ hai được.

Hai người bỗng nhiên chẳng còn lời nào để nói. Lăng Y nhin không được, bèn hỏi Phí Nghê đi đầu mà mình vẫn luôn trăn trở: “Sao cô lại đến bệnh viện chăm sóc Phương Mục Dương?” Cô đã từng nghĩ tới vô số lý do, nhưng chẳng lý do nào có sức thuyết phục tuyệt đối cả.

Nếu lúc này Phí Nghê không muốn trả lời thì dĩ nhiên có thể hỏi lại là “sao cô không đi chăm sóc Phương Mục Dương?”, nhưng cô lại thực sự suy nghĩ về vấn đề này: “Nếu không đến bệnh viện chăm sóc anh ấy, tôi nhất định sẽ hối hận.”

Lời Phí Nghê nói đầu là sự thật, chỉ có đi đầu không nói hết. Trước kia sẽ hối hận, là bởi vì cho dù khả năng được bình bầu tiên tiến, được vào đại học nhờ chăm sóc Phương Mục Dương chỉ có một phần một ngàn, cô cũng nhất định phải thử, không thử thì sẽ hối hận. Còn hiện tại sẽ hối hận, là bởi vì cô hoàn toàn không muốn để lỡ một người chồng như anh.

Phí Nghê không hối hận, người hối hận là Lăng Y.

Lăng Y không nói gì nữa, chỉ chào tạm biệt Phí Nghê. Cô những muốn xin lỗi, rồi lại nhớ tới Phí Nghê nói có tha thứ hay không là chuyện của Phương Mục Dương. Phương Mục Dương đã tha thứ cho cô từ lâu, tha thứ quá nhanh, cũng không biết là anh đã sớm nhìn ra sự yếu đuối của cô, hay là anh vốn chẳng thèm để ý tới cô. Đôi khi cô thà rằng anh tha thứ cho cô chậm một chút, hoặc là cả đời không tha thứ cho cô cũng được, như vậy cũng có nghĩa anh từng kỳ vọng, hoặc từng để tâm đến cô. Nhưng cũng chỉ là đôi khi mà thôi.

Đến khi Lăng Y quay người, Phí Nghê mới nói: “Nếu những gì cô nói là sự thật, Phương Mục Dương sẽ tự mình làm rõ.”

Lăng Y vẫn là không đủ hiểu Phương Mục Dương. Phương Mục Dương không bao giờ cảm động trước nam chính trong mấy câu chuyện tình si thế này, anh sẽ chỉ cảm thấy bọn họ ngớ ngẩn mà thôi. Đặc biệt nếu như nam chính là anh, cho dù có là sự thật, anh cũng sẽ không muốn rêu rao cho cả thế giới biết. Còn nếu là giả, anh đương nhiên càng phải đi đính chính.

Lăng Y chôn chân tại chỗ, ngập ngừng thật lâu, cuối cùng bật ra hai chữ “cảm ơn”.

Song Phí Nghê không hề nghe thấy hai chữ này. Cô đã sớm xoay người, bước về phía trước một đoạn rất xa.

Nếu cô không ra cổng nhanh, Phương Mục Dương sẽ vào trường tìm cô mất.

Chương 112: Cuộc sống độc thân - Hoàn chính văn

Phương Mục Dương viết một phong thư cho y tá Chu, ngoài việc cảm ơn cô ấy lúc trước đã chăm sóc anh chu đáo ra thì còn nhờ cô ấy làm rõ hai chuyện: thứ nhất, anh ở nông thôn vẫn luôn chuyên cần lao động, nếu không phải lao động thì cũng là suy nghĩ xem làm thế nào để có thể lao động tốt hơn, không có thời gian để tìm bạn gái; thứ hai, sợ dĩ anh nhường lại chỉ tiêu của mình là bởi vì chỉ muốn theo học học viện Mỹ thuật, không muốn vào bất kỳ trường nào khác. Đi kèm phong thư còn có một hộp sô cô la, sô cô la này là mời riêng y tá Chu ăn kẹo cưới của anh và Phí Nghê.

Y tá Chu là người viết sai, hiển nhiên cô ấy cũng sẽ tự mình đính chính lại.

Về việc y tá Chu nhắc lại chuyện cũ, Phương Mục Dương cũng chỉ coi cô ấy như người tốt lỡ làm việc xấu. Nếu như anh viết một bức thư làm sáng tỏ đăng trên báo thì cũng đồng nghĩa với việc công khai xử tội cô ấy, vừa không cần thiết lại vừa có vẻ chuyện bé xé ra to. Anh chỉ hi vọng chuyện này mau chóng qua đi, vết tích để lại càng nhỏ càng tốt.

Phí Nghê vẫn luôn muốn vào đại học, mà anh lại nhường cơ hội học đại học cho người khác. Mặc dù bản thân anh không coi đó là chuyện gì to tát, nhưng đây vẫn luôn là một cái gai trong lòng Phí Nghê, bất kể anh có giải thích như thế nào thì cuối cùng vẫn thành ra anh trao thứ mà cô muốn nhất cho người con gái khác. Anh cũng đâu thể nói là cho dù anh có muốn nhường chỉ tiêu đại học cho cô thì cô cũng phải ở chung một điểm thanh niên trí thức với anh mới được. Cũng may là Phí Nghê đã vào đại học, chuyện này rốt cuộc cũng có thể bỏ qua, thế nhưng lại có người cứ phải đánh thức ký ức của cô, lại còn muốn khắc họa anh thành cái dáng vẻ vì mê đắm người ta mà từ bỏ cả đại học. Một gã đàn ông như vậy mà Phí Nghê còn hết lòng săn sóc bằng tất cả tình yêu thương, người khác có thể sẽ xúc động, còn anh thì chỉ thấy mất mặt thay cô.

Lúc nhìn thấy Phí Nghê, Phương Mục Dương vẫn đang nghĩ xem nên giải thích chuyện này với cô thế nào. Không ngờ Phí Nghê lại không nhắc gì tới chuyện ấy, cô chỉ hỏi về tiến độ tham dự triển lãm mỹ thuật của anh. Phương Mục Dương nói với Phí Nghê anh mới chỉ lọt qua vòng sơ tuyển, còn sau đấy không thấy tin tức gì nữa, dựa theo thời gian bình chọn anh hẳn là đã trượt rồi. Anh vốn dĩ không định tham gia ứng cử, qua vòng sơ tuyển cũng chẳng cảm thấy là chuyện lớn gì, nhưng Phí Nghê lại rất coi trọng việc đó.

Phí Nghê thay anh tìm kiếm nguyên nhân thất bại, vấn đề chính nhiều khả năng là cách nhìn của anh. Tuy anh vẽ về người dân lao động, nhưng lại vẽ người dân lao động lúc đang nghỉ ngơi, hiện tại mọi người đều đang miệt mài làm việc hăng say, vẫn còn xa mới tới thời điểm thư giãn, hưởng thụ thành quả lao động. Hơn nữa, bức tranh của anh quá nhàn nhã, không phù hợp với gu nghệ thuật đương thời, có thể qua được vòng sơ tuyển cũng coi như tài năng hội họa được chứng nhận rồi. Phí Nghê phát hiện, tranh vẽ của Phương Mục Dương quả thực không hề có dấu ấn của thời đại.

Cô bắt chước giọng điệu của người khác, nói: “Người dân lao động rõ ràng phần lớn thời gian đều cần cù làm lụng, sao anh cứ phải nhất định vẽ vào lúc người ta đang nghỉ tay vậy?” Trong lòng cô cũng bất bình thay Phương Mục Dương, nếu như bọn họ e ngại quan điểm của anh thì cũng có thể giải thích rằng tranh anh khuyến khích lao động, bởi vì sau khi đã lao động xong mới có thể càng tận hưởng được niềm vui của những lúc nghỉ ngơi mà.

Phương Mục Dương lập tức kiểm điểm: “Là tại tôi quá lạc hậu, chỉ muốn nghỉ ngơi, đêm nay xin nhờ cô giúp tôi được lao động bù, để tôi có thể tiếp tục tiến bộ hơn nữa.”

“Trước khi lao động bù thì đi ăn một bữa đi, anh muốn ăn cái gì, em mời anh nhé.” Phí Nghê phát hiện Phương Mục Dương đã gầy hơn trước, tiện tiết kiệm tuy là cô giữ nhưng cô vẫn để lại một phần cho anh, chỗ đó đủ để anh ra ngoài ăn vài bữa một tuần.

Hai người đi ra tiệm cơm, Phí Nghệ để Phương Mục Dương gọi món. Phương Mục Dương gọi nhiều hơn dự tính của Phí Nghệ. Gần đây anh luôn dùng bữa ở nhà ăn, mà nhà ăn thì chẳng mấy khi ăn được thịt, vừa tan học là thịt đã bị giành hết. Đám sinh viên tranh cướp thịt cứ như thể vẽ tranh là một công việc thể lực thuần túy, không ăn thì không vẽ nổi. Thi thoảng Phương Mục Dương đi ăn quán một mình, lúc gọi món cũng rất kiêu căng. Hiện giờ anh không đi làm, cũng không vẽ tranh liên hoàn, ngoài học hành ra thì tất cả thời gian đều dành để vẽ những thứ mình thích, không có thời gian đi đó đây kiếm tiền nữa. Trong nhà còn tiền tiết kiệm, nhưng khoản tiền ấy là để dành cho Phí Nghệ mua nhà. Hai người cùng ra quán ăn nói chung là vẫn tốt hơn, có thể gọi thêm vài món mà không cảm thấy quá xa xỉ.

Thấy anh xa hoa như vậy, Phí Nghệ cũng không ngăn cản, cái dáng vẻ gầy guộc của Phương Mục Dương quả thực trông giống như dạo này ăn không đủ no. Phí Nghệ không biết là trước khi kết hôn, Phương Mục Dương tuy cũng thích hưởng thụ cuộc sống nhưng tiền trong túi có hạn, anh chẳng qua chỉ thỉnh thoảng đi ăn cơm tiệm hoặc câu cá nướng cho mình ăn mà thôi, còn lại phần lớn thời gian, phương thức chính để hưởng thụ cuộc sống của anh vẫn là vẽ tranh. Phải đến sau khi hết hôn, anh mới có nhu cầu ăn uống chu đáo mỗi ngày.

Trước khi tới đón Phí Nghệ, Phương Mục Dương vẫn tưởng cô sẽ không vui, không vui gấp đôi, bởi vì cả chuyện anh không trúng tuyển lẫn chuyện đăng ở trên báo. Song Phí Nghệ lại không hề đề cập một câu nào cả.

Thực ra ngay từ ban đầu Phí Nghệ cũng không để ý nhiều đến bài báo kia. Khi cô và Phương Mục Dương cùng nhau thi đỗ đại học, chuyện anh từng nhường chỉ tiêu đại học cho ai, nhường như thế nào đã không còn quan trọng nữa. Sự giải thích của Lăng Y, đối với Phí Nghệ mà nói, chỉ là một niềm vui ngoài ý muốn.

Cô an ủi Phương Mục Dương: “Qua được vòng sơ tuyển là tốt rồi, cho dù có trượt cũng không phải là vì anh vẽ kém. Nếu em mà là giám khảo, em sẽ trao luôn giải nhất cho anh.”

Phương Mục Dương lúc này cũng không khiêm tốn, anh hòa theo Phí Nghệ: “Vậy em dự định trao thưởng cho anh cái gì nào?”

“Thưởng anh kéo đàn cho em nghe, đã bao lâu rồi không có người nghe anh kéo đàn, có phải rất cô đơn không?”

Quả thực cô đơn, cảm thấy giường quá rộng.

Bởi vì lâu ngày không được gặp mặt cho nên hôm nay Phí Nghệ mê mẩn với Phương Mục Dương một cách lạ thường. Tuy nhiên sự mê mẩn đó chỉ kéo dài tới lúc cô nhìn thấy Phương Mục Dương dùng đũa cơm trong nhà để đựng màu vẽ, mà không chỉ có mỗi một cái thôi đâu.

Phí Nghệ nhìn cái đũa duy nhất còn sót lại trong chạn bát. Cô không về nhà hai tuần, toàn bộ dụng cụ ăn uống trong nhà đều đã thành vữa pha màu. Phương Mục Dương đang vẽ một bức tranh lớn, diện tích chiếm hết cả nửa bức tường. Anh cứ ở trường học về là lại cầm cúi vẽ tranh, trong lúc khẩn cấp liền lấy đũa ra cấp cứu, vốn nghĩ tối nay ăn quán thì Phí Nghệ sẽ không nhìn thấy bát đũa ở nhà, mai lại mua bổ sung sau cũng được. Ngày hôm nay anh chỉ cố ý dọn dẹp phòng tắm, bình thường hôm nào anh cũng toàn tắm nước lạnh, chẳng vào trong đó bao giờ, hôm nay Phí Nghệ trở về, tất nhiên anh cần tắm rửa đàng hoàng một phen.

Phí Nghệ vừa tức lại vừa buồn cười: “Anh chuẩn bị ăn màu vẽ thay cơm đấy à?” Cô mới rời nhà hai tuần, căn nhà này đã tràn ngập hơi thở cuộc sống độc thân của Phương Mục Dương. Ga trải giường đã thay mới, nhìn qua không khác bộ cũ là mấy, nhưng Phí Nghệ vẫn có thể phân biệt được.

“Ga trải giường cũ nhà mình đâu?”

“Đã có mới rồi còn muốn cái cũ làm gì?”

“Cái cũ không xấu, dùng thay đổi cũng được.”

“Lúc cần đổi hằng tính.” Cái cũ đã bị Phương Mục Dương giặt rách, lại còn co rút hết cả. Ngày nào anh cũng tắm nước lạnh rồi đi ngủ, chỉ riêng mỗi hôm ấy là ngoại lệ, anh vẽ xong là mắt díp hết cả lại, trực tiếp ngã

thẳng xuống giường, ngày hôm sau tỉnh giấc thì cả ga giường đã ám đầy mùi nhựa thông lẫn với màu vẽ, có giặt cũng không hết nổi. Trước khi Phí Nghệ trở về anh vẫn dùng nó mấy ngày, mãi đến hôm qua mới mua cái mới để thay.

Phí Nghệ phát hiện, từ sau khi cô đi, cái nhà này đã không còn giống nhà nữa, chẳng qua chỉ là một nơi để ở mà thôi.

“Em muốn xem bây giờ cơ.”

Phương Mục Dương trước kia cũng chẳng bao giờ để ý tới mấy chuyện này. Ga trải giường lấm bẩn thì giặt là được, dù trên mặt ga có dính màu vẽ cũng không sao, chỉ cần có mùi bột giặt là anh yên tâm. Nhưng Phí Nghệ thì lại không như vậy.

Phương Mục Dương cũng không muốn cho Phí Nghệ xem cái ga đã bị anh hủy hoại.

“Đừng xem ga trải giường làm gì, em cứ xem anh đây này.” Phương Mục Dương dùng chóp mũi cọ cọ lên mặt Phí Nghệ. “Chúng ta đã hai tuần không gặp nhau, chẳng nhẽ em lại không muốn ngắm anh ư?”

“Không phải bình thường anh sống rất hưởng thụ sao?” Có tiền để đi ăn tiệm mà sao vẫn gầy thế chứ?

Phương Mục Dương không để Phí Nghệ nói tiếp nữa: “Chẳng phải em đã nói muốn cho anh lao động bù à?”

Phí Nghệ để Phương Mục Dương lao động hăng say một đêm, trước nửa đêm là tự nguyện, còn sau nửa đêm thì không phải chuyện cô có thể quyết định nữa.

Ngày hôm sau, Phương Mục Dương nhận được thư của ban tổ chức triển lãm mỹ thuật, nói rằng vị phó ban tổ chức đã cố gắng hết sức để tranh của anh được đánh giá lại một lần nữa. Cuối cùng, anh đã lọt vào danh sách đoạt giải.

Khóa lao động của Phí Nghệ bỗng nhiên trở thành công cốc.

HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 113: NGOẠI TRUYỆN CHỊ HAI - Chương 113. Giường nằm

Lần đầu tiên Mục Tĩnh gặp Cù Hoa, là ở trên xe lửa.

Cô bắt xe lửa đi thăm cậu em trai vẫn đang nằm trong bệnh viện. Phí Nghê vừa gọi điện tới trường học cô đang dạy, báo là em cô đã tỉnh. Vì mua vé xe lửa quá vội vàng nên cô chỉ mua được vé đứng. Mục Tĩnh trông thấy những người xung quanh hoặc đang chen chúc lên xe, hoặc bị người nhà đẩy lên, mà cô thì vẫn còn đang chết dí tại chỗ, thậm chí còn bị đám người xô lấn đến lùi về sau nửa mét. Cô biết không thể nào xếp hàng lên xe lửa theo thứ tự nên cũng cố gắng len vào đám đông, song lại hoàn toàn không có kinh nghiệm, dù cố cách mấy cũng chẳng thể chui vào được.

Chẳng bao lâu nữa là xe lửa sẽ lăn bánh, những người đàn ông phía trước cô không phải đang leo lên xe thì chính là đang cố đẩy người nhà lên xe, cô lại lẻ loi một thân một mình, bàn về sức lực thì tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ. Cô chỉ xin được có ba ngày nghỉ, em trai cô vẫn còn đang nằm viện, bất kể thế nào thì cô cũng phải lên chuyến xe này cho bằng được. Nghĩ như vậy, Mục Tĩnh vứt bỏ mọi sự rụt rè, liêu mình lách vào giữa hai người đàn ông trước mặt, tự tạo cho mình một lỗ hổng để xông lên. Nếu xe lửa không đến nỗi chật ních như vậy, hoặc giả như dư ra được vài chỗ trống, rất nhiều người đàn ông sẽ sẵn lòng nhường lối cho một cô gái trẻ trung xinh đẹp lại còn có vẻ yếu đuối như cô, thể hiện mặt tốt của mình. Thế nhưng trong tình hình này, phụ nữ trẻ trung yếu đuối lại trở thành đối tượng hàng đầu để cho bọn họ chèn ép. Mấy người đàn ông quanh cô rất có ưu thế về mặt thể lực, không thể dễ dàng chen qua, các bà thím đánh đá bình thường cũng không dám dây vào họ, cho nên đều cố gắng đẩy những người yếu ớt ra trước. Lúc này nếu có một cô gái trẻ cố tình chen lên, nhiều người sẽ không khỏi nghĩ, con gái con đũa như vậy mà

lại len vào giữa hai tên đàn ông, người dính sát vào người ta, quá là không ra cái thể thống gì.

Dáng vẻ của Mục Tĩnh hiện tại trong mắt người khác quả là không đoan trang lắm, nhưng nếu đem ra so với mục đích của cô, đoan trang chẳng đáng là cái thứ gì! Song khi sắp sửa thành công, cô lại bị người đằng sau lôi xuống. “Em gái, xuống dưới ng ẩ một lát đã.” Kẻ kéo cô là một gã vô lại ở vùng này. Có những người không được sắp xếp công việc, lại không muốn xuống nông thôn cắm trại, cho nên đã chọn “an cư lạc nghiệp” ở nhà. Đại đa số thành phần này đều là những người an phận tuân thủ luật pháp bình thường, song vẫn có một số ít lang thang bên ngoài xã hội, tìm kiếm niềm vui trong việc trêu đùa chị em phụ nữ. Bọn chúng thấy Mục Tĩnh không chút e dè mà chen vào đám đàn ông, cho rằng đã tìm được đúng đối tượng, cố ý kéo cô xuống dưới bắt chuyện làm quen. Trong số này có những kẻ còn chưa đến hai mươi tuổi, nhưng vì không đoán được tuổi của Mục Tĩnh nên bèn gọi luôn cô là “em gái”.

Mục Tĩnh chỉ có một người anh trai, anh trai cô vì sự nghiệp của quốc gia mà đến em trai nằm viện cũng không thể đi thăm một lần, chẳng nhẽ lại là người tên vô lại kia có thể mạo danh được ư? Mà hiện giờ, chính bởi cái đám đầu đường xó chợ này mà cô không thể đi gặp cậu em trai đang nằm viện vì cứu người của mình. Cơn phẫn nộ của cô không có chỗ nào để trút, thế là cô li ền bắt đầu chửi đổng. Từ thời cha sinh mẹ đẻ tới nay Mục Tĩnh chưa từng nói một từ thô tục bao giờ, khi bị ức hiếp vì xuất thân của cha mẹ chưa nói, khi mối tình đầu chia tay với cô chưa nói, khi em trai nằm trong viện mà cô không cách nào chăm cô cũng chưa nói, giờ phút này, cô li ền xả hết cả ra. Từ ngữ cô dùng đều là những câu chữ chua ngoa nhất cô học được từ những người khác trong thành phố này, ngay cả cái đám kéo cô xuống xe cũng còn cảm thấy áy náy, nhất thời quên cả chửi lại. Bọn chúng chưa từng đụng phải cô gái nào hung dữ thế này, mà cô gái ấy lại vừa lúc có một khuôn mặt cực kỳ thanh tú. Mục Tĩnh vừa chửi bới, vừa tiếp tục li ền mạng len lên trên. Sự hung tợn của cô không chỉ làm đám lưu manh kia phát khiếp mà còn khiến cả những người đang leo lên xe hải hùng, bọn họ vô thức nhường cho Mục Tĩnh một khe hở, cô cứ như vậy mà chen lên xe lửa thành công.

Không có chỗ ngồi, cô chỉ đành chen lấn giữa hai hàng ghế. Bởi vì biểu hiện ban nãy của cô thực sự quá khiếp đảm nên toàn bộ toa xe đều nhìn trăn trăn thế này lại có thể chửi bới được ra những lời còn thô tục hơn cả côn đồ ngoài phố thế. Mục Tĩnh vừa quay đầu, bọn họ liền cup mắt, chỉ sợ cô lại quát ra mấy lời lẽ kinh khủng nữa.

Trước ánh mắt tránh né của bọn họ, nỗi xấu hổ của Mục Tĩnh lại tìm được đường quay về. Chính bản thân cô cũng không hiểu nổi, sao ban nãy cô lại có thể biến được thành cái dạng người như vậy. Không kìm nén được đôi mắt đang đỏ hoe, cô ngẩng đầu, cố gắng để cho nước mắt không rơi xuống. Cô biết vừa rồi mình nhất định trông rất khó coi, nhưng nếu cứ để tâm đến vẻ bề ngoài của mình, cô sẽ không lên đây nổi. Cô nhất định phải lên chuyến xe này bằng mọi giá.

Lên xe đương nhiên là khó, nhưng đứng được ở trên xe cũng không dễ dàng, người mua vé đứng rất nhiều, chật chội đến mức chỗ đặt chân cũng không có. Vừa nãy cô đã hao hết toàn bộ sức lực vào việc len lén, đã vậy sáng lại chưa có cái gì bỏ bụng, hiện tại cũng chỉ dựa vào chút hơi tàn cuối cùng mới có thể trụ thẳng được.

Dần dần, hơi thở Mục Tĩnh trở nên mỗi mết, ý thức cũng dần mơ hồ. Khi một lần nữa tỉnh táo trở lại, cô đã nằm trên một chiếc giường ở khoang nằm.

Lúc mở mắt ra, Mục Tĩnh trông thấy một người đàn ông cao gầy và rất tuấn tú, đó cũng chính là lần đầu tiên Mục Tĩnh gặp được Cù Hoa. Chuyến xe lửa mà cô đi chật kín người, đâu đâu cũng là mùi người, mùi dầu bôi tóc, mùi mồ hôi, và cả mùi dầu máy dính trên quần áo. Ngay chính bản thân Mục Tĩnh cũng dính mấy cái mùi ấy, lúc leo lên xe cô chen chúc giữa đám đông, bị vô số thứ mùi lấn át đến không thở nổi. Vậy mà người đàn ông trước mắt vẫn có thể giữ nguyên được phong thái và mùi thuốc khử trùng trên quần áo mình. Mục Tĩnh đoán anh ta là bác sĩ, chắc là đi quá vội vàng nên đã cởi áo blouse trắng, nhưng vẫn chưa bỏ được thứ mùi trên người.

Mục Tĩnh không biết người trước mắt có thấy cảnh tượng cô om sòm chửi bới một cách vô duyên hết sức qua cặp mắt kính kia hay không, nhưng anh ta nhất định ngửi được mùi dầu máy và mấy thứ mùi khác ám trên người cô. Cô có hơi ngượng ngùng, gượng dậy trên chiếc giường nằm. Song người đàn ông đó lại bảo cô cứ nằm thêm một lát, giường cô đang nằm chính là giường của anh ta.

Bấy giờ người đàn ông mới nói cho cô biết, vừa nãy cô bị ngất xỉu, nhưng hiện tại đã không còn gì đáng ngại nữa, tuy nhiên để đảm bảo an toàn thì tốt nhất là cô nên bổ sung một chút đường. Giọng điệu y chang bác sĩ.

Anh ta nói với Mục Tĩnh rằng mình họ Cù, Mục Tĩnh liền gọi anh ta là bác sĩ Cù. Do lúc nãy mới chửi mắng quá độ nên giờ giọng cô hơi khàn.

Mục Tĩnh cho rằng xuống xe lửa xong là cô sẽ không bao giờ gặp lại vị bác sĩ Cù này nữa, mà nếu như anh ta đã thấy bộ dáng điên cuồng của cô, bây giờ cô lại rụt rè thì có lẽ anh ta sẽ cho rằng cô bị tâm thần phân liệt. Vậy là cô dứt khoát nhai ngấu nghiền lương khô của bác sĩ Cù, vừa nhai vừa uống nước đường anh ta pha cho. Chỉ có ăn no, cô mới có sức để đứng tiếp mòi mấy tiếng đồng hồ, mà khi đứng cũng chỉ có thể dùng mũi chân hoặc gót chân, đúng là một bài kiểm tra sức mạnh thể chất thuần túy.

Khi uống nước đường, Mục Tĩnh bất cẩn bị sặc. Bác sĩ Cù bảo cô không cần gấp gấp quá, đường vẫn còn nhiều, ban nãy anh ta đã xin trường xe mấy thìa đây.

Mục Tĩnh nói: “Đủ rồi, không cần nữa đâu.” Ăn xong lương khô, cô lấy tiền và phiếu lương thực trong túi mình ra, đưa cho bác sĩ Cù.

Bác sĩ Cù từ chối tiền và phiếu cô trả cho anh, nhưng Mục Tĩnh vẫn kiên quyết trả, cô không thể ăn không uống không của người ta được. Trong lúc đưa qua đẩy lại, ngón tay của hai người chạm vào nhau. Đó đúng là đôi bàn tay của bác sĩ, mảnh khảnh nhợt nhạt, còn vương mùi thuốc khử trùng. Lúc đưa tiền, Mục Tĩnh cũng trưng ra mặt hung hãn của mình, cô tóm lấy tay bác sĩ Cù, nhét tiền và phiếu vào tay anh ta, nhét xong cũng không đợi bác sĩ Cù phản ứng lại mà chỉ cầm túi mình lên rồi xoay người hướng về phía khoang xe cũ.

Song lúc xách cái túi lên, Mục Tĩnh mới phát hiện khóa của túi đã bị mở, để lộ ra quyển sách tranh sơn dầu phương Tây bên trong. Đó là một quyển sách cô vất vả lắm mới tìm được cho em trai mình, Phí Nghê nói em trai cô đã tỉnh lại nhưng không nhớ được gì cả, còn nhờ cô mang vài món đồ có thể khơi gợi ký ức của em trai cô tới đó. Cô bọc ngoài quyển sách ấy một tờ bìa, trên bìa ghi “Toán cao cấp”. Quyển sách tranh phương Tây này có rất nhiều nội dung không phù hợp với bầu không khí hiện nay, nếu như tay họ Cù kia mở sách, phát hiện nội dung thật sự bên trong, báo cáo cô thì cô biết phải làm sao? Những con người quá bảo thủ rất có thể sẽ cho rằng cô là một ả đàn bà không biết giữ mình, một nữ lưu manh đúng nghĩa. Còn những kẻ lưu manh thực sự, hoặc là lưu manh giả danh trí thức, cũng rất có khả năng cho rằng cô phóng túng dễ dãi, thu phục chẳng khó khăn gì. Nghĩ đến đây, tâm trạng vừa mới thả lỏng của cô lập tức trở nên căng thẳng.

“Lúc tôi thấy túi của cô thì khóa kéo đã mở rồi.”

Sự cảnh giác rèn giũa qua nhiều năm khiến Mục Tĩnh không hoàn toàn tin vào lời bác sĩ Cù giải thích, song anh ta đã nói vậy, cô cũng chỉ có thể đáp: “Cái khóa này không hề chắc tí nào.”

“Cô học toán à?”

Mục Tĩnh vẫn cảnh giác nói: “Chỉ là có hứng thú thôi.”

Cô từ chối để lộ ra bất cứ thông tin gì có liên quan tới danh tính của mình. Thậm chí bác sĩ Cù hỏi đích đến của cô là đâu, cô cũng nói dối.

“Cô không cần đi đâu, tôi chuẩn bị xuống xe rồi, cô cứ đi tìm trường xe mua một vé nằm bổ sung là được, ban nãy tôi đã nói trước với ông ấy hộ cô, chính là cái giường này luôn. Chỉ có đi đâu khi ấy tôi có bảo nơi cô xuống là trạm cuối, tôi nghe giọng cô thì có vẻ giống người nơi đó.”

Trước khi cô tỉnh lại mà bác sĩ Cù đã nghe thấy giọng cô, vậy thì chỉ có thể là nghe cô chửi bới mà thôi. Lúc ấy cô chửi quá khó nghe, bây giờ nghĩ lại cô cũng không muốn nghĩ nữa.

Lòng tốt của bác sĩ Cù vượt quá mong đợi của Mục Tĩnh. Khi cô ngất xỉu, để cô nằm trên giường mình là hành động nằm trong phạm vi lòng tốt của người bình thường, thế nhưng hiện giờ, mới lần đầu tiên gặp mặt mà đến vé nằm cũng cân nhắc hộ người ta thì đúng là không chỉ vượt quá mong đợi, mà còn vượt cả khả năng lý giải của cô. Đương nhiên cũng có những người tốt bụng, nhưng bác sĩ Cù nhìn không giống người tốt bụng, anh ta có vẻ khá lạnh nhạt với mọi người, mà cặp kính lạnh băng kia lại càng làm tăng thêm vẻ lạnh nhạt ấy.

Nhìn ra sự khó hiểu của Mục Tĩnh, bác sĩ Cù giải thích với cô: “Trông cô rất giống một người tôi quen.”

Câu nói này nếu xuất phát từ miệng người khác thì rất giống lời vu vạ, nhưng khi được nói ra bởi bác sĩ Cù thì Mục Tĩnh lại không thể không tin là thật. Cô cũng sẵn lòng tin là anh ta đang nói thật, chứ không phải lừa phỉnh cô.

Bác sĩ Cù kéo rèm lại cho cô, bảo cô ở đây nghỉ ngơi thêm một lát, bây giờ đã sắp đến ga, anh ta phải ra phía cửa đợi sẵn. Tới khi bác sĩ Cù đi rồi, Mục Tĩnh mới lấy cuốn sách tranh cô mua cho em trai ra. Cô phát hiện mùi thuốc khử trùng vương trên cuốn sách này, mặc dù chỉ hơi thoang thoảng, nhưng cô vẫn ngửi thấy được. Trong sách còn có kẹp một tấm thiệp mừng năm mới, thiệp do cô đề chữ, em trai vẽ minh họa, còn anh trai cô ký tên. Anh trai cô từ bé đã có danh xưng thần đồng, cho dù mới học cấp một nhưng đã thông thạo Vật lý Hóa học cấp hai, ngắt nổi cả vẽ tranh lẫn viết chữ đều xấu như gà bới, đến làm thiệp chúc Tết gửi cho bạn bè cũng cần các em hỗ trợ. Cô không giống như em trai luôn đòi hỏi ích lợi từ việc vẽ tranh cho anh, giúp anh là chuyện cô sẵn lòng làm. Mà dù em trai cô có đòi hỏi ích lợi thì cũng là dăm ba cái ích lợi của bọn con nít, chỉ cần anh trai dạy cậu làm pháo hoa là được rồi. Mấy năm gần đây, mỗi lần nhìn thấy tấm thiệp mừng năm mới này, cô luôn nhớ về những tháng ngày gia đình họ còn bên nhau. Giờ gia đình đã ly tán, mà em trai cô lại đang nằm trong bệnh viện.

Song trước mắt, cô không có thời gian để đau thương. Quyển sách tranh mà cô mua cho em trai đã bị người nọ nhìn thấy, trên thiệp mừng năm mới

còn có tên anh trai cô. Đây chính là tai họa ngầm, cho dù thế nào cũng không thể giữ lại được. Cô nhét quyển sách vào bên trong áo rồi bước tới buồng vệ sinh trên xe lửa. Cuối cùng, cuốn sách kia bay vèo qua cửa sổ, đáp xuống cánh cửa gỗ. Mục Tĩnh nhắm mắt lại, nhìn tấm thiệp mừng năm mới trong tay, nước mắt lăn trên gò má.

Khi ra khỏi buồng vệ sinh thì nước mắt cô đã khô. Cô cần tài liệu chứng minh, đi tìm trưởng xe để mua thêm vé bổ sung. Từ đầu đến cuối cô không hề hỏi trưởng xe vị khách lúc trước ở vị trí đó tên gì, cô chỉ biết là anh ta họ Cù. Dù nhược điểm đã bị cô tiêu hủy, cô vẫn cầu mong sau này sẽ không đụng mặt anh ta nữa. Lúc quay trở lại, Mục Tĩnh phát hiện trên giường có thêm một gói lương khô. Có lẽ ban nãy cô ăn quá vội, vị bác sĩ Cù kia cảm giác cô sắp chết đói đến nơi nên mới để lại thêm cho cô một ít.

Khi ngã lưng xuống giường, Mục Tĩnh thầm nghĩ, người ấy chắc chắn chưa từng nằm lên chiếc giường này, cô không thể ngửi được mùi thuốc khử trùng.

Đến tận lúc xuống xe lửa ở trạm cuối, Mục Tĩnh vẫn không thấy ai tới tìm cô gây sự. Có lẽ là cô đã lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử rồi.

Người kia có lẽ là người rất quan trọng với anh ta, cho nên anh ta mới có thể sắp xếp cho cô thỏa đáng như vậy chỉ vì cô trông gần giống với cô ấy.

Song những chuyện khác liên quan tới bác sĩ Cù, Mục Tĩnh cũng không nghĩ nhiều. Mục đích quan trọng nhất của cô trong chuyến đi này là gặp được em trai mình.

Sau khi vạch rõ ranh giới với cha mẹ trên giấy tờ, Mục Tĩnh chỉ có thể thông qua cậu em trai này mà lên gửi ít đồ cho họ bằng đường bưu điện. Cô và em trai trước kia không thân với nhau, nhưng máu mủ vẫn là thứ kỳ lạ như vậy đấy, có vài lời chẳng cần nói, nhưng vẫn có thể tự hiểu được ý đối phương. Cô gửi cho Phương Mục Dương đôi giày cùng với một đôi giày nam và một đôi giày nữ, trên thư chỉ viết là gửi cho cậu, nhưng Phương Mục Dương không hề hỏi tại sao cô lại gửi cậu giày nữ, giày nam cũng không đúng số, lúc gửi thư hồi âm chỉ nói giày rất vừa chân, nhận được giày mừng phát khóc, vậy là cô liề biết em trai đã chuyển giày cho cha

mẹ, bởi vì đôi giày kia cậu đi không thể vừa chân, mà cậu cũng không thể mừng phát khóc. Còn đũa thì cô tin là Phương Mục Dương sẽ giữ lại, cậu em út này của cô luôn rất biết cách chăm lo cho bản thân mình.

Mục Tĩnh không thể tưởng tượng nổi bằng cách nào mà cậu em rất biết chăm lo cho bản thân của cô lại có thể chăm lo tới mức nhập viện. Lúc hay tin cô không khóc, lúc trông thấy em trai trên giường bệnh cũng không khóc, phải đến tận khi bắt xe lửa quay về thì cô mới khóc. Em trai cô nằm hôn mê trong bệnh viện, mà cô thì phải trở về làm việc. Bởi vì xuất thân của mình nên khi công tác cô luôn chịu đủ loại khảo nghiệm. Lần này cô đi, là bởi vì Phí Nghê gọi điện thoại báo rằng Phương Mục Dương đã tỉnh, nhưng lại bị mất trí nhớ. Quyền sách tranh vốn mang theo đã bị cô quăng ra ngoài cửa sổ, giờ phút này trong tay chỉ còn mỗi tấm thiệp mừng năm mới từ tận lâu lâu lâu lâu. Em trai cô nhìn tấm thiệp mừng năm mới, cười nói muốn về nhà, nhưng mà bọn họ nào có nhà nữa? Em trai bị bệnh, cô cũng chẳng còn đường nào để liên hệ với cha mẹ nữa, còn anh trai cô thì vì sự nghiệp mà ngay cả gia đình nhỏ của mình cũng không thể lo, sao cô có thể nói với chị dâu được đây? Một nhà năm người bọn họ, bây giờ chỉ còn mỗi cô có thể thăm cậu, mà cô cũng chỉ có thể thăm cậu mà thôi.

Mục Tĩnh kể cho em trai nghe về những chuyện đã qua, vì có Phí Nghê ở cạnh nên những gì cô nói đều là chuyện đúng đắn cậu làm hồi nhỏ khi cha mẹ đang cải tạo, phản ánh lập trường chính xác trước sau như một của cậu. Có lẽ nghe ra cô đang nghĩ một đằng nói một nẻo nên Phí Nghê chủ động đóng cửa sổ, sau đó lại nói với họ cô ấy cần ra ngoài mua ít đồ, phải một lúc lâu mới quay trở lại, mà buổi chiều cũng sẽ không có ý tá đến. Nói xong, Phí Nghê đóng cửa, để lại không gian riêng tư cho chị em họ ôn chuyện.

Mục Tĩnh lúc này mới kể với em trai về những tháng ngày một nhà năm người bọn họ bên nhau, tuy không hẳn là thập toàn thập mỹ nhưng vẫn vui nhiều hơn buồn. Em trai của cô khi ấy vẫn luôn vui vẻ, cho dù có rất nhiều chuyện phiền phức tìm tới, cậu cũng không để trong lòng.

Cô chạm tay em trai, nhìn vào ngón tay của cậu, liền biết Phí Nghê chăm sóc cậu rất chu đáo. Nhưng Phí Nghê không thể nào chăm sóc cậu mãi mãi

được.

Mục Tĩnh chỉ đến thăm được có chốc lát, không thể giúp em trai khỏi gợn chút ký ức nào. Đến giờ phải đi, cô không khỏi nhìn bộ quần áo mới trên người Phương Mục Dương, rồi lại nhìn sang Phí Nghê. Quần áo của Phí Nghê đã bị giặt đến trắng bệch, mà cô ấy bây giờ còn gầy hơn lần trước cô tới. Vì chăm sóc em trai cô mà Phí Nghê đã rất vất vả, sao cô có thể bắt cô ấy tiêu tiền được? Cô lấy ra hai trăm tệ cùng chỗ phiếu lương thực toàn quốc mình mang theo, đưa cho Phí Nghê, Phí Nghê không nhận, Mục Tĩnh vẫn nhất quyết đưa. Đây đã là tất cả những gì cô có thể làm cho em trai mình. Còn về phần hơn nữa, cô hoàn toàn bất lực.

Đường về của Mục Tĩnh thư thả hơn khi đến đây một chút, xe lửa không quá đông, cô cũng mua được vé ngồi. Song tâm trạng của cô lại sa sút hơn khi đó. Ít nhất khi đó, cô vẫn còn hi vọng em trai mình sẽ bình phục.

Khi còn cách nhà ga cô cần xuống năm trạm nữa, ghế bên cạnh cô đổi người. Người đàn ông ngồi bên cạnh cô cởi giày ra để gác chân, mùi bốc lên rất khó chịu. Cô cho rằng hẳn ta chỉ bỏ giày một lát rồi sẽ đi vào, thản nhiên nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cho nên lựa chọn im lặng. Nhưng đã đến gần trạm kế, chân hẳn ta vẫn để trên.

Mục Tĩnh nhìn không được nói: “Phiền anh đi giày vào ạ.”

Hắn ta vẫn cứ nghiêm nghiêm gác chân như không nghe thấy.

“Toa xe là nơi công cộng, không phải là nhà của anh.”

“Thế thì cũng chẳng phải nhà của cô, tôi cứ thích cởi giày đấy, cô làm gì được? Cô cũng mắc bệnh công chúa vừa thôi, sao bao nhiêu người thế này mà chỉ có mình cô có ý kiến? Cô nhìn khó chịu thì cứ cởi luôn giày mình đi.”

Lần này Mục Tĩnh không chửi bậy nữa, thực ra cô vốn không giỏi khoa môi múa mép, lần trước chửi bới như vậy chẳng qua cũng chỉ là hành động trong lúc căng thẳng mà thôi.

“Nếu anh không định đi giày vào, tôi đề nghị anh nên chuyển chỗ, anh có thể hỏi thử chút xem có ai bằng lòng ngồi cạnh người để chân trần như anh không?”

Kẻ kia xỏ giày vào chân theo lời Mục Tĩnh, song lại cố tình vắt chân lên, để giày dán vào quần cô, ý bảo không phải cô đòi tôi đi giày à? Giờ tôi đi rồi đấy, cô vừa lòng chưa?

Mục Tĩnh đang định đứng dậy tìm nhân viên xe lửa thì nghe thấy có người nói với mình: “Nếu cô không muốn ngồi đấy, tôi có thể đổi chỗ với cô.”

Mục Tĩnh vừa quay đầu đã trông thấy bác sĩ Cù. Lần này quay trở lại anh ta cũng mua vé nằm. Anh ta nói vị trí cho Mục Tĩnh, bảo cô đổi chỗ với mình.

Cho dù thế nào thì đây cũng không phải là một sự trao đổi công bằng. Mục Tĩnh không đồng ý đổi.

Lúc này cái tên bên cạnh cô lại lên tiếng: “Cái cô này làm sao thế nhở, om sòm đòi tôi đổi chỗ là cô, bây giờ ngồi đây ăn vạ cũng là cô. Rốt cuộc cô muốn làm gì? Hay là cô định...”

Cơn giận của Mục Tĩnh cũng bốc lên: “Nếu anh còn cứ thế nữa thì tôi sẽ đi tìm bảo vệ đấy.”

“Cô cho rằng bảo vệ cũng rảnh rồi giống cô à...”

Hắn ta còn chưa dứt lời thì Mục Tĩnh đã nghe thấy một âm thanh vang lên. Tuy bác sĩ Cù không thuộc khoa chỉnh hình, nhưng lại biết cách làm cho người ta trật khớp.

Sau đó, Mục Tĩnh nghe thấy bác sĩ Cù nói: “Cô sang bên kia đi, tôi nắn lại cho anh ta một chút.”

Mục Tĩnh hiểu ý, di chuyển từ vị trí ban đầu tới khoang giường nằm. Cô không ngồi lên trên giường mà chỉ tìm một cái ghế. Một lát sau, cô thấy bác sĩ Cù đi tới để lấy hành lý.

Hành lý của anh ta rất gọn nhẹ, chỉ có một cái túi, lại còn chẳng chứa nhiều đồ.

Mục Tĩnh tất nhiên không tiện chiếm chỗ của anh ta, nhưng quay về chỗ cũ thì cô cũng không muốn. “Anh cứ lên giường nằm nghỉ đi, tôi ngủ ở đây một lát là được, dù sao cũng chỉ có bốn trạm là đến rồi.” Mục Tĩnh nói xong mới phát hiện lời của mình có vấn đề, nghe cứ như bác sĩ Cù đi có năm trạm mà cũng mua vé nằm là không cần thiết vậy. Song cô cũng không sửa lại, chỉ quay đầu ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Em trai cô đã từng gửi cô một bức tranh vẽ phong cảnh nhìn từ cửa sổ xe lửa, nhưng cô lại chưa bao giờ xem kỹ nó.

Qua một lúc lâu sau, Mục Tĩnh mới nhớ ra chuyện hỏi tên của bác sĩ Cù.

“Cù Hoa. Còn cô thì sao?”

“Phương Mục Tĩnh.” Chỉ với cái tên này, cô đã không cách nào phân rõ giới hạn với cha mẹ của mình rồi.

“Cô học khoa Toán à?”

Mục Tĩnh “ừ” một tiếng, cô học Khoa học Tính toán, cũng không phải là chuyên Toán học, đó là chuyên ngành mẹ cô lựa chọn cho cô. Theo quan điểm của mẹ cô, lựa chọn nghề nghiệp quan trọng nhất là xem xét nhu cầu của đất nước và thời đại, Toán học đơn thuần thuộc về số ít thiên tài, cho dù Mục Tĩnh có đi theo con đường nghiên cứu Toán học thì cũng sẽ bị nhấn chìm, trở thành một trong các mẫu số, công việc sau này cũng không thể tác động trực tiếp đến sản xuất xã hội. Mà Khoa học Tính toán lúc đó là ngành học mới nổi trong nước, tương đối dễ đạt được thành tựu hơn, thành quả nghiên cứu cũng có thể mang lại lợi ích cho đất nước trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên sự đời khó đoán, sau khi tốt nghiệp cô lại bị phân tới một trường cao đẳng bình thường làm trợ giảng trong khoa Toán. Đương nhiên cô vẫn ở lại nơi ấy làm việc, còn có việc để làm đã là rất tốt rồi, em trai của cô ngay cả cơ hội đi học cũng không có. So với cô và anh trai, cha

mẹ không có kế hoạch đặc biệt gì với em trai của cô cả, “chỉ cần làm công nhân kiêm họa sĩ nghiệp dư là được lắm rồi”.

Nghĩ đến em trai, cảnh quan bên ngoài cửa sổ có đẹp đến mấy, Mục Tĩnh cũng chẳng còn hứng thú nữa. Lúc em trai cô còn tỉnh cũng là lúc cô cảm thấy mình vẫn còn có gia đình, cô không chỉ viết thư cho em trai mà còn có thể gián tiếp liên lạc với cha mẹ một chút. Cô gửi đồ cho em trai, em trai lại chuyển qua cho cha mẹ. Thi thoảng em trai cũng gửi cho cô ít đồ. Không cần Phương Mục Dương nói, cô cũng biết những món đồ của em trai đều là cha mẹ gửi thông qua cậu.

Ánh nắng ngoài cửa sổ thật rực rỡ, song Mục Tĩnh vẫn luôn bị bóng tối bao phủ. Thật lâu sau, cô mới phát hiện Cù Hoa vẫn đang nhìn mình. Cô nhớ anh ta đã từng nói, cô trông rất giống với một người anh ta quen. Có lẽ không phải giống lúc chửi bới, mà là giống lúc cô đang trầm lặng.

Cô phá vỡ sự yên tĩnh giữa hai người bằng cách hỏi Cù Hoa: “Lần này là anh đi công tác à?”

“Đi làm một cuộc phẫu thuật.”

Đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, kỹ năng tốt đến mức bệnh viện ở khu khác cũng phải mời anh ta đặc biệt tới. Vé nằm của anh ta chắc là cũng được người ta mua hộ. Xuất thân của anh ta hẳn cũng rất tốt, nên mới có thể phát triển thành nhân vật nòng cốt trong ngành ở độ tuổi trẻ như vậy.

Chương 114: Kết hôn

Từ khi quen Cù Hoa đến lúc kết hôn, Mục Tĩnh mất chưa đầy ba tháng.

Trong khoảng thời gian ấy hai người gặp nhau cũng chẳng tới mười lần, thậm chí giữa lần gặp nhau thứ năm và lần gặp nhau thứ sáu còn cách nhau cả một tháng.

Mỗi lần bọn họ gặp mặt đều là Cù Hoa chủ động. Vào cuộc hẹn thứ năm, Cù Hoa còn chủ động hỏi về tình trạng gia đình Mục Tĩnh. Với việc Cù Hoa thăm dò hoàn cảnh gia đình của mình, mới đầu Mục Tĩnh có hơi kinh ngạc, nhưng chẳng bao lâu sau đã bình tĩnh trở lại. Anh hỏi Mục Tĩnh đã vạch rõ ranh giới với cha mẹ mình hay chưa. Theo tình hình thực tế, Mục Tĩnh hẳn nên đáp đúng sự thật là r ấ, nhưng không biết ngày ấy cô nghĩ thế nào mà lại nói với Cù Hoa là chưa.

Lời nói dối ấy chẳng có tạo ích lợi gì với Mục Tĩnh, nhưng cô vẫn cứ nói dối, lại còn hỏi lại Cù Hoa: “Cha tôi họ Phương, mẹ tôi họ Mục, anh bảo tôi vạch rõ ranh giới với bọn họ thế nào đây? Cho dù cha mẹ tôi có sai lần thì bọn họ cũng chẳng làm gì có lỗi với tôi. Em trai tôi không phân ranh giới với họ, nhưng chuyện đấy có ảnh hưởng gì tới việc cậu ấy bị thương vì cứu người không?”

Cù Hoa bình thần nhìn Mục Tĩnh, chờ cô lấy lại bình tĩnh.

Mục Tĩnh rốt cuộc cũng ý thức được mình quá trốn, cô và Cù Hoa chẳng qua chỉ mới gặp mặt có vài lần, cũng chẳng tới mức phải nói chuyện với nhau như thế. Vậy nên cô miễn cưỡng nở nụ cười: “Vừa r ấ tôi chỉ nói giỡn với anh thôi, mong anh đừng để bụng nhé.”

“Em nói đúng lắm, bộ phim ban nãy quả thực khá hay.” Cù Hoa lập tức hiểu ý Mục Tĩnh, tỏ vẻ mình không còn nhớ gì về lời cô nói nữa r ấ.

Cho dù giữa hai người có khúc mắc, Cù Hoa vẫn nhất quyết đưa Mục Tĩnh về đến tận ký túc xá của trường cô. Mục Tĩnh đứng ở dưới sân, nhìn theo bóng lưng Cù Hoa, tự biết sau này bọn họ chắc chắn sẽ không còn gặp lại nữa. Mấy năm nay không phải là không ai theo đuổi cô, thậm chí còn có những người chỉ vừa gặp mặt đã hỏi cô đã kết hôn hay có bạn trai hay chưa. Song khi nghe về xuất thân của cô, đám thanh niên tuổi trẻ tài cao đó đều nản lòng. Bọn họ có thể miễn cưỡng cưới một người vợ chẳng giúp ích gì cho mình, nhưng nếu người ấy còn ảnh hưởng đến tiền đồ của họ thì cưới về là không thể. Cù Hoa cũng không ngoại lệ.

Ban này cô hoàn toàn không cần phải phản ứng kịch liệt như thế.

Sau đó, Cù Hoa không liên lạc với Mục Tĩnh nữa, nhưng cô cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên.

Đi đâu khiến Mục Tĩnh ngạc nhiên chính là, Cù Hoa lại tới trường học tìm cô. Bác sĩ mổ chính ở bệnh viện, tất nhiên không hề lành rồi, nhưng lại để dành thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi cho cô. Cù Hoa không giải thích tại sao cả tháng nay anh không liên lạc với Mục Tĩnh, cả hai người đều hiểu rõ, vì vậy không cần phải nói gì cả. Mục Tĩnh cũng không hỏi ra không vui. Những người bình thường có chút nóng nảy đều sẽ nghĩ, anh muốn gặp lại gặp, anh muốn thôi là thôi, anh nghĩ anh là ai chứ? Nhưng Mục Tĩnh lại hoàn toàn tiếp nhận tất cả. Hai người lại đi xem phim như chưa từng cắt đứt liên lạc với nhau.

Cô từng gặp quá nhiều đàn ông không ra gì, so với bọn họ, Cù Hoa đã coi như rất khá rồi, ít nhất sau khi cân nhắc lợi hại, anh vẫn tiếp tục liên hệ với cô. Xuất thân tốt của Cù Hoa là một loại cám dỗ với Mục Tĩnh, hơn nữa cô thích mùi thuốc khử trùng trên người anh. Cô thích đàn ông sạch sẽ.

Cô nói với Cù Hoa: “Thực ra mấy năm nay tôi không còn liên lạc với cha mẹ nữa, lần trước chẳng qua là đang giận nên mới nói với anh thế thôi. Có quá nhiều người vì xuất thân của tôi mà nghi ngờ tôi, tôi bị hỏi nhiều đến phiền.” Để bày tỏ thành ý với Cù Hoa, cô chủ động nhận trách nhiệm về sự mâu thuẫn lần trước.

Sau khi bộ phim kết thúc, Cù Hoa đột nhiên hỏi: “Em thích tranh của Renoir(1) à?”

(1) Pierre-Auguste Renoir (1841 – 1919): Danh họa người Pháp, một nhân vật tiên phong trong sự phát triển của trường phái Ấn tượng.

Trong quyển sách tranh kia có tranh của Renoir, anh thật sự đã xem qua cuốn tranh của cô, còn để lại mùi thuốc khử trùng thoang thoang trên đó.

Mục Tĩnh tỏ ra ngạc nhiên, như thể lần đầu tiên được nghe thấy cái tên này: “Đấy là ai cơ? Họa sĩ à?”

Cù Hoa nói, có hơi châm biếm: “Đúng vậy, một họa sĩ ở gần đây.” Ngay cả chuyện nhỏ nhặt thế này mà cô cũng phải nói dối, có cần thiết không?

Sự thẳng thắn và chân thật của Mục Tĩnh chỉ xuất hiện mỗi khi cô mất kiểm soát cảm xúc, nhưng hiện tại, cảm xúc của cô đang được khống chế rất tốt.

“Ừm, tôi không biết nhiều về các họa sĩ lắm.” Tựa như Renoir vẫn còn sống và đang ở gần bọn họ. Mục Tĩnh có thể nghe ra sự mỉa mai trong câu nói của Cù Hoa, bọn họ đều biết Renoir là ai, nhưng lại vờ như không biết.

“Nếu như cả những chuyện nhỏ em cũng không muốn nói thật với tôi, vậy thì sao còn đi xem phim cùng tôi làm gì?”

Anh đã biết rõ mà còn cố tình hỏi, tất nhiên là bởi cô coi anh như đối tượng kết giao để tiến tới hôn nhân rồi. Còn về việc tại sao cô lại coi anh là đối tượng có thể tiến tới hôn nhân, Mục Tĩnh tin là Cù Hoa hiểu được một phần nào đó.

Mục Tĩnh hỏi lại: “Sao tôi lại không nói thật với anh?”

Lúc cô hỏi rất bình tĩnh, không nghe được câu trả lời, cô cũng rất tâm lý mà nói tiếp: “Anh thích vẽ họa sĩ lắm à? Nếu như anh sẵn lòng thì có thể chia sẻ với tôi một chút. Đôi khi tôi vẫn nghĩ, người cần được dao mổ thì vẽ tranh hẳn là cũng không tệ.”

Cù Hoa không nói tiếp với Mục Tĩnh, anh mời cô đi xem múa ba lê.

Những cuộc hội thoại của bọn họ trước nay luôn lấp lửng ở mức hời hợt, chưa bao giờ đi sâu vào thực chất.

Hai người cùng đi xem một vở múa ba lê. Xem xong, Cù Hoa nói với Mục Tĩnh: “Hình như em không hay tò mò lắm thì phải.” Có những khi anh cảm thấy Mục Tĩnh qua lại với mình là có mục đích, nhưng cô lại chưa từng để lộ sự hiếu kỳ về gia đình của anh, cũng chưa hỏi thử tiếng nào.

“Anh nói về cái gì cơ?”

Tất cả mọi thứ, không riêng gì gia đình anh.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Mục Tĩnh rút cuộc cũng đã lộ vẻ tò mò: “Tại sao?”

Cù Hoa thẳng thắn nói: “Bà nội tôi hi vọng có thể nhìn thấy tôi kết hôn trước khi qua đời.”

“Vậy tại sao lại là tôi?” Tuy Mục Tĩnh đi lại với Cù Hoa đúng là hướng tới mục tiêu kết hôn, nhưng chóng vánh đến thế này thì cô cũng thấy bất ngờ. Vậy là Cù Hoa nối lại liên lạc với cô là để kết hôn, nhưng cho dù anh có cần kết hôn ngay lập tức thì cũng không thiếu người sẵn sàng, hơn nữa nếu như anh đã lựa chọn cắt đứt liên lạc với cô bởi vì gia đình của cô, thì sao bây giờ lại xem cô như đối tượng kết hôn? Bởi vì yêu cô sao? Nghĩ tới đây, Mục Tĩnh bật cười, tiếng cười chứa chút mai mỉa.

“Tại sao lại không thể là em chứ?”

“Cha mẹ của anh có bằng lòng không?” Mục Tĩnh lúc trước còn cảm thấy cô và Cù Hoa có khả năng tiến đến hôn nhân, nhưng sau khi hiểu về tình hình gia đình của anh thì lại chẳng ôm hi vọng nữa. Bất kể nhìn vào từ khía cạnh nào, cô và gia đình của anh đều có vẻ không hợp nhau.

“Đàn ông đã đến tuổi này như tôi mà còn không thể làm chủ cuộc sống của mình thì quả thực là sống quá uổng phí. Phải r ấ, trước khi hỏi ý kiến em, tôi hẳn là nên trình bày với em tình trạng của bản thân mình mới đúng.”

Cù Hoa đã sớm nắm rõ tình hình gia đình và công việc của Mục Tĩnh, mà Mục Tĩnh đối với tình hình của Mục Hoa thì vẫn chỉ đang ở giai đoạn suy đoán mà thôi.

Giữa hai bọn họ rõ ràng là chẳng có ai mối mai, nhưng Cù Hoa lại xem họ như là coi mắt. Anh bắt đầu nói về công việc của mình, sau đó thuận tiện giới thiệu cha mẹ mình với Mục Tĩnh.

Lúc trước Mục Tĩnh vẫn luôn tưởng rằng cha mẹ Cù Hoa công tác ở bệnh viện, trên người anh hoàn toàn không có khí khái của kẻ học võ. Điểm duy nhất khiến anh có vẻ hơi chút liên quan đến gia đình mình chính là, anh đã từng bẻ trật khớp cái người nọ trên xe lửa.

Kế tiếp là gặp phụ huynh. Mục Tĩnh tuy đã sớm biết gia cảnh Cù Hoa rất tốt, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nơi mà anh ở, cô vẫn có hơi giật mình. Thực ra Cù Hoa vẫn chưa kể hết về hoàn cảnh gia đình cho Mục Tĩnh nghe. Bên ngoài khu đại viện này có một trạm gác, để đến được chỗ của anh phải đi thêm một đoạn nữa. Cù Hoa cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà hai tầng, tòa nhà này được bao bọc bởi một khoảng sân độc lập, hoa tr ờng xung quanh nở rộ. Mục Tĩnh đã từng trông thấy những tòa nhà còn đẹp hơn, cũng từng ở trong một căn nhà còn tốt hơn, nhưng hai loại tốt đẹp đó lại hoàn toàn khác nhau. Sự tốt đẹp trước kia của nhà họ, chỉ tổ rước đến phi ền phức.

Cũng không biết Cù Hoa đã nói gì với cha mẹ mình mà bọn họ đều có vẻ rất khách sáo với cô, không hề biểu lộ chút bất mãn nào.

Trước khi Mục Tĩnh đến nhà, Cù Hoa đã kể về gia đình Mục Tĩnh cho cha mẹ biết, bao gồm cả cậu em trai vì cứu người mà bị thương. Mẹ anh đã rất do dự. Ở một khía cạnh, bà không mấy vừa lòng với hoàn cảnh gia đình Mục Tĩnh. Nhưng ở một khía cạnh khác, con trai bà đã ba mươi, cũng nên cưới vợ r ấ, mà kể từ khi cô bạn gái cũ qua đời nó chưa từng qua lại với bất cứ cô gái nào khác, bà cũng rất mong Cù Hoa có thể nhanh chóng kết

hôn. Hơn nữa đây còn là nguyện vọng của bà nội Cù Hoa, bà cụ đang nằm liệt trên giường bệnh, mong mỏi lớn nhất chính là có thể nhìn thấy cháu trai yên bề gia thất. Cuối cùng vẫn là ông Cù hiếu thuận đưa ra quyết định, ông nói con cái là con cái, cha mẹ là cha mẹ, trên đời này có rất nhiều bậc cha mẹ anh hùng sinh con cái không ra gì. Lúc ông nói những lời này, bà xã lờm ông một cái, ông làm như không thấy, lại bảo cũng không thiếu con cái anh hùng mà cha mẹ chẳng ra sao, chẳng hạn như là em trai của Mục Tĩnh.

Gia đình này của bọn họ luôn là ông Cù làm chủ. Ông Cù vừa nói xong, hôn sự giữa Cù Hoa và Mục Tĩnh cũng xem như đã ấn định.

Vừa thấy mặt Mục Tĩnh, cha mẹ của Cù Hoa lập tức hiểu được tại sao con trai lại quyết định kết hôn với cô gái trước mặt sau khi đã độc thân suốt quãng thời gian dài như vậy.

Góc nghiêng của Mục Tĩnh trông giống bạn gái cũ của Cù Hoa đến bảy phần, hiên một nỗi khí chất hoàn toàn trái ngược. Hai người bọn họ, một người động, một người tĩnh.

Lễ cưới của Mục Tĩnh và Cù Hoa được tổ chức tại nhà ăn của bệnh viện, bởi vì nơi này gần chỗ bà nội anh nằm.

Những người tham gia hôn lễ đều là họ hàng và bè bạn của nhà họ Cù, người thân bên phía Mục Tĩnh không ai có mặt, cha mẹ cô đang lao động cải tạo, em trai nằm viện, còn anh trai thì không biết ở đâu. Những năm vừa qua, ban đầu là mọi người xa lánh cô, dần dà trở thành cô xa lánh mọi người, cô chẳng có người bạn nào để chia sẻ, cũng không định mời ai tham dự lễ cưới. Tuy mọi thứ đều được đơn giản hóa nhưng phía nhà gái không có ai thì suy cho cùng vẫn không được thích hợp lắm, bởi vậy mẹ chồng của Mục Tĩnh đã trực tiếp thay cô quyết định, mời lãnh đạo trong khoa cùng với vài người đồng nghiệp, đặt riêng một mâm.

Bà nội của Cù Hoa được đẩy tới nhà ăn để chứng kiến lễ thành hôn của cháu trai. Đám cưới của bọn họ được tổ chức theo kiểu nửa mới nửa cũ, những phần cần sự tham dự của bà nội thì vẫn là phong cách cũ. Bà nắm tay Mục Tĩnh, nói “Nghiên Nghiên hôm nay xinh đẹp quá”, nói xong thì

lần đưa bao lì xì cho cô. Những người tham gia lễ cưới đều chăm chú nhìn Mục Tĩnh, đợi chờ phản ứng của cô, nhưng Mục Tĩnh không hề đáp lại rằng mình không phải Nghiên Nghiên, cô chỉ mỉm cười cảm ơn bà nội rồi nhận lấy bao lì xì. Cũng chẳng có ai so đo với một cụ bà đang bệnh nặng cả, cho nên câu nói sai kia không có ai sửa lại, hết thấy vẫn được tiếp tục theo đúng quy trình.

Cù Hoa từng nói cô trông giống với một người, hẳn chính là cô gái Nghiên Nghiên này.

Vào đêm tân hôn, Cù Hoa trực bên giường bệnh của bà nội, Mục Tĩnh nằm một mình trên giường cưới. Chiếc giường cưới này rất lớn, cũng không có mùi thuốc khử trùng. Phòng cưới của họ nằm trên tầng hai, vốn là phòng riêng của Cù Hoa. Cù Hoa là con thứ hai trong nhà, bên trên còn có một người anh trai quanh năm bên ba bên ngoài, chỉ có mỗi anh là sống trong tòa nhà hai tầng này với cha mẹ.

Mục Tĩnh nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Cù Hoa vào hai tháng trước, khi đó anh chỉ vừa quen mà đã tốt với cô như thế, có lẽ chính là bởi cô giống với cô gái Nghiên Nghiên kia. Vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của bà nội đang hấp hối nên anh chấp nhận kết hôn, mà lựa chọn kết hôn cùng với cô, một chữ “giống” là đã đủ.

Mục Tĩnh nằm trên giường nghĩ, nhờ cô gái Nghiên Nghiên đó, tạm thời cô không cần phải lo lắng về xuất thân của mình nữa. Đây cũng chính là điểm tốt duy nhất trong cuộc hôn nhân này.

Ngày hôm sau tỉnh giấc, bên cạnh Mục Tĩnh vẫn chẳng có ai. Trời còn chưa sáng hẳn, cô đã dậy mặc thêm áo, ngồi viết thư nhà, viết xong mới chợt nhận ra chẳng có chỗ nào để gửi.

Cô đứng dậy sắp xếp quần áo của mình. Chiếc tủ trong phòng ngủ chỉ treo thừa thớt một vài bộ quần áo của Cù Hoa. Mới đầu Mục Tĩnh định dọn quần áo của Cù Hoa sang một bên, chừa lại khoảng trống để treo quần áo của mình. Nhưng sau một hồi cân nhắc, cô lại để quần áo của Cù Hoa về chỗ cũ, còn quần áo cô tiếp tục nằm trong vali.

Bữa sáng là ăn cùng cha mẹ ch`ông.

Mẹ của Cù Hoa tuy không phải hoàn toàn vừa ý với cô con dâu này, nhưng con trai không ở bên con dâu trong đêm tân hôn, bà vẫn cảm thấy có chút băn khoăn, đối xử với Mục Tĩnh cũng rất lễ độ.

Chương 115: Tâm lý

Bệnh của bà nội tuy nghiêm trọng nhưng tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa bên cạnh lại luôn có người túc trực, cho dù Cù Hoa có về nhà vào ngày cưới rồi đêm hôm sau lại đến canh giường bệnh cho bà tiếp thì vẫn hợp tình hợp lý, song anh lại không trở về nhà vào đêm tân hôn. Mẹ của Cù Hoa giải thích với Mục Tĩnh, Cù Hoa là do bà nội nuôi lớn, tình cảm trước nay rất tốt, bởi vì sợ bệnh tình của bà chuyển biến xấu cho nên mới luôn ở cạnh bên bà.

Mục Tĩnh vẫn luôn tỏ ra rất thấu hiểu lòng người, hoàn toàn không hề oán giận vì phải chịu cảnh chăn đơn gối chiếc vào đêm tân hôn của mình, thậm chí còn hỏi thăm tình hình bệnh tình của bà nội.

Nghe mẹ chồng nói cô mới biết, bà nội bị phát hiện có một khối u ác tính trong não, trước mắt ngoại trừ phẫu thuật cắt bỏ thì không có biện pháp điều trị nào khả quan hơn. Thời gian gần đây Cù Hoa vẫn luôn thuyết phục bà nội phẫu thuật. Mẹ chồng không nói với Mục Tĩnh, bệnh của bà nội nếu không phẫu thuật thì chắc chắn không khỏi được. Chỉ có điều bà nội vẫn luôn xem phẫu thuật là hanh vi man rợ của người phương Tây, người phương Đông vẫn minh chỉ tin tưởng vào y học cổ truyền Trung Quốc, bởi vậy bà thà chịu đựng nỗi đau bệnh tật chứ không muốn lên bàn mổ. Trong mắt bà cụ, một khi dao đã rạch xuống là bà không sống nổi nữa, mà chưa nhìn thấy cháu nội kết hôn, bà tuyệt đối không nhắm mắt.

Tuy rằng mẹ chồng không nói nhưng Mục Tĩnh cũng có thể tự đoán được bảy tám phần. Nếu như Cù Hoa đã hiểu thảo đến mức trực trong bệnh viện cả đêm tân hôn, thì hẳn là những đêm sau anh cũng sẽ không về nhà. Là một người vợ tâm lý, Mục Tĩnh không thể không chiêu lòng anh. Cô trở lại phòng ngủ, lấy ra mấy bộ đồ để Cù Hoa thay, sau đó cẩn thận gấp từng bộ một. Cô gấp quần áo rất khéo, không chỉ gấp được đến mức nhỏ nhất có thể mà còn không hề tạo ra một nếp nhăn nào. Quần áo gấp xong được cô

cất vào một chiếc túi, đủ để Cù Hoa không cần về nhà lấy đồ thay trong suốt cả một tuần liền. Cô mang cái túi ấy cùng với một túi kẹo cưới đến trường, trên mặt là một nụ cười hiếm thấy. Mọi người đều cho rằng cô đang hạnh phúc vì cuộc hôn nhân của mình. Mục Tĩnh không phải là một người khéo xã giao, nhưng mọi công việc trong khoa đều nhận được kẹo cưới cô tặng. Bọn họ cũng đều biết Mục Tĩnh đã trở thành con dâu của nhà họ Cù.

Sau khi tiết học cuối cùng của buổi sáng kết thúc, Mục Tĩnh đạp xe đến cửa tiệm điếm tâm, chọn mua loại điếm tâm đắt nhất trong tiệm rồi mang đến bệnh viện cùng với túi quần áo đã chuẩn bị. Bởi vì đám cưới của Cù Hoa được tổ chức trong nhà ăn của bệnh viện, có không ít bác sĩ và y tá của khoa Ngoại Thần kinh tham gia hôn lễ, cho nên Mục Tĩnh vừa đến, nhiều người đã nhận ra cô chính là vợ mới cưới của bác sĩ Cù. Cù Hoa là người đàn ông độc thân nổi danh không chỉ ở khoa Ngoại Thần kinh mà còn ở cả bệnh viện Trung ương, chưa kể gia thế lẫy lừng, hầu như ngày nào cũng có người muốn mai mối anh với ai đó, trong khoa cũng không thiếu những nữ đồng nghiệp ái mộ anh. Song khi Cù Hoa giao tiếp với mọi người, sắc mặt lúc nào cũng lạnh lùng như dao mổ trong tay anh. Bên khoa Ngoại Tim mạch có một nữ bác sĩ cũng xinh đẹp và cao ngạo kiêu vỵ đã từng đan cho Cù Hoa một cái khăn quàng cổ, muốn sưởi ấm trái tim lạnh giá của anh, nhưng Cù Hoa lại nói anh không quen đeo khăn quàng. Lúc nói những lời ấy, anh đang ngồi gặm mìn thêu trong phòng làm việc, đến đâu cũng chẳng ngừng lên. Anh vừa mới làm xong một ca phẫu thuật lớn, quần áo tóc tai đều đã ướt nhẹp, thứ đang ăn cũng là đồ thừa của đồng nghiệp. Nữ bác sĩ nói đeo nhiều rồi sẽ thành quen, song Cù Hoa vẫn không ngừng đầu, chỉ lấy từ ngăn kéo ra một tờ tiền giấy coi như trả tiền mua khăn, thế rồi cũng chẳng thèm nhìn người ta mà lại tiếp tục ăn mìn thừa và cải thảo đã lạnh ngắt.

Cù Hoa trước giờ vẫn luôn để tiền và phiếu lương thực trong ngăn kéo phòng làm việc, thậm chí không khóa bao giờ, nếu có người nhất thời thiếu tiền hoặc phiếu thì anh đều để cho họ tùy tiện mở ra mà lấy, khi nào có lại trả sau. Bản tính Cù Hoa vốn kiêu ngạo và lười giao thiệp, nhưng vì hành xử hào phóng cho nên vẫn được rất nhiều người trong khoa quý mến.

Mặt nữ bác sĩ tái nhợt trong chớp mắt. Cô ấy hỏi Cù Hoa làm thế là có ý gì, Cù Hoa lại lấy thêm một tờ tiêng khác, nói với nữ bác sĩ, anh không có phiếu len, chỉ có thể đưa cô tiêng, để cô ấy tự mình đi đổi mà thôi. Nữ bác sĩ nghe xong liền giật lại chiếc khăn quàng cổ mình tự đan từ tay Cù Hoa, oán giận nhìn anh một cái rồi xoay người bỏ đi không quay đầu lại. Cù Hoa cũng không buồn lòng vì không mua được khăn quàng, vẻ ngoài của cái khăn đó nhìn trông thua xa người đan. Mấy năm nay đồng sự trong khoa đều đoán già đoán non xem bông hoa này rốt cuộc rơi vào tay ai, không ngờ cuối cùng lại để người ngoài được lợi. Nhưng mà trông thấy Mục Tĩnh, cho dù là những người đã từng thân mến Cù Hoa thì cũng không thể không thừa nhận, nếu chỉ nhìn vào diện mạo và khí chất, hai người bọn họ quả thực là rất xứng đôi.

Lúc Mục Tĩnh đến, Cù Hoa vừa kết thúc một ca phẫu thuật, đang định đi tới nhà ăn ăn cơm. Ca phẫu thuật này xong sớm hơn nửa tiếng so với dự đoán của anh. Những người làm việc cùng Cù Hoa lâu đều biết, không thể đoán được anh có vui hay không dựa trên nét mặt, mà phải nhìn vào vết khâu sau phẫu thuật của anh. Hôm nay bác sĩ Cù có vẻ vui hơn thường ngày một chút.

Đây là lần đầu tiên Mục Tĩnh trông thấy Cù Hoa lúc đang công tác, anh gật đầu với cô từ một khoảng cách không xa. Cù Hoa thấy Mục Tĩnh tới, câu đầu tiên anh hỏi là: “Đã ăn cơm chưa?” Không đợi cô trả lời, anh đã nói tiếp: “Cùng đến nhà ăn ăn đi.”

Nhà ăn luôn để lại cơm cho các bác sĩ trong phòng mổ. Thức ăn hôm nay khá ngon, có cừn tây xào thịt bò. Những người vừa thực hiện ca mổ với Cù Hoa đều rất tinh ý mà ngồi ở một bàn ăn khác, chừa lại không gian riêng tư cho Cù Hoa và Mục Tĩnh.

Cù Hoa gấp màn thừai cho Mục Tĩnh ăn, trong ấn tượng của anh, người phương Bắc rất thích những thứ làm từ bột mì. Anh là người thuận tay trái, khi gấp đồ, tay của hai người thi thoảng lại chạm vào nhau. Ngay chính bản thân Mục Tĩnh cũng cảm thấy rất lạ kỳ, bọn họ thậm chí còn chưa từng nắm tay, ấy vậy mà lại kết hôn với nhau rồi.

Mục Tĩnh rõ ràng là không có mấy hứng thú với các món ăn làm từ bột mì trước mắt, cô chỉ ăn có nửa cái mìn thầ và một ít cầ tây, sau đó liề lấy túi đầ mình chuẩn bị ra. “Đây là điể tâm em mua cho bà nội, lát nữa em phải lên lớp nên không đến phòng bệnh được, anh đưa bà giúp em nhé.” Nói xong, cô lại lấy ra một cái túi khác. “Đây là ít quầ áo để thay em lấy từ tủ của anh. Anh bận bịu hết cả ngày, tối lại phải trực giườg bệnh, em đoán là anh không có thời gian về nhà lấy, cho nên mang đến cho anh.”

Cù Hoa vốn đang cúi đầ ăn cơm, nghe thấy Mục Tĩnh nói vậy thì liề ngừng đầ: “Em hi vọng anh ở trong bệnh viện cả tuầ à?”

“Mẹ anh nói anh rất hiếu thảo, tình cảm với bà nội cũng rất tốt, em cho rằng...”

Mục Tĩnh đã chụp cho anh một cái mũ, nếu như anh không trực trong bệnh viện thì chính là anh không hiếu thảo...

“Em vì anh mà suy nghĩ chu đáo tới vậy, đúng là làm khó em rầ.”

“Vậy anh ăn tiếp đi nhé, em đi đây.”

Cù Hoa kéo tay Mục Tĩnh lại: “Em đợi một lát đã, để anh nhìn xem trong túi đã đủ đầ chưa, nếu thiếu gì thì còn phải phiề em vất vả đi thêm chuyến nữa. Em không ngại chứ?”

“Em không sao.”

Mục Tĩnh ra khỏi nhà ăn, lại đi theo Cù Hoa đến phòng nghỉ của anh. Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Mục Tĩnh nhìn Cù Hoa kiểm tra quầ áo.

Cù Hoa mở túi ra, nhìn chỗ Mục Tĩnh mang đến cho anh. Điề khiến anh bất ngờ là quầ áo gấp rất gọn, có bỏ ra cũng không nỡ. Anh xem qua một lượt, lại nói với Mục Tĩnh: “Em quên mất thứ quan trọng nhất rầ.”

“Thứ gì cơ?”

“Đầ lót.”

Cù Hoa cũng không phải là cố ý làm khó Mục Tĩnh, mỗi lần làm xong một ca phẫu thuật lớn, thứ ướt mồ hôi đầu tiên chính là đồ lót. Quần áo bên ngoài có thể không đổi, nhưng đồ bên trong một ngày có đổi vài lần cũng chẳng phải là nhiều. Nếu Mục Tĩnh đã không muốn anh về nhà lấy, anh cũng chỉ có thể nhờ cô mang tới đây thôi.

Chương 116: Nghiên Nghiên

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mục Tĩnh có hơi hối hận vì đã giúp Cù Hoa mang quần áo tới.

Thấy Mục Tĩnh im lặng, Cù Hoa tự động hiểu thành cô không biết đi của anh để ở đâu, bèn cố ý chỉ vị trí cho cô: “Phiền em trưa mai lại mang đến cho anh nhé. Nếu như em không tiện, đêm nay anh có thể về...”

Không đợi Cù Hoa nói hết, Mục Tĩnh đã nhanh miệng đáp: “Tối nay em sẽ đem tới cho anh luôn.”

Cù Hoa nuốt những lời định nói vào trong bụng, quan sát cô vợ mới cưới của mình: “Sao em phải gấp gấp thế?” Cứ như là sợ đêm nay anh sẽ về nhà nên phải sớm đưa quần áo tới trước vậy.

“Em gấp lắm à?”

Quá gấp ấy chứ.

“Em có muốn đi gặp bà nội không?”

“Sức khỏe bà nội không tốt, cần phải nghỉ ngơi nhiều, em không quấy rầy bà nữa, anh cho em gửi lời hỏi thăm sức khỏe bà nhé.”

Cô không muốn lại bị nhận lầm thành “Nghiên Nghiên”. Mặc dù chuyện Cù Hoa giúp đỡ cô trên xe lửa và chuyện anh chủ động kết hôn với cô đều có liên quan phần nào tới việc cô trông giống Nghiên Nghiên, nhưng cô không muốn cứ bị người khác nhắc nhở liên tục như thế.

Từ sau khi bị gọi là “Nghiên Nghiên”, mỗi lần đối mặt với Cù Hoa, Mục Tĩnh vẫn luôn có chút mất tự nhiên. Cô không thể nói chắc được khi nhìn cô người anh nghĩ tới là ai, cô nhìn thẳng hay nhìn nghiêng thì giống với “Nghiên Nghiên” hơn, anh cười vì cô, hay là bởi vì nhớ tới ai đó nên mới mỉm cười. Cô có thể chấp nhận chuyện Cù Hoa vội vàng cưới mình là vì bà nội, cũng có thể chấp nhận việc tình cảm không đóng vai trò lớn trong cuộc hôn nhân của họ, cô chưa bao giờ cho rằng tình cảm là thứ không thể thiếu trong một cuộc hôn nhân. Nhưng cô rất khó chấp nhận chuyện Cù Hoa kết hôn với cô là bởi cô giống ai đó, như vậy cô sẽ cảm thấy mình giống một cái màn hình hơn là giống với con người. Trước kia cô từng có một người bạn học luôn luôn đến rạp chiếu phim xem đi xem lại một bộ phim chỉ vì diễn viên mà cô ấy thích, cho dù người thật có xa tận chân trời góc bể thì nhìn người ảo trên màn ảnh cũng đủ r ấ. Cô không biết tâm trạng của Cù Hoa khi nhìn cô là thế nào, nhưng cô cũng không muốn thường xuyên nhìn thấy Cù Hoa, đảm nhận vai trò màn ảnh ở trong mắt anh. Nếu như biết chuyện ấy sớm một ngày trước khi cưới, cô chưa chắc đã bằng lòng kết hôn với anh. Nhưng một khi đã kết hôn r ấ, cô cũng chỉ còn cách nghĩ về điểm tốt của cuộc hôn nhân này mà thôi.

Mục Tĩnh lặp lại lời mình ban nãy, nói tối nay cô sẽ mang thêm đồ đến cho anh.

Sau khi tan ca, Mục Tĩnh vừa về đến nhà họ Cù là đã vội vã chạy lên phòng ngủ của cô và Cù Hoa, lấy đồ lót của anh ở trong ngăn kéo tủ. Lần này cô không phát huy sở trường gấp quần áo nữa mà chỉ cầm chúng bằng hai ngón tay r ấ nhét thẳng vào trong túi, sau đó bỏ vào túi xách của mình r ấ lại gấp rút xuống dưới. Còn chưa xuống đến tầng một, cô đã nghe thấy tiếng Cù Hoa đang nói chuyện.

Người trò chuyện với anh chính là nhân viên cần vụ(1) Tiểu Tân.

(1) Nhân viên cần vụ: Người thực hiện các nhiệm vụ vặt vặt trong quân đội cũ hoặc các cơ quan thời trước, ngày nay là từ chung để gọi những người siêng năng chăm chỉ, sẵn sàng phục vụ người khác.

Không ngờ anh vẫn về nhà.

Mục Tĩnh xoay người, vội vàng quay lại phòng ngủ. Lúc Cù Hoa vào trong phòng, Mục Tĩnh đang bỏ lại đò lót của anh vào tủ.

Cù Tĩnh gọi tên cô từ sau lưng, khiến tay Mục Tĩnh khựng lại ngay giữa không trung. Cuối cùng, dưới ánh mắt chăm chú của Cù Hoa, cô cất hết đống đò lót lấy cho anh vào tủ. Lúc lấy ra vẫn còn bình thường, khi nhét lại đã nhăn nhúm như quả bóng. Đằng sau lưng có cặp mắt đang chăm chăm nhìn như vậy, cô không thể nào gấp gọn chúng lại được, nhưng cứ để nguyên thế này thì cũng có vẻ không ổn lắm.

“Vội đi đưa quần áo cho anh đến thế à?”

“Em nghĩ hẳn là đêm nay anh sẽ cần đến.” Cô đi đều chỉnh lại biểu cảm, xoay người đối diện với Cù Hoa. “Em cứ tưởng rằng đêm nay anh không về nhà.”

“Đêm nay anh không phải trực, tình trạng của bà nội cũng ổn định, anh không có lý do gì để không trở về nhà cả. Đêm qua anh không về, có phải là đã để em đợi lâu không?”

“Chăm bà nội vẫn quan trọng hơn mà.”

Cù Hoa mỉm cười với Mục Tĩnh: “Em đúng là một người vợ tâm lý.”

Trong bữa cơm, Cù Hoa thông báo một tin tức tốt với người nhà, bà nội đã đồng ý làm phẫu thuật, anh là bác sĩ mổ chính.

Chuyện bà nội lo lắng nhất đã giải quyết xong, hiện tại bà chỉ nghĩ nếu cứ khổ sở như vậy thì chi bằng thử một lần, cho dù có chết cũng coi như được giải thoát. Chỉ là bà có một điều kiện, ca mổ của bà không thể do cháu trai thực hiện được. Điều bà lo sợ chính là, nếu như mình chết ngay dưới dao mổ của cháu trai, thằng bé làm thế nào mà tiếp tục sống được đây?

Nghe thấy Cù Hoa nói muốn mổ chính, mẹ anh không khỏi cau mày: “Ở cái tuổi này rồi, mẹ vẫn cảm thấy đi điều trị theo phương pháp cũ sẽ tốt hơn.” Tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật không phải một trăm phần trăm,

bà nội đã gần tám mươi, nguy hiểm tiềm tàng vẫn còn ở đó, ngộ nhỡ ca mổ thất bại thì biết làm sao? Cho dù bác sĩ tay nghề có cao đến mấy, khi mổ có thận trọng đến thế nào thì phẫu thuật cho người thân, kiểu gì cảm tính cũng sẽ ảnh hưởng đến lý trí. Thất bại với bệnh nhân khác thì cũng chỉ là thêm một ca mổ không thành mà thôi, còn nếu thất bại lần này, cả đời cũng sẽ không thoát khỏi gánh nặng tâm lý. Bài học của Nghiên Nghiên năm đó chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao? Thậm chí khi ấy Cù Hoa còn không phải bác sĩ mổ chính, chẳng qua chỉ là trợ lý phẫu thuật số một.

Nhưng mẹ của Cù Hoa cũng không muốn xát muối vào vết thương của anh. Giờ anh đã kết hôn rồi, có nhắc lại chuyện cũ cũng chẳng ích lợi gì với ai cả.

Ông Cù đồng ý với ý kiến của bà bạn già. Dù ở trong nhà thì ông vẫn giữ uy nghiêm, giọng điệu khi hỏi con trai cũng chẳng khác nào hỏi cấp dưới: “Tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật là một trăm phần trăm à?”

Cù Hoa nhìn cha mình hết như nhìn một kẻ ngốc: “Không có ca phẫu thuật nào tỷ lệ thành công là một trăm phần trăm cả. Năm xưa cha lên chiến trường, không nắm chắc trăm phần trăm thì cha không đánh nữa sao?”

“Anh làm sao mà so được với tôi hả?” Cù Hoa cũng không phải là đứa con trai lý tưởng trong lòng ông Cù, người con trai lý tưởng trong lòng ông Cù là phải lười lê tấm máu(2). Con trai ông cũng cần dao, nhưng mà lại là dao mổ. Tuy trình độ văn hóa của ông Cù không cao nhưng ông cũng biết Lỗ Tấn, năm ấy Lỗ Tấn bỏ y theo văn chính là bởi khả năng cứu người của bác sĩ có hạn. Con trai so sánh một ca mổ với chiến trường của ông năm xưa, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

(2) Lười lê tấm máu: Một câu khẩu hiệu trong thời kỳ Cách mạng. Lười lê (lười dao gắn ở đầu súng) được sử dụng trong trường hợp tấn công giáp lá cà, cho nên “lười lê tấm máu” cũng là biểu hiện của sự dũng cảm và bản lĩnh của người lính.

Ông Cù là một người con vô cùng có hiếu, không thể nào chấp nhận được nguy cơ mẹ mình phẫu thuật thất bại. Mà quan trọng nhất là, ông không tin con trai mình. Thời còn trẻ ông khinh thường mấy lão già, đến khi ông đã

già r ồi, kinh nghiệm đã tới t ần cao thì lại ngừa mắt những người trẻ tuổi. Ông muốn tìm một bác sĩ đáng tin cậy hơn. Ông Cù nói với Cù Hoa, ông chuẩn bị mời một vài chuyên gia y học cổ truyền tới hội chẩn cho bà cụ.

Cù Hoa thấy cha có vẻ không tin mình thì cười đáp: “H ồi xưa cha đánh trận thắng chắc toàn nhờ may mắn nhỉ.”

Ông Cù nghe thấy con trai ăn nói láo toét như thế, tức thì nổi cơn tam bành.

Khi ông sắp mất bình tĩnh đến nơi thì Cù Hoa lại nói tiếp: “Có phải cha thấy một đứa ngoại đạo như con chỉ biết nói hươu nói vượn thôi không?”

Ông Cù quả thực cảm thấy Cù Hoa chỉ biết nói hươu nói vượn.

“Khác gh ềnh như cách núi, xin cha cũng đừng nghi ngờ nghiệp vụ của con.” Ca phẫu thuật của bà nội rất phức tạp, có những bác sĩ lớn tuổi cho dù từng có nhi ều năm kinh nghiệm nhưng cũng chưa chắc đã đứng mổ được trong khoảng thời gian dài như vậy.

Ý của anh chính là, những gì ông Cù nói về phẫu thuật đều là nói hươu nói vượn. Cù Hoa không bao giờ chống đối cha mình, trừ khi bọn họ bàn về chuyên môn nghiệp vụ của anh. Từ nhỏ anh đã có tiếng là đứa trẻ ngoan, chưa bao giờ gây lộn, mỗi lần thi cử đều xếp thứ nhất, bình thường ở nhà không phải đọc sách thì chính là làm tiêu bản. Song ông Cù lại không thích một đứa con trai như vậy, ông thích con trai ần ỹ một chút, suốt ngày ng ồi lì trong nhà đọc sách thì có gì thú vị chứ, thà đi đuối hoa bắt bướm hoặc tháo máy quay đ ĩa ra nghịch còn hơn. Ông Cù luôn luôn bận việc, thi thoảng được dịp về nhà lại thấy con trai đang nghe nhạc hoặc đọc sách, mà chuyện ông làm nhi ều nhất chính là đuối con ra ngoài, không cho nó ng ồi trong phòng sách nữa. Có những khi ông bảo cảnh vệ đưa Cù Hoa ra thao trường tập bắn, Cù Hoa chỉ học vài lần là đã nắm được kỹ thuật, bắn súng rất chuẩn, ông Cù nghe xong cũng phải cảm thán không hổ là con trai mình. Cũng có những khi ông chỉ đuối con ra khỏi phòng sách r ồi mặc kệ không quản nữa, để nó tùy ý muốn làm gì thì làm. Cù Hoa không bao giờ đi gây chuyện, anh chỉ chơi qu ần vợt ở ngoài đến tận khi trời tối mịt. Thời ấy người chơi qu ần vợt trong thành phố này không nhi ều, nhưng vẫn nhi ều

hơn bây giờ. Bàn đấu quỳ vọt của Cù Hoa luôn cố định, là một ông cụ, mà ông cụ ấy thì có một cô cháu gái, tên là Nghiên Nghiên. Cô thường xuyên nhật bóng giúp bọn họ.

“Tôi không quan tâm anh nghĩ thế nào, tôi không thể để anh lấy bà nội ra làm thí nghiệm được.”

“Con ăn xong rồi, mọi người cứ ăn đi ạ.” Cù Hoa bỏ đũa xuống, rời khỏi chỗ ngồi.

“Anh cáu kỉnh như thế cho ai xem hả?”

Thấy ông Cù lại chuẩn bị bốc hỏa, bà bạn già vội vàng bảo Mục Tĩnh nếm thử món tôm. Bà đang ngẩn nhắc nhở ông, con trai vừa mới kết hôn hai ngày, đừng để con dâu chê cười.

Mục Tĩnh cũng không ngờ Cù Hoa có thể đối chọi với cha mình như vậy. Cha anh không chỉ là cha, mà còn là người đại diện cho uy quyền.

Bonus

Áp phích “Lưỡi lê tám máu” của Quân đội Giải phóng Nhân dân (1965)

Chương 117: Hời hợt

Khi Mục Tĩnh trở lại phòng, Cù Hoa đang đứng bên cửa sổ hút thuốc. Mục Tĩnh bị khói thuốc làm cho ho sặc một tiếng, Cù Hoa liền dí đầu thuốc xuống chậu hoa, hoa trong chậu nở rất đẹp.

Đồ lót của Cù Hoa vẫn còn đang cuộn lại một góc trong tủ. Mục Tĩnh không biết mình có nên ra gấp lại cho anh hay không, nhưng cô thực sự không thể làm chuyện đó khi anh còn đang đứng nhìn được. Vậy là cô ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu soạn bài. Cô cảm giác như đằng sau lưng vẫn có đôi mắt chăm chú nhìn mình, ánh mắt ấy khiến cả người cô căng lên. Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, Mục Tĩnh đóng vội cái “bộp”, lại mở giáo trình ra đọc, nhưng cuốn giáo trình này thực sự chẳng có gì hay ho để mà đọc cả.

“Có phải anh ở trong nhà làm em mất tự nhiên không?”

“Anh hiểu lầm rồi.” Mục Tĩnh bây giờ quả thực không thể nào viết chữ khi có người đang nhìn được, cho dù chỉ là nhìn từ đằng sau. Dù có cố gắng cách mấy cô cũng không thể hạ bút.

“Nếu em đã không tin được anh như vậy thì sao còn muốn kết hôn với anh chứ?”

“Sao anh lại hỏi như thế? Trước hết, chuyện tin tưởng tuyệt đối vốn không có thật trên đời, chẳng nhẽ anh không có bí mật gì muốn giấu em sao?”

Mục Tĩnh cười. “Thứ hai, em tin là có rất nhiều người muốn kết hôn với anh. Em có muốn kết hôn với anh thì cũng chẳng lấy gì làm lạ.”

“Vậy em có nghĩ rằng hiện tại tốt hơn so với trước khi kết hôn không?”

“Tất nhiên là tốt hơn rồi, em rất vui khi được kết hôn với anh, hi vọng là anh cũng vậy. Bà nội bao giờ làm phẫu thuật thế?” Anh vội vàng kết hôn với cô như vậy chẳng phải là để thuyết phục bà nội làm phẫu thuật sao? Hiện giờ mục đích dù sao cũng đã đạt được rồi mà.

“Bà nội thấy điếm tâm em biểu, bảo anh thay bà cảm ơn em. Bà nói muốn gặp em đấy, trưa mai em lại phải vất vả đến bệnh viện một chuyến rồi.”

“Người bà nội muốn gặp chưa chắc đã là em.”

“Anh đã nói với bà rồi, tên em là Phương Mục Tĩnh.” Cù Hoa dừng một chút, lại nói: “Chuyện hai ta kết hôn, em đã nói với cha mẹ em chưa?”

“Hiện giờ em hoàn toàn không liên lạc gì với họ.”

“Anh nhớ là em có một người anh trai, chuyện kết hôn em cũng không báo gì với anh ấy sao?”

“Công việc của anh trai em có tính chất đặc thù, tạm thời không thể liên lạc với anh ấy được.”

“Cho nên gia đình em không ai biết chuyện chúng ta đã kết hôn à?”

Mục Tĩnh cảm thấy những lời này của Cù Hoa không được chính xác cho lắm, cô cũng là một thành viên trong gia đình, cô rất biết ơn cuộc hôn nhân này.

“Chuyện ấy không quan trọng?”

“Thế em cảm thấy cái gì mới là quan trọng?”

“Quan trọng là bà nội quyết định làm phẫu thuật.” Trong cuộc hôn nhân Cù Hoa cũng có lợi ích, cô không phải là người duy nhất hưởng lợi.

Cù Hoa quay đầu, chăm chăm nhìn vào Mục Tĩnh. Mục Tĩnh cúi xuống, cô không biết dáng vẻ của mình lúc cúi đầu hay ngẩng đầu thì giống với Nghiên Nghiên hơn. Cô luôn cảm thấy như mình và Cù Hoa vẫn cách một người ở giữa.

Cù Hoa nhìn thẳng vào khuôn mặt của Mục Tĩnh. Góc nghiêng của cô trông rất giống người bạn gái cũ đã qua đời của anh. Ngày đó ở trên xe lửa anh nghe thấy tiếng mắng nhiếc cuồng loạn, vừa quay đầu sang nhìn, đã bắt gặp một góc mặt trông hao hao. Anh nhìn cô thêm mấy lần, không phải là bởi khuôn mặt có những nét tương tự kia mà là cô mắng quá khó nghe, ai nghe cũng sợ bần tai, rất khó tưởng tượng tiếng mắng ấy lại phát ra từ một khuôn miệng như thế. Mục Tĩnh hiển nhiên không trông thấy anh, bởi vì cô đang mặc kệ xung quanh mà bất chấp trèo lên xe, trong cái đánh đá còn có một loại can trường.

Mục Tĩnh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Cù Hoa: “Anh có còn nhớ không? Lúc trước anh đã từng nói em trông rất giống một người anh quen.”

“Thế à? Anh nói vậy khi nào?”

“Ở trên xe lửa. Anh không cần phủ nhận đâu,” Mục Tĩnh tiếp tục nói. “Lúc ấy em đã nghĩ, nhất định đó phải là người rất quan trọng với anh nên anh mới có thể tận tình giúp em như vậy chỉ vì em nhìn hơi giống với cô ấy. Nghiên Nghiên là bạn gái cũ của anh phải không?”

Cù Hoa im lặng, một lát sau mới nói: “Thật ra hai người cũng không giống nhau tới mức đó. Em thông minh hơn cô ấy nhiều, cô ấy vẫn luôn ngốc nghếch.”

Thích một người, cho dù người ấy có khôn khéo tới mức nào thì đa phần đầu sẽ chỉ cảm thấy đối phương ngốc nghếch, rất cần có mình bảo bọc. Mục Tĩnh cười, cô ở trong mắt Cù Hoa là người thông minh.

“Chuyện tình của hai người chắc hẳn cảm động lắm nhỉ, anh có thể kể một chút cho em nghe không?” Mục Tĩnh bày ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe, cô tình nguyện làm thính giả nghe về tình yêu của người khác.

“Em thật đúng là rộng lượng.” Cù Hoa đột nhiên cười với cô. “Chuyện tình cảm nhàm chán lắm, đặc biệt là chuyện người khác, anh hiện tại vẫn cảm

thấy hứng thú với chuyện của chúng ta hơn. Hôm qua chúng ta kết hôn, hôm nay hẳn là nên phát triển tới bước nào nhỉ?”

Cù Hoa dùng ngón tay nắm lấy cằm Mục Tĩnh, ép cô nhìn vào mắt anh: “Đêm nay hai ta nên bù đắp lại chuyện hôm qua cần làm thì hơn.”

Anh mạnh mẽ hôn lên môi cô, không chừa cho cô lối thoát nào để cự tuyệt. Trong lúc Cù Hoa đẩy Mục Tĩnh về phía giường của bọn họ, nụ hôn kia dần trở nên dữ dội hơn, nói là hôn còn chẳng bằng gọi là cắn. Anh cho rằng Mục Tĩnh sẽ kháng cự, hoặc sẽ chửi ầm lên như ngày đấy chưa biết chừng. Song cô lại chỉ nhắm mắt, tỏ vẻ mặc anh muốn làm thế nào cũng được.

Tuy rằng trước khi kết hôn bọn họ thậm chí còn chưa nắm tay nhưng sau khi đồng ý kết hôn, Mục Tĩnh đã chuẩn bị tinh thần để lên giường cùng với anh. Cưới nhau rồi, làm sao có thể tránh loại chuyện đó được chứ? Nếu hôm qua anh về nhà, Mục Tĩnh cũng sẽ làm chuyện vợ chồng với anh như một lẽ đương nhiên. Những chuyện như thế đối với bọn họ đều chỉ có ý nghĩa về mặt sinh lý, đặc biệt là với Cù Hoa, anh là bác sĩ, chẳng còn lạ lẫm gì với cơ thể bệnh nhân nữa. Vì đây chỉ là tiếp xúc thể xác thuần túy, Mục Tĩnh cũng cố gắng nhìn nhận Cù Hoa từ góc độ sinh lý cơ thể. Dáng người của anh đúng là kiểu cô có thể tán thưởng, khuôn mặt anh cũng điển trai, cô xem như là chẳng thiệt thòi gì. Nhưng vì hôm qua anh không trở về, Mục Tĩnh đã nảy sinh hi vọng, hi vọng có thể trì hoãn cái khoảnh khắc ấy. Khi anh hôn lên môi cô, Mục Tĩnh có thể cảm nhận được sự miễn cưỡng mãnh liệt, nhưng loại miễn cưỡng này đơn thuần chỉ là tâm lý, không hề biểu hiện ra ngoài. Cả khuôn mặt và cơ thể cô đều hiện rõ bốn chữ “tùy quân(1) xử trí”, nếu ngày này sớm muộn gì cũng tới thì tới bây giờ cũng không phải là chuyện xấu. Cô không coi nó như là việc lớn gì cả, chỉ cần tắm nước ấm một lần là có thể trôi sạch thôi.

(1) Quân: Cách thể thiệp gọi chồng thời trước (như trong “lang quân”, “phu quân”).

Phản kháng đôi khi có thể khơi dậy lửa bạo lực, nhưng Mục Tĩnh lại chỉ tỏ vẻ thần thờ. Sự xúc động nhất thời của Cù Hoa bị dập tắt trong nháy mắt.

Lần đầu tiên anh thấy cô, cô dĩ nhiên hung dữ, nhưng ít nhất vẫn còn có sự nhiệt tình. Bây giờ cả người cô chẳng còn bao nhiêu nhiệt tình nữa.

Anh áp mình lên thân cô, ngấm kỹ một bên mặt cô. Mục Tĩnh vươn tay toan tắt đèn, anh lại cậ̀n lấy tay cô: “Có gì đáng xấu hổ sao?”

Mục Tĩnh nhắm mắt lại, mặc cho Cù Hoa ngấm mình. Thật ra cô cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi. Nếu như nhìn kỹ dưới ánh đèn, có lẽ anh sẽ phát hiện ra cô có rất nhiều điểm khác với bạn gái cũ của anh.

Cô nghe thấy tiếng công tắc đèn bị tắt.

Mục Tĩnh cảm giác được cúc áo của mình đang bị cởi ra. Cô nhắm mắt, cảm nhận đầu ngón tay anh. Trước lúc rời khỏi bệnh viện anh đã rửa kỹ tay một lần, bây giờ trên tay anh vẫn còn vương mùi xà phòng thơm. Cô nhớ tới người yêu cũ, một chàng trai rất nổi bật thời đại học. Hiện tại ngay cả khuôn mặt cậu ấy cũng đã trở nên mờ hồ, nhưng thơ cậu ấy viết cho cô thì cô vẫn còn nhớ rõ. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mấy bài thơ kia thật sến súa biết bao, nhưng hồi ấy lại chẳng hề thấy sến tí nào, có lẽ là bởi cậu ấy chỉ đối tốt như vậy với mỗi mình cô. Sau đó cậu ấy nói lời chia tay với cô, cô đã quên mất cảm giác của bản thân khi ấy, chỉ nhớ mình đáp là “được”. Vậy mà lúc sau cậu ấy lại rơm rớm nước mắt trước mặt cô, nói rằng mình muốn sống cuộc sống dễ dàng một chút. Trước khi nước mắt cậu ấy rơi xuống, cô đã kịp thời quay người, chúc đối phương hạnh phúc. Cô thật sự không còn sức lực để an ủi cậu ấy, càng không muốn khóc cùng cậu ấy, như thế quá mức nực cười. Cô muốn dành chút sức lực ít ỏi còn lại của mình để làm chuyện khác.

Tựa như hiện giờ, cô không muốn phí sức vào việc phản kháng, cô còn phải đợi tới khi xong việc để viết lại phương pháp chứng minh mà mình vừa mới nghĩ ra.

Cù Hoa đứng dậy khỏi giường, để lại Mục Tĩnh trên giường với những chiếc cúc mở bung. Anh kéo chăn mỏng lên đắp cho cô, ng ậ̉ng xuống châm một liều thuốc. Mục Tĩnh trèm chần qua mặt, nhin không được mà ho khan mấy tiếng.

Lúc Cù Hoa rời đi, đèn trong phòng đã bật lại, Mục Tĩnh vẫn nằm trên giường.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, cô bỏ chăn ra, cài lại từng chiếc cúc một.

Chỗ đò lót cuộn lại ở góc tủ quần áo đã không còn thấy đâu nữa, hẳn là một tuần tới Cù Hoa sẽ không về nhà.

Cài cúc áo xong, cô ngồi dậy viết lại phương pháp chứng minh mà ban nãy mình vừa nghĩ.

Ngày hôm sau, lúc dùng bữa sáng, ông Cù chủ động bảo Mục Tĩnh đón em trai tới ở cùng.

Theo quan điểm của ông Cù, mất trí nhớ không phải vấn đề gì lớn. Năng lực có thể bồi dưỡng, nếu người khác không bồi dưỡng nổi thì ông sẽ giúp một tay.

Mục Tĩnh cảm ơn ý tốt của cha chồng, song lại không đồng ý ngay lập tức. Em trai cô bị thương vì cứu người, về tình về lý mà nói thì hội thanh niên trí thức và bệnh viện đều có trách nhiệm chăm lo cho cậu, nếu như cậu đến đây thì sẽ thành chai dầu kéo(1) của cô, mà dầu kéo thì nào có khí phách gì đáng nói? Tuy nhiên cha chồng cô nói cũng có phần đúng. Em trai cô không giống cô, nhờ việc cứu người mà cậu đã thay đổi được xuất thân, có nhớ lại được hay không cũng không quan trọng, chỗ ký ức kia kể cả khôi phục thì cũng chưa chắc đã có ích với cậu. Quan trọng nhất là lấy lại năng lực tự chăm sóc bản thân, mà dựa dẫm vào người khác thì nhìn chung không thực tế, tốt nhất vẫn nên để cô tự làm thì hơn. Vậy là Mục Tĩnh do dự giữa việc đón hay không đón.

(2) Chai dầu kéo: Từ lóng chỉ những đứa con riêng mà phụ nữ mang đến gia đình chồng mới, thường không được gia đình chồng mới coi trọng. Vào thời cổ đại người ta dùng rất nhiều dậu trong cuộc sống hàng ngày cho nên mỗi khi có người lên phố mua dậu thì hàng xóm sẽ gửi nhờ, mà những người này thường chỉ cầm chai dậu của mình, còn dậu người khác sẽ buộc dây kéo lê trên mặt đất, cho nên “chai dậu kéo” đã trở thành hình

*ảnh ảnh dụ chỉ những đứa trẻ không phải của bản thân, muốn đôi xử thế
nào cũng được.*

Chương 118: Lấy lòng

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Suốt một tuần liền sau đó, Mục Tĩnh không gặp Cù Hoa. Một trong những bất lợi của việc kết hôn chính là giường ngủ ban đầu trong ký túc xá của cô đã được phân cho người khác, hiện giờ cô chỉ có thể ngủ trên giường anh. Phòng ngủ khoá cửa, cửa sổ mở toang, gió từ ngoài cửa lùa vào.

Mục Tĩnh cuối cùng đã quyết định đón em trai đến ở cùng, đợi khi nào cậu có năng lực tự chăm lo cho bản thân thì rời đi sau, cũng coi như là cô gián tiếp bày tỏ lòng hiếu thảo của mình với cha mẹ. Em trai nằm viện, bọn họ có muốn chăm sóc cũng chỉ lực bất tòng tâm. Nhà có ba đứa con, hiện tại người qua lại gần gũi nhất với cha mẹ chỉ có mình cậu em này. Em trai đổ bệnh, cả gia đình cũng coi như hoàn toàn tan đàn xẻ nghé.

Mục Tĩnh nhớ tới em trai. Phí Nghê hẳn đã rời khỏi cậu, cho dù có gửi thư đến bệnh viện cũng sẽ không có ai nhận, nếu như cô muốn đón cậu thì chỉ có thể tự mình qua đó một chuyến. Cho dù em trai cô không khôi phục trí nhớ thì hai người ở bên nhau cũng có thể coi như an ủi lẫn nhau. Cô vẫn nhớ trước kia, có cậu trai ở một đại viện khác đi theo bắt chuyện với cô, em trai cô trông thấy, liền lấy súng cao su ở sau lưng ra bắn trộm người ta, bắn xong là chạy. Cậu ở nhà được cha huấn luyện thường xuyên, kỹ năng bỏ chạy còn điêu luyện hơn kỹ năng đánh đấm rất nhiều. Cô vẫn luôn cho rằng cậu có thể tự chăm sóc cho mình rất tốt.

Mục Tĩnh định sau khi bà nội làm phẫu thuật xong thì sẽ đi đón em trai. Em trai cô tới đây, tất nhiên sẽ ở lại nhà họ Cù, cũng bởi thế mà cô cần phải trở thành một người con dâu hiếu thảo của gia đình họ. Cô cũng mong bà nội phẫu thuật thành công giống như mọi thành viên khác của nhà họ Cù,

nếu như ca mổ thất bại, trong thời gian ngắn nhà họ Cù sẽ không có tâm trạng nào để chào đón một chai dầu kéo.

Ca phẫu thuật của bà nội được định vào một tuần sau.

Trước khi phẫu thuật, Mục Tĩnh không nói câu nào với Cù Hoa, mà Cù Hoa cũng chẳng nhìn Mục Tĩnh lấy một lần. Bọn họ đã không trò chuyện với nhau tròn một tuần. Mục Tĩnh hi vọng Cù Hoa có thể lơ cô đi, như thế cô sẽ được yên tâm làm việc, nhưng cô cũng không muốn đắc tội với anh. Cô thực sự không biết mình đã làm gì khiến anh khó chịu, lúc ấy cô hoàn toàn không có ý định chống cự, chính anh mới là người bỏ cô lại phòng với đồng cúc áo mở bung, cứ vậy bỏ đi mà chả thèm nói câu nào. Thậm chí cô còn có chút hối hận vì đã kết hôn với anh, nghĩ đến ngẫm tâm tư của anh là một chuyện quá khó khăn, mà cái giá của ly hôn thì cô lại không trả nổi.

Tất cả mọi người đều đợi ở ngoài cửa phòng phẫu thuật. Ca phẫu thuật cuối cùng vẫn do Cù Hoa tiến hành, dự tính năm tiếng sẽ xong, nhưng bọn họ phải đợi tới tận tám tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, nhân viên cầu vụ có mang cơm đến để họ dùng. Mục Tĩnh nói với mẹ chồng: “Mẹ ít khi ầu gì cũng nên ăn một chút đi ạ.” Nhưng chính cô thì lại chẳng bỏ gì vào bụng. Sự lo lắng của cô hoàn toàn không hề thua kém người nhà họ Cù tí nào.

Cha chồng của cô đi đi lại lại bên ngoài phòng phẫu thuật, đi nhiều đến mức lòng của Mục Tĩnh rối loạn. Ông Cù vốn không đồng ý làm phẫu thuật, thực hiện ca mổ với một người già đã ngoài tám mươi thì rủi ro cao là chuyện chẳng cần phải bàn. Song mẹ của ông lại kiên quyết muốn thử phẫu thuật, bởi vì phương pháp điều trị truyền thông đã không còn tác dụng nữa. Sau khi quyết định phẫu thuật, ông đã tìm người liên hệ với chuyên gia của nhiều bệnh viện, hỏi bọn họ tỷ lệ thành công có thể lên tới một trăm phần trăm hay không. Không ai có thể bảo đảm một trăm phần trăm. Xét đến tuổi tác của bệnh nhân và tình hình của căn bệnh, ngay cả sáu mươi phần trăm cũng chẳng có ai đảm bảo. Đối mặt với một người nhà bệnh nhân như ông Cù, chẳng có ai dám nhận làm phẫu thuật cho bà cụ. Ông Cù là người thô lỗ, lại còn có hiếu hiêm thấy, ai mà biết được nếu

như ca mổ thất bại thì ông sẽ giận dữ đến mức nào chứ? Chẳng có người nào sẵn sàng mạo hiểm như vậy cả.

Người duy nhất bằng lòng thực hiện ca mổ lớn này chỉ có Cù Hoa. Ngay cả những chuyên gia kinh nghiệm phong phú hơn Cù Hoa cũng không dám nhận ca mổ này, cho nên ông Cù càng cảm thấy không yên tâm, nhưng cụ bà đã không đồng ý chữa theo cách truyền thống nữa, ông đành phải chấp nhận để con trai làm. Thời gian đợi chờ càng dài, ông càng trở nên bức bối. Ông không chỉ không tin tưởng vào khả năng của con trai mình mà còn không có niềm tin vào phương pháp phẫu thuật. Nếu như mẹ ông vì đứa con trai là ông mà qua đời trên bàn mổ, đừng nói người khác, ngay cả chính bản thân ông cũng sẽ không vượt qua nổi ngưỡng cửa ấy.

Mẹ chồng Mục Tĩnh khuyên ông Cù nghỉ ngơi một chút, ông Cù suốt ruột thở dài: “Bà cứ nghỉ đi.” Thế là bà không khuyên nữa, vì ngay cả chính bản thân bà cũng chẳng có lòng dạ nào mà nghỉ ngơi. Trong lòng bà vẫn lo lắng cho con trai mình, ca phẫu thuật thành công đương nhiên là tốt, còn nhờ chẳng may thất bại... Bà liếc nhìn một bên mặt Mục Tĩnh, nhớ tới Nghiên Nghiên năm đó. Từ sau khi Nghiên Nghiên qua đời, Cù Hoa chưa từng có người bạn gái nào khác. Nó kết hôn, bà vốn cho rằng rốt cuộc nó cũng đã có thể bước sang một cuộc sống mới, nhưng mà...

Bọn họ đợi chờ rất lâu, lâu tới mức cả phó viện trưởng cũng phải đích thân ra mời bọn họ đi nghỉ. Mẹ chồng Mục Tĩnh trước kia là y tá trong bệnh viện, viện trưởng và bà cũng xem là người quen cũ.

Mục Tĩnh đứng trước cửa phòng phẫu thuật, đợi chồng của mình đi ra. Mẹ chồng cô khuyên cô ngồi xuống một lát, cô nói không cần, vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ chẳng khác nào một pho tượng. Cù Hoa kết hôn vội vã như vậy hơn nữa là vì muốn thuyết phục bà nội làm phẫu thuật. Nếu như phẫu thuật thất bại, sau này Cù Hoa thấy cô sẽ là gấp đôi kích thích, cô không chỉ trông giống bạn gái cũ của anh mà có khi nhìn cô anh cũng sẽ nhớ tới bà nội mình. Nghĩ đến đây, ngay cả cười khổ Mục Tĩnh cũng cười không nổi. Cô phát hiện, cô rất sợ phải ly hôn với Cù Hoa, còn sợ hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Lúc ra khỏi phòng phẫu thuật, mới ngược mắt lên là Cù Hoa đã thấy Mục Tĩnh nhòen cười với mình. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ trông thấy cô cười như vậy, khuôn mặt của cô luôn có vẻ vô biểu cảm. Cha mẹ anh còn đang đợi anh báo tin tức tốt cho họ, mà ánh mắt anh lại không thể rời khỏi Mục Tĩnh. Mục Tĩnh quay đầu, anh lại trông thấy một bên mặt cô.

Cha mẹ Cù Hoa đương nhiên là mừng rỡ, ông Cù chủ yếu mừng vì mẹ mình, còn bà xã của ông thì lại mừng cho con trai. Trông thấy con trai, ý nghĩ đầu tiên của ông Cù là hổ phụ không sinh khuyến tử, con ông cầo dao mổ còn giỏi hơn mấy lão già kinh nghiệm đầo mình kia, ca mổ mà bọn họ trốn tránh không dám nhận, con trai ông lại làm đượo. Hôm nay ông cười rất nhiều với con trai, mà nó lại có vẻ chả hề để tâm chút nào. Cù Hoa khuyên cha mẹ về nhà nghỉ ngơi, nhưng ông Cù một mực hiếu thuận lại nhất quyết đòi ở lại bệnh viện trông mẹ. Song Cù Hoa lại không hề có chút cảm động trước tấm lòng hiếu thảo của cha ruột mình: “Cha ở lại đây thì làm đượo gì? Cha mà cứ canh giữ trong phòng bệnh thì chỉ tổ gây trở ngại cho mọi người làm việc thôi.” Ông Cù suýt tức hộc máu, nhưng nghĩ tới chuyện con trai đã đứng mổ hết tám tiếng để cứu lấy mẹ của mình, ông quyết định hôm nay không thềm so đo với nó. Đúng lúc này thì Mục Tĩnh kịp thời lên tiếng, cô mời cha mẹ chồo về trước nghỉ ngơi, còn cô ở lại chỗ này.

Hôm nay lãnh đạo bệnh viện đã dặn trước nhà ăn, không chỉ để phần thức ăn cho mọi người trong phòng mổ mà còn phải nấu riêng cho họ mấy món. Cù Hoa đang định đi sang nhà ăn thì Mục Tĩnh đã ngăn anh lại, lắc lắc hộp cơm trong tay: “Anh đi thay quần áo đi, xong rồi dùng bữa trong phòng nghỉ luôn cũng đượo.”

Từ sau lần trước chia tay chẳng vui về gì, hai người vẫn chưa nói với nhau một câu nào. Luôn cầo có một người chấo dứt sự gượng gạo trước, Cù Hoa không làm, cô đành phải tự chủ động. Dù sao cô cũng coi trọng cuộc hôn nhân này hơn Cù Hoa. Lúc ấy cô quá muốn tóm lấy cọng rơm cứu mạng này, song đã quên mất kết hôn với người xuất thân tốt cũng chưa chắc đã đảm bảo đượo gì, bởi vì đã kết hôn rồi thì vẫn có thể ly hôn. Bất kể là chủ động duy trì hay kết thúc cuộc hôn nhân giữa họ với cô cũng đầo khó khăn, nhưng với Cù Hoa thì lại rất dễ dàng, anh không phải trả giá gì

nhieu nhất cả. Lúc trước cô đã quá vội vàng khi nhìn vào những lợi thế của việc ở bên Cù Hoa, giờ cân nhắc tới bất lợi, quả thực là đáng sợ. Cù Hoa có thể tùy tiện kiếm một cái cơ để ly hôn với cô bất cứ lúc nào, hơn nữa đồ vậy cho cô cũng là chuyện cực đơn giản. Cái cơ của anh rất có thể chỉ mạng với cô, chỉ xem anh có thèm tìm hay không mà thôi. Trừ khi cô nắm được nhược điểm của anh, bằng không thì quyền chủ động sẽ luôn ở trong tay anh.

Cô không thể ly hôn với Cù Hoa, đặc biệt là khi em trai sắp đến, cô lại càng không thể ly hôn với Cù Hoa được.

Ca phẫu thuật của bà nội kết thúc, chút tác dụng nhỏ nhoi của cô cũng coi như đã xong.

Hiện tại đi đâu cô cần làm nhất là lấy lòng Cù Hoa ở một giới hạn nhất định, khiến cho anh cảm thấy cuộc hôn nhân này đáng giá. Cô biết rằng sự mê đắm trong tình cảm của một người đàn ông cuối cùng vẫn sẽ chỉ dừng lại ở mặt tinh thần, trụ cột tinh thần của họ và đối tượng thỏa mãn nhu cầu sinh lý hoàn toàn có thể là hai người khác nhau.

Bây giờ trời đã vào hè, đồ ăn cũng không lạnh lắm. Mục Tĩnh ngẩng phía đối diện Cù Hoa nhìn anh ăn, thi thoảng lại đưa nước cho anh uống. Trong căn phòng này chỉ có hai người bọn họ.

Mục Tĩnh không hề ăn lấy một miếng cơm nào, công dụng duy nhất của đôi đũa trong tay cô chỉ là để gấp thức ăn cho Cù Hoa. Ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy mình nhịn bọ đến phát ngấy. Cô căm ghét sự giả tạo của bản thân, lại không thể nào làm khác được. Đợi đến khi em trai có thể tự lo liệu cuộc sống của mình, cô sẽ đăng ký đi chi viện tuyến ba(1). Rời khỏi Cù Hoa, những ngày tháng thế này cuối cùng sẽ chấm dứt hẳn. Cù Hoa hỏi cô sao không ăn, Mục Tĩnh chỉ nói mình không đói rồi ngoảnh đầu ngấm khung cảnh bên ngoài cửa sổ. Tóc của cô bết vào mặt, vừa rồi vì quá lo lắng nên đã bị đổ mồ hôi. Lý do lo lắng của người khác có thể nói ra miệng được, song cô thì lại không thể.

(1) Vào những năm 1960 – 1970, Trung Quốc được chia thành tuyến một, tuyến hai, tuyến ba theo các vị trí chiến lược khác nhau. Tuyến ba là những

khu vực lạc hậu về kinh tế và xã hội ở miền Trung và miền Tây, được vận động xây dựng để tăng cường sức mạnh quốc phòng của đất nước, đồng thời cải thiện năng suất sản xuất và đẩy mạnh công nghiệp hóa.

Mục Tinh rót thêm một cốc nước cho Cù Hoa. Cô không nhìn vào đôi mắt anh, chỉ nhìn cái cốc chăm chăm rồi nói: “Đêm nay anh về nhà đi.” Giọng nói của cô rất nhỏ, nhỏ tới mức chỉ có Cù Hoa nghe thấy.

Đi đâu này nằm ngoài dự liệu của Cù Hoa: “Anh còn tưởng rằng em không mong anh về chứ?”

“Sao có thể thế được?” Mục Tinh cân nhắc câu chữ trong đầu, nghĩ xem nên nói như thế nào cho hợp lý. “Nhưng em đâu thể ngày nào cũng giục anh về nhà, như vậy giống như...” Giống như cô có nhu cầu cấp bách với cơ thể anh, mặc dù chuyện ấy với vợ chồng mới cưới là rất đời thường.

Cô đỏ mặt vì sự nịnh nọt của mình, nhưng Cù Hoa lại nhất thời hiểu lầm. Khuôn mặt đỏ ửng của Mục Tinh đã kích thích Cù Hoa, anh khóa cửa lại rồi hôn lên môi Mục Tinh. Sự hưng phấn của anh truyền sang cả cô. Mục Tinh có thể cảm giác được hiểm nguy, nụ hôn của anh lần này còn mạnh bạo hơn nụ hôn ở trong phòng ngủ, ngay cả độ nhạy bén của tay bác sĩ phẫu thuật cô cũng cảm nhận được rõ ràng hơn lúc trước. Một Cù Hoa như thế này, hoàn toàn nằm ngoài kinh nghiệm của Mục Tinh. Đây là phòng nghỉ, phòng nghiệp của anh có thể vào tìm anh bất cứ lúc nào. Cù Hoa vừa thực hiện xong một ca mổ kéo dài tám tiếng, bởi vì tập trung tinh thần cao độ trong thời gian dài nên dù mọi việc đã xong anh cũng không thể hoàn toàn thả lỏng. Không có chuyện gì có khả năng giúp anh thả lỏng hơn chuyện hiện tại. Chỉ có hiện tại, anh mới có thể tạm thời trút bỏ đi mọi áp lực.

Mục Tinh không thể không nhắc nhở anh: “Đây là bệnh viện.”

“Không ai đến đâu.”

Nhưng mà Mục Tinh vẫn kiên trì: “Về nhà được không?”

“Hôm nay anh không về được.” Cù Hoa vẫn tiếp tục hôn lên mặt Mục Tĩnh.

“Đã là của anh rồi, cũng đâu có chạy được, anh vội cái gì?”

Cù Hoa chưa từng nghĩ Mục Tĩnh có thể nói những lời như vậy. Anh cài lại từng chiếc cúc áo một cho Mục Tĩnh, cô cũng để mặc cho anh giúp mình. Mặt cô càng lúc càng đỏ, nhưng nguyên nhân đỏ mặt của cô hoàn toàn không giống với những gì Cù Hoa tưởng.

Nguyên nhân Mục Tĩnh đỏ mặt hơn nửa là vì cô đã phát ngôn ra mấy lời ấy, cô cảm thấy ngượng với chính bản thân mình.

Mục Tĩnh gần như là bỏ chạy khỏi bệnh viện. Ra đến ngoài cổng viện rồi, mặt cô vẫn còn nóng bỏng.

Một mặt cô thấy xấu hổ, mặt khác lại khá yên lòng. Giờ chỉ cần đợi cho tình hình của bà nội ổn định là cô có thể đi đón em trai được rồi.

Ngày thứ hai sau khi bà nội phẫu thuật, Mục Tĩnh xuống bếp nấu nướng từ lúc trời còn chưa hửng. Trong khi nếm cháo sôi liu riu trên bếp, cô trộn nhân để làm bánh bao súp. Khi nhân viên cần vụ Tiểu Tân vào trong bếp nấu cơm, Mục Tĩnh đã gói xong bánh. Tiểu Tân tuổi vẫn còn trẻ, còn gọi Mục Tĩnh là chị. Cậu nhìn bánh bao súp Mục Tĩnh gói, lòng thầm cảm thán mấy cái bánh này chắc cậu chỉ ăn một miếng là hết một cái. So sánh với bánh bao súp của Mục Tĩnh, bánh bao lúc trước cậu làm quả thực là quá thô kệch.

Mục Tĩnh nói với cậu nhân viên cần vụ trẻ tuổi: “Bữa sáng hôm nay tôi làm.”

“Chị Tĩnh, bánh bao chị làm trông đẹp thật đấy.” Cháo cũng rất thơm, ngon hơn cháo cậu nấu nhiều.

“Lát nữa cậu cũng nếm thử đi.”

“Như thế sao được ạ?”

“Có gì mà không được. Năm nay cậu bao tuổi rồi?”

“Hai một ạ.”

Còn nhỏ hơn em trai cô. Mục Tĩnh lại nhớ tới em trai mình.

Tiểu Tần gọi ông Cù là thủ trưởng, nhưng lại gọi bà Cù là bác gái, còn Cù Hoa là anh hai. Cậu khá thân với mọi người trong căn nhà này.

Bánh bao súp hấp xong, Mục Tĩnh gấp hai cái ra cho Tiểu Tần ăn trước. Tiểu Tần vội vàng từ chối.

Mục Tĩnh nói với cậu: “Tôi không nói thì không ai biết đâu.”

“Như thế cũng không được ạ.”

Mục Tĩnh nghĩ Tiểu Tần đúng là trung thực thật thà, nếu là em trai cô thì còn lâu mới lo ba cái chuyện đó. Cô nói với Tiểu Tần: “Đây là lần đầu tiên tôi gói, cậu ném thử xem thế nào, nếu như khó ăn thì bữa này cậu lại nấu lại.”

Tiểu Tần lúc này mới tiếp nhận nhiệm vụ, cắn một miếng bánh bao súp. Đây là lần đầu tiên cậu ăn bánh bao súp một cách nhã nhặn như vậy, mới nhẹ nhàng cắn một miếng, súp đã chảy hết ra ngoài. Cậu ngượng ngùng nhìn Mục Tĩnh, cười cười: “Ăn ngon lắm ạ.”

Cậu nhân viên cần vụ này trước kia chỉ cảm thấy Mục Tĩnh rất đẹp, nhưng là kiểu đẹp xa cách, không ngờ cô lại dễ gần tới vậy.

Tới giờ dùng bữa, cha mẹ chồng của Mục Tĩnh ngồi vào bàn ăn, nhìn vào bữa sáng trên bàn. Tay nghề của Tiểu Tần đương nhiên không đạt đến trình độ này, cách nấu cơm của cậu nhóc đó cũng thật như bản tính của cậu.

“Sáng nay con muốn nấu ít cháo để mang cho bà nội và Cù Hoa, khả năng nấu nướng của con chưa được tốt lắm, cha mẹ ném thử đi ạ.” Mục Tĩnh vừa nói vừa múc cháo ra bát cho cha mẹ chồng, mời bọn họ ăn bánh bao súp mà cô làm.

Bonus

Bánh bao súp

Chương 119: Nịnh nọt

Những loại thức ăn mà bà nội có thể ăn được có hạn, bánh bao súp Mực Tĩnh làm không nằm trong số đó. Chỗ bánh bao súp sắp sửa được mang đi rõ ràng là chuẩn bị cho Cù Hoa.

Mực Tĩnh chỉ ăn qua loa mấy miếng rồi định đến bệnh viện đưa bữa sáng, sợ để lâu thì bánh bao không ăn được nữa, cũng sợ tới muộn thì Cù Hoa đã ăn rồi, cho nên vội vã chạy đi. Song ông Cù lại bảo cô đợi một chút, lát nữa cùng ngồi xe với bọn họ.

Cha mẹ Cù đã nhìn ra, con dâu đối xử với con trai rất tốt, thậm chí còn có chút nịnh nọt, mở miệng ra là Cù Hoa thế này Cù Hoa thế kia, thậm chí chồng không về nhà cũng thay nó tìm rất nhiều lý do, còn sợ thức ăn ở nhà ăn bệnh viện ăn không ngon nên vội vàng nấu đồ cho nó. Mà con trai của bọn họ thì lại có chút quá đáng, từ ngày kết hôn đến giờ chưa ở nhà một đêm nào. Ngay cả mẹ của Cù Hoa cũng thầm trách con trai trong lòng, lúc trước kiên quyết muốn cưới người ta là nó, hiện giờ đi mất tăm không về nhà cũng là nó. Nếu đã lấy về thì nên đối xử tốt với người ta một chút, bằng không hà tất phải kết hôn.

Ông Cù lại càng cảm thấy con trai hoang đường, nếu vì bà nội phẫu thuật nên tạm thời không về nhà thì ờ còn tạm coi được, đằng này đã kết hôn nhiều ngày như thế mà thời gian ở trong nhà cũng không quá được ba giờ. Theo lý thuyết mà nói, chuyện con trai và con dâu chung chăn gối không phải là việc người làm cha như ông nên quan tâm, nhưng cha mẹ con dâu lại không có bản lĩnh, ông chỉ đành phải tự thân làm chủ cho con bé. Lần này ông đến bệnh viện, quan trọng nhất đương nhiên là đi thăm mẹ, nhưng cũng muốn thuận tiện dạy dỗ con trai một chút, bảo nó đêm nay về nhà.

Mực Tĩnh ngồi chung xe với cha mẹ chồng đến bệnh viện. Ông Cù muốn đại diện cho gia đình để bày tỏ sự quan tâm đối với con dâu, những chuyện

khác không tiện hỏi, chỉ có thể hỏi về công việc. Mục Tĩnh nói công việc của cô xem như thuận lợi, đê-tài này cũng kết thúc. Ông Cù lại nhắc đến Phương Mục Dương. Lần này Mục Tĩnh đã đồng ý với đề nghị đón cậu về ở cùng, chẳng qua là đợi bệnh tình của bà nội ổn định rồi hẳn bàn tiếp. Cha mẹ chồng Mục Tĩnh nói việc đón em trai cô không ảnh hưởng gì tới chăm sóc bà nội cả, nếu cần thì bọn họ có thể nhờ người đón cậu về đây, nhưng Mục Tĩnh vẫn kiên quyết nói mấy hôm nữa cô sẽ tự mình đi sau. Sau đó cô lại hỏi bà nội thích ăn món gì, cô có thể học nấu.

Cha mẹ Cù tất nhiên sẽ không coi Mục Tĩnh như đầu bếp riêng, đầu nói có lòng là được rồi, công việc vẫn quan trọng hơn. Bọn họ đều cho rằng Mục Tĩnh là đứa con có hiếu, tuy rằng cô đã không còn liên lạc với cha mẹ ruột của mình nữa.

Thăm mẹ mình xong, ông Cù liền hạ lệnh cho con trai bất kể thế nào đêm nay cũng phải về nhà.

Ánh mắt của Cù Hoa chuyển về phía Mục Tĩnh, trong ánh mắt đó có tìm tòi, cũng có nghi ngờ, em muốn anh về nhà đến thế nào, ngay cả cha mẹ cũng mời tới đây làm thuyết khách sao? Anh dĩ nhiên không tin Mục Tĩnh nhớ mong mình tới mức này. Mục Tĩnh đứng ở một bên, ngại ngùng cười với Cù Hoa: “Cha mẹ sợ anh làm việc vất vả, muốn anh về nhà nghỉ ngơi một chút.” Mỗi lần gọi cha mẹ chồng là cha mẹ, Mục Tĩnh đều phải chuẩn bị tâm lý rất lâu. Những năm gần đây, hai chữ “cha mẹ” với cô đã trở nên quá xa lạ.

Cô lại nói với mẹ chồng: “Cù Hoa cũng không phải là không muốn nghỉ đâu ạ, thực sự là bệnh nhân không thể xa được anh ấy.” Nói nhiều hay nói ít thì cũng là biện hộ cho Cù Hoa. Cha chồng gọi Cù Hoa về nhà, hiển nhiên là vì cô. Ở trong mắt bọn họ, cô là nàng dâu mới cưới đang bị Cù Hoa bỏ bê, ngay cả cuộc sống vợ chồng cũng cần cha mẹ can thiệp.

“Con che chở nó quá đấy!”

Mục Tĩnh rất sẵn lòng xác nhận lời đánh giá này, cô kéo tay áo Cù Hoa, khẽ nói với anh: “Anh mau ăn sáng đi, em làm bánh bao cho anh đấy, không ăn nhanh là không ngon nữa đâu.”

Lúc này phòng làm việc chỉ còn hai người bọn họ. Mục Tĩnh nhìn Cù Hoa ăn bánh bao súp mình làm, tâm trí cuốn vào chuyện khác. Cù Hoa ngẩng đầu nhìn cô mà một lúc lâu sau cô mới phát hiện ra. Vì giấu giếm sự phân tâm của mình, cô mỉm cười với anh.

Nụ cười này có chút nịnh nọt, người khác nhìn không ra, nhưng bản thân cô lại biết. Cô biết mình cười nhìn trông đẹp nhất ở góc độ nào, cho nên khi cười với anh cô cũng cố ý chỉnh góc. Cù Hoa dùng tay vuốt ve vành tai của cô, Mục Tĩnh tức khắc nghiêng mặt: “Cửa đang mở mà.”

Mục Tĩnh vừa lấy lòng Cù Hoa, vừa ghét bỏ bản thân mình. Cô cúi đầu hỏi anh: “Còn ăn được không?”

Không chỉ ăn được mà tay nghề làm bánh bao của Mục Tĩnh còn vượt xa dự kiến của anh, anh hỏi Mục Tĩnh học nấu nướng với người nào.

Thật ra trước kia cô đã từng học bếp núc với bà Trần, một bảo mẫu lớn tuổi trong nhà. Nhờ bà Trần mà cô biết được cách nấu rất nhiều món ngon, nhưng lại chẳng thực hành mấy. Đến khi em trai cô lớn hơn một chút thì bà Trần về quê dưỡng lão, tuy trong nhà rất cần bà nhưng cha mẹ cũng không tiện mời người ta ở nhà mình làm việc mãi, chỉ đành đưa bà thêm một khoản tiền rỗi tiền bà đi. Bảo mẫu sau đó của nhà cô nấu ăn kém bà ấy nhiều.

Song cô cũng không nói thật với Cù Hoa, hai chữ “bảo mẫu” luôn có chút mùi bóc lột, tuy rằng nhà họ Cù cũng có nhân viên cần vụ và tài xế.

Mục Tĩnh nói mình đã thấy công thức từ lâu rồi, đây là lần đầu tiên làm thử, lúc trước chỉ có một mình nên bày vẽ thì rất phiền phức. Câu nói này cũng có phần nào đó lấy lòng, tỏ vẻ cô đặc biệt xuống bếp là vì anh.

Khi nói những lời này, Mục Tĩnh không ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của Cù Hoa, cô chỉ đoán là anh sẽ thích cô nói thế. Anh có thể phớt lờ cô, nếu cô quá tâm anh thì anh còn có thể chê cô dong dài phiền phức, song cô không thể làm ngược lại như thế với anh được, nếu như để anh phát hiện thì coi như cô đã làm mất lòng anh. Có lẽ cũng bởi thế mà những ngày trước anh

luôn vắng mặt tại nhà. Bất kể anh nghĩ gì về cô, cô luôn phải tỏ vẻ rằng cô rất xem trọng anh.

“Nếu như anh thích, cuối tuần sau em lại làm cho anh.” Ngày thường làm quá lịch kịch. Nói rồi, cô lại bổ sung: “Nếu cuối tuần anh ở nhà thì em sẽ làm cho anh ăn, mang đến đây ăn lúc nào cũng không ngon được như ở nhà.”

Đây cũng gần như là một lời mời, bởi vì không ai có thể ăn sáng ở nhà mà trước đó không ngủ lại nhà cả.

Cửa phòng không khóa, người ngoài có thể vào trong bất cứ lúc nào. Cù Hoa ngược mắt quan sát cô dâu mới cưới của mình., Mục Tĩnh liếc nhìn qua hướng khác, nhìn trông rất giống thẹn thùng. Vì đã hạ quyết tâm lấy lòng Cù Hoa nên Mục Tĩnh rất biết cách ứng phó với anh ở chốn đông người, nhưng khi bọn họ ở riêng với nhau, cô lại không chắc chắn lắm, chỉ sợ quá mức nhiệt tình sẽ khiến cho anh nảy sinh h@m muốn. Bác sĩ Triệu cùng khoa tiến tới, vừa thấy bọn họ ở cửa là đã quay người, thức thời rời đi. Nhưng anh ta còn chưa kịp đóng cửa thì đã bị Mục Tĩnh gọi lại, hỏi anh ta tìm Cù Hoa có việc gì.

Bác sĩ Triệu cầm túi bánh bao lạnh ngắt mua ở nhà ăn, rất biết đi đầu mà đáp: “Không có gì, không có gì đâu, hai người cứ tiếp tục đi.”

“Anh vẫn chưa ăn sáng đúng không, tới đây ăn thêm chút nhé.” Bánh bao làm khá nhiều, cô đoán một mình Cù Hoa không ăn hết được.

Bác sĩ Triệu là thành phần cá biệt ở khoa Ngoại Thần kinh, cả ngày nhăn nhó nhở nhở, cũng chính vì khuôn mặt tươi cười ấy mà từ lãnh đạo đến bệnh nhân đều không tin được anh ta. Riêng ở phương diện này thì anh ta thua xa Cù Hoa, Cù Hoa có một khuôn mặt rất khiến bệnh nhân tín nhiệm. Bác sĩ Triệu hơn hở đã quen, có muốn giả vờ nghiêm túc cũng không giả vờ nổi. Tuổi tác của hai người họ xấp xỉ nhau, nhưng đòng nghiệp luôn gọi anh ta là Tiểu Triệu, trong khi chẳng có ai gọi Cù Hoa là Tiểu Cù. Cù Hoa đã thành bác sĩ mổ chính từ lâu, bác sĩ Triệu vẫn là trợ lý phẫu thuật số hai, nhiệm vụ chủ yếu ngoài làm một số việc cần thiết trong phòng mổ ra thì còn nói chuyện đi đầu tiết không khí. Có lần trợ lý số một vì bận việc nhà

nên không thể tham gia được, Cù Hoa đã trực tiếp giao công việc của trợ lý số một cho bác sĩ Triệu, qua nửa ca mổ, anh thậm chí còn để bác sĩ Triệu làm vài việc đáng nhẽ mình phải tự làm.

Bác sĩ Triệu ngày thường lắm miệng đã quen, tố chất tâm lý lại tốt, vậy mà lúc ấy cũng không khỏi hỏi: “Tôi làm được thật à?” Đó là một ca mổ mà toàn bộ đội ngũ lãnh đạo của bệnh viện hết mực quan tâm, không phải bởi nó phức tạp mà bởi bệnh nhân là nhân vật lớn. Bệnh nhân đã chỉ đích danh Cù Hoa làm phẫu thuật, nếu có vấn đề gì thì cả anh ta lẫn Cù Hoa đều sẽ phải chịu trách nhiệm. Cù Hoa lười trả lời câu hỏi của anh ta, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn, cứ vậy tiếp tục phẫu thuật, chỉ đạo anh ta bước tiếp theo cần phải làm như thế nào.

Bác sĩ Triệu lần đầu tiên được tin tưởng như thế. Người tin tưởng anh ta chính là bác sĩ mổ chính trong phòng, nếu còn tự nghi ngờ bản thân mình thì chẳng khác nào nghi ngờ khả năng nhìn người của Cù Hoa. Việc khâu lại vết mổ là do Cù Hoa đảm nhận, những người theo dõi ca mổ của anh không chỉ cảm nhận được độ chính xác của kỹ thuật mà thậm chí còn cảm thấy phẫu thuật cũng là nghệ thuật.

Ca mổ diễn ra rất thành công, bệnh nhân tưởng suốt quá trình đều là Cù Hoa mổ, mà anh cũng không phủ nhận. Bác sĩ Triệu tất nhiên sẽ không nhảy đến trước mặt bệnh nhân kể lể mình có một nửa chiến công. Một mặt anh ta biết bác sĩ Cù hoàn toàn có thể thực hiện hết loại phẫu thuật này, có thể khiến anh ấy bỏ dở cơn nghi ngờ mổ đang trong tay đã là khó thấy lắm rồi. Mặt khác, anh ta cũng rất hiểu kiểu bệnh nhân kia, nếu nói ca mổ một nửa là do anh ta thực hiện thì có khi miệng vết thương của bệnh nhân sẽ đau nhức ngay lập tức. Bệnh nhân cảm giác mỹ mãn, một nửa là vì phẫu thuật thành công, một nửa khác là bởi vì bác sĩ Cù mổ chính, hoàn toàn chẳng liên quan gì tới anh ta cả. Đợi đến khi bệnh nhân hồi phục hoàn toàn và xuất viện, Cù Hoa mới báo cáo lại tình hình phẫu thuật ngày đó cho lãnh đạo bệnh viện biết. Lãnh đạo bệnh viện nghĩ lại mà lạnh cả người, trong lòng thầm than cái cậu thanh niên này lá gan đúng là quá to, nếu như ca mổ thất bại thì cả bệnh viện chẳng ai có thể gánh chịu trách nhiệm được cả. Cù Hoa bị cắt một tháng tiền thưởng, coi như xử phạt. Nhưng cũng có người

được lợi. Bác sĩ Triệu từ đó không còn phải làm trợ lý phẫu thuật số hai nữa.

Cù Hoa dĩ nhiên không khoe khoang công lao của mình trước mặt bác sĩ Triệu, nhưng bác sĩ Triệu tự mình đoán ra chẳng phải chuyện khó khăn gì. Cù Hoa để anh ta tham gia ca mổ của một nhân vật lớn cỡ ấy hoàn toàn là vì muốn cho anh ta cơ hội thể hiện, mà ngoài Cù Hoa ra, cả khoa bọn họ, thậm chí là cả bệnh viện, cũng chẳng ai dám mạo hiểm như vậy. Còn về lý do tại sao Cù Hoa lại làm như thế, cũng là vì có thể dùng ánh mắt của một bác sĩ phẫu thuật để đánh giá khả năng làm chủ dao mổ của anh ta với tư cách là một bác sĩ phẫu thuật.

Nhưng hầu như tất cả mọi người đều không được như Cù Hoa, bọn họ luôn cho rằng anh ta đã đưa Cù Hoa một số lợi ích thực chất nào đó. Thậm chí có người còn đồn rằng anh ta hiến cho Cù Hoa cô em gái trẻ trung xinh đẹp của mình, thế nên Cù Hoa mới vì anh ta mà mạo hiểm nhiều như vậy. Tất nhiên đó chỉ đơn thuần là lời đồn, anh ta nào có em gái. Ngay chính bác sĩ Triệu cũng cảm thấy quái lạ, với điều kiện của Cù Hoa thì đâu thiếu người muốn lấy, vì sao mà bao nhiêu năm qua Cù Hoa vẫn độc thân chứ?

Trông thấy bánh bao súp của Mục Tĩnh, bác sĩ Triệu mới hiểu rõ, nguyên nhân là bởi tiêu chuẩn người ta quá cao, không chỉ cần vẻ ngoài xinh đẹp, có khí chất, có học thức và văn hóa, lại còn phải có tài năng nấu nướng thật đỉnh.

Bác sĩ Triệu cười với Cù Hoa: “Đây là làm cho Cù sư huynh mà, tôi không thể đoạt thứ người ta yêu thích được.” Tuy ngoài miệng thì nói vậy nhưng mắt anh ta lại nhìn chòng chọc bánh bao mà Mục Tĩnh gói, khen ngợi lớp vỏ giòn như trong suốt và phần nhân có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Mục Tĩnh khẳng khái mời anh ta nếm thử, bác sĩ Triệu đành phải nhận lời. Bác sĩ Triệu cắn một miếng bánh bao, ngợi khen tay nghề bếp núc của Mục Tĩnh trước mặt Cù Hoa. Trong lòng anh ta vừa cảm thán Cù sư huynh đúng may mắn, mặt khác lại thấy tiếc nuối thay Cù Hoa, cưới được một người vợ tốt như vậy mà ngày nào cũng phải ở trong bệnh viện. Để bày tỏ

lòng biết ơn của mình, anh ta chủ động đề nghị trực ca đêm thay Cù Hoa trong suốt một tháng tới đây.

Cù Hoa còn chưa trả lời, Mục Tĩnh đã nói như vậy sao được.

Bác sĩ Triệu nói: “Tôi vẫn đang độc thân, không có gánh nặng gia đình, chỉ thích ở trong viện thôi.”

Chương 120: Chân thành

Bữa cơm tối hôm đó, Cù Hoa đã về nhà ăn.

Ông Cù không có ở nhà, nếu không ông nhất định sẽ lên tường rằng lời dạy của mình phát huy tác dụng. Chút tự tin ấy, đương nhiên là ông vẫn có.

Mục Tĩnh hôm nay không đi làm, trước bữa tối cô đã cố ý làm một ít điểm tâm ngọt, bởi vì cô nghe Tiểu Tần nói mẹ chồng cô thích đồ ngọt. Món điểm tâm ngọt này cô học được từ chỗ cô nhỏ, cô nhỏ của cô trước kia tốt nghiệp chuyên ngành Quản trị Gia đình, biết làm rất nhiều các món tráng miệng kiểu Tây. Cô chỉ học được duy nhất món này, mỗi dịp Tết đến đầu làm cho gia đình ăn, lần nào em trai cô cũng ăn nhiều nhất. Mục Tĩnh mời mẹ chồng nếm thử, mẹ chồng cũng cảm thấy rất ngon, chỉ có đi đâu con trai bà không thích đồ ngọt, không có phúc hưởng thụ tay nghề của Mục Tĩnh. Mục Tĩnh cười, nói mẹ thích là được ạ.

Mục Tĩnh ngồi bên cạnh Cù Hoa, bởi vì biết mục đích về nhà của anh hôm nay nên nhiều ít gì cũng có chút mất tự nhiên. Cô càng mất tự nhiên lại càng sợ lộ ra ngoài, cho nên trên mặt lúc nào cũng treo một nụ cười thường trực. Mục Tĩnh chỉ chuyên tâm gấp thức ăn cho Cù Hoa, còn bản thân mình thì lại chẳng ăn gì mấy. Mẹ chồng cô nhìn không được, cười nói: “Con không cần phải lo cho nó đâu! Con cứ ăn nhiều chút đi.” Con dâu coi trọng con trai mình, là mẹ thì luôn thấy vui vẻ.

Mục Tĩnh ngượng ngùng cười cười: “Dạo này anh ấy luôn ở bệnh viện, không ăn uống được chu đáo.”

Cù Hoa mới đầu cũng thấy ngạc nhiên, với tính cách của Mục Tĩnh, cho dù có ý định lấy lòng anh thì cũng không thể phô trương như thế mới đúng. Thế nhưng hiện tại anh đã nhìn ra, người Mục Tĩnh muốn lấy lòng không phải anh, mà là cha mẹ của anh, cho dù có lấy lòng anh phần nào đó thì

cũng là để cho cha mẹ anh xem. Cô không phải là bệnh nhân, tác dụng của việc lấy lòng một bác sĩ là hữu hạn, cha mẹ anh càng quyên lực hơn anh nhiều. Mục Tĩnh kết hôn với anh, cũng không phải coi trọng anh, mà là coi trọng gia đình của anh. Hiện giờ xem ra, những cố gắng của cô đã bắt đầu có kết quả. Ở trong mắt cha mẹ anh, cô là một người vợ hiền bị chính chồng mới cưới của mình ghẻ lạnh.

Một người vợ tốt như vậy, Cù Hoa dĩ nhiên không nên lạnh nhạt với cô. Anh cũng thân mật vỗ vỗ tay của Mục Tĩnh trước mặt mẹ, nói mấy ngày nay cô đã phải vất vả rồi. Mục Tĩnh bất chợt rút tay về như điện giật, lúc sau phát hiện ra mình phản ứng hơi thái quá, cô lại cười đáp: “Có gì vất vả đâu.” Ở trong mắt mẹ chồng, cô chỉ là đang e thẹn. Thấy đôi vợ chồng trẻ tình cảm tốt đẹp, bà cũng cảm thấy yên tâm. Tuy trước kia bà không hài lòng với gia đình của Mục Tĩnh, nhưng con trai đã kết hôn rồi, bà cũng không thể trông mong nó ly hôn được. Hơn nữa những điểm tốt của Mục Tĩnh gần đây bà đều thấy cả, nếu không phải bị gia đình kéo chân, Mục Tĩnh cũng rất xứng đôi với con trai bà.

Cái vỗ tay kia của Cù Hoa rất có tác dụng, Mục Tĩnh không gấp thức ăn cho anh nữa, chỉ cúi đầu lặng lẽ ăn cơm.

Sự lặng lẽ ấy vẫn kéo dài đến tận trong phòng ngủ. Ở trước mặt cha mẹ Cù Hoa, Mục Tĩnh luôn có chuyện để nói với anh, nhưng khi vắng mặt những người khác rồi, bọn họ lại lập tức trở nên xa cách.

“Ngày mai anh có ca mổ nào không?”

“Ban nãy lúc đang ăn cơm em đã hỏi rồi mà.”

Trí nhớ của Mục Tĩnh luôn rất tốt, nhưng cô lại quên mất những điều vừa mới nói bên bàn ăn. Có lẽ là thực sự không còn gì để nói với anh nữa. Cô mỉm cười chữa ngượng.

“Cười mãi như vậy, cơ mặt em không mỏi sao?” Cô vẫn luôn cười từ lúc ăn cơm đến giờ.

Anh cũng cười, nụ cười có chút giễu cợt.

Mục Tĩnh sửng sốt, hay là anh đã phát hiện cô giả vờ r ỡ? Nhưng mà chẳng phải “tay hung không đánh mặt cười” sao? Cô làm bộ không hiểu ý anh, nửa cười nửa giận dỗi nói: “Ở nơi khác anh mặc kệ em, về cái chốn nhỏ này r ỡ thì lại muốn quản lý em. Chẳng nhẽ làm vợ anh thì không được cười hay sao? Em cứ muốn cười đấy.”

Vẻ đẹp của Mục Tĩnh thiên về thanh nhã. Khi chưa kết hôn cô luôn chỉ mặc mấy cái màu xanh xanh xám xám, kiểu dáng của là loại phổ thông nhất, xu ề xòa hơn các cô gái cùng tuổi rất nhiều, lúc nào cũng sợ người ta nhìn cô ra con cái gia đình tư bản. Sau khi kết hôn, trang phục của cô cũng trở nên dạn dĩ hơn. Chiếc váy bây giờ cô đang mặc là đ ờ từ mười mấy năm trước, thuở cô còn là thiếu nữ, mặc dù đã rất nhiều năm trôi qua nhưng vóc dáng cô không thay đổi, cho dù là quần áo cũ thì mặc vẫn rất vừa người.

Hàm răng của cô rất đẹp, lúc cười lộ lên nhìn càng cuốn hút hơn khi không cười. Cho dù nụ cười kia có là giả tạo thì khi cô oán trách anh trông vẫn cực kỳ quyến rũ.

Cù Hoa kéo lấy chiếc ghế tựa bên cạnh, ng ỡ xuống, ng ằng đ ầu quan sát kỹ càng cô vợ mới cưới của mình: “Em thích Renoir đúng không?”

Mục Tĩnh làm ra vẻ khiêm tốn rửa tai lắng nghe: “L ần trước từng nghe anh nhắc đến ông ấy r ỡ, anh có thể kể cho em nghe một chút được không?” Hôn nhân của bọn họ không vững chắc, bọn họ chưa bao giờ là người ở chung trên một chiếc thuyền, đối với cô mà nói, thành thật là rất nguy hiểm.

Cù Hoa vẫn chăm chú nhìn Mục Tĩnh không nói gì, tựa như muốn nhìn thấu cả con người cô. Thế r ỡ anh kéo cô vào trong lòng mình. Cô diễn vai người phụ nữ si tình rất đạt, đạt đến mức cả cha anh cũng tin là thật, còn đến tận bệnh viện để giục anh về Ông ấy nào có biết rằng, Mục Tĩnh thích nhất chính là vở kịch vợ hi ền hàng đêm chần đờn gối chiếc.

Mục Tĩnh bị bắt phải ng ỡ lên chiếc ghế hình người nọ, Cù Hoa ôm cô trong ngực, dùng góc nghiêng quan sát vẻ mặt của cô. Anh vẫn tương đối thích dáng vẻ hoảng loạn của cô hơn, lúc cô giả vờ thạo đời từng trải quả

thực là kém thú vị hơn giờ rất nhiều. Mục Tĩnh giãy giụa muốn đứng lên, Cù Hoa lại đặt tay lên vai cô, ghé vào tai cô mà nói: “Anh còn tưởng em thích gần gũi với anh như vậy chứ.” Bờ vai Mục Tĩnh cứng đờ. Ở sát bên Cù Hoa, cô có thể ngửi thấy mùi đầu gội đầu của anh. Trước lúc về nhà anh đã tắm ở bệnh viện, vậy thì chuyện kia đêm nay không thể không làm.

Nếu sớm muộn gì cũng phải làm, chi bằng làm sớm một chút. Mục Tĩnh hỏi Cù Hoa có muốn tắm không, cô mở nước cho anh tắm.

Cù Hoa nói anh đã tắm ở bệnh viện rồi.

Mục Tĩnh đỏ mặt, trực tiếp nói: “Vậy anh đợi một chút nhé, em đi tắm qua cái đã.”

Trước khi Mục Tĩnh ra khỏi phòng ngủ, Cù Hoa hỏi cô: “Anh có thể xem sách của em được không?” Trên bàn cô có một quyển sách đang mở, hễ là đồ để ở ngoài thì cô đâu không sợ bị nhìn thấy.

“Dĩ nhiên rồi.” Mục Tĩnh bị anh nhìn đến luống cuống. Cô ngó vào bàn làm việc, vòng tay ra sau cổ tháo kẹp tóc ra, để mái tóc buông xõa xuống. Tóc cô vừa đen vừa dày, vừa được thả bung là đã phủ kín bờ vai.

Cù Hoa bước đến sau lưng Mục Tĩnh, dùng ngón tay chải tóc cho cô. Tóc của cô vừa được gội hôm qua, giờ vẫn còn rất mềm mượt. Bởi vì mái tóc của cô rất dày nên gội lần nào cũng lâu, mà mái tóc này lại ít tạo phiền phức cho cô, gội xong hai ba ngày vẫn suôn mềm như mới gội cho nên cô rất hiếm khi gội đầu hai ngày liên tiếp. Nhưng hôm nay, cô vẫn quyết định gội lại, vì gội đầu và sấy tóc sẽ tốn một khoảng thời gian. Có lẽ trong tiềm thức, cô cũng không được kiên quyết như mình biểu hiện ra ngoài.

Da đầu Mục Tĩnh tê dại dưới những ngón tay của Cù Hoa, y hệt như bị giật điện. Dòng điện xuyên qua toàn thân, khiến cả người cô cũng tê dại theo. Song cô vẫn tỏ vẻ bình tĩnh mà nói: “Em đi tắm đã.”

Hôm nay Mục Tĩnh tắm rất chậm. Mặc dù hôm qua cũng đã tắm rồi nhưng cô vẫn cứ cảm thấy tắm mãi vẫn không sạch sẽ, vậy nên cô vẫn tắm đi tắm lại, tới tận lúc làn da trở nên đau rát thì cô mới hạ quyết tâm ra ngoài. Đã

kết hôn rồi, chuyện kia sớm muộn gì cũng phải làm, cứ nhè nhàng mãi cũng chẳng để làm gì cả.

Lúc Mục Tĩnh trở lại phòng, Cù Hoa đang lật sách của cô. Mặc dù ban nãy anh đã hỏi thử cô trước nhưng Mục Tĩnh vẫn nghĩ anh không xem được loại sách này, đó là sách chuyên môn của cô, cô không cho rằng Cù Hoa có thể hiểu được.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Cù Hoa quay đầu nhìn cô. Mục Tĩnh cúi đầu, lấy khăn bông lau tóc. Nhưng nếu cứ lau theo cái kiểu đó của cô thì đến sáng mai tóc vẫn sẽ không khô nổi.

Cù Hoa đến bên giúp cô lau tóc, những giọt nước nhỏ vào cổ Mục Tĩnh, lăn xuống quần áo của cô. Anh cúi xuống rất thấp để lau tóc cho cô, hai người cận kề bên nhau, gần như dán sát vào nhau. Mặt Mục Tĩnh nóng đến đỏ rực hết cả lên, cô cúi đầu im lặng, không nở được nụ cười như lúc trước nữa. Cù Hoa cũng không thích cô lúc cười, bởi những lời nói của cô khi ấy đều là giả dối. Anh tìm kiếm bờ môi cô, tay vẫn lau tóc cho cô. Mục Tĩnh phối hợp nghiêng đầu, cùng anh hôn môi. Một giọt nước từ tóc cô nhỏ lên khuôn mặt Cù Hoa. Mục Tĩnh nhắm mắt, cảm nhận đôi môi của anh. Nụ hôn này rất dài. Mục Tĩnh nhớ tới bạn trai cũ của mình, bọn họ chưa từng hôn nhau lâu như thế này, lần nào cũng rất vội vã.

Cô ở trong ký túc xá, cậu ấy cũng ở trong ký túc xá, không có không gian riêng tư, mà ra ngoài cũng chẳng tiện. Vào những ngày nghỉ cô quay trở về nhà mình, mẹ cô đã lập ra quy định, nếu bạn trai vào phòng ngủ của cô thì không được khóa cửa phòng, hơn nữa nếu như đến nhà bạn trai thì tuyệt đối không được vào phòng ngủ của bạn trai. Mẹ cô là người từng chống đối sự trói buộc của gia đình để được tự do yêu đương, nhưng khi đến lượt bà quản thúc con cái thì lại không thiếu quy định. Thực ra Mục Tĩnh cũng chẳng có ý định thân thiết với bạn trai ở trong phòng ngủ của mình, nhưng sự nghiêm khắc của mẹ đã kích thích tinh thần nổi loạn trong cô. Chiếc máy quay đĩa trong phòng cô vẫn cứ đều đều ngân vang. Trong tiếng nhạc du dương ấy, Mục Tĩnh bảo bạn trai hôn mình. Cậu ấy hôn rất cẩn thận, không dám nấn ná trên bờ môi cô. Cô cười bảo bạn trai nhát gan, chẳng hề

dững cảm tí nào, ở nhà bọn họ trước khi vào phòng bất kỳ ai luôn là phải gõ cửa đã.

Bạn trai cô giải thích, nói là cậu ấy cũng chỉ lo cho tương lai của họ, cậu ấy muốn để lại ấn tượng tốt với cha mẹ vợ tương lai, nếu như cậu đắc tội với bọn họ, bọn họ không chịu gả con gái cho cậu thì cậu biết phải làm sao? Mục Tĩnh dùng tay cọ cọ vành tai bạn trai, nói hiện giờ đã là thời đại nào rồi, còn cần phải để ý đến mệnh lệnh cha mẹ à? Bạn trai Mục Tĩnh bị ngón tay cô kích thích tới mức trở nên dững cảm, nhưng Mục Tĩnh lại đứng dậy chọn đĩa nhạc trong số cậu ấy mang đến, vừa chọn vừa cười bảo, ai muốn kết hôn với anh cơ chứ? Mặc dù miệng cô nói vậy nhưng trong lòng đã nhận định cậu ấy, ngay cả khi cậu ấy không dững cảm thì cô vẫn thích, cô không thích những tên đàn ông kiểm soát. Hồi đó cô vẫn còn trẻ, vẫn luôn cho rằng bản thân có thể làm chủ vận mệnh của mình.

Nụ hôn của Cù Hoa hoàn toàn khác với nụ hôn của bạn trai cũ, khi hôn anh không cho phép kháng cự, từng giây từng phút nhắc nhở Mục Tĩnh anh mới là người chủ đạo trong mối quan hệ này. Biểu hiện của anh khơi dậy sự hiếu thắng trong lòng cô, bị động trong những chuyện khác cũng không sao, nhưng chuyện này mà bị động thì chẳng khác nào đang bán mình. Ngoại hình Cù Hoa rất bắt mắt, ở bên anh không thiệt gì, là cô ngủ với anh chứ không phải là ngược lại. Cũng bởi cái lòng tự trọng kỳ quặc ấy mà cô vươn tay ôm lấy cô anh, li3m li3m môi anh, bởi vì môi anh có hơi khô khốc. Cù Hoa cạy mở hàm răng của cô, cô lập tức đưa lưỡi vào. Mục Tĩnh vừa đối phó với Cù Hoa vừa mở khóa thắt lưng anh, như thể cô đang rất khao khát anh. Cô cố ý tỏ vẻ là người từng trải, mặc dù ở thời đại này phụ nữ chưa chồng mà đã từng trải là vết nhơ vô cùng lớn.

Nhưng những việc Mục Tĩnh có thể làm không thể vượt qua được giới hạn nhận thức của cô, kinh nghiệm lý thuyết của cô cũng chỉ đến thế. Cũng may cô đã thổi bùng ngọn lửa bên trong Cù Hoa, những việc tiếp theo không cần cô chủ động nữa.

Mục Tĩnh nằm ở trên giường, vươn tay tắt đèn, cô đoán là vẻ mặt mình bây giờ trông không dễ coi cho lắm. Tất nhiên cô không muốn trông giống bạn

gái cũ của anh, nhưng đã đi đến bước này mà lại để Cù Hoa phát hiện mình tìm lẩn người thì thực sự không có lời.

Nhưng Cù Hoa lại ngăn cô lại.

Anh thích quan sát phản ứng của cô ở dưới ánh đèn sáng choang. Tay cô siết chặt lấy ga trải giường, đôi môi khê hé mở, nhưng đang mong anh hôn xuống. Cho dù có tự chủ cách mấy thì cũng không thể giả vờ vào giờ phút này, phản ứng chân thật của cô là một sự kích thích với anh. Anh thậm chí còn chậm lại để xem biểu cảm của cô.

Mục Tinh vẫn kiên trì muốn tắt đèn: “Anh cứ làm em cảm giác như mình đang bị anh quan sát trên bàn mổ vậy.”

“Thế thì em chưa hiểu anh rồi.”

Một bác sĩ phẫu thuật vào phòng mổ, nếu còn thừa sức lực để quan tâm bệnh nhân cao thấp ốm gầy ra sao, biểu cảm trên mặt thế nào thì đúng là sinh lực quá mức dồi dào, anh vẫn còn chưa tu luyện tới trình độ ấy.

Ở trên bàn mổ, anh đã từng thấy vô số người bệnh không một mảnh vải che thân, nhưng đó chẳng qua chỉ là công việc mà thôi. Một số bệnh nhân cần phẫu thuật sọ não từng hỏi tại sao họ chỉ có vấn đề trên đầu mà làm phẫu thuật lại phải cởi đồ toàn thân, mà những người thắc mắc vậy đa phần đều là phụ nữ, anh cũng luôn giao cho y tá trả lời. Khi làm phẫu thuật đã quen, cho dù là nam hay nữ thì ở trong mắt Cù Hoa cũng không có gì khác nhau cả. Anh vẫn luôn không hiểu lắm, sao đã bệnh tới mức này mà họ vẫn còn rảnh rỗi để quan tâm vấn đề đó.

Song bệnh nhân có nghĩ gì cũng không phải trách nhiệm của anh, nhưng Mục Tinh còn thừa sức để mà suy nghĩ vẫn vơ thì quả là người làm chông như anh tắc trách.

Anh không thể không dùng hết sức lực của mình.

Chẳng bao lâu sau, Mục Tinh đã không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ những chuyện kia nữa. Cô tạm thời quên mất tình cảnh của bản thân, cũng chẳng

hơi sức đâu mà quan tâm chuyện khác, chỉ có thể vắt óc nghĩ cách chống đỡ chông mình. Những năm vừa qua rất hiếm khi Mục Tĩnh có được thời khắc như vậy, trước kia dù có nằm mơ cô cũng lo cho tương lai, vậy mà hiện tại lại không còn khoảng trống nào trong đầu để nghĩ ngợi xa xôi nữa. Tay cô khẩn thiết cần một chỗ để vin vào, và cuối cùng cô ôm lấy cổ Cù Hoa.

Lúc kết thúc, Mục Tích vẫn còn đang vòng tay ôm lấy anh, phải tới một lúc lâu sau cô mới ngả người về sau. Khuôn mặt của cô đỏ bừng, cả người cũng nhiễm sắc đỏ.

Rèm chỉ kéo có một nửa, Mục Tĩnh vẫn có thể nhìn ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ trong giây lát. Cô thầm nghĩ, cha mẹ, anh trai và em trai cô cũng đều nhìn thấy vầng trăng sáng trong kia.

Nụ hôn của Cù Hoa lúc này dịu dàng hơn khi trước rất nhiều. Mục Tĩnh nhắm mắt, đáp lại nụ hôn của anh.

Sự dịu dàng của anh lại khơi dậy những ký ức trong cô. Cô còn nhớ lần đầu tiên hôn môi, bạn trai cô rất dè dặt, khi môi hai người chạm nhau, cô có thể cảm giác được cậu ấy đang run lên, cũng có thể nghe thấy tiếng trái tim của cậu ấy, bởi vì cậu ấy quá căng thẳng nên cô lại chẳng hề căng thẳng chút nào. Cho dù về sau cậu ấy lùi bước, những hồi ức cậu ấy để lại trong cô vẫn tràn ngập niềm vui. Khi ấy cô luôn được nâng niu, không cần phải gắng lấy lòng bất cứ ai cả.

Lần thứ hai của bọn họ, Cù Hoa nói họ có thể có con, có cũng không có gì không tốt. Mục Tĩnh nghĩ có lẽ anh không muốn dùng thứ vớ vẩn kia, nhưng đó đúng thật là một lý do tuyệt hảo, anh đã ba mươi, cũng nên có con rồi. Một đứa con có thể củng cố địa vị của cô trong cái nhà này, nhưng cho dù vậy thì cô cũng không muốn lắm. Cô nằm trong lòng Cù Hoa, nói với anh: “Em chưa muốn có con sớm thế này, em có anh là đủ rồi.”

Lời Mục Tĩnh nói hết mực chân thành, Cù Hoa rất muốn tin rằng đó là sự thật.

Chương 121: Con dâu hiếu thảo

Lúc Mục Tĩnh nhắm mắt lại, đèn đã tắt.

Cô không nhìn thấy khuôn mặt của Cù Hoa, cho nên cảm giác lại càng đặc biệt sống động. Cù Hoa di chuyển ở trên người cô, tay cô chạm được vào mồ hôi trên trán anh, nhờ những giọt mồ hôi đó mà anh có chút hương vị con người. Anh ra sức như vậy, cô liền coi như anh đang hầu hạ cô, người hưởng lợi chính là cô. Có đôi khi cô cũng cảm thấy mình hơi có chút A Q(1), nhưng phương pháp này thực sự rất có tác dụng, bởi vì cô thấy được an ủi cả về thể xác lẫn tinh thần.

(1) A Q: Nhân vật chính trong tác phẩm “A Q chính truyện” của Lỗ Tấn, người nổi tiếng với khả năng tự huỷ hoại hoặc bản thân và phép thắng lợi tinh thần (thua vẫn nhận mình là thắng, dốt vẫn nhận mình là thông minh hơn người, đều giả nhưng lại tự nhận mình tốt bụng...).

Cù Hoa dùng những ngón tay của mình để giúp Mục Tĩnh kiểm tra thân thể. Mục Tĩnh sợ anh tiếp tục, bèn nói: “Chẳng phải hôm nay anh vẫn còn ca mổ à? Dù sao cũng không nên để ảnh hưởng đến công việc. Vội lại, đêm nay anh có về nhà nữa không?”

“Em thật sự mong anh về à?”

“Em không mong anh về, em mong anh mãi mãi ở lại bệnh viện, chẳng nhẽ anh lại bằng lòng nghe em nói như thế chắc?” Những ngón tay của Cù Hoa vẫn bày tỏ sự say đắm với Mục Tĩnh, đầu óc của cô bị anh làm cho rối loạn, nhưng cô vẫn phải tập trung tinh thần để ứng phó với câu hỏi của anh: “Chắc là anh không thích em, cho nên em có làm thế nào cũng không đúng, cười ở trên bàn ăn là giả tạo, nhiệt tình với anh là ngả nón. Thấy anh, em muốn dành những điếu tốt đẹp nhất cho anh, nhưng anh chỉ thấy dối trá, em thực sự chẳng biết phải làm sao bây giờ. Có lẽ càng muốn biểu hiện tốt

thì lại chỉ càng làm bản thân mình trở nên khó coi mà thôi. Chi bằng anh nói luôn với em là anh thích kiểu con gái gì đi, để em học hỏi một chút, cũng đỡ phải sai một ly đi một dặm.”

Lần này Mục Tĩnh không nói dối, chỉ là mục đích hơi khác mà thôi, cô nói cứ như thế cô bởi vì thích Cù Hoa nên mới không biết nên làm thế nào. Bởi vì trong lời nói của cô có chút thật lòng nên giọng điệu nghe cũng thật sự hơi ngậm ngùi.

“Em chỉ cần nhớ kỹ, bất kể thế nào, anh thích em cũng sẽ tuyệt đối không ít hơn em thích anh. Anh cứ có cảm giác rằng em trước kia vẫn thích anh hơn bây giờ một chút.”

“Vậy à?” Mục Tĩnh không quá tin lời anh nói, trừ khi anh cho rằng cô đối với anh không có chút tình cảm nào, như vậy anh quả thực không thể thích cô ít hơn cô thích anh được. Còn chuyện trước kia, cô chỉ nhớ mình đã từng ngỡ ngàng khi anh đi đâu tra lý lịch của cô quá sớm, còn những chuyện khác, cô thực sự không nhớ rõ.

Cù Hoa dùng hành động để khẳng định câu trả lời với Mục Tĩnh.

Ngày hôm sau, Mục Tĩnh thu lại chiếc ga trải giường vấy máu, thay thành một chiếc ga mới.

Ga trải giường cũ cô cất vào trong vali. Cô từng nghe có những cặp đôi nảy sinh quan hệ trước khi lập gia đình, cô gái sợ người yêu không chịu trách nhiệm nên cố ý giữ lại chiếc ga trải giường dính máu làm bằng chứng. Lúc nghe mấy cái chuyện đó cô còn cảm thấy buồn cười, ngay cả chút tin tưởng ấy cũng không có thì sao còn trao thân cho nhau cơ chứ. Hiện tại cô cảm thấy chính mình cũng thật nực cười, nếu như để mẹ biết được thì có khi bà sẽ cho cô là sự sỉ nhục của gia đình họ cũng nên. Nhưng để đề phòng lúc ly hôn Cù Hoa cáo buộc cô kinh nghiệm phong phú trước khi kết hôn, cô không thể không làm vậy.

Cô không cảm thấy Cù Hoa là kiểu người tệ hại như vậy, nhưng cô cũng không dám tin tưởng anh hoàn toàn. Ngoài chính bản thân mình ra, cô chẳng dám tin tưởng ai khác cả.

Mục Tĩnh kết hôn đã một thời gian nhưng hôm nay mới là ngày đầu tiên làm cô dâu mới. Lúc cô tỉnh dậy, sắc hồng trên gương mặt còn chưa tan hết. Bởi vì đêm qua và sáng nay hai người từng tiếp xúc thân mật cho nên khi ăn bữa sáng, Mục Tĩnh rất rụt rè trước mặt Cù Hoa, cũng không chủ động gấp gò cho anh ăn cả.

Bữa ăn có mặt cả ông Cù. Mục Tĩnh xung phong nhận nhiệm vụ đến bệnh viện chăm sóc bà nội, dù sao người ngoài cũng không thể chu đáo như người nhà được.

Ông Cù nói công việc của cô vẫn quan trọng hơn.

Mục Tĩnh đáp rằng gần đây sinh viên đầu đã tới xưởng thực tập, thời gian này cô không cần phải đứng lớp. Từ phía góc mắt, cô có thể thấy Cù Hoa nhếch môi cười, cho dù nụ cười đó chỉ vụt qua trong giây lát nhưng Mục Tĩnh vẫn thấy được nó hoàn toàn không phải nụ cười khen ngợi. Nhất định là anh đang cười cô nịnh bợ, khi cầu hôn cô trên khuôn mặt anh cũng từng thoáng hiện nét cười này.

Cô đoán là Cù Hoa cũng chẳng mấy để tâm đến cô cho nên mới cầu hôn cô một cách vội vàng qua loa như vậy. Nhưng khi anh nhắc tới cha mình là ai, đôi mắt cô lại không biết cố gắng mà sáng lên, phải đến lúc nhìn thấy khóe miệng anh khẽ nhếch như là hiện tại thì cô mới ý thức được mình lơ đãng, lấy lại biểu cảm ban đầu. Nếu lúc đó cô có tự trọng một chút thì nên tìm cách dùng dằng, chí ít cũng phải đợi tới ngày hôm sau mới cho anh câu trả lời. Nhưng khi ấy cô lại nhận lời một cách vô dụng, ngay cả mấy câu “cần suy nghĩ” cũng chưa nói, bởi vì cô sợ nếu không nhận lời ngay lập tức thì có thể anh sẽ hối hận.

Trong ngày cưới, cô từng thoáng ghen tị với Nghiên Nghiên, ghen tị vì cô ấy có người thích mình như vậy. Chỉ vì Phương Mục Tĩnh cô giống cô ấy mà Cù Hoa mới sắp xếp cho cô chu đáo tới vậy ở trên xe lửa. Cũng bởi vì nét tương đồng giữa hai người, Cù Hoa mới cưới một thành phần chả ra gì như cô về nhà.

Nghĩ đến đây, Mục Tĩnh bật cười, vừa là cười mình, vừa là cười nhạo Cù Hoa. Cô biết anh không mấy tin vào lời cô nói, nhưng đi đâu ấy cũng chẳng ngăn được anh làm những chuyện này kia với cô. Một tình yêu phù phiếm như thế thật ra chẳng có gì đáng ngưỡng mộ. Tình yêu của anh không đáng giá, sự khinh bỉ của anh cũng chẳng có giá trị gì.

Ông Cù ngầm đồng ý cho Mục Tĩnh đến viện chăm sóc bà nội, song vẫn giữ lại người họ thuê, nếu công việc cô có gì cần kíp thì có thể đi làm bất cứ lúc nào.

Mục Tĩnh cười nói: “Trên phương diện công tác con sẽ không làm xấu mặt gia đình mình đâu.”

Khoa Máy tính của trường cũ nơi cô từng học đã được chuyển sang tuyến ba, tuy rằng nơi ấy gian khổ nhưng rất thích hợp để cô phát huy sở trường. Trước kia xuất thân của cô không đáng tin cậy, không thể tham gia chương trình trọng điểm, nhưng giờ cô đã là con dâu nhà họ Cù, đi đâu này gián tiếp khẳng định cô đáng tin cậy. Nếu ông Cù có thể chấp nhận việc Phương Mục Dương đến ở cùng vì cậu đã từng cứu người thì ông cũng sẽ đồng ý để cô tham gia xây dựng tuyến ba. Còn chuyện Cù Hoa có đồng ý hay không, thật ra không quan trọng lắm.

Cù Hoa nói với cha mình: “Cha bảo chú Dương đưa Mục Tĩnh đi đi, cô ấy còn phải mang vài thứ cho bà nội.” Chú Dương là tài xế của ông Cù.

Ông Cù thường không thích sử dụng xe công vào việc tư, ngoại trừ những lúc gia đình có người ốm đau sinh bệnh thì rất hiếm khi ông để cho người nhà dùng xe công vụ của mình. Cũng may con trai tuy không nghe lời nhưng cũng không có ý định lợi dụng danh tiếng của ông. Vì muốn con trai hòa nhập với giai cấp vô sản mà ông đã để Cù Hoa đi học tiểu học ở trong khu phố, khi đi đến nghề nghiệp của phụ huynh, Cù Hoa luôn ghi cha mình làm nghề đầu bếp. Trước kia ông Cù nghĩ ô tô đi họp phụ huynh, con trai cũng kiên quyết không cho ông đỗ xe gần cổng trường.

Lần này Cù Hoa chủ động muốn chú Dương đưa Mục Tĩnh đến bệnh viện, ông Cù cũng không phản đối. Nhưng Mục Tĩnh lại nói cô nghĩ xe buýt công cộng là được.

Cù Hoa nói với Mục Tĩnh: “Không phải em đang đau eo à? Đừng cố quá.”

“Làm gì có.” Mặt Mục Tĩnh suýt chút nữa đỏ bừng vì những lời này của anh, eo cô đau không phải là tại anh sao? Cô vội nói: “Em đi chuẩn bị đồ đây.”

Cù Hoa nhìn về phía Mục Tĩnh, cười nói: “Việc hiếu thảo nhất con từng làm chắc là cưới về cho nhà mình một cô con dâu hiếu thảo.” Sáng nay eo cô đau tới mức suýt nữa không xuống nổi giường, vậy mà vừa mới xuống nhà đã phải làm con dâu hiếu thảo.

Cù Hoa không nghĩ chung ô tô với Mục Tĩnh, anh đạp xe đến bệnh viện. Anh không có thói quen hưởng thụ lợi ích từ cha mình, hưởng lợi từ ông, sẽ phải nghe ông giáo huấn.

Những mũi khâu của Cù Hoa hôm nay rất đẹp. Sau khi mổ xong, bác sĩ Triệu rất tự nhiên mà mở ngăn kéo của Cù sư huynh, lấy ra một hộp thuốc lá Trung Hoa, rút một điếu đưa sư huynh, còn bản thân mình cũng cầm một điếu. Bình thường anh ta không dám hút thuốc lá Trung Hoa bao giờ, chỉ có nhờ ánh hào quang của sư huynh thì mới có thuốc để hút.

Bác sĩ Triệu vui sướng nở ra một vòng tròn khói, nói với Cù Hoa bên cạnh: “Sư huynh, hôm nay tâm trạng có vẻ tốt nhỉ? Tối qua chị dâu nấu món ngon gì cho anh đấy?”

Cù Hoa thừa biết bác sĩ Triệu thiếu đứng đắn cỡ nào, chỉ quay đầu ra cửa sổ hút thuốc lá.

“Đêm nay để đây em trực thay anh cho, dù sao em cũng là người độc thân mà.” Thời gian vừa qua Cù Hoa vì chăm sóc bà nội và trực đêm nên tới tận ngày hôm qua mới có được đêm tân hôn, bác sĩ Triệu rất thông cảm, còn chủ động muốn giúp đỡ.

Cù Hoa dúi đầu thuốc lá vào gạt tàn: “Bỏ đi, cậu vẫn nên về nhà với bác gái thì hơn.”

Chương 122: Thiếu nữ

Hôm nay bà nội đã có chút ý thức, bà gọi cô là Mục Tĩnh.

Mục Tĩnh ngồi một bên trông bà, bởi gì không có gì nhiều cần chú ý nên cô đọc quyển sách cầm trong tay, là sách chuyên ngành của cô. Với những thông tin không thuộc chuyên môn, cô chỉ đặt một tờ báo toàn quốc để nắm bắt tình hình thời sự đương thời. Các ấn phẩm khác cô đều không đọc, toàn bộ chữ nghĩa cô thấy chỉ là chữ ở ngoài cửa phòng bệnh cùng với biển hiệu của các cửa hàng, đều là những thứ liên quan đến cuộc sống hàng ngày. Cù Hoa nhờ người mang tới một chiếc máy quay đĩa cùng vài đĩa nhạc hí khúc, thi thoảng lại mở vài bản, còn đa phần thời gian vẫn để bà nội nghỉ ngơi. Vào giờ cơm trưa, Mục Tĩnh đút cho bà nội ăn cháo, còn bản thân mình thì chỉ tùy tiện ăn hai cái bánh bao là được.

Tới giờ cơm tối, nhà họ Cù sai người đưa bữa tối đến. Từ sáng sớm Mục Tĩnh đã nói với người nhà là buổi tối cô vẫn sẽ trực trong phòng bệnh. Vừa nhìn thấy cơm tối, cô đã biết là do mẹ chồng chuẩn bị, lượng thức ăn quá nhiều, đoán chừng có cả phần của Cù Hoa. Mục Tĩnh báo rằng cô vẫn sẽ tiếp tục ở trong bệnh viện với bà. Những thứ bà nội có thể ăn được có hạn, phần dư còn lại vẫn rất phong phú. Mục Tĩnh chỉ ăn qua loa mấy miếng rồi nói với bà nội: “Để con mang sang cho Cù Hoa, đợi anh ấy phẫu thuật xong thì nhà ăn chưa chắc đã còn gì.” Lúc trước cô nghe bác sĩ Triệu nói sẽ thay ca cho Cù Hoa nên khéo có khi lúc này anh đã về rồi cũng nên. Bà nội nói bây giờ bà không ăn được nho, bảo Mục Tĩnh giữ lại cho mình một nửa, còn nửa còn lại thì mang cho Cù Hoa ăn.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Mục Tĩnh đã gặp phải bác sĩ Triệu. Bác sĩ Triệu quan tâm nói với Mục Tĩnh, Cù Hoa hôm nay phải thực hiện mấy ca mổ liên tiếp, hiện tại đang nghỉ ngơi trong phòng trực ban. Hôm nay Cù sư huynh trực đêm, nếu như Mục Tĩnh đi chậm thì có khi anh ấy lại bị người

ta gọi đi mất. Khoa bọn họ trực đêm không chợp mắt được tí nào là chuyện bình thường.

“Sao đã mổ cả ngày rồi mà vẫn còn phải trực đêm?”

“Về lý thuyết mà nói thì sư huynh không cần phải trực ca đêm nhiều vậy, nhưng tự anh ấy yêu cầu, lãnh đạo và bệnh nhân tất nhiên mong còn chữa được.” Trong trí nhớ của bác sĩ Triệu, Cù sư huynh của anh ta trước khi cưới vợ chẳng có sở thích gì mấy, chỉ thích có mỗi phẫu thuật, người khác coi phẫu thuật là công việc, hoặc là chữa bệnh cứu người, nhưng Cù sư huynh lại coi đây là sở thích số một, hơn nữa anh ấy còn không có gánh nặng gia đình, bình thường cũng gần như là sống hẳn trong bệnh viện. Cù Hoa không chỉ có kỹ thuật xuất sắc có tiếng mà còn có cả thể lực đáng gờm, cho dù có phải đứng trong phòng mổ từ sáng đến tối thì vẫn chẳng nhàm nhò gì, lại còn có thể tiếp tục trực cả ca đêm. Danh tiếng đó càng truyền xa, anh ấy lại càng bận rộn, ngay cả hội chẩn khẩn cấp cũng có nhiều người đến gọi anh ấy tham gia.

“Chị dâu, chị đi đưa cơm cho sư huynh ạ?”

“Tôi ở đây trông bà nội, cơm là ở nhà đưa tới, tôi nghĩ anh ấy làm phẫu thuật xong vẫn còn chưa được ăn cơm.”

“Đêm nay chị cũng ở đây trông bà cụ à?”

Mục Tĩnh “ừm” một tiếng.

“Thảo nào...” Thảo nào Cù sư huynh không chịu đổi ca với anh ta. Bác sĩ Triệu vốn định ba hoa thêm mấy câu nữa, song anh ta lại nhìn mặt Mục Tĩnh. Gương mặt này cực kỳ xứng đôi với Cù sư huynh, đều là kiểu người khác không thể khinh nhờn, vừa nhìn là biết không phải đối tượng dễ giỡn. Thế là anh ta đành nuốt mấy lời bông đùa vào bụng.

“Cậu có muốn cùng ăn thêm một chút không?”

“Em không quấy rầy anh chị dâu ạ, chị dâu, chị mau đi đi.”

Khi Mục Tĩnh đến phòng trực, Cù Hoa đang đứng hút thuốc. Thể lực của anh dĩ nhiên tốt hơn người bình thường rất nhiều, nhưng phẫu thuật suốt cả ngày, cũng cần hút hai điếu thuốc cho bớt mỏi mệt. Nghe tiếng gõ cửa nhất gừng, anh chẳng cần quay đầu lại cũng đoán được là Mục Tĩnh, nếu là người trong bệnh viện tới tìm thì khi gõ cửa sẽ không do dự như vậy. Anh dập điếu thuốc vào gạt tàn sắt, mở cửa sổ cho đỡ mùi thuốc lá rồi mới nói “vào đi”.

Cù Hoa hỏi: “Đêm nay em không về nhà à?”

“Em đã nói với cha mẹ rồi, đêm nay em sẽ ở đây trông bà.” Mục Tĩnh xếp từng món một ra bàn cho Cù Hoa ăn. “Anh ăn đi, em về trước đây.”

“Em ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Sao anh cứ cảm giác em còn chưa đựng đũa ấy nhỉ?” Cù Hoa mở hộp cơm của mình, lấy một đôi đũa, lau qua rồi mới đưa cho Mục Tĩnh: “Em ăn thêm mấy miếng đi. Lát nữa anh và em cùng qua thăm bà.”

Mục Tĩnh nhận lấy đôi đũa của anh, chỉ gắp mấy đũa rồi nói: “Để em đi rửa cho anh.”

Mục Tĩnh rửa xong rửa về, Cù Hoa đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa. Bữa tối vừa rồi anh ăn vẫn còn dư lại một nửa, trên bàn có một tờ giấy nhỏ, nói anh phải đi hội chẩn. Chữ anh viết cực kỳ ngoáy, tựa như viết hết câu này cũng chỉ mất có một giây đồng hồ.

Mục Tĩnh cất lại đồ đang ăn dở vào hộp, bây giờ anh đi chắc cũng phải một lúc lâu nữa mới quay trở lại.

Khoảng hai tiếng sau, Mục Tĩnh trông thấy Cù Hoa qua ô cửa quan sát của phòng bệnh. Cô mở cửa cho anh, hạ giọng nói: “Bà đang nghỉ rồi. Anh ăn cơm chưa?”

Cù Hoa quan sát tình hình của bà nội, cũng thấp giọng đáp lại: “Ăn rồi, em nghỉ sớm chút đi.”

Mục Tĩnh tiến Cù Hoa ra ngoài cửa: “Anh cũng mau đi nghỉ đi.”

Cù Hoa không đáp lại “được”, theo như kinh nghiệm thông thường của anh, nếu có người muốn anh đi nghỉ ngơi thì sẽ có việc để anh làm ngay lập tức. Bỗng một tiếng gọi “bác sĩ Cù” vang lên từ đằng xa. Người tới là một bác sĩ trẻ tuổi, tình trạng của bệnh nhân qua lời kể của anh ta có vẻ vô cùng nguy cấp. Cù Hoa gật đầu với Mục Tĩnh rồi tức khắc quay đi mà chẳng nói một câu nào. Anh đi rất nhanh, vị bác sĩ tới gọi anh cũng phải chạy bước nhỏ mới đuổi kịp.

Mục Tĩnh đứng ở ngoài phòng bệnh, mãi cho đến khi bóng dáng Cù Hoa biến mất hoàn toàn.

Sáng sớm hôm sau, bà nội hỏi tối qua Cù Hoa có đến không, Mục Tĩnh nói là có đến. Mục Tĩnh bón cho bà ăn chút cháo, bà lại giục cô mang ít điểm tâm sang phòng trực ban ăn với Cù Hoa. Mục Tĩnh hết cách, chỉ có thể nghe lời bà.

Lần này cô cũng gõ cửa khe khàng như lần trước. Gõ mấy cái mà không thấy ai mở cửa, cô thầm nghĩ hẳn là trong không có người, đang định bỏ đi thì lại nghe tiếng cửa mở.

Ca mổ kéo dài đến năm giờ sáng, bác sĩ cùng phòng trực với Cù Hoa mổ xong đã trực tiếp ngã lăn ra đấy, chỉ có mình Cù Hoa quay lại phòng trực. Vừa chợp mắt được một lúc, anh đã nghe tiếng gõ cửa. Bởi vì có thể xảy ra sự cố bất cứ lúc nào nên giấc ngủ của anh rất nông, khi ngủ giãy cũng không cởi, cứ thế bước ra mở cửa cho Mục Tĩnh.

Chỉ nhìn vào mắt Cù Hoa, Mục Tĩnh cũng biết anh chưa được nghỉ ngơi đầy đủ: “Bà nội bảo em mang chút điểm tâm sang đây, cả một ít cháo nữa, anh rửa tay rồi ăn đi.”

Bởi vì bà nội cố ý cắt cử cô đi nên Mục Tĩnh không tiện về sớm. Cô thấy chỗ nhỏ đã được rửa sạch hôm qua vẫn còn chưa ai đụng vào, liền nói: “Để

em rửa lại cho anh.”

Mục Tĩnh rửa nho thực sự tỉ mỉ, rửa từng quả một, chỉ sợ không đủ sạch, cho dù tối qua cô đã rửa một lần rồi. Đợi đến khi cô rửa xong nho quay lại, Cù Hoa đã ăn sáng xong.

“Anh ăn đi nhé, em quay về xem bà nội thế nào.”

“Em rửa nho mất công như vậy, vẫn nên ăn mấy quả rồi hẵng đi thì hơn.”

Cù Hoa cầm một quả nho đưa đến bên miệng Mục Tĩnh, Mục Tĩnh cúi đầu nói: “Để em tự lấy là được rồi.”

“Đêm nay cứ để người khác trông phòng bà, em về nhà nghỉ đi.”

“Em không mệt.”

“Em nữ để anh đêm nay về nhà ngủ một mình hay sao?”

“Đâu phải là em không về hẳn, tại bà đang bệnh nặng mà.” Tuy rằng không có cô thì vẫn có người khác trông bà nội.

“Em nói có lý lắm.” Cù Hoa lại đút cho Mục Tĩnh một quả nho nữa. “Công việc của em dạo này vẫn ổn chứ?” Trục giác mách bảo Cù Hoa rằng Mục Tĩnh không mấy thích công việc của mình, nếu không thì, kể cả khi trường học không có việc gì để làm, cô cũng chưa chắc đã cố ý xin nghỉ để làm một cô con dâu hiếu thảo.

Mục Tĩnh cúi đầu im lặng, gần đây công việc của cô không có vấn đề gì đáng nói, nhưng nếu đáp là mọi thứ đều suôn sẻ cả thì sau này muốn chuyển việc biết tìm lý do gì đây?

“Có chuyện gì à?”

“Em thấy sự nghiệp của anh thành công như vậy, mà công việc của em suốt bao năm qua lại chẳng có tiến triển gì. Chuyên ngành em học với công việc em đang làm, nếu như người ngoài nghe qua thì rất có thể sẽ cảm thấy chẳng có gì khác nhau cả, nhưng thật ra tất cả những thứ em học gần như

chẳng áp dụng được gì vào công tác, không giống anh... Về điểm này, em vẫn cảm thấy không xứng với anh.”

Cù Hoa lại dứt tiếp cho Mục Tĩnh một quả nho: “Vậy em định sẽ xứng với anh thế nào đây?” Mục Tĩnh rất cuộc cảm thấy không xứng với anh, hay là không xứng với cô, Cù Hoa không biết. Nhưng anh biết, Mục Tĩnh muốn đổi việc.

Mục Tĩnh cúi đầu, ngắt một quả nho bỏ vào miệng. Cù Hoa có vẻ vẫn không tin lời cô nói. Có lẽ phải nói dối đến mức tự mình thấy tin thì mới thuyết phục được người khác. Cô ngắt một quả nho khác, bóc vỏ rồi đưa đến bên miệng Cù Hoa, cười nói: “Anh cũng thử nghĩ giúp em xem.”

“Anh không thể nào nghĩ được, anh cho rằng em thừa xứng với anh.”

Mục Tĩnh không ngờ anh sẽ nói thế. Cô lại cúi đầu ngắt một quả nho, Cù Hoa tự bỏ quả nho trong tay Mục Tĩnh vào miệng mình.

Nhiều nho như vậy mà cứ nhất định phải giành quả của cô. Cô lại nhón một quả nữa, nhưng còn chưa kịp cầm lên khỏi đĩa thì Cù Hoa đã nắm lấy tay cô cướp mất, cô vừa mở miệng định nói thì quả nho kia đã rơi tọt vào miệng cô. Cù Hoa lấy liền mấy quả nho của Mục Tĩnh, khiến cho bản tính hiếu thắng của cô trở dậy. Cô ngắt một quả nho bỏ vào miệng mình nhanh như chớp. Cù Hoa không cướp được nho từ tay cô, đành phải giành trong miệng cô.

Bởi vì lần này không có kế hoạch gì trước nên Mục Tĩnh không chủ động, chỉ có thể bị động đón nhận nụ hôn của anh.

Cô cũng thắc mắc sao con người này không hề biết mệt mỏi là gì vậy? Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Mục Tĩnh đẩy Cù Hoa ra: “Có người kia.”

Khi cửa phòng bật mở thì hai người cũng vừa mới tách nhau ra. Cù Hoa vẫn ngồi đó, thản nhiên ăn nho. Mục Tĩnh vội vàng đứng lên: “Anh ăn đi, em về đây.”

Bước chân ra khỏi phòng, Mục Tĩnh vô thức sờ sờ lên mặt, cảm thấy có hơi nóng nóng. Hành động thân mật ban nãy nằm ngoài dự tính của cô. Chuyện này khác với việc lên giường vào ban đêm, một khi đã kết hôn thì không thể không cùng ngủ, nhưng thân mật như vậy thì chưa chắc cặp vợ chồng nào cũng cần làm.

Mục Tĩnh nghĩ không ra lý do, cũng lười không muốn nghĩ tiếp. Chờ đến khi bà nội sức khỏe ổn định xuất viện là cô có thể đi đón em trai mình rồi.

Bác sĩ Trần cùng phòng trực với Cù Hoa mới tỉnh lại từ phòng mổ để về đây, neho mắt nhìn cô vợ mới cưới của Cù Hoa đỏ mặt bước ra ngoài: “Có phải tôi quấy rầy hai người rồi không?”

“Không có đâu.” Cù Hoa chỉ chỉ mấy quả nho, ý bảo bác sĩ Trần ăn cùng mình.

“Thứ này đâu có khả năng giảm mệt mỏi. Có thuốc không, cho tôi một điếu đi.”

Cù Hoa mở bao thuốc lá, ném cho bác sĩ Trần hai điếu. Bác sĩ Trần gài một điếu lên vành tai, điếu còn lại thì bỏ vào miệng châm lửa. Anh ta thấy Cù Hoa cũng cần một điếu thuốc nên quẹt diêm đưa đến miệng anh. Cù Hoa nhả một ngụm khói thật dài. Nho quả thực không thể làm giảm mệt mỏi, nhưng có thể khống chế cơn nghiện thuốc. Nếu không phải có Mục Tĩnh ở đây, anh đã sớm hút từ lâu rồi.

Bác sĩ Trần rít một hơi thuốc, cảm thán với Cù Hoa: “Không có điếu thuốc này thì tôi không chịu nổi mất, lúc mổ xong tôi còn nghĩ phải mau mau rời đi để tự chữa trị cho mình.” Hút xong điếu thuốc, anh ta lại bỏ điếu bên tai vào miệng. “Hôm nay xem phòng bệnh xong là tôi được về nhà rồi.” Bác sĩ Trần vừa dứt lời, Cù Hoa đã hờ hững liếc nhìn anh ta một cái. Bác sĩ Trần suyt chút nữa là đã tự cắn lưỡi mình, mỗi lần anh ta nói vậy thì việc liên tục trên trời rơi xuống, cũng không biết là anh ta phải làm hay cái người bên cạnh phải làm.

Nhưng bác sĩ Trần vẫn còn chưa kịp cắn lưỡi thì đã có người gõ cửa, nói giường số Mười xảy ra tình trạng khẩn cấp. Cù Hoa dập tắt điếu thuốc rồi

trực tiếp bước ra cửa, trước khi đến cửa còn ném lại bao thuốc cho bác sĩ Trần.

Bao thuốc vẫn còn non nửa, bác sĩ Trần lại rút thêm một điếu nữa.

Anh ta cảm thán trong lòng, Tiểu Cù kết hôn xong vẫn hào phóng như vậy, đúng là hiếm có.

Cù Hoa không có gánh nặng gia đình, lại còn thực hiện không ít ca mổ mỗi tháng, đi đâu cũng đồng nghĩa với việc trong túi có rất nhiều tiền nhưng chẳng có chỗ để tiêu, nhà ăn không có bao nhiêu món ngon, thứ duy nhất có thể xem như đốt tiền cũng chỉ có mỗi thuốc lá mà thôi. Riêng về điểm này, bác sĩ Trần hoàn toàn không thể so sánh với Cù Hoa được. Tiền trực đêm của bác sĩ Trần được xu nào là vợ tịch thu xu đó, nếu như không phải nhờ bà xã khai ân thì đến thuốc lá anh ta cũng chẳng hút được.

Là một con nghiện thuốc lá lâu năm, anh ta quy việc Cù Hoa có thể đứng mổ cả ngày cho nguyên do thuốc lá của Cù Hoa ngon hơn thuốc của người khác, còn truyền đạt lại bí quyết này cho vợ. Để có sức mà làm việc, bác sĩ Trần yêu cầu vợ mình cho thêm nhiều tiền tiêu vặt, để cho anh ta đi mua thuốc lá xịn hơn.

Tuy nhiên kể từ khi chia sẻ quan điểm với vợ về các bác sĩ của khoa Ngoại Lồng ngực, bác sĩ Trần bây giờ thậm chí còn chẳng có thuốc lá kém chất lượng để mà hút. Anh ta bêu riếu các bác sĩ khoa Ngoại Lồng ngực với vợ, kể rằng những người đó vừa hút thuốc vừa nói với bệnh nhân sở dĩ bọn họ mắc bệnh phổi là do hút thuốc mà thành, bảo bọn họ cai thuốc lá này kia. Lúc đó mặt người ta thì sượng mồm, nhưng kết quả lại thành tự đập đá vào chân. Hiện tại muốn hút thuốc anh ta đều phải dựa cả vào Tiểu Cù, bởi vì vợ đã mặc xác anh ta, không thêm cho tiền mua thuốc lá nữa.

Bác sĩ Trần thở dài, anh ta có hơi lo lắng cho Cù Hoa. Đã đứng mổ hết nhiều ca như vậy mà buổi sáng vẫn đi kiểm tra phòng bệnh, buổi chiều còn phải đi khám, nếu không có chỗ thuốc lá thượng hạng này thì dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

Trong lúc kiểm tra phòng bệnh, Cù Hoa luôn giữ thái độ làm việc theo phép công, thậm chí khi ở trong phòng anh cũng không nhìn Mục Tĩnh lấy một cái. Phải đến khi hoàn tất cuộc kiểm tra, Cù Hoa mới cố ý lùi lại một bước, quay sang mỉm cười với Mục Tĩnh. Mục Tĩnh cũng vô thức nhoẻn cười với anh.

Mục Tĩnh ở bệnh viện tròn một tuần, mỗi khi đến giờ ăn là bà nội lại giục cô đi ăn cơm cùng Cù Hoa. Thời gian dùng bữa của Cù Hoa không cố định, có đôi lúc Mục Tĩnh đợi quá lâu, đang định rời đi thì người cùng khoa lại khuyên cô: “Anh ấy sắp về rồi.”

Những người trong khoa Cù Hoa đều biết cô là vợ anh, hai người họ luôn ăn cơm cùng với nhau. Cù Hoa một mình về nhà, thấy tủ quần áo đều là đồ của anh, vali của Mục Tĩnh vẫn nằm gọn trong một góc. Anh đẩy quần áo của mình sang một bên, chừa lại hơn nửa không gian của tủ cho Mục Tĩnh. Ở nhà Cù Hoa không gặp Mục Tĩnh, nhưng lại thường xuyên trông thấy cô trong bệnh viện.

Một tuần sau, tinh thần của bà nội đã tốt hơn nhiều, Mục Tĩnh cũng quay lại trường học làm việc. Bởi vì thường xuyên ở bên Cù Hoa nên dù không tiến triển gì về mặt tình cảm, việc tiếp xúc thân thể giữa bọn họ cũng đã tự nhiên hơn nhiều, chủ yếu vẫn là Cù Hoa đơn phương chủ động.

Ngày Mục Tĩnh trở về nhà ngủ đêm, Cù Hoa trực ban trong bệnh viện. Mục Tĩnh không hẳn trông mong Cù Hoa trở về, nhưng cái đêm anh về nhà ngủ cùng cô, cô được một lần hiếm hoi không cần dùng thuốc mà vẫn có thể say giấc. Sức lực đã cạn kiệt, đầu óc cũng chẳng thể nghĩ ngợi được nhiều, chỉ cần một giấc ngủ thật ngon mà thôi. Cô không rõ lắm về việc anh nghĩ thế nào, nhưng vì cha mẹ chồng tương đối vừa lòng với cô, cái nhìn của Cù Hoa về cô cũng không còn quá quan trọng nữa.

Vào đêm Cù Hoa trở về, Mục Tĩnh vừa ăn tối xong đã ngồi vào bàn đọc sách. Thời gian này cô ở bệnh viện khá nhiều nên biết rõ Cù Hoa thường làm gì vào buổi đêm, cũng có thêm chút đề tài để nói chuyện, không cần phải nhai đi nhai lại mấy câu biểu hiện sự quan tâm với anh nữa. Cô hỏi

anh trực đêm đã làm mấy ca phẫu thuật, tình huống cụ thể thế nào, tham dự cuộc hội chẩn nào, mấy giờ thì được nghỉ ngơi.

Cù Hoa cũng hỏi thăm mấy câu về công việc của cô. Thì ra bọn họ cũng không phải là chẳng có gì để nói.

Hai người vẫn trò chuyện tới tận lúc lên giường, Mục Tĩnh bảo Cù Hoa nghỉ sớm một chút. Khi nói những lời này, cô cũng không phải không suy nghĩ cho Cù Hoa. Song Mục Tĩnh lại không biết, khi đứng mổ trong bệnh viện Cù Hoa cần phải tập trung cao độ, mà tập trung suốt một thời gian dài thì cần có lúc thả lỏng. Tuy việc họ làm ở nhà cũng đòi hỏi phải tập trung, nhưng đối với Cù Hoa mà nói thì đó lại là cách thả lỏng hiệu quả nhất.

Mục Tĩnh cảm thấy buồn ngủ dễ dàng hơn hai đêm trước rất nhiều, nhưng cô thức cũng khuya hơn rất nhiều. Cô nói với Cù Hoa: “Nếu lại tiếp tục thì mai anh sao có sức làm việc?” Có lẽ là do trước kia cô đã nói quá nhiều lời nói đối tượng tự cho nên bây giờ anh vẫn hoài nghi sự quan tâm của cô. Thay vì thuận theo, anh lại càng ra sức.

Ban đêm, Mục Tĩnh nằm mơ. Cô mơ thấy cô còn nhỏ, dẫn em trai đi chơi nhưng lại bị lạc đường, bầu trời đã tối mịt tự khi nào mà cô vẫn chưa tìm thấy nhà đâu cả. Cậu em trai luôn nghịch ngợm của cô vì mãi chơi mà đụng chảy máu đầu, cậu khóc lóc đòi cô đưa về nhà, nhưng cô cũng không biết nhà bọn họ ở đâu. Cô vừa băng bó đầu cho em trai vừa dỗ cậu, bảo cậu đừng khóc nữa. Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đang ôm Cù Hoa, ôm rất chặt. Cô vô thức nói xin lỗi.

“Có gì mà phải xin lỗi, em ôm người khác mới cần phải xin lỗi anh.”

Mục Tĩnh không ngờ anh sẽ nói vậy, nhất thời ghen lời.

Lúc rời giường soi gương, Mục Tĩnh phát hiện trên mặt mình có nước mắt. Cô sợ đêm qua đã nói những lời không nên nói nên không đi hỏi Cù Hoa, nếu hỏi anh rồi, chỉ sợ anh lại xác thực những điếu cô nói.

Vào một đêm khác, Cù Hoa đưa cho Mục Tĩnh một cuốn tranh, cũng không biết là anh lấy ở đâu ra.

Mục Tĩnh do dự mở ra, thấy bên trong là tuyển tập những bức họa thiếu nữ của Renoir.

Mục Tĩnh hỏi Cù Hoa: “Anh lấy cuốn tranh này đâu ra vậy?”

“Anh mượn của bạn học từ lâu lắm rồi, vẫn chưa trả cho người ta.” Sau đó muốn trả thì người ta lại không chịu nhận, cuối cùng bỏ tiền mua lại.

Mục Tĩnh rất ngạc nhiên về sự thẳng thắn của anh với cô hiện tại. Anh chủ động đưa một nhược điểm của bản thân cho cô, tuy rằng nhược điểm này với Cù Hoa cũng không phải chuyện gì lớn, về sau anh có thể giải thích những bức tranh đó anh chỉ xem vì phê phán chúng mà thôi. Có lẽ trước kia anh hỏi về Renoir đúng là bởi muốn thảo luận với cô, nhưng mà cô lại hiểu lầm. Trên xe lửa anh đối tốt với cô như vậy, cũng có lẽ do nhầm tưởng cô là một người anh có thể giao lưu được. Nhưng hiện giờ cô không có bất cứ hảo cảm gì với Renoir, đặc biệt là với những bức họa thiếu nữ của ông ấy. Họa sẽ có thể vẽ thiếu nữ, nhưng người không thể mãi mãi là thiếu nữ được. Cô thật sự không thích Renoir, cuốn tranh trong túi kia của cô là để tặng cho em trai. Từ đầu tới cuối anh đều hiểu lầm. Cô không phải đối tượng trong tranh của Renoir, cũng không thích những người mà ông ấy vẽ.

Mục Tĩnh vừa lật sách vừa hỏi: “Anh cho em xem cái này, có phải là chê em già rồi không?” Giọng điệu của cô nghe rất giống những người đàn bà ghen tuông vô cớ gây sự, ghen tị với cô gái trẻ xinh xắn hơn mình. Cô khép cuốn tranh lại, vẫn cười: “Em không thích xem thứ này.”

“Vậy em thích xem thứ gì?”

“Em thích người lao động hơn, nếu ông ấy vẽ phụ nữ lái máy kéo có thể em sẽ thích xem hơn một chút.”

Trông thấy sự thất vọng vụt qua đôi mắt Cù Hoa, Mục Tĩnh cười tự giễu. Thì ra Cù Hoa thích kiểu thiếu nữ thế này, nếu không sao anh có thể giữ tập tranh kia suốt ngần ấy năm được chứ. Thảo nào anh không vừa ý với việc cô cần lấy lòng cha mẹ anh, quả thực là hoàn toàn trái ngược với

mẫu con gái anh thích. Cô lúc này thậm chí còn có hơi thương hại Cù Hoa, người anh cưới cùng mẫu người lý tưởng của anh cách nhau một trời một vực. Cô cũng không biết vì lý do gì mà Cù Hoa hiểu lầm như vậy, chỉ với cuốn tranh trong túi xách của cô ư? Anh rõ ràng đã nghe tiếng cô chửi bới, thậm chí còn qua đó đoán được quê nhà của cô. Anh đã đánh giá quá cao khả năng của cô rồi.

Mục Tĩnh lại mở cuốn tranh, tìm được một bức họa thiếu nữ thanh nhã lịch sự dịu dàng, cười hỏi Cù Hoa: “Anh thích kiểu con gái thế này à?” Cho nên mới mượn đi mượn lại, cuối cùng giữ kỹ cuốn tranh này ở nhà suốt ngần ấy năm.

“Em có vẻ không đồng tình lắm thì phải?”

“Nếu như anh thích thì em có thể cố gắng hiểu. Chẳng qua là em sẽ mãi mãi không thể trở thành như vậy.” Cô có thể hiểu được chuyện đàn ông thích kiểu con gái như vậy, nhưng cô không có cách nào giả vờ làm cái kiểu ấy, cô đã không trẻ trung, lại còn cả người từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào tươi sáng. Cùng lắm thì cô cũng chỉ có thể giả vờ tỏ ra hiên thực, chứ xinh tươi điệu dàng cô không vờ nổi, cho dù có gần như thế cô cũng không làm ra được.

“Không phải hôm trước em mới nói sẽ cố gắng biến thành dáng vẻ anh thích sao?”

Cù Hoa nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, như thể anh rất kỳ vọng vào cô.

Mục Tĩnh cười phụt một tiếng: “Anh không cảm thấy em đã ngần này tuổi rồi mà còn vờ làm thiếu nữ rất buồn cười à? Chưa cần người khác giễu cợt, tự bản thân em đã không nhận được mà cười trước rồi.” Mười năm trước thì may ra cô còn có thể thử được, chứ hiện tại thì dù có muốn cũng hết cách.

“Anh cũng không có loại đam mê đó, anh vẫn thích những người đồng trang lứa có thể giao lưu được hơn. Vấn đề lớn nhất của em chính là em quá căng thẳng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có người làm hại em

vậy.” Những ngón tay của Cù Hoa ấn xuống vai cô. “Nhìn này, người em căng cứng hết r ễ, đặc biệt là những lúc đối mặt với anh. Giống hệt như anh là kẻ thù của em. Em tiếp cận anh, chính là để nắm được nhược điểm của anh. Ở trước mặt em, anh vẫn luôn cảm thấy mình không phải là người tốt lành gì cả.”

Mục Tĩnh tỏ ra bất ngờ: “Sao anh lại nghĩ như thế?”

Cù Hoa nghiêng mặt, hôn lên má cô: “Thả lỏng chút đi.”

Mục Tĩnh lúc này chưa chắc đã không muốn thả lỏng, nhưng Cù Hoa càng bảo cô thả lỏng thì cô lại càng căng thẳng. Cô không cách nào kiểm soát được cơ thể mình, sự phòng bị cứ thế lớn lên trong cô. Cù Hoa bảo cô nhắm mắt, hôn lên môi cô. Bọn họ di chuyển từ bàn làm việc đến giường. Những nụ hôn của Cù Hoa khiến da mặt cô nh ần nh ột, nh ột tới mức muốn cười to. Cái cảm giác ấy xông đến quá mức đột ngột, vậy nên dù đã nghiêng chặt hàm răng, trên mặt cô vẫn xuất hiện chút đường nét của ý cười. Còn Cù Hoa thì vẫn tiếp tục hôn cô.

Một đôi trai gái không phải tình đ ầu của nhau, khi bắt đ ầu thân thiết luôn vẫn vương chút hình bóng của người cũ. Mục Tĩnh không thể biết được lần này hay là lần trước bọn họ thân mật giống với cách Cù Hoa giao lưu cùng bạn gái cũ của mình hơn. Đến khi Mục Tĩnh đã hoàn toàn thả lỏng, Cù Hoa mới hỏi cô: “Những ngày anh vắng nhà, em có nhớ anh không?”

“Anh không biết à?”

“Anh đoán là em chắc chắn rất nhớ anh.”

Mục Tĩnh hỏi, nửa đùa nửa thật: “Nếu em là người vợ lý tưởng của anh thì lúc này sẽ trả lời như thế nào?”

Cù Hoa chặn miệng Mục Tĩnh lại, vậy là Mục Tĩnh li ền hiểu, người vợ lý tưởng của anh lúc này hẳn là nên thẹn thùng im lặng, mà im lặng cũng đ ồng nghĩa với bằng lòng.

Chương 123: Bài giảng

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mục Tĩnh lại bắt đầu mặc những bộ đồ từ mười mấy năm trước. Cô không cảm thấy bản thân có gì giống với những thiếu nữ trẻ tuổi trong tranh, nhưng hình như Cù Hoa cũng không có gì bất mãn với cô cả. Cô cảm thấy như vậy cũng tốt, giả vờ hiên thảo mãi cũng mệt rồi.

Mục Tĩnh không còn cố ý gấp thức ăn cho Cù Hoa trên bàn cơm để bày tỏ sự quan tâm của mình nữa, những khi ở riêng cùng anh cô cũng không còn nói năng khách sáo, lấy lệ với anh. Thi thoảng hai người trò chuyện, Mục Tĩnh sẽ hỏi han một số vấn đề liên quan tới việc phẫu thuật, cho Cù Hoa không gian để thể hiện bản thân mình.

Hiểu biết của cô về đàn ông ban đầu xuất phát từ cha cô, cha cô thích nhất là giảng giải cho mẹ những phát hiện mới cùng với lý luận của mình. Đôi khi giáo sư Mục sẽ vì sự hòa hợp giữa hai vợ chồng mà tỏ ra ngưỡng mộ ông xã một chút, thấy thế ông Phương cha cô sẽ càng bay cao tới tận trời xanh. Tuy nhiên phần lớn thời gian giáo sư Mục đều bận chuyện công việc, không có nhiều thì giờ rảnh rỗi để qua quýt với ông, mà ba anh em nhà họ cũng chẳng có ai có hứng thú với lý luận của ông Phương cả. Cũng may bên ngoài không thiếu người ngưỡng mộ ông, mặc dù đảm nhận công việc hành chính nhưng vì ngựa nghề nên ông cũng dành thời gian để dạy thêm cho các học sinh của mình. Có một khoảng thời gian, Mục Tĩnh thậm chí còn cảm thấy đàn ông đều là những kẻ thích lên lớp người khác, mà phương án giải quyết duy nhất cũng chỉ có thật sự đi làm thầy giáo, học sinh nếu muốn điểm cao thì buộc phải đào sâu nghiên cứu bài giảng của anh ta, bất kể là bài giảng ấy có phù phiếm đến cỡ nào đi nữa. Còn những người đàn ông không đi dạy học, ít nhất một nửa số lý luận không có chỗ tỏ bày sẽ phải trút lên vợ hoặc bạn gái của mình. Anh trai cô phổ cập kiến

thức vật lý cho chị dâu, mà bạn trai cũ trước kia mỗi khi ở cạnh cô cũng thích giảng cho cô nghe về những vở kịch đương đại. Duy chỉ có em trai cô là không những ghét bị người ta dạy dỗ mà còn ghét đi dạy lại, nhưng cậu chỉ là đứa trẻ, không thể xem như đàn ông.

Cô cho Cù Hoa cơ hội làm giáo viên ở nhà, những người thích đắm mình trong bệnh viện như Cù Hoa đối với phẫu thuật hẳn là có rất nhiều điểu muốn nói. Tuy nhiên phương pháp này lại vô dụng, Cù Hoa lại càng thích nghe Mục Tĩnh nói hơn, trong khi cô nói thì anh sẽ dùng những ngón tay của mình để kiểm tra toàn thân cho cô, những việc ấy tương đối phù hợp với nghiệp vụ ban ngày của họ.

Không biết Cù Hoa lấy đâu ra một cuốn giáo trình Toán Sinh in ronéo(1), nhờ Mục Tĩnh vừa đọc vừa giảng giải cho mình nghe. Mục Tĩnh cũng sẵn lòng giúp đỡ anh ở phương diện này hơn là ứng phó cho có lệ với anh ở những phương diện khác. Ban ngày Cù Hoa nếu không đứng bên bàn mổ thì cũng là ngồi ở phòng khám, có khi tối đến còn phải trực đêm, về đến nhà rồi anh chỉ muốn nằm dài ra giường để nghe Mục Tĩnh giảng bài. Cù Hoa vừa nghe, vừa dùng ngón tay kiểm tra cơ thể Mục Tĩnh. Mục Tĩnh bảo anh đừng làm vậy, Cù Hoa lại nói không sao, có làm thì cũng không ảnh hưởng gì tới việc nghe giảng của anh, anh vẫn có thể nghe hiểu. Anh là sinh viên ngành Y, cũng có chút nền tảng Toán học, thậm chí hồi học trung học anh còn giành được giải nhất trong kỳ thi Toán toàn thành phố. Cũng bởi vậy mà từ hồi trung học anh đã nghiên cứu giáo trình Toán bậc đại học, song trong quá trình tự học anh lại cảm thấy mình không đủ năng khiếu trong lĩnh vực này, thế nên dứt khoát từ bỏ, khi thi đại học cũng nộp đơn sang bên trường Y. Phần nền tảng này chưa đủ để làm nghiên cứu, nhưng để một công đôi việc mà nghe Mục Tĩnh giảng bài thì cũng xem như vừa đủ. Nửa sau của bài giảng Mục Tĩnh dạy rất gian nan, hiếm khi cô nói được một câu hoàn chỉnh, nhưng cô vẫn kiên trì muốn nói hết, mà Cù Hoa lại luôn đặt câu hỏi để xen ngang. Lớp học của cô bắt đầu rất có chuẩn bị, nhưng kết thúc thì luôn cực kỳ đột ngột.

(1) Ronéo: Một kỹ thuật in chi phí thấp phổ biến những năm 1960 – 1970. Máy in ronéo hoạt động bằng cách ép mực lên giấy thông qua một tấm khuôn tô.

Để cảm ơn Mục Tĩnh đã giảng bài cho mình nghe, Cù Hoa hỏi Mục Tĩnh có yêu cầu gì không. Mục Tĩnh nói có thể giúp anh là đã thấy thỏa mãn rồi. Cô lại nói thêm mấy câu trời ơi đất hỡi với Cù Hoa, sau đó mới nhắc đến em trai mình. Tuy ông Cù vẫn luôn chủ động nhắc tới việc đón Phương Mục Dương đến nhưng đầu chỉ nói qua loa, vấn đề tiếp đến là để cậu ở phòng nào thì ông chưa từng suy xét, tuy rằng cậu tới rồi sắp xếp sau cũng được, nhưng ý nghĩa thì vẫn đôi chút khác nhau. Mục Tĩnh uyển chuyển hỏi trong nhà có phòng thừa không, còn nói em trai cô khi còn nhỏ từng đoạt được giải thưởng lớn của triển lãm tranh thiếu nhi, những năm vừa qua vẫn chưa bỏ việc vẽ tranh, nếu Cù Hoa cần người đàm luận về tranh sơn dầu thì khi nào em trai cô tới, anh có thể giao lưu cùng cậu.

Cù Hoa nhớ đến cuốn tranh trên xe lửa, có lẽ nó được chuẩn bị cho em trai cô.

Cù Hoa không chỉ ra vấn đề trong lời nói của Mục Tĩnh, anh vẫn còn nhớ Mục Tĩnh đã từng nói cậu em vợ anh đến khả năng tự lo cho bản thân cũng không có, hoàn toàn phải nhờ cậy người ta chăm sóc, một người như thế sao có thể đàm luận về tranh sơn dầu cùng người khác? Mà cho dù là có thể, anh cũng chẳng có hứng thú gì với việc trao đổi về tranh sơn dầu với cậu ba nhà họ Phương, anh vẫn cảm thấy hứng thú với bệnh trạng của cậu ta hơn. Anh vẫn luôn chờ Mục Tĩnh thảo luận về căn bệnh của em trai cô với anh, đó từng là một trong những chủ đề lớn mà bọn họ thường nhắc tới trong những lần đầu gặp mặt, nhưng sau khoảng thời gian một tháng cắt liên lạc kia, Mục Tĩnh lại không chủ động đề cập tới nữa, nếu không phải không tin tưởng nhân phẩm của anh thì có lẽ cũng là không tin vào năng lực của anh lắm. Chính bản thân anh cũng không rõ cái nào sẽ khiến anh không vui hơn, có lẽ là cái thứ hai. Tình hình của bà nội ngày càng tốt lên, cho dù Mục Tĩnh không nhắc tới thì anh cũng sẽ chủ động.

Cù Hoa có vẻ rất ủng hộ chuyện đón em vợ đến đây, anh nói với Mục Tĩnh: “Việc này cứ để anh nói với cha mẹ, em không cần phải lo đâu.” Mẹ Cù Hoa nghe anh trình bày lý do xong, liền bảo làm gì có anh rể nào lại đón em vợ đến nhà để nghiên cứu bệnh tình chứ, cho dù có nghĩ như thế thì cũng không được nói thẳng ra với Mục Tĩnh, sẽ làm tổn thương trái tim

con nhà người ta. Bởi vì áy náy với con dâu, mẹ của Cù Hoa cố ý sắp xếp cho em trai của con dâu một căn phòng lớn hướng nắng. Mặc dù mẹ chồng và cha chồng đều đã đồng ý chuyện đón Phương Mục Dương về ở, nhưng nguyên do lại khác nhau, ông Cù là tán thưởng cách sống của Phương Mục Dương, còn bà bạn già của ông thì lại bởi vì đó là em ruột của con dâu mình, cho dù có ở cùng cũng chẳng qua là thêm cái bát và đôi đũa.

Ngay cả chuyện mua vé cũng là Cù Hoa bỏ công, anh mua riêng cho Mục Tĩnh một tấm vé nằm. Trong quá trình chuẩn bị đón Phương Mục Dương về nhà, hai người cũng nói chuyện với nhau nhiều hơn, phần nhiều là Mục Tĩnh nói. Bởi vì em trai cô sẽ sống ở đây một thời gian nên Mục Tĩnh không thể để người ta ghét bỏ em trai mình được, những gì cô nói đều là ưu điểm của cậu.

Những thanh niên trí thức khác chán ghét miền quê nghèo khổ, em trai lại viết thư cho cô nói tất cả dân làng đều sống ở nơi đây cả đời, cậu chỉ sống có vài năm thì có gì mà không được. Cuộc sống của cậu ở nơi ấy cũng rất tốt, có những khi dân làng còn rán trứng gà và làm bánh nướng áp chảo cho cậu ăn.

“Dù có ở đâu thì nó cũng tìm được niềm vui trong cuộc sống. Thật ra cùng lắm thì cả năm nó cũng chỉ ăn được mấy quả trứng gà mà thôi, nhưng trong thư gửi cho em nó kể cứ như ngày nào cũng có trứng để ăn ấy. Nó thích sống ở quê lắm, còn thấy có sống mãi ở đấy cũng chẳng vấn đề gì.” Mục Tĩnh tuy nói vậy nhưng lòng vẫn thấy như nghẹn lại, người ta có khổ cỡ nào thì cũng đã sinh ra và lớn lên ở mảnh đất đó, còn cậu đi tới nơi ấy, chẳng khác nào một cụm bèo không rễ lênh đênh. Nhưng cậu không viết vào thư, cũng không phải do những lời này không chính xác. Cô rất hiểu tính cách của em trai mình, nếu chỉ tới miền quê sống vài tháng thì còn có thể cảm giác mới mẻ so với ở nhà, song nếu cứ phải ở miết một chỗ, chẳng di chuyển được đi đâu thì cậu sẽ không chịu nổi. Nhưng ngoài chuyện báo tin vui, cậu có thể nói gì với cô đây? Nói rằng ngay cả việc ăn một miếng bánh nướng áp chảo cậu cũng phải dựa vào lòng tốt của dân làng ư? Mà ngay cả khi cậu than vãn với cô thì liệu cô có thể giúp được gì? Nếu như cậu thực sự muốn sống mãi ở đấy, cũng sẽ không tới mức cất phép thăm người thân rồi đến tạm nhà người khác vì không có nhà để về. Nếu không

cắt phép thăm thân, cũng sẽ không đi cứu người, hiện tại cũng không phải nằm trong bệnh viện.

Mục Tĩnh tận lực kể với Cù Hoa về những điểm tốt của em trai mình. Khi đó Phương Mục Dương còn gửi cho cô vài bức tranh, khung cảnh đều rất vui tươi, hoặc là những cảnh cao lương trở bông mập mạp ở quê, hoặc là một con ngỗng lớn vỗ cánh phần phật ở ngay giữa một bầy vịt... Những bức họa ký tên Phương Mục Dương cô đều gửi cho giảng viên bên học viện Mỹ thuật xem, muốn xin cho cậu một chỉ tiêu vào đại học. Song cuối cùng không có bức tranh nào được hời âm, tranh gốc cũng không trả lại, nếu không cô đã có thể mang đi cho cậu nhìn rỗi...

Mục Tĩnh không đề cập tới cuốn tranh ngày đó, Cù Hoa cũng không nhắc tới. Cù Hoa hỏi Mục Tĩnh có muốn anh đi cùng không, Mục Tĩnh đáp rằng cô đi một mình được rỗi, đó là khoảng thời gian hiếm hoi chị em hai người có thể lén gặp riêng nhau. Tuy nhiên Mục Tĩnh vẫn thấy rất biết ơn Cù Hoa, khi giảng bài cho anh cũng tỉ mỉ hơn một chút, mặc dù ở trên giảng cô không bao giờ có cơ hội nói hết bài giảng của mình.

Trước hôm về quê một ngày, Mục Tĩnh nhận được thư em trai gửi.

Thư nói cậu đã kết hôn, bên trên còn có một bức tranh vẽ cậu và Phí Nghê.

Mục Tĩnh thấy rất vui mừng cho em trai, cậu đã lấy lại được ký ức, vợ cậu cũng đối xử với cậu rất tốt, lại còn xuất thân môn đồ chân chính. Trong niềm vui cũng có một chút hụt hẫng, nhưng sự hụt hẫng đó hoàn toàn không đáng kể đến.

Phòng ốc đã sắp xếp xong và tấm vé nằm đã mua đều không còn tác dụng nữa.

Người nhà họ Cù đã chuẩn bị sẵn sàng để đón tiếp em trai cô, cô dĩ nhiên phải giải thích tình hình với họ. Cô đưa thư Phương Mục Dương gửi cho Cù Hoa đọc, đồng thời cũng kể về Phí Nghê với anh: “Không thể tin được vẫn còn có một cô gái có thể gắn bó keo sơn với nó như vậy.” Cô không phải người như thế, cũng chưa từng gặp được ai như thế. Mục Tĩnh quay đầu nói với Cù Hoa: “Cảm ơn anh nhé.”

Cô chưa bao giờ cho rằng một cặp vợ chồng như cô và Cù Hoa có nghĩa vụ phải giúp đỡ lẫn nhau, mỗi một lần anh giúp cô, cô đều cảm thấy như một niềm vui bất ngờ, tựa như cái lần gặp được anh ở trên xe lửa vậy. Khi ấy là lần đầu tiên họ gặp mặt, vè lý mà nói thì nên cảm kích, nhưng cũng chỉ là cảm kích mà thôi.

Buổi đêm hôm đó, Cù Hoa không yêu cầu Mục Tĩnh giảng bài cho mình, nhưng Mục Tĩnh vẫn chủ động giảng. Cuối tuần nào anh cũng phải trực đêm, nếu không tranh thủ giảng ngay bây giờ thì đến khi cô đi r ấ, bài giảng sẽ dang dở mãi. Cô không biết việc này có bao nhiêu tác dụng đối với Cù Hoa, nhưng tất cả những gì cô có thể làm cũng chỉ có mỗi như vậy.

Cái h ấ cô học chuyên ngành Khoa học Tính toán, nó vẫn còn là một môn học mới nổi ở Trung Quốc, nếu như xuất thân của cô đáng tin cậy thì cô sẽ có cơ hội tham gia vào các dự án quan trọng. Hoặc giả như cô sinh sớm mấy năm, cho dù thành phần gia đình không tốt thì cũng đã gặt hái được ít thành tựu giống anh trai, cũng sẽ vẫn có cơ hội tham gia. Song cả hai cô đều không có. Hiện tại cô đã kết hôn, cũng coi như lấy được nửa tấm vé vào cửa. Cù Hoa hôn lên vành tai Mục Tĩnh, khiến cả người cô run lên, ngay cả giọng cũng run rẩy. Cô hỏi Cù Hoa: “Có thể nghe em nói xong r ấ làm sau không?”

Cù Hoa nói với Mục Tĩnh: “Đêm nay chưa xong thì sáng mai lại nói tiếp.”

Tới buổi sáng hôm sau, khi đang ng ấ bên bàn cơm, Cù Hoa đột nhiên nhắc tới vấn đề hôm qua Mục Tĩnh nói dở. Chuyện này trong mắt người khác thì có vẻ rất đáng đắn, nhưng Mục Tĩnh gấp thức ăn lại trở nên mất tự nhiên.

Lúc này mẹ của Cù Hoa mới xen vào: “Thằng hai ngày xưa còn được giải nhất một cuộc thi Toán học đấy, chỉ suýt chút nữa là đã theo chuyên ngành Toán học r ấ. Lúc đó nó còn được lên một tờ tạp chí nguyệt sandành cho học sinh trung học, giờ mẹ vẫn còn giữ đấy. Khi ấy cha hai đứa đã mua tới ba mươi quyển, đều mang tặng người ta hết.”

Ông Cù nghe thế liền bảo: “Trí nhớ của bà có vấn đề rồi, tôi mua nhiều thế bao giờ?” Dù ông đã được giáo dục về tư tưởng giải phóng phụ nữ nhưng trong xương cốt vẫn rất truyền thống, vẫn luôn cảm thấy con trai đã làm sụp đổ tượng đài đàn ông trong cái nhà này. Tuy nhiên hồi đó ông đã rất vui, tuy rằng con trai không được như mong muốn của mình nhưng ít nhất nó cũng có thể vào đại học nhờ năng lực của bản thân, không cần ông phải nâng đỡ, không giống như một người nào đó ông quen, con cái thành tích tệ lậu, ngay cả cái trường đại học hạng bét cũng thi không đỗ, lại còn muốn chiếm mất một chỉ tiêu vào đại học, đúng là mất mặt khôn tả. Nếu ông mà có đứa con không biết phấn đấu như vậy, ông sẽ nhét nó vào cái nơi gian khổ nhất để rèn luyện.

Mục Tĩnh nhớ hồi đó cô cũng thường xuyên có mặt trên tờ tạp chí kia bởi vì đi thi đoạt giải, tất cả đều là giải nhất. Tờ tạp chí đó đưa tin về cô nhiều nhất, lại còn đăng cả ảnh chụp, mà các bài viết về cô cũng là dài nhất, bởi vì trụ sở của tạp chí nằm ở quê nhà của cô, chủ biên cũng tình cờ là người quen với cha cô, cho nên bọn họ luôn tập trung phỏng vấn cô. Khi ấy cô vẫn còn trẻ, chỉ quan tâm tới mỗi hình ảnh của bản thân mình, cảm thấy ảnh chụp in trên tạp chí quá mức giả tạo cho nên cũng chẳng muốn xem, với lại cô vốn không có hứng thú với những người khác trên tạp chí, cho nên cũng không biết được cô và Cù Hoa có xuất hiện ở cùng một kỳ hay không.

Mục Tĩnh không đề cập tới quá khứ ấy trên bàn ăn, đã là chuyện của rất nhiều năm trước rồi. Hơn nữa Cù Hoa học chuyên ngành Y, giành được giải thưởng Toán học quả thực có thể là một đề tài đáng nói. Còn cô học chuyên ngành này, khoe khoang mấy cái giải thưởng lấy được từ hồi đang còn đi học thì đúng là quá tầm thường.

Mục Tĩnh âm thầm gửi riêng cho giảng viên cũ của mình là giáo sư Ngô một phong thư. Hai năm trước cô Ngô đã được đi đầu từ nông trường về phân hiệu, tuy rằng chức vụ không cao nhưng lại là người phụ trách dự án. Mục Tĩnh hỏi thăm sơ lược về tình hình của phân hiệu, đồng thời gửi cho cô Ngô kẹo cưới của cô và Cù Hoa. Cô Ngô trả lời rất mau, cách trả lời cũng rất trực tiếp. Bà bảo rằng mình vốn đang nghĩ cách đi đầu Mục Tĩnh qua bên đó, bởi tổ dự án thiếu người, nhưng nếu Mục Tĩnh đã kết hôn thì

bà cũng chỉ có thể chúc cô tân hôn vui vẻ. Mục Tĩnh xem thư thì cười khở, cho dù có bị số phận xoa tròn bóp dẹt suốt bao năm qua thì cô Ngô nói chuyện vẫn cứ thẳng thắn như vậy, không hề trở nên ghê gớm giống cô. Từ lá thư này cô có thể đọc ra được, cô Ngô cho rằng nếu là trước kia cô sẽ mong được đi đâu đi, dù có khó khăn gian khổ, nhưng hiện tại cô đã kết hôn rồi, sẽ không có chuyện phúc không chịu hưởng mà tới nơi đó làm việc được.

Mục Tĩnh tức khắc viết thư lại cho cô Ngô, bày tỏ với bà quyết tâm muốn được đi đâu chuyển của mình.

Cô Ngô cũng hồi âm ngay lập tức, bên bọn họ đang có người muốn được đi đâu đến thành phố mà Mục Tĩnh ở, nhưng mãi vẫn chưa tìm được người để đổi cùng, nếu như Mục Tĩnh qua đó thì vị trí đã có sẵn. Chỉ cần hai bên đồng ý, thay đổi nhân lực cùng khoa ở hai địa điểm khác nhau không phải chuyện quá khó khăn, hơn nữa vấn đề xuất thân của Mục Tĩnh cũng đã được giải quyết, chỉ cần cô thuyết phục được gia đình mình là được. Tuy rằng cô Ngô đến tuổi ấy rồi mà vẫn chưa kết hôn nhưng khi trao đổi với Mục Tĩnh, bà vẫn khuyên cô nên suy nghĩ kỹ, rốt cuộc gia đình hiện tại có thể giúp cô giải quyết được rất nhiều vấn đề, về sau chưa chắc đã tìm được gia đình nào tốt hơn.

Chuyện đi đâu chuyển công tác, Mục Tĩnh không nói với ai trong nhà, những việc bình thường cần làm cô vẫn làm như thường lệ.

Những khi lên lớp hoặc soạn bài, đôi khi cô vẫn không thể tránh được mà nghĩ tới Cù Hoa. Tuy những khoảnh khắc như thế cũng không nhiều lắm, nhưng lần nào cô cũng không khỏi đỏ mặt, không phải thẹn thùng mà xấu hổ thì đúng hơn, bởi vì chuyên ngành của cô ngày nào cũng bị anh dùng để vẽ v3 vãn trên giường. Mà đi đâu càng khiến cô xấu hổ hơn chính là, mỗi khi Cù Hoa đưa ra một vấn đề hoàn toàn đứng đắn với cô, cô sẽ tự nhiên liên tưởng tới những chuyện đó, trong khi anh chỉ đơn thuần muốn thảo luận cùng cô thôi, không có ý gì khác cả. Năm tầng khoa học tính toán của Cù Hoa tốt hơn phần lớn sinh viên trường cô rất nhiều, các sinh viên trong trường hiếm người được trải qua giáo dục trung học bài bản. Đương nhiên trình độ của Cù Hoa còn xa mới đủ để Mục Tĩnh giao lưu một cách bình

đẳng, nhưng mà anh là bác sĩ, hơn nữa còn là một bác sĩ với chuyên môn cao, cho nên cô cũng tương đối khoan dung với anh ở phương diện này.

Ban đêm cô vẫn giảng bài cho Cù Hoa nghe, bởi vì cảm thấy thời gian chẳng còn bao nhiêu nên tốc độ nói của Mục Tĩnh cũng nhanh hơn bình thường một chút. Nhưng mà Cù Hoa vẫn chẳng bao giờ để cô nói hết lời cả.

Bonus

Máy in ronéo

Cây cao lương

Chương 124: Trước lúc chia xa

Vấn đề đi đâu chuyên công tác cơ bản là đã định xong. Mục Tĩnh vốn định nhân dịp cuối tuần mà nói với Cù Hoa chuyện này, nhưng buổi sáng anh lại có việc phải ra ngoài.

Mẹ của Cù Hoa biết con trai đi đâu, hôm nay là ngày giỗ của Nghiên Nghiên, nhưng bà không thể nói với con dâu được.

Cù Hoa mua một bó lay ơn ở ngoài chợ, hiện tại không có cửa hàng nào bán hoa đã cắt cành sẵn trên phố, kiếm được một người bán hoa cũng không dễ dàng. Trước bia mộ của Nghiên Nghiên còn có một người khác, là bạn trai sau đó của Nghiên Nghiên, Viên Lăng. Cha mẹ Nghiên Nghiên đang đi nơi khác công tác, hôm nay đến đây chỉ có hai người bọn họ.

Cù Hoa đã từng là bạn trai của Nghiên Nghiên, nhưng sau đó lại chia tay, bởi Nghiên Nghiên yêu người khác. Cù Hoa vẫn luôn cho rằng trước khi kết hôn cả nam lẫn nữ đều có quyền tự do lựa chọn lại một lần nữa, song lời chia tay kia đến quá mức đột ngột, anh không hề có chút chuẩn bị gì, trước đó bọn họ thậm chí còn chưa từng cãi nhau. Nhưng anh không có sở thích gượng ép người khác, vậy nên đã dứt khoát đồng ý với cô.

Về sau Viên Lăng hỏi Nghiên Nghiên tại sao lại lựa chọn mình, Nghiên Nghiên giải thích rằng ở bên cậu rất thoải mái, một sự thoải mái mà cô chưa bao giờ nghĩ tới. Bọn họ trò chuyện với nhau rất tùy tiện, cái gì cũng có thể nói ra. Nghiên Nghiên nói cậu giống như một bộ đồ cũ của cô, nhìn ngoài không sáng sủa lắm, nhưng mặc vào thì lại vừa vặn dễ chịu vô cùng. Viên Lăng không hỏi Cù Hoa là một bộ đồ thế nào, có lẽ là một bộ trang phục cổ truyền không vừa người, mặc dù không vừa người nhưng lại là giấc mộng của thời niên thiếu, đã từng mơ tưởng ngày đêm, hi vọng một ngày nào đó được khoác thử lên, cho dù chỉ là trong khoảnh khắc thôi cũng được. Sau một khoảng thời gian nỗ lực không ngừng thì rốt cuộc cũng mặc

được, nhưng vì sợ mất nên cả ngày phải nhìn chăm chăm, quá mức mệt mỏi, hơn nữa còn không thích hợp, ai lại đi mặc lễ phục cả đời cơ chứ? Nghiên Nghiên chỉ nói với Viên Lăng rằng cậu giúp cô bộc lộ được những gì tốt đẹp nhất của bản thân mình, còn đi đâu cô không nói chính là, Cù Hoa khiến cô bộc lộ ra những mặt xấu xí nhất, lo được lo mất, ghen tị... Cô thích nghe Cù Hoa nói chuyện, nhưng những đi đâu anh nói có khi cô hoàn toàn không hiểu gì cả. Sau đó khi Nghiên Nghiên nhập viện, Viên Lăng cảm thấy mình thật vô dụng, tất cả những gì Nghiên Nghiên có đâu là Cù Hoa sắp xếp, bản thân cậu không có cách nào giúp cô được nằm phòng đơn. Cậu hỏi Nghiên Nghiên có hối hận vì đã lựa chọn mình không, Nghiên Nghiên bảo không hối hận. Cô cười nói, nếu như cô vẫn chưa chia tay với Cù Hoa, lúc này cô chắc chắn sẽ càng cảm thấy không xứng với anh. Nhưng khi ở bên cậu, cô có thể yên tâm mà làm phiền cậu, bởi vì nếu như cậu bệnh, cô cũng sẽ chăm sóc cậu. Còn anh Hoa của cô, nhìn như sẽ mãi mãi không yêu đuối.

Trong mắt Viên Lăng, Cù Hoa đối xử tốt với Nghiên Nghiên như vậy là vì tình cũ còn vương, khi đã quá yêu một người thì sẽ cảm thấy tất cả mọi người trên đời chỉ có mù mắt mới không yêu họ. Khi ấy Viên Lăng cũng không hiểu nổi tại sao Cù Hoa có thể tu dưỡng tốt đến vậy, hết mực săn sóc bạn gái cũ đã chia tay, lại còn bình tĩnh trao đổi tình hình bệnh tình của cô với cậu, cứ như thể cậu chỉ là một người nhà bệnh nhân đơn thuần vậy. Viên Lăng và Nghiên Nghiên kết hôn một ngày trước khi cô lên bàn mổ, hai người bọn họ ở trong bệnh viện, Cù Hoa nhờ người khác thay họ đi lấy giấy chứng nhận kết hôn. Bọn họ còn mời Cù Hoa ăn kẹo cưới.

Khi Nghiên Nghiên được đẩy ra khỏi phòng mổ, Viên Lăng không đợi được một Nghiên Nghiên còn sống sót, Nghiên Nghiên mà cậu đợi được sẽ không bao giờ cười với cậu nữa. Cậu nhất thời mất kiểm soát, túm lấy cổ áo Cù Hoa, hỏi Cù Hoa có phải khi làm phẫu thuật cho Nghiên Nghiên đã cố ý trả thù không. Ngày đó những người trong phòng mổ đã được chứng kiến cảnh bác sĩ Cù luôn lý trí đơn phương hành hung người nhà bệnh nhân, một người không hề có khả năng chống trả. Anh hỏi bạn trai của người đã chết: “Sao cậu không sớm đưa cô ấy tới bệnh viện?”

Vụ việc ấy đã được phong tỏa trong phạm vi nhỏ, nếu để người ta biết chuyện bác sĩ đi đánh người nhà bệnh nhân thì ảnh hưởng sẽ rất xấu. Người bệnh vừa mới qua đời, người nhà tâm trạng không tốt là chuyện có thể hiểu được, ít nhiều gì cũng cần thời gian để tiếp nhận, cho dù có vì kích động mà nói năng linh tinh thì giả vờ như không nghe thấy là xong, làm gì tới mức phải ra tay chứ? Bác sĩ Thẩm mỗ chính cũng cảm thấy Cù Hoa đã đi quá xa. Ông vừa mới được đi đầu vè từ nông trường mấy năm trước bởi vì có một nhân vật quan trọng mà chỉ ông mới có thể phẫu thuật được, ca mổ kia rất thành công, từ đó trở đi ông ở lại bệnh viện luôn, giờ nếu không phải rất cần thì ông sẽ không đứng mổ. Căn bệnh của Nghiên Nghiên đã đến thời kỳ cuối, căn bản không thích hợp để làm phẫu thuật, nếu vẫn tiếp tục phương pháp điều trị cũ thì có khi còn sống được thêm một khoảng thời gian nữa, tuy rằng chất lượng cuộc sống trong mấy tháng ấy không cao. Nếu không phải Cù Hoa đích thân nhờ cậy thì ông sẽ không nhận mổ, bởi vì một khi thất bại thì đối với ông chỉ trăm hại mà không một lợi. Cù Hoa trẻ tuổi nhiệt huyết, suy cho cùng cũng chưa nếm thử mùi vị thiệt thòi ở trong xã hội bao giờ.

Lãnh đạo bệnh viện chủ động đưa ra đề nghị kiểm tra miễn phí cho Viên Lăng, lại tạm ngừng công tác của Cù Hoa hai tuần coi như xử phạt, bắt anh viết bản kiểm điểm.

Đến khi Viên Lăng tỉnh táo lại sau vụ việc, cậu không truy cứu trách nhiệm của Cù Hoa, thậm chí còn viết một lá thư cảm ơn bệnh viện. Nếu như Nghiên Nghiên không chia tay với Cù Hoa, bệnh trạng của cô cũng sẽ không bị phát hiện muộn như vậy. Hơn nữa việc phẫu thuật là chính Nghiên Nghiên yêu cầu, Cù Hoa vẫn luôn khuyên cô tiếp tục điều trị, nhưng Nghiên Nghiên thà rằng phẫu thuật thất bại chứ cũng không muốn tiếp tục khổ sở nữa. Cậu Nghĩ, Cù Hoa vẫn còn tình cảm với Nghiên Nghiên, cũng không phải là không hề biết ghen tị như Nghiên Nghiên nói. Chính bởi vì còn tình cảm nên mới có thể chăm lo cho cô như vậy, mới có thể đánh cậu tàn nhẫn đến thế, lại còn oán trách cậu không sớm đưa cô đến bệnh viện.

Nghiên Nghiên đã sớm chuẩn bị tinh thần cho việc phẫu thuật thất bại, trước khi mổ cô đã sớm phân chia xong di vật của mình. Bởi vì viện phí là do đơn vị chịu trách nhiệm chi trả, các vật dụng khác cũng là Cù Hoa và

Viên Lăng mua giúp nên tiền tiết kiệm của Nghiên Nghiên không bị ảnh hưởng chút nào. Cô để lại toàn bộ cho Viên Lăng, bảo cậu ăn uống cho tốt, dạo này phải chăm sóc cô nên cậu gầy đi nhiều rồi. Ngoài ra cô còn để lại cho anh một chiếc áo ghi lê, cô vốn muốn đan cho anh một chiếc áo len, nhưng không còn đủ thời gian để đan hai ống tay áo nữa, càng nhìn càng cảm thấy dùng chỗ len này để đan một cái áo ghi lê cũng không tệ. Viên Lăng nói cậu vẫn thích áo len hơn, đợi khi nào cô khỏi bệnh rồi phải đan tay áo cho cậu. Nhưng mà tay áo vĩnh viễn không thể nào đan được nữa.

Thứ cô để lại cho Cù Hoa là sáu con tem bưu chính lớn, những chiếc tem đó đều là thành quả sưu tầm của ông nội cô trong suốt hàng chục năm qua, ông đã đổ vào chúng một nửa số tiền mình dành dụm được. Cô không thể gìn giữ chúng giúp ông nội, chỉ có thể giao chúng cho người bạn vong niên của ông lúc sinh thời – anh Hoa của cô. Trước khi phẫu thuật, cô đã chỉ nơi cất tem cho Viên Lăng, nhờ cậu giúp cô giao lại.

Viên Lăng đưa tem cho Cù Hoa, cũng thay mặt Nghiên Nghiên cảm ơn anh. Cậu và Nghiên Nghiên mới xem như người một nhà.

Hàng năm, bọn họ đều gặp nhau ở nơi đây, vào đúng ngày này.

Năm nay Viên Lăng biết chuyện Cù Hoa cuối cùng đã kết hôn thì một mặt thấy mừng cho Cù Hoa, mặt khác lại thấy mừng cho Nghiên Nghiên. Người đàn ông cô chọn tuy không mặt nào sánh được với Cù Hoa, nhưng lại yêu cô nhiều hơn bất kỳ ai khác. Cậu sẽ không kết hôn nữa.

“Tôi còn tưởng năm nay anh sẽ không tới nữa chứ. Có tấm lòng là được rồi, về sau đừng tới nữa, vợ anh mà biết chỉ sợ sẽ không vui đâu.”

“Cô ấy không nhỏ nhen như thế.”

“Trừ khi trong lòng cô ấy hoàn toàn không có anh.”

Mẹ của Cù Hoa xem như đã chứng kiến toàn bộ tình sử của con trai. Là một người mẹ khi nhìn vào con trai mình, rất hiếm người thấy không tốt, chưa kể con trai bà còn là một người ưu tú thật sự. Bà vẫn luôn cho rằng Nghiên Nghiên không muốn liên lụy tới Cù Hoa nên mới chia tay nó để

đến với người khác, bởi vì cảm thấy Nghiên Nghiên quá lương thiện nên trong lúc cô nằm viện bà vẫn thường đưa thức ăn và đờ dùm đến cho cô. Nhưng dù Nghiên Nghiên có tốt đẹp đến mấy thì cũng đã qua đời rồi. Mục Tĩnh cũng rất tốt. Nếu đã kết hôn, tình nên buông bỏ tình xưa.

Mục Tĩnh nói chuyện muốn đi công tác ở một thành phố khác với mẹ chồng của mình.

Vào một ngày như ngày hôm nay, cô con dâu vốn luôn nịnh nọt con trai đột nhiên lại đưa ra quyết định này, nhất định là bị kích thích bởi chuyện Cù Hoa đi viếng mộ của Nghiên Nghiên.

Bà giải thích với con dâu, đó đều đã là chuyện của nhiều năm trước. Cù Hoa có mối quan hệ rất tốt với ông nội của Nghiên Nghiên, trước khi ông cụ qua đời đã nhờ Cù Hoa chăm nom cháu gái. Bọn họ từng tốt đẹp một khoảng thời gian, song Nghiên Nghiên lại có bạn trai khác, Cù Hoa từ bỏ mối quan hệ ấy từ lâu, thậm chí giấy đăng ký kết hôn của Nghiên Nghiên với bạn trai cũ cũng là Cù Hoa nhờ người lấy giúp. Từ khi Nghiên Nghiên qua đời lại càng không có gì nữa. Bà lược bỏ chuyện con trai ra khỏi phòng mổ đã đánh bạn trai Nghiên Nghiên. Khi nói những lời này, chính bà cũng không thể tin tưởng mấy.

Nếu thật sự không có gì thì sao phải giải thích nhiều như thế chứ? Chỉ sợ là có gì đó cho nên mới phải như vậy. Chưa nói đến việc giúp bạn gái cũ kết hôn cùng bạn trai mới, đàn ông rộng lượng như vậy Mục Tĩnh chưa từng thấy ai, cô càng dễ tin là họ làm ra vẻ rộng lượng hơn. Mục Tĩnh nói cô tin tưởng Cù Hoa, nhưng cô muốn tới một vị trí phù hợp hơn để cống hiến cho đất nước.

Mẹ chồng khuyên cô: “Làm phụ nữ, quan trọng nhất vẫn là gia đình.”

Mục Tĩnh không hề phẫn cảm với mẹ chồng mình, thậm chí còn rất cảm kích sự chăm sóc mà bà đã dành cho cô. Song cô vẫn thấy những lời kia thật buồn cười, sao bà lại có thể nói gia đình là quan trọng nhất với một người ngay cả cha mẹ mình cũng cắt liên lạc như cô chứ? Cô vẫn còn nhớ mẹ đã từng nói với cô, mẹ sinh con ra là để con tự vươn lên, như vậy thì gen di truyền mới có giá trị. Mẹ của cô kỳ vọng rất cao ở cô và anh trai,

chỉ có với em trai cô là mong cậu sống bình an khỏe mạnh, bởi vì cậu là con út, mà việc có cậu cũng là ngoài ý muốn. Để có thể trở thành một người con gái hiếu thảo theo định nghĩa của mẹ cô, cô chỉ có thể tạm thời bất hiếu với cha mẹ trước. Nếu như cô vì Cù Hoa mà ở lại đây, thì đó sẽ là bất hiếu cả đôi đường với cha mẹ ruột của mình.

Cũng may là giữa cô và Cù Hoa không có tình cảm sâu đậm, không cần phải do dự nhiều.

Mẹ chồng vẫn cho rằng Mục Tĩnh bị Nghiên Nghiên kích thích. Cù Hoa vừa mới về nhà, bà đã kể ngắn gọn chuyện Mục Tĩnh muốn đến nơi khác làm việc cho Cù Hoa nghe, bảo anh giải thích với cô một chút.

“Mẹ đã nói với Mục Tĩnh rằng giữa con và Nghiên Nghiên đã sớm không còn gì rồi. Nghiên Nghiên là một cô gái tốt, nhưng cho dù có còn sống thì người cô bé kết hôn cũng không phải con. Nếu con đã kết hôn rồi, thì nên gánh vác trách nhiệm.”

Cù Hoa thầm cười trong lòng, mẹ anh đúng là càng ngày càng hồ đồ, cứ như việc Mục Tĩnh đi hay ở là do anh quyết định vậy. Mục Tĩnh nói thế, chỉ sợ đã sớm sắp xếp xong xuôi, hôm nay thông báo một tiếng mà thôi, làm gì có chuyện bị anh kích thích cơ chứ? Nếu nhìn Mục Tĩnh như vậy thì thực sự là quá xem thường cô rồi. Mục Tĩnh quả là khiến anh phải rửa mắt mà nhìn, cô ở nhà họ nhẫn nhịn khom lưng cúi đầu là để đổi lấy một cơ hội làm việc ở vùng khó khăn, đồng thời đón em trai của cô đến ở. Em trai cô không đến nữa, cô li hôn rồi đi không chút chần chừ.

Cô thật đúng là tâm tư kín đáo, cơ được giãn được.

Mục Tĩnh đang thu xếp hành lý ở trong phòng ngủ. Một ít quần áo của cô còn treo trong tủ, khi tới phân hiệu sẽ phải mang theo.

Cô không hỏi Cù Hoa đi đâu, bởi cũng không quan trọng lắm.

Giáo trình in ronéo cô vẫn còn chưa giảng xong, Cù Hoa bảo cô giảng tiếp cho anh nghe. Bởi vì đang là ban ngày nên Mục Tĩnh cứ ngỡ rằng anh chỉ đơn thuần là muốn nghe giảng.

Cù Hoa kéo ghế tựa ra, ngồi đối diện Mục Tĩnh, châm một điếu thuốc.

Anh nhìn Mục Tĩnh từ trên xuống dưới, làn khói thuốc khiến cô trở nên mờ ảo. Việc Mục Tĩnh ho khan không khiến Cù Hoa ngừng hút thuốc, song cô cũng không bảo “anh đừng hút nữa”, chỉ che miệng ho theo bản năng. So sánh với cô, Cù Hoa có vẻ cực kỳ bất lịch sự. Ho xong rồi, Mục Tĩnh tiếp tục giảng bài cho Cù Hoa. Cuối cùng vẫn là Cù Hoa kìm nén không nổi nữa, anh bước tới hút thuốc bên bệ cửa sổ.

Khói thuốc trước mắt Mục Tĩnh tản ra trong giây lát.

“Vừa mới kết hôn em đã không ở với anh nữa, em cảm thấy cuộc hôn nhân này còn cần tồn tại nữa không?”

Anh đang uy hiếp cô. Mục Tĩnh ngừng giảng bài, bước đến sau lưng Cù Hoa, vòng tay ôm lấy eo anh, mặt dán ở trên lưng anh: “Sao lại không cần? Những cặp vợ chồng vì công việc mà ở xa nhau không thiếu, nhưng em chưa từng thấy ai ly hôn bởi vì vợ hoặc chồng mình phải đi công làm nơi khác cả. Anh cũng đâu phải là người lạc hậu như vậy.”

Nếu để mọi người biết chuyện cô vừa đi làm xa Cù Hoa đã ly hôn cô ngay lập tức thì ảnh hưởng sẽ rất tiêu cực, cho dù họ có ly hôn cũng nên chờ khoảng một hai năm nữa.

“Mà em cũng đâu phải là không trở về, em nghe người ta nói khu dạy học kia khả năng sẽ chuyển về đây, cũng chỉ là chuyện một hai năm mà thôi. Với lại cũng đâu xa lắm, em vẫn có thể quay về để gặp anh mà.”

Cù Hoa cười lạnh: “Em nghe ai nói khu dạy học sẽ chuyển về đây trong một hoặc hai năm?”

“Đương nhiên là có căn cứ chứ. Em cũng hi vọng có thể làm được ít việc quan trọng, như vậy sẽ càng xứng với anh hơn.” Đợi khi nào cô có thành tích rồi, có ly hôn với anh cũng không vấn đề gì nữa.

“Hiện tại em đã rất xứng đôi với anh rồi.”

Mục Tĩnh giơ ngón tay cọ cọ lên mặt Cù Hoa: “Anh chẳng qua chỉ là người tình trong mắt hóa Tây Thi, không tính.” Cứ như thể bọn họ là một đôi vợ chồng tình sâu nghĩa nặng, trong khi cả đôi bên đều biết là không phải vậy.

“Anh thấy chỉ có em cảm thấy em không xứng với anh thôi.”

Cù Hoa xoay người nhéo cằm Mục Tĩnh, hôn lên môi cô. Mục Tĩnh vốn định tránh đi, cô không thích mùi thuốc lá trong miệng anh, nhưng khi môi hai người vừa chạm nhau thì cô lại quyết định phối hợp với anh, choàng tay ôm lấy cổ anh một cách hết sức tự nhiên. Cù Hoa ôm Mục Tĩnh đến bên giường, khuôn mặt bọn họ ở rất gần nhau. Lúc này Mục Tĩnh mới đẩy anh ra: “Đang là ban ngày mà.” Trong lúc kháng cự, cô lại hứa hẹn: “Đợi ăn tối xong anh muốn thế nào cũng được.”

Cù Hoa phủ lên người Mục Tĩnh, quan sát vẻ mặt của cô, cười nói: “Khả năng hy sinh vì lý tưởng của em quả thực khiến anh nể phục.”

Nụ cười của Mục Tĩnh cứng đờ, nhưng chỉ trong chớp mắt đã sống động trở lại. Cô cố tình bẻ cong sự “hy sinh” kia: “Đây là sự hy sinh chung của cả hai chúng ta, còn phụ thuộc cả vào sự ủng hộ của anh đối với em nữa. Sao em lại không muốn được ở bên anh mỗi ngày chứ? Nhưng vì công việc, dù sao vẫn phải hy sinh một chút. Nếu công việc của anh đòi hỏi anh phải chuyển đến nơi khác, em tin là anh cũng sẽ đi, em cũng sẽ ủng hộ anh.”

“Anh đúng là đã cưới được một người vợ hiền rồi.” Cô tất nhiên sẽ ủng hộ anh, cô chỉ mong được cách anh thật xa ấy chứ. Anh vốn đã tưởng rằng gần đây quan hệ giữa họ đã trở nên gần gũi hơn, không ngờ chỉ có mình anh đơn phương, còn diễn xuất của vợ anh thì càng ngày càng đặc sắc.

Anh thậm chí còn cảm thấy lúc nghe cô chửi bới trong lần đầu tiên họ gặp nhau vẫn tốt hơn bây giờ rất nhiều, ít nhất còn có tính người.

Những lời nói lấy lệ của cô với anh, bây giờ anh chẳng muốn nghe một chữ nào cả. Anh cởi cúc áo của Mục Tĩnh, vẻ mặt cô vẫn là khẳng khái chịu chết, lần này thậm chí cô còn không nói đợi tối đến nữa. Cù Hoa hôn lên

môi cô, anh cảm nhận được chút ngập ngừng của cô khi phối hợp đưa lưỡi ra. Vậy là anh lại đóng từng cái cúc áo lại.

“Phương Mục Tĩnh, em coi anh là gì?”

Mục Tĩnh nghe được tiếng đóng cửa. Một lúc lâu sau, cô mở mắt ra. Trong phòng ngủ chỉ còn lại mỗi mình cô.

Cù Hoa không ăn cơm tối ở nhà. Mẹ chồng tưởng Cù Hoa và Mục Tĩnh đã từ biệt xong xuôi, trong bữa cơm rất khách sáo với cô.

Các đồng nghiệp trong khoa Ngoại Thành kinh phát hiện khuôn mặt của bác sĩ Cù hiện tại còn lạnh hơn cả trước kia. Bây giờ là cuối hè thì còn hơi thấy mát mẻ, nhưng mùa thu sắp tới rồi, cứ như vậy mãi thì họ sẽ thật sự không chịu nổi. Hiện giờ ngoài một số đường chỉ là bác sĩ Cù tự khâu ra thì còn lại đều giao cho trợ lý làm, có một lần một cậu trợ lý phẫu thuật số hai vì khâu vết mổ được bác sĩ Cù khen mà đã trở nên nổi tiếng trong một phạm vi nhỏ. Cù Hoa chưa bao giờ nổi giận ở trong phòng mổ, cho dù anh không vừa ý với thao tác của trợ lý thì cũng chỉ đưa ra chỉ dẫn chính xác, để cho người kia làm theo là được. Nhưng ra khỏi phòng mổ rồi, nếu tâm trạng của Cù Hoa đang tệ hại thì anh sẽ không kiên chế tốt như vậy. Anh sẽ không mắng mỏ ai, nhưng nếu có người hỏi ý kiến Cù Hoa về một ca bệnh mà anh ta tự cho là khó, trong khi bệnh nhân của bệnh viện đã từng có người mắc phải tình trạng tương tự, hoặc là có ai đó phạm phải cùng một sai lầm hai lần, sau khi giải thích hoặc nhắc nhở xong anh sẽ hỏi thêm một câu: “Đã nhớ kỹ chưa?” Bốn chữ này anh nói không to, nhưng khả năng sát thương lại cực mạnh. Cũng may gần đây có rất nhiều người bị anh nói thế nên sự tổn thương cũng vơi đi một chút.

Các đồng nghiệp trong khoa nhờ cậy tâm phúc của bác sĩ Cù là bác sĩ Triệu truyên thụ bí quyết không bị ghét bỏ. Bác sĩ Triệu nhếch môi cười nói, cho dù tôi có truyên thụ lại cho mọi người thì mọi người cũng không học được, chúng ta vẫn cần giải quyết mâu thuẫn căn bản trước đã. Bác sĩ Triệu bước đầu suy đoán đó là mâu thuẫn gia đình, bởi vì sư huynh của anh ta dạo này trực đêm còn nhiều hơn trước. Có người đề nghị bác sĩ Triệu mời vợ của bác sĩ Cù đến để giúp hai người hòa giải, nếu bọn họ cứ căng thẳng với

nhau mãi thì vè lâu vè dài mà nói sẽ chẳng ai chịu nổi mất. Bác sĩ Trần cũng nói, chỉ sợ là vì hút thuốc, tôi và bà xã đã không ít lần cãi nhau vì thuốc lá rồi, vậy mà tôi cứ tưởng vợ của Tiểu Cù không quản lý chuyện cậu ta hút thuốc cơ, thật ra chỉ cần biểu hiện thái độ một tí là được rồi mà, chẳng nhẽ vợ cậu ta còn tới tận bệnh viện để giám sát sao? Cù Hoa lại không giống với anh ta, chỉ sống nhờ tiền tiêu vặt mà vợ phát. Mỗi lần gọi Cù Hoa là “Tiểu Cù” xong bác sĩ Trần lại phải sửa miệng một chút, tuy rằng tuổi tác của anh ta lớn, nhưng chức vụ lại không cao bằng người ta.

Tuy nhiên bác sĩ Triệu lại không mấy đồng tình với ý kiến của bác sĩ Trần, anh ta cho rằng bởi vì điều kiện cá nhân nên sức tưởng tượng của bác sĩ Trần có hạn, dù sao vợ của bác sĩ Trần cũng yên tâm hoàn toàn với chồng mình. Bác sĩ Triệu suy đoán chị dâu đã hiểu nhầm Cù sư huynh bởi vì bệnh viện có quá nhiều các nữ bác sĩ và nữ y tá xinh đẹp, mà sư huynh thì lại thường xuyên trực đêm, thế nên cần có một người nói với chị dâu rằng nhiều năm nay Cù sư huynh vẫn luôn thủ thân như ngọc, ngoài phẫu thuật ra thì cũng chỉ có phẫu thuật, tuy rằng đã chạm vào không ít phụ nữ nhưng đó đều vì phẫu thuật, bắt buộc dĩ phải làm, mà những nữ y tá xinh đẹp trong khoa họ cũng tuyệt đối giữ mình trong sạch.

Mặc dù các đồng nghiệp trong khoa đều cho rằng bác sĩ Triệu thiếu đứng đắn, nhưng lời anh ta nói không phải là không có lý. Sau khi bàn bạc một hồi, bọn họ quyết định cử anh ta đi làm chuyện này.

Song bác sĩ Triệu còn chưa kịp đi thì Mục Tĩnh đã tới. Cù Hoa không để ý đến cô, nhưng cũng không làm khó cô, chỉ bằng vào điểm này thôi thì hẳn là cô nên thấy biết ơn anh. Bởi vì không biết nói gì nên cô cố ý làm hai món ăn mang đến, coi như tấm lòng của mình. Cha chồng nghe cô nói muốn đến tuyến ba thì rất tán đồng. Mẹ chồng nói vợ chồng mới cưới mà đã ở riêng thì sao được, cha chồng lại bảo nếu Cù Hoa không muốn ở riêng thì cũng đi chi viện tuyến ba đi. Mẹ chồng cô vẫn nghĩ cô hiểu lầm chuyện Nghiên Nghiên nên mới đi nơi khác công tác, cũng có nghĩa là mặc dù thất vọng về cô nhưng Cù Hoa không nói gì với gia đình mình. Do trước kia đã từng gặp quá nhiều người tởm, cô cảm thấy nhân phẩm của Cù Hoa quả thực là rất hiếm có.

Cù Hoa không ở trong phòng trực ban nên Mục Tĩnh chỉ định để thức ăn đấy rồi đi, nhưng bác sĩ Triệu thấy cô thì lại cứ nhất định đòi giải thích cuộc sống thanh tâm quả dục của Cù Hoa mấy năm nay. Mục Tĩnh nghĩ thầm, đối tượng khiến anh giữ mình vốn cũng đâu phải là cô. Cù Hoa đã thanh tâm quả dục ngần ấy năm, cuối cùng lại đụng phải cô, có lẽ là một lần vấp ngã nhỏ trong cuộc đời trôi chảy của anh. Tuy nhiên cũng chỉ là vấp ngã nhỏ mà thôi.

Cù Hoa bước vào, bác sĩ Triệu kịp thời nhường phòng trực ban lại cho Cù sư huynh và chị dâu, để hai bọn họ từ từ nói chuyện.

Hôm nay vốn không phải ca trực của bác sĩ Triệu. Anh ta ra khỏi phòng, thấy người trực cùng Cù Hoa là bác sĩ Vương thì liền dẫn môi về phía một phòng trực khác: “Anh qua bên kia chờ một tí đi, vợ của bác sĩ Cù đến.”

Bác sĩ Vương thông cảm gật đầu. Bác sĩ Triệu thấy cô y tá nhỏ xinh xắn trong khoa thì lại nói: “Đêm nay tôi trực thay cho Cù sư huynh, có việc gì cứ tìm tôi.”

Cô y tá nọ nhìn anh ta, rồi lại cúi đầu nhìn xuống tờ đơn, ý hỏi: “Anh có lo nổi không?”

“Đó là thái độ của cô với chuyên gia tương lai của khoa đấy à?”

Nữ y tá nghe xong nhin không được mà phì cười.

“Được rồi, tôi tạm thời tha thứ cho cặp mắt đui mù của cô. Có phải đã chán nhìn cái bản mặt lạnh lùng của Cù sư huynh rồi đúng không, hôm nay chị dâu của chúng ta tới giải cứu các cô đấy. Tôi thì chẳng sao cả, nhưng mà các cô...”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa. Nhưng mà nếu người khoa khác tới tìm bác sĩ Cù để hội chẩn thì tính sao?”

Cô nàng vừa mới dứt lời thì một cậu bác sĩ trẻ bên khoa Ngoại Tiết niệu đã chạy tới nói bác sĩ Vương khoa bọn họ nhờ bác sĩ Cù sang hội chẩn. Bác sĩ Triệu cười nói: “Bác sĩ Vương khoa các cậu nhờ sai người rồi, kinh nghiệm

của bác sĩ Cù trên phương diện này còn lâu mới bằng được tôi. Đừng nói là tôi, bất kể một bác sĩ tuyến đầu nào kinh nghiệm cũng sẽ dày dặn hơn anh ấy.” Cậu bác sĩ trẻ thấy bác sĩ Triệu khoe khoang như thế, còn chưa kịp nghĩ ra nên đáp lại thế nào thì đã bị bác sĩ Triệu vỗ vai: “Còn không mau dẫn đường cho tôi!”

“Nhưng mà...”

Bác sĩ Triệu không cho cậu ta nói tiếp nữa, trực tiếp quàng vai cậu ta bước về phía trước.

Mục Tinh lấy đồ ăn ra, lau sạch đôi đũa rồi đặt trong tầm tay Cù Hoa: “Anh ăn đi, em về đây.”

Cù Hoa lấy từ trong túi ra một tấm vé xe lửa. Là một tấm vé giường nằm, ngày mai xuất phát, điểm đến là thành phố nơi cô sắp sửa làm việc. Cô không nhớ mình đã từng nói với Cù Hoa dự định đi vào ngày nào.

“Em đã mua vé rồi.” Vé cô mua là vé ngõ cứng.

“Em đi trả lại một trong hai tấm vé đi, anh không có thời gian trả.”

Mục Tinh muốn hỏi anh mua vé từ khi nào, nhưng lại không nói nên lời.

Cù Hoa cúi đầu ăn cơm, ăn rất nhanh. Một lát sau, anh ngẩng đầu hỏi Mục Tinh: “Em còn có việc gì à?”

Mục Tinh hết mở miệng lại ngậm miệng, cuối cùng chỉ nói hai chữ: “Không có.”

“Anh cứ từ từ ăn nhé, em đi trước đây.”

Những lời này của cô không nhận được câu trả lời từ Cù Hoa. Đến tận khi cửa đã đóng, Cù Hoa vẫn không ngẩng đầu.

Mục Tinh ra cửa thì bắt gặp cô y tá trẻ kia, cô nàng lơ đãng quan sát sắc mặt của cô. Chỉ đến một lúc rồi đi, trông cũng không vui vẻ gì. Vì hạnh phúc của các đồng nghiệp, nữ y tá lấy hết can đảm, nói với Mục Tinh:

“Hôm nay bác sĩ Triệu trực thay bác sĩ Cù rồi, chị có muốn ở lại thêm một lát không ạ?”

“Không cần đâu.”

Nữ y tá thở dài một hơi, tình trạng này khi nào mới chấm dứt vậy?

Chương 125: Chung xe

Ngày Mục Tĩnh ra đi, cô thu dọn tất cả đồ đạc của mình, trả căn phòng về lại dáng vẻ của ngày đầu tiên cô đến. Tối hôm nay cô vẫn còn nhớ rõ vị trí từng bộ đồ của Cù Hoa ở trong tủ, còn có một ngàn con hạc giấy ở một góc nào đó, đương nhiên không phải Cù Hoa tự gấp, hẳn là một cô gái trẻ đã gấp cho anh. Giáo trình Cù Hoa mang về cho cô được cô đặt lại trên bàn, những chương chưa giảng đến cô đều ghi chú cẩn thận ở một bên để anh có thể đọc hiểu dễ dàng.

Mục Tĩnh được mẹ chồng tiễn đến ga, nhân viên cần vụ Tiểu Tân và tài xế hỗ trợ xách mấy cái vali lớn lên xe lửa. Tiểu Tân và tài xế trực tiếp mang hành lý đến khoang giường nằm, cũng không biết là ai đã nói với họ. Hơn nửa chỗ hành lý ấy là do mẹ chồng đưa cô, mẹ chồng nói tất cả đều là Cù Hoa chuẩn bị, nhưng Mục Tĩnh không tin lắm, cô vẫn cho rằng những món đồ đó mẹ chồng chọn mua cho mình. Mục Tĩnh biết mẹ chồng đối xử tốt với cô là bởi vì cô là vợ của con trai bà, chứ không phải vì cô là Phương Mục Tĩnh, nhưng khi nhìn thấy chỗ mút trái cây trong đồng hành lý kia thì cô vẫn thấy cảm động. Cô nhớ tới mẹ của mình, tuy không phải là người biết chăm chút cho cuộc sống nhưng trước mỗi lần cô đi xa, bà sẽ luôn chuẩn bị cho cô hai lọ mút trái cây để mang theo ăn dọc đường.

Ở trong sân ga, Mục Tĩnh rơi nước mắt. Mẹ chồng thấy vậy thì lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô: “Hay là con đừng đi nữa?”

Mẹ chồng hiểu lầm là cô không muốn rời đi.

“Mẹ về đi ạ, xe lửa sắp chạy rồi.” Mục Tĩnh luôn cảm thấy cuộc hôn nhân này giữa cô và Cù Hoa là đôi bên cùng có lợi, nhưng khi đối diện với lòng tốt của mẹ chồng, cô không thể không hối hận. Cô nói lời chào tạm biệt với bà, sau đó xoay người leo lên chuyến tàu sắp khởi hành rồi mới vẫy tay chào mẹ chồng, khi vẫy tay vẫn luôn lảng tránh ánh mắt của bà.

Mục Tĩnh cầm vé xe lửa Cù Hoa mua cho trong tay, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Lần trước cô đi xe lửa em trai vẫn còn đang mất trí nhớ, công việc cũng không phải sở trường của bản thân, Cù Hoa chính là chút ánh sáng duy nhất trong hành trình u tối của cô. Nhưng Cù Hoa còn chưa cho cô cơ hội yêu anh thì đã bắt đầu đi đầu tra gia cảnh của cô. Bây giờ ngẫm lại mới thấy, cũng may là Cù Hoa đã không cho cô cơ hội.

Ánh nắng hôm nay thật rực rỡ, xuyên qua cửa kính chiếu xuống khuôn mặt của cô. Mục Tĩnh cảm nhận được một cảm giác nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Ứng phó với Cù Hoa quả thực quá mức hao tâm tổn sức.

Nhưng còn chưa nhẹ nhõm được bao lâu, cô đã trông thấy một khuôn mặt mờ mờ in trên cửa kính.

Một ngày không gặp, cô đã đánh mất toàn bộ kinh nghiệm đối phó với anh. Mục Tĩnh quay đầu ra nhìn cửa sổ, làm bộ như chẳng thấy gì.

Mười lăm phút sau, Mục Tĩnh vẫn trông ra phía ngoài cửa sổ, hai người bọn họ chẳng ai chịu mở lời trước.

Cuối cùng, Mục Tĩnh quyết định nói câu đầu tiên, cô thật sự muốn biết tại sao anh lại ở trên cùng một chuyến xe lửa với cô. Tuy nhiên khi cô đang định mở miệng thì Cù Hoa đã kéo rèm giường anh lại.

Hôm qua Cù Hoa trực đêm, không chỉ có người khoa khác tới tìm anh hội chẩn mà bên khoa anh cũng có ca mổ phải thực hiện. Bốn giờ sáng nay còn có một bệnh nhân nguy kịch được chuyển đến, phải phẫu thuật suốt bốn tiếng đồng hồ. Anh mệt mỏi duỗi tay chờ trợ lý tháo găng hộ, nhưng cuối cùng đợi quá lâu nên lại đành tự mình làm.

Không chờ đến lúc Mục Tĩnh hỏi lý do anh xuất hiện ở đây, Cù Hoa đã nằm xuống giường làm một giấc. Sau khi tỉnh ngủ, kéo rèm ra, anh phát hiện chiếc rèm bên giường đối diện cũng đang để mở.

Trên đường đi, chẳng ai chịu nói với ai câu nào.

Lúc xe lửa đến trạm, Mục Tĩnh bước tới chỗ kệ để hành lý để lấy đồ xuống. Cô đã mang theo toàn bộ tài sản của mình, hơn nữa mẹ chồng còn đưa túi lớn túi nhỏ, đựng hết tổng cộng ba cái vali to cùng một cái vali bé. Cô không thể tưởng tượng nổi mình sẽ mang hết chỗ vali này đến trường học bằng cách nào, ngay cả lấy từ kệ xuống đã phải gắng hết sức rồi.

Trong lúc Mục Tĩnh đang chật vật lấy hành lý, một đôi tay quen thuộc tóm lấy chiếc vali trên tay cô, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất. Cũng chính đôi tay này đã chuyên liên tiếp bốn cái vali của cô xuống dưới.

Mục Tĩnh còn chưa kịp cảm ơn Cù Hoa thì đã nghe anh nói: “Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.”

Khi Mục Tĩnh đang phân vân xem nên xách vali xuống xe lửa thế nào thì Cù Hoa đã cầm ba cái vali to xuống trước. Mục Tĩnh lấy nốt chiếc vali bé cuối cùng, đuổi theo Cù Hoa: “Anh đưa em một cái đi.”

“Em không xách nổi đâu.”

Mục Tĩnh toan cầm lấy quai vali trong tay anh, nhưng khi tay hai người chạm vào nhau, cô lại rút tay trở về “Cảm ơn anh nhé, nhưng anh không cần lo cho em đâu, cứ đi làm việc của anh đi. Sao lần này anh đi công tác gấp thế?” Ngày hôm qua vẫn còn phải trực đêm mà.

Cù Hoa không phủ nhận chuyện đi công tác: “Không vội. Anh đưa em đến trường trước đã.”

Anh vẫn cầm mấy chiếc vali lớn đi đằng trước, Mục Tĩnh theo phía sau anh.

Phân hiệu cử một thầy giáo tới đón Mục Tĩnh ở nhà ga, anh ta gọi một chiếc xe ba bánh, chiếc xe này không thể chở được cả hai người cùng với đồng hành lý kia. Trong lúc Mục Tĩnh còn đang do dự, Cù Hoa đã nói với cô: “Lát nữa anh sẽ đưa đến cho em, em cứ đi trước đi, đợi anh ở cổng là được.”

Từ những lời này, thầy giáo đi đón Mục Tĩnh có thể nghe ra Cù Hoa là chồng của cô, mấy chiếc vali to kia chắc cũng là anh mang đến.

Mục Tĩnh ngồi xe cùng đồng nghiệp, quan sát khung cảnh của thành phố nhỏ bé này, cố gắng nhìn không quay đầu. Cô thật sự hi vọng Cù Hoa tới đây là vì công việc, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy còn có một nguyên nhân khác. Mục Tĩnh ngẩng đầu nhìn những đám mây trên bầu trời, cứ thi thoảng chúng lại trôi dạt lung tung.

“Chồng cô chăm lo cho cô thật đấy.”

Mục Tĩnh cười, nụ cười này ở trong mắt người ngoài là đồng ý.

Chiếc xe ba bánh đưa cô đến cổng trường. Phân hiệu này có không ít chỗ là do các giảng viên và sinh viên của trường chung tay xây dựng từng chút một, tuy kém xa trường cũ của cô nhưng lại tạo cảm giác rất thân thiết. Xuống khỏi xe ba bánh rồi, cô đứng ở cổng chờ Cù Hoa. Cù Hoa cũng xuống xe ngay sau Mục Tĩnh, cô lấy một chiếc vali trong tay anh: “Để em xách một lát đi, không được thì anh lại xách.” Mục Tĩnh vốn định cầm một cái vali lớn và một cái vali nhỏ, nhưng cái vali nhỏ lại bị Cù Hoa lấy mất. Bởi vì có đồng nghiệp mới bên cạnh, cô cũng không tiện tranh giành với anh.

Trước kia hai người bọn họ ở bên nhau, Mục Tĩnh luôn là người nói nhiều hơn một chút, hoặc là mấy câu có lẽ, hoặc là giảng bài cho anh. Hiện giờ cô không chủ động, vậy nên hai người cũng có vẻ như chẳng có lời nào để nói. Cũng may là vị thầy giáo đi đón cô khá hoạt ngôn, anh ta bảo có rất nhiều giảng viên tới phân hiệu này công tác đều gặp tình cảnh vợ chồng mỗi người một nơi, nếu như muốn an tâm giảng dạy ở đây thì nhất định phải có sự ủng hộ của người kia mới được. Anh ta quay đầu, nói với Mục Tĩnh: “Người chu đáo như anh nhà đúng là hiếm thấy.”

Bởi vì hành lý của Mục Tĩnh quá nhiều nên vị thầy giáo đón cô đưa cô tới nơi ở trước. Phòng ở trong trường rất chật, thậm chí có giáo viên còn phải ngủ chung giường tầng với sinh viên, Mục Tĩnh được phân vào ký túc xá

đã là không tệ rồi. Phòng cô ở là phòng đôi, cô giáo cùng phòng với cô cũng được trường cũ của cô đi đầu tới, chông con vẫn ở bên đó.

Cô giáo này gặp Mục Tĩnh thì thật ra cũng có đôi phần hâm mộ. Cô ấy nghe nói Mục Tĩnh chủ động xin đến đây, chông của Mục Tĩnh cũng có vẻ khá ủng hộ. Năm đó cô ấy một thân một mình tới cái chốn này với một chiếc vali trên tay, con nhỏ ở chỗ chông, mấy năm qua chông vẫn luôn muốn cô ấy quay trở lại. Cô ấy không cảm thấy chông mình kém cỏi hơn chông người ta, chỉ là khoảng cách giữa có con và không có con quá lớn. Sau khi làm quen với Mục Tĩnh xong, cô ấy nhanh nhẹn ra ngoài để nhường phòng lại cho Mục Tĩnh, bảo cô và chông hàn huyên thêm một lát nữa. Trước khi ra khỏi cửa cô ấy còn nói với Mục Tĩnh mười lăm phút nữa trường học sẽ bắt đầu cấp nước nóng, dặn cô lấy trước để buổi tối dùng, hiện giờ phích đã có sẵn nước ấm, cô muốn uống trước cũng được. Còn nhà ăn thì cứ đi thẳng rẽ trái là đến.

Trong phòng bây giờ chỉ còn có hai người họ. Mục Tĩnh lấy một chiếc ghế đầu, mời Cù Hoa ngồi, nhưng anh vẫn chỉ đứng đó. Cô lấy chiếc cốc của mình ra khỏi vali rồi rót nước từ phích ra cho Cù Hoa uống, sau đó lại lấy một chiếc chậu sứ trắng, đổ ít nước vào bên trong, nhúng khăn bông vào chậu để cho Cù Hoa lau tay. Ban nãy vì xách vali cho cô nên tay Cù Hoa hằn đỏ, anh cũng nhận khăn để lau tay mình.

“Anh ngồi đây một lát nhé, em đi lấy nước.” Mục Tĩnh cầm cả phích của mình lẫn phích của bạn cùng phòng đi lấy nước nóng, cô thật sự không biết phải nói gì với anh. Song Cù Hoa lại lấy hai chiếc phích trong tay cô: “Để anh làm cho.” Không đợi Mục Tĩnh trả lời, Cù Hoa đã ra khỏi ký túc xá, để cho Mục Tĩnh một mình ở lại.

Bầu trời dần dần chuyển tối. Mục Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu Cù Hoa đi công tác thì hẳn là đã có chỗ ở rồi chứ? Anh đã bận rộn cả ngày, vẫn còn chưa được ăn cơm, Mục Tĩnh phân vân không biết có nên mời anh đến nhà ăn tối trước rồi lại đi sau không. Cô còn chưa nghĩ xong thì Cù Hoa đã trở lại với hai phích nước. Anh đặt phích xuống, đưa cho Mục Tĩnh một chiếc phong bì: “Em đi ăn đi.” Nói xong anh liền ra cửa, thậm chí còn chẳng nói lấy một lời tạm biệt.

Mục Tĩnh mở phong bì ra, trông thấy bên trong là phiếu lương thực toàn quốc cùng với một xấp tiền giấy mười tệ.

Cô đuổi theo Cù Hoa, đưa lại phong bì cho anh: “Anh cần về đi, em có tiền để dành rồi, hơn nữa ở đây cũng chẳng cần tiêu gì đến tiền.”

“Em cứ giữ đi, anh có giữ cũng vô ích.” Trời đã tối hẳn, Mục Tĩnh ngẩng đầu nhìn những đám mây trên không. Cuối cùng cô vẫn nói: “Anh ở lại ăn cơm rồi hãy đi.”

Chương 126: Không giống nhau

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mục Tĩnh có chút áy náy, nhà ăn này chẳng có món gì ăn được, chỉ có mỗi rau xanh và khoai tây, ngay cả mìn thầu mà Cù Hoa gọi cũng không có.

Cô vừa cười gượng với Cù Hoa vừa lau đũa giúp anh, ngay cả bàn ghế trong nhà ăn này cũng nói lên rằng cuộc sống ở đây cực kỳ kham khổ.

Mục Tĩnh cúi xuống, ăn một miếng rau xanh: “Em có mang theo đầu hộp đấyy, anh cứ ăn ở đây nhé, em về phòng lấy.”

“Em giữ mà dùng đi, anh cũng không muốn ăn mấyy thứ đầo.”

Anh cúi đầu ăn cơm, Mục Tĩnh cứ vậy mà lắng lắng nhìn anh. Đến khi Cù Hoa ngược mắtt nhìn lên, Mục Tĩnh lại cúi đầu xuống.

Mục Tĩnh không hỏi Cù Hoa lát nửa sẽ đi đầu, đầm nay đầm ở đầu. Hai người yên lắng ăn hết phần cơm. Mục Tĩnh tiễn Cù Hoa ra công trường, mặc dù đầo đầu đường chẳng có bao xa nhưng hai người đi rất lâu, mà vì không ai nói chuyện nên lại càng có vẻ lâu đến lạ. Mục Tĩnh nhìn theo bóng Cù Hoa rời đi, mắi tới lúc đến chỗ rẽ anh vẫn không quay đầu lại. Mục Tĩnh xoay người, trông thấy bầu trời đầy sao.

Khi Cù Hoa ngoảnh nhìn lại thì Mục Tĩnh đã vào công trường, dần dần biến thành một đầm đầm nhỏ trong tầm mắtt của anh.

Mẹ Cù Hoa lấy tờ tạp chí có đầng bài về con trai năm đầo ra, bất ngờ trông thấy tên của con đầu. Bà quay lại nhìn ảnh chụp, nét mặt quả thực rất giống với con đầu bà, nhưng thầm thái lại khác nhau một trời một vực,

người trong ảnh vẫn mang biểu cảm thuộc về một cô bé mười mấy tuổi. Đương nhiên, nó cũng chỉ thuộc về Mục Tĩnh năm mười mấy tuổi mà thôi, đó là một gương mặt chưa từng nếm trải khổ đau, ngay cả nỗi khổ bình thường trong việc thi cử cũng chưa từng chịu, giống như cô chẳng cần cố gắng gì, chỉ cần tùy tiện làm bài là đã nắm chắc giải nhất trong tay vậy.

Bà đưa tờ tạp chí đã ỡ vàng cho con trai xem: “Hai đứa đúng là có duyên, số trang cũng sát nhau nữa. Con nói thử xem, tại sao hồi ấy mẹ xem tạp chí này suốt mà gặp Mục Tĩnh lại không nhớ ra được nhỉ?” Xem ra bất kể có đọc nhiều thông tin đến đâu thì cũng chỉ ghi nhớ được những gì mình để ý thôi.

Khi đó anh cũng như vậy, bởi vì phản cảm với việc cha mình cần cuốn tạp chí đi khoe khoang khắp nơi nên đến giờ cũng lười giờ, tất nhiên không chú ý tới Phương Mục Tĩnh ở mặt trước. Vẫn là Nghiên Nghiên phát hiện Phương Mục Tĩnh trên tạp chí, cô cần ảnh chụp in trên đó tới hỏi Cù Hoa vừa mới chơi quăn vọt với ông nội xong: “Anh có cảm thấy cô ấy trông rất xinh đẹp không?”

“Thế à?”

“Anh nhìn kỹ lại xem, em thấy cô ấy đẹp lắm, còn xinh hơn cả ngôi sao màn bạc nữa, đặc biệt là đôi mắt này...” Bởi vì cảm thấy Phương Mục Tĩnh có nét giống mình nên Nghiên Nghiên nghĩ Cù Hoa khen Phương Mục Tĩnh cũng chẳng khác nào khen cô, song cô lại không nghe được đáp án mà mình muốn từ miệng anh.

Vẫn là ông nội của Nghiên Nghiên nói: “Cô bé này có phải trông rất giống Nghiên Nghiên không?”

Cù Hoa nói: “Cháu không thấy vậy, hoàn toàn là hai người khác biệt.”

Nghiên Nghiên thất vọng xụ mặt: “Em đã hỏi nhiều người rồi, bọn họ đều nói chỉ có những người học Toán giỏi mới có được một khuôn mặt như vậy, em cũng sẽ học Toán càng ngày càng tốt.” Nghiên Nghiên học Toán rất kém, Cù Hoa có kèm thêm cho cô cũng không hiệu quả, cô luôn dùng rất nhiều lý do để biện minh cho việc hiện tại mình học không được khá

lắm. “Nếu em là cô ấy thì tốt rồi, không chỉ học Toán giỏi tới mức giành được giải nhất để lên tạp chí, mà còn có thể ở ngay trước trang viết về anh.” Cô chăm chú nhìn tờ tạp chí kia, lại nói: “Trông cô ấy như từng đọc rất nhiều sách vậy, cũng có khí chất hơn em một chút.” Cù Hoa không có thói quen hạ thấp một người trước mặt người khác, nhưng anh lại nói với Nghiên Nghiên: “Anh không cảm thấy cô ấy có khí chất hơn em, chỉ cảm thấy cô ấy hơn hĩnh hơn em mà thôi.”

Song Nghiên Nghiên không tin lắm: “Đấy là bởi vì em quen thân với anh hơn thôi, con người đều có xu hướng cảm thấy người quen của mình đẹp hơn một tí.” Cô nhéo nhéo đôi má mồm mĩm trẻ con của mình: “Mai sau em bớt đi một ít thịt thì cũng sẽ trông trưởng thành như cô ấy.”

Thực ra, Cù Hoa thấy hình ảnh của Phương Mục Tĩnh trên tạp chí có chút phách lối, Nghiên Nghiên thật sự không cần phải cảm thấy mình kém cỏi so với người ta.

Nhưng Nghiên Nghiên thì lại không cảm thấy Phương Mục Tĩnh ngạo mạn tí nào, thậm chí cô còn cho rằng Phương Mục Tĩnh trên tạp chí rất có sức hút, chính là phiên bản lý tưởng của cô. Bởi vậy cứ thi thoảng cô lại bắt chước Phương Mục Tĩnh một chút, y hệt như kịch đối mặt của Tứ Xuyên vậy, đôi khi cô là Phương Mục Tĩnh, giây tiếp theo cô lại là chính cô. Phương Mục Tĩnh trên ảnh cười không hở răng, nhưng Nghiên Nghiên lại không dẫn lòng được mà thường xuyên cười toe toét. Cô thậm chí còn cho rằng Phương Mục Tĩnh có ngoại hình giống mình và còn học rất giỏi Toán có thể phù hợp cho cô học Toán ngày càng khá lên, vậy nên cô coi Phương Mục Tĩnh như tấm gương, còn dán ảnh lên đầu giường để cổ vũ bản thân mỗi ngày. Sau lưng ảnh chụp của Phương Mục Tĩnh là phần giới thiệu về Cù Hoa. Phương Mục Tĩnh chính là Nghiên Nghiên tương lai trong mắt cô. Tuổi tác hai người có chút chênh lệch, tuy rằng không nhiều, nhưng khoảng thời gian ít ỏi đấy vẫn khiến Nghiên Nghiên cho rằng tới thời điểm kia, cô cũng sẽ trở thành một người như Phương Mục Tĩnh.

Cù Hoa không cảm thấy Nghiên Nghiên cần biến thành bất cứ ai, nhưng anh biết Nghiên Nghiên chẳng qua chỉ là tính tình trẻ con, qua một khoảng thời gian sẽ đổi sang bắt chước người khác. Song Nghiên Nghiên lại dán

Phương Mục Tĩnh ở nhà tận hơn một năm, mãi đến khi kỳ thi đại học bị hủy bỏ, cô không còn cần học Toán thì mới không coi Phương Mục Tĩnh như hình mẫu của mình nữa. Sau đó Nghiên Nghiên đi theo con đường khiêu vũ và chẳng mấy chốc đã được múa chính, biến thành vầng trăng sáng được muôn vì sao vây quanh, chẳng khác nào cá gặp nước. Cô không bao giờ cần phải sùng bái một cô gái giỏi Toán nữa, cô đã tìm được chính mình. Cho đến tận giây phút cuối cùng của cuộc đời, cô vẫn tinh nghịch hoạt bát. Cô nói với anh: “Từ xưa mỹ nhân đã chẳng khác nào danh tướng, không thể cho nhân gian thấy đầu bạc, nếu sớm biết vậy thì em đã chẳng đẹp đến thế này rồi.” Nghiên Nghiên vốn đang cười hì hì, sau đó lại đột nhiên biến thành dáng vẻ của Phương Mục Tĩnh trên tạp chí, rồi trong chớp mắt lại biến trở về thành mình. “Khi đó ước nguyện lớn nhất của em chính là trở thành một cô gái như Phương Mục Tĩnh, sau đó lấy anh. Hiện giờ nghĩ lại mới thấy cái ý tưởng đấy đúng là quá ngốc, em cứ như chưa từng hiểu biết gì về anh vậy. Anh Hoa, anh nhất định sẽ gặp được một cô gái anh thích, mà cô ấy cũng thích con người của anh.” Từ sau khi cuốn tạp chí kia phát hành, Nghiên Nghiên chưa từng bắt gặp Phương Mục Tĩnh trên con đường nào khác. Năm đó, Nghiên Nghiên cứ ngỡ Phương Mục Tĩnh sẽ trở thành một nhà toán học.

“Nếu, em nói là nếu, em thật sự không tỉnh lại nữa, trước khi đẩy em ra anh nhớ sửa sang lại khuôn mặt cho em chút nhé. Em muốn Viên Lăng được nhìn thấy dáng vẻ đẹp nhất của mình.”

Cũng phải đến khi nhìn thấy chữ “Toán” lộ ra trong túi Mục Tĩnh, Cù Hoa mới liên hệ người trước mắt với Phương Mục Tĩnh mà năm xưa Nghiên Nghiên đã từng dán ảnh trên đầu giường. Trước đó anh còn chứng kiến cô điên cuồng chửi bới, hoàn toàn khác biệt với cảm giác năm ấy cô tạo cho anh.

Thật ra anh cũng chưa bao giờ gặp mặt cô, những gì anh biết về cô hơn nửa đầu là từ chỗ Nghiên Nghiên mà tới.

Thời gian quả thực có thể thay đổi rất nhiều thứ. Anh nghĩ, khi Nghiên Nghiên còn đang nhẹ nhàng bắt chước phong thái của Phương Mục Tĩnh ngày xưa, bản thân Phương Mục Tĩnh đã sớm làm không nổi nữa rồi. Cô

bây giờ, hoặc là không màng hình tượng mà mắng nhiếc người khác, hoặc là chỉ im lặng đờ đẫn cảnh giác.

Hai người cũng chỉ có một cái góc nghiêng là giống nhau mà thôi. Phương Mục Tĩnh không giống Nghiên Nghiên, trước kia không giống, hiện tại lại càng không giống. Thời gian ở bên nhau càng nhiều, anh lại càng nhận thức rõ điểm này.

Mười ngày sau, Mục Tĩnh nhận được mấy túi đồ lớn, ngoại trừ một trái cây và một hộp thì túi lớn nhất là ba mươi cân bột mì. Khẩu phần ăn nhà trường cung cấp có hạn, vì ưu tiên cho sinh viên nên thức ăn của giảng viên và công nhân viên chức còn ít hơn, bên trong còn trộn lẫn khoai lang khô. Đối với phần lớn mọi người thì có thể no bụng không khó, nhưng ăn được ngon miệng lại không dễ. Mà với những người phương Bắc, có thể ăn được các món làm từ bột mì ở đây cũng là chuyện chẳng dễ dàng. Bạn cùng phòng của cô cũng là người phương Bắc, từ sau khi thăm nhà về vẫn chưa ăn được miếng bánh nước áp chảo nào, vào trong nhà ăn thì ngay cả một cái màn thầu cũng hiếm khi kiếm được.

Mục Tĩnh chia cho bạn cùng phòng ba cân bột mì, cô ấy lại nói quá nhiều rồi, cứ như thể bột mì là thứ gì đó vô cùng quý giá vậy. Cô ấy lấy dầu vừng quý báu của mình ra làm bánh rán hành, cho dù cửa đã đóng chặt nhưng mùi thơm vẫn bay xa. Làm xong rồi, cô ấy chia cho Mục Tĩnh một nửa ổ bánh, phần bột mì còn lại cô ấy gói thành một ít sủi cảo và nấu một bát bột chay xào rau củ lớn. Không ít giảng viên và công nhân viên chức được nhận mì ăn liền Bắc được nhận bột mì của Mục Tĩnh, tuy rằng tới tay mỗi người chỉ còn một chút nhưng vì là của hiếm ở đây nên ai cũng thấy rất quý, mà lấy đồ của chúng người ta gửi cho người ta thì cũng xấu hổ, cho nên mọi người đều mang một vài thứ gia đình mình gửi sang đáp lễ. Vậy nên mặc dù đồ ăn trong nhà ăn rất nghèo nàn, nhưng Mục Tĩnh sống ở đây cũng không đến nỗi thiếu ăn.

Mục Tĩnh không có thời gian suy nghĩ xem tình cảm của Cù Hoa đối với cô là như thế nào, ở đây còn có hàng trăm phương án mã hóa đang chờ cô tính thủ công. Trong cuộc họp cô Ngô đã nói, không được sợ khó, mẹ nó chứ có khó mới nêu bật được giá trị của chúng ta, thế hệ chúng ta hiện nay

vẫn phải tự dùng bộ não con người để xử lý dữ liệu, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ là đời sau đã có thể sử dụng máy tính được rồi.

Cô Ngô đã không còn là dáng vẻ Mục Tĩnh từng thấy mười mấy năm trước nữa. Khi đó bà không có khiếu hề mở miệng ra là chữ tục như bây giờ, nhưng vẫn là một nhân vật cá biệt trong trường học, cả trường chẳng có ai dám khác người như bà cả, mà mãi sau cô mới biết cái phong cách khác người ấy của cô Ngô là đã kiềm chế lại rồi. Trước khi cô vào đại học, người ta thường xuyên nhìn thấy bà Ngô mặc một cái váy dài rộng với áo khoác, đầu búi tóc, một tay cầm thuốc lá một tay đút túi, bước đi thoăn thoắt ở trong sân trường, trở thành một cảnh tượng khó quên ở trường. Anh chị em của bà đầu ở nước ngoài, thường xuyên gửi tiền và đi qua bưu điện về cho bà, nhưng những đồng đô la đó bà đầu xuyên góp hết cả. Bà chỉ một thân một mình, hàng tháng lại có mấy trăm tệ tiền lương, còn không ít thiếu khiếu hối, lúc nào cũng rùng rinh hơn người khác.

Từ khi đi làm trở lại, cô Ngô cũng không dè dặt như những người bình thường sau khi bị đả kích, thậm chí còn trở nên thô lỗ và cục cằn hơn lúc xưa, hề mở miệng ra là lại “mẹ nó”. Bởi vì từng dạo một vòng quỹ môn quan do bệnh phổi nên bà không còn kè kè điều thuốc bên cạnh như trước nữa mà thay vào đó là lá trà, cứ trà gì đáng là bà uống. Thứ bà dùng để uống trà là một chiếc ca lớn tráng men, cứ thi thoảng lại đổ vào miệng một ngụm. Mỗi khi bà uống một ngụm trà, Mục Tĩnh lại đoán bà nhất định đang thêm thuốc cho nên mới không thể không dùng lá trà để át đi.

“Nếu hoàn thành xong chuyện này thì chúng ta chính là những người sáng tạo nên lịch sử, chỉ chứng kiến lịch sử thôi thì đúng là mẹ nó nhạt nhẽo. Thời đại đã cho thế hệ của chúng ta cơ hội này, chúng ta phải nắm cho thật chắc vào.” Cô Ngô nói xong lại đổ ngụm trà nữa vào miệng. Mặc dù lớn tuổi hơn tất cả mọi người trong tổ nhưng khi nói chuyện, bà luôn khẳng khẳng rằng bà và Mục Tĩnh nhỏ hơn mình hai mấy tuổi đều là người cùng thế hệ.

Mục Tĩnh cũng không còn là Mục Tĩnh cô Ngô quen nữa. Khi xưa Mục Tĩnh cũng có nhược điểm lớn nhất của người thông minh, thích giải quyết vấn đề bằng cách đi lối tắt và coi thường những phương pháp gốc

nghech. Về kiêu ngạo trên mặt cô từng là một cái gai trong lòng những người không có trái tim mạnh mẽ. Thì ra, thời gian cũng có thể đắp nặn nên khuôn mặt của một con người. Khuôn mặt hiện tại của Mục Tĩnh không thể làm tổn thương lòng tự trọng của bất kỳ ai, thậm chí thoạt nhìn thì nó còn có vẻ sẵn sàng bao dung hết thảy, bao gồm cả những tổn thương mà người khác gây ra cho cô.

Mục Tĩnh cũng đã hình thành thói quen uống trà. Cô luôn cảm thấy thiếu thốn thời gian, có những khi ngồi trong văn phòng cả đêm, buổi ngủ cũng sẽ uống trà, cứ như thể cơ hội có khả năng sẽ bị tước đi bất cứ lúc nào vậy. Ngay cả cô Ngô vẫn luôn liều mạng làm việc cũng nhìn không nổi cảnh ấy, chủ động khuyên Mục Tĩnh đi nghỉ ngơi: “Em cứ thế này, còn chưa làm ra được thành tựu gì thì đã hủy hoại cơ thể trước rồi.”

Mục Tĩnh là thành viên trẻ nhất của tổ, nhưng cô lại luôn cảm thấy gấp gáp hơn những người khác trong tổ. Cô Ngô có thể hiểu được Mục Tĩnh, khi vừa được làm việc trở lại tâm trạng bà cũng giống vậy.

Mẹ chồng gọi điện bảo Mục Tĩnh về thăm nhà, lần nào cô cũng nói một thời gian nữa cô sẽ trở về. Cô mua không ít đặc sản dân làng bán ở ngoài chợ với giá cao rồi gửi về nhà họ Cù, ngoài đặc sản ra thì còn cả vài vốc nữa. Mỗi lần mẹ chồng gọi điện đến, cô đều gửi chút đồ về. Hàng tháng Mục Tĩnh cũng đều đặn nhận được đồ từ bên kia gửi tới, bên trong có cả thực phẩm lẫn nhu yếu phẩm, hơn nữa cô đều chia cho đồng nghiệp của mình. Ngay cả cô Ngô cũng khen Cù Hoa: “Chồng em thật đúng là một người chồng tốt, có thể ủng hộ công việc của em như vậy.” Mỗi lần nghe thấy câu ấy, Mục Tĩnh lại tự nhấp một ngụm trà.

Cô Ngô thuận miệng hỏi về chồng của Mục Tĩnh, Mục Tĩnh giới thiệu Cù Hoa là một bác sĩ phẫu thuật xuất sắc của khoa Ngoại Thần kinh. Hình ảnh của anh mà cô nhớ nhất là lúc anh bước ra từ phòng mổ, hơn nửa mái tóc bị ướt nhep vì mồ hôi. Khi nói ra những lời này, ngay cả bản thân Mục Tĩnh cũng cảm thấy kỳ lạ. Cô vốn cho rằng trong lòng mình Cù Hoa có là bác sĩ, công nhân hay gì khác đều không quan trọng, chỉ cần anh có thể che chở cho cô ở một mức độ nhất định là được, giống như khi ở trên xe lửa, anh đã đưa một người chỉ mua được tấm vé đứng là cô tới khoang nằm. Cù

Hoa đương nhiên cũng biết cô lấy anh chẳng qua là vì cái tác dụng ấy, mà anh đồng ý kết hôn với cô, cũng chẳng phải vì thật tâm để mắt tới cô. Nghiên Nghiên của anh nhất định sẽ không làm ra loại chuyện đó chỉ để được sống tốt hơn, anh hẳn cũng đã nhận ra điểm ấy từ rất lâu rồi. Cô cũng muốn dứt khoát rời khỏi anh, muốn chừa lại một ít sĩ diện cho bản thân lắm chứ. Tuy nhiên lý tưởng của cô lại không cho phép.

Mục Tĩnh gặp lại Cù Hoa lần nữa là ở bên xưởng máy móc. Tháng nào cô cũng nhận được ít đồ gửi đến, ngoài đồ ăn ra thì còn có cả quần áo, số đồ cũng vừa với cô. Vậy nên cô dành chút thời gian vào cửa hàng quần áo, song vì không mua được bộ đồ nào hợp với Cù Hoa nên cô bèn mua một ít len lông cừu màu ghi. Cô nghe nói gần đó có một bác gái nhận đan len thuê cho người ta, tay nghề rất khéo, vậy là cô liền nhờ bác ấy đan hộ một chiếc áo len. Chẳng mấy chốc mà áo len đã đan xong, Mục Tĩnh gửi cho Cù Hoa qua đường bưu điện.

Mục Tĩnh và các đồng nghiệp khác vừa mới tan làm ở xưởng, bởi vì vừa ra khỏi xưởng nên cô vẫn còn mặc đồng phục lao động xưởng phát. Từ khi tới phân hiệu, cô đã tự dùng kéo cắt đi hơn nửa mái tóc của mình, phần còn lại tùy tiện búi ra sau đầu, phía trên đội mũ, khuôn mặt thanh tú càng khiến đôi mắt của cô trông to và sáng rõ hơn. Gò má của cô ửng đỏ, không phải vì thẹn thùng mà là bởi sáng nay cô vừa uống thuốc hạ sốt. Ban ngày cô tiến hành phân tích kỹ thuật trong xưởng, buổi tối lại tiếp tục sàng lọc phương án mã hóa trong ký túc xá do xưởng máy móc phân cho, buổi ngủ thì sẽ uống trà. Mục Tĩnh chào tạm biệt những người khác rồi vừa cười vừa bước tới chỗ Cù Hoa, song khi đến gần thì lại chẳng biết nói gì. Cô nghĩ nhất định là anh đã đến trường tìm cô thì mới biết cô ở đây.

Hai người đứng đối diện nhau.

“Những thứ anh gửi cho em em đều nhận được cả rồi cảm ơn anh nhé.”
Hình như ngoài cảm ơn ra, giữa bọn họ chẳng còn gì để nói với nhau.

Bonus

Bánh rán hành

Sủi cảo

Bột chay xào rau củ

Chương 127: Cái gọi là vợ chồng

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Anh vẫn chưa ăn cơm phải không?” Đờ ăn ở nhà ăn của xưởng máy móc vẫn tốt hơn so với trong trường một chút. Mục Tĩnh chỉ về hướng nhà ăn, giới thiệu các khu vực trong xưởng với Cù Hoa. Các công nhân ở xưởng chào hỏi Mục Tĩnh, cô cũng mỉm cười với họ.

Cù Hoa đã gặp được một Mục Tĩnh mới. Hiện tại cô rất thoải mái, ngoại trừ những lúc đối mặt với anh ra.

Cù Hoa vốn tưởng rằng sau khi kết hôn, tình cảnh của Mục Tĩnh tốt lên một chút, cô cũng sẽ không còn căng thẳng như vậy nữa, nhưng cho dù đã kết hôn thì cô cũng chẳng có lấy một chút cảm giác an toàn. Anh đã cưới về nhà một cô diễn viên thường xuyên mang những câu chữ từng dùng với bạn trai cũ ra để ứng phó với anh, chỉ có đi đâu những gì trước kia cô nói đâu là thật lòng, còn nói với anh lại là giả dối. Hôn nhân không thể thay đổi cô, chỉ có công việc mới có thể thay đổi cô.

“Đến nhà khách ăn cơm đi.”

“Nhà ăn ở đây tốt hơn nhà ăn bên phân hiệu nhiều, không cần phải đi xa như vậy đâu.”

“Đêm nay anh sẽ ở lại nhà khách.”

Mục Tĩnh không khỏi bật cười.

Cù Hoa cảm thấy nụ cười này rất quen thuộc.

Năm đó khi anh xem ảnh chụp của Phương Mục Tĩnh qua lời giới thiệu của Nghiên Nghiên, khuôn mặt của cô đối lập cực kỳ rõ nét, nụ cười cố gắng ra vẻ giản dị gầy gù ở nửa dưới mặt không thể nào che giấu được sự khinh thường trong ánh mắt cô. Trước kia anh chưa từng gặp cô, nhưng đi đâu kỳ quặc chính là, trực giác của anh đã cảm nhận được sự ngạo mạn của Phương Mục Tĩnh ngay từ ánh mắt đầu tiên. Tuy nhiên anh cũng không thể không thừa nhận, Phương Mục Tĩnh quả thực có chút vốn liếng để mà cậy tài khinh người. Anh thật sự không hiểu tại sao Nghiên Nghiên có thể thích một người như vậy, ngoài hiểu lầm ra thì anh chẳng còn câu giải thích nào khác. Nghiên Nghiên chưa từng nắm bắt được nét đặc trưng trong biểu cảm của Phương Mục Tĩnh, cô chỉ bắt chước được nụ cười ở nửa dưới khuôn mặt mà thôi. Nghiên Nghiên không giống với bọn họ, luôn luôn chỉ nhìn thấy được những mặt tốt của người khác.

Sau này bọn họ gặp lại nhau, Phương Mục Tĩnh tiến bộ hơn trước nhiều, cô đã biết cách che giấu sự khinh khi kia vào tận sâu đáy lòng, nhưng có đôi khi nó vẫn sẽ bị lộ ra. Rất nhiều buổi đêm sau khi kết hôn, lúc bọn họ làm xong việc, khi anh hôn lên khuôn mặt của Mục Tĩnh, ở dưới ánh đèn treo trên trần nhà, anh lại nhìn thấy nụ cười này trên mặt cô. Cho dù cô muốn dựa vào anh, thậm chí bất đắc dĩ lấy lòng anh, cô vẫn có vẻ chẳng hề để mắt đến anh. Nụ cười đó chỉ thoáng qua trong giây lát, nhưng vẫn cứ lưu lại trong ánh mắt anh. Anh hôn cô càng mãnh liệt, cô lập tức vòng tay ôm lấy cổ anh.

Nếu anh là kẻ chính nhân quân tử thì lúc trước nên bảo cô không cần ép buộc chính mình, hiện tại cũng nên ở nhà chờ đến khi cô công thành danh toại đưa anh đơn xin ly hôn, an ổn làm một cái bàn đạp cho cô, bởi vì thứ khiến Mục Tĩnh yên tâm không phải hoàn cảnh sống mới, mà là một con người mới. Tuy nhiên anh lại không phải.

Anh biết Mục Tĩnh nhất định không muốn gặp anh ở đây. Cô rất cuộc cũng đã biến thành một con người mới mà cô thích, nhưng khi có anh ở cạnh, cô sẽ tức khắc nhớ tới một Phương Mục Tĩnh từng giành được cơ hội công tác một cách không lấy gì làm hãnh diện trước mặt anh.

Anh đứng đó quan sát Mục Tĩnh, nhìn nụ cười chột vụt qua rồi biến mất của cô.

“Anh đợi một lát, em đi báo với đồng nghiệp đã nhé.”

“Anh đi với em.”

Mục Tĩnh không tìm ra lý do từ chối anh.

Đồng nghiệp của Mục Tĩnh đã từng nhận được rất nhiều thứ Cù Hoa gửi cho cô, hàng gửi chưa từng gián đoạn, bởi vậy bọn họ đều có ấn tượng rất tốt với anh. Trong mắt họ thì hai người là một cặp vợ chồng tình cảm vô cùng khăng khít. Khó khăn lắm mới có dịp tới đây một chuyến, tối ở cùng nhau là chuyện đương nhiên.

Cù Hoa ban đầu cũng không nhận ra cô Ngô, những năm gần đây bà thay đổi quá nhiều, hưởng chi năm đó họ cũng chỉ gặp nhau có một lần. Phải đến lúc Mục Tĩnh gọi bà, Cù Hoa mới nhận ra bà là ai.

Nhưng cô Ngô thì mới chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra Cù Hoa. Khi nghe Mục Tĩnh nói chồng mình là bác sĩ phẫu thuật, hơn nữa còn tên Cù Hoa, bà đã biết ngay anh chính là người mà bà từng quen biết. Năm xưa cô Ngô đã từng đi tìm Cù Hoa để thuyết phục anh đi theo con đường toán học, trong tay bà có một danh sách học sinh từng đoạt giải trong các cuộc thi, những cái tên trên đó đều là chính bà tự mình chọn lọc. Bà rất hiếm khi gặp được đứa trẻ nào có chủ kiến như vậy, những người khác dù có nhận lời hay từ chối thì đều phải tham khảo ý kiến phụ huynh, chỉ riêng Cù Hoa kiên quyết đáp anh đã chọn học y rồi. Cô Ngô nói Phương Mục Tĩnh cũng đã lựa chọn Khoa học Tính toán, bà biết Mục Tĩnh rất có sức hút với những cậu trai trẻ tầm tuổi này, mặc dù theo học một ngành thì bọn họ cũng chỉ là bạn học mà thôi. Ai dè Cù Hoa lại nói, người khác lựa chọn học chuyên ngành nào hoàn toàn không có liên quan gì tới anh cả.

Để tuyển được những học sinh giỏi nhất vào chuyên ngành của mình, cô Ngô quả thực không từ thủ đoạn. Bà mới chỉ nhìn qua là đã biết cậu trai trước mắt là người vô cùng kiêu ngạo, bởi vậy nên bà nói với Cù Hoa: “Em không muốn vào cùng chuyên ngành với cô bé ấy là vì sợ bị so sánh

đúng không, em thiếu niềm tin vào bản thân mình đến thế à?” Chẳng ngờ Cù Hoa lại cười với bà một cái: “Giáo sư Ngô, kẻ khích tướng của cô có hơi chút vụng về đấy.” Cô Ngô không ngờ mình lại thua liếng xiếng trước một cậu nhóc như vậy, mà đi đâu càng khiến bà kinh ngạc hơn chính là, Cù Hoa còn trả luôn cả tiền trà cho hai bọn họ. Hàng tháng bà lĩnh mấy trăm tệ tiền lương, lại còn không có người nhà nào để tiêu bớt, những năm gần đây chỉ có bà chi tiền mời người ta. Bà muốn đuổi theo Cù Hoa để trả lại tiền cho anh, nhưng anh đã sớm đạp xe đi mất dạng rồi. Song cô Ngô cũng không bởi vậy mà từ bỏ Cù Hoa. Bà chuyển định hướng sang cha mẹ anh, nhưng đến khi liên lạc rồi mới biết cha anh căn bản không thể nào nói chuyện được. Người đàn ông này luôn cho rằng lựa chọn tốt nhất của con trai là bỏ qua học đại học để trực tiếp đi nhập ngũ, còn lựa chọn tốt thứ hai chính là vào trường quân đội.

Cù Hoa không chỉ chống lại được sự thuyết phục của bà, mà còn chống lại được cả cha mình.

Cô Ngô không nói nhiều về quá khứ nữa mà trực tiếp cho Mục Tĩnh nghỉ phép nửa ngày. Mục Tĩnh nói không cần, cô Ngô lại bảo cho dù chi đâu mai em có xin nghỉ thì cô cũng không đồng ý. Xong rồi bà quay sang nói với Cù Hoa: “Trưa mai em phải đưa Mục Tĩnh về đây, buổi trưa bọn cô sẽ thảo luận phương án, không có con bé là không được đâu. Mục Tĩnh đối với bọn cô cũng quan trọng chẳng kém gì đối với em. À không, còn quan trọng hơn ấy chứ!” Mục Tĩnh còn đang định nói tiếp thì cô Ngô đã xen ngang: “Mau đi đi, còn ngần ra đấy làm gì.”

“Em đi thay quần áo đã.” Mặc đồng phục lao động trong xưởng đến nhà khách có vẻ không thích hợp lắm.

Cù Hoa cùng cô quay trở về ký túc xá. Dọc đường Mục Tĩnh bước đi rất nhanh. Cô theo thói quen tháo mũ, mái tóc buông xuống bờ vai. Cù Hoa trông thấy kiểu tóc mới cắt của cô thì đưa tay ra, song Mục Tĩnh lại bất giác đội mũ lại.

Cù Hoa lại rút tay về túi quần. Anh dừng chân trước cửa ký túc xá để Mục Tĩnh vào trong thay quần áo, còn bản thân mình thì đứng ngoài cửa, quan

sát những người ra ra vào vào xung quanh, tất cả đều mặc đồng phục lao động giống như Mục Tĩnh. Cô thay đổi thật sự quá nhanh, nhanh đến mức Cù Hoa có chút bất ngờ.

Cù Hoa hỏi Mục Tĩnh trong ký túc xá có bao nhiêu người, cô nói là mười người, khi nhà xưởng mở cửa cho sinh viên đến thực tập thì bọn họ cũng xem như công nhân tạm thời, để đủ chỗ cho họ ở còn phải dọn bỏ hai văn phòng nữa. Tuy rằng mười người ở chung nhưng không gian vẫn khá rộng.

Từ vẻ mặt của Mục Tĩnh, có thể dễ dàng nhận thấy cô rất vừa lòng với nơi đây.

Hai người bắt xe buýt đến nhà khách, Mục Tĩnh ngẩng đầu, Cù Hoa đứng bên cạnh cô. Trên đường đi chẳng có ai nói câu gì. Mục Tĩnh ngẩng đầu nhắm mắt sàng lọc phương án mã hóa trên ghế, dần dần xóa đi hình ảnh của Cù Hoa trong đầu mình. Bọn họ đi được nửa đường thì trời bắt đầu đổ mưa, cứ mỗi một đợt mưa thu là tiết trời lại trở lạnh. Gần đây mưa thu liên miên, lần nào ra ngoài Mục Tĩnh cũng đem theo ô, nhưng hôm nay lại quên mất. Không chỉ quên mỗi mang ô, cô còn quên mang cả thuốc.

Sau khi xuống xe, Cù Hoa cởi chiếc áo khoác dày cộp ra đưa Mục Tĩnh, bảo cô đội lên che mưa.

“Em không cần đâu.”

“Nhanh lên đi, chỉ cần đi mấy bước là tới rồi.”

Cù Hoa đi trước, Mục Tĩnh bước theo đằng sau. Đoạn đường này dài hơn mấy bước rất nhiều, chiếc áo sơ mi của Cù Hoa bị ướt một nửa. Mục Tĩnh tuy đã có áo khoác che chắn nhưng vẫn không tránh khỏi ướt.

“Bây giờ lên thay quần áo cái đã.”

Mục Tĩnh không khỏi cười: “Đây có phải là ở trong xưởng đâu.” Cô lấy đâu ra quần áo mà thay chứ?

“Anh có mang theo cho em rồi. Em đi tắm trước đã, tắm xong rồi thay.”

“Anh tắm trước đi.”

“Nếu em cứ muốn nhường anh mãi thế thì chi bằng chúng ta tắm cùng nhau luôn đi, càng tiết kiệm được thời gian, em thấy thế nào?”

Mục Tĩnh tức thì im bặt.

Cù Hoa nhìn cô: “Vẫn chưa vào à? Đang đợi tắm cùng nhau sao?”

Mục Tĩnh đóng cửa phòng tắm lại. Cù Hoa mở vali ra lấy quần áo mang tới phòng tắm, lúc đẩy cửa mới phát hiện đã khóa trong. Anh nghiêng người gõ gõ cửa, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Quần áo để em thay này.” Mục Tĩnh nhận lấy, nhỏ giọng nói cảm ơn anh.

Bên ngoài mưa vẫn đang rả rích rơi, Cù Hoa đứng hút thuốc trước cửa sổ.

Rất lâu trước kia.

Có một cậu bạn học hỏi Cù Hoa có nhận được thư Phương Mục Tĩnh gửi đến không.

Cù Hoa ngạc nhiên không hiểu tại sao cậu ta lại hỏi như vậy, anh vốn có giao lưu gì với Phương Mục Tĩnh đâu cơ chứ?

Sau đó Cù Hoa mới hiểu đầu đuôi câu chuyện. Cậu bạn học kia trông thấy ảnh chụp trên tạp chí, bị sắc đẹp của Phương Mục Tĩnh làm cho choáng váng nên đã tức tốc viết cho người ta một bức thư, tuy nhiên qua cả tháng trời vẫn chưa thấy hồi âm lại. Cậu ta không cam lòng nên đã viết lại cho Mục Tĩnh một bức thư dài dưới danh nghĩa Cù Hoa, cho rằng Cù Hoa đã từng xuất hiện trên cùng một tạp chí với Phương Mục Tĩnh nên Phương Mục Tĩnh hẳn là có ấn tượng với Cù Hoa, song vẫn không thấy hồi âm. Không từ bỏ ý định, cậu ta vẫn tiếp tục viết một bức thư nữa dưới tên Cù Hoa, vẫn không nhận được hồi âm như cũ. Cậu ta nghi ngờ Phương Mục Tĩnh trực tiếp gửi thư tới trường chứ không phải địa chỉ mà cậu ta ghi, sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi thì quyết định đi hỏi Cù Hoa. Cù Hoa chỉ

cảm thấy cậu bạn này của mình quá mức nhạt nhẽo, cũng không biết trên thư đã dùng tên anh mà viết bao nhiêu nội dung nhạt nhẽo rồi.

Người đó lấy tên anh viết cho Phương Mục Tĩnh không chỉ một mà ba bức thư nhạt nhẽo, anh cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cô ta khi vứt những lá thư kia đi, đôi mắt thì vẫn là đôi mắt ấy, nhưng cả khuôn mặt cô ta sẽ rất thống nhất, khóe môi sẽ treo một nụ cười mai mỉa, trong lòng vừa cười vừa mắng cái tên ngốc Cù Hoa này đúng là quá ư vô vị.

Bởi vì thất vọng và vì Cù Hoa cảnh cáo nên cậu bạn nọ không tiếp tục viết thư cho Phương Mục Tĩnh nữa. Cù Hoa cũng không cảm thấy cần phải làm sáng tỏ vấn đề này, càng làm sáng tỏ thì anh sẽ trông lại càng ngớ ngẩn hơn.

Sau đó khi Nghiên Nghiên viết một bức thư cho chị họ mình, cô cũng quyết định viết cho Phương Mục Tĩnh một bức, dù sao cũng gửi đi cùng một lần. Còn về chuyện đối phương có trả lời hay không thì cô không bận tâm lắm, bởi vì cô cảm thấy nhất định có rất nhiều người khác cũng viết thư giống như cô, cô ấy xinh đẹp và tài hoa đến vậy cơ mà. Ngoại hình của Nghiên Nghiên và Phương Mục Tĩnh có nét giống nhau, mà một người nếu như không ghét bỏ chính bản thân mình thì sẽ lại càng ưa thích những người giống với mình hơn, cho nên Phương Mục Tĩnh trong mắt Nghiên Nghiên cũng càng đẹp hơn người thường. Nghiên Nghiên viết thư cho Phương Mục Tĩnh, mở đầu là tự giới thiệu bản thân, sau đó bày tỏ lòng ngưỡng mộ tuyệt đối với Phương Mục Tĩnh cũng như khẳng định niềm yêu thích Toán học của cô, cuối cùng là chia sẻ về ước mơ được trở thành một cô gái giống cô ấy.

Song Cù Hoa lại nói: “Em muốn cô ấy hồi âm cũng không phải chuyện khó đâu.”

“Sao cô ấy có thời gian trả lời thư từng người được?”

“Nhưng cô ấy nhất định sẽ trả lời thư của em. Em cũng đừng dán tem vội, cứ để thư đấy anh mang gửi cho.”

Nghiên Nghiên quả nhiên nhận được thư h ồi âm của Phương Mục Tĩnh. Khi nhìn thấy tên Phương Mục Tĩnh trên phong thư, cô đã cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, cô thực sự không ngờ Phương Mục Tĩnh sẽ h ồi âm lại cho mình. Ngoài phong bì dán một chiếc tem in hình hạc trắng, chữ của Phương Mục Tĩnh không giống lắm với ảnh chụp của cô ấy, có vẻ cực kỳ phóng túng, nhưng nội dung viết lại rất ôn hòa. Tên thật của Nghiên Nghiên khá khó nghe so với tên gọi thân mật của cô nên Phương Mục Tĩnh đã đơn giản lược bỏ họ của Nghiên Nghiên, chỉ gọi cô là bạn học này đó. Phương Mục Tĩnh viết cho Nghiên Nghiên cả một trang phương pháp học tập, Nghiên Nghiên tuy xem không hiểu nhưng vẫn thấy rất hưng phấn, chẳng khác nào đọc được một cuốn bí kíp độc môn, bởi vì những phương pháp học tập này cô chưa nhìn thấy ở trên tạp chí bao giờ. Cuối thư Phương Mục Tĩnh còn nói cô ấy sẽ gửi thêm hai cuốn sách đến, hoan nghênh Nghiên Nghiên gửi thư thảo luận cùng mình.

Nghiên Nghiên kể lại những chuyện này cho Cù Hoa nghe, Cù Hoa lại không hề có vẻ bất ngờ lắm.

“Anh Hoa, sao anh lại biết cô ấy nhất định sẽ viết thư h ồi âm cho em?”

“Bởi vì em viết thư rất đổi chân thành, cô ấy bị em làm cho cảm động.”

Cù Hoa không nói cho Nghiên Nghiên biết, con tem anh dán chính là bloc(1) sân khấu nghệ thuật của Mai Lan Phương(2). Tem bloc thường dùng để sưu t ầm chứ ít ai gửi thư, hơn nữa tem Mai Lan Phương còn phát hành số lượng ít, thật sự vô cùng xa xỉ. Chỉ riêng mệnh giá của con tem kia cũng đủ để gửi hơn chục lá thư đăng ký(3) r ồi. Một phong thư dán tem bloc, hơn nữa còn là Mai Lan Phương thì sẽ chẳng ai là không chú ý đến cả, những người sưu tập tem đều biết con tem ấy rất khó kiếm. Vì luôn bị Nghiên Nghiên ép phải nghe nên Cù Hoa biết Phương Mục Tĩnh cũng thích sưu tập tem, trong thư anh còn gửi kèm một bộ tem hạc trắng, dùng để dán khi viết thư trả lời.

(1) Bloc (thuật ngữ tem bưu chính): Bộ một hoặc nhiều tem cùng in trên một tờ giấy nhỏ, thường có chữ viết hoặc hình vẽ trang trí xung quanh, kích cỡ cũng to hơn tem bình thường.

(2) *Mai Lan Phương (1894 – 1961): Bậc thầy kịch Bắc Kinh, thường đóng các vai nữ và được mệnh danh là “Nữ hoàng Kinh kịch”.*

(3) *Thư đăng ký: Thư được đăng ký gửi trực tiếp tại bưu điện chứ không phải bỏ vào hòm thư, có đặc điểm là an toàn và bảo hiểm (người gửi sẽ được bồi thường tổn thất nếu bị mất), phù hợp để gửi các loại thông tin, giấy tờ quan trọng.*

Hai ngày sau, Nghiên Nghiên nhận được hai cuốn sách mà cô đọc chẳng hiểu gì, cũng là do Phương Mục Tĩnh gửi tới. Kèm theo hai cuốn sách đó còn có cả một phong thư, bên trong phong thư lại có một phong thư khác, phong thư ấy đề tên người gửi là tên thật của Nghiên Nghiên và dán tem blocc của Mai Lan Phương. Bởi vì cảm thấy con tem này quá quý giá nên Phương Mục Tĩnh đã trả nó lại, mặc dù trên tem giờ đã đóng dấu bưu điện, khả năng cao là không còn nhiều giá trị sưu tập như những chiếc tem bình thường nữa.

Cù Hoa không ngờ con tem kia lại được trả về, có lẽ việc Phương Mục Tĩnh nói chuyện bằng giọng điệu rất nhẹ nhàng khi gửi thư cho Nghiên Nghiên không hề liên quan gì đến con tem ấy cả. Điều này chứng tỏ Phương Mục Tĩnh có h ấ âm thư của người khác, chẳng qua chỉ là không h ấ âm cho kẻ ngốc ký tên Cù Hoa kia thôi.

Nghiên Nghiên hỏi Cù Hoa sao phải dùng loại tem này để gửi thư, Cù Hoa không trả lời trực tiếp mà chỉ nói anh có hơn một cái.

Nghiên Nghiên không tiếp tục hỏi dò nữa, cô đưa lại phong thư có dán tem Mai Lan Phương cho Cù Hoa. Nghiên Nghiên không thích Mai Lan Phương, cô biết Mai Lan Phương rất giỏi, nhưng cô vẫn thích xem kịch nói hoặc ba lê gì đó hơn. Trước kia Cù Hoa từng tặng cô một bộ tem in hình múa ba lê của Liên Xô, cô rất thích bộ tem đó.

Nghiên Nghiên không liên lạc với Phương Mục Tĩnh nữa. Một mặt cô cảm giác Phương Mục Tĩnh rất bận rộn, không muốn làm phiền người ta, còn về mặt khác, những cuốn sách Phương Mục Tĩnh gửi tới cô đọc xong đầu mù tịt, căn bản không có cách gì thảo luận cùng cô ấy cả. Cô cũng từng

nhờ Cù Hoa giúp đỡ tìm một chủ đề thảo luận với Phương Mục Tĩnh để chứng minh bản thân sáng dạ thông minh, không phải là loại đầu óc bã đậu, song Cù Hoa đã từ chối vô cùng dứt khoát. Anh tịch thu sách Phương Mục Tĩnh gửi Nghiên Nghiên, nói là tạm thời bảo quản giúp cô, bởi vì với trình độ của Nghiên Nghiên thì đọc sách này sẽ càng ngày càng mờ mịt, chẳng bằng ngoan ngoãn xem sách giáo khoa còn hơn, chưa biết chừng thành tích có thể nâng cao hơn chút. Nghiên Nghiên đành phải từ bỏ chuyện thư từ qua lại với Phương Mục Tĩnh. Về sau cô đi theo con đường khiêu vũ, Phương Mục Tĩnh cũng biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Bonus

Mai Lan Phương

Biểu diễn kỹ thuật của Mai Lan Phương (1962)

Chương 128: Có thể diện

Mục Tĩnh tắm rất nhanh, cô cúi đầu bước ra ngoài: “Anh cũng mau đi tắm đi.” Khi nói cô cũng không nhìn Cù Hoa mà chỉ cầm khăn bông lau tóc.

Cù Hoa cầm lấy chiếc khăn bông lau tóc cho cô, lau rất dịu dàng, rất tỉ mỉ. Khuôn mặt của hai người cách nhau ngày càng gần, theo lý thuyết mà nói thì ở khoảng cách này bọn họ có thể thấy nhau rất rõ, nhưng chẳng có ai nhìn vào đôi mắt của đối phương. Bọt nước trên tóc Mục Tĩnh trượt xuống ngón tay Cù Hoa. Hai người đứng gần nhau như vậy, Mục Tĩnh cho rằng Cù Hoa sẽ nghiêng đầu xuống hôn cô, song anh không hề. Mục Tĩnh vài lần nói tự cô lau là được, Cù Hoa chỉ bỏ ngoài tai, vẫn tiếp tục lau tóc cho cô. Phải rất lâu sau thì anh mới ngừng tóc cô, nói cũng được rồi.

Mục Tĩnh chỉ về phía phòng tắm, lại nói: “Anh mau đi tắm đi.”

“Ăn cơm trước đã.”

Tóc anh ban nãy cũng bị dính mưa nên trước khi ra khỏi phòng Mục Tĩnh lại cầm khăn bông lau qua cho anh một chút. Bị Cù Hoa nhìn đến mất tự nhiên, cô đành phải nhét khăn bông vào trong tay anh: “Anh lau thêm một tí đi.” Cù Hoa nắm lấy tay cô, hôn lên môi cô. Mục Tĩnh nhắm mắt lại, kiểm tìm cảm giác dịu dàng mới nãy, nhưng mà Cù Hoa lại không phối hợp, anh hôn cô rất dữ dội. Anh dùng nụ hôn mãnh liệt này nói cho cô biết, cô đừng hòng dùng cách thức thân mật với bạn trai cũ để qua loa đối phó với anh. Anh không bao giờ thôi nhắc nhở cho cô người cô đang phải đối diện là người nào.

Mục Tĩnh cũng không có thời gian để nhớ tới bạn trai cũ, cái người mà cả hôn môi cũng phải xin ý kiến của cô kia. Cô cho rằng bọn họ sẽ mãi mãi tốt đẹp như thế, nhưng đến cuối cùng thì ngay cả việc chia tay cô, cô cũng phải ra quyết định. Cậu ấy yêu cô, nhưng cậu ấy muốn sống một cuộc

sống tương đối dễ dàng. Cuối cùng, cô đã đưa ra quyết định thay cho cậu ấy.

Cù Hoa không cần cô quyết định bất cứ chuyện gì, cô không thích anh ở điểm này, nhưng nếu anh không phải người như vậy thì sẽ thế không chống đỡ được áp lực khi cưới cô.

Những ngón tay của Cù Hoa ôn tập lại một lần nữa bài tập về nhà mà anh từng làm mỗi đêm, đúng thời cũng khơi gợi lại ký ức cơ thể nào đó sâu trong Mục Tĩnh.

Những lúc không thấy mặt, Mục Tĩnh không mấy khi nhớ Cù Hoa, cũng chẳng nhớ tới cảnh tượng mỗi khi hai người chung đụng. Nhưng một khi thấy mặt rồi, tất cả những cảnh tượng đó đều ập tới trước mắt cô. Cô không hề ghét bỏ việc tiếp xúc thể xác với Cù Hoa, thậm chí phần lớn thời gian còn có thể nói là thích. Có lẽ chính bản thân Cù Hoa cũng không phát hiện, những lúc làm chuyện đó, anh thường xuyên ra sức lấy lòng cô. Đương nhiên Cù Hoa hẳn là không nhìn nhận vấn đề như vậy, anh chắc hẳn coi sự vui sướng của cô là một biểu hiện của việc đã chinh phục cô thành công. Nhưng mà đối với Mục Tĩnh mà nói, phần lớn thời gian anh thật sự đã lấy lòng được cô hoàn toàn. Cô thích những ngón tay anh, thích cách mà anh nỗ lực. Mỗi lúc như thế, những lời mỉa mai anh dành cho cô đều có vẻ hết sức buồn cười. Anh ở bệnh viện đã phải đứng mỗi nhiều giờ như vậy, về nhà còn phải lấy lòng cô ở trên giường. Cô đôi khi cô dùng tay vuốt ve tấm lưng trần đầy mồ hôi của anh, cũng sẽ nghĩ xem anh rốt cuộc đổ mồ hôi ở bên bàn mỗi nhiều hơn, hay là trên giường nhiều hơn một chút.

Bên ngoài mưa chỉ còn đang tí tách rơi. Mục Tĩnh nằm trên giường th ở dốc, khuôn mặt còn đỏ hơn cả ban nãy vừa mới tắm nước nóng xong. Song Cù Hoa lại không tiến thêm bước nữa, anh giúp cô cài lại cúc áo một lượt từ dưới lên trên: “Đi ăn cơm thôi.”

Trên giường vẫn còn lưu lại ít dấu vết. Mục Tĩnh soi gương, vuốt thẳng mái tóc bù xù của mình. Tóc của cô đã bị những nụ hôn của anh làm cho

rối tung, khuôn mặt đỏ bừng vẫn mãi chưa bình ổn lại. Cái dáng vẻ này của cô, căn bản không thể nào đi ra ngoài được.

“Em vẫn chưa đói lắm, hay anh đi ăn trước đi.”

“Nếu em không muốn ra cửa thì để anh mang về cho em.”

Mục Tĩnh ngồi ăn ở phía đối diện Cù Hoa. Tay của anh vừa mới rửa bằng xà phòng, có lẽ là do thói quen nghề nghiệp nên dù rửa tay thường ngày thì anh vẫn rửa rất kỹ. Mục Tĩnh hiện tại vẫn có thể ngửi được mùi xà phòng thơm trên tay anh.

Mục Tĩnh cố gắng lờ những ngón tay của anh đi, chúng luôn có thể khơi dậy trong cô một số liên tưởng nào đó. So với lúc trên xe buýt thì Mục Tĩnh nói nhiều hơn, cô hỏi sức khỏe bà nội đạo này thế nào, tình hình cha mẹ có tốt hay không. Cù Hoa trả lời cũng rất đơn giản, đều là “tốt” hoặc “vẫn ổn”.

Cù Hoa gấp thịt cá đã lọc xương tới trước mặt Mục Tĩnh, Mục Tĩnh nhẹ giọng cảm ơn theo bản năng rồi cúi đầu ăn. Cù Hoa cũng không ăn cơm, chỉ nhìn cô mãi.

Mục Tĩnh đẩy đĩa cá về phía anh: “Anh cũng ăn một chút đi.”

“Anh không thích ăn cá.”

Mục Tĩnh áy náy cười cười.

Cù Hoa lại gấp một miếng cá đã bỏ xương cho cô: “Bây giờ em biết vẫn chưa muộn.” Bữa cơm nào cô cũng phải bận rộn ứng phó với người nhà anh, làm gì có tâm sức để chú ý xem anh có ăn cá hay không. Song khi cô đang bận bịu chu toàn trên dưới, anh lại có tương đối đầy đủ thời gian để quan sát cô. Anh phát hiện cô không thích gỡ xương cá, gặp được món cá nào hơi ít xương trên bàn thì cô còn ăn một chút, chứ nếu là cá nhiều xương thì cô sẽ hoàn toàn không động đến luôn. Vậy nên lần này anh đã chọn riêng cho cô một món cá ít xương.

Mục Tĩnh bảo Cù Hoa ăn thêm một chút.

“Anh đã ăn trên đường rồi.”

Cù Hoa gọi một chai rượu, anh lấy nước nóng ngâm chai cho ấm, hỏi Cù Tĩnh có muốn uống một ly không. Mục Tĩnh từ chối, đáp án này cũng nằm trong dự liệu của Cù Hoa. Một người cẩn thận như cô nhất định sẽ không uống rượu trước mặt người mà mình không tin tưởng. Anh tự rót cho mình một ly rồi vừa uống rượu vừa nhìn Mục Tĩnh: “Mấy năm nay có không ít người theo đuổi em đúng không?”

“Ngoài anh ra em không muốn kết hôn với bất cứ người nào cả.”

Lời này của Mục Tĩnh nói quá dễ nghe, dễ nghe đến mức Cù Hoa nhất thời nghi ngờ nó là giả dối. Nhưng quả thực cô đã cưới anh chứ không phải là ai khác.

Mục Tĩnh cũng rót cho bản thân nửa ly rượu. Cô nhấp một ngụm, cắt hứng mà nói tiếp: “Thật ra thì ngoài anh ra, chẳng có ai muốn kết hôn cùng em hết.” Vì thế diện của hai bên, Mục Tĩnh hẳn nên đồng ý với anh rằng người theo đuổi cô rất nhiều, trong đó không thiếu những người đàn ông ưu tú, như vậy thì việc anh thành công có được cô mới có thể tương đối thỏa mãn lòng kiêu hãnh của anh, cũng phần nào thể hiện cô coi trọng anh biết mấy.

Nhưng sự thật là trong số những người muốn hẹn hò cùng cô, chẳng có ai muốn kết hôn với cô cả. Mục Tĩnh nhìn ra mục đích của bọn họ, ngay cả gặp mặt cũng lừa dối. Còn những người muốn kết hôn với cô thì lại càng không theo đuổi cô, bọn họ luôn đi thẳng vào vấn đề rằng sau khi kết hôn cô cần thế này thế nọ. So với những yêu cầu mà họ đưa ra, điều kiện của bọn họ quả thực quá mức ảm đạm, ảm đạm đến mức Mục Tĩnh không thể không nghi ngờ bọn họ có phải mắc bệnh tâm thần hay không. Tuy nhiên cô cũng chỉ im lặng từ chối, nói rằng cô không xứng với bọn họ. Cô nói như vậy, họ liền cho rằng cô thật sự tự biết xấu hổ. Trong số những người trông đàng hoàng tử tế như anh, người hẹn cô đi xem phim, kiên quyết cầu hôn cô, lại còn nhìn hợp mắt cô và không đưa ra yêu cầu gì quá đáng thì chỉ có mỗi mình anh. Cho dù anh có thiếu sót thì anh cũng vẫn là người tốt nhất trong số họ.

Mục Tĩnh lại nhấp một ngụm rượu, cũng may là lúc này cô đã có việc làm. Cô có thể nhận ra được sự thay đổi trên nét mặt của Cù Hoa. Thật ra cô không cần phải nói đúng sự thật, nhưng mà lúc ấy cô lại không kiêu lòng được. Cô cho rằng tự bản thân Cù Hoa cũng có thể đoán được bảy tám phần, nếu như ngay cả mấy chuyện thế này mà cũng phải nói dối để nâng giá trị của bản thân lên thì chỉ tổ khiến người ta coi thường hơn thôi. Chỉ là cô không ngờ anh lại coi trọng cô như vậy, nghĩ cô có cả đống người trong tay để mà tha hồ tuyển chọn. Cô vừa nói ra sự thật, cả hai bên đều khó xử. Cô chọn anh không phải là bởi anh đặc biệt tài hoa xuất chúng, mà chỉ bởi cô chẳng còn lựa chọn nào khác nữa thôi.

Thực ra Mục Tĩnh cũng không để tâm cho lắm, cho dù những người đó có định kết hôn cùng cô thì cô cũng không muốn. Nhưng người vợ lý tưởng trong mắt đàn ông lại là người có vô số kẻ theo đuổi, song chỉ mình anh ta là lọt được vào mắt xanh của cô ấy. Số người theo đuổi càng nhiều, giá trị anh ta càng lớn. Thời thiếu nữ cũng từng có không ít người theo đuổi cô, trong đó có cả những người vừa chẳng hiểu gì về cô, lại vừa chẳng hề thích cô, họ chỉ đơn giản cảm thấy theo đuổi được cô là chuyện rất có thể diện mà thôi. Còn hiện tại thì hiển nhiên, cái giá trị đó đã mất từ lâu lắm rồi.

Trước kia khi ở cùng với Cù Hoa, tuy phần lớn thời gian cô vẫn bị mất tự nhiên, nhưng xấu hổ như thế này thì đây vẫn là lần đầu.

Cù Hoa lại gắp cho Mục Tĩnh một miếng cá: “Đó là do bọn họ có mắt mà không biết nhìn.” Tuy anh biết về tình cảnh của Mục Tĩnh, nhưng Mục Tĩnh ở trong ấn tượng của anh vẫn là người mà cậu bạn học dù phải dùng tên người khác cũng muốn kết giao qua thư, thậm chí giảng viên đại học đi tuyển sinh còn lấy tên cô ra làm mẫu nữa. Có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng cô chẳng hề để mắt tới bất cứ ai, cô thỏa hiệp khi gặp anh chẳng qua là bởi vừa lúc em trai cô đang cần nơi nương tựa. Thật không ngờ, hiện thực lại u ám hơn cả những gì anh tưởng.

Mục Tĩnh lúc này hẳn là nên cảm ơn Cù Hoa đã có con mắt tinh đời, nhưng cô lại chẳng nói được gì cả. Cô tiếp tục cúi đầu ăn, ăn rất nhanh, nhai kỹ thức ăn trong miệng.

Cù Hoa dùng đũa chặn lại một miếng cá Mục Tĩnh vừa mới gắp: “Cẩn thận xương.”

Mục Tĩnh không cho bản thân không gian nói chuyện mà vẫn luôn cầm cúi ăn. Tóc cô rũ xuống phía trước, Cù Hoa vươn tay vén tóc ra sau tai cô, để lộ cả khuôn mặt cô. Mục Tĩnh quay mặt đi bỏ đũa xuống, bước vào trong nhà tắm. Cù Hoa nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, anh đoán là cô đang rửa mặt. Âm thanh đó tách biệt với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Khoảng chừng năm phút sau, tiếng nước chảy không còn nữa.

Mục Tĩnh lại trở về với vẻ ung dung thản nhiên, khuôn mặt của cô từ trước tới giờ vẫn luôn từ chối biểu lộ cảm xúc.

Cù Hoa lại hôn Mục Tĩnh, cô đáp lại rất nhiệt tình. Mục Tĩnh nằm ở trên giường, mở to mắt nhìn ngọn đèn trên trần nhà. Khi Cù Hoa vùi đầu xuống hõm cổ cô, Mục Tĩnh vươn tay toan đặt lên trên tóc anh, nhưng còn chưa chạm được đến thì cô đã rút tay về, siết chặt lấy ga trải giường.

Cù Hoa cởi từng chiếc cúc trên áo của Mục Tĩnh, rút bỏ quần áo cho cô, dùng chăn bọc lấy cả người cô lại: “Em cứ yên tâm ngủ một giấc đi, em có thể ngủ đến giữa trưa mai.”

Mục Tĩnh vốn tưởng rằng mục đích Cù Hoa tới đây là để mây mưa với cô, nhưng anh lại không làm tới bước đó.

Mục Tĩnh quăn quắn, tiếng nước chảy trong nhà tắm và tiếng mưa rơi hòa vào nhau.

Buổi đêm hôm ấy Cù Hoa ngủ trên một cái giường khác. Lúc anh tới thì nhà khách chỉ còn mỗi căn phòng hai giường này, song khi đó anh không định ngủ riêng với Mục Tĩnh. Nhưng mà hiện tại, anh muốn để Mục Tĩnh biết, giữa hai người họ lúc trước không chỉ có mỗi chuyện giường chiếu mà còn có thể nảy sinh một số mối quan hệ khác.

Anh nằm ở trên giường hỏi Mục Tĩnh: “Em đã ngủ chưa?”

Hình như đây là một câu hỏi rất khó trả lời, qua một hồi lâu Mục Tĩnh mới đáp: “Em chưa.”

Mưa đêm vẫn không ngừng rơi. Anh nói về cuốn giáo trình mà cô để lại cho anh, hai người một hỏi một đáp, chẳng có ai lên tiếng bảo mau ngủ đi, muộn rồi cả. Nhưng mà nói chuyện một hồi, Cù Hoa thấy môi Mục Tĩnh có hơi khô. Anh đứng dậy, đến bên cửa sổ rót cho cô một cốc nước. Mục Tĩnh quẩn chần ng ỡ dậy để uống nước, Cù Hoa thấy khuôn mặt cô hơi ửng đỏ. Anh không cho rằng cô có thể thẹn thùng tới mức ấy. Cù Hoa đặt một tay lên trán cô, sau đó mới đưa cốc nước cho cô rồi đi lấy chiếc nhiệt kế để trong vali của mình. Bởi vì ở đây không tiện đi bệnh viện khám nên lần này tới, anh đã thuận tiện chuẩn bị sẵn một hòm thuốc cho cô.

Cù Hoa lu ần tay vào trong chăn của Mục Tĩnh, lấy nhiệt kế ra: “Đã bao lâu rồi?”

Anh cho Mục Tĩnh uống thuốc: “Nếu sáng mai vẫn không hết sốt, anh sẽ đưa em đến bệnh viện.”

Mục Tĩnh còn định nói tiếp, Cù Hoa đã dém chần lại cho cô: “Em mau ngủ đi.”

Ban đêm, Cù Hoa nghe thấy Mục Tĩnh nói mơ, cái người này đến trong mơ cũng phải làm việc mới chịu được. Anh bước đến bên cạnh cô, đặt tay lên trán cô, cảm nhận nhiệt độ của cô. Dưới một ngu ần sáng mỏng manh, anh nhìn vào khuôn mặt cô từ chính diện, nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau cô ngủ trên giường của anh, ngay cả lúc ngủ mà cũng cau chặt.

Sáng sớm hôm sau Cù Hoa đưa Mục Tĩnh về xưởng máy móc, nửa ngày nghỉ cô Ngô duyệt cho cô hoàn toàn không có tác dụng. Khi đến Cù Hoa xách theo một chiếc vali c ồng k ềnh, nhưng khi trở về chỉ còn mỗi vali rỗng.

Buổi trưa, Mục Tĩnh đến nhà ăn sau khi công việc kết thúc, lại trông thấy Cù Hoa đứng ngoài cửa. Cô gật đầu với những người khác rồi dừng chân tại nơi đó. Tốc độ nói của Cù Hoa nhanh hơn bình thường rất nhiều, anh nói với cô, anh đã đặt sữa bò cho cô, hàng ngày họ sẽ giao tới, trong túi có

hoa quả và chân giò hun khói anh mua cho cô ở gần đây, anh đâu đã để bên ký túc xá hết rồi. Nói xong, anh nhìn đồng hồ “Em mau đi ăn trưa đi, lát nữa không phải còn có một cuộc họp sao?”

Mục Tĩnh nhìn theo bóng Cù Hoa rời đi, càng đi càng xa. Đồng nghiệp của Mục Tĩnh rất ngạc nhiên vì cô về sớm như vậy, đang định hỏi cô sao không ở ngoài thêm một lát nữa thì lại phát hiện ánh mắt cô vẫn đau đáu nhìn về một hướng, căn bản không hề chú ý tới cô ấy. Cô ấy nhìn theo tầm mắt của cô, trông thấy bóng hình một người đàn ông. Dáng người kia cô ấy có ấn tượng rất sâu sắc, biết được đó chính là chồng của Mục Tĩnh.

Cô đồng nghiệp gọi Mục Tĩnh một tiếng, Mục Tĩnh sực tỉnh, vội vàng chạy về ký túc xá lấy tiệp và phiếu công nghiệp. Cù Hoa đi rất nhanh, đợi đến khi Mục Tĩnh quay về lấy được tiệp xong mới đuổi theo anh thì căn bản là không kịp nữa. Khi chuyển buýt thông tới ga xe lửa xuất hiện trong tầm mắt của Mục Tĩnh, cô vẫn còn cách Cù Hoa một đoạn xa.

Cô chỉ có thể gọi tên của anh, mới đầu tiếng cô cũng chỉ có cô nghe thấy. Đến khi xe buýt mở cửa, Mục Tĩnh rớt cuộc cũng đã hét lên thật to.

Cô thấy bóng lưng Cù Hoa vẫn đứng nguyên không nhúc nhích. Đợi đến khi Mục Tĩnh chạy được tới trước mặt anh thì chớp mũi cô đã túa mồ hôi.

Cù Hoa dùng ngón tay lau đi mồ hôi trên mũi Mục Tĩnh: “Anh vẫn đứng đợi ở đây mà, em vội gì chứ?”

“Em không kịp mua gì cho mọi người ở nhà, anh giúp em mua một ít mang về nhé.”

“Anh biết rồi. Tiệp em không cần đưa cho anh đâu.”

Mục Tĩnh nắm lấy cổ tay Cù Hoa, cứng rắn nhét tiệp vào trong tay anh, sau đó tức khắc rút tay về sau lưng mình.

Hai người cùng đứng tại trạm, chờ chuyển xe buýt tiếp theo đến ga xe lửa.

Chương 129: Lương địa thư (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

(1) Tên cuốn tuyển tập thư từ giữa Lỗ Tấn và người bạn đời của ông là nữ sĩ Hứa Quảng Bình từ năm 1925 đến năm 1929, xuất bản lần đầu năm 1933.

Bác sĩ Trần bên khoa Ngoại Thần kinh phát hiện thuốc lá của bác sĩ Cù trong khoa mình đã xuống cấp nghiêm trọng, từ Trung Hoa tụt thẳng xuống Đại Tìên Môn. Từ sau khi bác sĩ Cù kết hôn bác sĩ Trần cũng đã đoán được phần nào, nhưng tụt nhanh tới như vậy thì anh ta vẫn rất lấy làm ngạc nhiên. Mới cưới vợ mấy tháng mà đã thế này rồi, chỉ sợ một năm sau thôi bác sĩ Cù sẽ chẳng còn thuốc mà hút nữa. Khi Cù Hoa đưa thuốc lá cho anh ta, anh ta cũng thấy ngại c ần, không phải là ch ế thuốc lá kém chất lượng, loại thuốc anh ta đang hút còn xa mới bằng loại này, mà là từ tận sâu trong đáy lòng bác sĩ Trần cảm thấy những ngày tháng êm đềm của Cù Hoa sắp chẳng còn bao nhiêu nữa, vẫn nên giấu riêng ít thuốc và tìên cho mình thì hơn.

Song Cù Hoa lại không hề có ý thức gì về chuyện ấy, anh vẫn để tìên và phiếu lương thực trong ăn kéo như cũ, ai c ần người đó tự lấy. Khi trước anh còn độc thân mọi người tiêu tìên của anh cũng không sốt ruột trả ngay, lương tháng cộng với các loại trợ cấp của anh cao hơn người khác rất nhiều, lại còn suốt ngày cắm mặt ở trong phòng mổ, phần lớn thời gian cũng chỉ ăn cơm trong nhà ăn, thật sự không có chỗ nào c ần tiêu tìên cả. Nhưng hiện tại thuốc lá của anh đã xuống cấp, ai nhớ vay tạm tìên anh thì cũng nhanh chân trả lại, chỉ sợ anh có việc c ần.

Sau đó Cù Hoa có đi gặp Mục Tĩnh một lần nữa. Loại máy tính nhỏ mà phân hiệu của cô tham gia nghiên cứu và phát triển sắp được sản xuất thử

nghiệm trong xưởng máy móc, trước đó Mục Tĩnh vẫn luôn bận rộn thiết kế hệ thống biên dịch cùng các công nghiệp trong tổ, khi Cù Hoa đến cũng là vừa lúc cô đang tham dự buổi hội thảo cuối cùng trước khi sản xuất thử nghiệm. Cuộc họp này kéo dài liên tục năm tiếng đồng hồ và không có quãng nghỉ, bởi vì còn một ca mổ vào sáng mai nên Cù Hoa không đợi được. Anh đưa những món đồ mà mình đem đến cho ông chú ngủ ở trong phòng trực ngoài cổng, khi đang để lại tin nhắn cho Mục Tĩnh thì tình cờ gặp được một cô sinh viên trong phân hiệu vừa tam làm bên xưởng về. Cô ấy ở cùng phòng ký túc xá với Mục Tĩnh, mà những thứ Cù Hoa gửi cho Mục Tĩnh đều được chia cho bọn họ. Sau khi biết Cù Hoa là chồng Mục Tĩnh, cô ấy liền chủ động bảo Cù Hoa mang thẳng đồ đạc tới phòng ký túc xá kia. Cô ấy cũng trông thấy bánh kem trong tay Cù Hoa, chiếc bánh đó chỉ cần lướt nhìn là biết cơ sở sản xuất, rõ ràng được mua từ trước khi lên xe lửa và mang theo trên xe lửa suốt cả chặng đường tới đây. Cô ấy hỏi Cù Hoa có muốn nhắn gì cho Mục Tĩnh không, Cù Hoa nói lời cảm ơn rồi cúi đầu viết chữ lên một tờ giấy, sau khi gấp lại xong thì nhờ cô ấy giao cho Mục Tĩnh. Nhìn tốc độ viết của anh, có lẽ là mấy câu chúc mừng sinh nhật gì đó.

Bởi vì đã nhận lời cảm ơn của Cù Hoa nên cô sinh viên cùng ký túc xá vẫn luôn đợi Mục Tĩnh về để gửi lại những món đồ cùng tờ giấy kia cho cô, nhưng phải tận trưa hôm sau Mục Tĩnh mới quay trở lại. Cả đêm hôm qua cô ở trong phòng thực nghiệm, lúc về đến ký túc xá thì hai mắt đều đỏ ngầu, song ánh mắt vẫn bừng sáng, toàn bộ khuôn mặt tràn đầy hứng khởi. Tuy nhiên khi trông thấy bánh kem và tờ giấy nhắn, ánh mắt cô lại đột ngột thay đổi, nếu không nhờ tờ giấy này thì cô cũng chẳng nhớ nổi hôm qua là sinh nhật mình. Mục Tĩnh ngẩng nhìn chiếc bánh kem, sau đó cắt lấy một miếng bánh to, tọng hết vào trong miệng mình. Cô gái cùng phòng chưa từng thấy Mục Tĩnh ăn thứ gì như vậy, Mục Tĩnh ngay cả gặm khoai lang khô cũng nhã nhặn hơn thế này nhiều. Khóe môi Mục Tĩnh vẫn còn sót lại mấy mẩu bánh vụn, nước mắt ào ạt tuôn rơi. Những năm qua cô chưa từng mừng sinh nhật lấy một lần bởi vì luôn cảm thấy mình đã phụ sự kỳ vọng của cha mẹ. Mẹ cô chưa bao giờ trách cô cắt liên lạc với gia đình, thậm chí còn cảm thấy chính bà đã liên lạc cô, thi thoảng thư từ qua lại với cô thông qua em trai cũng luôn khích lệ con gái kiên trì nỗ lực. Song đã từng vô số lần Mục Tĩnh cảm thấy mình không kiên trì nổi nữa, bởi vì

lý tưởng cách cô càng lúc càng xa. Cô thà rằng mình vẫn ở bên cạnh cha mẹ còn hơn, ít nhất cũng không đơn độc. Mỗi lần đến ngày sinh nhật thì cô lại càng cảm thấy căm ghét chính bản thân mình. Sinh nhật năm nay rốt cuộc cũng có thể an lòng đón nhận, thế mà cô lại bận bịu đến quên bẵng đi. Cô gái cùng phòng bình thường gặp Mục Tĩnh chưa bao giờ nhìn ra được buồn vui, hôm nay thấy cô kích động như vậy, lại nhất thời không tìm ra được lời nào mà khuyên giải.

Qua một hồi lâu sau, Mục Tĩnh mới ý thức được có người đang đứng cạnh mình. Cô vội vàng chia bánh kem cho cô ấy. Đây là cửa tiệm bánh kem mà Mục Tĩnh biết rõ, cô cũng không quên anh đã mang bánh qua cả chặng đường dài cho cô.

Đi kèm với bánh kem là một túi hành lý phồng to, cô mở túi ra xem, trông thấy thức ăn và cả đồ dùng trong đó. Mục Tĩnh không khỏi nhớ tới Cù Hoa và những ngày sống bên anh, hồi ấy cô không hề phát hiện anh là người chu đáo trong cuộc sống. Vậy mà khi nghĩ cho cô, anh lại có thể tinh tế tới vậy.

Mục Tĩnh đã không chớp mắt suốt ba mươi tiếng đồng hồ, nhưng cô vẫn cố mở to mí mắt đang chực sụp xuống để lao đi gọi điện thoại cho Cù Hoa. Người ở đầu dây bên kia nói với cô, bác sĩ Cù đang làm phẫu thuật trong phòng mổ, hỏi cô có lời gì muốn nhắn lại cho anh không. Mục Tĩnh chỉ nói cảm ơn. Cô nói hai câu cảm ơn liên tiếp, một là dành cho Cù Hoa, còn câu còn lại là dành cho người đã giúp cô chuyển lời. Cúp điện thoại rồi, cô mới thấy mình thật ngốc, có lẽ người nhận điện thoại cho rằng cả hai câu cảm ơn của cô đều là nói với anh ta.

Song Mục Tĩnh cũng không có thời gian để phân vân không biết Cù Hoa có nhận được lời cảm ơn của cô hay không, bởi vì sau khoảnh khắc ngắn ngủi ngơi, cô lại bắt đầu đợt làm việc mới.

Vào ngày chiếc máy tính được sản xuất thử thành công, bọn họ đã mượn một vài loại nhạc cụ bên tổ truyền thông để tổ chức một buổi liên hoan nhỏ. Cô Ngô biết Mục Tĩnh chơi được ghi-ta nên bảo cô đệm đàn cho mọi người hát. Mục Tĩnh đã rất nhiều năm không động vào đàn, lúc mới đầu

còn cảm giác chưa quen tay, nhưng mà tất cả mọi người đều đang chìm đắm trong bầu không khí vui mừng, căn bản là chẳng có ai bận tâm xem có đánh được hay không cả. Mục Tĩnh cũng dần dần tìm được cảm giác, hòa ca cùng với mọi người.

Cô ngẩng đầu ngắm mặt trăng, thấy một mặt trăng rất tròn. Cũng không biết bao giờ gia đình cô mới được đoàn tụ với nhau.

Lại qua một ngày nữa, Mục Tĩnh mới biết chuyện Cù Hoa từng gọi cho cô mấy lần qua lời kể của ông chú ở phòng trực. Cô lập tức gọi lại, người nhận điện thoại bảo cô chờ chút, một lát sau, cô nghe thấy giọng nói của Cù Hoa. Thật ra cô muốn cảm ơn anh một lần nữa, thuận tiện nhắc anh không cần gửi thêm thứ gì cho cô. Cô biết người như anh tuyệt đối không bao giờ tiêu tiền của gia đình, mỗi tháng cũng chỉ lãnh một khoản lương giống cô, cho dù có cao đến mấy thì cũng vẫn là hữu hạn.

Nhưng khi Cù Hoa nghe cô nói chuyện từ đầu dây bên kia, câu đầu tiên Mục Tĩnh nói lại là chiếc máy tính mà họ tham gia nghiên cứu phát triển đã chế tạo thử thành công. Ngay sau đó cô nghe có người gọi anh, giọng điệu có vẻ rất gấp, thế là cô vội vàng nói: “Anh mau đi làm việc đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Mục Tĩnh mới nhận ra những điều cô định nói vẫn chưa nói được gì cả. Gọi lại lần nữa thì có vẻ không cần thiết lắm, cô chỉ có thể gọi về nhà hoặc tới bệnh viện, mà cho dù anh có nghe máy đi chăng nữa thì hai người cũng chẳng thể nói gì rõ ràng với nhau. Với lại những lời như lời cảm ơn, nếu như truyền qua ống nghe thì chẳng bao giờ truyền tải được hết ý nghĩa. Mục Tĩnh viết một bức thư cho em trai, nói rằng chiếc máy tính cỡ nhỏ bọn họ tham gia nghiên cứu phát triển đã được chế tạo thử thành công và chuẩn bị đưa vào sản xuất hàng loạt. Bức thư này tuy là gửi cho em trai nhưng người nhận chính vẫn là cha mẹ của cô, kèm theo thư còn có một ít tiền, cô biết em trai sẽ chuyển tiền cho bọn họ.

Lúc dán xong phong bì thư, không hiểu sao cô lại nghĩ tới Cù Hoa, cảm thấy những lời còn chưa kịp nói trong điện thoại tốt nhất nên nói cho hết. Vậy là cô cũng viết một bức thư cho anh, nói là cô đã nhận được bánh kem rồi, bánh kem ăn ngon lắm. Phần còn lại đơn giản chỉ là cô sống rất ổn, ở

đây có thể mua được bất cứ thứ gì, anh không cần phải tốn kém vì cô nữa. Cô không nhắc lại chuyện chế tạo máy tính thành công bởi vì đã nói một lần, nếu còn lặp đi lặp lại thì chẳng khác nào khoe mẽ, tuy có khoe cũng không sao. Khi gửi thư cô cũng không nghĩ đối phương cần hồi âm lại. Theo thư nói quen của cô, nếu cần người nhận hồi âm thì cô sẽ bỏ kèm trong phong thư một con tem.

Thế nhưng cô vẫn nhận được thư hồi âm của Cù Hoa. Về vấn đề cô nhắc tới trong thư, Cù Hoa chỉ nói một câu là anh có tiện tiết kiệm để đưa qua. Trọng tâm của thư vẫn rơi vào hệ thống biên dịch ngôn ngữ mà Mục Tĩnh tham gia thiết kế, anh nói rằng anh đã kể với cha mẹ, bọn họ đều rất vui mừng cho cô. Cuối thư anh hỏi thêm một bài toán liên quan đến lĩnh vực thống kê, trong thư cũng bỏ kèm tem để tiện cho cô gửi thư trả lời.

Ngoài thư ra còn có hai gói đồ được chuyển tới, Cù Hoa nói đó là cha mẹ anh đòi gửi cô cho bằng được, không liên quan gì đến anh.

Bài toán Cù Hoa hỏi không quá khó, Mục Tĩnh nghĩ ra đáp án trong lúc đang ăn trưa, tranh thủ buổi tối được nghỉ mà viết thư trả lời anh. Sau khi trình bày cách giải, Mục Tĩnh lại hỏi thăm tình hình sức khỏe của cha mẹ và bà nội ở nhà, sau đó nhắc tới Cù Hoa ở câu cuối cùng, nhắc anh giữ gìn sức khỏe, ngoài ra không còn gì khác.

Bọn họ bắt đầu thường xuyên liên lạc với nhau qua thư, cơ bản vẫn là anh hỏi cô đáp, đều là những bài toán không quá dễ nhưng cô chỉ cần suy ngẫm một lát là ra đáp án. Bên cạnh đó cũng có một ít chuyện phiếm, thi thoảng Cù Hoa kể qua một chút về những ca mổ của anh trong thư, Mục Tĩnh cũng đôi lúc nhắc tới công việc của mình, song bọn họ không nói gì nhiều lắm.

Mỗi lần Cù Hoa gửi thư cho cô, bên trong phong bì luôn có một con tem phụ đi kèm.

Khi mùa đông đến, Mục Tĩnh khoác áo bông viết thư cho Cù Hoa ở dưới ánh đèn, trong lò còn đốt gỗ vụn. Số lượng than đá họ được cấp cho không nhiều nên dùng phải thật tiết kiệm. Cô mặc áo bông Cù Hoa gửi tới, ngồi dưới đèn bàn viết thư, chẳng hề thấy lạnh tẹo nào. Trong thư cô nói với Cù Hoa chiếc máy tính trước kia chế tạo thử nghiệm thành công nay đã bắt

đầu sản xuất hàng loạt. Cô lại quay về trường học, bắt đầu nghiên cứu cấu trúc ngôn ngữ máy tính.

Vào ngày Mục Tĩnh đến bưu điện gửi thư, cô nhận được thư Cù Hoa gửi cho mình, anh nói anh muốn đến đây thăm cô.

Mục Tĩnh nghĩ ngợi một hồi, không dán tem lên thư nữa. Cô quyết định sẽ trực tiếp nói những lời mình muốn nói cho anh nghe.

Bonus

Lỗ Tấn, Hứa Quảng Bình và con trai

Thuốc lá Đại Tiễn Môn

Chương 130: Qua cầu rút ván

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ sau khi hai người bắt đầu thư từ qua lại thì không còn dùng điện thoại để liên lạc nữa. Tới gần Tết âm lịch, người chú bên phòng trực đến tìm Mục Tĩnh, nói chững cô gọi điện thoại cho cô. Mục Tĩnh tưởng có chuyện gì quan trọng nên bỏ qua luôn bữa trưa mà chạy thẳng đi nghe điện thoại, kết quả là không phải chuyện to tát gì cả. Cù Hoa hỏi cô ngày nào trở về, anh sẽ mua vé giúp cô.

Mục Tĩnh nói cô có thể tự mua được, nhưng riêng với phương diện này Cù Hoa thậm chí có chút cố chấp. Ba ngày sau, cô nhận được tấm vé năm mà Cù Hoa gửi tới, anh gửi cực kỳ gấp rút.

Cuối cùng Mục Tĩnh lại không về nhà, vấn đề sửa lỗi dữ liệu của hệ thống thông tin liên lạc mà phân hiệu tham gia phát triển vẫn mãi chưa giải quyết xong, vậy nên cô đã chủ động xin can thiệp vào dự án đó. Cô quyết định không trở về rất dứt khoát, nhưng đến khi phải báo lại với Cù Hoa thì Mục Tĩnh lại do dự. Từ sau khi cô đến phân hiệu này luôn là Cù Hoa tới đây để gặp mặt cô, lần này cô đã nhận lời quay trở về, vé xe lửa cũng đã gửi đến, nếu cô lại không về nữa thì Cù Hoa nhất định sẽ có ý kiến với cô. Ngay cả Mục Tĩnh cũng cảm thấy mình hơi quá đáng, nhưng không còn cách nào khác, cô có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Mục Tĩnh đã chuẩn bị tinh thần trước khi gọi điện, nhưng sau khi cô báo với Cù Hoa, sự im lặng kéo dài ở đầu dây bên kia vẫn khiến cô cảm thấy không chịu nổi. Nghe thấy có người gọi “bác sĩ Cù”, cô vội nói: “Anh làm việc đi, em cúp máy đây.”

Vào đêm giao thừa, Mục Tĩnh cùng ăn tất niên với vài người đồng nghiệp cũng ở lại trường. Trong số những món đồ hộp trên bàn có mấy thứ là lúc trước Cù Hoa gửi đến, còn có nửa con vịt muối mà em trai và em dâu gửi cho cô qua đường bưu điện. Nửa con vịt này được gửi kèm thiệp chúc Tết, em trai cô vẫn tưởng cô chưa chia tay với bạn trai cũ nên còn gửi thêm cả một tấm thiệp cho cậu ấy. Có đôi khi cô cũng định báo cho em trai biết chuyện cô và Cù Hoa kết hôn, nhưng cuộc hôn nhân này chẳng biết có thể kéo dài bao lâu, nếu như kết hôn rồi lại ly hôn thì sẽ chỉ khiến người nhà lo lắng. Chưa có chút tình cảm nào mà đã ở riêng trong thời gian dài, hôn nhân của cô thực sự đang rất cheo leo. Ăn tất niên xong, Mục Tĩnh lại trở về phòng thực nghiệm. Đêm đó, cả đống dữ liệu chiếm giữ tâm trí của cô. Mỗi khi nhớ tới chuyện khác, cô lại mạnh mẽ uống một ngụm trà thật to, đè nén hết thảy những suy nghĩ đó.

Mùng Một đầu năm mà người đưa thư vẫn đi làm, cô nhận được một tấm thiệp chúc Tết cùng một túi đồ của Cù Hoa. Cô nói lời chúc mừng năm mới với người đưa thư kia rồi ôm túi về ký túc xá. Bạn cùng phòng đã về nhà hết, chỗ than đá được chia cũng đã dùng xong, chỉ còn một ít gỗ vụn sót lại. Bởi vì hơn nửa thời gian cô đều quanh quẩn trong phòng thực nghiệm nên cũng không buồn đốt lò, trong phòng lạnh lẽo âm u.

Túi đồ không to như trước kia, sau khi mở ra Mục Tĩnh phát hiện bên trong là một túi kẹo lớn, có cả kẹo sô cô la, kẹo sữa, kẹo cứng hoa quả các loại... Cô bóc vỏ một viên kẹo sữa, bỏ vào trong miệng, gần như đã quên mất lần cuối cùng mình ăn kẹo là khi nào. Thiệp chúc Tết của anh cũng rất ngắn gọn, đơn giản là chúc cô năm mới vui vẻ. Mục Tĩnh lấy bút, lại đề lên từng nét chữ của Cù Hoa một lần nữa.

Thật ra lúc trước cô cũng nên viết cho anh một tấm thiệp chúc Tết, may mà vẫn còn Tết Nguyên tiêu. Mục Tĩnh viết cho Cù Hoa một tấm thiệp mừng khác, chúc anh Tết Nguyên tiêu vui vẻ, sau đó lại nhẩm tính thời gian gửi qua bưu điện. Để anh có thể nhận được thiệp đúng ngày Tết Nguyên tiêu, cô đợi mấy ngày rồi mới ra chỗ hòm thư.

Trước khi đến Cù Hoa không báo cho Mục Tĩnh biết. Anh đến vào lúc giữa trưa, bạn cùng phòng của Mục Tĩnh thấy Cù Hoa thì trực tiếp mời anh vào,

giúp anh đi gọi Mục Tĩnh. Cù Hoa nói tự mình đi được, cô bạn kia lại khách sáo đáp: “Dù sao tôi cũng định đi dạo mà, anh cứ ở đây đợi nhé.” Có lần người nhà tới thăm cô ấy, vì buổi tối trời mưa to nên không thể tới nhà khách, Mục Tĩnh đã tự động nhường phòng của họ lại, nói mình sang phòng khác ở. Về sau cô ấy mới biết được cả đêm Mục Tĩnh đều ở trong phòng thực nghiệm. Đến lượt người nhà Mục Tĩnh đi thăm, cô ấy tự nhiên cũng muốn nhường không gian lại cho họ.

Mục Tĩnh đứng ở trước cửa, sửa sang tóc tai rồi mới đẩy cửa bước vào. Trong ký túc xá không đốt bếp lò, cửa đóng lại vẫn lạnh buốt. Cô ấy náy mím cười, rót một cốc nước cho anh, nhưng còn chưa đưa nước qua thì cô đã đổ hết đi, sau đó lại lấy phích nước nóng của bạn cùng phòng để rót một cốc khác. Nước trong phích của cô là nước từ tận mấy ngày trước, bởi vì quá nghiêm túc trong công việc nên trong cuộc sống cô lại thành ra xuề xòa. Mục Tĩnh thẫn thờ nghĩ trong đầu, hôm nay đến giờ lấy nước cô sẽ cần cả phích của mình và bạn cùng phòng đi lấy.

Cô không hỏi sao anh đến mà không báo trước cho cô, chỉ nói: “Ăn cơm xong anh sang nhà khách chờ em nhé, ở đây hơi lạnh.”

Bọn họ không nhắc tới chuyện năm mới cô không về nhà, Cù Hoa cũng không nói với Mục Tĩnh, anh vốn định mừng Một đầu năm bắt chuyến xe lửa sớm nhất đến đây để thăm cô, nhưng vì có một ca mổ đột xuất nên lại không đi được nữa.

Cù Hoa nắm lấy bàn tay đã đỏ tấy của Mục Tĩnh, rõ ràng là bị đông cứng vì giá rét. Mục Tĩnh muốn rút tay về, những ngón tay của cô đã nứt nẻ vì quá khô, sờ vào nhất định sẽ rất thô ráp. Bình thường cô chẳng cảm thấy gì cả, nhưng ở trước mặt Cù Hoa thì vẫn hơi mất tự nhiên. Cù Hoa đặt tay cô vào lòng bàn tay mình, xoa xoa: “Sao tay em lạnh thế?”

Anh bảo Mục Tĩnh lấy dầu ngao(1) lúc trước anh gửi cô ra, giúp cô bôi đi bôi lại lên tay mấy lượt, khiến cho bàn tay vốn dĩ lạnh cóng của cô giờ lại càng lúc càng nóng. Nghe thấy tiếng cửa phòng mở, Mục Tĩnh lập tức rút tay về, vừa ngoảnh mặt ra cửa vừa nói với Cù Hoa: “Để em đưa anh đi ăn.”

(1) Dầu ngao: Loại dầu dưỡng da đựng trong vỏ ngao hoặc sò (để tiết kiệm giá thành sản xuất), có tác dụng dưỡng ẩm và ngăn ngừa tình trạng da khô hay nứt nẻ, rất phổ biến trong những năm 1960 – 1970.

Thật ra cũng chỉ là gió thổi làm cửa mở chứ chẳng có ai ngoài đó.

Cù Hoa bôi quá nhiều dầu ngao lên tay cô, lúc cần đưa Mục Tĩnh thấy hơi chát vậy. Hai người ngồi đối diện nhau, cùng ăn trưa ở nhà ăn. Mặc dù cúi đầu ăn cơm nhưng Mục Tĩnh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Cù Hoa, cô thấp giọng nói với anh: “Đang ở nhà ăn đó.” Nói xong cô liếc nhìn hột hạt, đây đúng là nhà ăn, nhưng bọn họ chưa làm gì đáng xấu hổ, anh cũng chỉ mới nhìn cô mà thôi.

Cù Hoa nói: “Anh biết.” Ý là anh hoàn toàn chưa làm gì cả.

Mục Tĩnh không ngừng đầu lên nhìn anh mà tiếp tục cúi gằm mặt ăn cơm. Bữa cơm này họ ăn thật sự rất chậm, ăn xong Mục Tĩnh dẫn Cù Hoa ra khỏi nhà ăn: “Anh đến nhà khách trước đi, tan ca em sẽ đi tìm anh.”

Hai người đứng đối diện nhau, có lẽ là đầu chờ đối phương đi trước. Cuối cùng vẫn là Mục Tĩnh lên tiếng: “Em về phòng thực nghiệm đây.”

Cù Hoa gật đầu, song vẫn không hề nhúc nhích. Mục Tĩnh lướt nhìn xung quanh rồi quay người đi trước. Đi được vài bước, cô ngoảnh đầu lại, phát hiện Cù Hoa vẫn đứng nguyên tại chỗ đó. Ánh mắt hai người chạm nhau, Mục Tĩnh quay đi, bước nhanh về phía trước. Đôi tay đút ở trong túi của cô vẫn luôn cảm giác dính dính, vừa hần hập vừa nóng ran.

Bởi vì Cù Hoa đến thăm nên Mục Tĩnh từ bỏ ý định tăng ca đêm nay. Mục Tĩnh là người sống không biết đến cuối tuần, các thành viên khác trong tổ cũng không lo lắng cô sẽ gây ảnh hưởng tới tiến độ công việc.

Mục Tĩnh về ký túc xá thay quần áo, ở ngoài cửa cô thấy một đống phôi than vừa nén xếp thành từng hàng. Rồi sau đó, cô trông thấy mặt Cù Hoa. Trong một ngày lạnh giá như thế này, anh xắn tay áo tới khuỷu, đang cặm cuội làm sạch cặn phôi than. Số lượng than đá được phân có hạn, dùng hết rồi thì phải đốt gỗ vụn.

Mục Tĩnh nhớ tới cái túi ban nãy cô thấy ở ngoài cửa, thì ra là túi bột than. Cù Hoa đã dùng chỗ bột than đó để nén phôi than cho cô. Ở ngoài cửa, từng hàng than tổ ong xếp chỉnh tề, cô không cần phải đốt gỗ vụn nữa.

“Ngoài này lạnh lắm, anh vào trong đi.” Mục Tĩnh muốn rót ít nước ấm cho Cù Hoa rửa tay, nhưng còn chưa mở nắp phích đã nhớ ra là trong phích không có nước. Vậy là cô lại lấy phích nước của bạn cùng phòng ra rót ít nước vào chậu mình, sau đó nhúng khăn bông rồi vắt khô để Cù Hoa lau tay. Cù Hoa mở hai tay ra, để Mục Tĩnh thấy muối than ở trên tay anh: “Để anh ra ngoài rửa, không lại bẩn khăn của em.”

“Cứ lau bằng khăn này luôn đi, nước bên ngoài lạnh.” Mục Tĩnh đưa xà phòng thơm cho anh rồi đứng một bên cầm khăn bông, chờ anh lau tay.

Muối than trên tay anh hòa vào nước, chẳng mấy chốc mà chậu nước đã bị nhuộm đen. Mục Tĩnh đưa khăn bông cho anh rồi đi đổ nước. Sau khi đổ nước trở về, cô không nhìn anh mà chỉ bỏ lại khăn vào chậu, rót thêm nước ấm, dùng xà phòng thơm giặt lại khăn một lần, vắt khô rồi đưa cho anh: “Anh lau mặt đi.”

Đưa khăn cho anh xong, Mục Tĩnh lại đi rót nước ấm cho anh uống.

“Không vội.”

Mục Tĩnh đưa cốc nước cho Cù Hoa. Cù Hoa vén tóc Mục Tĩnh ra sau tai, ngắm nhìn khuôn mặt cô. Lần trước bọn họ gặp nhau đã là từ rất lâu rồi, lần này rốt cuộc cũng có cơ hội nhìn cô thật kỹ, vậy nên anh không bỏ sót bất cứ một chi tiết nào cả. Khuôn mặt Cù Hoa càng lúc càng áp sát mặt Mục Tĩnh. Mục Tĩnh cúi đầu: “Dùng hết nước của người ta rồi, em phải đi lấy thêm đây.”

“Để anh đi cho.” Cù Hoa xách chiếc phích trong tay cô lên, đi ra ngoài lấy nước.

Trên xe buýt, Mục Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô không nhìn Cù Hoa, cũng không nói chuyện với anh.

Tới nhà khách rồi, Mục Tĩnh đưa giấy đăng ký kết hôn của hai người ra, vào ở cùng một phòng với Cù Hoa.

Lúc này Mục Tĩnh cuối cùng cũng có thể an tâm mà để anh nhìn. Bọn họ đều không bật đèn, chỉ nhìn nhau qua một chút ánh sáng chiếu vào từ ngoài cửa sổ. Mục Tĩnh tựa người vào cửa, Cù Hoa ôm lấy khuôn mặt của cô. Mục Tĩnh đón nhận ánh mắt của anh, đối diện với anh. Vào những thời khắc tương đối an toàn, cô cũng không phải là người thẹn thùng, chẳng hạn như là hiện tại. Nhắc đến cũng thật kỳ lạ, bọn họ đã kết hôn lâu như thế rồi mà cô vẫn chưa một lần nhìn kỹ anh, chẳng qua chỉ là cảm thấy anh phù hợp với thẩm mỹ của mình mà thôi.

Khi bọn họ quan sát lẫn nhau, Mục Tĩnh chống tay trên khung cửa, ngửa đầu nhìn Cù Hoa. Tư thế này có thể hiểu là khiêu khích, cũng có thể hiểu là khát vọng được hôn môi. Cù Hoa tự động hiểu theo nghĩa sau, hôn lên môi của Mục Tĩnh. Mục Tĩnh như chợt nhớ ra gì đó, ngón tay đặt lên bờ môi Cù Hoa: “Để em kéo rèm lại đã.”

Cù Hoa cười nhạo cô: “Nấu bánh trôi mà phải kéo rèm làm gì? Nhưng nếu em muốn kéo thì cũng được.”

Mục Tĩnh quay người, không nhìn anh nữa: “Nguyên tiêu đã qua rồi mà?”

“Nhưng chẳng phải hôm nay chúng ta mới đoàn viên sao?”

Mặc dù đã qua Tết Nguyên tiêu nhưng Cù Hoa vẫn khăng khăng nấu bánh trôi cho cô ăn. Anh mượn một cái bếp cồng của nhà khách, dùng hộp cơm nấu trên đó. Nấu xong, Cù Hoa đưa một viên bánh trôi đến bên miệng Mục Tĩnh.

“Để em tự ăn được rồi.”

“Em cứ ăn thử viên này trước đi.”

Mục Tĩnh nhẹ nhàng cắn một miếng, Cù Hoa giúp cô giải quyết hơn nửa viên bánh trôi còn lại.

Tuy rằng bọn họ đã làm đủ chuyện thân mật, nhưng việc hai người cùng ăn chung một viên bánh trôi vẫn khiến Mục Tĩnh thấy mất tự nhiên, giống như còn nghiêm trọng hơn chung chần gối vậy.

Cô cũng không được tự nhiên khi Cù Hoa bôi kem dưỡng da lên người cô sau khi tắm. Không tìm được lý do nào để từ chối, cô chỉ đành nói: “Thế này thì lãng phí quá.” Thoa kem dưỡng da dùng cho mặt lên cơ thể, đã thế lại còn thoa từng chỗ một như anh, chỉ sợ khi anh thoa xong cả hộp kem cũng chẳng còn sót lại tí gì. Hơn nữa ngoài khuôn mặt và bàn tay thường xuyên để hở ra, phần da ở những nơi khác trên người cô không hề khô nứt.

“Cho dù có không lãng phí thì tự em cũng không dùng.” Anh phát hiện cô quả thực rất kiêu ngạo, nhưng những thứ khiến cho cô kiêu ngạo không bao gồm khuôn mặt và cơ thể cô, cô đối xử với chúng rất qua loa, qua loa tới mức anh còn cảm thấy nông nổi. Cù Hoa xoa nắn tay cô trong lòng bàn tay mình, rõ ràng là anh đã gửi dầu ngao đến cho cô bôi tay, vậy mà cô lại tùy tiện để cho tay mình nứt nẻ, không hề để tâm một tí nào cả.

Anh đã thoa cho cô một lớp kem dày, nhưng vẫn có thể thấy rõ được sắc đỏ trên da cô. Bây giờ trông thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Mục Tĩnh, Cù Hoa liền biết mấy lần anh cho rằng cô ngượng ngùng trước kia đều là hiểu lầm. Bởi vì muốn trả thù cô, Cù Hoa cố ý kéo dài thời gian ngượng ngùng của cô. Có lẽ là phát hiện ra ý đồ của anh nên Mục Tĩnh đã chủ động rướn người hôn anh, để anh không còn thời gian làm gì khác nữa.

Cù Hoa vẫn nhớ tới việc mai cô còn phải đi làm nên chỉ lưu lại dấu răng tại những nơi quần áo ban ngày có thể che kín. Hai bàn tay Mục Tĩnh lùa vào tóc anh, không buông xuống mà chỉ chập vạt với lấy công tắc bật đèn. Ở dưới ánh đèn sáng choang, Mục Tĩnh nhìn thẳng vào mắt Cù Hoa: “Em không thích tranh của Renoir, cũng không giống người mà ông ấy vẽ.”

“Anh biết.” Anh chưa bao giờ hiểu cô sâu sắc như giờ phút này. Cho dù hiện tại cô có thể che giấu con người kiêu hãnh đến bỏng cháy kia đi thì vẫn sẽ có đôi lúc để lộ ra. Cô chính là kiểu người như thế, hoàn toàn khác với những cô thiếu nữ trong tranh, không liên gì đến tuổi tác cả.

Khuôn mặt của cô đặc biệt rõ nét ở dưới ánh đèn. Trước kia anh luôn thích nhìn cô những lúc thế này, bởi vì biểu cảm của cô sẽ chân thật hơn. Cù Hoa ngấm nhìn Mục Tĩnh, từ từ len vào trong cơ thể cô, bởi vì muốn nắm giữ được biểu cảm trên mặt cô nên anh cố tình di chuyển thật chậm. Mục Tĩnh nhắm mắt lại, cắn lên môi dưới, ngón tay siết chặt lấy ga trải giường. Cù Hoa dùng ngón tay để cạy mở đôi môi cô. Mục Tĩnh mở mắt, phát hiện Cù Hoa vẫn không rời mắt khỏi mình. Cô không thích loại cảm giác bị quan sát đó, đặc biệt là những lúc anh đang rảnh rỗi thế này. Vậy là cô cắn mạnh vào ngón tay anh rồi liếc mắt nhìn anh. Loại khiêu khích này có chút mê hoặc, nhưng Mục Tĩnh lại không cảm nhận được. Tuy nhiên cô vẫn đạt được mục đích của mình, anh không còn rảnh rang để tiếp tục quan sát cô nữa.

Khi có thông báo khoa Mục Tĩnh sẽ chuyển về cơ sở chính của trường thì số thư Cù Hoa gửi cô cũng đã chắt chây nửa ngăn kéo. Trong thư, ngoài thảo luận về toán học ra thì bọn họ còn nhắc đến những chuyện khác, có đôi khi Mục Tĩnh cũng sẽ kể với Cù Hoa về cha mẹ mình. Tuy nhiên cô lại không kể cho mẹ mình nghe về Cù Hoa. Nếu cô được chuyển về quê nhà thì sẽ phải đối mặt với nguy cơ ở xa Cù Hoa lâu dài, cô không chắc chắn liệu anh có bằng lòng duy trì cuộc hôn nhân này hay không.

Cô đã từng yêu đương, cũng từng chia tay, chẳng còn chờ mong gì ở cái gọi là mãi mãi cả. Cô chỉ nói với cha mẹ chuyện đã chia tay bạn trai cũ từ lâu, còn chuyện với Cù Hoa thì không nhắc tới. Nếu sau này họ cũng đường ai nấy đi thì nói ra chỉ tổ khiến gia đình bận lòng mà thôi.

Mục Tĩnh nằm trong nhóm người đầu tiên được quay về trường, sau khi thông báo một chút thì vị trí của cô gần như xác định. Vì đã sớm nhận được tin nên Cù Hoa tới phân hiệu đón Mục Tĩnh, khi anh đến nơi cô còn chưa sửa soạn hành lý gì cả. Bạn cùng phòng của Mục Tĩnh về nhà thăm người thân, vẫn chưa trở lại.

Mục Tĩnh đã xếp xong những giấy tờ quan trọng liên quan đến công việc, bỏ vào vali có khóa. Còn lại đầu là quần áo, đồ dùng hàng ngày và sách vở cùng thư từ, sắp xếp những thứ đó không cần kiến thức chuyên môn. Cô tự gói gém quần áo, còn Cù Hoa xếp sách và thư cho cô. Cô hoàn toàn tin tưởng anh, bao gồm cả việc anh sẽ tuyệt đối không xem những bức thư

không liên quan đến mình. Nhưng Mục Tĩnh đã quên mất, thiệp chúc Tết em trai gửi cô không bỏ vào trong phong bì, Cù Hoa không cần cố ý mở ra xem vẫn có thể nhìn thấy được.

Mục Tĩnh ngập ngừng đề cập tới ý định của mẹ là muốn cô được chuyển về quê. Mẹ cô đã giúp cô liên hệ với một đại học trong thành phố, sau đó hỏi thử ý kiến của cô, cô bảo cô cần suy nghĩ. Không phải là cha mẹ cô cần cô, bên cạnh họ còn có một cậu con trai chưa từng cắt đứt liên lạc với họ, chưa kể rất nhiều những người bạn cũ đếm không xuể nữa. Chính cô mới là người cần có họ, những năm qua cô luôn lẻ loi một mình, quá mức cô đơn. Cù Hoa tất nhiên mang đến cho cô một sự an ủi phần nào, nhưng sự an ủi đó vẫn còn kém xa “mãi mãi”.

Cô muốn nghe ý kiến của Cù Hoa. Nếu Cù Hoa muốn trở về quê cùng cô thì với trình độ của anh sẽ không phải là chuyện gì khó khăn cả. Còn nếu Cù Hoa kiên quyết muốn giữ cô lại, cô có thể nhắc tới chuyện cũ với anh, nếu không ngay cả nghen tuông cô cũng danh không chính ngôn không thuận...

Đương nhiên, cả hai khả năng này cô đều cảm thấy rất nhỏ.

Cù Hoa lại hỏi Mục Tĩnh: “Em nghĩ như thế nào?” Ánh mắt của anh vẫn dừng trên tấm thiệp mừng năm mới kia. Em trai Mục Tĩnh chúc cô và bạn trai cũ năm mới vui vẻ, khi đó anh đã kết hôn cùng cô, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm, Mục Tĩnh còn đồng ý dịp Tết sẽ trở về nhà, chẳng qua là sau đó cô đổi ý. Anh còn biết, Mục Tĩnh vẫn thường xuyên thư từ qua lại với em trai mình. Nếu như cả năm chẳng viết được một bức thư thì không biết anh cũng chẳng có gì là lạ.

“Em muốn được ở gần cha mẹ một chút.” Những lời này cô nói có chút khó khăn, nghe chẳng khác nào qua cầu rút ván cả. Bọn họ sống xa nhau suốt một quãng thời gian dài, vất vả lắm mới được đoàn tụ, vậy mà cô lại muốn chuyển đi chỗ khác.

Mục Tĩnh trông thấy khóe môi Cù Hoa thoáng nhếch lên thành một nụ cười. Cô có thể đoán được đại khái những gì mà anh muốn nói, em không liên

lạc gì với cha mẹ nhiều năm như vậy, bây giờ lại nói muốn ở gần bọn họ một chút.

Song anh lại chẳng nói gì. Mục Tĩnh cũng phải cảm ơn anh đã giữ lại chút thể diện cho cô.

Mục Tĩnh xoay người nhìn Cù Hoa, trên tay anh chính là tấm thiệp mừng năm mới nọ. Nụ cười của cô dãn dãn đông cứng, nhưng chẳng mấy mà đã khôi phục lại như cũ. Cô dùng ngón tay kẹp lấy nó, hỏi Cù Hoa: “Em trai em vẽ tranh rất khá phải không?” Bởi vì tranh vẽ quá đẹp nên cô không nỡ vứt đi, sau đó lại quên băng mất.

Cù Hoa biết tên bạn trai cũ của Mục Tĩnh, mà Mục Tĩnh lại cho rằng anh không biết. Nhưng anh cũng không hỏi nổi câu “người nhà của em có biết anh tồn tại không?”. Đã kết hôn lâu vậy rồi, hỏi một vấn đề như thế thật chẳng có ý nghĩa gì. Nếu như đáp án là không, thì sẽ lại càng vô nghĩa. Trước kia khi anh nêu ra ý kiến tặng quà cho cha mẹ cô, cũng bị cô đổi đề tài đánh trống lảng.

Mục Tĩnh nói với Cù Hoa: “Anh nghỉ tay tí đi, để em tự mình xếp là được rồi.”

Mục Tĩnh đã nhận ra sự thay đổi trên nét mặt của Cù Hoa. Cô biết anh đang không vui, nhưng đi đâu ấy cũng không gây trở ngại tới việc anh xách vali giùm cô. Vé xe lửa là một vé nằm và một vé ngồi cứng, Cù Hoa nhường lại giường cho Mục Tĩnh, còn bản thân anh thì đi về hướng toa khác.

Mục Tĩnh ngăn anh lại: “Anh cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi.”

“Cũng chẳng ngồi bao lâu mà.” Cù Hoa không nói gì nữa, lại đi về hướng toa xe kia. Anh cố kiềm nén chính mình, nếu như không kiềm nén nổi thì anh không dám chắc mình sẽ nói ra lời tổn thương gì nữa. Anh biết, những lời đó, một khi đã nói ra thì sẽ không thể nào thu hồi lại.

Tài xế tới đón bọn họ, Cù Hoa bỏ hành lý của Mục Tĩnh vào trong xe. Chờ Mục Tĩnh lên xe rồi, anh đóng cửa xe cho cô.

Mục Tĩnh hỏi anh đi đâu.

“Về bệnh viện.”

Chiếc xe dần dần rời khỏi tầm mắt của anh. Cù Hoa leo lên chuyến xe buýt tới bệnh viện, buổi chiều anh còn phải khám bệnh, buổi tối cũng phải trực đêm.

Mục Tĩnh mang quà về cho từng người một trong nhà, bao gồm nhân viên cần vụ Tiểu Tân. Người thân của Cù Hoa trông thấy Mục Tĩnh dĩ nhiên là rất vui mừng, vợ chồng trẻ sao có thể ở riêng mãi được. Bọn họ cũng không biết gì về kế hoạch tương lai của cô.

Mục Tĩnh trở lại phòng ngủ, phát hiện căn phòng không có gì khác so với lúc cô rời đi. Cho dù cô không ở đây thì Cù Hoa vẫn để trống hơn nửa tủ quần áo cho cô.

Bonus

Dầu ngao

Chương 131: Chuyển đi của cả gia đình

Ông Phương thấy ông thông gia mãi không đến gặp gia đình mình thì cảm giác đối phương cực kỳ thiếu lễ nghĩa, thực sự không xứng làm thông gia của nhà ông. Ông dĩ nhiên bất mãn với thông gia, nhưng dù vậy thì ông vẫn quý mến con rể. Tiêu chuẩn chọn con rể của tông cao hơn hẳn chọn con dâu, chọn con dâu thì quan trọng nhất chính là nhân phẩm, có thể cùng con trai nâng đỡ lẫn nhau trong lúc khó khăn là được. Hai cô con dâu đầu cao hơn tiêu chuẩn của ông rất nhiều, mà hiển nhiên là có thấp hơn thì ông cũng chịu, hai đứa con trai chẳng ai nghe lời ông cả.

Song chọn con rể thì không như vậy, ông có một bộ tiêu chuẩn hoàn chỉnh chẳng khác nào với tuyển chọn quan lại thời Đường. Đầu tiên chính là thân hình cao lớn tướng mạo đoan chính, những tên mặt thô mũi kẹch căn bản không nằm trong vòng cân nhắc. Hơn nữa con gái cũng tốt hơn hai thằng con trai, vẫn để những lời người cha này nói trong lòng.

Có một lần đi công tác con rể từng tới đây chào hỏi ông, khí chất có vẻ rất tốt, không hề tầm mún hèn mọn tí nào. Tuy rằng cậu con rể này không nói nhiều lắm, thậm chí còn rất kiệm lời, nhưng mỗi câu chữ đều đúng trọng điểm, biểu đạt đầy đủ sự tôn trọng với người cha vợ là ông. Ông còn đặc biệt viết cho con gái và con rể mấy chữ, hợp thành bài thơ thất ngôn bát cú Đường luật, thời còn trẻ ông thường viết thơ hiện đại, nhưng càng có tuổi lại càng thích thơ cổ hơn. Bài thơ chứa đựng những lời chúc tốt đẹp nhất dành cho con gái và con rể, con rể vừa nhận thơ đã bày tỏ ngay mình sẽ đóng khung nó lại, mang vè treo trong phòng ngủ. Sự tôn trọng này đến cả hai đứa con ruột cũng còn chưa cho ông, thơ ông để cho nghich tử hiện tại vẫn đang đặt trong phòng sách. Qua thư từ con gái gửi, ông cũng biết được cậu con rể này có năng lực chuyên môn xuất sắc, nếu tổng hợp lại thì cũng coi như miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn kén con rể ông đề ra.

Cù Hoa chỉ ghé nhà trong thời gian ngắn, lúc đó Phương Mục Dương đang đến vùng nông thôn vẽ tranh nên không gặp được anh rể. Nhưng Phí Nghệ đến đưa bản thảo đã sửa cho ông Phương lại vừa lúc gặp được anh.

Phí Nghệ hiện giờ rất bận rộn, ngoại trừ việc học ở trường và nhiệm vụ sửa bản thảo cho ông Phương ra thì còn kiêm thêm một công việc biên dịch nữa. Cô đưa bản thảo tới nhà, chỉ chào hỏi anh rể được một câu rồi lại vội đi làm việc của mình.

Phương Mục Dương từ nông thôn về nhà, Phí Nghệ rủ anh ra ngoài tiệm ăn tối.

Bây giờ ngoài việc đi học hưởng lương ra thì Phí Nghệ còn nhận được ít nhuận bút của việc làm biên dịch nữa, mà Phương Mục Dương thì đã ngừng việc vẽ tranh liên hoàn. Những bức tranh anh muốn vẽ không chỉ không thể chuyển hóa thành tiền mà còn tốn tiền của anh, anh càng vẽ nhiều thì tiền tiêu cũng càng nhiều. Giải thưởng chỉ có thể mang đến vinh dự cho anh, không thể mang đến tiền bạc. Phí Nghệ thấy rất khó hiểu, tiền tiết kiệm trong nhà đều là cô giữ, số tiền hàng tháng cô đưa cho Phương Mục Dương tuy rằng không ít, nhưng cũng không đủ để anh mua quà rồi còn trả tiền mời cô ăn tiệm như thế này.

Sau đó cô mới biết được, Phương Mục Dương lại có một công việc mới, chính là sửa chữa những chiếc đồng hồ không dùng được rồi đem bán. Phí Nghệ bảo Phương Mục Dương không cần sửa đồng hồ nữa, nhà vẫn còn tiền tích cóp, cô cũng có lương, trước mắt không cần anh phải kiếm tiền, đợi đến khi nào nhà họ hết sạch cái ăn rồi thì lại nhờ anh sửa đồng hồ kiếm sống cũng chưa muộn. Song Phương Mục Dương lại nói việc anh sửa đồng hồ không liên quan gì tới chuyện tiền nong, anh chỉ đơn thuần là muốn rèn luyện năng lực quan sát để vẽ tranh cho tốt hơn nữa mà thôi. Vì muốn chứng minh cho cách nói của mình, anh bày ra cho Phí Nghệ xem bộ sưu tập linh kiện nhỏ. Phương Mục Dương quả thực không lừa Phí Nghệ, sửa đồng hồ một thời gian anh thật sự đã nghĩ vậy, anh luôn có cách tìm được niềm vui ở trong những chuyện vụn vặt.

Phí Nghê hiện tại chẳng hề tiết kiệm hơn Phương Mục Dương tí nào, cô vừa đi học vừa kiếm được tiền, không chỉ đủ tiêu mà còn để dành được một khoản nhỏ. Phương Mục Dương ăn uống bằng tiền của cô cũng rất yên tâm thoải mái, thi thoảng còn khoe với người khác vợ anh vừa đi học vừa kiếm được tiền nuôi anh, không chỉ cho anh mọi sinh hoạt phí mà còn chu cấp cả tiền mua giấy vẽ, cứ như thế có bà xã cho mình tiền là một niềm hạnh phúc cực kỳ lớn lao, cực kỳ đáng để kiêu ngạo. Mọi người lúc bấy giờ đều sống tương đối giản dị, không có tư tưởng lạc hậu là nghệ thuật gia như anh thì nên có người chu cấp, những cô bạn nữ cùng lớp dù biết anh đã có vợ vẫn phải lòng anh cũng nhờ vậy mà biết được bản chất bóc lột của anh. Gia đình Phương Mục Dương và Phí Nghê quả thực là một xã hội tư bản thu nhỏ, nhìn vào chỉ thấy bóc lột và bị bóc lột, đã vậy kẻ đi bóc lột người ta lại còn dương dương tự đắc.

Có những tên đàn ông truyền thống nghe xong thì vừa khinh bỉ Phương Mục Dương vừa thấy tiếc thay Phí Nghê, một cô gái tốt như vậy mà lại lấy phải một thằng con trai sống dựa dẫm vào nhà vợ, cái bọn đi làm nghệ thuật xưa nay vẫn chẳng đáng tin cậy nào. Đôi khi nghe thấy những luận điệu như thế, Phí Nghê cũng muốn làm sáng tỏ thay Phương Mục Dương, nhưng vì chính bản thân Phương Mục Dương không để tâm cho nên cô cũng cảm thấy thôi thì cứ để mặc người ta nghĩ gì thì nghĩ, vừa hay có thể cầm được một ít hoa đào của anh. Một người đàn ông xài tiền của vợ, cho dù có đẹp trai tài hoa đến mấy thì chung quy vẫn bớt đi vài phần hấp dẫn.

Hai người ăn tối xong lại đi xem tiếp hai bộ phim điện ảnh ngoài trời. Dọc theo đường về, ánh đèn của các căn hộ xung quanh gần như đều đã tắt ngúm, chỉ còn lại hai người họ. Phí Nghê ngồi sau xe đạp của Phương Mục Dương, kể cho anh nghe về những vì sao trên bầu trời.

Về tới nhà rồi, bọn họ nằm trên chiếc chăn trong phòng vẽ tranh, vừa nghe nhạc vừa ngắm sao qua giếng trời, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nhau một cái. Phí Nghê kể chuyện anh về một mình tới thăm nhà cho Phương Mục Dương nghe, Phương Mục Dương hỏi cô anh về trông như thế nào, Phí Nghê nói không thấy rõ. Phương Mục Dương liền lấy giấy ra vẽ cho cô xem, anh vẽ đôi mắt trước nhất, Phí Nghê nhìn xong thì lắc đầu, nói hốc mắt sâu hơn một chút. Phương Mục Dương lại vẽ mũi, Phí Nghê chống

cầm suy nghĩ một bận, nói sống mũi phải thẳng hơn. Tiếp theo Phương Mục Dương vẽ miệng, Phí Nghệ chỉ và giấy vẽ nói, môi không dày như anh vẽ, khuôn mặt cũng không vuông vức như vậy.

Phí Nghệ nhìn bức phác họa của ch ồng mình, nói: “Anh r ẽ trông đẹp hơn tranh rất nhi ều, rất xứng đôi với chị hai.”

Phương Mục Dương hỏi Phí Nghệ: “Không phải em bảo không thấy r ờ à?”

Phí Nghệ nhìn tranh Phương Mục Dương vẽ anh r ẽ, cười đáp: “Ấn tượng tổng thể thì vẫn phải có chữ, chị hai mà nhìn thấy tranh của anh kiểu gì cũng tức giận cho xem, lại dám vẽ ch ồng chị ấy thành như vậy.

Phương Mục Dương cố ý đùa giỡn với cô: “Không phải em nói diện mạo với đàn ông chẳng phải thứ quan trọng sao? Ở phương diện này chị gái anh không thể nào nông cạn hơn em được.”

“Những người đàn ông em nói đến không tính đối tượng kết hôn, chỉ cần không kết hôn với em thì bất kể là nam hay nữ, diện mạo của người ta cũng không liên quan đến em.”

“Nhưng anh nhớ có mấy người bạn học em miêu tả được chính xác lắm mà, bình thường hay quan sát bọn họ lắm có phải không?”

Gần đây Phương Mục Dương có một dự án hội họa khác, chính là nhờ Phí Nghệ miêu tả lại ngoại hình của các bạn nam trong lớp để anh vẽ lại, có những bức tranh Phí Nghệ khen Phương Mục Dương vẽ rất giống. Qua lời miêu tả của Phí Nghệ mà Phương Mục Dương nắm rõ cô có ấn tượng sâu sắc với bạn học khác phái nào, anh phát hiện những người cô chú ý nhi ều phần đa đều không phù hợp với thẩm mỹ của số đông, thậm chí những người phù hợp với thẩm mỹ của số đông lại khá mờ nhạt trong mắt cô.

“Bình thường gặp nhi ều nên tự nhiên nhớ r ờ thôi, anh còn không biết xấu hổ mà nói em.” Nói tới đây, Phí Nghệ “hừ” một tiếng. “Em đâu có giống như anh, ở sân trượt băng vẫn nhìn người ta chằm chằm, những người không biết còn tưởng anh là yêu râu xanh đó.”

“Yêu râu xanh nào mà lại nhìn chằm chằm đàn ông?” Lại còn là đàn ông hơn bốn mươi tuổi nữa chứ, chẳng qua là kỹ thuật trượt băng của anh ta quá tốt, mà đúng lúc Phương Mục Dương đang muốn làm cho bức tranh tĩnh của mình có cảm giác thật sống động cho nên mới cố tình quan sát anh ta thật kỹ một hồi lâu, cố gắng bắt được một khoảnh khắc dừng đáng giá.

“Đấy chỉ là ở trước mặt em thôi.” Khi không có mặt cô anh từng vẽ không ít nữ y tá, nhưng vì tỏ vẻ bản thân mình không ghen tuông nên Phí Nghê lại nói tiếp: “Dương nhiên là em ủng hộ công việc của anh, có nhìn phụ nữ cũng là bình thường, vẽ chân dung không thể nào không quan sát đối tượng được. Mà lúc trước anh không phải vì muốn được danh chính ngôn thuận ngắm các bạn nữ nên mới đi học vẽ tranh đấy chứ?”

“Anh học vẽ tranh từ trước cả khi quen em cơ mà.” Đối với một đứa con nít chưa học hết cả tiểu học thì súng cao su còn hấp dẫn hơn các bạn nữ nhiều, phải rất lâu sau khi biết Phí Nghê anh mới có ý thức về việc quan sát phụ nữ, khi ấy anh cũng đã vẽ tranh được nhiều năm rồi.

Phương Mục Dương còn chưa kịp vẽ lại một bức chân dung khác cho anh rồi thì đã bị Phí Nghê hạ lệnh kéo vĩ cầm cho cô nghe.

Tới tận khi đến thăm nhà chị hai, Phương Mục Dương vẫn chưa vẽ ra được diện mạo chính xác của anh rồi mình.

Bởi vì gia đình thông gia lần nữa mãi không chịu đến thăm hỏi mình nên ông Phương không khỏi cảm thấy con gái sống ở bên đó không nhận được sự tôn trọng xứng đáng. Ông vốn đã hy vọng con gái có thể về gần cạnh bên, mà suy nghĩ này lại càng khiến ông quyết tâm hơn trước. Hơn nữa ông cũng khá vừa lòng với con rể, vậy nên ngoài việc tính cách đối công việc cho con gái, ông cũng bắt đầu tính luôn cả chuyện tìm công việc mới cho chồng cô. Ông Phương rất có năng lực trong vấn đề này, thế nên chẳng bao lâu sau ông đã tìm được đơn vị đề nghị nhận người, chỉ cần con rể của ông nói một lời nữa là được.

Đối với ý tưởng của ông, bà xã không ủng hộ, cũng không phản đối.

Vào kỳ nghỉ hè nghịch tử định đi du lịch cùng con dâu, nhân tiện đến thăm chị gái, hỏi xem ông có quà cáp gì muốn chuyển qua không. Ông Phương quyết định sẽ tự mình mang quà đi, thông gia lè mề không chịu đến thăm, ông đành phải hạ mình mà sang bên đó, thuận tiện bàn chuyện đổi việc với con gái và con rể. Giáo sư Mục cũng tỏ ý muốn đi thăm con gái.

Ông Phương nói: “Bà đừng đi nữa.” Nếu cả bà xã cũng đi thì lại có vẻ quá long trọng. Nhà bọn họ không tới chào hỏi mình, cả nhà mình lại đờng loạt kéo sang bên ấy, cứ như thể vội vàng gấp gáp đi làm thân với gia đình họ Cù vậy.

Đợi đến khi cả con gái lẫn con rể đều đã chuyển về đây, cái mối quan hệ thân thích này cũng không cần thiết phải dây dưa nữa.

Phương Mục Dương lại nói: “Chúng ta đâu đi hết đi, cũng không phải là coi trọng nhà bọn họ, mà là coi trọng chị gái của con.”

Ông Phương lại cảm thấy nghịch tử nói cũng có lý.

Ông Phương quyết định để bà xã ngồi máy bay đi thăm con gái, với số tiền tiết kiệm và tiền lương của ông thì vé máy bay tuy rằng đắt đỏ nhưng chưa đến nỗi không kham nổi. Từ sau khi trở lại làm việc, bà bạn già của ông chưa từng đề tâm tới chuyện hưởng thụ vật chất, ông có muốn tiêu tiền cho bà cũng không có cơ hội. Đi máy bay tuy không phải loại hưởng thụ gì cao sang nhưng vẫn coi như tấm lòng của ông. Còn đối với ông mà nói, bỏ tiền ra mua vé máy bay thì thà là mua tranh chữ còn có giá trị hơn nhiều. Bà xã cần có một người đi cùng, con dâu đương nhiên là sự lựa chọn tốt nhất, mà tiền vé máy bay của con dâu dĩ nhiên cũng là ông chi. Cho dù hai người không có quan hệ thân thích với nhau thì con dâu cũng đã giúp ông sửa sang bản thảo, chẳng lẽ ngân ấy công sức lại chẳng đáng bằng tiền của một tấm vé.

Còn về phần con trai, hiển nhiên là sẽ ngồi xe lửa cùng với ông, đây cũng là một cơ hội tốt để cha con ở cạnh nhau. Bình thường tuy bọn họ cũng không thiếu dịp gặp mặt nhưng ở gần nhau thời gian lâu như vậy thì vẫn là lần đầu, ông có thể tiến hành một ít công cuộc giáo dục nghịch tử.

Phí Nghê tất nhiên là không đồng ý, nếu cha ch ồng đã mua hai tấm vé máy bay thì đương nhiên là ông bà nên đi cùng nhau, cô đi cùng với mẹ ch ồng thì sao coi được. Vé máy bay đối với cô quá xa xỉ, hơn nữa cô muốn được ở bên Phương Mục Dương. Phương Mục Dương cũng cảm thấy ông già nhà mình vô duyên, rõ ràng là anh và Phí Nghê cùng đi du lịch, bây giờ lại đòi sắp xếp lại tổ hợp theo giới tính, anh thực sự không hiểu nổi dựa vào đâu mà cha anh lại đánh giá cao sức hấp dẫn của mình với anh đến thế.

Song anh lại nghĩ tới chuyện Phí Nghê chưa được đi máy bay bao giờ, lần này cũng coi như trải nghiệm một chút, sau này bọn họ vẫn không thiếu cơ hội ở bên nhau, vậy nên đã trực tiếp nhận lời thay cho Phí Nghê. Phương Mục Dương và cha cùng đi xe lửa trước, vì muốn chứng minh là mình giản dị nên ông Phương cũng ng ồi ghế cứng với nghịch tử. Phương Mục Dương thường xuyên quan sát cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, sau đó vẽ lại trên giấy, còn người cha già của anh thì vẫn ở cạnh tiến hành giáo dục với anh.

Cuối cùng, Phương Mục Dương đành phải đi tìm trưởng xe, tự mình bỏ tiền túi ra mua cho cha anh một tấm vé nằm, còn bản thân thì vẫn ng ồi ghế cứng.

Ông Phương rất cảm động, nghịch tử hiện tại không chỉ hiếu thảo mà còn sống giản dị nữa.

Chương 132

Cù Hoa nhận ra cậu em rể của mình ở trên xe lửa trước, nhưng cậu ấy lại không nhận ra anh.

Anh vừa chuyển từ một chuyến xe lửa khác lên chuyến xe lửa này, ga xuất phát của anh và Phương Mục Dương khác nhau, nhưng lại cùng một đích đến.

Lúc anh lên xe có một người đàn ông thô kệch vì vội đi lên phía trước nên giẫm phải chân một cô gái, song chẳng những không hề có ý định xin lỗi mà còn cho rằng đối phương lè mà lèm ẽ, chần mất đường của anh ta. Anh ta vừa chửi nhặng xị vừa chen người lên phía trước, lại còn dùng khuỷu tay giữ khoảng cách với những người xung quanh, để phòng người ta đến gần mình. Cô gái kia có lẽ là bị giẫm đau nên chùn chân, không tiếp tục di chuyển nữa mà chỉ âm ức đứng nguyên tại chỗ.

Người chửi mắng hung tợn đến mức cả cánh đàn ông cũng sợ bản tai mà nhường cô một lối đi, cũng chỉ có Phương Mục Tĩnh.

Đúng lúc gã đàn ông nọ sắp sửa chen lấn thành công thì lại bị người đằng sau móc lấy chân, suýt chút nữa đã úp cả người lẫn mặt xuống đất. Sau khi anh ta bỏ nhào, Cù Hoa lên xe lửa theo đúng thứ tự với khuôn mặt không biểu cảm.

Tay đàn ông vẫn kịp bò lên xe lửa vào phút cuối. Anh ta biết kẻ địch của mình là ai, nhưng vì thể lực có hạn nên không thể tự mình giải quyết vấn đề, chỉ có thể nghiêng răng chấp nhận, đồng thời trút bỏ mọi nỗi oán hận của mình lên cô gái bị giẫm chân ban nãy. Song không hiểu sao lúc đang chửi rửa hăng say, anh ta lại vô tình quỳ xuống trước mặt cô ấy.

Sau đó có một giọng nói vang lên: “Cho dù anh có nhận sai thì cũng không cần hành lễ kiêu xã hội cũ thế chứ, chúng ta người mới làm việc mới, anh chỉ cần khom lưng xin lỗi người ta là được.” Phương Mục Dương thu lại chân mình, lưu lại đường nét của người đang quỳ trên giấy.

Ở trạm dừng trước đó, Phương Mục Dương trông thấy một người phụ nữ khá trẻ đang dắt tay một cô bé chừng ba bốn tuổi đứng nép ở góc toa xe với đôi mắt lơ đãng, dáng vẻ như muốn ngủ nhưng lại không dám nên đã nhường chỗ ngồi lại cho bọn họ, còn bản thân anh thì chiếm lấy góc họ vừa đứng.

Cô gái kia cứ tưởng cú vồ vếch của tên đàn ông ban nãy đơn thuần là do xui xẻo nên chỉ cảm ơn Phương Mục Dương đã ra mặt bảo vệ lẽ phải thay cô ấy.

Phương Mục Dương nhớ đến Phí Nghê, thậm chí vẫn nên dạy cô vài chiêu phòng thân thì hơn, khi nào ra ngoài đỡ bị người ta bắt nạt.

Cù Hoa ngồi ở hàng ghế cuối toa xe lửa, Phương Mục Dương thì thu mình trong một góc để vẽ tranh.

Hai năm trước Cù Hoa đã trông thấy khuôn mặt của Phương Mục Dương trên báo. Tờ báo ấy là Mục Tinh đưa anh xem, giờ nhớ lại mới thấy, chỉ có những khi nhắc đến em trai thì trên gương mặt Mục Tinh mới để lộ chút kiêu ngạo. Có lẽ cái người đang vẽ tranh kia cũng không biết, anh có thể kết hôn với Mục Tinh, một nửa cũng là nhờ có cậu ấy thúc đẩy.

Phương Mục Dương hiện tại đang vẽ ông cụ đối diện. Cù Hoa nhìn Phương Mục Dương vẽ tranh, nghĩ bụng Mục Tinh khen cậu đúng là không phải chỉ bởi lý do huyết thống. Cù Hoa nhìn tranh vẽ người thì chú trọng nhất chính là tỉ lệ cơ thể có hợp lý hay không, mà tranh của Phương Mục Dương lại khiến anh bỏ qua cả vấn đề này. Tuy nhiên nhận xét của anh thì vẫn không thể rời bỏ tỉ lệ cơ thể.

Phương Mục Dương nghe Cù Hoa nhận xét xong, cười nói: “Anh là bác sĩ đúng không?” Hiểu biết rất sâu sắc về xương sọ.

Cù Hoa không phủ nhận.

Phương Mục Dương nhìn nét mặt của Cù Hoa, cảm thấy người này rất giống với những gì Phí Nghê miêu tả.

“Anh đi đâu thế?”

Lại còn trùng hợp xuống chung một ga với mình.

Ông Phương từ phía toa nằm đã trông thấy một khuôn mặt rất chi là quen thuộc, không phải ai khác mà chính là con rể ông. Cậu con rể này rất có tác phong của người nhà họ Phương, ở trên xe lửa mà cũng không quên làm việc. So với lần trước gặp mặt thì lần này con rể gầy hơn không ít, hơn nữa còn có phần hơi thô ráp.

Thấy con rể không để ý tới mình, ông Phương bèn ho khan một tiếng, đợi con rể qua chào hỏi. Nhưng một tiếng không ăn thua, ông lại phải ho thêm mấy tiếng nữa, cuối cùng cũng khiến cho con rể chú ý.

Đến lúc gặp con rể ông Phương mới biết cả năm nay anh vẫn luôn tham gia chi viện thành phố lân cận, phải qua tuần này thì nhiệm vụ hỗ trợ xây dựng mới kết thúc. Con gái ông chưa từng đề cập đến chuyện ấy trong thư, vậy nên ông cứ ngỡ rằng con rể và con gái mình làm việc ở cùng thành phố. Lần trước con rể đến thăm ông, ông cũng tưởng rằng anh đi từ phía Nam lên. Nếu sớm biết con gái không ở gần con rể mà lại ở cùng cặp cha mẹ chồng không hiểu chuyện kia thì ông đã gọi con gái về quê nhà từ lâu rồi. Khi ngồi cùng con rể, ông Phương trực tiếp nhắc tới chuyện thuyên chuyển công tác. Ông đoán con rể chắc chắn sẽ đồng ý.

Con gái ông ông biết, nó chỉ thích những người đàn ông nghe lời mình. Nếu như không nghe lời thì nó nhất định không thích.

Cù Hoa không nói mình có muốn chuyển việc hay không, anh chỉ hỏi Mục Tĩnh có dự định gì.

Ông Phương bảo rằng Mục Tĩnh gần gũi với cha mẹ thế này thế kia, tất nhiên là sẽ muốn được ở cùng hai người họ. Sau đó ông lại nhắc tới căn nhà của mình, nói hai vợ chồng già ở căn nhà lớn như thế cũng rất hồ

thẹn, nếu như con rể và con gái đến sống cùng bọn họ thì căn nhà đó mới coi như phát huy tác dụng. Thế rồi ông lại kể tới chuyện em trai và em dâu của Mục Tĩnh mong chị dâu và anh rể về nhà đến cỡ nào. Trong miệng của ông Phương, trên đời này không có cô con gái nào tốt hơn Mục Tĩnh, cũng không có người chị gái nào tốt hơn Mục Tĩnh, họ đều rất yêu thương cô.

“Em trai của Mục Tĩnh cũng ở trên xe lửa đấy. Cái máy ảnh năm ngoái con tặng nó thích lắm, vẫn cần đi chụp ảnh suốt.”

Cù Hoa không nhớ mình đã tặng em vợ máy ảnh khi nào, nhưng quả thật anh từng nhận được một cây bút máy từ cậu ấy, năm ngoái Mục Tĩnh đã mang nó theo lúc đi thăm anh.

Từ năm ngoái đến bây giờ Cù Hoa chưa về nhà được lần nào, cả năm nay anh luôn phải hỗ trợ chữa bệnh tại một bệnh viện địa phương cách nhà anh hơn hai mươi tiếng ngưỡi xe lửa.

Nhiệm vụ hỗ trợ xây dựng này ập đến rất bất ngờ. Bà nội bình phục rất nhanh, cũng đã có người chăm sóc, anh lại là người không có gánh nặng gia đình, vừa vặn đủ lý do để ghi danh.

Ngày khởi hành đi chi viện, anh vừa hoàn thành ca mổ là đã trực tiếp xuất phát từ bệnh viện tới nhà ga, bắt chuyến xe lửa sớm nhất khi trời còn chưa sáng hẳn. Anh đã nói lời tạm biệt với mọi người trong gia đình từ hôm trước, ngoại trừ Mục Tĩnh, cô vẫn đang phải tăng ca ở trường học. Thời gian về nhà của bọn họ luôn trật nhịp, nếu không phải anh tăng ca ở bệnh viện thì cũng là cô làm việc xuyên đêm trong phòng thực nghiệm của trường. Là vợ chồng với nhau, nhưng dù có không ở xa thì vẫn chẳng gặp được mặt nhau mấy bận.

Không có ai trong hai người đề nghị ly hôn, bởi vì nộp báo cáo xin ly hôn cũng cần thời gian. Họ đều không có thời gian.

Tới bệnh viện mới rồi, anh gửi một bức thư cho Mục Tĩnh, nhắc cô nghiêm túc suy nghĩ về mối quan hệ giữa bọn họ. Quyên lựa chọn là ở cô, cho dù cô có lựa chọn thế nào thì anh cũng sẽ tôn trọng.

Nếu cô đề nghị ly hôn vào lúc còn đang khó khăn thì bất kể thế nào anh cũng sẽ không đồng ý, nhưng hiện tại đã khác xưa, Mục Tĩnh không cần sự giúp đỡ của anh, mà nguyên nhân khiến bọn họ bắt đầu thật sự không dám nghĩ lại. Lần này anh đi chi viện, cô có định ly hôn với anh thì cũng sẽ gian nan hơn, dù gì hai người cũng ở xa nhau đến vậy, cho dù anh không hề có ý định đó. Nhưng nếu như cô không muốn đi một chuyến tới tìm anh vì chuyện ly hôn, thì chứng tỏ cô căn bản là không đủ quyết tâm ly hôn với anh.

Lần này Mục Tĩnh không hề âm lại.

Cù Hoa gặp lại Mục Tĩnh là vào sau Tết Trung thu năm ngoái, Mục Tĩnh đi thăm cha mẹ, thuận tiện ngồi xe lửa tới thăm anh. Khi Mục Tĩnh đến thì anh vừa vào phòng mổ, phải hơn năm tiếng sau ca phẫu thuật mới kết thúc. Anh vừa ra khỏi phòng mổ đã nghe người ta báo lại rằng vợ anh tới tìm anh, hiện tại đang ở trong ký túc xá của anh. Có lẽ là do đứng mổ liên tục năm giờ đồng hồ quá mệt mỏi nên bước chân về ký túc xá của anh chậm rì rì, anh cho rằng cô đến là để đề cập tới chuyện ly hôn.

Đến trước cổng ký túc xá, bước chân Cù Hoa bỗng nhiên trở nên nhanh hơn.

Anh đẩy cửa ra, trông thấy Mục Tĩnh đang ngồi trước bàn, cầm bút tính toán gì đó.

Lúc này cô vẫn làm việc.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở, Mục Tĩnh đứng dậy quay đầu. Ánh mắt hai người chạm nhau, không ai có ý định nhìn đi chỗ khác. Mục Tĩnh nói với Cù Hoa, Tết Trung thu cô đã đi thăm cha mẹ, cha mẹ muốn cô chuyển về

Cù Hoa vừa mới rửa tay sau khi hoàn thành ca mổ cho nên trên tay vẫn còn có mùi xà phòng. Anh cầm phích nước nóng rót cho Mục Tĩnh một cốc nước, khi đưa nước tay hai người chạm vào nhau. Mục Tĩnh nhận lấy cốc nước, hỏi Cù Hoa nghĩ thế nào.

“Em vẫn chưa ăn cơm phải không?” Cù Hoa không nói mình nghĩ thế nào, anh bảo với Mục Tĩnh gần đây có một nhà hàng mới xây, hương vị cũng khá được. Nói rồi anh cầm lấy chiếc áo khoác Mục Tĩnh vắt trên lưng ghế, khoác lên người cho cô.

Còn về suy nghĩ của anh, anh đã sớm nói từ lâu, anh tôn trọng ý kiến của cô. Lời nói như bát nước đã đổ đi, không thể đổi ý được nữa. Lá thư ấy chỉ là bản cuối, trước đó anh từng viết một bức thư dài hơn nhiều, nhưng rồi cuối cùng đều bị bật lửa đốt rụi, chỉ còn một lớp tro bụi lắng xuống. Xong rồi tro bụi cũng không còn nữa.

“Ăn ở đây luôn đi, em có mang bánh Trung thu theo.” Mục Tĩnh lấy một gói bánh Trung thu từ túi hành lý ra, trước khi lên đường cô đã mua nó ở tiệm, là một món bánh trung thu mang đậm phong vị quê nhà. Mục Tĩnh mở dây thừng gói bánh, lấy con dao nhỏ của mình ra cắt chiếc bánh thành hai nửa, một nửa chia cho Cù Hoa.

Hai người ngồi đối diện nhau, từ từ ăn bánh Trung thu. Thấy Cù Hoa đã ăn hết phần mình, Mục Tĩnh lại đưa anh nửa chiếc bánh của cô.

Lời nói của ông Phương cắt ngang dòng hồi ức của Cù Hoa. Đầu tiên ông kể rằng con trai mình đã giành được giải thưởng trong một cuộc triển lãm nghệ thuật, sau đó lại nói con trai ông chẳng hề để tâm đến chuyện có giải hay không. Ngay cả thời xưa khi ông Phương đuổi đánh con trai, ông cũng chưa từng bêu xấu nó với người ngoài. Nói xong về chuyên môn của con trai mình, ông Phương lại nói đến chuyện nó săn sóc con dâu thế nào. Con dâu đi máy bay, con trai chẳng những đi xe lửa mà còn ngồi ghế cứng. Bà xã của ông ngồi máy bay, ông cũng ngồi xe lửa, nhà họ Phương bọn họ có truyền thống tôn trọng phái nữ, đó cũng chính là điều ông muốn nói cho con rể nghe. Ông vốn có thể nhắc đến cả lòng hiếu thuận của con trai mình, con trai đi mua vé nằm cho ông, còn bản thân thì vẫn ngồi ghế cứng, song ông lại không muốn con rể quá nghe lời cha ruột của nó, thế nên đã trực tiếp lược bớt đi.

Từ những lời cha vợ nói, Cù Hoa nghe ra được một tin tức: cả cha mẹ lẫn em trai của Mục Tĩnh đều đến đây.

Người nhà bệnh nhân ban nãy được Cù Hoa giúp trên xe lửa đến đó để cảm ơn anh. Cù Hoa gật đầu với họ, dặn dò một câu rồi cúi xuống nhìn đồng hồ, nói mình nên trở về toa xe cũ rồi. Ông Phương hỏi anh ở toa xe nào, Cù Hoa nghe rồi trả lời, ông Phương liền nói trùng hợp quá, em trai con cũng ở toa xe đó đấy. Ông Phương đi cùng con rể tìm gặp con trai của mình, tới toa xe kia, ông lại chẳng thấy con trai đâu nữa. Có một cô bé nhìn thấy ông Phương, phát hiện ông giống như đúc với những gì Phương Mục Dương miêu tả nên đã đưa ông một tờ giấy, nói là của người ông muốn tìm gửi ông. Ông Phương mở giấy ra đọc, mới biết thằng nghịch tử không an phận này đã xuống từ trạm trước đó để leo lên nóc xe lửa, trong giấy nó nói sẽ tụ hợp với ông ở trạm cuối cùng sau. Lúc bấy giờ Phương Mục Dương đang ngồi trên nóc toa xe, ngẩng đầu nhìn ngắm mây bay trên trời, thăm nghĩ giờ này có lẽ Phí Nghê đã đến nơi rồi.

Phương Mục Dương không có ở đó, ông Phương đành phải kể về con gái với người nghe duy nhất của ông hiện tại – đó chính là con rể. Lúc Mục Tĩnh chào đời ông vui sướng chẳng khác nào lần đầu tiên được làm cha, cả bác sĩ lẫn y tá đều nhận được quà biếu ông chuẩn bị sẵn. Ngày con gái đầy tháng, ông còn cố ý viết một bài báo bày tỏ tâm trạng của mình khi trở thành một người cha. Trí nhớ ông Phương rất tốt, đến giờ vẫn còn nhớ như in bài viết đó, đọc lại cho con rể nghe một lượt từ đầu đến đuôi...

Phí Nghê và giáo sư Mục tới nơi trước, Mục Tĩnh đi đón bọn họ, xe là ông Cù đi đầu đi. Cô vốn định trực tiếp đưa họ về nhà họ Cù ăn cơm tối, nhưng giáo sư Mục đã uyển chuyển từ chối. Bà kiên quyết tới nhà khách trước, nói hôm khác sẽ đi chào hỏi thông gia sau.

Giáo sư Mục nhắc tới chuyện ông Phương tìm công việc mới cho cô. Mục Tĩnh biết nếu như mẹ không đồng ý thì cha cô nhất định sẽ không làm được, mặc dù cha luôn cho rằng mọi chuyện ông làm đều xuất phát từ ý muốn của bản thân, nhưng những ý muốn của ông trên thực tế đều qua mẹ cô sàng lọc hết. Rõ ràng là mẹ muốn cô chuyển về

Phí Nghê biết mẹ chồng và chị hai có chuyện muốn nói nên khi vừa đến nhà khách, cô đã bảo mình cần vào phòng dịch nốt một bản thảo chưa hoàn

thiện, để cho hai người bọn họ ở một phòng khác nói chuyện riêng. Khi nào dịch xong quyển sách này, cô sẽ có thể dùng tiền nhuận bút để cho Phương Mục Dương đi máy bay, xa xỉ một lần ngắn ngủi.

“Trước mắt con không có ý định chuyển đi ạ.”

“Vì Cù Hoa à? Cha con cũng tìm được đơn vị tiếp nhận nó rồi.”

Chương 133: Đoàn tụ

“Không liên quan đến anh ấy lắm ạ, con thích công việc ở đây.” Mục Tĩnh nghĩ, mẹ cô nhất định cho rằng cô không trở về quê hương là vì một người đàn ông. Cô nỗ lực làm việc, không chỉ để chứng minh giá trị bản thân, mà còn là để loại bỏ ý nghĩ này của mẹ mình. Nếu cô ở lại nơi đây chỉ vì Cù Hoa, không chỉ có mẹ cô coi thường cô mà ngay cả cô cũng sẽ coi thường chính mình.

“Lúc còn trẻ thử này thử kia một chút cũng không có gì không tốt, con không cần phải chắc chắn như vậy. Nếu như Cù Hoa muốn ở lại đây, con cũng có thể chuyển về trước. Nếu vì ở riêng mà tình cảm hai đứa bị ảnh hưởng thì cũng chỉ có thể chứng tỏ tình cảm đó quá yếu ớt mà thôi.”

“Có phải mẹ cho rằng con ở lại nơi này chỉ vì Cù Hoa không ạ? Nếu như công việc của con ở đây không thuận lợi, con nhất định sẽ chuyển về.”

Giáo sư Mục từng gặp Cù Hoa một lần, bà hiểu lý do tại sao Mục Tĩnh lại lựa chọn anh, người như vậy ở cảnh nguy nan thường có thể cho người khác một bờ vai để tựa vào, còn người dịu hiền khi gặp vấn đề khả năng cao là sẽ bộc lộ mặt thiếu kiên định của bản thân. Nhưng đồng thời bà cũng biết, Cù Hoa và Mục Tĩnh không hợp nhau. Tuy nhiên mẹ bà không quản được bà, bà cũng không quản được con gái của mình. Bà chỉ có thể dặn dò con gái đặt công việc lên hàng đầu trong bất cứ tình huống nào, và đảm bảo với con bé rằng trong nhà sẽ mãi mãi để lại một phòng cho nó.

Tài xế lại quay trở lại đón bọn họ, lần này đi cùng tài xế còn có mẹ của Cù Hoa, bà đặc biệt tới đây mới thông gia qua ăn cơm tối. Giáo sư Mục thấy con gái không chịu chuyển đi, sau này còn phải sống tiếp cùng người nhà họ Cù nên cũng nói chuyện rất lễ độ với bọn họ. Thông gia tới mời, bà liền gọi Phí Nghê đi cùng mình. Nếu không phải đã biết trước Phí Nghê là con dâu nhà thông gia thì bà Cù còn tưởng đối phương mang con gái đến.

Thiếu ông Cù và ông Phương, buổi gặp mặt của hai nhà hôm đó cũng xem như là êm ấm.

Khi chỉ còn một trạm nữa là đến nơi, hai mẹ con ngồi ở chỗ của Phương Mục Dương chuẩn bị xuống xe. Ban nãy bọn họ thấy Phương Mục Dương và Cù Hoa nói chuyện, cho rằng hai người quen biết nên hỏi Cù Hoa xem Phương Mục Dương ở đâu, muốn mời anh về thăm. Cù Hoa nói là không biết, nếu nói Phương Mục Dương đang ở trên nóc chỉ sợ sẽ khiến bọn họ áy náy hơn, dù sao cũng chẳng có mấy người giống cậu em vợ này của anh, coi việc ngồi trên nóc của xe lửa là một loại hưởng thụ. Cô bé nhỏ gọi Cù Hoa là chú, nhờ chú đưa hai viên kẹo trong tay cô nhóc cho anh trai kia. Đối với cô bé mà nói, người hơi nghiêm túc là chú, còn người chẳng liên quan gì tới sự nghiêm túc thì chính là anh trai.

Khi chuyển xe lửa hướng về trạm cuối, Phương Mục Dương lại quay về toa xe. Cù Hoa đưa hai viên kẹo kia cho Phương Mục Dương, Phương Mục Dương lại hào phóng nhường hết kẹo cho Cù Hoa.

Phương Mục Dương cảm giác hơi khó tưởng tượng được ra dáng vẻ ăn kẹo của người trước mắt. Ông già vẫn đang nghỉ ngơi bên toa nằm, anh dĩ nhiên không tiện đi quấy rầy nên chỉ ngồi lại ở chỗ toa xe của mình.

Thấy Cù Hoa lật giở một quyển sách về thống kê, Phương Mục Dương thuận miệng nhắc tới người chị gái học chuyên ngành Toán, đồng thời cũng nói với Cù Hoa về mục đích của chuyến đi của mình, vừa nói vừa quan sát biểu cảm trên mặt đối phương. Cù Hoa có một khuôn mặt rất bình tĩnh, chỉ khi anh nói tới chuyện cha mẹ mình muốn đón chị gái về nhà, trong nhà vẫn chưa lại phòng cho chị ấy thì vẻ mặt kia mới thoáng dao động trong chớp mắt.

Phương Mục Dương hỏi Cù Hoa: “Anh nói xem, chị của tôi liệu có đồng ý trở về không?” Trên tay Phương Mục Dương cầm một cây bút, biểu cảm của Cù Hoa được chép vào tờ giấy vẽ của anh.

Cù Hoa đẩy vấn đề lại cho Phương Mục Dương, hỏi Phương Mục Dương nghĩ thế nào.

Phương Mục Dương nói chỉ cần chị gái thích cuộc sống hiện tại thì dù có ở nơi nào, về hay không về đâu không sao hết. Nhưng cha mẹ anh không chắc chắn chị gái sống có tốt không, cần phải ở gần bên cạnh mới yên tâm. Nếu anh rể của anh không muốn để chị về nhà thì phải nghĩ cách chứng minh bản thân mình cũng đáng để tin cậy.

Lúc ông Phương từ bên toa nằm sang đó thì bức họa đã vẽ xong, Phương Mục Dương quyết định tặng lại bản vẽ này cho chị gái mình làm quà.

Ông Phương đến nơi thì liền giới thiệu con trai và con rể mình cho nhau biết, cả hai bên đều không tỏ ra bất ngờ trước thân phận của đối phương. Vì muốn trải đường cho con rể rời quê hương nên ban nãy khi nói chuyện riêng, ông đã khoe khoang con trai của mình một bận, nói nó từ nhỏ đã có chính kiến thế nào, sẽ không vì lời nói của người lớn mà thay đổi lập trường của mình ra sao.

Biểu hiện lúc này của Phương Mục Dương cũng chứng thực những gì ông Phương vừa kể.

Khi chỉ có hai người nói chuyện với nhau thì người nghe buộc phải đáp lời người nói, song giờ đã có ba người, nghĩa vụ đáp lời cũng nhẹ gánh hơn. Ông Phương vốn định để con trai và con rể nói chuyện với nhau, kết quả lại biến thành mình ông thao thao bất tuyệt. Con rể đọc sách, con trai vẽ tranh, nếu như so sánh thì con rể vẫn tôn trọng ông hơn một tí.

Lúc xe lửa gần tới ga, người nhà bệnh nhân ở bên khoang nằm tìm được Cù Hoa, hỏi anh có quen biết bác sĩ Cù Hoa hay không, nếu quen thì có thể giúp anh ta liên lạc với bác sĩ Cù được không, anh ta muốn nhờ bác sĩ Cù làm phẫu thuật cho cha mình. Có lẽ là ngại làm phiền một người lạ không quen biết nên anh ta còn lấy ra một món quà từ túi hành lý của mình. Cù Hoa bảo anh ta hôm nay trực tiếp đến bệnh viện, buổi chiều bác sĩ Cù sẽ ở trong phòng khám bệnh.

Ông Phương không ngờ con rể lại bận như vậy, mới vừa đi chi viện về, chẳng nghỉ ngơi lấy một ngày mà đã vội đi làm lại, quả nhiên là con rể của nhà họ Phương bận họ, rất có nền nếp của người nhà họ Phương. Nhà họ

Phương bọn họ, ngay cả thẳng nghịch tử bất cần đời nhất khi lên xe lửa cũng không bỏ được việc vẽ tranh.

Xe lửa vừa tới ga, Phí Nghệ chỉ cần thoáng nhìn một cái là đã trông thấy Phương Mục Dương, liên tục vẫy tay với anh. Thấy cha chồng và anh rể đứng bên cạnh, ý cười của cô cũng kìm nén lại một chút. Cô bước nhanh tới trước mặt bọn họ, chào hỏi cha chồng và anh rể xong thì liền tự giác đứng bên cạnh Phương Mục Dương. Khi đi đường thỉnh thoảng Phí Nghệ lại giơ tay phủi bớt bụi trên người anh, cô cũng không biết đám bụi này là từ đâu mà có nữa.

So sánh với bọn họ, chị hai và anh rể xa lạ tới mức chẳng giống vợ chồng tạo nào. Chỉ khi vừa mới gặp mặt là Mục Tĩnh và Cù Hoa có nhìn nhau mườì mấy giây, từ đó trở đi Mục Tĩnh vẫn luôn đặt sự chú ý lên người cha và em trai, không hề nhìn Cù Hoa nữa.

Theo ý định ban đầu của ông Phương thì tuy họ đã tới đây, nhưng họ vẫn sẽ ở nhà khách chờ nhà thông gia đến thăm hỏi mình. Ông vốn định đến thẳng nhà khách để chờ, nhưng khi nghe nói bà xã đã ở bên nhà họ Cù thì cũng không kiên trì nữa.

Bởi vì bệnh viện còn việc đợi anh nên Cù Hoa không thể về nhà với Mục Tĩnh. Trước khi anh về đây bệnh viện đã gửi cho anh một điện báo khẩn cấp, bảo anh về đến nơi rồi thì lập tức tới bệnh viện, có một ca bệnh khó đang chờ anh, trước đó đã hội chẩn mấy lần mà chưa ra được kết quả. Buổi chiều anh cũng phải trực bên phòng khám bệnh, bởi trong hơn một năm anh đi chi viện, bệnh nhân đến khám không nhìn thấy anh thì lại thất vọng trở về.

Anh vốn dĩ định đợi giải quyết xong hết việc bên bệnh viện mới về nhà, cho nên cũng không báo với Mục Tĩnh mình sẽ về ngày hôm nay. Cha mẹ vợ của anh đều ở nhà anh, chuẩn bị dẫn vợ anh đi, còn anh thì lại không thể về nhà, anh vẫn phải đi làm việc.

Khi Cù Hoa nói mình phải đến viện ngay lập tức, Mục Tĩnh chỉ ngập ngừng vài giây rồi đáp công việc vẫn quan trọng hơn.

Cù Hoa vốn định trực tiếp bắt xe buýt đến bệnh viện, nhưng Phương Mục Dương lại bảo tài xế đưa Cù Hoa đến viện trước, tiện thể cho cha anh xem nơi anh rể đang công tác.

Chiếc xe này ng ồi năm người có hơi chật, Phương Mục Dương chủ động nói mình sẽ ng ồi xe buýt đến nhà họ Cù, thuận tiện nhìn ngắm đường phố. Phí Nghệ đương nhiên muốn đi cùng anh. Bọn họ rời đi rất nhanh, nhưng lúc bước tới trạm xe buýt lại rất chậm. Phí Nghệ nhìn những ngón tay dính bụi từ áo Phương Mục Dương của mình: “Sao anh ng ồi trên xe lửa mà bẩn thế?”

Phương Mục Dương nắm lấy ngón tay Phí Nghệ, Phí Nghệ thấy những người xung quanh đều đang bận việc của mình, chẳng ai rảnh rỗi để mà bận tâm tới họ nên cũng mặc cho anh nắm.

Phương Mục Dương đưa bức tranh mình vẽ cho Phí Nghệ xem.

Phí Nghệ cầm tranh, lật qua nhìn: “Không phải là anh vẽ từ trên nóc xe lửa đấy chứ?”

Phương Mục Dương dùng ngón tay chọc chọc vào lòng bàn tay Phí Nghệ, Phí Nghệ vội vàng rút tay mình khỏi tay anh: “Ở đây đông người, anh đừng có làm như vậy.”

“Anh mang theo giấy đăng ký kết hôn của chúng ta mà, nếu cần thì sẽ bày ra cho bọn họ xem một chút.”

Phí Nghệ “xì” một tiếng: “Không phải là hôm qua anh ngủ cả đêm trên nóc xe đấy chứ? Rõ ràng là đã mua vé r ồi mà.”

“Anh không thích ng ồi trong toa xe mãi, thời gian di chuyển quá dài.”
Phương Mục Dương không đề cập tới chuyện anh nhường chỗ ng ồi cho người khác. “L ần tới bọn mình cùng đi xe lửa, em ở trong xe, anh ở ngoài kéo đàn cho em nghe nhé, em thấy thế nào?”

Phí Nghệ mừng rỡ một chút cái cảnh tượng đó ở trong đầu mình, vậy mà lại cảm thấy cũng không tệ. “Thôi bỏ đi, nguy hiểm lắm. Đợi khi nào

lấy nhuận bút về rồi em sẽ mời anh đi thử máy bay một lần.”

Phương Mục Dương không từ chối sự “bao nuôi” của Phí Nghệ, anh sáng khoái đáp “được”, cũng bắt đầu tự hỏi lần tới bọn họ nên đi chỗ nào.

Hai người chậm rãi tản bộ đến trạm xe buýt. Trong lúc chờ xe, Phương Mục Dương đưa Phí Nghệ xem món quà anh vừa chuẩn bị cho chị gái mình.

Phí Nghệ nhìn người anh rể trong tranh, ban nãy cô mãi chú ý tới Phương Mục Dương nên không có ấn tượng mấy về tình cảnh lúc gặp chị hai và anh rể, trong đầu chỉ nhớ được Phương Mục Dương nhìn cô cười. Đến giờ cô mới có thời gian để nghĩ tới những chuyện khác, liền hỏi Phương Mục Dương gặp mặt anh rể thế nào. Cho dù có đi chung một chuyến xe thì trùng hợp gặp được nhau cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sau đó cô lại đột nhiên nói: “Anh để cha lại cho chị hai và anh rể, có phải là hơi thiếu tử tế không?”

Mục Tĩnh không ngờ Cù Hoa lại về chung một chuyến xe lửa với cha mình. Cả hai bọn họ đều là những người ngoài chuyên môn nghiệp vụ ra thì chẳng giỏi nói chuyện gì, cũng may có còn có ông Phương ở đây, bầu không khí trong xe không đến nỗi quá trầm lắng.

Mục Tĩnh ngồi cạnh Cù Hoa, lần gần đây nhất bọn họ ở gần nhau như vậy đã là chuyện từ tận năm trước rồi.

Ông Phương hết nói chuyện mới con gái một chốc lại đến nói chuyện cùng con rể một lát, đến tận khi Cù Hoa xuống xe trước cổng bệnh viện, Mục Tĩnh và Cù Hoa vẫn chưa nói được với nhau câu nào. Từ lúc đầu ngẫu nhiên nhìn nhau một cái ra, đến giờ vẫn chưa đối diện. Mục Tĩnh nhìn Cù Hoa xuống xe, cô còn chưa kịp thấy anh vào trong bệnh viện thì xe đã phóng đi mất.

Vì có cha ngồi ở đây, cô không quay đầu nhìn lại.

Đến tận giờ ăn cơm tối, Cù Hoa vẫn chưa trở về.

Lần trước Mục Tĩnh về nhà có mang theo quà biếu của cha mẹ chồng gửi cha mẹ cô, ông Phương tuy bất mãn với nhà thông gia nhưng lần này vẫn chuẩn bị quà đến, trong những món quà tặng ông thông gia có một cuốn sách ông mới xuất bản, phía trên còn có chữ ký của ông. Quyển sách này có ý nghĩa rất lớn với ông, bản thảo là con dâu giúp biên tập, hình minh họa là do con trai vẽ, đây là thành quả lao động của cả gia đình họ, trong phần tái bút ông còn cố ý cảm ơn bà xã của mình. Dưới sự chờ mong của ông Phương, ông Cù lật qua một lượt quyển sách, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu hình minh họa vẽ không tệ. Mặt ông Phương căng hết cỡ, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là gỗ mục không thể khắc.

Ông Phương và ông Cù gặp mặt đầu âm thầm trao đổi sự khinh bỉ với đối phương, từ trước khi gặp bọn họ đã nghe tên tuổi của nhau rồi. Ông Phương chê ông Cù thô lỗ không có văn hóa, ông Cù lại không chịu nổi ông Phương ngây thơ hết mức, chỉ biết có lý luận suông. Những ấn tượng tiêu cực đó càng trở nên sâu sắc hơn khi họ chính thức gặp người thật, đồng thời họ cũng cảm thấy con trai không giống cha là chuyện tốt. Ông Cù không chỉ cảm thấy con trai ông Phương không giống cha mà cả con gái cũng không giống cha, công việc của con dâu có thể tác động trực tiếp đến sản xuất xã hội, còn công việc của ông Phương hiện tại, trước mắt ông không thấy được hiệu quả và lợi ích gì thiết thực. Tuy nhiên vì sự tôn trọng với con dâu, ông Cù vẫn chưa mả mai đối phương một cách thẳng mặt.

Tuy rằng vẽ tranh cũng không tạo ra hiệu quả và lợi ích thực tế gì, nhưng ông Cù lại cho rằng Phương Mục Dương có giá trị hơn cha mình nhiều. Bản thân ông Cù không biết vẽ tranh, nhưng lại tự nhận mình có thể hành văn trôi chảy, thế nên vẫn luôn cho rằng viết văn dễ hơn là vẽ. Ông từng nhìn thấy bức tranh vẽ người lao động của Phương Mục Dương trong cuốn tuyển tập tranh do triển lãm mỹ thuật biên soạn, nhìn mằm là biết cây, ông chỉ cần liếc mắt một cái là đã biết khả năng quan sát của Phương Mục Dương rất tốt, hơn nữa chắc chắn còn có kinh nghiệm lao động. Ông Cù không cho rằng trở thành họa sĩ là lựa chọn tốt nhất của Phương Mục Dương, ông cảm thấy Phương Mục Dương bị cha đẻ mình cản đường, đáng nhẽ phải tiếp xúc với nhiều người khác hơn mới đúng, như ông chẳng hạn. Ông khuyên Phương Mục Dương nghỉ hè ở lại nơi này một

thời gian, thử trải nghiệm cuộc sống khác một chút, chưa biết chừng sẽ phát hiện ra mình phù hợp với gì nhất.

Ông Phương có chút không vui khi thấy con trai mình và ông thông gia thân thiết. Nghịch tử sống chung với ông nhiều năm cho nên đã quá hiểu ông, vì quá hiểu nên chẳng còn gì hiếu kỳ nữa, đâm ra còn chẳng có nhiều chuyện để nói cùng như với người ngoài. Trong lòng ông thầm nghĩ, nếu nghịch tử là con trai của ông Cù thì chỉ chưa đầy ba ngày là chắc chắn sẽ bất hòa trong lời ăn tiếng nói, nói nửa câu cũng ngại nhiều, thậm chí có khi còn nói chuyện với ông nhiều hơn cũng nên. Ông cũng rất thân thiết với con rể, chỉ tiếc là con rể không ở đây. Ông Phương thấy rất nhớ con rể mình.

Trong bữa tối, ông Phương có nhắc một chút tới vấn đề để cho Mục Tĩnh và Cù Hoa chuyển việc, lời trong lời ngoài đều ám chỉ môi trường làm việc ở chỗ bọn họ tốt hơn. Ông Cù lần này lại không phản bác ông Phương, thậm chí còn nói theo những gì ông nói, bảo rằng nơi nào đi đâu kiện càng gian khổ thì càng cần bọn trẻ chung tay xây dựng.

Câu này khiến cho ông Phương im như thóc, ông thậm chí còn suýt nói cái chỗ này của ông thì liên quan gì tới gian khổ hả.

Song ông Phương chỉ nói muốn con gái về gần bên mình một chút, cũng tiện bề chăm sóc. Ông Cù đáp rằng bọn họ cũng đối xử với Mục Tĩnh như con gái ruột, ông vẫn luôn muốn có coi gái, giờ đã coi như thỏa lòng mong mỏi, xong rồi lại hỏi ông Phương, nhà ông không đối xử với con dâu như con gái sao, cho dù Phí Nghê có không ở đây thì ông Phương cũng không nên nói những câu phân biệt đối xử như thế, huống hồ Phí Nghê còn ở chỗ này. Ông Cù nói với con dâu, nếu có gì không hài lòng thì cứ nói thẳng ra. Mục Tĩnh đáp là cô không có gì không hài lòng cả.

Mẹ của Cù Hoa cũng không hiểu nổi, sao hôm nay ông bạn già của bà nói chuyện lại kì lạ như thế.

Ông Phương nhất thời không tìm ra lý do nào tốt hơn, hiếm khi yên lặng như vậy. Giáo sư Mục đương nhiên có thể tìm được lý do, nhưng bà biết

con gái hiện tại không muốn chuyển về, nếu nói ra thì chỉ tỏ khiến con gái thêm phiền muộn, vậy nên cũng giữ im lặng.

Bà thông gia chia thức ăn cho ông Phương. Đợi khi đồ đã nằm trong đĩa của ông rồi, Phương Mục Dương mới rất chu đáo nói với ông rằng thứ này cha bị dị ứng, chỉ bằng nhường cho con đi.

Ông Phương rất cuộc cũng được một lần nở mày mở mặt, nghịch tử có thể tiếp chuyện cùng ông thật đấy, nhưng nó chỉ nhớ mỗi tôi dị ứng món gì thôi.

Ông đã quên mất năm xưa khi dẫn con trai đi ăn, vì muốn được ăn nhiều hơn nên Phương Mục Dương cố tình gọi toàn đồ ông không ăn được, cho nên ấn tượng mới có thể khắc sâu đến thế.

Ông Phương vẫn luôn đợi con gái bày tỏ quan điểm, thấy con gái không có ý định chuyển về thì đoán có lẽ người nhà họ Cù đối xử với nó cũng không tệ lắm. Tuy rằng ông vẫn bất mãn, nhưng nghĩ đến chuyện con gái rất có khả năng sẽ tiếp tục sống ở đây, ông lại đeo chiếc mặt nạ nho nhã lên, thân thiết cùng gia đình thông gia trò chuyện.

Hai người đều vì con cái của mình mà bất đắc dĩ chịu đựng đối phương, nhìn từ bên ngoài thì có vẻ vẫn rất thuận hòa.

Sau khi ăn xong, nhà họ Cù chuẩn bị một căn phòng khách cho thông gia, nhưng ông Phương lại kiên trì muốn đến nhà khách. Ông uyển chuyển ám chỉ với ông Cù ngày mai phải tới thăm ông, nói nếu mai ông Cù đến, ông sẽ mời lại bọn họ một bữa.

Phương Mục Dương và Phí Nghê cũng chuẩn bị quà cho từng người. Món quà Phương Mục Dương chuẩn bị cho Mục Tĩnh là một bức tranh, trước khi đi đến nhà khách anh mới giao tranh lại cho chị gái. Mục Tĩnh phát hiện biểu cảm của Cù Hoa trong tranh có hơi là lạ.

“Lúc vẽ bức tranh này, em đã nói với anh ấy, trong nhà sẽ mãi mãi giữ lại một chỗ cho chị.” Nói xong câu này, Phương Mục Dương lại nói tiếp: “Chị

muốn về bất cứ lúc nào cũng được.” Hiện tại muốn về thì về, muốn không về thì không về.

Mục Tĩnh chỉ ra một lỗi sai nhỏ của Phương Mục Dương, cô nói đôi mắt Cù Hoa trông hơi khác lạ, có chút mâu thuẫn với toàn bộ khuôn mặt của anh. Loại sai lầm này em trai cô thường sẽ không mắc phải.

Phương Mục Dương và Phí Nghê nghe thế thì cùng liếc nhau một cái. Khuyết điểm ấy là anh cố ý tạo ra, song Phí Nghê hoàn toàn không thể phát hiện được vấn đề ở trong bức họa. Cũng không phải vì khả năng giám định và thưởng thức của Phí Nghê kém hơn Mục Tĩnh, mà là Mục Tĩnh để ý tới Cù Hoa hơn cô nhiều. Cô không thể nhìn ra được Cù Hoa trong tranh có gì khác với người thực.

Trở về phòng của mình rồi, Phí Nghê hỏi Phương Mục Dương: “Anh cảm thấy liệu chị hai có quay về không?”

“Anh cũng nghĩ giống như em.”

Buổi tối Cù Hoa không có lịch trực ca đêm. Anh vừa rửa tay ra ngoài, chủ nhiệm khoa Chỉnh hình đã cử người tới mời anh đi hội chẩn. Cậu bác sĩ trẻ được cử đi mời Cù Hoa lần đầu tiên thấy bác sĩ Cù cùng công việc nói là mình không đi được, bảo cậu ta tìm người khác, bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt cậu ta tuôn ra đầu chẳng có tác dụng gì. Lúc quay lại cậu ta chuyển lời Cù Hoa nói cho chủ nhiệm, song chủ nhiệm lại chẳng hề thông cảm mà cứ tiếp tục giục cậu ta đi tìm bác sĩ Cù. Cậu ta chỉ có thể căng da đầu lên đi tìm, và đó cũng là lần đầu tiên cậu ta thấy Cù Hoa lộ rõ nụ cười vui, biểu cảm trên mặt rõ ràng đang viết: Còn không chịu cút đi à! Song cậu ta không thể cút, chỉ có thể hèn mọn lặp lại những lời chủ nhiệm nói một lần nữa, cúi đầu chờ đợi Cù Hoa tiếp tục cự tuyệt. Nhưng mà lần này, không ngờ Cù Hoa đồng ý.

Vốn nên là cậu ta dẫn Cù Hoa đi, kết quả lại là cậu ta đi sau Cù Hoa, phải chạy bước nhỏ mới theo kịp bác sĩ Cù, ai bảo chân cậu ta ngắn hơn chân bác sĩ Cù nhiều chứ.

Ca phẫu thuật kéo dài đến một giờ sáng, Cù Hoa đã ngồi xe lửa suốt cả chặng đường không ngắn, trở về lại phải liên tục làm việc, khi mổ xong thì quần áo đầu đã ướt rượt mồ hôi. Một bác sĩ khác ở trong phòng mổ trực tiếp ngã nhào xuống sàn, mà Cù Hoa, ánh sáng của tất cả các bác sĩ trẻ trong viện, sau thời gian dài công tác không ngừng nghỉ vẫn có thể bước thoăn thoắt ra khỏi phòng mổ, dù có gọi là bước như bay cũng chẳng ngoa.

Vào giờ này đã không còn xe buýt chạy nữa, Cù Hoa mượn xe đạp của người ta rồi trực tiếp đạp về nhà. Trên trời có rất nhiều sao, mà ngay cả một vì sao anh cũng chẳng kịp nhìn ngắm.

Anh đạp xe rất nhanh, nhưng bước chân tiến đến phòng ngủ thì lại rất chậm. Lúc đẩy cửa ra, anh thấy Mục Tĩnh đang ngồi bên bàn viết gì đó.

Ngoài lý tưởng của bản thân, cô còn phải chứng minh với mẹ mình rằng mình ở lại đây không phải là vì một người đàn ông, cho dù cô có ở đâu thì cũng làm nên thành tích.

Phải đến khi Cù Hoa bước tới sau lưng Mục Tĩnh, Mục Tĩnh mới nhận ra trong phòng vừa có người vào. Không cần quay đầu lại thì cô cũng biết là ai. Mục Tĩnh đứng lên rót nước cho anh, chưa nhìn anh lấy một lần.

Cù Hoa xoay mặt của Mục Tĩnh qua, ép cô đối diện với anh. Lần trước gặp mặt đã là chuyện của năm ngoái, Mục Tĩnh chỉ ăn bánh Trung thu với anh xong là rời đi, bởi còn phải lên xe lửa, khi đó anh thậm chí còn chưa kịp nhìn cô cho kỹ. Lần này họ có tương đối đủ thời gian, cặp kính của anh cách mặt cô ngày càng gần. Mục Tĩnh cũng quan sát anh, kiểu quan sát đó giống như một loại đánh giá, đánh giá xem anh có đáng để cô tiếp tục ở lại sống cùng hay không. Ánh mắt đánh giá kia vừa dò xét vừa khiêu khích. Cù Hoa hôn lên môi Mục Tĩnh, anh hôn thật sự mạnh mẽ, không hề chừa cho cô con đường nào để cự tuyệt.

Mà Mục Tĩnh dường như cũng không định cự tuyệt.

Chương 134: Anh phải đợi em

Cù Hoa không vội vã làm gì giống trước kia nữa. Anh từ từ phác họa từng đường nét của Mục Tĩnh qua lớp quần áo, đôi mắt vẫn không rời khỏi mắt cô.

Lần trước Mục Tĩnh đến thăm anh, trước khi cô đi anh đã đưa cô một túi hành lý lớn, bên trong đều là những thứ anh định gửi cô mà vẫn chưa gửi.

Thời gian eo hẹp đến nỗi họ thậm chí còn chẳng kịp ôm nhau. Anh giúp Mục Tĩnh mang túi hành lý, đi cùng cô lên chuyến xe buýt nối đến sân ga xe lửa. Tới ga xe lửa rồi, anh lại che chở cho Mục Tĩnh lên xe, giúp cô xếp đồ xong liền nhảy xuống. Anh đứng dưới xe lửa nhìn Mục Tĩnh, vẫn còn chưa kịp nhìn kỹ thì đoàn xe đã lăn bánh.

Anh liên tục dùng ngón tay để vẽ lại cơ thể cô, cứ như thể đầu ngón tay còn có khả năng ghi nhớ tốt hơn cả đôi mắt vậy. Tay anh di chuyển rất chậm, tựa như là chỉ có chậm như vậy thì mới có thể nhớ được thật kỹ.

Mục Tĩnh hơi ngửa đầu, ánh mắt dò xét cuối cùng cũng bị khát vọng che lấp, trong lúc nhất thời cô đã quên mất mình đang nghĩ về điều gì.

Có lẽ là cũng nhận ra khao khát của mình, Mục Tĩnh quay mặt đi, nói với Cù Hoa: “Hôm nay anh mệt rồi, em mở nước cho anh tắm nhé.” Từ lúc lên xe lửa tới giờ anh vẫn chưa được nghỉ ngơi, cho dù hôm nay cô có cần anh thì cũng sẽ chỉ lực bất tòng tâm mà thôi.

Mục Tĩnh vừa vào phòng tắm, Cù Hoa đã bước theo cô. Anh khóa cửa lại, cởi cúc áo của Mục Tĩnh. Mục Tĩnh nắm lấy tay anh: “Anh nghỉ ngơi sớm chút đi.”

“Sức tắm cho em vẫn phải có chứ.”

“Trước lúc anh v`eem đã tắm r`õ.”

“Nhưng ban nãy em bị dính m`ôhôi trên người anh.”

Cù Hoa nói tắm cho thì quả thật chỉ là giúp đỡ tắm rửa, anh đối xử với Mục Tĩnh dịu dàng hơn với chính bản thân mình rất nhi`ều.

Những gì ngón tay anh có thể làm rất đa dạng, tuy thuận tay trái bẩm sinh nhưng cả hai tay của anh đều có thể linh hoạt như nhau. Ánh đèn trong phòng tắm có vẻ nhẹ dịu hơn ở bên ngoài, mà Cù Hoa trong mắt Mục Tĩnh cũng nhẹ dịu như thế, nhẹ dịu giầy vò cô, khiến cô không thể chịu nổi. Cô bị tra tấn bởi những ngón tay của anh, anh không ngừng dụ dỗ cô, song lại không chịu để cô thỏa mãn, dường như đang thưởng thức dáng vẻ khi bị d*c vụng giầy xéo của cô, cô càng khó chịu thì anh càng thấy vui vẻ. Mục Tĩnh đối diện với Cù Hoa, hai tay chống lên trên tường, dòng nước chảy qua mặt cô. Cô ngửa đầu, đôi mắt bị bao phủ bởi một t`ầng sương mù mờ ảo. Cù Hoa tựa đầu vào cằm Mục Tĩnh, dùng ngón tay cảm nhận nhiệt độ của cơ thể cô: “Thật ra em rất nhớ anh phải không?”

“Em cũng giống như anh thôi.”

Nếu anh nhớ cô thì cô sẽ nhớ anh, còn nếu anh không nhớ cô, cô cũng không nhớ anh nữa.

Mục Tĩnh không để Cù Hoa tiếp tục hỏi nữa, cô nhón chân hôn lên môi anh.

Toàn bộ khả năng nói chuyện phiếm có hạn của Cù Hoa đã dùng hết để ứng đối với ông Phương, cứ thi thoảng anh lại hỏi ông một vài vấn đề trọng điểm, để ông thoải mái phát huy sở trường của mình. Trong mắt ông Phương, anh quả thực là một người con rể khó có được. Những lúc ở cùng cha mẹ bọn họ rất hiếm khi đối thoại với nhau, phần lớn thời gian đều nhường lời cho người khác nói, dù đôi lúc có nhìn nhau một cái thì cũng lập tức quay đi. Cù Hoa chỉ nói với Mục Tĩnh những chuyện đứng đắn, anh thậm chí còn hỏi về lĩnh vực chuyên môn của cô giống như mỗi lần lên giường lúc trước. Ngôn ngữ cơ thể của anh xem ra còn phong phú hơn

nhieu, lần đầu tiên Mục Tinh biết có người chỉ cần dùng ngón tay thôi cũng có thể thể hiện được nhiều cảm xúc như vậy. Dù Cù Hoa chưa từng lên tiếng bảo Mục Tinh ở lại, nhưng cô có thể cảm nhận được qua cơ thể của anh rằng anh đang níu giữ cô.

Ông Phương không đưa được con gái về, nhưng trong lòng cũng không có nhiều tiếc nuối, bởi ông đã lại một lần nữa thấy được mũi nhọn(1) trên người cô, loại mũi nhọn từng xuất hiện ở trong cô thời niên thiếu. Mục Tinh nói hiện tại cô sống rất tốt, ông cũng tin rằng đó là sự thật.

(1) Mũi nhọn (phần đầu mũi của kiếm, gươm hoặc dao): Phép ẩn dụ chỉ tài năng, bản lĩnh và sự thông tuệ.

Sau khi tiễn cha mẹ đi, Mục Tinh nhận được thông tin của khoa về chỉ tiêu học giả viếng thăm(2) do Chính phủ tài trợ. Cô nộp đơn đăng ký mà không bàn bạc trước với Cù Hoa, bởi vì bất kể thế nào cô cũng muốn đi. Cô muốn tìm hiểu xem các ngành nghiệp của mình ở nước ngoài đang làm gì, chỉ khi hiểu rõ về sự chênh lệch mới có thể gắng sức để theo kịp họ. Cô cũng biết, cô nhất định có thể đi.

(2) Học giả viếng thăm (visiting scholar): Những người được Nhà nước cử đi du học với mục đích học tập và nghiên cứu sâu hơn, đối tượng có thể là sinh viên đại học, sinh viên sau đại học, nhân viên đào tạo nâng cao hoặc các học giả khác theo mục tiêu nghiên cứu của họ.

Chương trình du học lần này kéo dài ít nhất một năm. Mục Tinh có dự cảm rằng thời gian một năm đối với cô sẽ không đủ, có lẽ cô sẽ ở bên đó lâu hơn nữa, cô không dám chắc Cù Hoa có bằng lòng chờ cô trở lại hay không. Từ sau khi bọn họ kết hôn vẫn luôn là ở bên nhau ít mà xa cách thì nhiều, đã vậy hiện tại cô lại sắp đi đến một nơi ngỗ ỉ xe lửa không tới được. Cù Hoa đã kết hôn lâu thế rồi mà phần lớn thời gian vẫn chỉ có một người vợ trên danh nghĩa. Cuộc hôn nhân của họ không có mấy lý do để tiếp tục tồn tại, còn lý do ly hôn thì lại có thể tìm được rất nhiều.

Nhưng cô không muốn ly hôn với Cù Hoa.

Mục Tinh không nói với Cù Hoa chuyện cô đã xin đi du học ở Mỹ.

Trong lúc đang bẽbộn công việc, Mục Tĩnh vẫn tìm lại được tay nghề làm bánh bao súp. Trước kia cô chỉ làm bánh bao súp có hai lần khi vừa hết hôn cùng Cù Hoa, còn hiện tại cuối tuần nào cô cũng làm. Ngoài bánh bao súp ra, cô còn nấu cho Cù Hoa rất nhiều món canh cầu kỳ. Lần đầu tiên nấu canh, bởi mãi nghĩ một vấn đề nên cô quên mất thời gian. Canh trông vẫn rất đẹp mắt, cô múc vào cặp lồng rồi mang đến viện cho Cù Hoa, Cù Hoa cúi đầu uống rất nhanh. Bác sĩ Triệu trong phòng trực thấy chị dâu lại đến đưa đồ ăn cho Cù sư huynh, nhớ tới món bánh bao súp lần trước thì không khỏi nhìn thêm lần nữa. Mục Tĩnh nấu nhiều canh nên bảo bác sĩ Triệu cứ uống cùng, không cần khách sáo. Bác sĩ Triệu liếm môi, cầm hộp cơm đến xin chị dâu múc cho mình một thìa. Canh vừa vào miệng, sắc mặt của bác sĩ Triệu đã biến đổi.

Nhưng Mục Tĩnh đã múc cho anh ta cả bát, anh ta cũng không thể vớt đi được. Bác sĩ Triệu nhìn sư huynh đang uống canh, không khỏi càng thêm khâm phục, loại canh này mà cũng nuốt vào bụng được, không hề phát hiện ra gì khác thường, lại còn vừa uống vừa bình thản hỏi chuyện chị dâu nữa chứ. Tuy bọn họ đều nói những chuyện nghiêm túc, nhưng bác sĩ Triệu lại có thể nhìn ra được một hương vị khác trong bầu không khí này. Anh ta phát hiện Mục Tĩnh đỏ mặt, song lại thật sự không nghe ra được câu chữ nào có thể khiến cho người ta đỏ mặt. Ánh mắt bọn họ nhìn nhau khiến bác sĩ Triệu cảm thấy mình nên biến đi chỗ khác.

Mục Tĩnh căn bản không để ý vẻ mặt khó nuốt trôi của bác sĩ Triệu, cô chỉ lo trả lời câu hỏi của Cù Hoa. Đó chính là vấn đề đã bị gián đoạn ở trên giường ngày hôm trước, cho nên hẳn nhắc đến vấn đề đó là Mục Tĩnh lại bất giác nhớ tới tình cảnh của đêm ấy.

Bác sĩ Triệu không tiếp tục húp canh mà cầm cả bát ra ngoài.

Cho dù có thân mật với Cù Hoa đến cỡ nào trong phòng ngủ thì một khi đã ra cửa rồi, việc dùng chung một cái thìa cũng đủ làm Mục Tĩnh thấy xấu hổ. Cô cầm lấy chiếc thìa trên tay Cù Hoa, tự múc canh cho mình uống, vị của nó tệ đến mức cô còn cảm thấy bất ngờ.

Còn Cù Hoa lại như đã mất đi vị giác, nói rằng uống vẫn khá được.

Mục Tĩnh bảo Cù Hoa đừng uống nữa.

Cù Hoa cười cười nhìn cô: “Không phải là em nấu cho anh à? Chẳng lẽ anh không thể uống được sao?”

Mục Tĩnh cướp lấy cái bát của anh: “Lần tới anh lại uống sau.”

Cù Hoa không chịu lãng phí thức ăn, lại uống thêm một bát nữa. Mục Tĩnh cũng coi như gieo gió gặt bão, canh dính lên môi Cù Hoa, tuy rằng cô không uống canh nhưng vẫn phải nếm hết vị đắng của nó.

Kể từ khi Cù Hoa đi chi viện về, mọi người trong khoa đều nhận ra anh có chút thay đổi, còn cụ thể là thay đổi ở mặt nào thì bọn họ không nói được. Anh dường như càng làm việc chăm chỉ hơn, khiến các đồng nghiệp không thể không khâm phục bác sĩ Cù. Ngay cả những lần vợ anh tới thăm, bọn họ cũng chỉ thảo luận về số liệu thống kê y tế.

Mùa thu đến cũng là lúc danh sách học giả viếng thăm được công bố, trên đó có tên Mục Tĩnh.

Đây là đi đâu cô đã dự liệu từ trước, dù có vui mừng thì cũng vui một cách hết sức bình tĩnh.

Đến lúc này, bất kể thế nào, cô cũng nên nói với Cù Hoa.

Mục Tĩnh không ngờ lại gặp Cù Hoa ở cổng trường, Cù Hoa rất hiếm khi tan làm sớm hơn cô, cho dù có cũng là thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi sau khi làm việc suốt một ngày một đêm. Trông thấy Cù Hoa, Mục Tĩnh bất giác nhoèn cười. Bước chân của cô cũng trở nên nhanh hơn một chút, cô không muốn để anh đợi.

Đồng nghiệp của Mục Tĩnh bước tới chúc mừng cô có tên trong danh sách học giả viếng thăm, Mục Tĩnh cảm ơn theo bản năng. Mục Tĩnh không nhìn vào đôi mắt của Cù Hoa, cô đoán chừng là anh sẽ không vui mấy.

Song Cù Hoa lại chẳng nói gì cả. Anh đưa Mục Tĩnh ra tiệm ăn, đồ ăn là do anh gọi, mỗi món ăn đều hợp với sở thích của cô, nhưng cô lại chẳng có tâm trạng thưởng thức tay nghề của đầu bếp ở trong tiệm. Ăn tối xong, Cù Hoa đưa Mục Tĩnh đi nghe nhạc giao hưởng, buổi biểu diễn này chỉ bán vé nội bộ, lấy được vé không dễ dàng. Đến tận khi buổi diễn kết thúc, Cù Hoa vẫn chưa nhắc gì về chuyện Mục Tĩnh đi du học.

Mục Tĩnh chờ Cù Hoa hỏi, nhưng Cù Hoa lại chẳng hỏi lấy một chữ nào.

Trong túi Cù Hoa có chìa khóa của căn hộ mới, là nhà đơn vị phân cho, đã sớm bàn giao từ trước. Ngoài chìa khóa ra còn có tiền tiết kiệm mà anh định đưa Mục Tĩnh cầm, số tiền này đủ để bài trí căn nhà trống kia cho ra hình ra dạng.

Nhưng mà chìa khóa và tiền tiết kiệm, Cù Hoa đều không đưa cho Mục Tĩnh.

Mục Tĩnh muốn tích lũy một ít tình cảm trước khi báo cho Cù Hoa biết về chuyện du học, hy vọng chóng đở được việc chia xa. Nhưng hiện tại chính bản thân cô cũng không biết, liệu phần tích cảm họ tích lũy được có xem như đã đủ dùng.

Hai người sóng bước trên đường, trên nền trời đêm xanh thẳm chỉ lác đác mấy ngôi sao.

Mục Tĩnh cầm tay Cù Hoa, nhưng đối phương không phối hợp, cô đành phải dứt tay về lại túi.

Cù Hoa lấy bao thuốc, rút một điếu ra châm lửa. Khói thuốc che phủ nửa khuôn mặt anh, khiến cho Mục Tĩnh không thể nào nhìn rõ.

Đã rất lâu rồi anh không hút thuốc trước mặt cô. Mục Tĩnh muốn ho, nhưng cô lại che miệng mình, không thể tiếng ho bật ra. Cô ngẩng đầu, nhìn lên màn đêm.

“Anh sẽ đợi em về chứ.” Không phải là “anh có đợi em về không?”. Bên ngoài nghe như câu hỏi, trên thực tế lại là một câu khẳng định.

“Anh chán đợi rồi.” Cù Hoa không khỏi cười khở, không biết anh rốt cuộc đã làm gì mà lại khiến cho Mục Tĩnh nghĩ rằng anh là một người có kiên nhẫn để chờ đợi, một lần không đủ, lại còn hết lần này đến lần khác.

Anh lại hỏi cô: “Phương Mục Tĩnh, em coi anh là gì?” Câu hỏi này thậm chí còn không chứa oán hận, bình thản đến mức không nghe ra được cảm xúc. Anh có thể chấp nhận chuyện cô coi anh như bàn đạp trong hoàn cảnh đang khốn khó, nhưng ở hiện tại, anh không muốn làm một cái phông nền của cô.

“Anh là chồng của em.”

“Cái đó thì bất cứ lúc nào cũng có thể không phải nữa. Em không cần có áp lực đạo đức gì đâu, là anh cầu hôn em mà.” Là anh đã cầu hôn cô, cô cần anh, nhưng cô chưa từng xin anh cưới cô. Dù cô có lợi dụng anh thì cũng là do chính anh lựa chọn, anh hoàn toàn có khả năng chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình.

“Nhưng em muốn sẽ mãi thế.” Mục Tĩnh vút điều thuốc trong miệng Cù Hoa đi, nhón chân hôn lên môi anh. Cù Hoa dường như đã thấy được dáng vẻ ngạo mạn không coi ai ra gì kia của Phương Mục Tĩnh năm đó.

Tiếng ve kêu râm ran vọng giữa trời đêm trong xanh. Cách đó một đoạn vẫn còn có người đi lại, cũng có đội trị an đang tuần tra trên đường phố, mà những cặp nam nữ không đàng hoàng, có quan hệ không đúng mực chính là đối tượng tuần tra trọng điểm của họ. Hành động của Mục Tĩnh, cho dù có là vợ chồng cũng sẽ bị kéo đi giáo dục. Nhưng trong mắt Mục Tĩnh lại chẳng hề thấy ai khác. Cô ôm lấy mặt Cù Hoa, liếc mắt nhìn anh, muốn cạy mở hàm răng anh, sau đó lại vòng tay ôm xuống người anh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh.

Cù Hoa đẩy vai Mục Tĩnh, cố gắng duy trì khoảng cách với cô: “Em muốn đến thế rồi sao?”

Mục Tĩnh dùng một loại ánh mắt khiêu khích để nhìn Cù Hoa: “Chẳng lẽ anh không muốn à?”

Cù Hoa nhìn con người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc trước mắt, từ lần đầu tiên trông thấy ánh mắt của người này trên tạp chí, anh đã thấy không vui rồi. Mục Tĩnh dứt tay vào túi Cù Hoa, vươn ngón đan tay mình vào tay anh.

Bọn họ tới căn nhà mà Cù Hoa vừa được phân. Nhà vẫn hoàn toàn mới, chưa lắp đặt gì, tường còn là tường xi măng. Cù Hoa không nói với Mục Tĩnh đây là nhà anh. Anh ấn Mục Tĩnh lên cửa, kéo chiếc váy ngắn của cô. Mục Tĩnh quay đầu hôn anh, Cù Hoa cắn đến mức môi cô đau rát.

Hai người dán sát vào nhau, Mục Tĩnh hỏi anh có thể về nhà được không, cô không muốn làm ở đây. Nơi này không có dụng cụ tránh thai, cô chưa thể mang thai được.

Mặc dù câu sau Mục Tĩnh không nói ra nhưng Cù Hoa biết cô nghĩ gì. Anh lại nhớ lúc trước cô từng lừa anh, nói chỉ cần ở bên anh là đủ, không cần con cái.

Cù Hoa không phải là loại người sẽ mang những lời qua loa lấy lệ Mục Tĩnh từng nói trong lúc khó khăn ra để hạ nhục cô, anh buông cô ra: “Mặc lại quần áo đi, anh đưa em về”

Anh quay lưng đi, lại châm một điếu thuốc, sau đó lấy cuốn sổ tiết kiệm ở trên người ra. Bây giờ không cần phải trang hoàng nhà cửa nữa, anh đưa sổ tiết kiệm cho cô, bảo cô đổi lấy ít đô la Mỹ mà mang theo. Làm vợ chồng một thời gian, anh cũng chỉ có thể cho cô ngân ấy.

Mục Tĩnh nhìn sổ tiết kiệm của anh, nói: “Anh cứ giữ lấy dùng đi.”

“Đổi sang đô la cũng chẳng được bao nhiêu, anh còn có lương hàng tháng nữa mà.” Anh vốn định nói cô bảo trọng, nhưng lại cảm thấy cô nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình, câu vô nghĩa này không cần phải nói.

Ánh mắt của Mục Tĩnh không giấu được vẻ chờ mong: “Anh sẽ đợi em về chứ.”

“Anh thích một cuộc sống hôn nhân bình thường hơn.” Khi cô sống không được tốt, anh có thể nhân nhượng cô. Nhưng bây giờ khó khăn của cô đã sớm qua đi, anh cũng đã chán ngán với một người coi hôn nhân như thứ có cũng được mà không có chẳng sao cả.

Cù Hoa cài cúc áo lại cho Mục Tĩnh, trong quá trình này anh vẫn giữ một khoảng cách nhất định với cô.

Từ khi anh biết cô sắp ra nước ngoài du học, giữa hai người dường như đã có thứ gì ngăn cách.

“Nếu anh buộc phải xuất ngoại vì công việc, em cũng sẽ đợi anh. Em sẽ mãi mãi đợi anh.”

“Anh biết, cho dù ba bốn năm không thấy mặt anh thì em vẫn cảm thấy chấp nhận được. Nếu như không phải công nghiệp em nói thì em định ngày nào báo cho anh biết? Một ngày trước khi đi à?” Bọn họ không còn giống như trước kia nữa, hiện tại ít nhất là cô cũng nên do dự. Nếu như cô nhờ anh lựa chọn giữa ở lại và ra đi, anh thậm chí sẽ giúp cô lựa chọn về sau. Nhưng cô chưa từng cho anh cái cơ hội ấy. Cô chỉ biết tự quyết định, sau đó thông báo với anh.

Mục Tĩnh tất nhiên có thể chấp nhận, có gì mà cô không chấp nhận được cơ chứ, trái tim của cô đã sớm cứng như đá tảng, tựa như chẳng có gì có thể khiến cô xúc động được nữa. Cho dù anh không kết hôn với cô, cuộc sống có chật vật hơn một chút thì cô vẫn sẽ kiên trì được tới hôm nay. Cô chưa từng nghĩ tới cái chết, dù chỉ một lần. Nhưng giờ đã có anh, chung quy vẫn là khác biệt. Mục Tĩnh nhắm lại những lời anh nói trong đầu, ngày nào nhỉ? Cô định sẽ nói với anh vào ngày anh không rời khỏi cô, ngày mà cho dù oán hận anh thì vẫn sẽ chờ đợi. Ngày đó, kỳ thật cô cũng chẳng biết sẽ là ngày nào.

Cù Hoa mở cửa cho Mục Tĩnh, mời cô ra ngoài, anh sẽ đưa cô về nhà. Song Mục Tĩnh lại đóng sập cửa lại, ôm chầm lấy anh từ sau lưng, một lần nữa xác nhận với anh: “Anh sẽ đợi em về chứ.”

Cô kiên trì không chịu sử dụng câu hỏi, ngay cả giọng điệu khi cầu xin anh cũng vẫn kiêu ngạo, thậm chí còn như mang theo một lời trù ẻo: “Những thứ người khác có thể cho anh sau này em đâu có thể cho anh, những thứ người khác không thể cho anh em cũng có thể cho anh. Anh sẽ vĩnh viễn không tìm được ai tốt hơn em.”

Sức lực của cô yếu hơn Cù Hoa rất nhiều, nhưng lúc này cô lại thật sự mạnh mẽ, kiên quyết không để anh đi, xác nhận với anh hết lần này tới lần khác: “Anh sẽ đợi em về chứ.”

Mục Tĩnh không ngừng hỏi, lại không lần nào nhận được câu trả lời. Cô nhắm mắt lại, để mặc nước mắt tuôn rơi, nước mắt Mục Tĩnh rớt xuống cổ của Cù Hoa. Cô không còn ôm anh chặt như vừa nãy nữa. Nhưng lúc cô gần như đã từ bỏ, Cù Hoa đột nhiên nắm lấy tay cô, quay đầu lại hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô.

Cô không tiếp tục nói “anh sẽ đợi em về chứ” nữa.

Cô biết anh nhất định sẽ đợi cô.

Chương 135: NGOẠI TRUYỆN CUỘC SỐNG HỌC ĐƯỜNG - Chương 135. Dễ như ăn bánh

Thầy Ngũ ở ký túc xá tổ chức vũ hội, mời nhân vật nổi tiếng trong trường bọn họ là Phí Nghê tham gia, hi vọng sẽ thu hút được càng nhiều người tới.

Phí Nghê nói cô không đi.

Thầy Ngũ không bực vậy mà bỏ cuộc: “Dễ lắm, em lại thông minh như vậy, chỉ cần học là biết thôi. Đám con trai ở vũ hội không biết có bao nhiêu người muốn tranh nhau dạy em đấy.”

Phí Nghê nói, vũ hội vẫn nên để cho những người chưa lập gia đình thì hơn, người đã kết hôn như cô tốt nhất không đi chiếm mất chỗ của người khác.

Thầy Ngũ lại hỏi lại: “Người đã kết hôn chẳng nhẽ không có tự do tham dự vũ hội hay sao? Nếu họa sĩ Phương nhà em còn ghen như vậy thì để tôi đi nói đạo lý với cậu ta. Cũng không thể chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn được.” Thầy Ngũ trước kia từng đi xem triển lãm mỹ thuật, đã đứng chân rất lâu trước một bức tranh, về sau biết tác giả của bức tranh ấy là ch ông Phí Nghê thì liền gọi Phương Mục Dương là họa sĩ Phương luôn từ đó. Lúc này thầy Ngũ đang cầm một tờ báo đưa Phí Nghê xem, sau khi trải qua nhiều cuộc thảo luận thì học viện Mỹ thuật đã quyết định mở lại lớp học vẽ cơ thể con người. B àu không khí bây giờ cởi mở tới mức Phương Mục Dương còn có thể vẽ người mẫu nữ không mặc đồ, chẳng nhẽ Phí Nghê không thể tham gia vũ hội hay sao?

Phí Nghê nhìn tờ báo, cười nói: “Tự do nghĩa là có tự do tham gia, đồng thời cũng có tự do không tham gia.” Phí Nghê luôn cho rằng vũ hội là nơi để tạo đi ều kiện giao lưu cho nam nữ chưa lập gia đình, còn người đã kết

hôn như cô thì không cần phải tham dự, muốn làm quen với những người khác cũng có rất nhiều cách khác.

Thầy Ngũ cười cô bảo thủ, Phí Nghê cũng không để bụng.

Cô lại giải thích cho Phương Mục Dương: “Con người anh ấy thật ra không biết ghen đâu. Bọn em đã kết hôn lâu như vậy, chút tin tưởng này vẫn phải có chứ.” Phí Nghê cảm thấy nói Phương Mục Dương thích ăn giấm là coi thường tình cảm giữa họ, anh còn lâu mới nhỏ mọn như vậy.

Thầy Ngũ vẫn thật sự muốn Phí Nghê tham gia: “Vũ hội mở cửa cho cả người ngoài trường nữa mà, gọi luôn họa sĩ Phương nhà em tới đây đi, cũng coi như kịp thời ngăn chặn ý đồ của những người khác.” Một lớp sinh viên mới lại vừa nhập học, bọn họ không biết mấy về chuyện giữa Phí Nghê và Phương Mục Dương, có đôi khi lại quá mức ân cần với đàn chị Phí.

Song Phí Nghê rất biết giữ khoảng cách với bọn họ, chỉ thiếu đi vài chữ “đã kết hôn” lên trán thôi.

Phí Nghê cũng rất sẵn lòng để cho mọi người biết cô đã có một người chồng là Phương Mục Dương. Cô không thể cứ hễ gặp ai là lại giải thích rằng mình kết hôn rồi được, làm thế quả thực quá mức tự luyến, cứ như thể mọi người ai cũng dòm ngó cô vậy. Nhưng mà thật sự vẫn có những người theo đuổi cô vì không biết cô đã kết hôn, khiến cô thấy rất nhức đầu.

Hơn nữa thầy Ngũ năn nỉ quá, Phí Nghê cũng đành nhận lời.

Cô gọi điện thoại đến trường của Phương Mục Dương, bảo anh tới đón cô. Vì gọi điện thoại ở trường học rất bất tiện nên Phí Nghê hiếm khi gọi cho anh, Phương Mục Dương còn tưởng có việc gì gấp, kết quả là cô chỉ bảo anh tham gia vũ hội. Học viện Mỹ thuật cũng có vũ hội, nhưng Phương Mục Dương chưa tham gia bao giờ, việc khiêu vũ đối với anh chẳng có bao nhiêu hấp dẫn, có thời gian anh thà đi chơi bóng còn hơn. Nhưng Phí Nghê đã mời anh, Phương Mục Dương cũng nhận lời rất dứt khoát.

Phương Mục Dương xuất phát ngay khi giờ học kết thúc, Phí Nghệ đứng ở cổng trường đợi anh. Có người chào hỏi Phí Nghệ, cô cũng chỉ mỉm cười, nhưng khi thấy Phương Mục Dương xuất hiện thì cô lại nhin không được mà cười toe toét. Phương Mục Dương mang một chiếc bánh kem hoa quả nhỏ cho Phí Nghệ. Anh dắt xe đạp, Phí Nghệ đi bên cạnh anh, vừa đi vừa ăn bánh, bước chân vô cùng nhẹ nhàng. Cô đang định đưa một thìa bánh tới miệng Phương Mục Dương theo thói quen, nhưng thìa còn chưa tới miệng thì Phí Nghệ đã nhận ra xung quanh vẫn còn có người, vậy là tức khắc rút tay trở về. Cô chủ động đề nghị dắt xe thay Phương Mục Dương, để anh ăn nốt phần bánh kem còn lại.

Hai người bọn họ đều là những người ngày thường bước đi rất nhanh, nhưng hôm nay đến địa điểm tổ chức vũ hội thì lại thong dong hiêm thấy. Trước khi họ tới được sân khiêu vũ thì nơi đây đã có không ít người, cho nên bọn họ buộc phải tiến vào trước cái nhìn chăm chú của những người kia. Có người tới mời Phí Nghệ khiêu vũ, cho dù cô đã có chồng thì người khác vẫn có thể mời cô nhảy. Song Phí Nghệ lại từ chối không chút do dự, cô nói mình hoàn toàn không biết nhảy một tí nào.

Cậu trai kia quả nhiên giống như thầy Ngũ từng bảo, cậu ta nói: “Tôi sẽ dạy cô.”

Phí Nghệ cười nói: “Tôi đã tìm được người dạy mình rồi.” Cô nhìn Phương Mục Dương, đưa tay ra cho anh nắm.

Phí Nghệ đối diện với Phương Mục Dương, Phương Mục Dương dạy cô cách nhảy. Anh không phải người có khả năng dạy học, nhưng nếu học sinh là Phí Nghệ thì anh có thừa kiên nhẫn.

Phí Nghệ cũng là một cô trò giỏi, chẳng mấy chốc đã học xong. Cô cười hỏi Phương Mục Dương: “Anh thường xuyên tham gia vũ hội ở trường mình đúng không?”

Chương 136: Lớp cơ thể người và những đi ều khác

Phương Mục Dương nói anh chưa từng tham gia vũ hội ở trường, Phí Nghệ không tin.

Cô cười nói: “Cho dù anh có tham gia thường xuyên thì cũng chẳng sao mà.”

“Đúng là chẳng sao, nhưng anh không tham gia, không thể nói dối em là có được.”

Phí Nghệ lại hỏi lớp cơ thể người đầu tiên của họ là vẽ người mẫu nam hay người mẫu nữ.

Phương Mục Dương nói là người mẫu nữ. Bản thân anh đã kết hôn, cũng không để ý chuyện nam hay nữ như mấy người chưa lập gia đình, với anh thì đâu là người mẫu như nhau cả.

Phí Nghệ hỏi: “Sao không vẽ người mẫu nam?” Cô không nhạt nhẽo đến mức ghen tuông chỉ vì chuyện này, chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi.

“Sau này sẽ có.” Phương Mục Dương cười: “Anh cũng mong lớp cho vẽ nam, như thế thì anh sẽ đi ứng tuyển, lấy tiền về mời em đi ăn tiệm.”

Phí Nghệ thấp giọng mắng anh không đứng đắn.

“Được rồi, nếu em không thích anh bị người ta nhìn thì anh sẽ chỉ cho em nhìn thôi.”

“Ai thích nhìn anh chứ?”

“Không thích nhìn à?”

Hai người khiêu vũ trong vòng tay của đối phương, người ngoài nhìn vào chỉ thấy một cặp nam nữ xứng đôi đang thân mật rủ rỉ những lời mà chỉ mình họ nghe thấy. Phương Mục Dương hỏi Phí Nghê liệu có thể để anh luyện tập vẽ cơ thể người trước khi khóa học chính thức bắt đầu hay không, người đã kết hôn như anh không thể nào lại kém cỏi hơn những người chưa lập gia đình được, xong rồi lại hỏi Phí Nghê có bằng lòng hay không. Phí Nghê không ngờ anh có thể hỏi chuyện như thế này ở nơi công cộng, tuy rằng những người xung quanh không biết anh đang nói gì. Cô nhất thời mất tập trung, giẫm lên chân Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương chỉ cho là cô không biết nhảy, tiếp tục kiên nhẫn dạy cô, đồng thời nhỏ giọng nói thêm mấy lời trêu ghẹo. Lòng Phí Nghê bị anh làm cho rối loạn nên cứ liên tiếp mắc lỗi, không ít lần giẫm lên chân anh. Nhưng Phương Mục Dương dường như không hề thấy đau, vẫn hạ giọng thản nhiên cùng cô mãi. Có người không hiểu rõ tình hình tuy biết Phí Nghê là hoa đã có chủ nhưng vẫn không cam lòng muốn dạy cô nhảy, dù sao thì với độ thông minh của cô, học mãi không được thì chỉ có thể là do người dạy có vấn đề.

Phí Nghê không định nhận lời, nhưng Phương Mục Dương lại rất phóng khoáng mà buông tay cô ra, bảo cô khiêu vũ cùng với anh ta. Người thay thế Phương Mục Dương là một nghiên cứu sinh cùng khoa với Phí Nghê, đạo gầy đây rất nổi tiếng. Phương Mục Dương không ngần ngại mà néo má Phí Nghê trước mặt người ngoài, anh véo không mạnh tay, nhưng mặt cô vẫn đỏ lên. Phương Mục Dương rất biết đi đâu mà tìm một chỗ để ngồi, vừa ngồi một bên vừa nhìn Phí Nghê nhảy với người khác, dáng vẻ vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển. Anh cầm giấy vẽ Phí Nghê, Phí Nghê đang khiêu vũ cùng một người khác, nhưng trong tranh vẽ của anh chỉ có mỗi cô mà thôi. Thi thoảng Phí Nghê di chuyển đến đối diện anh, hai người cũng chỉ nhìn nhau một cái.

Phác họa xong rồi, Phí Nghê vẫn còn chưa đổi bạn nhảy, Phương Mục Dương đã bước đến dắt tay cô, lại một lần nữa trở thành bạn nhảy của cô. Anh đưa chiếc máy ảnh mình mang đến cho người đàn anh vừa mới nhảy

cùng cô xong, nhờ anh ta chụp giúp bọn họ vài tấm ảnh. Phương Mục Dương không hề chú ý tới sắc mặt của đối phương, anh chỉ nhìn Phí Nghê cười. Phí Nghê nói không cần, đàn anh còn phải khiêu vũ cùng người khác, không có thời gian chụp hình cho hai người họ. Nhưng cuối cùng người họ vẫn nhận máy ảnh anh đưa. Lần này Phương Mục Dương và Phí Nghê chỉ ôm nhau khiêu vũ, cùng nhìn vào mắt nhau, nhưng lại đều không nói gì, số lời nói ra còn chẳng nhiều bằng khi này Phí Nghê nói với người ngoài. Khuôn mặt của bọn họ cách nhau thật gần, khoảng cách này rất thích hợp để hôn môi, ngạt nổi hoàn cảnh lại không thích hợp, bởi vì những người xung quanh vẫn thường xuyên nhìn thấy họ. Phương Mục Dương dùng giọng điệu chỉ mình Phí Nghê nghe thấy để nói chuyện với cô, Phí Nghê cúi đầu mỉm cười, đôi mắt vừa lúc dừng lại trên đôi giày dưới chân anh.

Vũ hội còn chưa hạ màn mà hai người đã rời đi. Phương Mục Dương lấy lại chiếc máy ảnh từ chỗ đàn anh, nói lời cảm ơn anh ta. Phí Nghê ngẩng đầu sau xe đạp của Phương Mục Dương, hai tay ôm lấy eo anh, quở trách: “Người ta đến đây là để khiêu vũ, anh còn bắt anh ấy chụp ảnh cho mình làm gì.”

“Anh sợ anh ta không biết bọn mình đã kết hôn rồi.”

“Làm gì có chuyện không biết chứ?”

“Em càng nhảy với người khác nhiều sẽ lại càng biết anh phù hợp với em nhất.”

“Anh đi khiêu vũ cùng người ta cũng chỉ để so sánh sao?”

Phương Mục Dương lập tức ý thức được sự nguy hiểm trong câu hỏi này: “Vũ hội trong trường anh chưa tham gia lần nào.”

“Vậy sao anh nhảy tốt thế?”

“Có phải việc gì khó đâu, với lại, chẳng nhẽ anh có thể không chuẩn bị gì mà cứ thế đến đây để làm em mất mặt sao?” Nói rồi, Phương Mục Dương lại nhắc tới lời đề nghị của anh ở trong vũ hội.

Phí Nghê không trả lời.

Phương Mục Dương mặt dày đưa ra một phương án giải quyết: “Nếu em thấy mình thiệt thòi thì có thể vẽ anh trước, vẽ đến khi nào em vừa lòng mới thôi.”

Phí Nghê bật cười: “So với chuyện đó thì em còn có hứng thú với chuyện tối nay ăn gì hơn.” Trước khi tham dự vũ hội bọn họ đều bận việc riêng, vẫn còn chưa kịp ăn gì.

Hai người ngồi quanh bếp cồn ăn mì, Phí Nghê gấp cho Phương Mục Dương một miếng thịt từ bữa trưa, bảo anh ăn nhiều một chút. Cô đã từng tới nhà ăn của học viện Mỹ thuật mấy lần, phát hiện đồ ăn ở bên ấy rất nghèo nàn. Phí Nghê và Phương Mục Dương bàn bạc chuyện mua nhà. Từ sau khi cháu gái của cô chào đời, chị dâu đã tìm đủ mọi cách để được phân một căn nhà, không khác mấy so với nhà lúc trước cô được phân. Song chị dâu và cha mẹ chồng vẫn ở căn nhà hai phòng ngủ mà lúc trước họ đổi lấy, còn gia đình sống bên nhà của Phí Nghê đã chuyển sang gian nhà chị dâu được phân, kết quả là nhà của Phí Nghê bị bỏ trống. Phí Nghê nghĩ sau khi tốt nghiệp chắc chắn cô sẽ không quay lại xưởng may mũ làm việc, hiện tại cũng không có lý do gì để chiếm dụng nhà ở của xưởng, chỉ bằng trực tiếp trả lại, danh chính ngôn thuận mua một căn nhà của mình còn hơn. Hiện tại cư dân càng lúc càng đông đảo, nhưng số lượng nhà riêng có thể mua bán được lại có hạn, có lẽ nhà ở về sau sẽ ngày càng đắt, chẳng bằng mua luôn bây giờ, cũng đỡ phải đóng tiền thuê. Đã là nhà của mình rồi thì Phương Mục Dương có thể muốn làm gì thì làm nấy, không cần phải lo lắng về chuyện vẽ lên tường xong phải khôi phục lại cho người ta thế nào nữa. Phí Nghê nói những suy nghĩ của mình cho Phương Mục Dương nghe, Phương Mục Dương nói “được”.

Từ trước đến giờ anh vẫn luôn ủng hộ Phí Nghê mua nhà, trên giấy tờ nhà sẽ để tên của Phí Nghê. Đầu là người một nhà cả, viết tên ai thì cũng vậy.

Phí Nghê nằm trên tấm chăn ở phòng vẽ tranh, đầu gối lên cánh tay của Phương Mục Dương, ngắm những vì sao qua giếng trời. Cô véo vào cánh tay anh một cái, đã vào đại học, lại có nhà riêng của mình, hạnh phúc đến mức cảm giác hơi thiếu chân thật. Nhưng Phương Mục Dương dường như

đã không còn biết đau là gì nữa, Phí Nghệ hỏi anh có đau không, anh chỉ nói không đau. Phí Nghệ nghiêng người, cắn một cái lên má Phương Mục Dương, cười cười hỏi anh: “Có đau không?”

“Không đau.”

“Thế anh cắn em một cái thử xem nào.”

Phương Mục Dương sợ Phí Nghệ đau nên lần đầu tiên cắn rất nhẹ.

Phí Nghệ bảo anh cắn mạnh một chút, nếu không chẳng khác gì đang giả vờ.

Nhưng lần này Phương Mục Dương lại cố tình không nghe lời cô, mỗi một lần cắn đều rất nhẹ nhàng, nhột đến mức Phí Nghệ phải lăn lộn ở trên chăn.

Tuy nhiên cảm giác nhột nhột đó rất chân thật. Phí Nghệ che miệng mình lại, bảo Phương Mục Dương cách xa cô một chút. Nhưng đối với Phương Mục Dương mà nói thì đây lại là chuyện không thể.

Hai người nằm ì một lát, sau đó Nghệ hỏi anh: “Không phải anh muốn vẽ tranh à? Vẽ luôn bây giờ đi.”

Phương Mục Dương nghi ngờ mình đã nghe lầm: “Thật sao?”

“Giả đấy!”

Trong quá trình vẽ, Phí Nghệ vẫn luôn cầm một cuốn sách che mặt mình. Cô thật sự đang đọc sách, nhưng cũng không khỏi khâm phục cô gái mà học viện Mỹ thuật định sẽ mời làm người mẫu, thoải mái phóng khoáng để cho người ta quan sát đúng là chuyện quá khó làm. Ít nhất thì là cô cảm thấy khó. Cũng may cô còn có sách, vẫn có thể chống đỡ được.

Phí Nghệ chuyển sách xuống dưới tầm mắt, lên nhìn trộm Phương Mục Dương một cái, phát hiện lúc này anh còn đứng đắn hơn so với lúc khiêu

vũ nhiên, cứ như thể người không chấp nhận được mấy trò tục tĩu chính là bản thân anh vậy.

Chật vật mãi mới xong việc vẽ, Phí Nghệ quẩn chần quanh mình, bước tới xem thành quả, vốn dĩ lúc nãy mí mắt đã suýt đánh nhau mà giờ lại tỉnh như sáo. Trong tranh, nửa khuôn mặt của cô bị sách che khuất, chỉ lộ ra một đôi mắt ngượng ngùng có chút tinh ranh. Phương Mục Dương nắm tay cô, hôn lên khóe môi của cô một cái. Phí Nghệ nghiêng đầu, không muốn nhìn anh: “Em buồn ngủ quá rồi, đi ngủ đây.”

“Nhưng bây giờ anh chưa định ngủ.”

“Kệ anh.”

Phương Mục Dương dùng một tay ôm Phí Nghệ vào lòng: “Em kệ thì ai quản anh?”

Chuyện mua nhà ở về căn bản là đã định, nhưng trước lúc mua nhà Phương Mục Dương lại đưa ra một ý tưởng mới. Anh định sẽ mua một căn nhà gần trường Phí Nghệ, ngày thường về nhà cũng tiện. Nhiều khả năng học xong Phí Nghệ sẽ làm việc luôn tại trường, còn anh thì sao cũng được, ở gần hay xa cũng thế. Tuy nhiên Phí Nghệ rất có cảm tình với căn nhà hiện tại cho nên không đồng ý đổi, trước kia bọn họ cũng tốn nhiều tiền trang trí nó, hơn nữa căn nhà này tuy xa chỗ cô nhưng lại gần chỗ Phương Mục Dương, vị trí không hẳn là không được một điểm nào. Tiếc do Phí Nghệ quản lý, chuyện mua phòng cũng là cô quyết định, ý tưởng của Phương Mục Dương không tác dụng.

Đương nhiên cũng có biện pháp đẹp cả đôi đàng, đó chính là giữ lại nhà cũ, mua thêm một căn nhà mới. Nhưng bọn họ không đủ tiền, Phương Mục Dương cũng không đề cập.

Sang kỳ nghỉ hè tiếp theo, Phương Mục Dương phát hiện gần trường học Phí Nghệ có một căn nhà khá được đang rao bán, mọi phương diện đều rất tốt, chỉ là không có tiền mua. Trùng hợp là một vị khách Phương Mục Dương từng gặp khi còn làm bồi bàn ở khách sạn Ngoại giao rất thích cách anh dùng sơn dầu để vẽ tranh Trung Quốc, cho nên anh đã tặng ông ta một

bức tranh, không ngờ hiện tại bức tranh ấy lại tạo được tiếng vang khá lớn. Người đàn ông kia bằng lòng chi tiền vé máy bay để mời anh mang vài bức tranh nữa sang New York, vợ của ông ta có một phòng trưng bày tranh bên đó.

Phương Mục Dương biết chuyến đi Mỹ này của anh không liên quan nhiều đến nghệ thuật, tính chất thương mại mới là chủ yếu. Nếu muốn mang tranh đi bán thì phải tuân theo rất nhiều quy tắc của họ, phần lớn cái gọi là cá tính cũng chỉ là loại cá tính đã đồng nhất hóa và được đóng gói kín chu mà thôi. Mỗi vòng tròn đều có xu hướng riêng của nó, đi ngược với xu hướng cũng đồng nghĩa với việc tranh không bán nổi. Cho dù đã ký hợp đồng với phòng trưng bày thì cũng chưa chắc tranh của anh đã bán được, càng đừng nói gì tới việc bán được với giá cao. Song anh không có quá nhiều chấp niệm với tiền bạc, chuyến đi này dù không lời thì cũng chắc chắn sẽ không lỗ, được hồi tiền vé máy bay, còn có thể thuận tiện đi thăm chị hai cùng với người cậu suốt bao năm qua anh chỉ thấy trên ảnh chụp. Nếu như có thể, anh hi vọng cậu sẽ trở về thăm mộ bà ngoại một lần. Tất nhiên nếu kiếm được tiền sẽ càng tốt, anh sẽ mua thêm sân cho Phí Nghê.

Phí Nghê cũng không biết chừng mình không có chí lớn, không hề mong muốn được nổi danh ở nước ngoài, chỉ muốn kiếm tiền mua sân cho cô. Cô rất coi trọng việc đi Mỹ của Phương Mục Dương, còn định đổi hết tiền tiện kiệm thành đô la cho anh tiêu trên đường, dù sao người ta cũng nói dù ở nhà nghèo đi đường vẫn phải dư dả. Song Phương Mục Dương đã kiên quyết ngăn cô đổi tiền, ngân ấy tiền có đổi sang đô la cũng chẳng được bao nhiêu, anh xài hết thì dễ dàng, Phí Nghê kiếm được mới khó. Anh nói tiền đô anh sẽ tự mình đi đổi.

Phí Nghê đến sân bay tiễn Phương Mục Dương. Trước khi đi, Phương Mục Dương lại đưa một phong bì cho cô, bên trong chính là số tiền cô định đổi thành đô la cho anh. Phương Mục Dương nói với Phí Nghê rằng người ta đã nhiệt tình mời mình đi, nhất định sẽ đón tiếp mình chu đáo, sao có thể để mình tiêu tiền được. Thật ra khi nói những lời này, chính bản thân anh cũng không tin nổi.

Nhưng lời anh nói ra lại nghe rất thật, cứ như thể sự tình đúng là sẽ như thế vậy.

Chương 137: Mấy chuyện vụn vặt

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Mục Dương mang quà cho cả Martin lẫn người nhà của ông ấy.

Martin rất chào đón Phương Mục Dương, còn chuẩn bị riêng cho anh một căn phòng để ở. Trước khi trở thành nhà môi giới chứng khoán thì Martin vẫn luôn muốn được làm họa sĩ, sau khi buộc phải nhận ra mình không hề có năng khiếu vẽ tranh, ông ấy đã từng buồn bã vô cùng. Phu nhân của Martin là đối tác của một phòng trưng bày tranh, nhờ có Martin đứng giữa, Phương Mục Dương đã ký được hợp đồng với họ.

Bọn họ xem Phương Mục Dương như một họa sĩ đồng quê, mà lúc trước cũng chính Phương Mục Dương đã giới thiệu bản thân với Martin như vậy, anh nói trước khi trở thành bồi bàn thì mình vừa làm nông vừa vẽ tranh. Khi ấy Phương Mục Dương còn muốn thảo luận với Martin về ngành nông nghiệp ở Mỹ, chỉ tiếc là Martin chưa từng sống ở nông thôn cho nên không thể nói nhiều về đề tài đó. Martin coi Phương Mục Dương như một chàng trai hồn nhiên ở quê vẫn chưa bị nhuộm đen bởi sự đời, một cậu em nhỏ ngoài vẽ tranh ra thì chẳng biết chuyện gì hết, cho nên đã sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng chu đáo cho anh. Ông ấy nhìn thấy một niềm vui trẻ thơ trong tranh của Phương Mục Dương, cho nên cũng nhận định Phương Mục Dương là con người giản dị ngây thơ như thế.

Ban đầu Phương Mục Dương vốn định mua một tấm bản đồ để tự mình dạo quanh thành phố, anh không muốn làm phiền người khác, càng không thích bị sắp đặt, nhưng vì hành trình mấy hôm đó của anh đều đã được Martin lên kế hoạch kín kẽ nên anh làm khách chỉ đành phải nghe theo chủ. Trước kia Phương Mục Dương từng nói với Martin, một nửa số thịt mà anh ăn đều đến từ việc săn bắn, vậy nên Martin đã dẫn Phương Mục

Dương đến câu lạc bộ săn bắn của Long Island tham quan. Phương Mục Dương tới New York cả một tuần mà chưa đến được phòng trưng bày tranh hay xem một bức họa nào, nếu không phải đi săn hoặc chèo thuyền thì cũng là nằm phơi nắng ngoài bãi biển. Dưới sự giám sát của Martin, Phương Mục Dương còn tự lái một chiếc ô tô. Sau mấy ngày bị chủ nghĩa tư bản đả độn, Phương Mục Dương không hâm mộ những thứ khác, nhưng đã bắt đầu hi vọng có một chiếc xe của mình. Anh không cần xe quá tốt như xe của Martin, chỉ cần một chiếc Ford cũ là được, muốn chở Phí Nghệ đi đâu thì đi đấy. Đồng thời qua các hoạt động săn bắn và chèo thuyền, Phương Mục Dương đã chứng minh được sức vóc nông dân của mình.

Phương Mục Dương từ chối những sắp xếp đầy thiện ý của Martin kể đó, anh nói ở quê anh còn không đi lạc được nữa là một thành phố như New York. Sau khi mua một tấm bản đồ, anh chỉ mất có mấy ngày là gần như đã biết hết mọi góc ngách của New York. Phương Mục Dương không chỉ không có tiền ăn tiệm mà ngay cả những quầy hotdog nhỏ trên phố anh cũng không nỡ mua, chỉ đành mua ít thực phẩm ở khu vực sắp hết hạn trong siêu thị rồi vừa ăn vừa dạo bộ. Sau khi đã có ấn tượng chung về toàn bộ thành phố, anh bắt đầu nhắm tới các phòng trưng bày tranh, ngày nào cũng ngồi tàu điện ngầm đi xem tranh, mỗi một lần đi đầu hết trọn vẹn một ngày. Các món ăn trong nhà hàng đương nhiên không chuẩn bị cho những người nghèo như anh, anh vẫn ăn thực phẩm sắp hết hạn, vừa ăn bên ngoài phòng trưng bày tranh vừa quan sát những người đi lại xung quanh đấy. Vào những ngày đẹp trời, quan sát người khác cũng là một kiểu niềm vui. Mỗi lần như thế anh lại nhớ tới những ngày tháng ở nông thôn, dân làng làm việc xong thì ăn cơm luôn ngoài đồng, hiện tại anh chẳng khác với bọn họ là mấy, chỉ khác là bọn họ ngồi ăn, còn anh thì đứng. Ăn xong rồi, anh lại vào trong xem tranh. Giờ có thể nhìn được bút tích thật của những bức họa trước kia anh và Phí Nghệ xem trong sách, tất nhiên phải ngắm kỹ thêm vài lần nữa. Phí Nghệ không ở bên cạnh, anh liền xem thêm cả phần của cô.

Ban ngày Phương Mục Dương tới các phòng trưng bày tranh xem tranh, buổi tối lại ở nhà Martin truy cập văn hóa nước nhà, bỏ chút thời gian dạy các con của ông ấy viết chữ Trung Quốc. Tuy rằng trình độ văn hóa của

anh có hạn, nhưng ở cạnh ông Phương lâu ngày cũng xem như là mưa dầm thấm đất, về khoản thư pháp cũng có chút ít nền tảng. Anh dạy mấy đứa nhỏ viết hai chữ “Phí Nghê” theo lối tiểu triện, lối chữ lệ và chữ khải(1)... Chỉ vài ngày sau, bọn trẻ đã “vẽ” được chữ Phí Nghê theo nhiều phong cách khác nhau.

(1) Tiểu triện là phong cách viết phát triển từ chữ đại triện thời Chu, ra đời sau khi Tần Thủy Hoàng đề ra chính sách thống nhất văn tự và có thể coi là kiểu chữ thống nhất đầu tiên của Trung Quốc. Chữ lệ được giản lược từ chữ triện, xuất hiện từ thời Chiến Quốc nhưng do lựa chọn của Tần Thủy Hoàng nên bị mai một một thời gian, chỉ được bắt đầu sử dụng lại phổ biến sau thời Tây Hán thay cho chữ triện nhờ tính đơn giản hữu ích của nó. Chữ khải xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy, được phát triển từ chữ lệ và là kiểu chữ viết phổ biến của Trung Quốc ngày nay.

Phòng trưng bày tranh có quá nhiều tranh đang đợi Phương Mục Dương xem, ngày nào anh cũng đi, cũng có những khi cầm bút vẽ, không phải trên vẽ trên vải vẽ mà là vẽ trên áo phông. Anh đã tìm được một loại áo phông màu trắng có chất vải rất hợp để vẽ tranh, vì mua được ở khu chợ từ thiện nên giá cả cũng rất rẻ. Phương Mục Dương không vẽ tranh theo kiểu nghiêm túc, anh hoặc sử dụng phong cách hoạt hình, hoặc biến tranh sơn dầu thành phong cách tự do, hoặc là trực tiếp trừu tượng hóa thành những đường nét thô kệch. Sau khi vẽ xong mặt trước anh lại bảo đám nhóc nhà Martin viết chữ lưu niệm cho anh ở mặt sau, vậy là sau lưng Phương Mục Dương lúc nào cũng đầy những chữ Phí Nghê với vô số phong cách viết...

Ở những phòng trưng bày tranh nơi xứ người, Phương Mục Dương ngang nhiên mặc toàn áo phông với các kiểu chữ “Phí Nghê” sau lưng, cứ như là Phí Nghê thật sự đứng sau lưng để ngắm tranh cùng anh vậy. Những đứa trẻ nhà Martin rất thích áo phông của anh, Phương Mục Dương cũng vẽ lên quần áo cho chúng, từ áo phông trắng đến sơmi trắng hay váy trắng... Các bức vẽ khác hẳn nhau, nhưng mặt sau đều viết tên Phí Nghê cả, chẳng qua là phong cách viết thì không giống. Phương Mục Dương mượn máy ảnh, chỉ huy bọn nhỏ đứng vào một chỗ, chụp một tấm hình toàn lưng của chúng.

Phương Mục Dương dẫn đám nhóc nhà Martin đến phòng trưng bày tranh, những bộ quần áo độc nhất vô nhị không thấy ở cửa hàng nào của chúng đã thu hút được không ít sự chú ý. Đặc biệt là những chữ “Phí Nghệ” xếp chồng ở sau lưng kia, quả thực là cô đọng lịch sử thư pháp Trung Quốc.

Tuy nhiên phần lớn thời gian Phương Mục Dương vẫn đi một mình, anh thích được ở riêng hơn.

Phương Mục Dương cũng mặc một chiếc áo phong tự chế tại buổi tiệc rượu khai mạc triển lãm tranh của mình. Không phải buổi triển lãm tranh của riêng anh, mà là cùng với vài tay lính mới khác trong thế giới hội họa nữa. Anh là người ngoài rìa nhất trong số họ, những người kia nhiều ít gì thì cũng đã có chút danh tiếng, trong đó còn có cả người có chung nhà phê bình với một họa sĩ nổi danh. Phương Mục Dương đoán mình bị người ta nhét vào nơi này. Trước đó đôi ngày anh vừa ghé thăm cả thấy hai mấy phòng trưng bày tranh, đã có hiểu biết tương đối về xu hướng lưu hành của các tác phẩm nghệ thuật trên thị trường, có thể nhận ra những bức tranh anh mang tới không phù hợp với trào lưu sưu tập hiện tại. Song anh không hề tiếc nuối, vẽ tranh là chuyện mang nhiều tính chất cá nhân, thứ mà anh hưởng thụ nhất sẽ mãi mãi là khoảnh khắc cầm bút vẽ. Còn việc những người khác đánh giá như thế nào thì chẳng những không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh mà còn không ảnh hưởng tới cảm nhận của anh về bản thân mình, nó cũng lắm chỉ ảnh hưởng tới nhà anh ở mà thôi.

Đã vậy phòng trưng bày còn định giá tranh của anh rất cao – những cái giá vượt quá tầm một họa sĩ trẻ không danh tiếng. Phương Mục Dương cảm thấy mức giá này rất khó bán, anh thà bán tranh với giá thấp một chút, đủ để về nước mua một cái sân là được, mà không mua được sân thì mua máy giặt tự động cũng chẳng sao, một chiếc máy giặt hoàn toàn tự động vừa được ra mắt ở trong nước, coi như giải phóng cho đôi tay của anh và Phí Nghệ. Nhưng bên môi giới đã nâng tầm giá trị con người của anh như vậy, anh cũng không thể làm bọn họ mất hứng được. Dù sao anh cũng đã được xem rất nhiều tranh trong các phòng trưng bày khác nhau, chuyên đi này cũng coi như là đáng giá.

Việc tranh có thể bán được hay không sẽ được quyết định trong buổi tiệc rượu khai mạc. Phương Mục Dương ở cùng gia đình Martin một thời gian, nói năng cũng lưu loát hơn hồi mới đến rất nhiều, không chỉ đối thoại tiếng Anh trôi chảy mà còn có thể sử dụng tiếng Anh để kể chuyện tiêu lâm. Anh không chờ mong nhiều ở việc bán tranh của mình, nhưng lại rất có hứng thú với việc thưởng thức rượu và thức ăn trong bữa tiệc. Phương Mục Dương không hạ thấp bản thân, cũng không tự đi khoe mẽ. Anh không chủ động bắt chuyện cùng người khác, nhưng nếu có người tìm anh nói chuyện, anh cũng sẽ vừa ăn vừa tán dóc với đối phương đủ các thể loại trên trời dưới bể. Số người chủ động nói chuyện với Phương Mục Dương vượt qua dự tính của anh, so sánh với những bức tranh của anh ở trong phòng trưng bày, bọn họ càng có hứng thú với con người anh và tranh vẽ trên quần áo của anh hơn. Tranh của anh quá hiện thực, mà ở cái thời buổi này, chủ nghĩa hiện thực đã lỗi thời từ lâu rồi.

Một người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự nói với Phương Mục Dương: “Tôi đã từng gặp cậu.” Ông ta từng thấy Phương Mục Dương ở một phòng trưng bày khác, cả anh lẫn những bộ đồ anh tự chế đều bắt mắt một cách kỳ lạ. Tuy nhiên lúc ấy, trong mắt Phương Mục Dương chỉ có mỗi tranh mà thôi.

Nếu Phương Mục Dương là nữ thì có lẽ sẽ nghi ngờ người trước mắt đánh tìm cách v3 vãn anh. Anh không có ấn tượng gì với ông ta, nhưng đi đâu đó cũng không ngăn được anh giới thiệu những con chữ sau lưng mình với người đàn ông này. Anh thậm chí còn dạy ông ta cách đọc tên Phí Nghê bằng tiếng Trung nữa.

Người đàn ông nọ hi vọng có thể ký được quyền sử dụng tranh của anh để sản xuất trang phục hàng loạt.

Phương Mục Dương nói một cách rất chính thức rằng anh sẽ để luật sư của mình thương thảo các điều kiện cụ thể với ông ta. Anh căn bản không có luật sư, nhưng anh có thể nhờ Martin tìm người giúp mình ngay lập tức.

Nếu Martin có mặt ở đây thì chắc chắn sẽ nghi ngờ cậu trai nhà quê chất phác Phương Mục Dương vừa tới New York chưa được mấy ngày mà đã

bị chủ nghĩa tư bản đầu độc thành cái dạng đó.

Những bức tranh nghiêm túc của Phương Mục Dương không bán được, nhưng anh lại kiếm được tiền nhờ mấy bức tranh tùy tiện vẽ trên quần áo. Số tiền đó nhiều hơn hẳn anh mong đợi.

Là một người tán thưởng tranh của Phương Mục Dương, Martin thấy tranh anh không ai hỏi thăm thì đã chủ động mua một bức trong số đó. Phương Mục Dương lại một lần nữa thể hiện sự đơn thuần chưa bị chủ nghĩa tư bản đầu độc của mình, anh nói mua gì mà mua, tôi tặng ngài luôn là được. Tuy cũng là tay làm ăn lọc lõi nhưng Martin không thể nào lợi dụng một người nhà quê vô tư như Phương Mục Dương, ông ấy kiên trì viết séc cho anh. Ông ấy đã nhất quyết cho, Phương Mục Dương cũng bèn nhận, tranh cái về chuyện tiền bạc không phải tác phong của anh.

Cần tiền trong tay, Phương Mục Dương tức khắc mời cả gia đình Martin đến nhà hàng Trung Quốc đắt nhất thành phố ăn một bữa no nê, sau đó lại mua quà tặng cho từng người, cảm ơn họ đã chiêu đãi anh mấy ngày nay.

Phương Mục Dương dành thêm mấy ngày cuối cùng để vẽ tranh trong phòng trưng bày, sau đó mua vé máy bay đến California thăm chị gái.

Anh chuyển lại quà của cha mẹ và Phí Nghệ cho chị hai, còn quà của anh tặng cho Mục Tĩnh là một tấm séc.

Mệnh giá của tấm séc ấy không nằm trong phạm vi tưởng tượng của Mục Tĩnh.

Chị gái của anh dĩ nhiên không cho rằng anh là một người nhà quê chất phác, vậy nên Phương Mục Dương đành phải kể lại vận may đặc biệt của mình cho chị nghe.

Mục Tĩnh nói trước mắt cô không thiếu tiền, bảo Phương Mục Dương cần tiền về tiêu cho bản thân mình.

Phương Mục Dương cười nói: “Nếu chị thật sự không thiếu tiền thì có thể thêm vào một ít rưỡi đến phòng trưng bày mua tranh của em, cũng coi như

đề cao giá trị con người giúp em.”

Mục Tĩnh không ngờ anh lại nói vậy, không khỏi phì cười.

Phương Mục Dương lại lấy ra một chiếc phong bì.

Trước khi đi anh đã gọi điện thoại cho anh rể, hỏi anh ấy có muốn đưa gì cho chị hai không. Anh rể của anh rất thực tế, chỉ gửi qua một phong bì, trong phong bì toàn tiền đô, nói là tiền cho Mục Tĩnh mua tạp chí. Khi ăn thực phẩm sắp hết hạn trong siêu thị, Phương Mục Dương cũng chưa từng mở cái phong bì này ra.

Mục Tĩnh nhìn tiền bên trong, phản ứng đầu tiên chính là sao lại nhiều vậy.

Mục Tĩnh biết tiền lương và tiền thưởng của Cù Hoa, căn bản không dư ra được ngần này. Có lẽ anh đã bán tem đi đổi lấy tiền, cô biết bộ sưu tập tem của anh rất có giá trị.

Ngoài tiền ra, trong phong bì còn có một bức thư.

Mục Tĩnh cầm thư, hỏi em trai mình: “Anh ấy còn nói gì nữa không?”

“Những gì anh ấy muốn nói đều viết ở trong thư rồi.”

Mỗi lần Cù Hoa gửi thư, Mục Tĩnh đều nghi ngờ không biết có phải anh muốn nói chuyện ly hôn với cô hay không.

Mục Tĩnh vốn là học giả được mời đến, đến đây rồi, cô lại cảm thấy dù thế nào cũng phải lấy được cái bằng tiến sĩ thì chuyển đi này mới coi như đáng giá. Trước đây cô chỉ có bằng cử nhân, nhà trường đã tổ chức một chức ủy ban bảo vệ để tiến hành đánh giá học lực cho cô, phải thông qua buổi đánh giá mới có thể chính thức đăng ký học tiến sĩ. Vượt qua buổi bảo vệ ấy không khó, điều khó khăn chính là nói chuyện này với Cù Hoa. Lúc trước cô nói với anh sẽ về nước sau khi kết thúc chương trình du học kết thúc, mà hiện tại cô lại muốn học lên tiến sĩ. Khoảng cách từ lúc đăng ký đến khi tốt nghiệp là một khoảng cách rất xa, sinh viên chính quy bình

thường muốn lấy được bằng tiến sĩ của Mỹ ít ai mất dưới năm năm, sáu bảy năm mới tốt nghiệp cũng không phải là hiếm thấy.

Mỗi lần viết thư được nửa chừng, Mục Tĩnh lại xé đi viết lại. Cô chụp mấy tấm hình rồi gửi về cho Cù Hoa, trong bức hình nào trông cô cũng rất ra dáng, rất giống một người đáng để chờ đợi. Mục Tĩnh viết thư cho Cù Hoa, nói anh đợi cô hai năm, trong vòng hai năm cô sẽ cặm học vị tiến sĩ trở về. Nếu hai năm sau cô không quay về, anh muốn ly hôn hay muốn như thế nào cũng được. Cô còn bảo Cù Hoa gửi một tấm ảnh nhỏ cho cô, cô cũng muốn được nhìn anh một chút.

Ở Mỹ hai năm mà lấy được bằng tiến sĩ, đúng là người si nói mộng. Nhưng cô không thể để Cù Hoa đợi lâu hơn, bởi anh cũng là một người đàn ông sinh lý bình thường, mong muốn có một cuộc sống hôn nhân bình thường. Anh đối tốt với cô, là vì cô là vợ anh, chứ không phải vì cô là Phương Mục Tĩnh, mà pháp luật lại cho phép anh ly hôn rồi đổi một người vợ mới.

Ngoài thư ra Mục Tĩnh còn gửi về cuốn tạp chí khoa học thần kinh mà cô mua cho Cù Hoa, Cù Hoa cũng cần biết những người đồng nghiệp của anh ở nước ngoài đang làm gì. Cô nhận được hồi âm của Cù Hoa, Cù Hoa không nói là có đợi cô hay không, chỉ gửi lại một tấm ảnh theo như cô đã yêu cầu. Ảnh của anh không nghiêm chỉnh như ảnh cô chụp, nhìn có vẻ như tùy tiện chụp lúc vừa ra khỏi phòng mổ xong. Cô luôn mang theo tấm ảnh đấy bên người.

Sau đó Mục Tĩnh lại gửi cho Cù Hoa nhật ký mà cô viết cùng với tạp chí khoa học thần kinh mà mình đặt mua. Trong nhật ký, cô kể với anh về cái ngày mà cô mặc một chiếc váy rộng thùng thình, bởi vì gió thổi liên tục nên lần váy cứ dán vào chân cô rồi lại bị gió thổi bay, cảm giác giống như anh đang vuốt ve cô vậy. Cái cảm giác ấy dễ chịu tới mức cô đã phải đi chậm lại, để nó kéo dài lâu hơn một chút. Những lời này cô không thể nói trước mặt Cù Hoa được, nhưng mà viết ở trong thư thì lại chẳng thẹn thùng tí nào. Để hồi tưởng cảm giác đó, cô thậm chí còn mua thêm một chiếc áo sômi với chất liệu giống hệt nó.

Mục Tĩnh không nói cho Cù Hoa biết, chiếc sômi ấy cô đã mua ở chợ bán đồ cũ với giá một đô la rưỡi, một cái giá tương đối đắt đỏ với cô, những chiếc áo sômi nam cỡ nhỏ mà trước kia cô mặc chỉ cần khoảng năm mươi xu là mua được. Ngày nào cô cũng mất mười tám tiếng học tập, nhưng vẫn phải dành ra thời gian để là quần áo. Cô luôn chuẩn bị sẵn một đồng vấn đề nhỏ để suy ngẫm trong lúc là, vậy mà áo sômi cô là vẫn không có lấy một nếp nhăn, những người không biết còn tưởng đồ cô mặc rất đắt tiền. Ở trường học có không ít người theo dõi cô, trong số đó có cả tỉên vệ chính của đội bóng bầu dục, rất được các cô gái trẻ mến mộ, tuổi cũng nhỏ hơn cô nhiều. Nhưng cậu trai đó đã hoàn toàn hiểu lầm cô, không chỉ hiểu lầm tuổi tác mà còn hiểu lầm thân phận của cô. Mục Tĩnh lười giải thích nhiều, chỉ nhìn vào cặp mắt xanh da trời kia mà nói cô đã kết hôn, chằng cô là một bác sĩ phẫu thuật thần kinh. Mục Tĩnh trước nay chỉ tán thưởng vẻ đẹp của người phương Đông, nếu không phải ngoại hình Cù Hoa phù hợp thẩm mỹ của cô thì chắc hẳn cô sẽ mất rất nhiều thời gian thuyết phục bản thân cưới anh, nhưng lúc ấy hình như cô còn chẳng nghĩ ngợi gì mà đã nhận lời ngay lập tức. Khi đó cô cần anh trên mọi phương diện, cô hận khởi đầu như thế, cô đã chọn anh trong tình cảnh bản thân không có bất cứ một lựa chọn nào, giống như việc “cô chọn anh” chẳng hề đáng giá lấy một xu vậy.

Mục Tĩnh thường xuyên viết lại những tâm trạng vụn vặt của mình, tất cả đều được viết vào giờ cơm lúc nghỉ giải lao. Không chỉ lấy tin chỉ và viết luận văn, cô còn vô số việc khác cần làm, không dành ra được chút thời gian nào để viết thư cho đảng hoàng cả. Viết được tương đối nhiều rồi, cô lại gửi qua bưu điện cho anh. Cô không kể với anh về việc người ta theo dõi cô, cho dù tình cảm của đối phương là thật lòng hay giả dối thì mang việc ấy đi khoe cũng thật quá ư vô vị, hơn nữa Cù Hoa không phải kiểu đàn ông ấy – cái kiểu đàn ông tuy ghen tuông nhưng vẫn coi chuyện người khác theo dõi vợ mình là một loại vinh quang. Cù Hoa không giống với họ, nếu cô cố ý viết những chuyện đó để phô trương giá trị bản thân, có lẽ Cù Hoa sẽ khinh bỉ cô, còn thấy cô thật tẻ nhạt.

Ngoài thư ra cô còn gửi kèm tạp chí. Tiền mua tạp chí cũng gần một khoản không nhỏ, nhưng cô chưa bao giờ nhắc đến trong thư, nói ra thì

nghe sẽ như là cô kẻ công vậy. Hơn nữa cô còn sợ Cù Hoa đòi trả chỗ tiền ấy lại cho cô, cô không muốn bọn họ rạch ròi với nhau đến thế.

Cuối cùng Cù Hoa vẫn trả tiền tạp chí cho cô, hơn nữa còn trả rất nhiều.

Mục Tỉnh mở thư ra, ban đầu cô còn không dám đọc. Nhưng sau khi đã đọc từng dòng một, cô lại không khỏi mỉm cười.

Bonus

Chữ triện

Chữ lệ

Chữ khải

Chương 138: Kẻ hám tiền

Phương Mục Dương đi thẳng từ sân bay về nhà cha mẹ. Trước khi lên đường, anh đã bảo Phí Nghê dọn về ở với cha mẹ mình một thời gian, không chỉ có thể chăm sóc lẫn nhau mà bình thường cô cũng không còn phải đau đầu về vấn đề ăn uống nữa. Lúc về tới nơi anh vẫn mặc chiếc áo phông mình tự vẽ, ông Phương thấy tên con dâu sau lưng áo thì cũng coi như không thấy gì. Ông không có thói quen ngạc nhiên quá mức trước đám ba chuyện nhỏ nhặt, nhưng vẫn cảm thấy có chút hâm mộ nghịch tử còn trẻ tuổi, vẫn hợp làm mấy trò này, nếu đổi lại là ông thì sẽ biến thành già rồi còn không nên nết, rất ảnh hưởng tới thanh danh. Hiện tại ông Phương ở trước mắt con trai đã trầm lặng hơn, cũng ngạo mạn hơn rất nhiều, xã hội này rất cần ông, nếu nghịch tử không muốn nghe thì không sẽ để dành lời để nói cho những thanh niên khác nghe, dù sao cũng không thiếu gì người nghe ông nói cả, ông chỉ cần nói cho người muốn nghe nghe là được. Tất nhiên, nếu nghịch tử bỗng nhiên giác ngộ mà cầu xin ông chỉ điểm mấy câu, ông cũng sẽ rất sẵn lòng, dù gì thì cũng là người cùng một nhà mà.

Phương Mục Dương báo lại với cha mẹ về tin tức của chị hai, xong rồi lại nói anh rể cũng sắp tới California, hai người đều yên tâm hẳn. Sau đó anh lấy quà trong túi đưa cho bọn họ, rồi hỏi Phí Nghê ở đâu. Ông Phương thấy sách mình từng xuất bản mấy chục năm trước bị dịch lậu sang tiếng Anh thì tức giận vô cùng, song cũng có chút cảm động, dù sao con trai vẫn rất quan tâm đến chuyện của người cha này. Nhưng chưa kịp nói cảm ơn, con trai đã đi mất dạng.

Phí Nghê không mong đợi gì ở việc Phương Mục Dương ra nước ngoài bán tranh, chỉ hi vọng anh trở về nguyên vẹn. Cô có hơi hối hận vì không trực tiếp đi đổi tiền tiết kiệm thành đô la cho anh cầm, ở nhà có chạt vật đến mấy thì cũng vẫn chấp vá được, còn ở Mỹ không có tiền thì ngay cả

việc quay về cũng là cả một vấn đề. Tuy cô biết anh có thể sống được ở bất cứ đâu, nhưng cô vẫn sợ anh không về được.

Chuyện Phương Mục Dương về nước Phí Nghệ cũng không biết trước, cô chỉ cảm giác đã đến lúc anh nên về rồi. Buổi ngâm thơ trong khán phòng nhỏ ở trường rất đông đúc, Phí Nghệ là người đi êm tĩnh nhất trong số họ, đi êm tĩnh đến mức có vẻ hơi thiếu nhiệt tình. Những người khác đều đang đắm chìm trong từng nhịp thơ, có lẽ chỉ có cô là tỉnh táo để suy ngẫm xem bài thơ này cảm động ở chỗ nào, và Phương Mục Dương thì khi nào mới trở về. Phương Mục Dương đã để lại cách thức liên hệ với Martin cho cô, nếu như trước ngày khai giảng mà anh vẫn chưa về...

Buổi ngâm thơ kết thúc, nhưng mọi người chưa tản đi. Trong trường học hiện tại không mấy ai được chào đón hơn các nhà thơ, nhưng cuối cùng vẫn có người cướp hết sự chú ý của những người khác từ họ, nhờ vào chiếc áo phông mà anh mặc. Đối với rất nhiều người ở khán phòng, “Phí Nghệ” không phải là một cái tên xa lạ. Sau khi tan cuộc, Phương Mục Dương bước vào khán phòng, tìm cho mình một lối ra trước ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Phí Nghệ đối diện với Phương Mục Dương, không thấy được những chữ sau lưng anh mà chỉ để ý mặt anh.

Tuy rằng thời gian trước Phương Mục Dương từng phải chống đói bằng thực phẩm sắp hết hạn, nhưng ở nhà Martin vẫn được khoản đãi chu đáo, hơn nữa cần ti tiện xong anh đã lập tức cải thiện thức ăn, cho nên nhìn người không khác trước kia là mấy.

Còn Phí Nghệ thì lại có hơi gầy đi.

Cứ đứng nhìn nhau mãi giữa đám người thì ít nhiều gì cũng có chút buồn nôn, song khi Phí Nghệ ý thức được chuyện này thì đã muộn. Sau khi sự tỉnh, cô tức thì đi ra khỏi khán phòng, Phương Mục Dương cũng bước đi theo sau cô.

Ra ngoài khán phòng rồi, Phương Mục Dương và Phí Nghệ sóng bước bên nhau. Phí Nghệ vẫn chưa nhìn sau lưng Phương Mục Dương, còn khen bức

vẽ trước áo anh rất thú vị. Phương Mục Dương nói, anh cũng sẽ vẽ cho em một chiếc.

Vì giờ đã gần khai giảng nên trong trường có không ít người. Phí Nghê và Phương Mục Dương đi cạnh nhau trông rất bắt mắt, mặc dù cô có chút tiếng tăm trong trường học nhưng cũng chưa đến mức mọi người chỉ cần nhìn lưng là đã nhận ra cô. Những chữ sau lưng Phương Mục Dương đã giúp ích rất nhiều, những người đi đường đầu tiên chú ý đến mấy con chữ đó trước, sau đó mới để ý tới Phí Nghê. Ừm, cái bóng dáng này đúng là khá giống Phí Nghê.

Phí Nghê cũng không nhận ra mình thường xuyên bị người qua đường nhìn chăm chú, cô vẫn tập trung lắng nghe Phương Mục Dương báo cáo về chuyến đi của mình. Phương Mục Dương nói gần như ngày nào anh cũng được tới phòng trưng bày ngắm tranh, ngoài ra còn nhắc đến tập tranh trước kia anh cùng cô xem, rốt cuộc lần này anh đã được tận mắt thấy bút tích thực, sang năm anh sẽ đưa cô xem cùng với mình. Phí Nghê đồng ý, tuy rằng cũng nghĩ tới vấn đề tiền vé máy bay. Cô hỏi Phương Mục Dương ăn uống thế nào, Phương Mục Dương nói không tệ lắm, nhưng ăn cùng Phí Nghê vẫn thích hơn.

Phí Nghê lập tức quyết định mời Phương Mục Dương ăn tiệm, nhưng rồi nghĩ lại lại thấy có lẽ vẫn nên về nhà ăn một bữa trước thì hơn, dù sao Phương Mục Dương cũng là con trai của người ta.

Phải đến lúc ngồi sau xe đạp, Phí Nghê mới chú ý tới những chữ sau lưng anh.

Rốt cuộc cô cũng biết tại sao người ta cứ chăm chăm nhìn họ như vậy, ban đầu cô còn ngây ngô nghĩ là do bức tranh trước áo anh đẹp. Dương nhiên đó cũng là một phần, nhưng phần khác chắc chắn liên quan tới tên của cô. Ở nơi công cộng, cô đi cạnh Phương Mục Dương, phía sau lưng Phương Mục Dương viết tên cô...

Phí Nghê gần như không cách nào nghĩ tiếp nữa, khuôn mặt tức khắc đỏ bừng.

“Sao anh có thể mặc loại quần áo thế này ra ngoài được?”

Câu hỏi này đã để lộ suy nghĩ thật trong lòng cô, vẽ thì không thành vấn đề, nhưng không thể để người ta nhìn thấy.

“Chẳng lẽ có gì đáng xấu hổ sao?” Là tranh vẽ đáng xấu hổ hay chữ viết đáng xấu hổ? Phương Mục Dương cảm thấy chẳng có gì phải xấu hổ hết.

“Sao anh khôn tự viết tên mình ấy?”

“Như thế thì ngớ ngẩn lắm.”

“Thế hiện giờ thì không ngớ ngẩn à?”

Cô lại hỏi Phương Mục Dương sao biết được cô ở đây, không phải anh mặc cái áo này gặp cha mẹ mình rồi chứ?

Phương Mục Dương nói cha mẹ khen áo anh đẹp.

“Anh lừa em chứ gì.”

Phí Nghê ngồi đằng sau xe ôm lấy Phương Mục Dương, che hết chữ sau áo anh. Không ai thấy được những chữ sau lưng Phương Mục Dương nữa, bọn họ chỉ thấy Phí Nghê ở đằng sau anh.

Cân nhắc tới khả năng tiếp nhận của Phí Nghê, Phương Mục Dương chỉ kể có người mua quần sử dụng những bức họa trên mấy chiếc áo trước đó anh vẽ.

Phí Nghê kiên trì muốn xem hợp đồng của Phương Mục Dương, cô cảm thấy những chuyện thế này hẳn là phải có hợp đồng.

Phương Mục Dương biết trình độ tiếng Anh của Phí Nghê, nếu để cô xem sẽ hoàn toàn lòi đuôi chuột.

Anh hôn lên khuôn mặt cô, Phí Nghê nhất thời quên bẵng mất chuyện hợp đồng. Bọn họ lại dọn về ngôi nhà của mình.

Phương Mục Dương đổi số tiền mình kiếm được thành nhân dân tệ, Phí Nghệ vốn định trực tiếp mang gửi ngân hàng, nhưng Phương Mục Dương lại đề nghị lấy ra chụp ảnh lưu niệm trước đã. Phí Nghệ chưa từng trông thấy nhiều tiền như vậy bao giờ. Lần này Phương Mục Dương trở về còn mang theo rất nhiều đĩa nhạc. Máy quay đĩa bật nhạc, Phí Nghệ cứ thế mà đếm tiền trong tiếng nhạc.

Phí Nghệ đếm tiền rất nhanh, ánh mắt của cô khi nhìn tiền lóe lên chút dịu dàng khó nhận rõ, nhưng Phương Mục Dương lại thấy được. Anh xoa nắn mặt Phí Nghệ: “Đúng là cô nhóc hám tiền, ánh mắt nhìn tiền lại còn trìu mến thế nữa.” Cứ như thế tiền chính là tình nhân của cô vậy.

Phí Nghệ không giải thích, cô không nói với anh lúc nhìn tiền, cô đã nghĩ tới gia đình của họ trong tương lai cùng những chuyến đi trong tương lai.

Cô cười cười nhìn Phương Mục Dương, rồi lại tiếp tục đếm tiền. Phương Mục Dương ở cạnh đó vẽ lại cảnh Phí Nghệ đếm tiền, anh nói với cô: “Vẽ xong rồi bọn mình treo bức tranh này ngoài phòng khách nhé?”

“Chẳng ra thế thống gì cả.” Khách tới nhà sẽ thấy cô đang đếm tiền dưới ánh đèn.

“Nhưng anh thấy rất hay mà, vẽ lại được em đúng vào lúc hạnh phúc nhất.”

“Ai bảo em hạnh phúc nhất khi đếm tiền chứ?”

“Không thì là lúc nào nào?”

Phương Mục Dương hôn Phí Nghệ, trong tay Phí Nghệ vẫn đang cầm tiền. Cô vốn định xếp tiền lại với nhau để tránh nhầm lẫn, nhưng vì bị Phương Mục Dương quấy nhiễu nên tiền rơi tán loạn hết trên mặt đất, phải đến buổi sáng hôm sau mới có thể thu dọn được.

Bức tranh Phí Nghệ đếm tiền không được treo ngoài phòng khách, nhưng lại trở thành công cụ hữu ích nhất để Phương Mục Dương trêu chọc cô. Anh nói với Phí Nghệ: “Em nhìn tiền còn thâm tình hơn nhìn anh nữa.”

“Đấy chỉ là ảo giác của anh thôi.”

Phương Mục Dương đòi Phí Nghệ nhìn anh với ánh mắt thâm tình hơn khi nhìn ti ền, Phí Nghệ nghe yêu cầu ấy thì liền dùng ánh mắt khi nhìn một đứa trẻ ấu trĩ để nhìn anh. Vừa bắt đầu cô đã không nhịn được cười, cười cười một r ồi lại ngưng không dám nhìn anh nữa.

Dĩ nhiên là số ti ền kia không để hết ở ngân hàng, bọn họ đã lấy ti ền để mua nhà, còn mua thêm cả một chiếc máy giặt mới. Phương Mục Dương chưa nói gì, Phí Nghệ đã nhắc tới trước.

Bọn họ dùng chiếc máy giặt mới mua để giặt quần áo. Lần đầu tiên giặt đồ xong, dưới ánh mặt trời, Phí Nghệ nhìn chỗ quần áo đang hong nắng, r ồi lại nhìn Phương Mục Dương, nhoẻn cười: “Tay anh đúng là không hợp để giặt quần áo, máy giặt giỏi hơn anh nhiều.”

Phương Mục Dương cũng không hỏi Phí Nghệ tay anh hợp để làm gì. Anh nhéo má cô, nhớ tới khoảng thời gian Phí Nghệ dạy anh giặt quần áo trong bệnh viện.

Chương 139: Vòng lặp tu ân hoàn (Hoàn toàn vãn)

Các bạn học của Phương Mục Dương đều biết anh đã kết hôn.

Những cậu bạn nam chưa lập gia đình ít nhiều gì thì cũng luôn có chút ghen tị với những người bạn học đã lập gia đình của mình, đặc biệt là ở lớp học vẽ cơ thể người.

Trong lớp vẽ cơ thể người, không khó để nhận biết một sinh viên nam đã kết hôn hay chưa, lúc bấy giờ ngoại trừ vài người có thể xem được mấy bộ phim điện ảnh chiếu nội bộ thì những bộ phim chiếu công khai đến một nụ hôn trên màn ảnh cũng chẳng có. Các sinh viên chưa kết hôn thấy người mẫu nữ chờ vẽ thì kiểu gì cũng có phần xấu hổ, đôi mắt thực sự không biết đặt vào chỗ nào, cũng không biết phải làm sao thì mới có vẻ không xúc phạm người đối diện, nhìn vào không giống một tên lưu manh. Cũng may cô gái người mẫu kia tính tình phóng khoáng, khi bọn họ vẽ cũng không thấp thỏm. Những sinh viên đã kết hôn thì thoải mái tự nhiên hơn nhiều, mà trong số những người đã kết hôn đó, Phương Mục Dương lại càng bình thản. Đối với anh mà nói, người mẫu cho dù là nam hay nữ thì cũng chẳng có gì khác nhau cả.

Các bạn học của Phương Mục Dương không chỉ biết chuyện anh đã kết hôn mà còn biết vợ anh là Phí Nghê. Phí Nghê đã dần trở nên nổi tiếng sau khi giúp giảng viên của mình dịch một tập thơ của một tác giả người Mỹ, trên bìa cuốn thơ ấy có đề tên cô. Không ít bạn học của Phương Mục Dương cũng đọc được cuốn thơ đó. Phí Nghê không chỉ dịch thơ nước ngoài mà còn giúp những nhà thơ trong nước dịch thơ của mình sang tiếng Anh, để họ tiếp cận được nhiều độc giả hơn nữa.

Tâm hồn thơ ca của Phương Mục Dương cũng là Phí Nghê khai sáng. Có một hôm cô ngồi sau xe đạp của anh, dán mặt vào lưng anh, nhẹ giọng ngâm nga một bài thơ bằng tiếng Anh, một bài thơ về tình ái. Ngày ấy ánh

trắng rất đẹp, Phương Mục Dương cứ ngỡ rằng Phí Nghê mượn tạm ngôn ngữ của người nước ngoài để bày tỏ tấm lòng của mình với anh, cô không dám dùng tiếng mẹ đẻ bởi vì nó quá táo bạo và nóng nhiệt, nếu nói ra chỉ sợ những người xung quanh nghe thấy cũng sẽ đỏ mặt, mà cho dù xung quanh họ chẳng có ai thì vẫn sẽ không tiện nói. Vậy là anh cũng nói đôi câu sến súa đáp lại, chỉ có đi đâu anh nói bằng tiếng Trung. Phí Nghê cầu anh một cái: “Anh đúng là không biết xấu hổ, sao có thể nói thế được?”

Phương Mục Dương rất lấy làm khó hiểu, lời anh nói nghe đâu có sến bằng Phí Nghê, có lẽ là bởi vì anh nói tiếng Trung, nhưng quanh họ cũng đâu có ai nghe thấy.

Anh cười đáp: “Lời thật lòng thì có gì mà không nói được?” Sau đó lại dùng tiếng Anh lặp lại những lời ấy một lần nữa.

Lần này Phí Nghê lại không nói gì, không biết là do thẹn thùng hay vì lý do gì khác.

Vào ngày sinh nhật Phương Mục Dương, cả nhà họ cùng ăn mừng bên nhau. Gia đình họ không giống với những gia đình khác, ở nhà họ Phương, vào ngày sinh nhật của mình, con cái nhất định phải tặng quà cho mẹ, còn bản thân đưa con ấy thì cũng chưa chắc có quà hay không. Đây là quy định do ông Phương đặt ra, ông luôn biến ngày sinh nhật của bọn trẻ thành lễ tạ ơn, chỉ chuyên dùng để bày tỏ lòng biết ơn với vợ mình. Theo quan điểm của ông Phương, nếu không nhờ bà xã ông cố gắng, mấy đứa nhóc của ông sao có thể ăn sinh nhật.

Phí Nghê tiếp nhận tập tục này của nhà họ Phương một cách hết sức tự nhiên, vào sinh nhật của mình cô cũng sẽ chuẩn bị quà tặng mẹ chồng. Phương Mục Dương sinh nhật trước, Phí Nghê vốn định chuẩn bị hai món quà, một món biếu giáo sư Mục, còn món còn lại tặng Phương Mục Dương. Nhưng Phương Mục Dương lại bảo Phí Nghê không cần chuẩn bị quà cho anh, chỉ cần đồng ý với một yêu cầu của anh là được. Còn quà của Phương Mục Dương tặng mẹ, ông Phương đã sớm quyết định từ lâu rồi. Ông bảo con trai vẽ tặng bà bạn già một bức tranh truyền thống, có đẹp hay không cũng không sao, quan trọng nhất là tấm lòng, ông sẽ đề chữ bên

cạnh. Thế nên Phương Mục Dương đành phải vẽ tranh trước rồi đưa đến chỗ ông Phương, sau đó ông Phương viết xuống một bài thơ ông tâm đắc, còn mang đi đóng khung nữa.

Ông Phương rất coi trọng sinh nhật của các con, ngay cả khi gia đình họ xa cách nhau, chỉ có hai bàn tay trắng thì tới sinh nhật đám nhỏ, ông cũng không quên bày tỏ lòng biết ơn vợ và mua một bát mì trứng gà bằng số tiền dành dụm được, coi như cải thiện bữa ăn một chút. Hiện tại đi đâu kiện đã tốt hơn nhiều, ông cũng càng có cơ hội để mặc sức mà vận dụng trí tưởng tượng. Ông Phương sáng tác một bài thơ khác cho con trai rồi nhờ giáo sư Mục chép lại, xem như là lời chúc của cả hai người họ với đứa con này. Sau khi tán thưởng thơ của bạn già, giáo sư Mục không thể không viết lại dưới ánh nhìn chòng chọc của ông Phương. Ông Phương khen chữ phu nhân mình ngày càng đẹp, rất có mấy phần phong cách của ông, đây đại khái chính là tướng phu thê người ta nói.

Bữa tiệc sinh nhật kết thúc viên mãn dưới sự chủ trì của ông Phương. Phí Nghệ đàn một bản nhạc trong nhà, nhạc là ông Phương chỉ định. Đương nhiên khi nói với Phí Nghệ ông cũng không gọi đó là chỉ định, chỉ là gợi ý mà thôi.

Nhận được bài thơ cha anh sáng tác còn mẹ anh tự tay viết, Phương Mục Dương không khỏi cảm thán trong lòng, những bài thơ đang nổi lúc bấy giờ hoàn toàn không thể nào ảnh hưởng đến cha anh. Phí Nghệ cũng bày tỏ sự tán thưởng đối với thơ của ông Phương, hơn nữa là xuất phát từ sự kính trọng với bậc bề trên của mình. Ông Phương sợ tỏ vẻ phân biệt đối xử giữa con dâu và con trai nên đã hứa riêng với Phí Nghệ là đợi đến sinh nhật cô, ông cũng sẽ tặng cô một phần quà giống như thế. Phí Nghệ không ngờ cha chồng mình sẽ nói vậy nên hơi có chút bất ngờ, ông Phương lại hiểu nhầm cô bất ngờ vì tự nhiên ông tốt thế, còn thoáng kiểm điểm bản thân xem có phải lúc trước ông bỏ bê con dâu nên giờ con bé mới phản ứng như vậy không, đồng thời vội vàng bày tỏ đây đều là chuyện người một nhà nên làm. Tiệc sinh nhật kết thúc, Phí Nghệ và Phương Mục Dương tạm biệt cha mẹ, trở về tiểu viện của mình.

Phí Nghê về đến nhà rồi mới biết được yêu cầu của Phương Mục Dương, bởi vì lúc trước cô đã đồng ý nên giờ không thể nuốt lời, chỉ đành để anh vẽ lên chiếc váy mà cô đang mặc.

Đó là một chiếc váy cũ, vì mặc lâu rồi nên cô rất có tình cảm. Phương Mục Dương cũng khá quen thuộc với chiếc váy này, không chỉ quen mỗi hình dáng mà còn quen với cả xúc cảm của nó. Vẽ lúc Phí Nghê đang mặc váy hoàn toàn khác với vẽ lên vải vẽ bình thường, chiếc cọ của anh phiêu du trên tấm “vải vẽ mới”, khi nặng khi nhẹ.

Tấm “vải vẽ mới” này vốn đã mềm mại, khi được vẽ lên lại càng lúc càng mềm hơn, đã thế còn không yên tĩnh chờ anh đặt bút giống vải vẽ tranh bình thường.

Phương Mục Dương nhờ Phí Nghê đọc lại cho anh nghe bài thơ tiếng Anh mà cô đã đọc hôm trước.

“Thơ nào cơ?” Phí Nghê căn bản không nhớ chuyện mình từng đọc thơ cho Phương Mục Dương.

Trí nhớ của Phương Mục Dương không kém, chỉ là lượng từ vựng của anh có hạn, lúc ấy nghe không hiểu gì, chỉ có thể nhớ được mấy từ mấu chốt. Anh đọc ra vài từ để nhắc lại cho cô nhớ.

Phí Nghê tức thì đỏ mặt. Cô chưa từng đọc bài thơ ấy cho Phương Mục Dương nghe, chẳng qua hôm đó cô mãi suy nghĩ cách dịch thơ nên mới lẩm nhẩm thành tiếng mà thôi. Đạo gần đây cô vẫn luôn suy nghĩ về bài thơ này, nhưng mãi vẫn chưa tìm được cách chuyển ngữ mình vừa ý nên ngay cả lúc đi đường cũng nhớ tới nó. Về sau bài thơ đó lại không được chọn vào tuyển tập bởi vì nó quá lộ liễu, không ngờ Phương Mục Dương lại hiểu được. Có lẽ là nhờ chuyển đi tới Mỹ của anh lần trước nên vốn từ vựng của anh lại tăng lên, còn hiểu nhầm là cô đọc cho anh nghe nữa chứ.

Phí Nghê nói đó là người khác viết.

Phương Mục Dương nói anh biết, anh chỉ muốn nghe Phí Nghê đọc thôi.

Nếu là bình thường thì Phí Nghệ sẽ thẳng thắn làm rõ mọi chuyện, nói với Phương Mục Dương đó đơn thu ân là hiểu lầm. Nhưng hôm nay lại là sinh nhật của anh, cô không muốn làm cho anh mất hứng.

Thế nên Phí Nghệ đành phải phối hợp với anh mà đọc từng câu chữ một, nhưng cũng cố ý lược bớt mấy chữ cô cho là quá trắng trợn.

Tuy vốn từ vựng của Phương Mục Dương ít ỏi nhưng mới vừa nghe xong mấy ngày hôm trước, có vài từ anh vẫn còn nhớ khá kỹ, hiện tại lại không nghe được. Anh chia sẻ sự ngờ vực của mình với Phí Nghệ.

Phí Nghệ không nói lời nào.

Phương Mục Dương lại nhờ Phí Nghệ dịch lại bài thơ mà cô đọc.

Phí Nghệ cười: “Đừng có giả vờ, em thừa biết là anh hiểu.”

“Nhưng anh muốn được nghe bản dịch của em cơ.” Việc Phương Mục Dương nói chuyện không ảnh hưởng gì tới việc anh vẽ tranh lên tấm vải “mới”.

“Anh tự mình suy nghĩ đi.” Phí Nghệ dùng tay che mắt, chậm rãi mở năm ngón tay, để cho ánh sáng xuyên qua kẽ hở.

Cả hai người họ đều không nói gì với nhau nữa, Phí Nghệ cảm thấy sự im lặng này hình như còn khiến cô thấy bức bối hơn lúc trước. Làm giá vẽ hình người quả thực là chẳng dễ dàng, cho dù người vẽ tranh không đòi hỏi gì ở cô.

Phương Mục Dương vẽ sai một nét hiểm hoi, anh xin lỗi Phí Nghệ, Phí Nghệ nói không sao cả.

Nhưng dù cô có nói thế thì Phương Mục Dương cũng không thể hạ thấp yêu cầu với bản thân mình. Để không xảy ra sai lầm nữa, anh đưa bút càng thận trọng. Sự thận trọng của anh khiến Phí Nghệ rất khó chịu, cô thà rằng anh vẽ sai cũng muốn anh vẽ mau hơn một chút.

Hơi thở của cô càng lúc càng dồn dập, ngực cũng tự nhiên đập phập phồng.

Phương Mục Dương không chê trách cô lộn xộn, khiến anh không thể không cẩn thận hơn khi vẽ. Anh chỉ nói cô không cần căng thẳng.

Trong khi vẽ tranh, Phương Mục Dương lại đọc lại bài thơ Phí Nghệ đọc cho anh nghe lần nữa, bảo cô giúp anh sửa lại những lỗi sai trong ký ức của mình.

Phí Nghệ che cả khuôn mặt, nói anh đọc không hề sai.

Cô sợ nhột, mà khi vẽ tranh trên váy cô Phương Mục Dương lại không để ý đi đâu đó. Phí Nghệ bảo Phương Mục Dương chú tâm hơn một chút, nhưng Phương Mục Dương càng chú tâm thì cô lại càng thấy nhột, nhịn không được mà né đi. Chiếc váy này không có tay, nét vẽ vốn nên dừng ở trên váy bởi vì cô trốn tránh mà đập xuống cánh tay cô. Phí Nghệ nhìn cánh tay mình, Phương Mục Dương dùng ngón tay chạm vào nó: “Lát nữa anh sẽ rửa sạch cho em.”

Phương Mục Dương thực hiện lời hứa của mình. Anh rửa cho cô rất cẩn thận, không hề thô bạo như khi anh giặt quần áo.

Chiếc váy Phương Mục Dương vẽ cho Phí Nghệ cô vẫn luôn để trong nhà, chưa một lần nào mặc ra ngoài cả.

Mỗi lần nhìn thấy chiếc váy đó, cô lại không thể không nhớ tới buổi tối hôm ấy. Nhưng chẳng có lần nào là cô dám nhớ quá nhiều.

Mãi về sau mới có lần Phí Nghệ phải cẩn thận suy ngẫm lại. Tuy đã kết hôn với Phương Mục Dương mấy năm, nhưng cứ nhớ tới một số chi tiết nào đó là cô lại bất giác sờ sờ vành tai. Song cô không thể không hình tưởng cho thật kỹ, cô nghi là mình đã mang thai rồi, nhưng lại không nhớ ra nổi đoạn nào không đúng cả.

Cô và Phương Mục Dương vẫn chưa tốt nghiệp, cô cũng chưa chuẩn bị cho việc sinh con đẻ cái. Trước khi đến bệnh viện kiểm tra, Phí Nghệ nói chuyện này cho Phương Mục Dương nghe. Tuy Phương Mục Dương cũng

chưa sẵn sàng, nhưng anh nói nếu đã có thì không thể không sinh ra. Bọn họ vẫn luôn thực hiện đầy đủ biện pháp để ngăn con tới, nhưng nếu đứa bé vẫn cứ tới cho bằng được, đuổi đi cũng không hay lắm.

Phí Nghê cảm thấy anh nói cũng có lý.

“Nhưng chúng ta đâu chưa tốt nghiệp mà?”

Phương Mục Dương không coi đây là chuyện lớn, anh nói mình có thể tạm nghỉ học để chăm sóc cho Phí Nghê, chờ con lớn hơn một chút rồi quay về trường học cũng không sao.

“Anh nói chuyện tạm nghỉ nghe nhẹ nhàng quá.” Phí Nghê không muốn việc học của Phương Mục Dương bị gián đoạn, cho dù chỉ là gián đoạn tạm thời. Cô không khỏi có phần sầu muộn, nhưng tất cả các phiền toái ở trong miệng Phương Mục Dương nghe đâu có vẻ giản đơn.

Tuy Phương Mục Dương cũng cảm thấy con cái sẽ ảnh hưởng đến không gian riêng giữa anh và Phí Nghê, nhưng thấy cô ủ dột như vậy thì vẫn phải nói với cô về mặt tốt. Phương Mục Dương nói khi còn nhỏ anh được nuôi dạy rất tốt, có thể tự mình vui vẻ mà không làm phiền cha mẹ. Anh tin rằng con của bọn họ cũng sẽ như vậy.

“Hồi bé em hay ốm lắm.” Nếu không cũng sẽ không học cùng trường tiểu học với anh.

Phương Mục Dương nói như thế cũng không sao, dù hồi nhỏ có ốm yếu thì hiện tại chẳng phải vẫn mạnh khỏe à?

Phí Nghê cười Phương Mục Dương lạc quan đến mức mù quáng, lúc nào cũng nghĩ đến những tình cảnh tươi sáng nhất. Nhưng sự lạc quan của anh quả thực đã an ủi cô.

Phương Mục Dương vẽ một bức chân dung cho đứa bé tương lai của họ. Anh không ngừng sắp xếp và kết hợp các đặc điểm trên mặt mình và Phí Nghê, nhưng kết quả quá trừu tượng, nhìn vào chỉ thấy biến dạng một cách cực đoan. Phí Nghê mới đầu còn muốn phì cười, nhưng nghĩ đến chuyện

đối tượng Phương Mục Dương vẽ chính là em bé của hai người họ, cô lại không khỏi nghiêm túc: “Có người nào như anh không? Vẽ được con mình thành cái dạng này.”

Phương Mục Dương dùng hai phút để vẽ lại một bức tranh khác, đưa cho Phí Nghệ xem. Phí Nghệ nhìn, vừa buồn cười vừa bực tức: “Đây là con anh, không phải con em.”

Phương Mục Dương cũng cười: “Làm sao mà một mình để con được? Anh không có cái bản lĩnh đó. Nếu như em không hài lòng thì tự vẽ một bức xem.”

Phí Nghệ cầm lấy quyển sổ của anh, thật sự vẽ một bức tranh. Cô quan sát những đường nét bên dưới mặt Phương Mục Dương, sau đó lại kết hợp với diện mạo của chính mình để phác họa một bức chân dung đơn giản. Đầu tiên cô vẽ một cô bé, sau rồi lại vẽ thêm một cậu bé, bởi vì cô không biết con của họ rốt cuộc là nam hay nữ.

Vẽ xong, Phí Nghệ không đưa cho Phương Mục Dương xem, nhưng vẫn bị anh cướp lấy: “Con của anh sao có thể không cho anh nhìn được?”

Nét vẽ của Phí Nghệ tuy non nớt nhưng lại cực kỳ nghiêm túc, Phương Mục Dương cũng có thể thấy được bóng dáng của anh và Phí Nghệ trên tranh. Xem tranh xong, anh không khỏi mỉm cười.

Phương Mục Dương không trừu tượng hóa con mình nữa, bắt đầu tưởng tượng chi tiết.

Anh bảo Phí Nghệ tổng hợp lại ngoại hình của hai người họ lần nữa một cách có trật tự. Theo sự tổng hợp của Phí Nghệ, dưới ngòi bút của anh lần lượt xuất hiện những em bé khác nhau, cùng là một bộ phận đó nhưng ở trên mặt bé trai và bé gái vẫn có những nét khác biệt. Phương Mục Dương vẽ rất nhanh, dù không tỉ mỉ nhưng đều phù hợp với sự miêu tả của Phí Nghệ. Những đứa trẻ trong tưởng tượng này có bé đẹp, có bé lại chưa đẹp lắm, nhưng Phí Nghệ hoàn toàn không để tâm tới chuyện đó. Cô chỉ thấy rất kỳ diệu. Trong lòng cô đã sớm biết một đứa trẻ sẽ có vô số khả năng, nhưng khi tranh vẽ của chúng xuất hiện trước mắt cô thì lại là câu chuyện

khác. Phí Nghệ vắt kiệt trí tưởng tượng của mình để cho ra hàng chục hình tượng khác nhau, cuối cùng phát hiện có những khuôn mặt trông na ná, chỉ khác biệt vài điểm nhỏ, nhưng những điểm khác biệt này vẫn có thể mở ra hàng trăm ngàn khả năng khác. Phí Nghệ xoa xoa cổ tay Phương Mục Dương, bảo anh nghỉ ngơi một lát, không cần vẽ nữa.

Hai người tỉ mỉ nhìn ngắm con mình, Phí Nghệ không cần lòng được mà mỉm cười. Phương Mục Dương nhéo má cô, hỏi cô xem trong mấy chục cái khả năng này thì đứa con tương lai của họ có thể sẽ giống bức hình nào nhất.

Phí Nghệ nghiêm túc suy ngẫm, cuối cùng cảm thấy thế nào cũng tốt, điều là sự kết hợp giữa cô và Phương Mục Dương.

Phương Mục Dương cũng cảm thấy thế nào cũng tốt, nhưng điều đó không ngăn cản được đam mê tiên đoán của anh. Anh đánh số cho từng đứa bé trong tranh rồi chọn một con số để đặt cược với Phí Nghệ, nói nếu như sau này con trông giống vậy thì Phí Nghệ phải đồng ý với một yêu cầu của anh.

Phí Nghệ cười anh thiếu đứng đắn, làm gì có người làm cha nào giống anh chứ.

Mà người cha thiếu đứng đắn này đã hoàn toàn xua tan mọi sự lo lắng của cô, khiến cô cảm thấy có con tuy trước mắt nhiều phiền toái, nhưng cũng không phải là không thể vượt qua được.

Kết quả kiểm tra ngày hôm sau cho thấy họ đã sợ bóng sợ gió một hồi. Có lẽ đứa bé cảm thấy hai người bọn họ không đáng tin cậy nên không chịu đến cái nhà có cha mẹ cá cược vênhngoại hình của con mình, nếu bọn họ muốn có nó thì bắt buộc phải qua được khảo nghiệm thêm một khoảng thời gian nữa.

Phí Nghệ biết kết quả xong thì đầu tiên là nhẹ nhõm thở phào, ngày đó xác thực không để lại khả năng mang thai, cũng không có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy. Một lần ngoài ý muốn còn có thể chấp nhận được, nhưng quá nhiều cái ngoài ý muốn thì quả thực không chịu nổi. Cô vẫn hi vọng

em bé có thể tới đúng kế hoạch, không ảnh hưởng đến việc học của cô và Phương Mục Dương. Nhưng trong khi vui mừng thì cô vẫn có chút hụt hẫng, hiệu suất hành động của cô và Phương Mục Dương rất cao, không chỉ diện mạo của con mà ngay cả phòng em bé trang hoàng thế nào đều đã suy nghĩ cả rồi.

Ngày biết được đứa bé vẫn chưa tới, buổi trưa hai người cùng ra tiệm ăn, chúc mừng việc học không vì thế mà trễ nải. Thật ra nếu đứa bé tới, bọn họ vẫn sẽ ra ngoài tiệm để ăn mừng. Phương Mục Dương lúc nào cũng tìm được lý do để ăn mừng cả.

Tập tranh vẽ vẫn còn đó, thi thoảng Phương Mục Dương vẫn vẽ thêm một vài bức dưới sự tưởng tượng của Phí Nghệ. Cuộc cá cược giữa họ chưa bao giờ cũ.

Những bức tranh của Phương Mục Dương treo ở phòng trưng bày bên New York cả năm vẫn chưa bán được, song anh không để trong lòng. Thậm chí thị trường các tác phẩm nghệ thuật nước ngoài chuộng thứ gì, anh lại càng không bận tâm, chỉ vẽ những gì khiến anh vui vẻ.

Anh không có bất cứ kỳ vọng gì vào việc bán tranh, cho nên ngày môi giới thông báo tranh của anh đã bán được, anh còn vô cùng sửng sốt. Sau khi sửng sốt là đến một hồi mừng rỡ, bởi vì anh có tiền rồi. Không có tiền anh vẫn sống được bình thường, nhưng mà nếu đã có tiền anh cũng chẳng lo mình xài không hết. Phương Mục Dương hoàn toàn không có chút giáo dưỡng nào của một người làm nghệ thuật, biết tranh mình đã bán được, anh chỉ nghĩ tới sức mua của đồng tiền. Đồng thời anh cũng tin tưởng, người chịu bỏ số tiền cao để mua tranh của anh chắc hẳn sẽ không đối xử tệ với nó.

Chỗ tiền này sau khi đổi thành nhân dân tệ lại có vẻ càng nhiều hơn. Anh dùng số tiền đủ mua cả một cái sân để mua cho Phí Nghệ một cây dương cầm mới, đồng thời cũng mua cả quà cho cha mẹ và anh chị của Phí Nghệ lẫn cha mẹ anh chị mình. Theo quan điểm của Phương Mục Dương, tiền không thể giữ trong người, cứ có tiền là phải tiêu. Phí Nghệ nghe thấy giá

cả của cây đàn kia thì chỉ cảm thấy Phương Mục Dương phát r ờ ỡ. Cô đâu phải là nghệ sĩ chuyên nghiệp, làm gì c ần dương c ầm tốt như thế chứ.

Phương Mục Dương cười cô: “Em cũng quá xem nhẹ bản thân mình r ỡ đấy, chẳng nhẽ đôi tay của em không xứng với cái đàn đó sao? Phi ền em yêu c ần cao với bản thân hơn tí nhé.”

Hơn nữa đàn còn có thể để lại cho con của họ, tuy rằng đứa nhỏ này vẫn chưa thấy dấu vết gì.

Không biết là bởi hiệu ứng tâm lý hay vì lý do gì khác, chẳng bao lâu sau Phí Nghệ đã cảm nhận được cái hay của một cây đàn tốt. Nhưng cây đàn trước kia Phương Mục Dương đóng nội thất đổi cho cô thì cô vẫn giữ trong nhà, thi thoảng lại chơi một chút.

Để không phụ chiếc dương c ầm mới này, thời gian Phí Nghệ dùng để đánh đàn mỗi ngày tăng lên rõ rệt. Là nhà tài trợ của cô, Phương Mục Dương cũng được hưởng không ít ích lợi từ sự tài trợ của mình, bởi vì phần lớn thời gian anh đều là vị thính giả duy nhất của Phí Nghệ.

Những bức tranh của Phương Mục Dương treo trong phòng trưng bày liên tiếp bán ra thành công, một số còn được bán lại hoặc mang đi bán đấu giá với giá cao, song ở trong nước chẳng hề có ai hay biết. Phương Mục Dương hiện giờ rất thờ ơ với danh tiếng, bởi vì không c ần nổi tiếng anh cũng có ti ền để tiêu. Khi anh vừa mới chào đời cha anh đã có tiếng tăm, trong nhà khách khứa nườm nượp tới lui, chưa từng có ngày vắng vẻ, khiến anh muốn chơi cũng khó. Bởi vì vết xe đổ của cha mình nên anh cảm thấy không nổi tiếng cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ngay cả triển lãm tranh ở trong nước anh cũng lười không tham gia. Các bạn học của anh đều lấy làm khó hiểu, với trình độ của Phương Mục Dương, không đến mức ngay cả một giải thưởng nhỏ cũng không giành được chứ?

Anh có tham gia đâu, đương nhiên không giành được r ỡ.

Những tuyển tập thơ mà Phí Nghệ dịch ngày càng có nhi ều người đọc, nơi đâu cũng thấy. Trong trường học dường như chẳng có ai không đọc thơ, trong khi tranh vẽ, đặc biệt là tranh sơn dầu thì chung quy vẫn là ni ềm yêu

thích của số ít. Ở ngoài vòng tròn hội họa nhỏ hẹp, Phương Mục Dương không được nổi danh như Phí Nghệ. Khi danh tiếng của cô ngày càng vang xa, Phương Mục Dương lại có thêm một danh hiệu khác – chồng của Phí Nghệ. Ở trong mắt một số người, anh quả thực chỉ sống dưới cái bóng của Phí Nghệ, đã thế lại còn có vẻ tự đắc với niềm vui ấy.

Phương Mục Dương cũng không chối bỏ cách gọi này. Anh rất phóng khoáng khi vung tiền mua dụng cụ vẽ tranh, nhưng anh đi học không có lương, chỉ mỗi vợ anh là có, vậy nên anh luôn bảo vợ của mình là Phí Nghệ cho tiền mua. Thật ra anh nói cũng không sai, tất cả tiền trong nhà đều do Phí Nghệ quản lý. Có người thậm chí còn nghi ngờ tiền mua vải vẽ của anh cũng đến từ nhuận bút của Phí Nghệ.

Sau khi Phương Mục Dương bảo vậy ba bốn bận, mọi người cũng dần tiếp nhận mà không thấy lấn cấn nữa. Nếu như cẩn thận phân tích, anh quả thật là có chút vốn liếng để dựa hơi vợ.

Phương Mục Dương kể lại những lời ấy cho Phí Nghệ nghe, Phí Nghệ ung dung nhìn anh, cười nói: “Anh đúng thật là có vốn liếng đấy, em sẽ nỗ lực để cho anh được dựa hơi. Nhưng mà anh phải chờ thêm chút nữa nhé.”

“Anh chờ được mà.”

Hai năm sau, bọn họ có một đứa con. Ngoại hình không hề giống với bức vẽ Phương Mục Dương chọn tí nào.

Tuy nhiên ngày đó Phương Mục Dương cũng chẳng kịp nhìn kỹ con mình, anh quá bận bịu quan tâm đến mẹ của nó.

Đứa nhỏ này đẹp hơn cha nó tưởng tượng một chút.

Mẹ của Phí Nghệ rất thích nhóc, điểm chưa hoàn mỹ duy nhất chính là đứa nhóc ấy quá hiếu động, nói hơi khó nghe thì là có hơi phiền phức. Bà nói Phí Nghệ hễ nhỏ không hề như vậy. Phương Mục Dương lại nói, có vô số khả năng tổ hợp gen di truyền, phận làm cha mẹ chỉ có thể bình tĩnh đón nhận mà thôi. Phí Nghệ cũng đồng tình với cách nói của anh.

Song ông Phương lại chẳng thấy đòng tình mấy, ông chỉ thấy gen của nghịch tử quá mức cứng đầi cứng cổ. Con gái sinh cho ông một cô cháu ngoại, ông Phương cảm thấy rất vui, điểm duy nhất chưa trọn vẹn chính là cháu ngoại của ông họ Cù, tuy ông rất hài lòng với con rể nhưng vẫn có chút tiếc nuối. Còn cậu nhóc của con trai ông thì lại giống hệt nó h ấi còn bé, về sau không biết sẽ khó nuôi đến cỡ nào. Mặc dù nghịch tử có nhiều khuyết điểm nhưng ông vẫn phải giữ gìn hình tượng cho nó trước mặt con dâu, thế nên ông Phương chỉ bảo nghịch tử h ấi nhỏ không giống cháu ông bây giờ, tương đối ngoan hơn một tí.

Đây là nghĩa vụ của người làm cha.

HOÀN